

למבט פנינים נזהירך בזהר הרקיע

לימוד זוהר היומי

ספר הזוהר המחולק ל-354 ימות השנה

ובו: "ספר הזהר" - "זהר חדש" - "תקוני זהר"

❖ זוהר היומי לחודש אדר ❖

שבט תשס"ט - עידן בית שמש תובב"א

הוצאת:

"חברה מזכיי הרבנים העולמי"

מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס

ב"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
MIFAL OILUMI L'HATZULAS HADAS

Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם את כל ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות – בבתי מדרשות – בשמחות – לכל החברים וידידים

ולכל אחד ואחד מישראל – לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

hazohar.com@gmail.com

לקבלת הספרים בחינם: הרב אברהם ווייס

בבית המדרש "עטרת ישעיה" האלמין

רחוב נחל לכיש 24/8 - רמת בית שמש ארץ ישראל

Cong. Of Holmin, Nachal Lachish 24/8

Ramat Beth Shemesh 99093, Israel

011-972-548-436-784

מכון 'זוהר הקדוש השנתי' - ללימוד כל ספר 'זוהר הקדוש' במעגל השנה - שעל ידי 'מפעל עולמי ללימוד ספר הזוהר הקדוש' מטרת המפעל: כמו שכתוב בזה"ק (רע"מ ח"ג קכד 6): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחיי דאיהו האי ספר הזהר יפקון ביה מן כ"י ל"א תשכ"ח מפי' זרע' גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדד ינחנו ואין עמו אל נכר. ע"ד ו'קדוש מ'ן ש"מ"א ו'חיה

בונה עולמות

לימוד זוהר בניסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללימוד ולהבין פירוש מאמר אחד, יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת, מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. (נסא מלך לחיקו"ו, תיקון מג אות ט)

לימוד הזוהר
שעה אחת יותר מלימוד פשט בשנה תמימה

לימודו כל השנה אינו כלום אם אינו מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא כנגד כולם. (שם)

בן עולם הבא

אם קובע עת לה' שעה אחת בכל לילה, אז מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא. (שם)

מרום על כל לימוד

לימוד ספר הזוהר מרום על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר, ואף שימעה בקריאתו. והוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע להחיד"א זע"א, אות מד)

מביא השק לכל מיני לימודים

על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה. (שיחות הר"ן אות קח)

אשרי הזוכה

אשרי הזוכה להיות עמלו בתורה, הן בנגלה, הן בנסתר בספר זוהר הקדוש והתיקונים, וכדאי הוא רשב"י התנא האלקי זיע"א לפסוד את כל העולם כולו מן הדין ולקרב את גואולה. (נאום יצחק ירוחם בהגאון החסיד מוה"ר"ד משה יהושע לייב זצ"ל דיסקין)

עזרי מעם ה' **לחם שבין ללם לזהיר בזהר הרקיע**

ספר הזוהר

השלם והמגן

על המושה המשי תורה

מהתנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א

על ידי באי בשערי זוהר הקדוש לבגם ולטיל בפרדם זוהר, ותקנים מה שאמר אליהו לבר יוחאי בספר הזוהר: "ותגליא לתתאי בסוף יומיא, ובגנייה וקראתם דרור בארץ לכל ישביה וגו', ושבתם איש אל אחותו" וגו'.

ספר הזוהר הקדוש הזה סדר מחדש ומחלק לקטעים. כדי ללמד את הזוהר מדי יום ביומו. וכל שנה ושנה ישלים את כל ספר הזוהר הקדוש.

כל נפש מישראל למגדול ועד קטן מחיב ללמוד ספר הזוהר דבר יום ביומו. ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בכל שנה ושנה. חק ולא יעבר. לתקון הגאולה האמתית. ובשעה אחת יזכה להיות בן עולם הבא. (ת"ד רבני ירושלים תרפ"א - כסא מלך)

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המגן השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בהנם ולחלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים אין קץ לשכרו, וזוכה לבגים צדיקים, ואין חטא בא על ידו.

נא לפרסם בבתי כנסיות ובבתי מדרשות, ובשמחות, ולכל החברים וידידים, לזכות את הרבים להיות "בן עולם הבא" על ידי לימוד "הזוהר הקדוש" בכל יום, שהוא "תורה לשמה"!

דרך הבעש"ט האמיתי

הבנל עם טוב זיע"א צוה לאנשי, שקודם כל תפילה [שחרית, מנחה, וערבית], ילמדו מאמר זוהר ותיקונים. (ליקוטי תורה משערוביל, הדרכה ו')

מציל ממיפה

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממיפה ושערויות. (אמרי פנחס שער ו אות עג)

מבטל כל מיני פורעניות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותאם וחרבא וביה מעלמא. (רבני ירושלים תרפ"א)

מה שגורמים אלו שלא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה

קול אומר קדא, "מה אקרא כל הבשר חציר", הכל הם כבהמות שאוכלות חציר. "וכל חסדו כציון השדה", כל חסד שעושים לעצמם עושים. ואפילו כל אלו שעוסקים בתורה, כל חסד שעושים לעצמם עושים.

באותו זמן ויזכור כי בשר המה רוח הולך ולא ישוב לעולם, זה הוא רוח המשיח.

אוי להם מי שגורמים שילך לו מן העולם ולא ישוב לעולם, שאלו הם שעושים את התורה יבשה, ולא רוצים לעסוק בחכמת הקבלה, שגורמים שמסתלקת נביעת החכמה שהיא י' ממנה, ונשארת ב' ביעשה.

אוי להם שגורמים עניות וחרב וביה והר ואלו בעולם.

זהו הרוח שמסתלק, הוא רוח המשיח, כמו שנאמר. והוא רוח הקודש. והוא רוח חכמה ובינה רוח עצה וגבורה רוח דעת ויראת ה'. (תיקוני זוהר, תיקון ל')

לוי עמי שומע לוי. בדור הרע הזה שהמינות גובר. היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר ותיקונים להגות בה. והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו. ויתקיים. (נוצר חסד מס' אבות פ"ד)

בס"ד

הוד והדר פעלם וצדקתם עומדת לעד
כדאי רבי שמעון לסמוך עליו
כל הרוצה ליטול חלק במפעל הזוהר הקדוש היומי
נא להתקשר: +972-548-436-784
או באי-מעיל: hazohar.com@gmail.com

A partner of the worldwide Zohar Hakadosh -
Is, in essence, a partner of Rabbi Shimon Bar Yochai himself. As known

לזכות לזרע של קיימא זיווג הגון ברכה והצלחה מרובה לפרנסה טובה בשפע,
לעשירות, לבריאות, לגידול צאצאים
לתורה ולחופה ולמעשים טובים.

לעילוי נשמת אבי מורי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....
לעילוי נשמת אמי מורתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקני.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....
לעילוי נשמת זקינתי.....ב"ר.....ז"ל
יום השנה.....לחודש.....שנת.....

על ידי שתעזור לפרסם את ספר הזוהר בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע,
נוכה לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

והוא ימליץ טוב בעדינו אדונינו בר יוחאי

הרשות נתונה לכל מי שברצונו להדפיס קטעים מספר זה או כל הספר בכל מדינה
ומדינה כדי להרבות תורה ויראת שמים בעולם

To merit much blessing and success, finding a shidduch, abundant
parnassah, wealth, children, good health, true torah study, the raising of our
offspring to torah chupah and maasim tovim with peace of mind, and success in
settling in eretz yisrael.

הספר נדפס לזכות הרבים ונחלק בחינם לכל דורש ומבקש

תפלה קודם למוד הזהר

(קבלה מהאר"ל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לביניך.

ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למוידנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחות. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

מורי ורבותי! כבר היה מספיק

עד מתי? בואו נתעורר?

- ❖ מאנשים שהתפוצצו ממכוניות תופת רח"ל.
- ❖ מאנשים שהתפוצצו בעקבות מתאבדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שקיבלו חולי הידוע רח"ל.
- ❖ מאנשים שנעלמו עקבותיהם תחת הריסות בנין רח"ל.
- ❖ מאנשים שהשאירו יתומים ואלמנות רח"ל.
- ❖ מאנשים שנפטרו לעולמם רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים פיזית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאינם בריאים נפשית רח"ל.
- ❖ מאנשים שאבדו פרנסתם רח"ל.
- ❖ מאנשים שהסתככו במשפטים קשים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים ואין להם ילדים רח"ל.
- ❖ מאנשים שילדיהם אינם גדלים כפי רצון ההורים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתייגעים בשידוכים רח"ל.
- ❖ מאנשים שמתוככים עם חובות לאלפים ורבבות רח"ל.
- ❖ מאנשים שבתיהם נשברו רח"ל.

העט לא יוכל לתאר את הכאב ואת הזעקה האילמת מלב כואב של כל אלו הנזכרו לעיל

אבל רבותי! בואו נחשוב, במה יכולים האנשים הסובלים לעזור לעצמם, ומה יכולים אחרים לעשות בעדם לפדותם ממצבם הקשה.

– יש לנו עצה קלה בשבילכם –

למדו כל יום ויום ספר "זוהר הקדוש" אנשים מעידים שהם רואים בחוש ישועות בכל העניינים ספר "זוהר הקדוש" מחולק בחנם

* * *

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערוורות.
 (אמרי פנחס שער ו אות עג)
 כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומתנא וחרבא וביזה מעלמא.
 (רבני ירושלים תרפ"א)

אלו שלא עוסקים בלימוד הזוהר, או להם שגורמים עניות וחרב וביזה והרג ואבדן בעולם רח"ל, וגורמים שמתלק רוח המשיח. (תקוני זוהר)
 על ידי זה שתעזור לפרסם את ספר הזוהר הזה בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר מקום אשר דבר המלך ודתו מגיע, יזכו לשמחה וששון ליהודים בביאת משיח בן דוד בב"א.

למדו והפיצו – גליוני "ספר זוהר הקדוש" פרוק ומנסה לכל מיני סגילות רפואות וישועות

כ"א תשנ"ח מפ"י ורע"ו

ספר זוהר

הש"ס והמנקה

יוצא לאור במנהגים
 של ידו:

מכון "זוהר הקדוש היומי"

לדמוד כל ספר "זוהר הקדוש" במסגרת השנה

ש"ס ידו:

מפעל זוהר העולמי. תלמידים וחסידים של התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א. לפרסם בחנם תורת הנסתר. ועל ידי זה יתקיים מה שהבטיח הרשב"י: "בדא יפקון מן גלותא".

מטרת המפעל, כמו שכתוב בזהר הקדוש (רע"ח ח"ג קכ"ז): ובגין דעתידין ישראל למטעם מאילנא דחי' דאיהו האי ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי ויתקיים בהון ה' בדרך יתנו ואין עמו אל נכר.

כל הזכויות של הזוהר הקדוש המנקה השלם, שמורות להמחבר התנא האלקי רבן שמעון בר יוחאי זיע"א, ומצוה גדולה לכל אחד מישראל להדפיסו ולהפיצו בחנם ולהלקם לכל אחד ואחד מישראל לזכות את הרבים, ועל ידי זה יזכה להיות "בן עולם הבא", ולהיות במחיצת הרשב"י זיע"א. וכל המזכה את הרבים יזכה לבנים צדיקים.

תפילה קודם לימוד הזוהר

(קפלה מהאריזל)

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדוה ובהשתחוויה, ששרכתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מקבילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אוני' לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינותינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדושתם, יעמוד לנו לכל נפש בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה:

הכשתח אלהינו הנביא זכור לטוב, לרבן שמעון בר יוחאי זיע"א

ובמה בני נשא לתת ותפוטון מהאי המרא דילה. בד ותגלי לתתא בדרא בדראה בפה יומא, ובגנייה וקראתם דרוך בארץ ונ'. (תקני זוהר כ"ג)

ע"ר ו' קדיש מ'ן ש'מ"א נ'ח"ת

זכור השאלה שישאלו אותך בבית היו של מעלה, "צפית לישועה?"

מה עשית לקרב את הגאולה ולהביא את מלך המשיח? ששל זה אנו מתפללים בכל יום "כי לישועתך קנינו כל היום"!!!
 הקב"ה מתרעם על האדם כשאינו מחכה למלכותו, כדאיתא בפסיקתא (כמאמר גילי) שאמר הקב"ה לצדיקים לא יפה עשיתם שחיבתם לתורתו ולא הכיתם למלכותו, הרי אפילו שמצדיקים המחבבים את התורה דורשים מהם על הצפייה לישועה. (צפית לישועה מהחפץ חיים ז"ל, פרק ג)

הנאי חבורא דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי

אחיותו יומיא וביניה ושבתם איש אל אחיותו

הקדמה לספרי ”הזוהר היומי”

ישמחו החסידים ויגילו ה'לומדים בעזרת השי"ת ובזכות התנא האלוקי רבן שמעון בר יוחאי זי"ע הרינו נותנים לפניכם היום ברכה הספר הקדוש ”זוהר היומי” החדש [בהוצאה שניה], עם הוספות של זוהר חדש ותיקוני זוהר. סידרנו אותם ללימוד יומי, זאת אומרת, שכל יום ויום קוראים 11 עמודים ובשנה אחת גומרים אי"ה כל ”ספר הזוהר על התורה”, ”זוהר חדש”, ו”תיקוני זוהר”. וסידרנו אותם ל-12 כרכים, מחולק ליי"ב חדשי השנה, כך שבכל חודש לומדים וגומרים כרך שלם.

עוד הוספנו ג' מפתחות, ואלו הן:

מפתח א': ”סדר הלימוד היומי”, שיכולים למצוא את הדף שבכל יום ויום, באיזה עמוד הוא נמצא, מאיפה מתחילים ואיפה גומרים.

מפתח ב': ”מפתח פרשיות הזוהר, ותיקונים של תיקוני זוהר”, דהיינו הסדרים והפרשיות של ספר הזוהר על חמישה חומשי תורה וזוהר חדש, ושבעין תיקונים של תיקוני זוהר.

מפתח ג': ”מפתח דפי הזוהר הישנים”, כדי שיוכלו למצוא כל הדפים לפי דפוס הזוהר מווילנא, ושנדפסו אחר כך.

בט"ו מנחם אב תשס"ח לפ"ק העבר עלינו לטובה השלמנו בס"ד את סדר לימוד היומי על הזוהר הקדוש ונדפסו בי"ב חלקים, ונתפרסם מחודש אלול תשס"ח עד היום בכל העולם.

ובשבעה חודשים הראשונים מאז שגמרנו את הלימוד היומי של הזוהר, הגענו בס"ד קרוב לחצי מיליון אנשים שלומדים ומעיינים בזוהר הקדוש מידי יום ביומו.

עוד הכנסנו במהדורה הקודמת של י"ב חלקי הזוהר היומי, הספר ”אור הזוהר” (הוצאה ב'), שבו מלוקט קרוב ל-500 ספרים שמדברים על גודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר לכל אחד ואחד, מאמרים הרבה שנמצאים בספרים שונים המדברים בגודל מעלת לימוד ואמירת הזוהר, מסודר בסדר נאה כל עניין ועניין.

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתִקּוּנֵי בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

ובמהדורה המפוארת הנוכחית של י"ב חלקי הזוהר היומי אנו מוסיפים גם את ספר "אור הזוהר החדש והשלם" (הוצאה ד'), שיצא לאור בשנה זו, דברים חדשים נוראים ונפלאים, גם הוא מחולק לי"ב חלקים, ושאלות ותשובות על אמירת ולימוד הזוהר הקדוש, שהוא קובץ גדול מתלמוד בבלי ירושלמי, מדרשים, זוהר הקדוש, תיקונים, ראשונים ואחרונים, ספרי בעל שם טוב הקדוש ותלמידיו, ספרי מוסר, ספרי קבלה, "כללים יסודיים ועיקריים בעניין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים" ..

נודה את ה' בכל לבב ובתוך רבים נהללנו אשר הגיענו עד הלום לברך על המוגמר שהחינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה להדפיס את י"ב חלקי ספרי הזוהר הקדוש, זוהר חדש, ותיקוני זוהר, "אור הזוהר", "קרא לשמש ויזרח אור הזוהר" שיצא לאור לקראת "ברכת החמה" דהאי שתא, וספר "אמירת הזוהר כהלכתה", כדי לעורר אודות לימוד תורת הסוד.

זכות רבינו הקדוש רבי שמעון בן יוחאי יגן בעדינו, שטרחנו לקבץ מאורותיו להפיצן בישראל, לחזק הלימוד בהן. צקון לחשינו, כשם שזכינו להוציא לאור ספרים הנ"ל, כן נזכה להוציא לאור שאר החלקים מספר זה, אמון כן יהי רצון.

וכאן אנו מעתיקים קצת התעוררות מגדולי ישראל הראשונים והאחרונים מדברים שכתבו על לימוד ואמירת ספר הזוהר הקדוש ותיקונים אפילו כשאין מבינים כלום.

מרגלית יקרה, אוצר קדוש ונעלה העניק השם יתברך ברוב חסדו לעמנו עם סגולה, והוא ספר הזוהר הקדוש, שנתחבר בקדושה עליונה על ידי התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע"א. ובזכות הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש מובטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים ללא צרות וייסורים רחמנא ליצלן. דבר זה מבואר בספר הזוהר הקדוש עצמו, מפי קודשו של משה רבנו עליו השלום "הרעיא מהימנא", אשר היה נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריו במעמד מלא הוד, ומגלה להם סתרי תורה.

וכך אומר משה רבנו ע"ה לרשב"י זיע"א בזה"ק פרשת נשא, "בהאי חיבורא דילך דאיהו ספר הזוהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי".

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ביאור הדברים: בזכות החיבור שלך ספר הזוהר הקדוש יצאו בני ישראל מן הגלות ברחמים ללא צרות וייסורים וללא צער חבלי משיח!

ואף משמים הסכימו על כך! בספר תיקוני הזוהר מבואר שבשעה שאלהו הנביא זכור לטוב נגלה לרבי שמעון בר יוחאי ולחבריא קדישא שעמו ולמד עמהם סתרי תורה בעניין תיקוני נשמות, יצאה בת קול משמים ואמרה להם "כמה רב כוחו וקדושתו של רבי שמעון בר יוחאי בעולם", ואחר כך הוסיפה ואמרה נבואה בזו הלשון, "וכמה בני נשא לתתא יתפרנסון מהאי חיבורא דילך כד יתגלו לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגינה, "וקראתם דרור בארץ".

ביאור הדברים: כמה בני אדם למטה יתפרנסון מזה החיבור שלך כאשר יתגלה למטה בדור האחרון בסוף הימים, ובזכותו יתקיים הפסוק "וקראתם דרור בארץ" - המרמז על הגאולה השלימה.

וכאור לעינים ביאורו של השל"ה הקדוש, שכתב על כך, "הנה מבואר מכאן שחיבור הזהר היה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים שאז יתגלה לתחתונים ובזכות העוסקים יבוא משיח כי אז תמלא הארץ דעה בסיבתו אשר זה תהיה סיבה קרובה לביאתו וזה שאמר ובגינה "ושבתם איש אל אחוזתו וכו' כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהוצרך הקב"ה לקדשם בדם הפסח ובדם המילה כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שייזכו לתוספת הקדושה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

כמו כן, בנוסף למעלה הנפלאה של קירוב הגאולה ברחמים, מסוגל הלימוד והקריאה בספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות קשות ולהיות כחומה בצורה מפני כל צרה רחמנא ליצלן.

רבינו הקדוש הרמח"ל, רבנו משה חיים לוצטו זצוק"ל זיע"א בעל ה"מסילת ישרים" ועוד, תיקן בישיבתו סדר לימוד מיוחד של גירסא בספר הזוהר הקדוש במשמרות ללא הפסק כלל מעת לעת, וקבע דבר זה כתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון, " זאת העצה היעוצה לכל קהילות קודש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם ובודאי היה להם לפקח על זאת ולא יחדלו כי רב הדבר ועצום מאוד...

... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים כי אני אלמלא נתיישר חיילי הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום אבל כבוד תורתכם יקח את

"זוהר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזּוֹהַר וְתַקּוּנִים בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

העצה הזאת ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל וכל אחד במקומו יכול לעשותו כי לא דבר קשה הוא כלל".

ומי לנו גדול כהרמח"ל זיע"א אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה ולא מצא עצה לבטל גזירות מעם ישראל אלא את העצה הזו, לימוד בספר הזוהר ברצף ללא הפסק, שבכוח הקדושה העליונה של ספר הזוהר הקדוש לבטל כל גזירות ולקרב הגאולה ברחמים.

עד כמה היה חביב לימוד תורת הסוד על תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, יש ללמוד ממה שהרה"ק מוהרי"א מזידיטשוב זיע"א העיד בעצמו ואמר: שלמד ושנה הפרי עץ חיים מאה פעמים ואחד.

האמת היא, שדי בדברים שהבאנו עד עתה לעורר את הלבבות לקריאה ולימוד בספר הזוהר הקדוש, וכי ימצא חלילה יהודי אשר לא רוצה לפעול על מנת לקרב גאולת ישראל ברחמים ולבטל כל גזירות קשות רח"ל. אלא, שלצערינו הרב, כלל גדול ונורא הוא, שכפי קדושתו ומעלתו של הדבר כך יש יצר הרע שמנסה להתנגד לכך בכל כוחו. דבר זה בולט וזועק לשמים בפרט בנושא הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש. היצר הרע שיודע בוודאות שע"י הקריאה והלימוד בספר הזוהר הקדוש, הוא נדחה מן העולם ומתבטלת ממשלתו לעד וכל מציאות העולם משתנה ומתקרבת בצעדי ענק לקראת הגאולה השלימה ברחמים, משקיע מאמצים מיוחדים להחדיר דעות שטות והבל הפך האמת ממש, ואף לא בוחל כדרכו בשקרים ובהפחדות, והעיקר שמטרתו תושג ותאבד טובה מישראל חלילה וחס. כדרכו של היצר הוא פונה לכל אדם בשפתו שלו וכביכול מתוך דאגה עמוקה ואהבה:

לאחד - שאיננו מבין את לשון הזוהר, טוען כנגדו מה התועלת בקריאתך הרי אינך מבין כלום.

לשני - שעוסק כל יומו בלימוד ש"ס ופוסקים, טוען: הרי אינך מקובל, כשתסיים ללמוד את כל הש"ס והפוסקים אז תמצא זמן גם ללמוד בספר הזוהר, כעת זה ביטול תורה.

לשלישי - שעדין רחוק מקיום המצוות, טוען, מה לך ולספר הזוהר הקדוש הזה? זה, לא בשבילך כלל!

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לרביעי - המחפש כל טענה להתחמק מקיום חובותיו, טוען, אסור לקרוא בספר הזוהר! ומי שיעיז, ישתגע. השמר נפשך והתרחק מזה הספר.

בראשונה נבאר כי אף גירסא בעלמא - קריאה ללא הבנה כלל בספר הזוהר הקדוש מעלתה גדולה ונשגבה ופועלת רבות ונצורות.

ונביא משל למה הדבר דומה - לרופא הנותן תרופה לאדם הנזקק לה אף על פי שאדם זה אינו מבין כלום בחכמת הרפואה, מכיוון שלקח תרופה מרופא מומחה שבקי ויודע בחכמת הרפואה התרופה מועילה לו והוא בסייעתא דשמיא מתרפא וקם מחוליו, נכון גם הדבר לגבי הקריאה בספר הזוהר, אפילו שהקורא לא מבין כלל את אשר הוא מוציא מפיו, הקדושה העליונה הטמונה במילים של ספר הזוהר הקדוש פועלת בקורא אותם את פעולתה וזוכה לכל המעלות שנאמרו לגבי העוסק בספר הזוהר הקדוש. (גורי הארי ז”ל, החיד”א, פלא יועץ, דגל מחנה אפרים, רבי חיים פלאג’י, שו”ת ישכיל עבדי, שו”ת פרחי כהונה, ועוד.) כמו כן, גם תלמידי חכמים ובני ישיבות העוסקים כל זמנם בלימוד התורה, צריכים להקדיש בכל יום זמן לקריאת מס’ דפים בספר הזוהר, שזכות הקריאה הזאת, מלבד כל מעלותיה לכלל ישראל, תועיל להם ביותר שיזכו להבין את לימודם ולזכרו, וכן להתעלות רוחנית גדולה, כנראה בחוש.

מִרְן רַבִּינוּ יוֹסֵף חַיִּים זִיע”א בַּעַל הַבֵּן אִישׁ חַי מְבַאֵר אֶת מֵאֵמֶר הַגְּמָרָא ”כֹּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה מִבְּפָנִים תּוֹרָתוֹ מְכַרְזֵת עֲלָיו מִבְּחוּץ” שֶׁכֵּל הָעוֹסֵק בַּחֶלֶק הַפְּנִימִי שֶׁל הַתּוֹרָה זוֹכֵה וּמְאַיְרוֹת עֵינָיו בַּחֶלֶק הַנִּגְלָה שֶׁל הַתּוֹרָה. וְאִף מִרְן הַגָּאוֹן הַגְּדוֹל רַבִּי בֶּן צִיּוֹן אַבָּא שְׂאוּל זְצוּק”ל זִיע”א הִיא מוֹרָה לְתַלְמִידָיו בַּעֲדוּם בַּחוּרִים צַעִירִים לְקַרְא בְּכָל יוֹם מִס’ דְּפִים בַּסֵּפֶר הַזֹּהָר, שׁוֹהָה יַעֲזוֹר לְפַתּוּחַ אֶת הַלֵּב לְתוֹרָה וּלְזַכֵּךְ הַנֶּפֶשׁ. וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר, כִּי סֵפֶר הַזֹּהָר הַקְּדוֹשׁ מֵלֵא וְגָדוֹשׁ בְּמוֹסָר וּמְלֵהִיב בִּיּוֹתֵר לְעַבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְזֶהוּ סֵפֶר הַמוֹסָר הַטוֹב בִּיּוֹתֵר. אֲנַחְנוּ רֵאִינוּ בַּעֲיֵנָנוּ מַעֲשֵׂה רַב מְאַחַד מִגְּדוּלֵי יִשְׂרָאֵל מִמֶּשׁ, אֲשֶׁר הִיא מִיָּקָר אֶת זְמַנּוֹ מִכֹּל יָקָר וְדוּאָג וּמִיָּצָר עַל כָּל רֵגַע שֶׁל בִּיטוֹל תּוֹרָה חֲלִילָה, שֶׁהוֹרָה לְתַלְמִידָיו בַּעֲדוּם צַעִירִים לִימֵים לְקַבּוֹעַ זְמַן בְּכָל יוֹם לְקַרְיָאָה בְּזוּהָר הַקְּדוֹשׁ. נִיתֵן לְהַאַרִיךְ עַל כֵּךְ בַּעֲדוֹ עוֹבְדוֹת רַבּוֹת, אֲךָ דִּי בַכֵּךְ לְמַבִּין.

ולאותו אח יקר שעדין לא זכה לקיים את כל מצוות ה' בכל דקדוקיהם, גם הוא צריך להשתדל ולקרוא בכל יום בספר הזוהר הקדוש, שעל ידי הקריאה תזדכך נפשו ותטהר מכל זוהמה ויימשך בעבותות אהבה לעבודת ה' יתברך

כְּנוּדַע בְּסִפְרֵי הַקְּדוּשִׁים וּמְגוּרֵי הָאֵר"י ז"ל. וּבֵאִשֶׁר לְטַעֲנָה הַרְבִּיעִית - הַמְשַׁמֶּשֶׁת מִפְּלֵט לְאוֹתָם שֶׁלֹּא בּוֹדְקִים כֹּלֵל בְּמָה מְדוּבָר, אִם אוֹזְנָם כְּרוּיָה לְשִׁמוּעַ, נִיתֵן לְהַסְבִּיר וּלְבַאֵר לָהֶם כִּי דַעָה זֶה הִיא הַהִיפֶךְ הַגְּמוּר לְאִמַּת, וּבֵאִה לְהַרְחִיקָם חֲלִילָה מִהַטּוֹבָה הַגְּדוּלָה שִׁיכּוּלִים לְזִכּוֹת בַּה! סֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ - הוּא הַמְרַפֵּא לְנֶפֶשׁ הַגְּדוּל בִּיּוֹתֵר שְׁקִיִּים! בְּכַח הַקְּרִיאָה בּו לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נֶפֶשׁ הָאָדָם וּלְרַפְּאֵה מְכַל חוּלֵי וּמְכַל מִידוֹת רַעוֹת וְתַאֲוֹת רַעוֹת רַח"ל עַד שֶׁהִיא מְאִירָה וּמְזַהֶרֶה בְּאוֹר קְדוּשׁ וְעֵלְיוֹן. וְכֹל הָאֲזַהֲרָה אוֹדוֹת לְיִמּוּד הַקְּבֵלָה וְהַהֲגַבְלוֹת עַל כֵּךְ לֹא נֹאמְרוּ כֹלֵל וְעִיקַר עַל לְיִמּוּד פֶּשֶׁט הַזֹּהַר וּמוֹסְרָיו וְעַל הַקְּרִיאָה בּו. אֵלֹא נֹאמְרוּ עַל לְיִמּוּד בְּכַתְבֵי הָאֵר"י ז"ל, בְּשַׁעַר הַכּוּוֹנוֹת, שַׁעַר הַגְּלָגוּלִים, עֵץ חַיִּים וְכו', אִשֶׁר לְלִימּוּדָם נֶצְרַךְ הַכְּנָה גְּדוּלָה וְאֲזַהֲרוֹת גְּדוּלוֹת. וְלִכֵּן אֵין בְּכַךְ כֹּל חֶשֶׁשׁ, וְתוֹכֵל לְצַמּוּחַ מְכַךְ רַק טוֹבָה וּבְרַכָּה לְאָדָם עֲצֻמוֹ וּלְכֹלֵל יִשְׂרָאֵל.

מְמַעֲלוֹת הָעוֹסֵק בְּסֵפֶר הַזֹּהַר בְּקִצְרָה:

- ◆ מְקַרְבַּ גְּאוּלַּת יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים
- ◆ מְבַטֵּל גְּזִירוֹת קִשּׁוֹת
- ◆ זוֹכֵה לְטַהַר וּלְקַדֵּשׁ אֶת נִשְׁמַתּוֹ שֶׁתֹּאִיר וְתִזְהֵר בְּאוֹר נִפְלָא וּמְזַכְכֵּה מְכַל סִיג וּפְגָם עַד שֶׁמְרַפְּאֵה לְגַמְרֵי.
- ◆ מְרַחֵיק מִעֲצֻמוֹ כֹּל הַמְקַטְרָגִים וַיִּצַר הָרַע.
- ◆ יִשְׁמַר מִמְקָרִים רַעִים בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.
- ◆ יִנְצֵל מִתַּאֲוֹת רַעוֹת וּמִמִּידוֹת רַעוֹת.
- ◆ הָרִי הוּא כְּהוֹגָה וּמְפַרֵּשׁ אֶת הַשֵּׁם שִׁישׁ בְּכוּחוֹ לְעִשׂוֹת נִסִּים.
- ◆ יִזְכֶּה לְחִזּוֹת בְּנוֹעַם ה'.
- ◆ נִיֻּצֵל מִטְּמֻטּוֹם הַלֵּב וְהוֹפֵךְ לֵב הָאֲבֵן לְלֵב מְאִיר וּמְבִין.
- ◆ זוֹכֵה לְהַבִּין אֶת לְיִמּוּדוֹ וּמִתְקִיִּים בִּידוֹ.
- ◆ לְיִמּוּד בְּסֵפֶר הַזֹּהַר הַקְּדוּשׁ לְע"נ נְפֻטְרִים מְסוּגֵל בִּיּוֹתֵר לְתַקֵּן נִשְׁמַתָּם וְלְהַעֲלוֹתָה לְמִקּוֹמָה הָעֵלְיוֹן וְלְהַצִּילָה מְכַל דֵּינִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

◆ ”כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק” שבזכות שלומדים בספרו של התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי זיע”א, ניוושע בכל הנצרך לנו.

◆ תיבת ”ורפאתיו” עולה בגימ’ (703) כמנין שמעון בר יוחאי (703) כי בזכותו נמשכת רפואה לאדם

◆ ועל ידי זה יושפע שפע רב בכל העולמות, ראשי תיבות רשב”י שהעוסק בתורתו יזכה בסייעתא דשמיא לשפע רב רוחני וגשמי.

השנה הזו ”תשס”ט” בגימטריא ”רבי שמעון בן יוחאי” עם הד’ תיבות.

רבי שמעון בר יוחאי זיע”א ימליץ טוב בעד הלומדים מתורתו, כמו שכתוב בספר חסידים [סימן רכ”ד]: כל האומר דבר שמועה מפיהם הם מתפללים עליו שם וממליצים טוב עליו.

וזאת למודעי, שספרים האלו מותר ומצווה לכל אחד להדפיס כמה שרוצה באיזה שפה ולשון שרוצה, וכל המזכה את הרבים זכותו עומדת לעד וזוכה לבנים צדיקים. ובגודל כוח זכות הרבים של העוזרים והמסייעים למפעל הקדוש הזה, יזכו לראות מיוצאי חלציהם רב תענוג ונחת דקדושה, עד אשר נזכה בקרוב שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבוד ליוצרנו בכל כוחנו ובכל נפשנו ובכל מאודנו, ויקויים הבטחת הרעיא מהימנא ”בְּהַאי סְפֵר הַזֶּהר, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחְמֵי” בביאת גואל צדק במהרה בימינו אמן. המוציאים לאור

כֹּל נֶפֶשׁ מִיִּשְׂרָאֵל לְמַגְדֹּל וְעַד קֶטֶן מְחִיב לְלַמֵּד סֵפֶר הַזֶּהר דְּבַר יוֹם בְּיוֹמוֹ. וְלִסְיָם אֶת כָּל סֵפֶר הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה. חֵק וְלֹא יַעֲבֹר. לְתַקּוֹן הַגְּאוּלְיָה הָאֲמִתִּית. וּבְשִׁעָה אַחַת יִזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא. (רַבֵּנִי יְרוּשָׁלַיִם תַּרְפ”א)

כָּל הַזְכוּיֹת שֶׁל הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ הַמְנַקֵּד הַשָּׁלֵם

שְׁמוֹרוֹת לְהַמְחַבֵּר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע”א

וּמְצוּה גְדוּלָה לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְהַדְפִּיּוֹ וּלְהַפִּיּוֹ בְּחֵם וּלְחַלְקֵם לְכָל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת, וְעַל יְדֵי זֶה יִזְכֶּה לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא”, וְלִהְיוֹת בְּמַחִיצַת הַרְשָׁבִי זִיע”א. וְכָל הַמְזַכֶּה אֶת הַרְבִּיּוֹת אֵין קִיץ לְשַׁכְרוֹ, וְזוֹכֶה לְבָנִים צַדִּיקִים, וְאֵין חֲטָא בָּא עַל יָדוֹ.

וְנָא לְפָרְסֵם בְּבִתֵּי כְּנַסְיֹת וּבְבִתֵּי מְדַרְשׁוֹת, וּבְשִׁמְחוֹת, וּלְכָל הַחֲבָרִים וַיְדִידִים,

לְזִכּוֹת אֶת הַרְבִּיּוֹת לְהִיּוֹת ”בֶּן עוֹלָם הַבָּא” עַל יְדֵי לְמוּד ”הַזֶּהר הַקְדוֹשׁ”

בְּכָל יוֹם, שֶׁהוּא ”תוֹרָה לְשִׁמְחָה” !

כללים יסודיים ועיקריים בענין אמירת ולימוד הזוהר והתיקונים לכל אחד ואחד מישראל אפילו כשאין מבינים כלום, ובפרט לילדים קטנים מלוקט מתוך הספר "אור הזוהר החדש והשלם" שמופיע בסוף כל כרך

שעה. נפש חיים: לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר

כתבו ז"ל כי לימוד הזוהר הקדוש נורא ונשגב מאד הגם דלא ידע מאי קאמר, ולזה מועיל מאד לתקן הנפש. (נפש חיים מערכת הז' אות ד', משם הגדולים להחיד"א)

שעו. דגל מחנה אפרים: לשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר

על דרך דאיתא שלשון הזוהר הקדוש הוא מסוגל לנשמה, אף שאינו מבין כלל מה שאומר, כמשל הנכנס לחנות של בושם, אף על פי שלא לקח כלום, מכל מקום ריח טוב קלט עמו.

(הרה"ק ר' משה חיים אפרים מסדילקוב בעל דגל מחנה אפרים בליקוטים דיבור המתחיל ישקני)

שעו. אמר הבעש"ט ז"ל: אמירת הזוהר מסוגל לנשמה

אמר הבעש"ט ז"ל, בג' דברים הכלל היפך ממה שאמרו אחד המרבה ואחד כו' ובלבד שיכוין, אלא אחד המכוין כו' ובלבד שירבה, אמירת הזוהר מסוגל לנשמה. (ספר נתיב רש"י, בשם "מורי", ה"ה הרה"צ ר' הלל מפאריטש)

שעה. בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי מרומים: ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר

שמעתי ממנהר"ם הלוי יפה שאמר בשם אדמו"ר הזקן (בעל התניא) נשמתו בגנוי מרומים סגולה למחשבות זרות בעת התפילה הוא ג' דרכים וכו', וכן ספר הזוהר הלשון מסוגל לנשמה אף על פי דלא ידע מאי קאמר, (ספר מגדל עז, מאמרי דא"ח מאדמו"ר יחב"ד, ע' תכ"ו)

שעא. פלא יועץ: לימוד הזוהר הקדוש מטהר ומקדש הנפש - לימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה'

לימוד ספר הזוהר נשגב מאד לטהר ולקדש הנפש, ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה הוא חשוב לפני הקדוש ברוך הוא... בלימוד זוהר הקדוש אפילו באין מבין כלל, חשוב ומקובל ומרוצה לפני ה' וכו'. (פלא יועץ אות ז', זוהר)

שעב. סידור האריז"ל: אף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים

לימוד בספרי קבלה, ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים, כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (סידור כוונות האריז"ל מהמקובל האלוקי מוהר"ר יעקב קאפיל של רבי יעקב קאפיל איש ליפשיץ זצוק"ל אשר היה מגיד מישרים בבית המדרש מעזריטש, גדול לפני תקופת הבעש"ט - לפני 300 שנה. כולל ביאורים על כל חלקי התפילה. בסדר כוונות הלימוד)

שעג. אור צדיקים: לשון של הזוהר מזכך הנשמה

מי שלא זכה להבין הזוהר, אף על פי כן ילמוד, כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים להר"מ פאפריטש, סימן א' ס"ק ט"ז)

שעד. החיד"א: לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה

לימוד ספר הזוהר מרומם על כל לימוד, בשגם לא ידע מאי קאמר ואף שיטעה בקריאתו, והוא תיקון גדול לנשמה. (עבודת הקודש להחיד"א, מורה באצבע סי' מ"ד)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

שפג. הגה"ק מקאמארנא: מי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה - ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה - אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד - ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת

על כן בני ואחיי תרגילו עצמכם ללמוד בדברי הזוהר והתיקונים בשקידה, ומי שלא ראה אור הזוהר מתוקים מדבש, לא ראה מאורות מימיו ולא טעם טעם התורה, ועוד שהוא מטהר הנפש ומזככה, אפילו אמירה בעלמא מן השפתיים סגולה ותיקון הנפש מאוד, ובפרט ספר התיקונים שהם תיקוני הנפש ממש מכל פגם וסיג וחולאת. (הקדמת ספר עצי עדן מקאמארנא ז"ל)

שפד. הגה"ק מקאמארנא: אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר

"אם דורי היה שומע בקולי, היה לומד כבר מגיל תשע ספר הזוהר, וכך היה רוכש יראת שמים במקום חכמה חיצונית". (הרה"ק רבי יצחק אייזיק מקומרנא, ספר "נוצר חסד")

שפה. הבעש"ט: קודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר

הבעש"ט צוה לאנשיו שקודם כל תפלה ילמדו מאמרי זוהר. (ר' יצחק בר ישעיה עטיה, דורש טוב, ענין זוהר)

שפג. אור צדיקים: הלשון של הזוהר מזכך הנשמה

ומי שלא זכה להבין הזוהר אף על פי כן ילמדו כי הלשון של הזוהר מזכך הנשמה. (אור צדיקים ודרך סעודה, סימן א' סעיף ט"ז)

שעט. שמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני: מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר

וכמו ששמענו בפירוש מפי אדמו"ר הזקן (בעל התניא) בליאזני, שיש בחינת טמטום המוח וכו', ולזה מועיל קריאת דברי הזוהר הקדוש אף דלא ידע מאי קאמר. (חנה אריאל, להר"א מהומיל, שמות ע' ס"ד)

שפ. הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה

יעסוק בספר הזוהר אף על גב דלא ידע ולא מבין מאי קאמר, מכל מקום הלשון של הזוהר מסוגל לשכינתא ולנשמתא לקרוא בו יותר מכל עסק התורה. (תיקון ליל הוש"ר)

שפא. בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר: שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

בענין לימוד זוהר הקדוש אמר בשם הקדוש ר' אהרן מזיטאמיר שזוהר הקדוש צריך לאומרו בלא ביאור, כי התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך, רק מי שרוצה ללמוד עם ביאור יעיין מקודם בהביאור, והזוהר יאמר כסדר בלי ביאור. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער הא' דרוש ה' מאמר ב')

שפב. מהרצ"א מדינוב: לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה גם למי שלא יודע כלום

מקובל בידינו שגם מי שלא יודע כלום, לשון הזוהר מסוגל לזכך הנשמה. (מהרצ"א בהגותיו לספר סור מרע, דפוס מונקטש אות ט')

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

שצב. רבי חיים הכהן: הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא

מי שלא זכה להבין, אפילו הכי, יקרא הלשון מפני כי הלשון מסוגלת לזכך הנשמה ולהאירה בזוהר נפלא. (רבי חיים הכהן, הנהגות טובות, אות מה')

א. מהרצ"א מדינוב: מקובל בידינו: שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש

אמת שמקובל בידינו שגם מי שלא ידע כלום אף על פי כן לשון זוהר מסוגל לזכך הנפש. (ר' צבי אלימלך שפירא מדינוב, מהרצ"א, הוספות מהרצ"א, אות ט')

ב. הגה"ק מקאמארנא: כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים

כל אות ואות של ספר הזוהר וכתבי מר"ן של הרב חיים ויטאל... הם תיקונים גדולים לנשמה לתקן כל הגלגולים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ')

ג. הגה"ק מקאמארנא: בדור הזה שהמינות גובר צריכין ללמוד עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים

ולו עמי שומע לי בדור הזה שהמינות גובר היו לומדין עם תינוק בן תשעה שנים ספר הזוהר והתיקונים להגות בהם והיה יראת חטאו קודמת לחכמתו ויתקיים. (ר' יצחק איזיק יחיאל ספרין מקומרנה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ').

ד. החזון איש: לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הז"ל

לשון הזוהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי הז"ל. (מעשה איש, למרן הגה"ק בעל החזון איש זצ"ל)

שפז. הגה"ק מאלעסק: לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש - הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד

לימוד הזוהר הוא שלימות גדול אל הנפש ואף על פי שאינו מבין. הלשון של הזוהר לבד מסוגל מאוד. (רבי חנוך הניך מאלסק, סדר הלימוד, אות ב')

שפח. שארית ישראל: התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך

התיבות והדיבור של זוהר הקדוש עצמן מקשרין את האדם לאין סוף יתברך. (הרב משה ישראל בר אליהו, שארית ישראל שער ההתקשרות, שער א' דרוש ה' מאמר ב')

שפט. רביה"ק רבי נחמן מברסלב: לימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד - על ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה - הלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך

ידוע שלימוד הזוהר מסוגל מאוד מאוד ודע שעל ידי לימוד הזוהר נעשה חשק לכל מיני לימודים של התורה הקדושה, והלשון הקדוש של הזוהר מעורר מאוד לעבודת השם יתברך. (רבי נחמן מברסלב, שיחות הר"ן, ק"ח)

שצ. סידור קול יעקב: דברי הזוהר ותיקונים מסוגלים לטהר הנשמה

לימוד בספר קבלה ואף אם אינו מבין בהם יאמר דברי הזוהר ותיקונים כי הם מסוגלים לטהר הנשמה. (רבי יעקב קאפיל, סידור קול יעקב, בסדר כוונת הלימוד)

שצא. האדמו"ר הזקן זיע"א פוסק: בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר

מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר אף שאינו מבין, כי מה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (רבי שניאור זלמן מלאדי, אדמו"ר הזקן (בעל התניא), מאמרי האדמו"ר הזקן הקצרים 1 דף תקע"א)

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

י. על ידי הזוהר הקדוש יצאו מן הגלות

ובגלל שעתידים ישראל לטעום מאילן החיים שהוא ספר הזוהר הקדוש, יצאו על ידו מן הגלות. (ר' שמעון בר יוחאי, הזוהר, נשא אות צ')

יא. הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

הגר"א ז"ל והזוהר הקדוש: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

יב. הגר"א ז"ל: פנימיות התורה הם חיים לנפש

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם. (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו)

יג. הגר"א ז"ל: עיקר הגאולה בלימוד הקבלה

הגאולה לא תהיה רק על ידי לימוד התורה ועיקר הגאולה בלימוד הקבלה. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

יד. הגר"א ז"ל: העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם.

העוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגבר בהם. (פירוש הגר"א על משלי ה' י"ח)

טו. הגר"א ז"ל: ללמוד ספר הזוהר

והשיב ללמוד ספר הזוהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכינים בזוהר הקדוש רק בלי הפירוש כי הוא מבלבל ומסיע לענין אחר. (אבן שלמה פרק י"א אות ג')

טז. אדמו"ר הזקן: הזוהר סגולה אף שאינו מבין

ובנידון שאר הלימוד יהיה בזה האופן מי שהוא בעל עסק גדול יהיה רוב לימודו בזוהר הקדוש אף שאינו מבין כי מזה איכפת ליה שאינו מבין אפילו הכי הוא סגולה. (מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים דף תקע"א)

ה. הבן איש חי: קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן

מזמן אשר הציץ זרח אור יקרות של שני מאורות הגדולים ספר התיקונים וספר הזוהר קיימו וקבלו היהודים קהל עדת ישראל להחזיק בלימוד הקדוש של התיקונים והזוהר יחיד ורבים מנער ועד זקן, והגם דאין לאל ידם להשיג ולהבין סוד אמרות טהורות שבספרים הקדושים האלה אף על פי כן שותים בצמא את דבריהם ומתלהבין בקריאתן מאוד מאוד. (רבנו יוסף חיים, הבן איש חי, בהקדמת התיקונים בניהו)

ו. החפץ חיים זצ"ל פוסק: על לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה - ילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים

וכן אמר הגאון הצדיק רבי שלמה בלוך זצ"ל משם רבו החפץ חיים זצ"ל שעל לימוד ספר הזוהר אין שום הגבלה כי רובו מדרש והיה החפץ חיים מעורר לכולם שילמדו כל שבת את הזוהר של אותה פרשה ואפילו לבחורים. (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בנין יוסף)

ז. הרב יצחק כדורי זצ"ל: אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה

"אני קורא לכל אחד, להקדיש כל יום זמן ללימוד הקבלה, מפני שבזה תלוי ניקוי נשמתכם". (הרב יצחק כדורי)

ח. כסא אליהו: בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל

בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבוא הגואל. (רבי אליהו בן סולימן מאני, כסא אליהו, שער ד')

ט. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לימוד הזוהר הקדוש מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזירות קשות ורעות. (רבני ירושלים, שנת תרפ"א)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כג. רבי יוסף זונדל מסלאנט: ללמוד בכל יום זהר

ללמוד בכל יום זהר ושערי אורה. (הנהגות צדיקים - הנהגות פרטיות מרבי יוסף זונדל מסלאנט על פי הגר"א)

כד. רבי נחמן מטולטשין: ללמוד זהר הקדוש

ללמוד ... זהר הקדוש. (הנהגות צדיקים - סדר עבודת היום מרבי נחמן מטולטשין)

כה. רבי אליהו מני: בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר

בי"ת ראשי תיבות: י'רבה ת'למודו ב'זוהר. (הנהגות צדיקים - תקונים ואזהרות מרבי אליהו מני)

כו. שומר אמונים: ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש

ללמוד כל אחד מחברתינו בהתמדה ספר התיקונים, כי הוא תיקון גדול לנפש (אגרות שומרי אמונים אגרת ה')

כז. שומר אמונים: לומר תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאוד לנפש - לא להתרשל מזה חלילה - אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאוד לנפש, ולא להתרשל מזה חלילה, כי אין לשער גודל ועוצם הטובה הנצמח מזה וימתקו הדינים. (שם אגרת ט"ו)

כח. לומר בכל יום כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים

ותראה לומר בכל יום אם אפשר קודם התפלה יותר טוב כמה דפים תיקוני זוהר וימתקו הדינים בעזרת ה'. (שם כ"ז)

יז. הגה"ק מקארלין: קודם התפלה ללמוד איזה ענין בזוהר

קודם התפלה למעט בדבור כל מה דאפשר וללמוד איזה ענין בזוהר או תיקונים או זוהר חדש. (הנהגות צדיקים - סדר היום מרבי אהרן מקארלין)

יח. ערוגת הבושם: דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא

דף זוהר הקדוש אליבא ריקניא מונע כל מילי בישא והשמר פן ישיאך לבבך לחדול מזה (הנהגות צדיקים - הנהגות ישרות מרבי משה גרינוואלד מחוסט בעל ערוגת הבושם)

יט. רבי מרדכי מטשערנאביל: ללמוד זוהר בכל יום

לקבוע עתים לתורה דהיינו ללמוד בכל יום ... זוהר, ושלחן ערוך ... וקריאת שמע של האריז"ל (כמבואר בשערי ציון) ולילך במקוה לטבול ט' פעמים בכדי לקבל עליו קדושה וטהרה מן המקוה העליונה והבן. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

כ. רבי מרדכי מטשערנאביל: זוהר הוא חלק מהתיקון על חטאת נעורים

לשוב באמת על חטאת נעורים... להיות ניעור כל ליל ששי וללמוד באותו לילה... זוהר, תיקונים... ולקרות קריאת שמע של האר"י ז"ל בכל לילה הנדפס בשערי ציון ... (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

כא. רבי מרדכי מטשערנאביל: אחר התפלה ללמוד זוהר

אחר התפלה יקבע עתים לתורה דהיינו ... וזוהר. (הנהגות צדיקים - הדרכות מרבי מרדכי מטשערנאביל)

כב. מהרצ"א מדינוב: קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל לימוד הזוהר

קבלנו על עצמנו בלי נדר שלא לבטל שיעורין כסדרן בתורת ה', דהיינו ... זוהר או שאר קבלה, זה בכל יום עדכ"ש. (הנהגות צדיקים - הנהגות ואזהרות מרבי צבי אלימלך מדינוב)

זוהר היומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

וכפי הרשימות אשר קבלנו לא נגמר רק לערך שש מאות סיומים על כן אנחנו רבני וגאוני ארץ הקדושה מבקשים מכל בר ישראל אשר ידו משגת ללמוד עוד פעם בכדי לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה וישראל ישכון לבטח ונראה וקראתם דרוור בארץ.

לג. כסא מלך: אם אינם לומדים קבלה גורם אורך גלותא ומעכבים הגאולה

ובתיקון ל' בספר כסא מלך וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמוד קבלה ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם אורך גלותא כי הם מעכבים הגאולה רח"ל כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא נעשה כלמוד חודש ימים בפשטי התורה כי גדול כחה לקרב הגאולה.

לד. כסא מלך: מובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא

ובתיקון מ"ג שם בכסא מלך כי לימוד הזוהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפילו פירוש מאמר אחד יעשה בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלימוד הפשט שנה תמימה ומובטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.

לה. כסא אליהו: עכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק בסמים יקרים, היינו בזוהר הקדוש, כי לשון הזוהר מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג - ובזה יהיה נשמר מכל רע מיצר

כט. ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה - מחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה

גם דע כי יש נוהגים ללמוד זוהר הקדוש כולו בכל השנה שמחלקים הדפים כפי הימים של כל השנה ואשריהם ואשרי חלקם. (כסא אליהו שער ד')

לו. לחלק הזוהר על פי דפים ולרשום כל חלק על פתקא אחד, ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה', ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום

גם אלה החכמים ראשי ומנהיגי כל עיר ועיר וכל פלך ופלך שיישימו לב לחלק דפי הזוהר הקדוש ג' חלקים לכמה חלקים ולרשום כל חלק על פתקא אחד ויחלקו הפתקאות לאנשי עירם החרדים על דבר ה' ללמוד כל אחד חלק הרשום בכל יום ובזה יוכלו לעשות שיעורו בין כולם כל הזוהר הקדוש בכל יום ויום וכבר נודע כי בזכות לימוד הזוהר הקדוש יבא הגואל בב"א כ"ר. (כסא אליהו שער ד')

לא. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: תקון לגאולה האמתית - מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא - לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא - מבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים

לגמור האלף סיומים בכ"ה אלול הבעל"ט כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברתו של אשתקד סיום זוהר אחד לעילוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים ויפר עצת אויבינו.

לב. רבני ירושלים תרפ"א לפ"ק: לגמור הזוהר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים

כבר ידוע לכבודם מעלת לימוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פורעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא וביזה מעלמא. והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישראל במודעות "תקון לגאולה האמתית" מטעם רבנים הגאונים מארי דארעא קדישא אשר היא נעתקה למטה לשקוד על לימוד הזוהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים.

**עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא
דרקיעא**

ומי שיכול לקנות לו רב שילמדהו קבלה או חבר
או מתוך הספרים ומתשל, גורם אורך גלותא כו',
כי לימוד הזהר בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל
שכן אם יזכה ללמוד ולהבין פי' מאמר אחד יעשה
בו תיקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה
בלימוד הפשט שנה תמימה כו'. ואין צורך להאריך
בראיות לזה המפורשים מפי גבורות הקדוש עליון
האריז"ל.

גם מאמר זה מורה באצבע כל דברי רב זלה"ה
למדקדק בו, כי קים לן תורה מגינה ומצלה אפילו
בעידנא דלא עסיק בה, ואיך אמר טב לי' דלא יוליף
כלל, אלא ודאי לימודו כל השנה אינו כלום אם אין
מעטרו ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם.

וז"ש וגרים דלא ישתדלון בהון, דוק מינה הא
אם ישתדלון בהון כל אחד כפי יכולתו אפילו יום
לשנה, תורתו כולה עושה פירות למעלה, וכל שכן
אם קובע עת לה' שעה אחד בכל לילה אז מובטח
לו שהוא בן עוה"ב מבני היכלא דמלכא ויהי' מרואי
פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקיעא.
ודי בהערה זו למי שחננו ה' בינה והשכל. (כסא מלך
לתיקוני זוהר תיקון מ"ג אות ס')

**לח. זכירה לחיים: רבי שמעון והחברים
יגיננו עליו**

על ידי לימוד בספר הזוהר זכות רבי שמעון
והחברים שלו יגיננו עליו. (זכירה לחיים דף יד ע"ד).

**לט. אברהם במחזה: זכות רבי שמעון בן
יוחאי בפרטות יגן עליו גם לעולם הבא**

ועוד שזכות רבי שמעון בן יוחאי בפרטות יגן
עליו גם לעולם הבא. (ספר אברהם במחזה דרוש ט"ז)

**מ. רבי משה בסולה: לימוד הזוהר הקדוש
סגולה ליראת שמים**

ולימוד הזוהר הקדוש סגולה ליראת שמים.
(הקדמת רבי משה בסולה לספר התקונים)

הרע וממקרים רעים בעולם הזה ובעולם הבא

ועכשיו בעיקבא דמשיחא נשמות נמוכים וגם
התגברות החיצונים רח"ל אי אפשר לטהר נשמתם רק
בסמים יקרים, היינו בזהר הקדוש, כי לשון הזוהר
מסוגל לזה אפילו בפטפוט לחוד ואפילו בליגלוג ובזה
יהיה נשמר מכל רע מיצר הרע וממקרים רעים בעולם
הזה החומרי וגם בעולם הבא הרוחני כנודע מזוהר
הקדוש פרשת פנחס (דף רי"ט) בוצינא קדישא דנהיר
חכמתיה בכל דרין דהוו אבתריה עד ביאת הגואל אור
תורה שיש זכות אם מחזיקים סתרי תורה בבית אף
אם לא מבינים אותם.

(כסא אליהו שער ד' אות י"ח)

**לו. רבינו חיים וויטאל: כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה'
ללימוד קבלה, ועונשם כמה גדול אם אינם
לומדים, כי יעשה בשעה אחת בלימוד
הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש ימים
בפשטי התורה**

זה המאמר הביאו מוה"ר חיים ויטאל ז"ל
בהקדמתו לספר עין חיים, להודיע כמה גדול החיוב
המוטל על הלומדים החרדים לדבר ה' ללימוד קבלה,
ועונשם כמה גדול אם אינם לומדים, כי יעשה בשעה
אחת בלימוד הקבלה מה שלא יעשה בלימוד חודש
ימים בפשטי התורה. (כסא מלך לתיקוני זוהר שם)

**לז. כסא מלך: מי שיכול לקנות לו רב
שילמדהו קבלה או חבר או מתוך הספרים
ומתשל, גורם אורך גלותא כו', כי לימוד
הזוהר בגירסא בעלמא בונה עולמות -
לימודו כל השנה אינו כלום אם אין מעטרו
ביום אחד בלימוד הקבלה, כי שקול הוא
כנגד כולם - אם ישתדל בה כל אחד כפי
יכולתו אפילו יום לשנה, תורתו כולה עושה
פירות למעלה, וכל שכן אם קובע עת לה'
שעה אחד בכל לילה אז מובטח לו שהוא בן**

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

מט. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מביא את האדם לאמונה

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאמונה. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

נ. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: רפואה לרגלים

והוא רפואה לרגלים ולהוצאת קוץ. (אמרי פנחס שער ט אות ג)

נא. הרה”ק רבי פנחס מקוריץ: מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות

לימוד הזוהר הקדוש מציל את האדם ומשפחתו ממגפה ושערורות. (שם שער ו אות עג)

נב. אור החמה: והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה’ בטחנו שנהי’ בכלל הזוכים

וזהו עצמו היתה עיקר כוונת רבי שמעון בן יוחאי בחיבור ספר הזוהר, להיות השכינה בגלות באפס שפע באין תומך ואין עוזר, ורצה לייחדה ... שזה גורם לייחוד קודשא בריך הוא ושכינתו על ידי הסוד שהוא ר”ז דהיינו או”ר, וגם על ידי חיבור זה הוא ביטול הקליפות וקלות הגלות והשבתת קטרוגם שהם לוחמות בכל עת ובכל שעה נגד ה’ ונגד שכינתו ונגד בני’ שהם ישראל הנתונים בגלות בין האומות הנקראים חיון, חיון בישין ודובין דאכלין ענא שהם ישראל, ועסק התורה נקרא הקלע והחרב והרומח, והם בחינת הסודות להצילם מרעתם בחיבור זה כו’, והספר הזה עתיד להתפרסם בימי מלכא משיחא. והנה כל אותם שיזכו אליו יזכו לגאולה בעזרת השם, ובה’ בטחנו שנהי’ בכלל הזוכים, אכידה”ר. (הקדמה השניה לספר אור החמה)

מא. האריז”ל: העסק בספר הזוהר סגולה להשגה

העסק בספר הזוהר סגולה להשגה. (האריז”ל בשער רוח הקודש דף יא ע”ב)

מב. שארית ישראל: העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה

העסק בזוהר הקדוש בתדירות סגולה להביא את האדם להתקשרות לאין סוף ב”ה. (שארית ישראל שער ההתקשרות שער א’ דרוש ה מאמר ב)

מג. שבחי האריז”ל: תיקון גדול לבעל תשובה הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לבעל תשובה. (שבחי האריז”ל).

מד. החיד”א: תיקון גדול לנשמה

הלימוד בזוהר הוא תיקון גדול לנשמה. (מורה באצבע אות מד).

מה. בעל התניא: הזוהר מסיר טמטום הלב

לימוד בזוהר הקדוש מסיר טמטום הלב. (מאה שערים לבעל התניא)

מו. זוה”ק ובעל התניא: לעתיד לבוא לא ישב בבושה

הלומד בספר זוהר הקדוש בעולם הזה, אז לעתיד לבוא לא ישב בבושה. (זוהר פרשת וישב דף קפה ע”א בכללות, ובפרטות בלקוטי תורה לבעל התניא פרשת צו).

מז. רבי אברהם מסלונים: סיוע רב להבנת נגלות התורה

לימוד סתרי התורה הוא סיוע רב להבנת נגלות התורה. (רבי אברהם מסלונים בספר תורת אבות)

מח. הרמ”ז: מביא את האדם לאהבת הבורא

הלימוד בזוהר מביא את האדם לאהבת הבורא. (הרמ”ז בהגהותיו לספר הכוונות)

מודעה חדשה

כבר ידעו לכבודם מעלת לימוד הוזהר הכרוש אשר הוא מבבל כל מצע פורענות גזירות משות ורעות ומתנא ותרמא ובהה מעלמא והשנה שעברה כבר עוררנו עם ישרא במדעה. תמן למאולה האחרית ממעם רבנים הגאונים מארי דארעא סריסאי אשר היא נקדמה למשה לשטרד עז ליסוד הוזהר למבור בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים. וכפי הדישמות אשר סבלנו לא נגבר רק ערך שש מאות סופרים. עיב אנהו רבני גאוני ארץ המדושה מבכוסים מכל בר ישראל אשר ידו משנת למבור עזר פעם בבדי נבור האלה סופרים בכיה אלול הבעלש כפי שיעור הראשון יותר או פחות עם בני חברה של אשתכר סוה וזהר אחד לעילוי מול עם ישראל ולכפל כל הדרים אותם עליונים ותחתונים וישר עצה אויבנו וכללל מחשבותם ולא תעשינה ידוהם תושיה וישראל ישכן לבמה ונראה כנפשת עין אכירי. -- ירושלם תיז בשיא חדרש אייר שנת תפארי לפ"ס

קדם הלימוד יאמר

הרי אנהו למורים בספר הוזהר המדרש לעיני שכינת עזנו ולהרים סין מול ישראל ולמתנם פי כל הצרים אנהו עליונים ותחתונים ולהעמיר העפדה לישנה ואמר די לצוהינו וישראל ישכון לבמה אמן כיר

סגסס אנו לכל המבור
לעלה ומקש סאכבי בכל
קדם הוזהר למבור הקדש
ועז וכסרי העז, חסות תועב
הקדש רבבי ויעיא חזוק
יגן עליו לכות ליאת כנאלת
ישראל ברחים נביא ספיש
הנביא גם כי ועז ביום עת
אקבש, ובעלת חם פת שני
חרי"א בא סישפיה בשורשנה
לפי.
חבזי יעקב מארי ס"ה
ראש חרבים
ויקיק ספירוס

לר העלת נדעיות הלימוד
הקדש של הוזהר הקדש
התקנים מר כתבתי בהה בשנה
שגברת השיית סריסאי יתן
התעשרת השנה סלעילא בלב
עמי ישראל נפשת ליאת כישוק
קריבה כעויות לב תפוש המבור
תקי יוסף חיים
זאנענפעקער
רב ואכיר
ל' לקולת האשכנזים
בשוק ירושלים תפכ"א

לב כל יראי די תוסבי שני ישבת
על התעשרות הקדשה של תפישת הלימוד
בספר הוזהר הקדש להעלה אשר כותיק
וכתול וסו סוכה וקרישה הוא התישקות
הוא של כשרת כל ספר הוזהר אלה פעמים
על חבורת הקדש המעושה מחלופים בני
ועילא כפוחים אנהו כעויל: לארי הקדש
הכלא שפעת ספירי אמת הועב על כל כרות
אור הוזהר ועלה הוזהר הוזהר לזקוק לנו את
כפוחי התישוק הבעלת תפישת ויריענו
על כפוחי אהל ויחילנו נהיל יעקב אבינו
העלה את נפשות כלל עם קדש לתשבה
עילא המבשרע נעל לעין נביא
ליאת ארוב כעויל ספיש זקרא
תפ"א פנתיק ויחסיז
תקי אנדרלם יצחק הבהן קוק
עזר עבודת הקדש על ארבת הקדש
ראש רבני ארץ ישראל
רב ואכיר
פנתיק וירושלים תפכ"א

יכרי וסאן סחור י. ג. דיסמן
שלי"ה.
עמי עזנו ירושלם עיקר תיז.
כבזי אפור חכילי, שחלמוד
והיה היא שקולה סכר כל המבור
אשרי הוזהר היות עזנו כחורת
תן כבולת תן כבולת, בספר ותיק
וחתוקים.
הוא הא רשבי תנא
האליק ויעיא לפסור את כל העולם
כל סן חיקר הקיר את הבעלת
ועיניו תחתנת כנאלת כנאלת אור
ח, וסלאח הארץ דעק את ח' כבא
כארי, וישראל נפס כל המבור
עלמים כנאלת ותיקוב א"ל.
נאם יצחק ויהם
כחסין החסיר סחוריר
משה ירושע ירדא ל"ב
גאל דיסמן

תקון לגאולה האמתית

ממעם הרבנים הגאונים מארי דארעא קדישא

ידעו לכל כי ספר הוזהר של רמב"ם האלה, אור העולמות הנלווים והתחתונים תפארי עליו זה האיש מרעש הארץ סוכו סבלית ובסריא אפרי וילדת אסיה סוכי שבעת הילד הא לא תלד, (מס' יר' ע"ג) הוא עשרת ראשית המעורר, הרשבי דעיא אשר תהיה בקיפת לאליה אנשים ודוכי רבנות עלמות ועבורת בין שופים המפנים והשכלים והיה הקדש מקום נהרי אש אבילה אש עד קול רמסה ויקל לפני תפילה וסמח בת וסמח מה שלמות הדינים ומרמח על עלא.
פוק זה מה שכתב רמב"ם וירא אללה, ליסוד הוזהר סמח על כל לסוד אפירד ולא ידע מאי קאמר, יהיב בסא סל'י, וסירש על חוקי מ"ג אשר ליסוד הוזהר בנירסא בנהה עלמות עליונים, עד יאמר אלוהו יל לרבי לשמעון כחאי ספר הוזהר יתפרסמן סן נלוחא כר אנהליא כררא כתרואה.
עד תר קבד: עד לאה משה רבינו לרבי שמעון, ומספילים ישרי סבור חקיק, מאי חכרא ידך ורואה ספי הוזהר כעילוי לא סירן סמן (יר' ט' הלכות בספר הוזהר לא יסבל תבלי סתיה) ובסן ישראל עוררין למפנים ספילטא ודרי הא ורא ספר, חוזהר יספן כיה סלולתא ברה"ב.
עד בקדמת חתוקים, ומספילים ישרי סבור חוקיק ויר וי ומספילים ישרי די לשמעון הבריא ידעו כר אנהבש למעני הא חכרא "רשואה אחריות לוח זאלירעו עמון ולכל כפסתק דסחינתא לאורחא נגיניתו וכל סלואינא, כנאכסריי ומכרת שכל חלות על סולא ידעב רש לכל שוק קדישין וכל חוקין וכל בניין לעלה לון רזן כשריק כל שם כדוכא יחלה, ורשואה יחב לעשר כשרואן לעלה לון רזן כשריק ולא אחיבה רש לעלה לון קדי דיהיה דרא חלמא ספישא.
סמח סן האכיר כי הנאלח תלויה בלימוד תורה, וסמח סמח סה טרם כעולם כשול ליסוד הוזהר וקת אנהו מרבי חום תהיה הסקבל האלה רבי חיים ויפאל חלמיש למדי הרב הארירי דעיא חכור, כחוקים עד הקדמות, חיל אנו מעני כעול חיל כפול חיים ויפאל סן ליאי הרב יוסף ויפאל חלמיש ברה"ב סן שלשים למח תכש כתי ויכרי ספישא ומדשורי ספיש כי עזר קדי בלה קיק ויכרי לא ספישת תרופת לא עלתה לסולתא, אן סודו לבשריה ולא עלתה ארבת לבמה, ולהרין כל סקישט, אור לוי כי פנת הוזהר וס ספ אלוי ערב וכלו כל חקיקים

דאס דוקמן

מַצְבַּתָּה ”זֶהַר הַיּוֹמִי” לְחֵדֶשׁ אֲדָר

1667	סדר הלימוד ליום א אדר [יום 149 בשנה]
1677	סדר הלימוד ליום ב אדר [יום 150 בשנה]
1687	סדר הלימוד ליום ג אדר [יום 151 בשנה]
1698	סדר הלימוד ליום ד אדר [יום 152 בשנה]
1708	סדר הלימוד ליום ה אדר [יום 153 בשנה]
1718	סדר הלימוד ליום ו אדר [יום 154 בשנה]
1728	סדר הלימוד ליום ז אדר [יום 155 בשנה]
1738	סדר הלימוד ליום ח אדר [יום 156 בשנה]
1748	סדר הלימוד ליום ט אדר [יום 157 בשנה]
1758	סדר הלימוד ליום י אדר [יום 158 בשנה]
1772	סדר הלימוד ליום יא אדר [יום 159 בשנה]
1780	סדר הלימוד ליום יב אדר [יום 160 בשנה]
1790	סדר הלימוד ליום יג אדר [יום 161 בשנה]
1800	סדר הלימוד ליום יד אדר [יום 162 בשנה]
1811	סדר הלימוד ליום טו אדר [יום 163 בשנה]
1821	סדר הלימוד ליום טז אדר [יום 164 בשנה]

1831	סדר הלימוד ליום יז אדר [יום 165 בשנה]
1841	סדר הלימוד ליום יח אדר [יום 166 בשנה]
1851	סדר הלימוד ליום יט אדר [יום 167 בשנה]
1862	סדר הלימוד ליום כ אדר [יום 168 בשנה]
1873	סדר הלימוד ליום כא אדר [יום 169 בשנה]
1883	סדר הלימוד ליום כב אדר [יום 170 בשנה]
1893	סדר הלימוד ליום כג אדר [יום 171 בשנה]
1903	סדר הלימוד ליום כד אדר [יום 172 בשנה]
1913	סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 173 בשנה]
1923	סדר הלימוד ליום כו אדר [יום 174 בשנה]
1933	סדר הלימוד ליום כז אדר [יום 175 בשנה]
1944	סדר הלימוד ליום כח אדר [יום 176 בשנה]
1954	סדר הלימוד ליום כט אדר [יום 177 בשנה]

סדר הלימוד ליום א אדר [יום 149 בשנה]

[זוהר חלק ב' - דף רל"ה ע"ב]

והכא מה פתיב, ולא יכל משה לבא אל אהל מועד פי שכן עליו הענן וגו'. מאי טעמא. בגין דהות איהי מתתקנא, כהאי אתתא דאתתקנת ואתקשטת לגבי בעלה, ובההיא שעתא דאיהי קא מתקשטת, לא אתחזי לבעלה לאעלא לגבה. ועל דא ולא יכל משה לבא אל אהל מועד פי שכן עליו הענן בגין כך ויביאו את המשכן אל משה. עוד מה פתיב וירא משה את כל המלאכה וגו'. (רל"א ע"א) (דף רל"ה ע"ב)

תא חזי, בכל עבידן דמשפנא, בכלהו הוה גוונא דתכלא. בגין דתכלא איהו גוונא לאתעטרא ברזא דכל גוונין. מה פתיב ויעשו את ציץ נזר הקדש וגו', ויתנו עליו פתיל תכלת וגו', והא אוקמוה, ברזא דכתיב, (שמות כח) ועשית ציץ זהב טהור ופתחת עליו פתוחי חותם קדש לה'. ויכתבו עליו מכתב פתוחי חותם קדש לה'.

תוספתא ברזין עילאין. טסקורי קמיטין שכחין אלין סלקין ונחתין ואלין קיימין בקיימיהו גלגלין דסחראן הוו קיימן מההוא זמנא דעפרא אתפניש. אינון גלגלין סחרין עלמא בסחרנותא.

סחרנותא דסחרין מדברין, טיפסרא דקולטא בגווייהו. חד גלגלא אית בגווייהו, האי גלגלא סחרא ולא סחרא. קיימא בתריסר אלפי עלמין. בינייהו שכחין, סליק ונטיל בגווייהו.

תחות ההוא גלגלא, קיימא חד עמודא דנעיץ עד תהומא רבא. ביה, מתגלגלאן אבנין גו תהומי, אינון סלקין ונחתין. תהוא עמודא קאים עלייהו, נטיל ולא נטיל, נעיץ מעילא לתתא, סחראן מאתן ועשרין גלגלין אחרנין, סחרניה דההוא עמודא.

ההוא גלגלא אחרא דעליה, דקאים בתריסר אלפי עלמא, איהו סחרא גו משפנא, סחרא ולא סחרא. תהוא משפנא קאים על תריסר אלפי עלמין, ביה קיימא תהוא פרוזא, דקרי אסתמרו (ר"כ ע"ב) מגלגלא דסחרא.

מאן דאיהו מארי דעיינין בסכלתנו, ינדע ויסתפל בחכמתא דמאריה, וינדע דאינון מלין עלאין, דמפתחן דמאריה קיימן תמן, די אינון טמיראן גו משפנא קדישא. זכאין אינון בהאי עלמא, וזכאין אינון בעלמא דאתי, עלייהו פתיב (תהלים פד) אשרי אדם עוז לו בך מסלות בלבבם. (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכון חצריך נשבעה בטוב ביתך קדוש היכלך. (ע"כ תוספתא)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברזא דמשפנא קיימן רזין עלאין, ברזא דשמא קדישא (עלאה) אדנ"י, האי איהו רזא דמשפנא, פגוונא רזא עלאה, רזא דארונא, כמה דכתיב, (יהושע ג) הנה ארון הברית אדון כל הארץ. אדון כל הארץ, דא הוא רזא קדישא דשמא דאל"ף דל"ת נו"ן יו"ד. ודא הוא פגוונא דרזא דשמא עלאה ידו"ד. ואתוון אלין פגוונא דאלין.

א' איהי י', רזא דיו"ד (נ"א דא) פגוונא דא א', והא אוקמוה. ד', איהו רזא ה', ודא פגוונא דדא, וכלא פגוונא ורזא חדא. (ויקרא קנ"ה ע"א) נ', איהי רזא דאת ו', ואף על גב דדא דכר, ודא (ק"פ ע"ב) נוקבא. אבל דא אתפליל בדא, והא אוקמוה ן' ו' (קפ"ג ע"ב) איהו באמצעיתא, בגין דאיהו פללא חדא. ה' איהו רזא דאת י' (נ"א י' איהי רזא דאת ה'), בגין דהכא (נ"א דה), דא איהי חכמה ועירא, דאקרי חכמת שלמה.

ואתפלילו אתוון אלין באלין, וכלא איהי רזא חדא, פלילן אלין באלין, וכלא חד, וכלא איהו רזא חדא, באתוון קדישין. ועל דא משפנא דלתתא בארעא, קיימא ברזא דמשפנא עלאה, וההוא משפנא עלאה, קיימא ברזא דמשפנא אחרא עלאה על פלא. וכלא איהו פליל דא בדא למהוי חד, ועל דא פתיב, והיה המשפן אחד.

פתיב (במדבר כד) ראשית גוים עמלק ואחריתו עדי אובד. תא חזי, ביומא דאתקם משפנא, דאקים ליה משה, כמה דאתמר, דכתיב ויקם משה את המשפן, דלא הוה יכיל למיקם, עד דאוקים ליה איהו. למטרוניתא, דלית רשו לבר נש אחרא למיקם לה אלא בעלה. אוף הכי, כל אינון אומנין, פלהו אתי לאקמא משפנא, ולא יכיל למיקם על ידיהו, עד דאתא משה, ואוקים ליה, בגין דאיהו (בראשית נ"א ע"ב) מאריה דביתא.

פיון דאקים משה ית משפנא לתתא, אתקם משפנא אחרא לעילא, כמה דאוקמוה, דכתיב הוקם, ולא פריש על ידא דמאן, (אלא) דלא אתקם אלא מרזא דעלמא עלאה, דאיהו סתים וגניז, על ידא דרזא דמשה, בגין לאתתקנא בהדיה.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ז ע"א]

מה פתיב לעילא, ויבאו כל החכמים העושים (דף רל"ו ע"א) את כל מלאכת הקדש וגו', מאן אינון חכמים העושים. אלין אינון ימינא ושמאלא, וכל שאר סטרין, דאינון אורחין ושבילין לאעלא גו ימא, ולמליא ליה, ואינון עבדו משפנא לעילא, ואתקיבו ליה.

פגוונא דא לתתא, ועשה בצלאל ואהליאב, דא בסטר ימינא, ודא בסטר שמאלא, (ר"כ ע"ב) בצלאל לימינא, ואהליאב לשמאלא, דא מיהודה, ודא מדין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולבתר וכל איש חכם לב, ויבאו כל החכמים העושים, והא אוקימנא, וכלא פגוונא דלעילא.

בהווא יומא דאתקם משפנא, אתבטל מותא מעלמא. אתבטל לא תימא, אלא אסתלק מעלמא, דלא יכיל לשלטה. כמה דאוקימנא. בגין דלא יתבטל יצר הרע מעלמא, עד דייתי מלפא משיחא, וקודשא בריך הוא יחדי בעובדוי וכדין (ישעיה כה) בלע המות לנצח. כד אתקם משפנא על ידי דמשה, כדין אתפרשת חילא דיצר הרע, ואתכפיא, ולא הוה יכיל לשלטה. בההיא שעתא, אתפרש סמא"ל, תקיפא רוגזא דשמאלא, מעל תוקפא דחויא בישא, ולא יכיל לשלטה על עלמא, ולא יכיל לאתחברא ביה בבר נש, ולמסטי ליה.

רבי יהודה אמר, כד עבדו ישראל ית עגלא, מה פתיב (שמות לג) ומשה (בראשית ג"ב ע"ב) יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה. מאי טעמא. בגין דחמא יצר הרע דהוה אזיל בנייהו. אמר משה, סטרא דקדושה לא תשרי בגו סטרא דמסאבא. רבי אלעזר אמר, כל זמנא דסטרא דקדושה שלטה, סטרא מסאבא לא יכיל לשלטה, ואתכפיא קמיה. ועל דא תנינן, כל זמנא דירושלם תהיה מלאה, צור חייבא יהא חרבה.

פתח ואמר, (בראשית כד) ותאמר אל העבד מי האיש הלזה ההולך בשדה לקראתינו ויאמר העבד וגו'. מה פתיב לעילא, ותשא רבקה את עיניה ותרא את יצחק ותפול מעל הגמל. האי קרא אמאי אצטריך למכתב באורייתא. ותו, וכי בגין דחמאת שפירו דיצחק (מאי טעמא) אתרפינת מגמלא.

אלא, האי קרא רזא איהו. תא חזי, (ותרא את יצחק מנא ידעא דאיהו יצחק, אלא ותרא את יצחק חמאת בההיא שעתא מה דלא ידעת) (ס"א בשעתא דמטאת רבקה לגבי דיצחק, שעתא דצלותא דמנחה הות, ובההוא זמנא דינא אתער בעלמא), וחמאת ליה ברוגזא דדינא קשיא, וחמאת דהא סיום דרוגזא קשיא איהו גמל לתתא, ודא איהו רזא דמותא, ובגין כן אתרפינת ואשמית גרמה מההוא גמל. דהא כד אסתפל דינא קשיא, ההוא גמל אתתקף. ובגין כן אשמית גרמה מינה, ולא יתבת תמן. (ס"א רזא דמותא וכד האי דינא קשיא אתער ההוא גמל אתתקף ובגין כך אתרכנת ואשמית גרמה מההוא גמל)

תא חזי, האי גמל, היינו רזא דכתיב, (משלי יט) וגמולו ישלם לו, דא גמול דאינון חייביא, דכתיב, (ישעיה ג) אוי לרשע רע פי גמול ידיו יעשה לו. והאי איהו גמל, דקיימא לאכלא כללא, ולשיצאה כללא. והאי איהו זמין תדיר לקבל (נ"א לקטלא נ"א לחבלא) בני נשא. ובגין כן (רמ"ח ע"ב אמור ק"ו ע"ב) האי מאן דחמי בחלמיה גמל, אחמיו ליה מותא דאתגזרת עליה, ואשתזיב מניה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, האי סטרא דמסאבא אקרי הכי, דגרים מיתא לכל עלמא, והאי הוה דאסטי לאדם ולא תתיה, וההוא דרכיב עליה איהו סמא"ל, ואיהו אתא למטעי עלמא, וגרם מותא לכלא. ובגין כך אתא ושלטי על כלא. אדם איהו אמשיך ליה לגביה, וכיון דאיהו אמשיך ליה לגביה, כדין איהו אתמשך אבתריהו, עד דאסטי לון. ובגין כך אמר שלמה, (משלי ה) ואל תקרב אל פתח ביתה, דכל מאן דאתקריב לביתה, כדין איהי נפקת ומתקשרת ואתמשכת אבתריה.

ועל דא רבקה, כד חמאת דהוה ליה לאתדבקא בסטרא דדינא קשיא. כיון דחמאת ליה ליצחק ברזא דדינא קשיא, וחמאת דמההוא סטרא נפק דינא אחרא תקיפא, מזהמא דדהבא, כד חמאת האי, מיד ותפול מעל הגמל, בגין לאתרפווי מן דינא מההוא זוהמא. כתיב (ישעיה סו) קול יי משלם גמול לאויביו, מההוא זוהמא.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ז ע"ב]

תא חזי (דף רל"ז ע"ב) כד עבדו ישראל ההוא עובדא, וגרמו לההוא חובא, מאי טעמא עגל, ולא סטרא אחרא. ואי תימא, דאינון ברירו עגלא, לאו הכי. אלא אינון אמרו, (שמות לב) קום עשה לנו אלהים אשר ילכו לפנינו, ואהרן רעותיה הוה לאעבא לון.

אלא ודאי עבידתא אתעביד כדקא חזי, דהא מסטרא דדהבא, נפקא סוספיתא, כד אתבריר דהבא, ומתמן מתפשטי כל אינון סטרי שמאלא, דאינון התוכא דההוא (כ"ד ע"ב) סוספיתא דדהבא, ומתפרשן לכה סטרין. וכל אינון דאית לון חיוו סומקא, גוון דדהבא קיימא בטורי, כד שמשא בתוקפיה, בגין דתוקפא דשמשא אחזי דהבא, ואוליד ליה בארעא. וההוא דממנא בההוא תוקפא דשמשא, חיוו דיליה כעגלא, ואקרי (תהלים צא) קטב ישוד צהרים, ודא נפקא מגו עגלא התוכא סומקא דדהבא, וכל הני אתיין מההוא סטרא סומקא, רוח מסאבא, דכל אינון דמתפרשי מרוח מסאבא מתפשטי בעלמא.

והאי רוח מסאבא, איהו חויא בישא. (ויחי רכ"ה ע"א) ואית מאן דרכיב עליה, ואינון דכר ונוקבא. ואקרון אלה, דאינון מזדמנין בעלמא, בכל אינון סטרין דלהון. ורוח קודשא אקרי זאת, דאיהי רזא דברית, רשימא קדישא דאשתכח תדיר עמיה דבר נש. וכן (ישעיה כה) זה יי, (שמות טו) זה אלי, אבל אלין אקרון אלה, ועל דא כתיב, אלה אלהיך ישראל. ובגין כך כתיב, (ישעיה מט) גם (רכ"א ע"א) אלה תשכחנה. ואנכי רזא דזאת, לא אשכחך. וכתיב (איכה א) על אלה אני בוכיה, דההוא חובה גרים למבכי לון כמה בכיין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר על אלה אני בוכיה. מאי טעמא. בגין דאתייהיב רשו לאתר דא לשלטאה על ישראל, ולחרבא בי מקדשא. ובגין דאתייהיב לון רשו לשלטאה, פתיב על אלה אני בוכיה, רזא דמלה על אלה דא סטרא דמסאבא דאתייהיב לון רשו לשלטאה. אני בוכיה דא רוח קודשא דאקרי אני.

ואי תימא, הא פתיב (דברים כח) אלה דברי הברית. הכי הוא ודאי, דכל אינון לא מתקיימין, אלא מגו אלה, דתמן כל לווטין כמה דאוקימנא דאיהו ארור, דכתיב (בראשית ג) ארור אתה מפל הבהמה. ובגין כן, אקדים ואמר אלה, דקיימא למאן דעבר דברי הברית. (ויקרא כז) אלה המצות אשר צוה יי את משה, בגין דפקודיא דאורייתא לאתדכאה בר נש, ולא יסטי לאורחא דא, ויסתמר מתמן, ויתפרש מבייהו.

ואי תימא (בראשית ו) אלה תולדות נח נת. הכי הוא ודאי, דהא נפק חם, דאיהו אבי פנען, (בראשית ט) וכתיב ארור פנען, ואיהו רזא דא דאלה. ועל דא כל הני התוכא סוספיתא דדהבא. ואהרן קריב דהבא, דאיהו סטרא (אחרא) דיליה, דכליל איהו בתוקפא דאשא, וכלא חד, וסטרא דא דהבא ואשא.

ורוח מסאבא דאשתכח תדיר במדברא, אשכח אתר בהווא זמנא לאתתקפא ביה. ומה דהו ישראל דכין, מההוא זוהמא קדמאה, דאטיל בעלמא, וגרים מותא לכלא, פד קיימו על טורא דסיני, גרם לון כמלקדמין, לסאבא לון, ולאשתתקפא עלייהו, וגרים לון מותא, ולכל עלמא, ולדריהון בתריהון, הדא הוא דכתיב, (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם וגו'. אכן כאדם תמותון וגו'. (ע"כ) ובגין כן, אהרן אהדר לבתר לאתדכאה, ברזא דמהימנותא עלאה, באינון שבעה יומין קדישין, ולבתר לאתדכאה בעגלא.

ותא חזי, בכלא בעא אהרן לאתדכאה, דאלו איהו לא הוה, לא נפק עגלא. מאי טעמא. בגין דאהרן איהו (רפ"א ע"א) ימינא. ואיהו תוקפא דשמשא, ודהבא משמשא. רוח מסאבא נחת, ואתכליל תמן, ואסתאבו ישראל, ואסתאב איהו, עד דאתדכו.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ז ע"א]

מאי טעמא אסתאב. בגין דנפק עגל, דאיהו מסטרא דשמאלא, דאיהו שור, ומימיניה עגל. ואיהו שמאלא, כמה דאתמר, דכתיב (דף רל"ז ע"א) (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל לארבעתן. ואהרן דאיהו ימינא, אתכליל ביה שמאלא, ונפק על ידיה. ועל דא, אתייהיב ליה עגל, כמה דאיהו גרים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך, כד האי רוחא מסאבא אתתקף, ושלטי כמלקדמין על עלמא, דהא בזמנא דחאבו ישראל, אמשיכו עליהו ההוא יצר הרע כמלקדמין. כד אתדכו ישראל, ובעו לאתדכאה, אצטריכו לקרבא שעיר, בגין דשעיר איהו חולקא דההוא יצר הרע, ההוא רוח מסאבא כדקאמרן.

פתיב (תהלים קו) וימירו את כבודם בתבנית שור אוכל עשב. מאי תבנית שור. דא עגל. שור מסטרא דשמאלא, אהרן ימינא, אתפליל שמאלא ביה, ואתתקף ביה, ונפק על ידיה. תא חזי, וימירו את כבודם, דא שכונתא, דאזלת קמיהו, ואחלפו לה בדוכתא מסאבא, אל אחרא. ובגין כך לא אתעבר זיהמא דא מעלמא, עד ההוא זמנא דיעבר ליה קודשא בריהו הוא מעלמא, כמה דאת אמר (זכריה יג) ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, והא אוקימנא.

פתיב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה, וכתוב ואשליכהו באש ויצא העגל הזה, משמע דלא עבד ליה, אי הכי מאי ויעשהו. אלא ודאי כמה דאוקימנא, דאלמלא אהרן, לא אתתקף רוחא מסאבא לאתפללא בדהבא, אבל כל תקונא דאצטריך, אשכח לאתבנאה. (ס"א לאתרוואה)

תא חזי, אית מאן דעביד חרשין ואצלח בידוי. ואית מאן דעביד לון פההוא גוונא ממש, ולא אצלח בידוי, דהא לעובדין אלין גברא מתקנא אצטריך.

תא חזי מבלעם, דאיהו הוה מתקנא, לאינון חרשין דיליה, לאצלחא בידוי, בגין דכתיב, (במדבר כד) ונאם הגבר שתם העין. שתום העין, סתום העין פלא חד. דחד עינא סתים תדיר, וחיוזו דעינוי לא הוה בארז (ויקרא ס"ג ע"ב) מישר, מומא הוה ביה בעינוי. פתיב (ויקרא טו) ושלח ביד איש עתי, זמין בכלא, חזו דעינוי דלא יתפשר. אבל רוח קודשא, מאן דישתמש בהדיה מה פתיב, (ויקרא כא) כל איש אשר בו מום לא יקרב איש עזר או פסח.

והכא, פלא אתקן לרוחא מסאבא, למיהב ליה דוכתא לשלטאה. אשכח מדברא דאיהו חרוב מכלא, כמה דכתיב, (דברים ח) נחש שרף ועקרב וגו', דמתמן איהו שולטנותא דיליה. אשכח דהבא ספוקא כדקא יאות. אשכח אהרן, לאתתקפא בימינא, ולאתפללא ביה. כדין אשלים דוכתיה כדקא יאות, ונפיק ואשתלים עובדא.

ומנלן דרוח מסאבא הוה. דכתיב, (שמות לב) אנא חטא העם הזה חטאה גדולה, דא רוח מסאבא, נחש קדמאה, כדקאמרן בכמה דוכתין. ובזמנא דבעא אהרן לאתדכאה, אקריב עגל, מההוא סטרא, למעבד ביה דינא. בקדמיתא עבד ליה לשלטאה, והשתא דיעביד ביה דינא, לאכפייא ליה, דהא כד אתעביד דינא בסטרא דא, אתכפייין כל אינון דשלטין מסטריה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, במצרים, בההוא סטרא דלהון פתיב, (שמות יב) אל תאכלו ממנו נא וגו'. צלי אש, בגין דיסלק ריחו נודת. ראשו על כרעיו, לתברא ליה ולאכפייא ליה, וכדין כל אינון דאתיין מסטריה לא שלטי. כגוונא דא (במדבר יט) פרה אדומה תמימה וגו', בגין לאכפייא כל אינון סטרי מסאבא, דלא ישלטון.

אמר ליה רבי אבא, והא פרה קדישא איהי, דכיא איהי, ואמאי. אמר ליה הכי הוא, והא אוקמוה, כללא דארבע מלפון הות. פרה, כמה דאת אמר (הושע ד) פי כפרה סוררה סרר ישראל. אדומה, דא מלכות בבבל, דכתיב, (דניאל ב) אנת הוא רישא די דהבא. תמימה, דא מלכות מדי. אשר אין בה מום, דא מלכות יון. (דאינון קריבין לארחי מיהמנותא) אשר לא עלה עליה עול, דא מלכות אדום, דלא סליק עליה עול. ורוא דמלה דא, אף על גב דכמה מלין אתייהבו למדרש בקראי, פלהו חד.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ז ע"ב]

הא אתמר, דכתיב, (איוב יד) מי יתן טהור מטמא לא אחד. מי יתן טהור (דף רל"ז ע"ב) מטמא, רוא דא, הכי הוא, דדא איהו טהור דנפק מטמא. דהא בקדמיתא טמא, והשתא דאתעביד ביה דינא, ואתייהב ליקידת אשא בנורא דדליק, ואתעביד עפר, השתא איהו טהור מטמא, טהור דנפיק מטמא.

ובגין כך, כל אינון דמשתדלי בה, פלהו מסתאבי, דהא הכי הוא ודאי, וכיון דאתעביד אפר, כדין עד דיתכניש ויסתליק מתמון, מסאיב לכלהו, כמה דאת אמר וכבס האוסף וגו' וטמא. אפר, מאי טעמא. כמה דאת אמר (מלאכי ג) ועסותם רשעים פי יהיו אפר תחת תחת רגליכם. וכיון דאתייהב על ההוא אפר מים, כדין איהו טהור מטמא.

ורוא דמלה, דכתיב, (במדבר ח) מי חטאת, כמה דאת אמר (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. ובגין דאיהי פתח חטאת רובץ ודאי, בקדמיתא פתיב, והוציא אותה אל מחוץ למחנה. ובגין כך אתייהיבת לסגן, ולא לכהנא רבא, ודא הוא טהור מטמא, בקדמיתא טמא, והשתא טהור. וכל סטר רוח מסאבא, כיון דחמא דא, ערק, ולא יתיב בההוא דוכתא.

מי חטאת ודאי, מי נדה, כללא מסאבא. ועל דא שלטא רוח קודשא, ורוח מסאבא אתכפיא, דלא שלטא כלל. ודא הוא דינא דרוח מסאבא, מחוץ למחנה. בגין דאיהי רוח מסאבא, דכתיב, (דברים כג) והיה מחניף קדוש. אתא רבי אבא ונשקיה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי שמעון, אף על גב דכל הגי מלין פדקאמרון, קודשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו. ורוח מסאבא בעי לאכפיא ליה בכל סטרין. תא ואימא לך רזא חדא, ולא אתייהיב לגלאה בר לאינון קדישי עליונין.

תא חזי, להאי אתר דאיהו רוח מסאבא. קודשא בריך הוא יהיב ליה שולטנו, למשלט בעלמא, בכמה סטרין, ויכיל לנזקא, ולית ליה (נ"א לן) רשו, לאנהגא ביה קלנא, דבעינן לאסתמרא מניה, דלא יקטרג עלן בגו קדושה דילן. ועל דא רזא חדא אית לן, דבעינן למיהב ליה דוכתא זעיר, בגו קדושה דילן (דלא אשתכח מקטרגא בגו קדושה דילן) דהא מגו קדושה נפיק שולטנו דיליה.

דבעינן גו רזא דתפלין, לאצנעא (סוד שער שבתפלין) חד שערא דעגלא, דיפוק לבר ויתחזי. דהא חוטא דשערא דא לא מסאיב, בר דאי אתחבר האי שערא, ואתעביד פשעורא, אבל פחות מן דא לא מסאיב. וההוא שערא בעי לאעלא ליה בגו קדושה עלאה דילן, ולמיהב ליה דוכתא, בגין דלא יקטרג לן בקדושן.

ויפוק מן ההוא שערא לבר, דיתחזי, דכד חמי לההוא בר נש בקדושה עלאה, וחולקא דיליה משתתף לתמו, בדין לא יקטרג ליה, ולא יכיל לאבאשא ליה לעילא ותתא, דהא דוכתא יהב ליה. ואי ההוא חולקא לא יחבין ליה (דוכתא) בהאי קדושה, יכיל לאבאשא ליה לתתא, וסליק מקטרגא ליה לעילא, ואמר פלוני דקא מקדש השתא, כך וכך עבד יומא פלוני, וכך אינון חובוי, עד דימטי דינא על ההוא בר נש, ויתענש על ידוי. (וכן שער המשתלח).

וכך הווי ישראל עבדי, דהווי ידעי רזא דא, פד שראן לאתקדשא בקדושה עלאה ביומא דכפורי, הווי מסתכלי מיד למיהב חולקיה להאי אתר, ולמיהב ליה חולקא בינייהו, בגין דלא ישתפח מקטרגא עליהו, ולא ייתון לאדפרא חוביהון דישראל. דכמה חבילין, וכמה משריין, אינון דאודמנן לנטלא מלה מניה, פד אתי לקטרגא. זכאה חולקיה, מאן דיכיל לאסתמרא, דלא ידכרון חובוי לעילא, ולא ישגחון עליה לביש.

אדהכי הווי זלגין עינוי דרבי אבא. אמר ליה, אבא אבא, זיל טנפיר קטורך, ואקפיד בקולטך, דהא רזין דאורייתא לזכאי אתייהיבו דכתיב, (תהלים כה) סוד יי ליראיו.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ח ע"א]

תא חזי, ביומא דראש השנה, עלמא אתדן, ובי דינא קדישא (קודשא בריך הוא) יתיב, ודן כל עלמא. וההוא סטרא אחרא קאים מסטרא דא, וכל אינון דאתדנו למותא אשגח עליהו, ואתרשימו קמיה. ובשעתא (דף רל"ח ע"א) דישראל מתערי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רחמי, בהוא קול שופר, כדין את ערבבא ליה כלא, דלא ידע ולא משגח, באינון דאתדנו. עד דלבתר כל אינון דלא מהדרי בתיבתא, ואגזר עלייהו מותא, ודאי נפקין פתקין מבי מלכא, ואתמסרו ליה, כיון דאתמסרו ליה, לא אהדרו פתקין, עד דאתעביד דינא.

וישראל פלהו, בעיין לאסתמרא מניה, כל שפן בר נש בלחודוי. (וכל שכן וכל שכן) דהא ברזא עלאה דלעילא, בעינן לאסתמרא, ולמיהב ליה בכל ירחא וירחא, פד סיהרא בעי לאתחדתא, חד שעיר, בגין דלא יקטרג חדתותא (נ"א חדותא) ויטול חולקיה פדקא חזי ליה. וסיהרא קדישא לינקא בקדושה לחדתותי פדקא יאות.

וכד מתחדשא בכל ירחא וירחא, בגין (בראשית קמ"ט ע"ב) כף אקרי נער, והא אוקימנא. והאי אחרא דא, דאיהו תדיר במסאבו, ולא נפיק מניה, אקרי מלך זקן וכסיל. ובגין כף, ישראל קדישין דאינון עמא חד, ביחודא קדישא, קודשא בריך הוא יחיב לון עיטא, לאשתובא מכלא. וכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים לעולם ירשו ארץ נצר מטעי מעשה ידי להתפאר.

השלמה מההשמטות (סימן ה, עי' עליו לעיל דף רל"ה ע"ב)

(שמות לט) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. כתיב (יחזקאל א) וממעל לרקיע, דא איהו רקיעא, דקיימא עלייהו דארבע חיוון, דכד מסתלקי בגו חד אוירא דבטש בהו, לא זקפין רישא לאסתכלא לעילא.

בגין דההוא רוח החיה, בטש בכלהו, ובההוא רוח מסתלקי פלהו, דכתיב, ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמדם. וכתיב כי רוח החיה באופנים.

אמאי מסתלקי. אלא פד בטש ההוא אוירא עלייהו, סליק לאלין ארבע דתחות האי חיה, ואינון סלקי לה לעילא, עד דמתיין לה לגבי זהרא עלאה, והיינו רזא דכתיב, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לה, בגין דהני ארבע אקרין הכי, ולא זוו מן חיה דא, דאיהי פורסייא, לעלמין. וסלקין לה מתתא לעילא, לאתקנא פורסייא לגבי עילא, ורזא דא (בראשית ז) וישאו את התבה ותרם מעל הארץ. וכד אסתלקת לעילא, ואלין סלקין לה, כדין כתיב, ויביאו את המשכן אל משה.

ויביאו את המשכן, כמה דאת אמר מובאות לה, וכתיב וישאו את התבה. אל משה, כמה דאת אמר דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, והיינו רזא דאדם. ומנלן דאקרי אדם, דכתיב, (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם לעולם בשגם הוא בשר,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והיינו משה. ובגין כך, על האי פורסייא, דיוקנא דאדם קיימא עליה, והיינו משה. ויביאו את המשכן, אליו ארבע חיון, כד סלקין כדקאמרן.

ויביאו את המשכן, אליו כל שייפין דגופא, דכלהו בתיאובתא קדישא, (אמר רבי אבהו) פלהו אחדין ביה, לאתדבקה דכר ונוקבא כחדא. ויביאו את המשכן, למיעל פלה לחופה בקדמיתא, אינון צריכין לסלקא לה, ולאייטאה לה לגביה, ולבתר איהו ייתי לגבה תדיר, והא (רל"ה ע"א) אוקימנא.

ויביאו את המשכן, רזא דכל אינון דקשרי קשרין דיחודא, ויחדי יחודא דרזי דמהימנותא כל יומא, (אלין ארבע חיון) אינון סלקין לה לכורסייא דא, עד דאתיין לה לגבי משה, וכיון דדבקי לה לגבי משה, כדין אינון הוו דרווחי ברכאן ממקורא דחיי, על רזא דא, בקשורא דיחודא דאינון קשרין. ורזא דא, כד מתקשרין יחודא דכלא פדקא יאות, ורזא דא כתיב, וירא משה את כל המלאכה וגו', ויברך אותם משה, רווחי ברכאן מאתר דרגא דמשה שריא ביה, ודא איהו החכמים העושים את כל מלאכת הקדש, בגין דאינון ידעי לסדרא עבידתא דקודשא פדקא חזי.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ח ע"ב]

ועל דא, כל מאן דצלי צלותא, (וקשורא) וקשיר יחודא, מסתכלין ביה אי איהו צלותא וקשורא פדקא יאות, ואי ההיא צלותא (דף רל"ח ע"ב) וההוא קשורא פדקא יאות, כדין אתברך איהו בקדמיתא, מאתר דכל ברכאן נפקין. הדא הוא דכתיב והנה עשו אותה וגו', מיד ויברך אותם משה.

ובגין כך, ויביאו את המשכן אל משה, דאיהו מארי (בראשית נ"א ע"ב) דביתא, לאחזאה בתקונא דביתיה, וליה אצטריך למחזי תקונהא ורזין דילה, דלא אתייהבו לאחרא, לאסתכלא ולמחזי בה, באינון סתרין ובאינון רזין דילה, בר משה בלחודוי.

ועל דא ויביאו את המשכן אל משה את האהל ואת כל פליו. וכד אייתאו ליה למשה, כלא אייתאו ליה בשייפין ידיעאן, כל חד וחד לאתקנא, שייפא בשייפא, לאעלא דא בדא, וכד הוו בעאן לתקנא דא בדא, ולאעלאה דא בדא, לא הוו סליק בידיהון. פיון דאייתאו ליה למשה, מיד כלא אסתליק בידיה, וכל שייפא ושייפא הוו אסתליק ועאל בדוכתיה, הדא הוא דכתיב, ויקם משה את המשכן וכתיב הוקם המשכן, והא אוקימנא.

תא חזי, בההיא שעטא כד שארי משה לאקמא משכנא, ושארי לאתקנא תקונא דשייפין, לאעלא דא בדא. כדין, אתרפיו כל שייפין וכל תקונין דסטרא אחרא מסאבא, כד שרי לאתקפא האי סטרא דאיהי קדישא, אתרפי סטרא אחרא מסאבא, אתקף דא ואתרפי דא. והא אוקימנא, דכל זמנא דהיא בתקיפו, סטרא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחרא אתרפן כל שייפוי, דא מליא, ודא חרוב, ורזא דא ירושלם וצור חייבא, כד מליא דא, חרוב דא. ועל דא, כד אתקף דא אתרפי דא.

ובגין כך, ויקם משה את המשכן, לאתתקפא מרזא דלעילא, ולא יתקף מרזא דלתתא. ועל דא משה דהוה מרזא דגו אספקלריא דנהרא, אצטריף איהו לאקמא משכנא, לאנהרא מניה, ולא מאחרא. (ועל דא) סיהרא אצטריף לאנהרא מן שמשא, ולא מאחרא. תא חזי, כנסת ישראל אצטריכת לאסתלקא לעילא, ולא תדבקא גו שמשא. (צו כ"ו ע"א)

פתח ואמר, (ויקרא ו) זאת תורת העולה היא העולה, אמר רבי שמעון, כתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. עולה סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי, למהוי כלא חד. אקרי עולה קדש קדשים. ובגין כך אקרי עולה, דסלקא ואתעטרא למהוי כלא חד. בקשורא חדא בחדו.

ובגין דסלקא לעילא לעילא, כתיב זאת תורת העולה. רזא דכר ונוקבא כחדא, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. העולה: דסלקא גו עלמא דאתי, לאתקשרא בגויה, דאקרי קדש הקדשים ודאי, ועולה נמי קדש הקדשים היא.

ובגין כך, סדורא דנכיסו דילה לסטר צפון, דאיהו סטר שמאלא. דהאי תורה שבעל פה לא סלקא בחביבותא, אלא כד אתער סטרא דצפון, דכתיב, (שיר השירים ב) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני, וכדין איהי סלקא בחביבותא, ואתעטרא בימינא, ואתחברת באמצעיתא, ואתנהיר כלא, מרזא דקדש הקדשים, ודא מגו רזא דאדם, ברעו דכהנא, ובשירתא דליואי, ובצללותא דישראל.

סדר הלימוד ליום ב אדר [יום 150 בשנה]

והא אוקימנא, דעולה קדש הקדשים, ברזא דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירין כחדא, רוח תתאה, דאקרי (ויקרא ס"א ע"א) רוח הקדש רוח דלגו באמצעיתא דאקרי רוח חכמה ובינה. וכן אקרי רוח תתאה, אבל האי אקרי רוח דנפיק מגו שופר, כלול באשא ובמיא. רוח עלאה, דאיהו סתים בחשאי, דביה קיימן כל רוחין קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך, אהדרת עולה רוח ממש.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ט ע"א]

ולבתר, מרזא דבהמה, מסתפקי ואתנוגו, לאתקשרא רוח אחרא דאיהו גו מסאבו, מאינון תרבין ושמנונין כמה דאתמר. בגין כך, עולה קדש הקדשים, שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא, כלהו מפמה סטרין, ומארי דינין (נ"א לאתעברא) לאתערבא (נ"א לאתעטרא) ולאנתהרא מגו רעותא לאתבסמא, אקרון קדשים קלים, בגין דלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתעטרא לעילא (דף רל"ט ע"א) לעילא בקדש הקדשים, ועל דא אינון קדשים קלים, ונכיסו דילהון בכל אתר אתר כמה דאוקימנא. אבל עולה דאיהו רזא דקדש הקדשים, לאו איהו כשאר קרבנין, דכל עובדהא קדש.

תא חזי, מה כתיב (ויקרא ו) ולבש הפהן מדו בד, אלין לבושין מייחדין לקדושה. בד: יחידאי, מייחדא לקדושה. וכתיב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מאי טעמא. (דא קדש) אלא רזא דמלה פדקאמרן, דאיהי קדש הקדשים, דסלקא פלא ואתעטרא בקדש הקדשים, בקשורא חדא. ולבתר מפני ואעבר רוח מסאבא דסאיב פלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו מקדשא, ואתעבר מכל סטרי קודשא, ואשתאר פלא קדש בקדושה יחידאי.

ואמר רבי שמעון, הא אתמר (רס"ב ע"ב, רמ"ד ע"ב) דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. והכי סלקא רזא דאדם, מסטרא דאדם ודאי. בהמה, מסטרא דבהמה. ובגין כך כתיב, (ויקרא א) אדם פי יקריב מפם, אדם ודאי, דדא קרבניה לעילא, לקשרא קשרא ברזא דאדם. ולבתר מן הבהמה, וכלא איהו ברזא דאדם ובהמה. ודא הוא רזא דאצטריף לקרבנא, אדם ובהמה פדקאמרן. תא חזי, פד ברא קודשא בריף הוא עלמא, הכי עבד אדם ובהמה.

ואי תימא, והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנין, ואפילו עולה, כמה דכתיב, (ויקרא א) ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מכל אינון עופי, לא מקרבין אלא תורים ובני יונה, (אלא רזא דא) מה דאתפשר בדא, פסיל בדא דא ימינא, ודא שמאלא.

אבל רזא דא הא אוקימנא, כתיב ועוף יעופף על הארץ, דאינון רזא דרתיכא, ובהו אסתלק רוח הקדש, לסלקא לעילא, דאינון תרי, חד לימינא, וחד לשמאלא, עוף לימינא, ודא מיכאל. יעופף, לשמאלא, ודא (בראשית מ"ו ע"א) גבריאל. דא לימינא ודא לשמאלא. ובגין כך, מקרבין תרין אלין, לסלקא רוח קודשא, ושמאלא מעטר וזיין לתתא, לההוא סטר שמאלא. וימינא לימינא ואתקשרא אתתא בבעלה, למהוי חד, וכלא אסתלק ואתקשר פחדא לעילא ותתא, וקודשא בריף הוא אסתלק בלחודוי ואתקף.

ובספרי קדמאי, מסכנא, לא יהיב חולקא לאתזנא, אלא לעילא לאתקשרא, אבל פלא לעילא ותתא מתקשר, כל חד וחד לסטריה פדקא יאות, והא אוקימנא. (ויקרא כ"ו ע"ב)

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון, אמר, הא קשורא דכלא (נ"א דעולה), אתקשר בקדש הקדשים, לאתנהרא. אתדבקותא דרעותא דכהנא וליואי וישראל לעילא, עד היכן (רמ"ד ע"ב, רי"ג ע"ב) איהו סלקא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה, הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודא ושלימו, לאצנעא בהווא צניעו, דלא אתדבק, ולא אתיידע, דרעוא דכל רעוין ביה, אין סוף לא קיימא לאודעא, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש, כמה דאין קדמאה אפיק ראש וסוף. מאן ראש. דא נקודה עלאה, דאיהו רישא דכלא סתימאה, דקיימא גו מחשבה. ועביד סוף, דאקרי (קהלת יב) סוף דבר. אבל להתם, אין סוף.

לאו רעותין, לאו גהורין, לאו בוצינין, בהווא אין סוף, כל אלין בוצינין ונהורין, תליין לאתקיימא בהו, ולא קיימא לאתדבקא מאן דיידע ולא ידע, לאו איהו אלא רעו עלאה, סתימא דכל סתימין, אין. (צו כ"ו ע"ב)

וכד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידעי בר ריחא, כמאן דארח בריחא ואתפסם. ולא דא גייחא גחות, דהא פתיב (ויקרא כו) ולא אריח בריח גיחחכם, דהא ריח גיחח, ריחא דרעותא דכל הני רעותא דצלוחא, ורעותא דשירתא, ורעותא דכהנא, דכלהו רזא דאדם. כדין פלהו אתעבידו רעותא חדא, והווא אקרי גיחח, רעוא, כתרגומו. כדין פלא אתקשר ואתנהיר כחדא, כדקא יאות, כמה דאתמר.

[זוהר חלק ב' - דף רל"ט ע"ב]

ועל דא אתייהיבת האי סטרא אחרא, בינא דכהנא, דכתיב, (ויקרא ו) צו את אהרן (דף רל"ט ע"ב) ואת בניו לאמר, רזא הכא, דהא אוקימנא לית צו אלא עבודת פוכבים ומזלות, והכא אתייהיבת ליה, לאתוקדא תהיא מחשבה רעה, ולאעברא לה מגו קודשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא, ובהא תננא, ותרבין דאתוקדן. בגין לאתעברא מן קודשא. והאי צו, ברשותייהו קיימא, לאפרשא לה מן קודשא, מגו האי קרבנא. ואי תימא (במדבר כח) צו את בני ישראל. הכי נמי, דהא ברשותייהו קיימא, (ד"א לאפרשא לה מן קדושה) כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא לשלטאה עלייהו.

והאי קרא פלא, אתיא לאחזאה רזא דמלה, לאעטרא להווא רוח קודשא, לעילא לעילא, ולאפרשא לה לדא רוח טומאה, לנחתא לה לתתא לתתא, דא ברעותא ובצלוחא פדקאמרן, ודא בעובדא, פלא פדקחזי ליה.

והאי קרא מוכח עלייהו, דכתיב, צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו: דא עבודת פוכבים ומזלות רוח מסאבא. לאמר: (נח ס' ע"א) דא אתתא, דאקרי (משלי לא) יראת יי'. פתיב הכא לאמר, וכתיב התם לאמר (ירמיה ג) הן ישלח איש את אשתו, והא אוקמוה. ובגין כך, פלא אתמר, וכנהנא קיימא לאתקנא פלא, ברזא (רמ"ד ע"ב) דאדם ובהמה. זכאה חולקיהון דצדיקייא, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לאינון ידעי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַרְחֵי דְאֹרִייתָא, וְאֹזְלֵי בֵּהּ בְּאַרְחָה קְשׁוּט, עֲלִייהוּ כְּתִיב, (ישעיה לח) יי' עֲלֵיהֶם יַחֲיוּ. מֵאֵי עֲלֵיהֶם. אֲלִין אַרְחֵי דְאֹרִייתָא. יַחֲיוּ, יִתְקַיְמוּ בֵּהּ אֵי עֲלֵמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב זֹאת תּוֹרַת הָעוֹלָה, אָמַר רַבִּי חֲיִיא, הָאֵי קָרָא אוֹקִימְנָא לִיה בֵּהּ אֵי גְוֹנָא, זֹאת תּוֹרַת: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. הָעוֹלָה: דְּאֵי סִלְקַת וְאַתְעֵטְרַת לְעֵילָא לְעֵילָא, לְאַתְקִשְׂרָא כְּדָקָא יְאוּת, עַד אַתְר דְּאַקְרִי קִדְשׁ הַקִּדְשִׁים.

דְּבַר אַחַר, זֹאת תּוֹרַת: דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. הָעוֹלָה: דָּא מַחְשְׁבָה רְעָה, דְּאֵי סִלְקָא עַל רְעוּתָא דְּבַר נֶשׁ, לְאַסְטָאָה לִיה מְאוּרְחָא דְּקְשׁוּט. הֵיא הָעוֹלָה, הֵיא הֵיא דְּסִלְקָא, וְאַסְטָיַת לִיה לְבַר נֶשׁ, בְּעֵי לְאוֹקְדָא לִיה בְּנוֹרָא, בְּגִין דְּלֹא יִתְיַהֵיב לָהּ דּוּכְתָא (נ"א לְאַסְטָאָה) לְאַסְטָאָה.

וּבְגִין כְּךָ, עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה, מֵאֵן לֵילָה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. (דְּאֵי זֹאת בְּגִין) דְּאַתִּיא לְדַכְפָּאָה לִיה לְבַר נֶשׁ, מִהֵוּא רְעוּתָא. עַל מוֹקְדָה. בְּגִין דִּי נֶהַר דִּינּוּר, אֵי הוּא אַתְר לְאוֹקְדָא לְכָל אֵינּוּן, דְּלֹא קִיִּימֵי בְּקִימִייהוּ, דְּהָא עֲאֲלִין לֹון בֵּהּ הוּא נוֹרָא דְּדִלִיק, וּמְעַבְרֵי שׁוֹלְטִנְהוּן מְעֵלְמָא. וּבְגִין דְּלֹא יִשְׁלוּט, אֲצִטְרִיךְ עַל מוֹקְדָה עַל הַמְזֻבַּח כָּל הַלֵּילָה, וְאַתְכַּפֵּיָא וְלֹא שְׁלֵטָא.

וְעַל דָּא, כִּד אַתְכַּפֵּיָא הָאֵי, סִלְקָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאֵי רִוַּח קוּדְשָׁא, דְּסִלְקָא וְאַתְעֵטְרָא לְעֵילָא, דְּהָא סִלְקוּ דִּילָהּ, כִּד אַתְכַּפֵּיָא הָאֵי חֵילָא אַחְרָא, וְאַתְפְּרָשָׁא מִיָּנָה. וּבְגִין כְּךָ, בְּעֵינָן בְּרוּזָא דְּקִרְבָּנָא, לְאַפְרָשָׁא לְהָאֵי סְטְרָא מְרוּחַ קוּדְשָׁא, וְלִמְיָהֵב לָהּ חוּלְקָא, בְּגִין דְּרוּחַ קוּדְשָׁא אֲסִתְלַק לְעֵילָא.

וְתָא חֲזִי, בְּזִמְנָא דְּאַתְבְּנֵי בֵּי מְקִדְשָׁא, וְאַתְעַבִּיד. אַתְכַּפֵּיָא סְטְרָא אַחְרָא, וְאַסְתְּלַק מְעֵלְמָא. וְכִד אֲסִתְלַק מְעֵלְמָא, וְאַתְקַם מְשַׁכְּנָא עַל יְדָא דְּמִשְׁחָה, כְּדִין אַתְקַם לְעֵילָא וְתַתָּא. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. מֵאֵי וַיִּקַּם. אֲלֹא דְּאוּקִים לָהּ, לְאַסְתְּלַקָא לְעֵילָא לְעֵילָא. וְעַל דָּא, וַיִּקַּם מֹשֶׁה, מֵאֵן דְּתוּהּ מֵאִיךְ אוֹקְמִיָהּ, כְּמֵאֵן דְּאוּקִים לְמֵאֵן דְּנִפְיֵל. כְּגִוּוֹנָא דָּא, לְזִמְנָא דְּאַתִּי כְּתִיב (עמוס ט) אֲקִים אֶת סִכַּת דְּיֹד הַנּוֹפֶלֶת.

[זוהר חלק ב' - דף ר"מ ע"א]

כְּתִיב, (עמוס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, מֵאֵי לֹא תוֹסִיף קוּם. (משמע דְּחַד זִמְנָא אַחְרָא קָמַת) אֲלֹא בְּזִמְנָא אַחְרָא קָמַת. הֵיא קָמַת מְגִרְמָה, וְלֹא אוּקִים לָהּ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. דְּהָא בְּגִלוּתָא דְּמִצְרַיִם, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אוּקִים לָהּ, וְעַבְד כְּמָה נְסִין, בְּגִין לְאַקְמָא לָהּ, וּבְגִלוּתָא דְּבַבֵּל הוּא לֹא אוּקִים לָהּ, בְּגִין דְּלֹא עַבְד לֹון נְסִים, דְּגִרִים חוּבָה, אֲלֹא הֵיא קָמַת. וְסִלְקוּ בְּנֵי גוּלָהּ, כְּאֵינּוּן דְּלֹא הוּוּ לֹון פְּרוּקָא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולא הוה תיאובתא דקודשא בריה הוא עלייהו, בגין דגרם ההוא חובא, (דף ר"מ ע"א) דאינון נשים נכריות.

ועל דא, קודשא בריה הוא לא אוקים לה לכנסת ישראל, ולא עבד לה נסין וגבוראן בההוא זמנא פדקא יאות. אבל לזמנא דאתי, לא תוסיף קום פתיב, לא תוסיף, קום מגרמה, אלא קודשא בריה הוא יוקים לה, דכתיב אקים את סוכת דוד הנופלת. וכתיב (ירמיה ל) ואת דוד מלכם אשר אקים להם. ובגין כך פתיב הכא, ויקם משה את המשכן. ויקם משה וגו'.

תא חזי, כד אוקים ליה משה למשכנא, אתקם משכנא אחרא עמיה. ומשכנא עלאה, אוקים (נ"א אוקיר) וסעיד פלא, בגין דמשכנא עלאה, סתים וגניז איהו לעילא לעילא. ומשכנא אחרא אתקם על משכנא דלתתא וקיימא עליה, (ס"א עמיה. ומשכנא עילאה ההוא דסתים וגניז לעילא לעילא אוקים וסעיד כלא. ומשכנא אחרא ההוא אתקם על ידא דמשכנא דלתתא קיימא עליה) בחילא דההוא משכנא עלאה על פלא. וכמה דאתקם משכנא דלתתא על ידא דמשה, אוף הכי לעילא, על ידי דההוא דבני דמשה (נ"א דרגא דמשה). מנלן. דכתיב, ויקם משה את המשכן. את דייקא, לאתחזאה דתרי משכנין ברזא דמשה אתקנו (נ"א אתקמו).

אמר רבי יוסי, וכי ויקם משה, והא פלא עד לא אתתקן, וקיימה לאו איהו אלא כד אשתלים פלא, ועאל שייפא בשייפיה, מאי ויקם. אמר רבי יצחק, בתלת סטרין אוקים משה ית משכנא, מה פתיב ויקם משה את המשכן, ויתן את אדניו, וישם את קרשיו. בהני תלת סטרי, אוקים משה ית משכנא. ובהני תלת סטרי, אסתלק משכנא. ואתפייא סטרא אחרא. ועבודה זרה, כד אוקים משה להאי סטרא, אתפייא סטרא אחרא. בגין כך משה אוקים ליה ולא אחרא.

תא חזי, פתיב ויתן את אדניו, בההיא שעתא אודעזע סמאל מאתריה, וארבעין רתיכין דעמיה, וערק ארבע מאה פרסי, גו טסירו דנוקבא דעפרא. אעיל משה אינון סמכין, ואתקיף סטרא דא, כדן אינון סמכין דסטרא אחרא, נפלו ואתרפו.

פתח ואמר, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וגו', מאי ביום ההוא. ביומא דקודשא בריה הוא יעביד דינא בעלמא, ויפקוד על חייבי עלמא כעובדיהון. דהא לית קימה לכנסת ישראל מעפרא, בעוד דאינון חייבין דישאל יקומון בעלמא. מה פתיב לעילא, (עמוס ט) בחרב ימותו כל חטאי עמי האומרים לא תגיש ותקדים בעדנו הרעה. מה פתיב בתריה, ביום ההוא אקים את סכת דוד הנופלת וגו'.

האי קרא אית לאסתפלא ביה, (עמוס) את פרציהן, את פרצה מבעי ליה. והריסותיו, והריסותיה מבעי ליה. אלא וגדרתי את פרציהן ממאן, מאינון חייבין, דכתיב בחרב ימותו כל חטאי עמי, דהא כדן יתעביד פרצן בישראל, ועל דא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וגדרתי את פְּרָצִיָּהּ. וְהַרְיִסוּתִי אָקִים, הַרְיִסוּתִי דְמֵאן, הַרְיִסוּתִי דְסוּפַת דּוּד. (ממאן מדוד) בְּגִין, דְכַד אַתְקַף מְלָכוּ חַיִּיבָא בְעֵלְמָא, כְּדִין הָאֵי מְלָכוּ קְדִישָׁא אַתְרַפִּי, וְסַפַּת דּוּד אֶסְתִּיר בְּנִינָא דִילֵיהּ, וְעַל דָּא וְהַרְיִסוּתִי אָקִים.

דְּהָא תְּנִינָן, כָּל זְמַנָּא דְהָאֵי אַתְקַף, הָאֵי אַתְרַפִּי. דָּא מְלֵיא, וְדָא חֲרָבָה. וּבְגִין כְּפָה, עַד הֵהוּא יוֹמָא, מְלָכוּ חַיִּיבָא יִתְקַף. בְּהֵהוּא יוֹמָא, יִתְקַף וְיוֹקִים לֵהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, לְהָאֵי מְלָכוּ קְדִישָׁא. וְעַל דָּא וְהַרְיִסוּתִי אָקִים. וּבְנִיתִיהּ כִּימֵי עוֹלָם, מֵאֵי וּבְנִיתִיהּ כִּימֵי עוֹלָם. הֵינּוּ דְכְּתִיב, (ישעיה ל) וְהָיָה אֹרֶךְ הַלְּבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחַמָּה וְגו'. (שמות לט) וַיָּקָם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן, בְּמֵאֵי אֹקִים לֵיהּ. דְכְּתִיב וַיִּתֵּן אֶת אֲדָנָיו וַיְהִיב אֵינּוֹן סְמִכִין דְתַחֲוִתִּיהּ, לְקִיּוּמָא עֲלֵייהּ, וְלְאַסְחָרָא בְּהוּ אֵינּוֹן צִירִים דְפִתְחִין. בְּגִין דְאֵינּוֹן סְמִכִין דְתַחֲוִתִּיהּ, אֵינּוֹן קִיּוּמָא לְאַסְחָרָא. אֲמֵאֵי וַיִּתֵּן. אַתְקַף וְאַתְקִין לֹון בְּתוֹקְפוּי. בְּהֵהוּא שְׁעֵתָא אַעֲדִיו אֵינּוֹן סְמִכִין אַחֲרֵינָן דְסִטְרָא אַחֲרָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (תהלים קלז) זְכוּר יי' לְבְנֵי אָדָם אֶת יוֹם יְרוּשָׁלַם הָאוֹמְרִים עָרוּ עָרוּ עַד הַיּוֹד בָּהּ. וְעַל דָּא זְמִין קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמַבְנֵי יְסוּדֵי יְרוּשָׁלַם, מִיְסוּדֵינָן אַחֲרֵינָן, דִּישְׁלִטוֹן עַל כְּלָא. וּמֵאֵן אֵינּוֹן. סְפִירִין. דְכְּתִיב, (ישעיה נד) וַיִּסְדַּתִּיהּ בְּסְפִירִים, דְאֵלִין אֵינּוֹן יְסוּדֵינָן, וְסְמִכִין תְּקִיפִין וְעֲלֵאִין, דְלִית לֵהּ חֲלִישׁוּ כְּקַדְמָאֵי.

[זוהר חלק ב' - דף ר"מ ע"ב]

מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְאֵבְנִין (דף ר"מ ע"ב) קְדַמָּאִין מֵאֵינּוֹן יְסוּדֵי, יְכִילוּ שְׂאָר עֲמִין לְמִשְׁלֵט עֲלֵייהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְלִית בְּהוּ נְהִירוּ עֲלָאָה, כְּדָקָא יְאוּת. אָבַל אֵלִין, יְהוּן נְהִירִין מְגוּ נְהִירוּ עֲלָאָה, וּמִשְׁקַעָאן גּוּ תְהוּמֵי, דְלֵא יְכִלִין לְשִׁלְטָאָה עֲלֵייהּ. וְאֵלִין אֵינּוֹן סְפִירִין, דִּינְהִירוֹן לְעֵילָא וְתַתָּא. (ואי תימא) בְּגִין דְבְּהֵהוּא זְמַנָּא, יְתוּסַף נְהִירוּ עֲלָאָה, לְעֵילָא וְתַתָּא.

וְאֵי תִימָא אֵינּוֹן יְסוּדֵי קְדַמָּאֵי, יְתַבְטְלוּן. הָא כְּתִיב (ישעיה נד) הִנֵּה אֲנֹכִי מְרַבִּיעַ בְּפוּךְ אֲבָנֶיךָ. מְרַבִּיעַ לְאַתְקַנָּא תְּבִירָא. מֵאֵי בְּפוּךְ. כְּמָה דְאֵת אֲמַר (מלכים ב ט) וְתִשָּׂם בְּפוּךְ עֵינֶיהָ. אֲבָנִים אֵיִת דְאֶקְרוּן פּוּךְ. מֵאֵי טַעְמָא הָאֵי. אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר רְזָא אֵיהוּ, וְרְזָא דָּא לְמַחְצְדֵי חֲקֵלָא אַתִּיב לְמַנְדַּע.

תָּא חֲזִי, אֵינּוֹן אֲבָנִין דִּיְסוּדֵי צִיּוֹן וְיְרוּשָׁלַם, חָס וְשְׁלוֹם דְשְׁלִיטוּ עֲלֵיהּ שְׂאָר עֲמִין, וְלֵא אֹקְדוּ לֹון, וְלֵא אַתְוֹקְדוּן, אֶלָּא כְּלָהּ אַתְגְּנִיזוּ, וְגִנִּזוּ לֹון קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְכָל אֵינּוֹן יְסוּדֵי בֵיתָא קְדִישָׁא כְּלָהּ אַתְגְּנִיזוּ, וְלֵא אַתְאֲבִידוּ מִנִּיְהוּ אֶפִּילוּ חַד. וְכַד יְהֵדֵר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְיוֹקִים לֵהּ לְיְרוּשָׁלַם עַל אַתְרֵיהּ, אֵינּוֹן יְסוּדֵי אֲבָנִין קְדַמָּאֵי, יְהֵדְרוֹן לְאַתְרֵיהּ, וְלֵא יְשְׁלִיט בְּהוּ עֵינָא אַחֲרָא (נ"א בישא), בַּר בְּזַמְנָא דִּיכְחוּל בַּר נֶשׁ עֵינּוּי בְּהֵהוּא פּוּכָא, וְיִמְלִי עֵינֵיהּ מִנִּיהּ, וְכַדִּין יַחֲמִי כָּל אֲבָנִין וְכָל

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יסודי ירושלם, מתקנן על אתרייהו, דלא שליטו בהו שאר עמין, וכל אינון אבנין יקרין אחרנין, וכל אינון בנייני אבנין, בלהו קיימי על קיומייהו.

וכדין (ישעיה נב) כי עין בעין יראו בשוב יי ציון. מאי בשוב יי. אלא פד שליטו עלה שאר עמין, קודשא בריך הוא סליק לה לעילא, ובההוא זמנא איהו יהדר לה לאתרה, דכתיב בשוב יי ציון. בשוב יי ודאי.

ותא חזי, כל מאן דאסתים מן עינא, ולא אתייהיב רשו לשלטאה ביה עינא, לא יכלין למשלט ביה עינא, בר בכחלא דעינא, במלין ידיעאן. ובגין כה, הנה אנכי מרביץ בפוך אבניך. ותא חזי, כל אלין אבנין יתקיימון באתרייהו, ולהו יסודין פקדמיטא, ויסודי ספירין (אחרנין) יתקיימון באתר אחרא סחרנא, לפותיא ולארכא, הדא הוא דכתיב ויסדתיך בספירים.

בזמנא דיוקים קודשא בריך הוא לביתיה, בההוא זמנא מה פתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח. בלע, כדאמרין (איכה ב) בלע יי ולא חמל, ההוא כוס דשתה האי, ישתה האי.

ואי תימא, ההוא בלע איהו לזמן ידיעא וקציב פישראל, לאו הכי. פתיב לנצח, מאי לנצח. לדרי דרין. ולא פישראל, ולא פההוא זמנא דאוקים משה ית משכנא. אלא לנצח לעלמין.

וכדין קודשא בריך הוא יוקים לה לכנסת ישראל, ואיהו יוקים סמכין, וסיפי, וכל אינון תקרי ביתא, בתקונוי, (ס"א בתקיפו) לעלם ולעלמי עלמיא. וכתיב (ישעיה נד) הרחיבי מקום אהלך וגו', בגין דיתבלע סטרא אחרא, ולא יקום לעלמין וכדין, (ישעיה כה) וחרפת עמו יסיר מעל כל הארץ כי יי דבר. (שמות לט) ויקם משה את המשכן, בההוא זמנא דאלין סמכין אתקמו, ואתייהיבו באתרייהו, ההוא זמנא אתרפו ואתעברו מאתרייהו סמכין באתר סטרא אחרא, ועל דא, ויתן את אדניו.

מאי ויתן. אלא אוליפנא, דחמא משה לקמיה לסמאל חייבא, דהוה אזיל לגביה לקטרגא ליה, וכדין אתקיה ביה משה, וקשיר ליה קמיה, ואוקים ליה למשכנא, ויהב לסמכוי. דכתיב ויתן את אדניו. ויתן: בתקיפו, דלא יכיל בר נש אחרא לשלטאה עליה, ולמיהב סמכין באתרייהו, כמשה. דהא בתקיפו רב, אוקים ליה משה.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"א ע"א]

בההוא יומא דאתקם משכנא, כד שארי משה לאקמא ליה, בחד בניסן הוה, ובההוא זמנא, תקיפו דסטרא אחרא הוה בעלמא, דהא ביומי דניסן, ריש תורא בדיקולא (סליק לאגרא). תנינן. ובניסן שארי משה, וחמא ליה לסמאל, אזיל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סְחַרְגִּיָּה, לְעַרְבָּבָא לִיָּה, וְאֶתְגַּבַּר עָלֶיהָ מִשָּׁה, וּכְדִין, וַיִּתֵּן אֶת אֲדָנָיו. שְׂאֲרֵי הוּא וַיְהִי לְתַתָּא, וְשְׂאֲרֵי מֵאֵן דְּשְׂאֲרֵי וַיְהִי (דף רמ"א ע"א) לְעֵילָא דָּא לְקַבֵּל דָּא.

בְּיוֹמָא דְאַתְקָם הָאֵי מִשְׁכַּנָּא לְתַתָּא, אֶתְקָם מִשְׁכַּנָּא אַחְרָא קְדִישָׁא לְעֵילָא, וּמִשְׁכַּנָּא עֲלָאָה טְמִיר וְגַבִּי, אֶפִּיק נְהוּרִין לְכָל סֵטֶר, וְאֶתְנַהְרוּן עֲלֵמִין.

רַבִּי יוֹסִי שְׂאִיל לְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיָּה, תְּלַת מִשְׁכַּנִּין חֲמִינָן בְּקָרָא, דְּכַתִּיב, (במדבר ט) וּבַיּוֹם הַקִּיָּם אֶת הַמִּשְׁכָּן, כִּסֵּה הָעֲנַן אֶת הַמִּשְׁכָּן לְאַהֲלֵי הָעֵדוּת, וּבְעֶרְבֹה יִהְיֶה עַל הַמִּשְׁכָּן כַּמְרָאָה אֲשֶׁר עַד בֶּקֶר, הָא תְּלַת מִשְׁכַּנִּין הֵכָא. וְאִמָּאֵי מִשְׁכַּנָּא, וְלָא בֵּית, דְּהָא בֵּית אֶצְטְרִיךְ וְלָא מִשְׁכָּן.

פְּתַח וְאָמַר, (ישעיה טו) כֹּה אָמַר יְיָ הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְגו'. תָּא חֲזִי, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ בְּיִשְׂרָאֵל לְאַחְסִנְתִּיהָ וְעַדְבִּיהָ, וְקָרִיב לֹון לְגַבִּיהָ. וְהָא אֹוקִימָנָא דְעַבְדִּי מִנְיָהוּ דְרַגְן יְדִיעֵן בְּהָאֵי עֲלָמָא, כַּגּוּוֹנָא דְלְעֵילָא, לְשַׁכְלָלָא עֲלֵמִין כְּלָהוּ כְּחַד, עֵילָא וְתַתָּא. דְּכַתִּיב הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי וְהָאֲרִץ הַדּוֹם רַגְלֵי לְשַׁכְלָלָא עֵילָא וְתַתָּא לְמַהוּי חַד.

תָּא חֲזִי, הַשָּׁמַיִם כִּסְאֵי, דָּא רְקִיעָא דִיעֶקֶב שְׂרִיא בֵּיה, דְּאִיהוּ דִּיוֹקְנָא עֲלָאָה, לְכוּרְסִיָּא (ס"א כורסייא עלאה לדיוקנא) עֲלָאָה קְדִישָׁא. וְהָאֲרִץ הַדּוֹם רַגְלֵי, דָּא רְקִיעָא דְדוֹד מְלַכָּא שְׂרִיא בֵּיה, לְאַתְהַנָּאָה מִזִּיא דְאַסְפִּקְלָרִיא דְנַהְרָא. וּבְגִין דְּבַעֵי לְאַתְפְּשֻׁטָא יִתִּיר לְתַתָּא אָמַר הַדּוֹם רַגְלֵי. אֵיזָה בֵּית אֲשֶׁר תִּבְנוּ לִי, דָּא בְּנִין בֵּית מְקֻדְשָׁא. וְאֵיזָה מְקוֹם מְנוּחָתִי, דָּא בֵּית קֹדֶשׁ הַקְּדָשִׁים דְּלְתַתָּא.

אָבֵל תָּא חֲזִי, כָּל זְמַנָּא דְאַזְלוּ יִשְׂרָאֵל בְּמַדְבְּרָא, הוּוּהָ לְהוּ מִשְׁכָּן, עַד דְּאָתוּ לְשִׁילָה, וְהוּוּהָ תַמְוֹן. וְדָא אִיהוּ רְזָא, לְאַמְשַׁכָּא דָּא בְּדָא, וְלֹאֲעֵלָא דָּא בְּדָא, לְאַתְקִשְׂרָא דָּא בְּדָא, בְּגִין לְאַנְהַרָא. אָבֵל לָאוּ לְנִיחָא. דְּהָא לָאוּ נִיחָא, בַּר כַּד אֶתְבְּנִי בֵּי מְקֻדְשָׁא, בְּיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה מְלַכָּא, דְּהָא כְּדִין אִיהוּ מְנוּחָה לְעֵילָא וְתַתָּא. בְּגִין דְּתַמְוֹן תְּקִיפּוּ דְנִיחָא, וְלָא לְנַטְלָא מֵאַתֵּר לְאַתֵּר.

וּבְגִין כַּךְ אֵית מִשְׁכָּן, וְאֵית בֵּית. מִשְׁכָּן: כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (ויקרא כו) וְנָתַתִּי מִשְׁכַּנִּי בְּתוֹכְכֶם וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם. מֵאֵי מִשְׁכַּנִּי. מִשְׁכַּנּוֹתֵי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלַהוּוֹן גַּבִּיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּכַתִּיב וְלֹא תִגְעַל נַפְשֵׁי אֶתְכֶם.

מָה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֲלָא מִשְׁכָּן, כְּמַלְכָּא דְאַתִּי לְגַבִּי רַחֲמִיָּה, וְלָא מִיִּיתִי כָּל אַכְלוּסִין דִּילִיָּה עֲמִיָּה, בְּגִין דְּלָא לְאַטְרַחָא עָלֶיהָ, אִיהוּ אֶתִּי לְגַבִּיָּה בּוֹעִיר חִילִין. בֵּית: דְּכָל חִילִין וְכָל (ויקרא ב' ע"ב) אַכְלוּסִין דִּילִיָּה, כְּלָהוּ אֵיִיתִי עֲמִיָּה, לְדִיִּירָא בְּהַהוּא בֵּיתָא, וְדָא אִיהוּ בֵּין מִשְׁכָּן וּבֵין בֵּית. בֵּית הַמְקֻדָּשׁ, אִיהוּ דִּיִּירָא דְנִיחָא לְעֲלֵמִין, בְּכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, בְּכָל אֵינּוֹן דִּיוֹקְנִין, בְּכָל אֵינּוֹן עוֹבְדִין, כַּגּוּוֹנָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּלַעֲיָלָא. לְתַבְרָא (ד"א לחברא) עוֹבְדִין דְּלַתְתָּא, כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא. מְשֻׁכָּן, בּוֹזְעִיר
דְּיוֹקְנִין, בּוֹזְעִירִין עוֹבְדִין, לְנַטְלָא מֵאַתְרַּ לְאַתְרַּ, וְכֻלָּא בְּרוּזָא דְּלַעֲיָלָא.

תָּא חֲזִי, כַּד פְּקִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה עַל מְשַׁכְּנָא, לָא הוּוּ יָכִיל לְמִיקָם
בֵּיהּ, עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחְמִי לִיהּ כְּלָא בְּדִיוֹקְנִיָּהּ, כָּל מְלָה וּמְלָתָה. בְּמָה אַחְזִי
לִיהּ. בְּאַשָּׁא חוּרָא, וּבְאַשָּׁא אוֹכְמָא, וּבְאַשָּׁא סוּמְקָא, וּבְאַשָּׁא יְרוּקָא. מַה כְּתִיב,
(שמות כה) וּרְאֵה וְעֲשֵׂה כְּתַבְנִיתֶם אֲשֶׁר אֶתֶּה מֵרְאֵה בְּהַר. עִם כָּל דָּא אֲקִשִּׁי לִיהּ
לְמִשָּׁה.

תָּא חֲזִי, אִף עַל גַּב דְּאַחְזִי לִיהּ עֵינָא בְּעֵינָא לָא בְּעָא מִשָּׁה לְמַעְבַּד. וְאִי תִימָא
דְּאִיהוּ לָא יָדַע לְמַעְבַּד, אוֹ חֲכֻמָּתָא לָא הוּוּ עֲמִיתָה. תָּא חֲזִי, בְּצַלְאֵל וְאַהֲלִיאֵב, וְכֻלָּ
אֵינּוֹן שְׂאֵר אַחְרָנִין, אִף עַל גַּב דְּלָא חָמוּ כְּמִשָּׁה, מַה כְּתִיב, וַיֵּרָא מִשָּׁה אֶת כָּל
הַמְּלָאכָה וְהִנֵּה עֲשׂוּ אוֹתָהּ וּגּוֹ', אִי אֵינּוֹן דְּלָא חָמוּ, עָבְדוּ כֶּף. מִשָּׁה דְּחָמָא, עַל אַחַת
כְּמָה וְכְמָה. אִלָּא מִשָּׁה, אִף עַל גַּב דְּאַסְתְּלֵק מִן מְשַׁכְּנָא מְעַבְדִּתָּא, כְּלָא הוּוּ
בִידֵיהּ, וְעַל יְדֵיהּ, וְאִיהוּ אֲקָרִי עַל שְׁמִיָּהּ, וְעַל דָּא כְּתִיב וּרְאֵה וְעֲשֵׂה.

[זהר חלק ב' - דף רמ"א ע"ב]

דְּבַר אַחַר, מִשָּׁה אֲסְתְּלֵק מִן דָּא, וַיִּחַיב דּוּכְתִיָּה לְאַחְרָא, עַד דְּאָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא
(דף רמ"א ע"ב) בְּרִיךְ הוּא (שמות לא) רְאֵה קְרָאתִי בְּשֵׁם בְּצַלְאֵל, וְאִתּוּ אַהֲלִיאֵב. וְכְתִיב
וְעֲשֵׂה בְּצַלְאֵל וְאַהֲלִיאֵב וְכֻלָּ אִישׁ חֲכָם לֵב. אִי יִקְרָא דָּא, הוּוּ דְּמִשָּׁה, דְּאִיהוּ יַעֲבִיד
לִיהּ, יִתְקַיֵּים בֵּיהּ תְּדִיר. (ס"א יתיר תדיר)

וְעִם כָּל דָּא, כִּיּוֹן דְּאִיהוּ פְּקִיד, וּבְפַקוּדֵיהּ יִתְעַבֵּיד, אִיהוּ עָבִיד כְּלָא. תּוּ, כָּל
עֲבִידָתָא לָא קִימָא, אִלָּא בְּסִיּוּמָא דְּעוֹבְדָא, וְעַל דָּא, וַיִּקָּם מִשָּׁה אֶת הַמְּשַׁכְּן. בְּעוּ
לְאַקְמָא לִיהּ כָּל אֵינּוֹן חֲפִימֵי לְבָא, וְלָא הוּוּ מִתְקַיֵּים, בְּגִין יִקְרִיָּה דְּמִשָּׁה, עַד דְּאֶתָּא
מִשָּׁה, וְאוֹקִים לִיהּ. וְהָא אוֹקְמוּהָ. (שמות מ) וַיִּקָּם מִשָּׁה אֶת הַמְּשַׁכְּן רִבִּי יְהוּדָה פְּתַח,
(מיכה ז) אֵל תִּשְׁמָחִי אוֹיְבֵתִי לִי כִּי נִפְלְתִי קִמְתִּי וּגּוֹ'. מֵאֵן אוֹיְבֵתִי לִי. דְּבָבוּ דְּמַלְכוּ
חֲזִיבָא בְּמַלְכוּת קְדִישָׁא. וְהָא קְרָא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אָמַר לִיהּ, אֵל תִּשְׁמָחִי אוֹיְבֵתִי לִי
כִּי נִפְלְתִי קִמְתִּי, מַה דְּלִית לָךְ הַכִּי (נ"א לה הכי) לְמַלְכוּ אַחְרָא, דְּכִיּוֹן דְּתַפּוּל לָא
תְּקוּם לְעַלְמִין. אֲבָל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אִף עַל גַּב דְּנִפְלַת, תְּקוּם וְקִמְת שְׂאֵר זְמַנִּין.
דְּכְתִיב כִּי נִפְלְתִי קִמְתִּי.

דְּהָא כְּמָה זְמַנִּין נִפְלַת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל בְּגִלוּתָא, וַיִּתְבָּא בֵּין אֵינּוֹן מְאִרֵי דְּבָבוּ,
וּשְׂאֵר עַמִּין קָמוּ עַלֵייהוּ דְּיִשְׂרָאֵל לְשִׁיצָאָה לֹון מְעַלְמָא, (ולא יכילו) כְּמָה דָּאֵת אָמַר,
(תהלים פג) עַל עַמְךָ יַעֲרִימוּ סוּד, וְכְתִיב כִּי נּוֹעְצוּ לֵב יַחֲדָיו וּגּוֹ', אָמְרוּ לָכוּ וּנְכַחֲדִים
מִגּוֹי. וְעִם כָּל דָּא, אִף עַל גַּב דְּשְׂאֵר עַמִּין קָמוּ עַלֵייהוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אָנַח

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לון בידייהו, ואי נפלו קמו, דכתיב כי נפלת קמתי. דהא קודשא בריך הוא אקים לה תדיר.

וזמינא פנסת ישראל, לומר בהווא זמנא דקודשא בריך הוא יוקים לה מעפרא דגלותא, ותסתלק מניה, אל תשמחי אויבתי לי כי נפלת קמתי. כי נפלת בגלותא, ואשתעבדו בני קמתי בהאי זמנא. ובגין כך, בהווא זמנא דאפיק משה לון לישראל, כד עבד לון קודשא בריך הוא אינון נסין וגבוראן דעבד לון. פדין ויקם משה את המשכן כתיב, דהא על ידא דמשה אתקם בכל זמנא.

רבי שמעון פתח ואמר, (יחזקאל א) בלכתם ילכו וגו'. בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו. האי קרא אית לאסתכלא ביה. בלכתם ילכו, וכי לא ידענא דהא בלכתם ילכו, ובעמדם יעמדו. אלא בלכתם דמאן. בלכתם דחיות. דכד אינון אזלין, אינון אופנים ילכו. כמה דאת אמר ובלכת החיות ילכו האופנים אצלם. ועל דא בלכתם ילכו ובעמדם יעמדו, בגין דכל מטלניהון דאינון אופנים, לאו אינון אלא במטלנין דחיות, וקיומא דילהון לא קיימי באתרייהו, אלא כלא תליא בחיות. וכן כתיב ובהנשא החיות מעל הארץ ינשאו האופנים לעמתם בגין דחיות ואופנים כחדא אזלין.

ותא חזי, עשרין וארבע משקופין, דמטרנין עלאין קיימין גו משקופא חדא דבסטר מזרח. להאי פתחא, נטרין ארבע ועשרין משמרות, טמירין גו תוקפא דשלהובא, דעטרא וסחרא לגו ההוא משקופא מההוא סטרא דמזרח.

וארבע ועשרין סמכין תחותייהו, ועל אלין סמכין קיימין עשרין וארבע עמודין, ואלין אינון דקיימין תדיר, ולא פרחין גו אוירא פאינון אחרנין, ואלין אינון דאקרון עומדים, כמה דאת אמר, (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העומדים האלה. ואלין עמודים, קיימין על אינון סמכין, בהו סחרן לאתקיימא בדוכתייהו.

כד אלין עמודים קיימין על קיומייהו, כלהו שליטין דקיימין עלייהו, מעפפי וטסין כל עלמא, ואשגחן עיינין. ואינון דצייתי קלין, סלקין מלין לעילא, כמה דאת אמר (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול. ובגין כך, אינון סמכין קיימין בקיומא תדיר.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ב ע"א]

תא חזי, בלכתם ילכו כדקאמרן. ובהנשאים מעל הארץ ינשאו האופנים (דף רמ"ב ע"א) לעומתם. דהא כמה דאלין חיות נטלין וסלקין, הכי אינון. מאי טעמא. בגין, כי רוח החיה באופנים. רוח החיה, רוח קודשא, דנשיב ובטש בכלהו אופנים, למהך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲשֶׁתְּכָח, דְּכָל מָאן דְּאִיהוּ בְּדִרְגָא עֲלָאָה, אִיהוּ נְטִיל לְמָאן דְּנְטִיל לִיה. תָּא חוּי, דְּאֶרֹן אִיהוּ הָוֵה נְטִיל לְמָאן דְּנְטִיל לִיה. אוּף הָכָא, חֵיות, אֵינֹן נְטִילִין לְאוּפְנִים.

וְאִי תִימָא פִי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוּפְנִים כְּתִיב. הָכִי נְמִי, דָּא חַיָּה, דְּאִיהוּ לְסִטְר יְמִינָא, לְסִטְר שְׂמָאלָא, וְלְסִטְר קְמָא, וְלְסִטְר אַחֲרָא, וְדָא אִיהִי חַיָּה, וְאֵלִין אֵינֹן חֵיות.

כְּתִיב (יחזקאל י') הִיא הַחַיָּה אֲשֶׁר רָאִיתִי תַּחַת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל בְּנֶהַר כְּבֹד, דָּא הִיא חַיָּה דְּמִרְבַּע לְאַרְבַּע סְטְרִין דְּעֲלָמָא. וְדָא אִיהִי דְקִימָא כּוּרְסִיָּא, לְדִיּוּקְנָא דְאָדָם. כְּמָה דְכְּתִיב, וְעַל דְּמוֹת הַפֶּסַע דְּמוֹת פְּמֹרָאָה אָדָם עָלְיוּ מְלַמְעֵלָה. וְכֹלָא לְהֵהוּא דְרָגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא סְתִימָאָה, דְּאֶקְרִי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל.

וְדָא חַיָּה דְלִתְתָא, דְקִימָא תַּחוֹת כְּלָהוּ חֵיוֹן עֲלָאִין קְדִישִׁין. בְּגִין דְאִית חֵיוֹן עֲלָאִין אֵלִין עַל אֵלִין. כּוּרְסִיָּא דְתַחוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, דָּא דִיּוּקְנָא דִיעֻקְב. וְכוּרְסִיָּא דְלִתְתָא, דָּא דִיּוּקְנָא דְדוּד. אִיהִי דְמִרְבַּעָא לְאַרְבַּע סְטְרִין דְעֲלָמָא. וּבְגִין כְּךָ רוּחָא נְפִיק מְלַעֲיָלָא, וְנִגִיד וְאֶתְמַשֵּׁךְ מִדְרָגָא לְדְרָגָא, עַד דְבִטֵּשׁ בְּכִלְהוּ תַתָּאִי דְלִתְתָא, וְהֵהוּא רוּחָא אֲנַהִיג לְכֹלָא, וְאֶתְקִין תְּקוּנָא דְכִלְהוּ לְאַתְקָנָא. (ס"א בההוא גוונא ממש דאית תקונא לעילא בההוא וכו') וּבְהֵהוּא גּוּוּנָא מְמַשׁ, אֶתְתְּקִין לְתַתָּא. מַה כְּתִיב לְעִילָא, פִי רוּחַ הַחַיָּה בְּאוּפְנִים. וְכְתִיב אֵל אֲשֶׁר יְהִיָּה שְׁמָה הַרוּחַ לְלֶכֶת יִלְכוּ. לְתַתָּא מַה כְּתִיב, וַיִּקַּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן. בְּמָה. (ס"א למאי) לְמַהוּי רוּחַ דְהֵהוּא דְרָגָא דְלִתְתָא, בְּהֵהוּא דִיּוּקְנָא דְהֵהוּא רוּחַ עֲלָאָה, הִיא הַחַיָּה אֲשֶׁר רָאִיתִי תַּחַת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, וּמַהִי חַיָּה נְפִיקָא רוּחָא לְאַתְקָנָא כֹּלָא. הָכִי נְמִי מְשָׁה. הִיא הַחַיָּה דִיְהֵב רוּחָא לְתַתָּא, לְאַתְקָנָא כֹּלָא. בְּגִין כְּךָ כְּתִיב, וַיִּקַּם, וַיִּתֵּן, וַיִּשֶׂם. וּבְכֹלָא שׁוּי רוּחָא, לְאַתְקָנָא כֹּלָא.

תָּא חוּי, בְּקִדְמִיתָא, בְּמִשְׁכְּנָא דְעֵבֵד מְשָׁה, אִיהוּ אֶתְקִין לִיה, בְּרֹזָא דְהֵהוּא דְרָגָא עֲלָאָה דְאִיהוּ קִימָא בֵּיה. בְּמִקְדָּשָׁא דְעֵבֵד שְׁלָמָה, אִיהוּ תְּקִין לִיה, בְּרֹזָא דְהֵהוּא נְהַר דְנְפִיק מֵעֵדֹן, דְאִיהוּ שְׁלָמָא דְבֵיתָא, וְאִיהוּ נִיחָא דְבֵיתָא. וְעַל דָּא בְּרֹזָא דְמִשְׁכְּנָא, אִיהוּ קוּרְבָא דְחִבִּיבוּתָא, בְּדְרָגָא (ס"א ברזא) דְגּוּפָא, הֵהוּא דְרָגָא דְמְשָׁה, קִימָא בֵּיה קוּרְבָא דְחִבִּיבוּתָא, וְלֹא דְנִיחָא. כֵּד אֶתָּא שְׁלָמָה, וְאֶתְקִין מִקְדָּשָׁא, הֵהוּא מִקְדָּשָׁא אֶתְתְּקִין, בְּרֹזָא דְחִבִּיבוּ דְנִיחָא. וְעַל דָּא כְּתִיב בְּשְׁלָמָה, (דְּבִרֵי הַיָּמִים א' כב) הוּא יְהִיָּה אִישׁ מְנוּחָה.

סדר הלימוד ליום ג אדר [יום 151 בשנה]

וּבְגִין כְּךָ, דָּא אֶתְקִין בְּחַד דְרָגָא, וְדָא אֶתְקִין בְּחַד דְרָגָא, דִיּוּקְנָא דְהֵאִי בְּהֵאִי, וְרֹזָא דָּא, (בראשית לו) אֱלֹה תוֹלְדוֹת יַעֲקֹב יוֹסֵף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שירותא דשארי משה, לאתקנא בהאי אתר, דאיהו סטרא דקדושה אוקים קימה
דנקודה דקיימא באמצעיתא, דהוה חשוד ושקוע באתריה, ולא אתחזי, ולא נהיר
כלל, ושירותא דכלא אוקים לה להאי נקודה, דאשתקעת באתרהא. ולבתר לכל
אחרא, דאיהו בניינא דהאי נקודה.

ואם האי נקודה לא אתתקן (נ"א אתתקם) בקדמיתא, כל מאן דאתפשט מנה, לא
יכיל לאתתקנא. וכיון דהאי נקודה אתקמת ואתנהירת, כדין, כל שאר תקונא
אחרא אתתקן, ואתיישבת בדוכתה. ועל דא, ויקם משה את המשכן. (את) דא נקודה
דהוות חשוכא ושקיעא באתריה. ולבתר, ויתן את אדניו, אינון סמכין דאינון מכאן
ומכאן. (בגין דאית אדנים ואית אדנים) וכלהו הוו מאה לחשבנא, וכלהו אתפלגו
לאתרייהו, דכתיב, מאת אדנים למאת הפכר כפר לאדן.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ב ע"ב]

ואלין אדנים (דף רמ"ב ע"ב) הא אוקימנא, אבל לא פתיב בהו קימה, אלא ויתן,
נתינה לשוואה עלייהו מה דאצטריד, בגין דאית תתאין ועלאין, וכיבין דא על דא.
ועל דא פתיב בהו נתינה.

בההיא שעתא דהאי נקודה אתקמת, אשתקעת סטרא אחרא. ולא אתמחת כלל,
דהא לא אתמחי, אלא לההוא זמנא דאתי, דאתמחי מעלמא, כמה דאתמר, אתקם
דא ואשתקעת דא. (שמות מ) ויתן את אדניו, כדין שארי לאתתקפא האי סטרא (ד"א
רוחא) דקדושה וכד אתייחיבו אלין סמכין, אשתקעו פלהו דסטרא אחרא, ועאלו
בנוקבא דתהומא רבא. בגין דאסתלק האי סטרא דקדושה עלאה, ואיהו חולקא
לאסתלקא, וכדין האי סטרא אחרא אשתקע, ועאל בההוא נוקבא דתהומא.

ואלמלא דישראל תאבו, (בקדמיתא) לא יכיל לשלטאה בעלמא יתיר. ולבתר אנה
הכי תאבו, ואמשיכו ליה עלייהו כקדמיתא. ומתהוא יומא, לא הוה עיטא, אלא
למיהב חולקא לההוא סטרא אחרא בכלא, ברזא דקרבנין ונסכין ועלוון. ותא חזי
בגין כך עולה אתוקדא פלא באשא, לאכפייא האי סטרא, ולאסתלקא סטרא
דקדושה, ובגין כך פד משה אוקים לאתר דא. אשתקע אתר דא.

תא חזי ויקם משה, האי סטרא דקדושה. ואשתקע סטרא אחרא מסאבא. ויתן.
להאי סטרא דקדושה, ואתרפיא האי סטרא אחרא מסאבא. וישם, להאי סטרא
דקדושה, ואתכפיא האי סטרא אחרא דמסאבא. ולבתר אהדר ויתן את בריחיו.

ולבתר ויקם. מאי טעמא. בגין דיהא שירותא וסיומא בקימה, שארי בקימה,
וסיים בקימה. בגין דבכלא בעי קימה, שירותא וסיומא. קימה בשירותא דסטרא
אחרא אתרפי. ודא, איהו קימה לסטרא דקדושה, בגין לאתקיימא ולאסתלקא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְעִילָא, לְמַהוּי אַתְקְשְׁרוּתָא חֲדָא כְּדָקָא יָאוּת. בְּגִין דְּכָל זְמַנָּא דְקְדוּשָׁה שְׁלֵטָא וְסֻלְקָא, מְסַבּוּ שְׁפִיל, וּמְאִידָא לְתַתָּא.

רִישָׁא דְנִקּוּדָה, דְקִימָא תַּחֲתֵי דְרִגִין דֵּי בְּסִטְרָא אַחְרָא, אִיהוּ רִישׁ דְרִגָּא דְלִבְר, רִישָׁא דְדְכוּרָא, וְקִימָא רְכִיב עַל חַד גְּמָל, אִיהוּ רִישָׁא לְבַר דְחַד עֲרֻבּוּבָא דְחֻשְׁךָ דְאַתְפְּשֵׁט.

דְכַד תְּנָנָא נְפָקָא מְגוּ רִוּגָּא תְקִיף, אַתְפְּשֵׁט הֵהוּא תְנָנָא, וְאִזִּיל רִוּגָּא בְתַר רִוּגָּא, דָּא עַל דָּא, וְדָא רְכִיב וְשְׁלִיט עַל דָּא, בְּחִיזוּ דְדְכַר וְנוֹקְבָא לְמַהוּי כְּלָא רִוּגָּא תְקִיף.

וְכַד שְׂאֲרֵי תְנָנָא לְאַתְפְּשֵׁטָא, דְחִיק מְגוּ רִוּגָּא בְדְחִיקוּ דְחַד נְקוּדָה לְאַתְפְּשֵׁטָא, וְלִבְתַר אַתְפְּשֵׁט תְנָנָא (ק"ל ע"א) דְרוּגָּא בְעֻקְיָמוּ, כְּחַד חוּיָא חֲפִים לְאַבְאָשָׁא.

רִישָׁא דְנִפְקָא לְאַתְפְּשֵׁטָא, אִיהוּ דְרִגָּא דְאִיהוּ חֲשׁוּךְ, סְלִיק וְנַחֲתֵי, אִזִּיל וְשָׂאט, וְנַח בְּדוּכְתֵיהּ, וְקִימָא דְרִגָּא לְאַתְיִישְׁבָּא, מֵהֵהוּא תְנָנָא דְנִפְיָק מְגוּ רִוּגָּא, וְאִיהוּ צֵל. צֵלָא, עַל אַתְרַי אַחְרָא דְאִקְרִי מוּת. וְכַד מֵתַחֲפֵרן תְרוּוִייהוּ כְּחַדָּא, אִקְרִי (ויצא ק"ס ע"ב) צֵלְמוֹת, וְהָא אִוְקִימָנָא, תְרִין דְרִגִין אִינוּן דְמֵתַחֲפֵרָאן כְּחַדָּא.

הָאִי צֵל, אִיהוּ שִׁירוּתָא דְנִקּוּדָה תַּתְּאָה דְלִבְר, חֲשׁוּכָא דְמֵרְחֻקָא מְנִקּוּדָה קְדִישָׁא, דְקִימָא בְּאַמְצְעִיתָא. וְהָאִי אִיהוּ נְקוּדָה, דְלָא קִימָא, וְלָא אַתְרִישִׁימַת בְּגוּוּנָהָא. וּמִינָה אַתְפְּשֵׁט פְּשִׁיטוּ לְבַר וְלְתַתָּא. וְאִיחֵי אֲשֶׁתְקַעַת וְלָא אַתְחִיזִיאַת, וְלָא אַתְרִישִׁימַת.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ג ע"א]

הָאִי אַתְפְּשֵׁט לְתַתָּא, לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, וְאַתְפְּשֵׁט בְּאַמְצְעִיתָא, גּוּ חֲשׁוּךְ, קָבֵל אֶלְפָּה וּמָאָה. תְרִין סְמִכִין מֵתַגְלִפִין לְסִטְרָא דָּא, וְלְסִטְרָא דָּא, אַתְפְּשֵׁט חֲשׁוּכָא, בְּגוּ גּוּוּן אוּכְם וְלָא אוּכְם, דְהָא לֵית לֵיהּ גּוּוּן לְאַתְקִימָא בֵּיהּ. וּבְהֵהוּא פְּשִׁיטוּ, קִימִין חֲשׁוּכִין אִינוּן דְשִׁמְשׁוּ בְּמִצְרִים, דְכְּתִיב (שמות י') לֹא רָאוּ אִישׁ אֶת אַחִיו וְלֹא קָמוּ אִישׁ מֵתַחֲתָיו שְׁלֶשֶׁת יָמִים. וְכְּתִיב וַיִּמַּשׁ חֻשְׁךָ. (דף רמ"ג ע"א) הָאִי פְּשִׁיטוּ, אַתְפְּשֵׁט בְּכִמָּה זִינוּן, מְשַׁנִּין אֶלְיָן גּוּ אֶלְיָן. גּוּ הֵהוּא פְּשִׁיטוּ, נְפָקָא חַד זְהָרָא דְאַצְטְבַּע בְּדִהְבָּא, וְדָא אִיהוּ דִּהְבָּא סוּמְקָא. אַתְפְּשֵׁט הָאִי זְהָרָא, וְחֲפִי חֲשׁוּךְ דְרִישָׁא, וְאִיהוּ דִּהְבָּא, דְאַתְכְּלִיל בֵּיהּ חֲשׁוּכָא.

הָאִי חֲשׁוּכָא אַתְפְּשֵׁט לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא. וּמְגוּ אֶלְיָן תְרִין סְטְרִין, נְפָקָא חַד גּוּוּנָא דְכְּסָפָא, דְלָא זְהִיר. אַתְפְּשֵׁט הָאִי גּוּוּן דְכְּסָפָא, וְחֲפִי חֲשׁוּכָא, וְאַתְכְּלִיל דָּא בְדָא, וְנַחֲתֵי לְתַתָּא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתפשט חשוכא, וקיימן תרין חשוכין, ריש אוכמא דקיימין, (ד”א דנפקין) ומתמן מתפשט ונפיק חד גוון דנחשת. ומתמן אתפשט לתתא, ההוא חשוד, וקאים קיימא, ונפיק חד גוון אוכס חיוז דפרזלא. וכלא ברזא דחשוכא.

מבין תרין קיימין, נפיק קיימא חד, חשוד בחשוכא, וכל אלן גוונן אתחזון ביה. והאי איהו ערלה, דאנהיג דכר לנקבה, לאזדווגא פחדא, למהוי חד.

הני קיימין, בז’ דרגין רברבין (דכרין) ידיעאן. דרגא קדמאה, איהו דרגא דקאים בסטרא דהאי חשוכא. דא חשוכא סלקא, גו טמירו דתננא דאשא, האי כליל בגוון תננא, ובגוון אשא, ובגוון אוכס. אלן תלת גוונין, מתפרשן לכמה סטרין, לאתעקמא בעמקי עלמא.

גוון תננא האי, נחתא לעלמא, ואעיל לכמה סטרין, ודא אתפשט בעלמא, ואסטי לרוחי בני נשא ברגיו, לאסטאה ארתיהו, ולאדתקפא ברוגזיהו. ועל דא פתיב, (תהלים פא) לא יהיה בך אל זר ולא תשתחוה לאל נכר. לא יהיה בך אל זר דא דכורא. ולא תשתחוה לאל נכר דא נוקבא. האי איהו רוגזא דשלטא ואתקף בעלמא, ועאל בגו בני נשא, ואתקיף לון לאבאשא.

גוון אשא, האי גוונא נחתא לעלמא, ועאל לכמה סטרין, לאבאשא, לקטלא, ולאושדא דמין, ולקפחא לבני נשא. ועל דא פתיב, (משלי א) אם יאמרו לכה אתנו נארבה לדם נצפנה לנקי חנם. בגין דאית אושדי דמין למגנא, וקטלי למגנא. ואית דאושדי דמין וקטלי בקרבא, והאי מסטרא דדכורא והאי מסטרא דנוקבא. סטרא דדכורא אושדי דמין למגנא, פדקאמרן. סטרא דנוקבא, לאגחא קרבין, ולא תקטלא אלן באלין, וכל קרבין וקטולין אלן באלין, מההוא סטרא דנוקבא קא אתיין.

גוון אוכס, האי גוונא נחתא לעלמא, ונחתא לאתמנאה על כל פצועין, ומחין, ותפיסו דגופין, וצליבו, וחניקו, לאבאשא תדיר לבני נשא. אלן תלת גוונין, מתפרשן לכמה סטרין דעלמא, ואתפשטן גו בני עלמא.

גוון תננא נחתא בעלמא, והאי איהו גוון קדמאה, דנפקא מגו נקודה דשקיע מההוא צל דקאמרן, דאיהו סמא”ל, דקא רכיב על גמל, כמה דאתמר, והאי גוון תננא אקרי קצפיא”ל רברבא. והאי איהו רוגזא דבני נשא, דאתקיפו לבא ברוגזא.

תחות האי, ממנן אלה ושית מאה חבילין, דאינון רוגזא דגופייהו דבני נשא. בגין דאית רוגזא דשלטא בעלמא למעבד דינא. אבל האי (סטרא) איהו רוגזא, דשלטא ועאל בגופייהו דבני נשא, דאתרגיו בהאי רוגזא. והאי רוגזא, איהו יסודא דכל שאר גוונין, למעבד בהו, בנינא לאבאשא, בגין דהאי תננא, נפקא מגו רוגזא דאשא עלאה, דמלהטא, והאי איהו קדמאה לההוא אשא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אַרְבַּע רוּגְזֵי מִתְפָּרְשָׁן מֵהָהוּא רוּגְזָא. רוּגְזָא קַדְמָאָה, אַקְרִי רִגְזוּ וְדָא אִיהוּ דְאַרְגִּיזוּ לְבִייהוּ דְבְנֵי נְשָׂא, וְדָא אִיהוּ דְנַחְתָּא וְאִזְלָא וְסִטְיָא לְבְנֵי נְשָׂא, וְאַתְרִגְזִיזוּ בְרוּגְזֵייהוּ. וְדָא אִיהוּ דְאַמְשִׁיךְ מִחֲבֵלָא עַל עֲלָמָא. (ועל דא כתיב (חבקוק ג') ברוגזו רחם תזכור)

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ג ע"ב]

רוּגְזָא תְנִינָא, הָאִי אִיהוּ נַחְתָּא לְעֲלָמָא, וְשָׂאט וְאַתְפָּשֵׁט לְכָל סְטְרִין, וְהָאִי אַקְרִי שְׁנָאָה. וְהָאִי נַחְתָּא וְעָאל בְּבְנֵי נְשָׂא, וְהָאִי פִיּוֹן דְעָאל, אַקְרִי מִחֲבֵלָא שְׁתִּיקָא (דף רמ"ג ע"ב) וְהָאִי אִיהוּ רִגְזָא דְשְׁתִּיקָא, וְהָאִי אִיהוּ דְאַשְׁתַּתֵּף בְּהָהוּא אַתְרֵי דְנוֹקְבָא. וְהָאִי אִיהוּ רוּגְזָא דְשְׁתִּיקָה, דְקִימָא בְּעַקִּימוּ. הָאִי קְשִׂיא מִכְּלָהוּ, בְּגִין דְאִיהוּ כְּגוּוֹנָא דְחוּיָא, דְשְׁתִּיק תְּדִיר, וְקִטִּיל לְבַתֵּר.

רוּגְזָא תְלִיתָאָה, הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא בְּהַפּוּכָא מִקַּדְמָאָה, דְאִזְלָא וְאַתְקַף וְלָא שְׁתִּיקָא, אֲלָא אַתְגְּלִי הָהוּא רוּגְזָא, וְכָל מָאן דְאַתְגְּלִי הָכִי אַתְבַּר כָּל מַה דְאַתְגְּלִי וְלָא שְׁתִּיקָא, הָכִי אַתְבַּר, וְהָכִי אַקְרִי רוּגְזָא תְּבִירָא.

רוּגְזָא רְבִיעָאָה, שִׁירוּתָא תְּקִיף, סוּפָא תְּבִיר. וְעַל דָּא הָאִי אִיהוּ רוּגְזָא, דְמַהֲפַכָּא מִן קַדְמִייתָא. בְּגִין כֵּן, הָאִי אִיהוּ סְטְרָא תְּבִירָא מִכְּלָהוּ. וְעַל דָּא, כֵּלָא אִיהוּ בְּדַרְגָּא קַדְמָאָה.

דְרָגָא תְנִינָא, אִיהוּ דְרָגָא דְנִפְיָא מִחֲשׁוּכָא, וְהָאִי אִיהוּ גּוּוֹן חֲשׁוּךְ, דְקִימָא מְגוּ הָאִי חֲשׁוּכָא בְּגִין דְכֵלָא קִימָא מְגוּ חֲשׁוּכָא. וְקִימָא בְּדַרְגִין יְדִיעָאן. וְהָאִי אַתְפָּשֵׁט לְתַתָּא בְּגוּוֹנֵין יְדִיעָאן.

בְּדַרְגָּא דָּא, קִימִין תְּלַת מַאָה סְטְרִין, מִתְפָּרְשִׁין דָּא מִן דָּא, וְכֵלָהוּ כְּלִילִין דָּא בְּדָא. וְאַף עַל גַּב דְמִשְׁנֵיין דָּא מִן דָּא, וְאַתְגְּבֵרן (ד"א ואנהרין) דָּא מִן דָּא, כֵּלָא כְּלִיל דָּא בְּדָא. וּבְגִין כֵּן, כָּל דְרָגִין יְדִיעָאן בְּהָאִי סְטְרָא לְאַבְאָשָׂא.

מַהֲכָא נִפְקִי כָּל אֲלִין מִחֲבֵלִין דְשְׁטִיין בְּעֲלָמָא, וְעַבְדֵי דִינָא בְּאַתְגְּלִיָּא (ד"א בעלמא), עַל עוֹבְדֵין סְתִימִין דְאַתְעֵבִידוּ גּוּ חֲשׁוּךְ בְּטְמִירוּ, וְאַיְנוּן שְׁטִיין בְּעֲלָמָא, וְעַבְדֵי דִינָא בְּאַתְגְּלִיָּא, כֵּלָא אֲלִין דְשְׁטִיין בְּעֲלָמָא, וְעַבְדֵי דִינָא בְּטְמִירִין דְקָאמְרוּן, וְאַיְנוּן דְאַקְרוּן אָף וְחַמָּה, מִתְחַבְּרִין עִמְהוֹן וְעַבְדֵי דִינָא עֲלִייהוּ דְבְנֵי נְשָׂא. הָאִי אַתְעֵבִיד בְּעֲלָמָא, מֵאֲלִין מְאִרֵי דִינָא כְּדָקָאמְרוּן.

דְרָגָא דָּא קִימָא גּוּ חֲשׁוּכָא וְאַשָׂא, דְאִיהוּ רְזָא חֲדָא, וּמְגוּ דְרָגָא דָּא, מִתְפָּרְשִׁין כְּמַה דְרָגִין תְּקִיפִין (גברין) דְקִימִין תְּחוּת סְטְרָא דְרָקִיעָא חֲדָא, דְאַקְרִי רָקִיעָא אוֹכְמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דרגא תליתאה, האי איהו רקיעא, דמתפשטא על כל אינון דרגין, דאינון סומקין פוורדא. ואלין אקרון דרועין דהאי סטרא.

תחות אליו, מתפשטין לתתא דרגין, עד דמטו לגו דרגא תליתאה (ס"א הוא רקיעא אוכמא) בגין דאלין די בדרגא תניינא, נפקי מגו ההוא רקיעא אוכמא, ושטיין בעלמא. אליו מימינא, ואליו משמאלא. אליו דימינא, מתפרשן לתלת סטרין, דאינון (ויחי רמ"א ע"א) תלת קשרין. ואליו דשמאלא, מתפרשן לתלת סטרין, דאינון תלת קשרין אחרנין.

קשרא קדמאה, קיימא לעילא. ותננא חשוכא ברוגזא, אתקשר ביה. האי קשרא, אית בה תלת גווינין חשוכין, ומשניין דא מן דא, ואתפלילו דא בדא. והאי קשרא, איהו כפיף, ולא אתפשט (ס"א אתכפייא), בר לזמנין ידיעאן, האי אקרי עבר"ה.

ואיהו קיימא בלא שכיכו, בגין דלא שכיך, בר בזמנא דישראל מקרבין קרבנא לתתא, בגין דבההוא זמנא אשתכך ההוא רוגזא, ואתכפייא לתתא, ואתחלש רוגזיה. (ד"א תוקפיה) ולא יכיל לשלטאה ולא תקפא. וכד אתחלש האי, פדין קשרא תניינא, דאיהו באמצעיתא לא יכיל לנטלא ולאנהגא.

קשרא תניינא, דא הוא דאקרי זעם, האי קשרא איהו דנטיל מאתר לאתר, ואנהיג לכל שאר קשרין, וכל שאר קשרין פלהו, אתנהגן ביה, וכלהו אתקפו בהאי קשרא. האי איהו דמנהיג כל צערין לעלמא, בגין דכד אתחבר בדרגא אחרא, לחבקא לנוקבא, פדין נחתי לעלמא, כל צערין, וכל דחקין, וכל עאקו, דהא לא יכילו לשלטאה דא בלא דא. וכלהו דרגין, אתייהיבו לנוקבא, לשלטאה, ולמסטי עלמא, ואי לאו דרכיב דא על דא, ואתחבר דא בדא, לא יכלין לשלטאה.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ד ע"א]

תא חזי, כד הוה אדם בגנתא דעדן, לאשתדלא בפולחנא דמאריה. נחת האי סמא"ל, וכל (דף רמ"ד ע"א) אינון דרגין דביה, והוה רכיב על ההוא חויה בישא, בגין לאסטאה לון. בגין דההוא חויה דהוה קאים תחותיה, איהו עקימא לאסטאה, בני נשא, ולפתאה לון. בגין דכתיב, (משלי ה) כי נפת תטפנה שפתי זרה וחלק משמן חכה. ודא יהיב חילא, ודא עביד אומנותא בעלמא, ודא בלא דא לא יכלי לשלטאה.

בגין כך, כד ההוא קשרא דאמצעיתא, אתחבר בנוקבא, פדין נחתי דינין, וכל דחקין לעלמא וכד האי לא אתתקף דלא נטיל, פלא אתבר ואתכפייא, דלא יכיל לשלטאה. ועל דא, פלא אתבר ואתכפייא, ברוז דקרבנין דלתתא. וסלקא מאן דסלקא, לאתעטרא לעילא, ולא תברכא מעמקא עלאה, דנהיר לכל אנפין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קשרא תליתאה האי איהו תקיפא בתקיפו יתיר, והאי אקרי צר”ה, בגין דמהאי נפקי שולטנו, לאשראה דחקין, ולמעבד עאקו לבני נשא. ורזא דתלת קשרין אלין, דכתיב, (תהלים עח) עברה וזעם וצרה. אלין תלת קשרין דימינא.

תלת קשרין דשמאלא, כד מתתקפי כחדא, כדין ההיא שמאלא אקרי, (תהלים עח) משלח”ת מלאכי רעים. בגין דמהאי שמאלא, אשתדרו לתתא, ונטלי תוקפא, כל אינון מלאכין בישין, אינון דנפקי מסטרא דלתתא, כדקאמרן. וכל דא מגו דרגא תניינא ודרגא תליתאה.

דרגא רביעאה, האי דרגא קיימא, מגו עקימו דרוגזא, גזון אשא. והאי אקרי אמצעייתא. דאיהו גופא, דקיימא בין תרין דרועין. הכא אית להטא, דמלהטא בסומקא פוורדא. מהכא נפקי תקיפו לנחתא לתתא, לאתקפא לאושדא דמין. בגין דהאי איהו דיהיב רשו ושולטנא לתתא, לאתקפא ולאושדא דמין. האי גביע לנוקבא, ודא אצטריך לדא, כמה דאצטריך גופא לנפשא, ונפשא לא עביד אומנותא, אלא בגופא. ועל דא, כל חילא, וכל תקיפו, מהכא נפיק, לאתקפא, ולמעבד אומנותא בעלמא, לאבאשא. כנוקבא דמקבלא מן דכורא תדיר.

בכל דרגא ודרגא, ובכל קשרא וקשרא, אית כמה ממנו, וכמה טריקי חבילין, דכלהו אתנהגן בגינייהו, וכלהו דאתנהגן בגינייהו, כלהו לתתא, דאינון חילין די בנוקבא, וכלהו אית לון דרגא ידיעא לעילא לאתנהגא ביה.

כמה דאית לסטרא עלאה קדישא, היכלין ידיעאן, לגבי דרגין עלאין, לאתפללא אלין באלין, הכי נמי לתתא (ס”א בחשוכא) בהפוכא, בסטרא אחרא, אית דרגין, לגבי אינון היכלין דנוקבא, לאתפללא אלין באלין.

בהאי דרגא, דאיהו רביעאה, קיימן דינין בישין, לנחתא לתתא, ולא תמסרא לאינון דעבדין דינא בישא תקיפא. מהכא ינקי תוקפא דילהון, לאתקפא, ולא שלמא ההוא דינא דעבדי. ובגין כן, כל הני דרגין פלילין בהו, בכל אינון היכלין תתאין, דלסטר נוקבא דלתתא. ופאה חולקיהון דצדיקייא, דסטו ארחייהו מאורחא דא, ואזלי בתר דחלתא דקודשא בריך הוא, לאתקדשא בקדושה דמאריהון, ופאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

דרגא חמישאה. האי דרגא אתפליג לתרין דרגין (ס”א סטריז) ימינא, ושמאלא. (רל”ב ע”ב) ואלין אקרון שוקין, מתדבקן לאבאשא ולמרדת. בגין דהכא תקיפו דרדיפו. דכל מרעין, וכל בישין, דרדפי בתרייהו דחייביא. וכד דינא (ס”א דרגא) דא אתקריב, כדין הרצים יצאו דחופים. ואינון רצים אינון לתתא, למרהט לאבאשא. וכל אינון אקרון רודפים, ועל דא כתיב (איכה ד) קלים היו רודפנו מנשרי שמים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ד ע"ב]

האי דרגא אתפלג לתרין סטרין, לימינא ולשמאלא. תלת קשרין אינון לימינא. ותלת (ויחי רמ"א ע"א) קשרין אינון לשמאלא, ואלין קשרין, ואינון קשרין דקאמרן, פלהו מסתכלן לאחורא. בגין דאינון קשרין עלאין (דף רמ"ד ע"ב) קדישין, פלהו (ויצא קכ"ד) מסתכלן לגו פנימאי לגופא, כמה דאת אמר (מלכים א ז) וכל אחוריהם ביתה. ואלין פלהו מסתכלן לאחורא.

מה בין האי להאי. אלא אלין קשרין, עלאין קדישין פלהו ברזא דאדם, ובגין דכלא איהו ברזא דאדם, כל אחוריהם ביתה כתיב. ואלין קשרין אחרנין דקאמרן, אינון קשרין דאמצעיתא, פלהו מסתכלן לאחורא, ואלין אינון ברזא דבהמה. ובגין כך כל אחוריהם לאחורא. ורזא דא כמה (רל"ט ע"ב) דאוקימנא, (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. דא בסטרא דאדם, ודא בסטרא דבהמה. וקרנא הכי סלקא, אדם ובהמה.

קשרא קדמאה, ביה קיימא גוונא דחשוכא גו עורפלא, (ס"א גו טהירא דעורפילא) דצמח באתלטייא תחות אבנא דקיימא עליה, דלא צמח. והאי קיימא עליהו דזכאי, דאית בהו זכין, ולא אית בהו זכו דאבהתא לאתתקפא בהו, ולאגנא עליהו.

וקשרין אחרנין, רדפי בתר חייביא דסטו ארחייהו מקדמת דנא, ורדפי אבתרייהו, וכל אינון דרשימו אתחזי בהו לאשתמודעא. בגין דכל אינון דאתחזון לאתענשא, חד מלאכא, שליחא קדישא, די מסטרא דגבורה, נחית ורשים בהו רשימא, וההוא רשימא אשתמודע לעילא, לגבי כל אינון מאריהון דדינא. וכד ההוא רשימא אשתמודע לגבייהו, מאן דאתחזי למרעין, אלקי ליה במרעין. מאן דאתחזי למכאובין, ולשאר עונשין, כלא חמאן בההוא רשימו.

ובגין דא, אינון קשרין פלהו קיימו לאחורא, ובעטי באינון דבעטי במאריהון, ובכל אינון דאתחזון לבעטא בהו. בר צדיקי וחסידי ואית לון זכו דאבהו, דמרעין רדפין אבתרייהו, דאלין לא שלטי בהו, ולא אתי לון מרעין מסטרא דא.

ואי תימא, מאן אתר אתי לון מרעין. תא חזי כתיב, (ישעיה נג) ויי' חפץ דכאו החלי. ויי' חפץ, דכאו, אתרעי למחאה ליה, ולמיהב ליה מרעין, בגין לזכאה לון לעלמא דאתי, ולא מסטרא אחרא, ואלין אקרון יסורין דאהבה, וכלא בחד מתקלא דקודשא סלקא.

דרגא שתיתאה. האי אקרי ערלה. ודא, וכל אינון דרגין תתאין, לתתא, פלהו אקרון ערלה, בגין דינקי מסטרא דא. והאי איהו גו רזא דנח"ש בריח. והאי יניק,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

להוא נח”ש עקלתו”ן. וכלהו דרגין אחרנין, דאתאחדן בהאי סטרא, אקרין גוהרקי דערלה. וכלא ברוא חדא קא אזלי.

ותא חזי, על דא, כל אינון אילנין דאתנטעו בארעא, עד לא אשתרשו, שריא עלייהו רוחא מסטרא דהאי ערלה, ועל דא פתיב, (ויקרא יט) וערלתם ערלתו את פרו שלש שנים יהיה לכם ערלים לא יאכל. בגין דקודשא בריה הוא, חביבותא דישראל תדיר לגביה, ורחיק לון, מכל אורחין בישין, וסטרין בישין ומסאבין, לאתדבבא בסטרא דקדושה. וזכאין אינון בהאי עלמא וזכאין אינון בעלמא דאתי.

היכלות מסטרא דקדושה אמר רבי שמעון, הא תנינן באינון היכלין, דאינון קיימין, לסדרא סדורא דשבחא דקודשא בריה הוא בין סדורא דקיימא במלה בין סדורא דקיימא ברעותא. בגין דאית סדורא דקיימא במלה, ואית סדורא דקיימא ברעותא וכוונה דלבא, למנדע ולאסתכלא, בגין לאסתכלא לעילא לעילא עד אין סוף, דתמן (קל”ט ע”א) תקיעו דכל רעותין ומחשבין, ולא קיימין במלה כלל, אלא פמה דאיהו סתים, הכי כל מלוי בסתימו.

תא חזי (בראשית מ”א ע”א) האי דאמרן באינון היכלין פלהו (נ”א תליין), כל אינון סדורין אינון כללא חדא, בגין לאתכללא תתאי בעלאי.

[זוהר חלק ב' - דף רמ”ה ע”א]

אבל תא חזי, משה פד סדר צלותיה בגיניהון דישראל, אריה בהאי צלותא, בגין דאיהי צלותא דקיימא לעילא. וכד סדר צלותיה בקצירו דאחתייה, לא אריה בה, בגין דקיימא לתתא. דכתב, (במדבר יב) אל נא רפא נא לה, ולא אריה יתיר, בגין (בראשית צ”ב) דאיהו מארי דביתא, ופקיד ביתיה פדקא חזי, (דף רמ”ה ע”א) ובגין פך לא אריה יתיר בבעותיה. (נ”א ועל דא כולהו) וכלהו סדורין, לאשראה שכנינתא בעלמא, פמה דאוקימנא בכל אינון (שאר) היכלין דקאמרן.

רבי שמעון קם ואמר, זכאה חולקא דילך אדם קדמאה, בריא דכל גבראין, דקיימין בעלמא, דרבי לך קודשא בריה הוא על פלא, ואעיל לך בגנתא דעדן, ואתקין לך ז' חופות ביה, לאשתעשעא בענוגא דנעם עלאה, פמה דאת אמר (תהלים כז) לחזות בנועם יי' ולבקר בהיכלו. לחזות בנועם יי' לעילא. ולבקר בהיכלו לתתא. לחזות בנועם יי', באינון שבעה רקיעין לעילא, ולבקר בהיכלו באינון שבעה רקיעין דלתתא, ואלין קיימין אלין לקבל אלין.

ובכלהו קמת בגנתא דעדן. אינון שבעה חופות עלאין קדישין, קיימו עלך לעילא, לאתעטרא בהו. ואינון ז' תתאין, קמת בהו לאשתעשעא בהו, ובכלהו אשלים לך מארך, למהוי שלים בכלא.

עד דאתדחו רגלך, בטר עיטא דהווא חויא בישא, ואתתרכת מגנתא דעדן, וגרמת מותא לך, ולכל עלמא, בגין דשבקת אלן עדינן דלעילא ותתא, ואתמשכת בטר אינון כסופין מסאבין, דאקרון (איוב כ) ראש פתנים, דגופא משיך בהו, ולא רוחא. כמה דאת אמר, (דברים לב) וראש פתנים אכור. וכתוב ענבימו ענבי ראש. עד דאתא אברהם חסידא, ושאר לאתקנא עלמא, ועאל גו מהימנותא קדישא, ואתקן לעילא ותתא, באינון רקיעין עלאין, ובאינון רקיעין תתאין.

אינון תתאין, היכלין לאינון רקיעין עלאין, לאתאחדא דא בדא, ולא תקשרא דא בדא, כמה דאוקימנא באינון היכלין דקאמרן. ואף על גב דאוקימנא התם גו כללא, הכא אית לן לפרטא מלין, ולא תקנא ליחודא כדקא יאות, בגין דלא יטעון חברייה, ויהכון בארץ מישר, כמה דכתוב (הושע יד) פי ישרים דרכי יי' וצדיקים ילכו בם וגו'.

היכל לבנת הספיר יסוד ועטרה היכלא קדמאה. שירותא גו

מהימנותא, והאי איהו שירותא לרזא דמהימנותא, ובדרגין דחיוו דמהימנותא. נביאי קשוט, הוו חמאן מגו דא אספקלריא דאינה מאירה, ובגין דהאי איהו שירותא דמהימנותא, פתיב (הושע א) תחלת דבר יי' בהושע. דחמא מגו דרגא דא, דאיהו שירותא דכל דרגין לסלקא לעילא, וסופא דכל דרגין לנחתא לתתא.

ובגין דהושע חמא מגו שירותא דא, סופא דכל דרגין, אצטריך לנטלא האי אשת זנונים, בגין דישאל אתדחו ואתמשכו מתמן לתתא, לגבי ההוא אתר דאקרי אשת זנונים, בגין דשבקו, ולא אתדבקו בהאי אשת חיל. וחמא מתמן כל אינון היכלין דאינון בסטרא מסאבא. (דאית ליה)

היכלין דמסאבא, פלהו מסאבין למאן דאתדבק בהון, ועל דא פתיב, קח לך אשת זנונים וגו'. וכי נביאה דקשוט אצטריך לדא. אלא, בגין דאסיר ליה לבר נש לאעלא באינון היכלין, בגין דלא יתמשך אבתרייהו, פגוונא דעבד נח, דכתיב, (בראשית ט) וישת מן היין וישכר ויתגל.

והושע דחיל לאסתפל לא באינון היכלין דאסתאבו בהו ישראל ואתדבקו, דלא יתמשך אבתרייהו, כמה דכתיב בנח וישת מן היין וישכר ויתגל. עד דאמר ליה, קח לך אשת זנונים וילדי זנונים. וכתוב וילך ויקח את גמר בת דבלים. למנדע כמה דאתדבקו ואסתאבו, ושבקו רזא דמהימנותא, בגין (רמ"ג ע"א) אל נכר. ועל דא, חמא מגו היכלא דא, שירותא דכל דרגין.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

היכלא דא, שירותא דכלא, לסלקא בדרגין. האי היכלא, איהו מדורא דקיימא בנהירו. לאתעטרא בדרגוי, לאסתכלא באינון דרגין עלאין, דכתיב, (שמות כד) ויראו את אלהי ישראל.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ה ע"ב]

בהאי היכלא, חד ממנא שמשא טהריא"ל שמייה. ואיהו קיימא על פתחא דההוא היכלא, וכל נשמתין דסלקין, קיימא האי ממנא בהאי פתחא, וכמה ממנן אחרנין עמיה, פלהו אשא דמלהטא, ושרביטין דאשא (רי"ב ע"א) בידייהו, וכלהו (דף רמ"ה ע"ב) מארי דעיינין. האי ממנא בסטרא דא, אי זכאת האי נשמתא למיעל, האי ממנא פתח פתחא ועאלת.

ואי לא זכאת, ההוא ממנא אחרא דקיימא בסטרא אחרא, זמין, וכמה אלה ורבבן גרדיני נימוסין עמיה. דחי לה ההוא ממנא אחרא קדישא, ונקיט לה האי אחרא, די בסטרא דמסאבא, ואעיל לה גו אינון היכלי מסאבי. וכל אינון גרדיני נימוסין אחדי לה, עד דנחתי לה לגיהנם, ואתדנת תמן תריסר ירחי. תקוונא דההוא סטרא אחרא, בי דינא לאתדנא בהו חייביא.

כגוונא דא, ההוא ממנא קדישא, דקיימא על ההוא פתחא, כל אינון צלותין, דבקעי אורין ורקיעין, למיעאל קמי מלפא, אי צלותא דסגיאין אינון, פתח פתחא, ואעיל ההוא צלותא עד דאתעבידו כל צלותין דעלמא, עטרא ברישא דצדיק חי עלמין, כמה דאוקמוהו.

ואי צלותא דיחיד, סלקא עד דמטי לפתחא דהיכלא דא, דהאי ממנא קיימא ביה. אי יאה ההיא צלותא, לאעלא קמי מלפא קדישא (יאות), מיד פתח פתחא, ואעיל לה. ואי לא יאה, דחי לה לבר, ונחתא ואתשטיא בעלמא, וקיימא גו רקיעא תתאה מאינון רקיעין דלתתא, דמדברי גו עלמא, ובההוא רקיעא, קיימא חד ממנא די שמייה סהדיא"ל, וממנא על האי רקיעא. ונטיל כל הני צלותין דאתדחיין, דאקרון צלותי פסילאן וגניז לון, עד דאתדן (נ"א דתב) ההוא בר נש.

אי תב לגבי מאריה כדקא יאות, וצלי צלותא אחרא זכאה, ההיא צלותא זכאה כד סלקא, נטיל ההוא ממנא סהדיא"ל האי צלותא, וסליק לה לעילא, עד דאערע בההיא צלותא זכאה, וסלקין ואתערבון כחדא, ועאלין קמי מלפא קדישא.

ולזמנין אתדחיא ההיא צלותא, בגין דההוא בר נש אתמשך בתר סטרא אחרא, ואיהו אסתאב בההוא סטרא, ונטיל לה ההוא ממנא די בההוא סטרא אחרא מסאבא. וכדין קיימא ההוא סטרא אחרא מסאבא. סליק ואדכר חובוי דההוא בר נש קמי קודשא בריך הוא, ואסטי עליה לעילא. ועל דא, כל צלותין, וכל נשמתין, כד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

סְלָקִין, כְּלֵהוֹן סְלָקִין וְקִיּוּמִן קָמִי הִיכְלָא דָא. וְהָאִי מְמַנָּא קִיּוּמָא עַל פְּתַחא דְהִיכְלָא דָא, לְאַעְלָא נְשַׁמְתִּין וְצִלוֹתִין, אוּ לְדַחֲיָא לֹון לְבַר.

סדר הלימוד ליום ד אדר [יום 152 בשנה]

לְעִילָא מְהָאִי פְתַחָא, אִית פְתַחָא אַחְרָא, דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲתִיר לָהּ וְאַתְפַּתַּח תְּלַת זְמַנֵּי בְיוּמָא, וְלֹא אֲנַעִיל, וְקִיּוּמָא לְאַיְנוֹן מְאַרְיֵהוֹן דְתִיּוּבְתָא, דִּי אוּשְׁדִין דְמַעָה בְצִלוֹתְהוֹן קָמִי מְאַרְיֵהוֹן. וְכָל תְּרַעִין וּפְתַחִין נְנַעְלוּ, עַד דְעִיּוּלִי בְרִשׁוּתָא, בְּר תְרַעִין אֵלִין, דְאַקְרוּן שְׁעָרֵי דְמַעָה.

וְכַד הָאִי צִלוֹתָא דְדְמַעָה סְלָקָא לְעִילָא, לְאַעְלָא בְאַיְנוֹן תְרַעִין, אֲזַדְמִן הוּא אוּפִן דְקִיּוּמָא עַל שִׁית מְאַה חִיוּן רְבֵרְבִין, וְרַחֲמִיא לְשָׁמִיָּה, וְנָטִיל הֵחָא צִלוֹתָא, בְאַיְנוֹן דְמַעִין, צִלוֹתָא עֲאֵלַת וְאַתְקִשְׁרַת לְעִילָא.

וְאַיְנוֹן דְמַעִין אֲשַׁתְּאֲרוּ הֶכָא, וְרִשְׁמִין בְּהָאִי פְתַחָא. וְאִית דְמַעִין אַחְרָנִין, וְרִשְׁמִין תְּדִיר עַל כָּל אֵינֹון רְתִיכִין עֲלָאִין, דְלֹא אַתְמַחֹון (ס"א אתחמון). אֵלִין אֵינֹון דְמַעִין, דְאוּשְׁדוּ לְעִילָא וְתַתָּא, כַּד אַתְחַרְבּ בִּי מְקוּדְשָׁא, דְכְתִיב (ישעיה לג) הֵן אֲרֹאֲלָם צַעְקוֹ חוּצָה מִלְּאֲכֵי שְׁלוֹם מֵר יְבִכְיוּן. וְאַיְנוֹן דְמַעִין דְאוּשְׁדִין עַל צְדִיקִיָּא, וּזְכָאִין, כַּד מְסַתְּלִין מְעַלְמָא. כְּלֵהוּ נְטִילֵי לֹון אֵינֹון רְתִיכִין, וְעַרְבֵי לֹון בְאַיְנוֹן דְמַעִין, דְאַתוּשְׁדוּ עַל חֲרִיבוּ דְבֵי מְקוּדְשָׁא וְעַל דָּא כְתִיב, (ישעיה כה) וּמַחָה יְיָ אֱלֹהִים דְמַעָה מְעַל כָּל פְּנִים. מֵאֵן פְּנִים. אֵלִין רְתִיכִין עֲלָאִין קְדִישִׁין. וְלְבַתֵּר וְחֲרַפְתָּ עִמּוֹ יְסִיר מְעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי יְיָ דִבֵּר.

[זהר חלק ב' - דף רמ"ו ע"א]

בְּהָאִי הִיכְלָא, אִית רוּחַ דְאַקְרִי (רל"ג ע"א) סְטוּרִי"ה, וְהָאִי אִיהוּ חִיזוּ סְפִירָא, דְנְצִיץ לְכָל עֵיבֵר, וְהָאִי אִיהוּ דְקִיּוּמָא לְתַרְיִן סְטֵרִין, וּמֵאֵלִין מְתַפְּרָשָׁן נְצִיץִין כְּנְצִיצוּ דְשַׁרְגָּא, כְּמָה (בראשית ע"א) דְאוּקִימְנָא בְכְמָה סְטֵרִין. וְכְמָה (דף רמ"ו ע"א) גְּוֹנִין מְלַהֲטִין מְהָאִי בְסְטֵרָא דִימִינָא.

כַּד הוּא רְקִיעָא עֲלָאָה, נְהַר דְנְגִיד וְנְפִיק מְעַדָּן, אֲפִיק נְשַׁמְתִּין, לְאַעְלָא גּוּ הִיכְלָא שְׁבִיעָאָה לְעִילָא, הוּא הִיכְלָא שְׁבִיעָאָה נְקִיט לֹון. וְכַד נְפִיק אֵינֹון נְשַׁמְתִּין קְדִישִׁין, מְגוּ הוּא הִיכְלָא שְׁבִיעָאָה, נְחַתִּין עַד דְמְטוֹן לְהָאִי הִיכְלָא, וְנְקִיט לֹון הָאִי רוּחָא קְדִישָׁא סְטוּרִי"ה (סטורי"ה) שְׁמִיָּה, דְאַיְהוּ לִימִינָא. וְכָל אֵינֹון נְשַׁמְתִּין דְכּוּרִין, דְאַיְנוֹן זְמִינִין לְאַתְפַּרְחָא בְּזַכָּאִין דְכּוּרִין, לִימִינָא כְּלֵהוּ נְקִיט לֹון, וּמְתַעַכְבֵּי תַמּוֹן, עַד דְאַתְכְּלִילוּ בְנְשַׁמְתִּין דְנוּקְבֵי.

בְּהָאִי סְפֵר הַזֵּהר, יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 1698]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהאי רוחא נפקא (ר"ס ע"א) רוחא אחרא, לשמאלא. דאתחזי ואתגניז ואתפליל בהאי רוחא קדמאה, ואינון חד, פלילן דא בדא. והאי רוחא אחרא, אקרי אדירי"ה סנוגי"א. סניגי"ה (נ"א סנוגיא סטניה) האי איהו רוחא לשמאלא. והאי קיימא, דכד תיאובתא דהיכלא שביעאה לאתדבקא (רנ"ח ע"א) בההוא נהר דנגיד ונפיק, ההוא רעותא דסלקא מתתא לעילא, עבדא נשמתין ברעותא דיליה, ואינון נוקבי.

וכד רעותא דההוא נהר, נחתא ואתדבקא מעילא לתתא, עבדין נשמתין דכורין. רעותא דלעילא עביד דכורין. רעותא דלתתא עביד נוקבין.

וכד אלין נשמתין נוקבין נפקין מגו ההוא היכלא שביעאה, נחתין (ס"א נפקין) עד דמטו להאי רוחא שמאלא, דאקרי אדירי"ה. ואקרי לבנות הספי"ר. כמה דאוקימנא בסטרין אחרנין.

פיון דמטו להאי רוחא אינון נשמתין נוקבין, נקטא לון האי רוחא, וקיימאן ביה. ולבתר אתפלילו רוחא דא דשמאלא, ברוחא דא דימינא. וכדין אתעבידו אינון נשמתין, פלילן דכר ונוקבא פחדא (מזדווגן) ופרחאן מהאי היכלא ואתפרשן בבני נשא. (כד אתא לאתכללא) כל חד פפום ארחיה, ולבתר מזדווגן פחדא. (כד אתא לאתכללא) רוחא דא דשמאלא בימינא, בטש דא בדא לאתפללא. ונפקי נציצין דמתפשטי לכל עיבר, ואתעבידו אינון אופנים מנייהו, מאינון נציצין דנפקי מגו רוחא שמאלא, דכתיב בהו, (יחזקאל א) מראה האופנים ומעשיהם כעין תרשיש. ואלין אינון אופנים דמלהטן אשא, וקיימין בשירתא.

פיון דאתבסמו רוחא ברוחא, ואתפלילו פחדא, פדין נפקא חד נהירו דסלקא ונחתא, ומתישבא על ארבע שורין דאופנים, ואיהו חד חיותא דשלטא עליהו, ואקרי בזק, האי בזק נהיר בנהורא דנציץ גו שלהובא, ושלטא על כל אינון אופנים.

ואתפשט מניה חד רקיעא, דקיימא על תרין סמכין, ואינון תרין סמכין אינון תרין פרובין, חד מסטרא דא, וחד מסטרא דא. והאי רקיע על רישיהו, כמה דכתיב, (יחזקאל י) ואראה והנה אל הרקיע אשר על ראש הפרובים. ולאן האי רקיע דעל ריש חיותא. והאי בזק ממנא עליה, ורוחא עלאה דאתפליל, על כלא.

כל אינון צלותין, דמקדמי על לא סיימי ישראל פלהו צלותהון, מתעכבי בהאי רקיעא, והאי בזק דשלטא על האי רקיעא, מתקן לון. עד דאתא סנדל"פון רב ממנא, רוח עלאה, דשליט על כלא, וכד סיימי ישראל פלהו צלותין, נטיל לון מהאי רקיעא, וסלקא וקשיר לון קשרין (וכתרין) למאריה כמה דאוקמוה.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

האי בזק, קאים לממני כל אינון צלותין דסלקון, וכל אינון מלי דאורייתא דמתעטרן בלייליא, כד רוחא דצפון אתער, ולייליא אתפלג כל מאן דקאים בההיא שעתיא, ואתעסק באורייתא, כל אינון מלין סלקין, ונטיל לון האי בז"ק, ואנח לון בהאי רקיעא, עד דסלקא יממא.

ולבתר דסליק יממא, סלקון אינון מלין, ושארן באתר דרקיעא, דביה (בראשית ל"א ע"א) תליין ככביא ומזלי שמשא וסיהרא. והאי אקרי (ע' ע"א) ספר הזכרון, דכתיב, (מלאכי ג) ויכתב ספר זכרון לפניו. לפניו, בגין דספר זכרון כתב בקשורא חדא.

אינון ארבע גלגלין, אינון נטלין על תריסר סמכין. אלין ד', אהניא"ל. קדומיא"ל (ס"א קדומיא"ל מלכיא"ל) יאהדונה"ל, (ר"מ ע"ב) יהדוני"ה. די מפתחאן דשמא קדישא בידיהו.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ז ע"ב]

ואלין ארבע אינון כליין (דף רמ"ז ע"ב) ברזא דאתון (ר"ס ע"א) אדנ"י, די סנדלפון מארי רתיכין. משתמש בהו. אלין ארבע אתון פרחין באוריא, דההוא אוריא כליין באתון דשמא קדישא, יהו"ה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. וההוא אוריא כליין לון, ואתכלילו אלין באלין. ואלין ד' נטלין לון, ברזא דההוא בזק.

ואלין ד' עאלין בד', אלין באלין, דכתיב, (שמות כו) מקבילות הלולאות אחת אל אחת. והא אוקימנא, ורזא איהו לאתכללא אלין באלין, ולשלבא אלין באלין, ברזא דההוא רוחא דכליל ברזא דשמא קדישא. דכליל שמא דא בשמא דא.

וכלא בהאי היכלא מתנהגי, ונטלי בההוא רוחא, ברזא דשמא קדישא דשליט על כלא. בהאי היכלא איהו יאהדונה"ל, כלא דתרין שמהן, מגו דאיהו רוחא ברוחא. וכד שמא דא, דכליל ברזא דרוחא ברוחא, וכליל דא בדא. נהיר דא בדא, כדין נהיר כלא, וסלקא נהורא ונחתא, כנהורא דשמשא גו מיא ואוקימנא.

וכדין (כד) האי רוחא נטיל, כלא נטלין בגיניה, דכתיב, (יחזקאל א) אל אשר יהיה שמה הרוח ללכת ילכו לא יסבו בלכתו. וכד רוחא דא נהיר בשמא דא, כדין עאלין כלהו דא בדא, ואתקשרו כלהו כחדא, לסלקא לעילא, ברזא דשמא דא קדישא.

באמצעיתא דהיכלא דא, קיימא חד עמודא, נעיץ מהיכלא דא להיכלא תניינא, בהאי סליק רוחא דלתתא לגבי רוחא דלעילא, לאתאחדא רוחא ברוחא, וכן עד לעילא מפלהו, למהוי כלהו רוחא חדא, כמה דאת אמר ורוח אחד להם (לכל).

עמודא דא דקיימא באמצעיתא, אדרהני"אל שמיא, ורזין דמפתחן דשמא קדישא בידיה. כד צלותין סלקאן ומטאן להאי עמודא, כדין נטלי כלהו דאינון

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּהִיכְלָא דָא, לְגוּ הִיכְלָא תְנַיִנָא, לְאַתְאַחְדָא דָא בְדָא, לְמַהוּי כְּלָא בְרוּא חְדָא, לְאַתְיִיחְדָא עֵילָא וְתַתָּא כְּחָדָא לְמַהוּי שְׂמָא קְדִישָׁא שְׁלִים כְּדָקָא יְאוּת.

היכל עצם השמים הו"ד הִיכְלָא תְנַיִנָא הִיכְלָא דָא, קְיִימָא גּוּ רְזָא דְמַהִימְנוּתָא, לְאַתְאַחְדָא בְרוּא דְלַעֵילָא. הַאי הִיכְלָא, טְמִיר וּגְנִיז יְתִיר מִן קְדַמָּאָה. בְּהִיכְלָא דָא, אֵית תְּלַת פְּתַחִין, וְחַד שְׂמַשָּׁא מְמַנָּא עַלְיֵיהּ, אֲוֵרְפְּנִי"אֵל שְׁמִיָּה. הַאי מְמַנָּא, שְׁלִיט עַל תְּלַת סְטְרֵי עֲלֵמָא, דְרוּם וְצַפּוֹן וּמְזֻרְחָ. דְרוּם מַהִי סְטְרָא, וְצַפּוֹן מַהִי סְטְרָא, וּמְזֻרְחָ בְּאַמְצְעִיתָא.

אַלִּין תְּלַת פְּתַחִין, לְתַלַּת סְטְרִין אֲלִין. תְּרִין סְתִימִין, וְחַד בְּאַמְצְעִיתָא פְּתִיחָ, בְרוּא דְכְּתִיב, (שְׁמוֹת כֹּד) וּכְעֶצֶם הַשָּׁמַיִם לְטַהַר. הַאי מְמַנָּא אֲתַפְקֵד וְקִיִּימָא בְּהַהוּא פְּתַחִא דְאִיְהוּ פְּתִיחָ, וְתַחֲוֹת יְדִיָּה תְּרִין מְמַנֵּן אַחְרָנִין, דְמְמַנֵּן עַל אֵינּוֹן פְּתַחִין אַחְרָנִין סְתִימִין.

וְכָל אֵינּוֹן נְשַׁמְתִּין, דְאֵינּוֹן קְטוּלֵי בֵּית דִּין, אוֹ אֵינּוֹן קְטוּלֵי שְׂאָר עַמִּין, כְּלַהּוּ אֲתַמְנֵן תַּחֲוֹת יְדִיָּהוּן, וְהַאי מְמַנָּא דְעַלְיֵיהּ, חֻקִּיק לֹון לְדִיּוּקְנִיָּהוּן בְּלְבוּשׁוּי, דְאֵינּוֹן נוֹר דְלֵיק, וְסְלִיק לֹון לְעֵילָא, וְאַחְמֵי לֹון לְמַאֲרִיָּה, וּכְדִין גְּטִיל לֹון, וְחֻקִּיק לֹון בְּפוּרְפּוּרֵי, לְאֵינּוֹן קְטוּלֵי שְׂאָר עַמִּין.

וְאֵינּוֹן קְטוּלֵי בֵּית דִּין, גְּחִית לֹון הַאי מְמַנָּא, וְאַעִיל לֹון בְּתַר אֵינּוֹן תְּרִין פְּתַחִין סְתִימִין, דְאֵינּוֹן תְּרִין מְמַנֵּן אַחְרָנִין קְיִימִין עַלְיֵיהּ, וְתַמֵּן חֻמָּאן יְקָרָא דְכָל אֵינּוֹן דְקִיִּימוּ אֲוֵרִיָּתָא, וְנִטְרוּ פְּקוּדוּי, וְאֵינּוֹן כְּסִיפִין בְּגֵרְמִיָּהוּ, וְנִכּוּיִן מְחֻפְּפָה דְלַהּוֹן. עַד דְהַאי מְמַנָּא דְקִיִּימָא עַלְיֵיהּ, פְּתַח לֹון תְּרַעָא דְמְזֻרְחָ, וְנַהִיר לֹון, וְיַהִיב לֹון חַיִּים דְאַתְפַּתְחוּ בְּהַהוּא תְּרַעָא דְמְזֻרְחָ. וּבִידָא דְהַהוּא מְמַנָּא חַד כְּסָא דְחַיִּין, דְאִיְהוּ מְלִיָּא גְּהוּרִין, וְהַאי אֲקָרִי כּוּס תְּנַחֲוּמִין, כְּסָא דְחַיִּי. (ג"א וְנַהִיר וְיַהִיב לֹון חַיִּים) דְהָא בְּגִין כְּסָא אַחְרָא דְשְׁתוּ בְּקַדְמִיתָא, זְכוּ לְהָא.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ז ע"א]

כְּגוּוּנָא דָא אֵית בְּסְטְרָא אַחְרָא, בְּהִיכְלָא דְמְסַאבָּא, מְמַנָּא אַחְרָא, וּבִידֵיהּ כּוּס דְאַקְרִי (ויקרא י"ב ע"ב, רס"ד ע"א) כּוּס תְּרַעָלָה, כּוּס חֻמָּתוּ. כְּמַה דְתַנַּיִנֵּן, אֵית יִין וְאֵית יִין, הֵכִי נְמִי אֵית כּוּס וְאֵית כּוּס, וְכָלָא, דָּא לְטָב, וְדָא לְבִישׁ. יִין לְטָב, דְכְּתִיב, (תהלים קד) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אָנוּשׁ. וְיִין לְבִישׁ, דְכְּתִיב, (תהלים עה) וְיִין חֻמֵר מְלֵא מְסָךְ וְגו'. כּוּס לְטָב, דְכְּתִיב, (תהלים קטז) כּוּס יִשׁוּעוֹת אִשָּׁא. כּוּס (דף רמ"ז ע"א) לְבִישׁ, דְכְּתִיב, (ישעיה נא) כּוּס חֻמָּתוּ כּוּס הַתְּרַעָלָה.

כְּמַה דְאֵית בְּסְטְרָא דְקְדוּשָׁה, הִיכְלִין וּמְמַנֵּן כְּלָא לְטָב, וְרוּחִין קְדִישִׁין וְכָל סְטְרִין קְדִישִׁין. הֵכִי נְמִי אֵית בְּסְטְרָא מְסַאבָּא, הִיכְלִין וּמְמַנֵּן כְּלַהּוּ לְבִישׁ, וְרוּחִין מְסַאבִּין,

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ממנו, וכל סטרין מסאבין. ודא לקבל דא, כגון יצר הטוב ויצר הרע, וכלא ברוא חדא.

היכלא דא אקרי היכל זוהר, בגין דאית ביה רוחא, דאקרי אורפניא”ל. ואיהו זוהר דלא אשתני, וקיימא בנהירו סתימא, דנהיר מעילא, ובנהירו דנהיר לתתא. וכד בטש נהירו דלתתא בנהירו עלאה, (נ”א וכד נהיר נהורא בנהורא) נהיר האי רוחא, כגוונא דחיוו דעינא, דכד מתגלגלא, כדין אפיק נהורא דנציץ וזוהרא, הכי נמי האי רוחא. ועל דא, היכלא דא אקרי זוהר.

האי רוחא דאקרי אורפניא”ל, האי איהו דנהיר להיכלא דא, ונהיר להיכלא קדמאה, בגין דההוא רוחא דהיכלא קדמאה, נהיר באתגליא, בהאי (ד”א מהאי) רוחא דאיהו סתימאה. דא רוחא נטיל לעילא ונטיל לתתא, ברוא דכתיב, (שיר השירים ז) חמוקי (רנ”ח ע”א) ירכיך כמו חלאים. ומה דאמר חמוקי ירכיך. בגין דאית רוחא אחרא דנפיק מניה לסטר שמאלא, ואתקשר בהדיה. ועל דא פתיב חמוקי תרין. והאי רוחא שמאלא אקרי הדרניא”ל, ואתכלילו דא בדא, כלילן כחדא, ואינן עצם השמים, דכלילא באש ומים.

פתיב (יחזקאל א) כמראה הקשת אשר יהיה בענן ביום הגשם וגו’. האי רוחא קדמאה אורפניא”ל, דאיהו סתים בין עילא ותתא, ונהיר, איהו (יחזקאל א) כעין חשמל, האי איהו כעין חשמל, ולזמנין איהו חשמל. בגין דמניה קיימין כל אינן שרפים (פ”א ע”ב) חיוון אשא ממללן, חיוון דקיימי ולא קיימי, ועל דא איהו חשמל.

אורפניא”ל דקאמרן, בדא אשתמודען חיון לעלמא. כד אתדן עלמא לטב, כדין נהיר רוחא דא, וכל חיון וכל חדו אשתכת, דהא פיון דזכותא נפקא, ונהירו דינן כדין רוחא דא אנהיר. וסימנך (משלי טז) באור פני מלך חיים.

וכד אתדן עלמא בדינא, (בההוא זכותא) כדין ההוא סטרא אחרא מסאבא, שלטא ואתקף, (ס”א וכד אתדן עלמא בדינא בההוא זכותא, כדין ההוא רוחא אחרא שלטא ואתקף) והאי רוחא אגניז ואתחשף, וכדין כל עלמא קיימא בדינא ואתדן. וכלא קיימא בהאי רוחא. וסימנך (דניאל ה) וארכבתיה דא לדא נקשן.

הכא קיימן, כל אינן מלבושין דנשמטהון דצדיקייא, דסלקין לאתחזאה קמי מאריהון, ולקיימא קמיה. וכד נשמטא סלקא ומטי להאי היכלא, כדין אודמן חד ממנא, דאתפקד על אינן לבושין, וצדיקיא”ל שמיה. דהא בזמנא דבר נש עביד פקודין דאורייתא בהאי עלמא, כגוונא דאיהו אשתדל גרמיה, הכי אתעביד ליה בהאי היכלא לעילא, מלבושא לאתלבשא ביה, בההוא עלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד נשמתא סלקא, ההוא ממנא נטיל ההוא לבושא דילה, ואזיל עמה עד די מטא לנהר דינור, די נשמתא אצטריכא לאתסחייא ולא תלבנא תמן, ולזמנין דטבעא ההיא נשמתא תמן ואתוקדא, ולא סלקא פלא יומא, עד בצפרא, כד אתער רוחא דסטרא דדרום, כדין קיימי פלהו ומתחדשון, ואמרי שירתא, ומזמרון כגוונא דאינון מלאכין דאתעבר (צו ל"ב ע"ב) שלטנהון ואתוקדון, וקיימן ומתחדשון כמלקדמין, ואמרי שירתא, (ואזלי לון) הכי נמי אלין נשמתין.

ואי זכאת האי נשמתא וסלקת. האי ממנא צדקיא"ל, נטיל לה להאי נשמתא, ואלביש לה בההוא לבושא, ואתקנת ביה, וסלקא לקרבנא על ידא דמיכאל כהנא, לקיימא תדיר כל יומין קמי עתיק יומין, זכאה חולקא דהאי נשמתא, דקיימא וזכאת להאי.

[זהר חלק ב' - דף רמ"ז ע"ב]

ובכלא, אתמנא האי רוחא אורפניא"ל דקאמרן, ואיהו שליט על האי היכלא. מכללא דא, כד אתפליל רוחא ברוחא, ובטש דא בדא לאתכללא כחדא, אתבריאו אינון שליטין אחרנין דאתמנן על עלמא, ואלין אינון שרפים דשית גדפין. דמדקדשי למריהון תלת (דף רמ"ז ע"ב) זמנין ביומא. ואלין אינון דמדקדקי עם צדיקייא, אפילו כחד נימא דשערא. ואלין אינון דקיימי לאענשא, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. ולאינון דמזולזלי לבר נש דאוליפו מניה אפילו מלה חדא באורייתא, ולא מנהגי ביה יקר. ולכל אינון דמשתמשי, במאן דקארי שית סדרי משנה, ליחדא יחודא דמאריהון.

כד מתישבן רוחא ברוחא, ואתנהרן כחדא. מההוא נהירו נפקא חיותא חדא, דשלטא על אינון שרפים, וארבע תחותה, דאנפייהו אנפין דנשר, האי חיותא יופיא"ל שמייה, ואיהי קיימא בכל רזי דחכמתא, לכל אינון מפתחאן דחכמתא קיימין ביה.

האי חיותא, קיימא למתבע אגרא מעם קודשא בריך הוא, למיהב לכל אינון דרדפי בתר כל מאריהון דחכמה, ואפילו מפל בר נש, ואולפי חכמה למנדע למאריהון, וההוא אגרא דיהיב לבני נשא דרדפי בתר חכמה למנדע למאריהון.

דכד נפק בר נש מהאי עלמא, האי חיותא נפקא על ד' שרפים מעפפין, וטאסת קמיה, ולא שביק כל אינון גרדיני נימוסין די בסטרא אחרא, למקרב בהדיה, וכמה אינון שליחן דשלם, סחרניה. ואלין שרפים כד נטלין ואתחזיין, אתכפייין אינון שרפים נחשים, דנפקן מההוא נחש דגרים מותא לכל עלמא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

האי חיותא קדישא קיימא כד נשמתא סלקא ומטאת לגביה, כדן שאל לה ברוא דחכמתא דמאריה, וכפום ההיא חכמתא דרדיה אבתרה ואדבק (ס"א בה), הכי יהבי ליה אגריה. ואי יכיל לאדבקא ולא אדבק, דחי ליה לבר, ולא עיילה, וקיימא תחות ההוא היכלא בכסיפו, וכד נטלי גדפייהו, אלין שרפים דתחותה, כדן פלהו בטשי בגדפייהו, ואוקדון לה ואתוקדת ולא אתוקדת, וקיימא ולא קיימא, והכי אתדנת בכל יומא, נהירת ולא נהירת.

ואף על גב דעובדין טבין אית לה, בגין (בראשית קל"ב) דלית אגרא בההוא עלמא, כאינן דמשתדלי בחכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון, ולית שיעורא לאגרא, דאינן דידיעי חכמתא, לאסתכלא ביקרא דמאריהון. זכאה חולקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דכתיב, (משלי ג) אשרי אדם מצא חכמה ואדם יפיק תבונה.

רוחא דא, שלטא על פלא. פלא כלילן בה, פלא אסתכין לגבה. האי חיותא, שלטא על ארבע אחרנין, וארבע גלגלין לכל חד וחד. גלגלא חדא אסתכי לסטר מזרח. וגלגלא חדא אסתכי לסטר צפון. וגלגלא חדא אסתכי לסטר דרום. וגלגלא חדא אסתכי לסטר מערב. וכל חד וחד בתלת סמכין.

גלגלא דלסטר מזרח. חניא"ל שמייה. גלגלא דלסטר צפון, קרשיא"ל שמייה. גלגלא דלסטר דרום, עזריא"ל שמייה. גלגלא דלסטר מערב, עניא"ל שמייה. ואינן תלת סמכין דאינן לכל חד וחד, פלהו אסתכין לאמצעיתא. בגין דאמצעיתא איהו נטיל לון, וכלהו נטלו בגיניה דאמצעיתא.

אלין דקיימי באמצעיתא, פלהו ממנן בשירתא. ואלין דימינא אמרי שירתא, דסלקא רעותא לעילא, ואמרי קדוש. ואלין דשמאלא אמרי שירתא, וסלקי רעותא לעילא, ואמרי ברוך. קדוש לעילא, וברוך לתתא.

אלין דקיימי לעילא לסטר ימינא, נטלי קדושה, ומתחבראן בקדושה, בכל אינן דידיעי לקדשא למאריהון, ביחודא ברוא דחכמתא. ואלין דקיימי בשמאלא, נטלי קדושה, ומתחבראן בכל אינן דלא ידעי לקדשא למאריהון פדקא יאות. וכלהו כלילן אלין באלין ביחודא חדא, ומתקשראן דא בדא, עד דכלהו אתעבידו קשורא חדא, ורוחא חדא, ומתקשרן באינן דלעילא, למהוי פלא חד, לאתפללא דא בדא.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ח ע"א]

מאתר דא, ינקי כל אינן מאריהון דחכמתא, דקיימן למנדע (וישב קנ"א ע"ב, רנ"ז ע"ב) במראה, או ברוא (תיקון י"א ע"ב, כ"א, רנ"ח ע"א, ע"א ע"ב, רס"ב ע"א) דחלמא, בגין דנביאים ינקי מלעילא. ואלין מארי דחלמא, או דמראה, ינקי מהכא. וכד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מתחברא אתרא דא באתרא דלעילא בקשורא חדא, כדין נביאים, ינקי מעילא ומתתא, בקשורא חדא. (דף רמ"ח ע"א).

ובגין כך, אית משל במלייהו, דלא צחצחא נבואתהון כדקא יאות, כמה דהוה ביה במשה, דהוה צחצוחא בנבואתיה בכלא. בגין דנהירו נפיק מעילא, מאתר דכל נהורין נפקין מניה, ומטא לדרגיה, ומתמן יניק נבואתיה, ונהיר, מה דלא הוה כדין לכלא, לכל שאר נביאין. אינון מאריהון דחלמא, מאריהון דמראה, כלהו ינקי מאתר דא לתתא, בלא חבורא דלעילא, על ידא דדרגא אחרא תתאה מיניה דאיהו לבר.

כמה דדרגא דנביאים דלעילא, לא הוה חמאן ליה נביאים, בר על ידא דדרגא אחרא תתאה. הכי נמי אלין, דרגא דיניקו דילהון איהו לעילא, בהאי דרגא תתאה, אבל לא אתגליא לון, אלא על ידא דדרגא אחרא לבר, דאיהו תתאה מניה, בגין דנפקא מהאי היכלא, ומטא מלה עד תהוא ממנא דקיימא על תרעא דהיכלא דא, ומתמן להווא ממנא דתחות ידיה, וכן עד (ס"א כלהו) דכמה אינון דנטלי תהיא מלה, ואתערבו בהדה. ועל דא כד מטא לגביה דבר נש, כמה אינון דאתערבי בהדה, ועל דא לא צחצחא מלה כדקא יאות.

כד מתחברין אלין ארבע גלגלין, בארבע אינון די באמצעיתא, כדין כלהו אקרין חמודות. ואינון מאריהון, דמראה. ובגין כך, האי חיותא דקאמרן, שלטא עלייהו. ובגין כך, אקרי דניאל, איש חמודות. דכתיב, (דניאל ט) פי חמודות אתה. וכלא רנא כדקא יאות. זכאין אינון דינדעין רזי דמאריהון, למיתהך בארץ קשוט, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

היכל נוגה נצ"ח היכלא תליתאה. היכלא דא, היכלא דקיימא בנהירו עלאה, יתיר על כל אלין קדמאי. בהיכלא דא קיימין ארבע פתחין, חד לסטר דרום, וחד לסטר מזרח, וחד לסטר צפון, וחד לסטר מערב. בכל פתחא ופתחא אית ממנא חדא, דקיימא ממנא על כל פתחא ופתחא.

פתחא קדמאה, דא פתחא דקיימא ביה חד ממנא, מלפיא"ל שמייה. ואיהו שליטא על כל אינון פתקין, דנפקי מבי דינא דמלכא, לאתדנא עלמא. (בהווא פתקא) בגין דהאי איהו ממנא לאשגחא בהו באינון פתקין, ותרין סופרין תחות ידיה, חד מימינא וחד משמאלא.

להאי, אתייהבו תקוני פתקין לאתקנא, עד לא יפקון מהאי תרעא לבר, ויתמסרו בידי דהווא ממנא, די בהיכלא קדמאה. דהא מזמנא דאתמסרו בידי דהווא ממנא דבהיכלא קדמאה, הא נפקי מתמן, ולית רשו לאתבא לון.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא מִיַּד אֲזַדְמֵן מְמַנָּא דְסִטְרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, מְאָרִיָּה דְדִינָא קְשִׁיָּא תְּקִיפָּא,
דְּלָא מְרַחֵם, וְסַנְגְּדִיאָ ל' (ס"א וסהדיאל) שְׁמִיָּה, וְאִיְהוּ מְמַנָּא עַל תְּרַעָא דְהִיכְלָא
קְדַמָּאָה (ס"א גריס אחרא, ולא גריס קדמאה) דִּי בְּסִטְרָא אַחְרָא, דְּאִיְהוּ גִיְהֵנְם, וְכַמָּה
אֵינּוֹן גְּרַדִּינִי נִימוּסִין מְמַנֵּן לְשִׁטְיָא בְּעֵלְמָא, וְזַמִּינִין לְמַעְבַּד דִּינָא.

וּבְגִין כֵּן, קִיִּמָּא הֵהוּא מְמַנָּא לְעֵינָא בְּפִתְקִין, וְאֵינּוֹן תְּרִין סוֹפְרִין דְּקִיִּמִי תַּחוּת
מְמַנָּא דָּא, שְׁמִשִּׁיאָ ל' וְקִמוּאָ ל', אֵלִין סוֹפְרִין לְאַתְקֵנָא פִּתְקִין, וְהֵהוּא מְמַנָּא עַלִּיָּהוּ
דְּאִיְהוּ מְלִפְיָא ל'. בְּגִין דְּבְּאֵינּוֹן הִיכְלִין דִּי בְּסִטְרָא אַחְרָא מְסַאבָּא, אֲתַפְקִידוּ מְמַנֵּן
יְדִיעָאן, בְּהַפּוּכָא מְאֵלִין מְמַנֵּן דִּי בְּהִיכְלִין אֵלִין, וְכֹל אֵינּוֹן רֹחֲזִין וְכֹל אֵינּוֹן מְמַנֵּן,
דְּתַמֵּן, כְּלָהוּ לְאַבְאָשָׁא.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ח ע"ב]

תָּא חֲזִי, הָאִי סַנְגְּדִיאָ ל' (ס"א סהדיאל) כִּד נְטִיל פִּתְקָא, מְסִטְרָא דְהֵהוּא מְמַנָּא
דְּקִיִּמָּא לְפִתְחָא קְדַמָּאָה, פִּתַּח חַד פִּתְחָא, לְסִטְרָא דְחִשׁוּכָא, דְּאֲקָרִי בְּאָר שַׁחַת,
וְתַמֵּן מְמַנֵּן אֵלֶּה וְרַבְבֵּן זַמִּינִין לְנִטְלָא אֵינּוֹן פִּתְקִין, וְהָאִי מְמַנָּא עַלִּיָּהוּ. וְכִדִּין כְּרוּזִין
נְפִקִין, וְכַמָּה גְּרַדִּינִי שְׁטִיִּין (דף רמ"ח ע"ב) בְּעֵלְמָא, וְהֵהוּא דִּינָא אֲשֶׁתְּלִים, וְעַל דָּא,
מְמַנָּא דָּא קִיִּמָּא לְעֵינָא בְּפִתְקִין, וְלְאַתְקֵנָא נִימוּסִי פִּתְקִין, עַד לָא נְפִקוּ מֵהָאִי
פִּתְחָא, וְהָאִי פִּתְחָא אִיְהוּ פִּתְחָא דְדֵרוּם.

פִּתְחָא תְּנִינָא, דָּא פִּתְחָא דְחִיִּין וּמוֹתִין תְּלִיִין בֵּיה, בְּגִין דְּהָאִי פִּתְחָא, חֲתַמִּין
חֲתִימִין דְּכֹל פִּתְקִין, דְּכִיּוֹן דְּפִתְקִין אֲתַקְנוּ כְּדָקָא יְאוּת, חַד שְׁמִשָּׁא זַמִּין, גְּזִרְיָא ל'
שְׁמִיָּה, וְנְטִיל פִּתְקִין בְּהָאִי פִּתְחָא תְּנִינָא, וְתַמֵּן חֲתַמִּין לָהוּ.

מְמַנָּא חֲדָא קִיִּמָּא עַל הֵהוּא פִּתְחָא, וְעִזְרִיאָ ל' שְׁמִיָּה, וְכֹל פִּתְחָא וּפִתְחָא אֲתַקְרִי
עַל שְׁמָא דְהֵהוּא מְמַנָּא דְאַתְפְּקֵדָא עֲלֵיה. הָאִי מְמַנָּא תַּחוּת שׁוּלְטַנְיָה, וְתַחוּת יְדֵיה,
תְּרִין שְׁמִשִּׁין דִּי שְׁמַהוֹן (ס"א סטרי"ה) סְנוּרִיָּא, עֲדִיאָ ל'. חַד מִימִינָא וְחַד מְשִׁמְאָלָא.
הֵהוּא מִימִינָא, בֵּיה תְּלִיִין חִיִּין. וְהֵהוּא דְשְׁמַאָלָא, בֵּיה תְּלִיא מוֹתָא. וְתְרִין חוֹתְמִין
בִּיְדֵיהוּ, חוֹתֵם חִיִּים וְחוֹתֵם מוֹת. דָּא קָאִים לְסִטְרָא דָּא, וְדָא קָאִים לְסִטְרָא דָּא.

הָאִי פִּתְחָא סְתִים כֹּל יוֹמֵי שְׁתָּא, וּבִיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, וּבִיּוֹמֵי דְחֻדְשָׁא אֲתַפְתַּח,
לְאַחֲזָאָה חִיִּים בְּהֵהוּא חוֹתְמָא, דְּתְלִיִין בֵּיה חִיִּים, בְּגִין דְּשַׁבְּתָא וְחֻדְשָׁא חוֹתְמָא דְחִיִּים
אֲתַקְיִים בְּהוּ.

בִּיּוֹמָא דְכַפּוּרִי, דִּישְׂרָאֵל כְּלָהוּ קִיִּמִי בְּצִלוֹתִין וּבְעוֹתִין, וּמְשַׁתְּדִלִי בְּפוּלְחָנָא
דְּמְאָרִיהוֹן, סְתִים הֵהוּא פִּתְחָא, עַד שְׁעָתָא דְצִלוֹתָא דְמִנְחָה. פִּיּוֹן דְּאֲעֵבֵר הָאִי צִלוֹתָא
דְּמִנְחָה, מְאֲתֵר בִּי דִינָא דְהִיכְלָא דְזִכּוּתָא, חַד אוֹרְאָ נְפִקָא, וּפִתְחָא דָּא אֲתַפְתַּח,
וְהָאִי מְמַנָּא דְהִיכְלָא דָּא קִיִּמָּא, וְאֵינּוֹן תְּרִין שְׁמִשִּׁין חַד מִימִינָא וְחַד מְשִׁמְאָלָא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וחותמי דחיים ומותא בידיהו, וכל פתקין דעלמא קמיהו, וכדין אחתימו הן לחיים הן למות. ודא הוא פתחא דמזרח.

פתחא תליתאה, דא פתחא דקיימא בקיימא, למנדע כל אינון די דינא יעבר עלייהו, בין למרעין, בין למכאובין, בין למסכנו. דינא דלא קיימא למותא. כד תרעא דפתחא דא סגיר, כדין דינא אתרשים על בר נש, דלא תייבין ליה, בר בחילא דצלוחתא תקיפא, ותיובתא שלים. דכתיב (איוב יב) יסגור על איש ולא יפתח.

חד ממנא קיימא על פתחא דא, וקפציא"ל שמייה, והאי ממנא על פתחא דא, בגין לסגרא האי פתחא, על ההוא בר נש, דאתחזי לאתענשא, בגין דלא יתקבל בצלוחתא, עד דיתוב לקמי מאריה.

ובהוא זמנא דאתגזר דינא בבנוי דלא חאבו, באינון רביין זעירין, חד ממנא שמשא תחות ידיה, עיריא"ל שמייה, ונפק וכריז לסטר שמאלא, עד דאתער חד רוחא, דאיהו רוחא דפגמו, (רס"ד ע"ב) אתברי בפגמו דסיהרא, ואקרי אספר"א, והאי איהו רוחא דקיימא על דרגא (ס"א פתחא) רביעאה, בהיכלא תליתאה, די בסטר מסאבא, ודא קיימא על קטולא דלהון, ויתחזי לון לרביי, פאתתא דרביאת לרביי, ואחידת לון, וקטלת לון.

וכדין תהיא נשמתא, סלקא, ואחיד לה האי ממנא, וסלקא לה לממנא דקיימא על היכלא רביעאה, וההוא ממנא מגדלא לון, ואשתעשע בהו, וסליק לון לאתחזאה קמי מלכא קדישא, בכל שבת ושבת, ובכל ריש ירחא וריש ירחא, ואתחזון קמיה, ואתברכון מניה. ובשעתא דרוגזא שלטא, אסתפל בהו קודשא בריה הוא, וחייס על עלמא.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ט ע"א]

וכל אינון רביין, דלא אשלימו שנין, עד תליסר שנין ויומא חד, פלהו אתמסרו בידי דהאי, (רס"ד ע"ב) מתליסר שנין עד עשרין, פלהו אתמסרו על ידא דרוחא אחרא, דאקרי אגיריסו"ן, דנפקא מהאי נחש (ס"א עקימא) עמיקא, דגרים מותא לכל עלמא, ואיהו יצר הרע. מעשרין שנין ולעילא, אתדן בר נש מבי דינא, אתר דאקרי זכותא, איהו בגרמיה אתא, ובחובוי אתדן, ואתמסר בידי דהאי חויא דאיהו מלאך המות. (בגין דהא מעשרין שנין ולתתא, עד תליסר שנין), האי רוחא דקיימא (דף רמ"ט ע"א) ביה כנחש, אזיל אבתריה, דא אגיריסו"ן דקאמרן. בגין דלא אתנטיר כד הוה רביא דקיק פדקא יאות. וחמי ביה סימן דיתפגים לבתר. והאי אתנטיל בלא רשו, ועל דא כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. ורזא דא כתיב (בראשית א) והנה טוב מאד, ותנינו, והנה טוב מאד, דא מלאך המות, דאקדים ליה עד לא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יתפגים לבתר. והאי ממנא דקאים על האי פתחא, אעיל נשמתיה וסלקא לה לעילא.

מתליסר שנין ולתתא, אתדן על חובי דאבוי, ואתמסר בידי דהאי אספרא דקאמרן. וכל חד וחד, היכלא דא לקבל היכלא דא. דא בהפוכא מן דא, פדקאמרן, והאי פתחא איהו לסטר צפון.

פתחא רביעאה, פתחא דא קיימא לאסוותא, ואקרי פתחא דאסוותא, בהאי פתחא קיימא חד ממנא, (רנ"ב ע"א) פדיא"ל שמייה. והאי קיימא על כל אינון אסוותין דעלמא, ולאעלא צלותין דכל אינון מארי דמכאובין ומרעין וצערין, והאי איהו סליק בכל (נ"א לכל) אינון צלותין, ואעיל לון קמי קודשא בריך הוא.

סדר הלימוד ליום ה אדר [יום 153 בשנה]

והאי איהו (איוב לג) מלאך מליץ אחד מני אלה, בגין דאינון אלה קיימין בההוא פתחא, והאי חד מנייהו, וכתוב ויחננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כפר. בגין דסליק בהאי (נ"א להאי) צלותא, וקיימא מליץ טוב עליה דבר נש, ואדכר זכותיה דעבד קמי מלכא קדישא, בגין דהאי איהו דקיימא תדיר לטב, ועל דא, כל אסוותא קיימא בהאי פתחא די פדיא"ל ממנא ביה. פתחא דא איהו לסטר מערב. ובגין דא, אלין ארבע פתחין קיימין בהיכלא דא.

בהיכלא דא קיימא רוחא חדא דאקרי נגה, האי איהו רוחא שליטא בהאי היכלא, כל זיוא וכל תיאובתא קיימאן ביה. האי רוחא איהו קיימא לכל אינון דאית לון חולקא בעלמא דאתי, דא אעטר לאינון נשמתין בזיוא דיקרא, בגין למנדע כל אינון רוחין די בהיכלין אחרנין, דדא איהו בר עלמא דאתי, ויעבר בכלהו, ולית מאן דימחי בידיה.

האי רוחא, איהו רוחא דכיא, בריר מאלין תתאין, זהריא"ל שמייה, מההוא משחא דרבות קודשא דנגיד מעלמא דאתי, נגיד ביה, ומההוא משחא אתברי (נ"א אתרבי) ואצמח. והאי איהו נר, כמה דאת אמר (תהלים קלב) ערכתי נר למשיחי. בגין דהאי איהו סדורא לאדלקא בוצינין מתתא לעילא, פד שרא עליה נהירו דנגיד מלעילא, בגין דהאי אתסדר, פד אתכלילו ביה כל אינון תתאין לתתא.

וכד אתסדר האי רוחא בכל אינון תתאין, ונהיר, פדין אפיק מניה נהורא חד, די שמייה אקריא"ל (ס"א אהדיא"ל) והאי כליל ברוחא דא, האי קיימא תחות (ס"א האי) רוחא, לאמשכא (ס"א לאמשחא) לכל אינון נשמתין דסלקין, דאית לון חולקא בעלמא דאתי, ואתחזון לסלקא לעילא.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בגין דכד נשמטא סלקא, ועאלת באינן היכלין תתאין, רשימא איהי בעשרין (ר"י ע"א) ותריין אתון דאורייתא, דרשימין בהאי נשמטא. וכד נשמטא זכאת וקמת קמיה דההוא רוחא, דא ממנא אהדיא"ל משה לון. וסלקין ועאלין בההוא נהר דינור וסלקין ואתקריבו לקרבנא.

האי נהורא כליל בתלת נהורין, בגין דההוא רבות משחא, אתפליל בתלת גוונין. וכד נציץ האי נהורא, נציץ מניה עשרין ותריין (אתון) נהורין, לקבל כ"ב אתון דאורייתא, דרשימין בהאי נשמטא. ואלין עשרין ותריין נהורין, כלהו ממנן שמשין דקיימי עמיה, וכלהו אתקרון על שמא דהאי נהורא דעלייהו, וכלהו אתפלילו ביה. האי נהורא בכל אינן נהורין, אתפליל בהאי רוחא, והאי רוחא כליל ביה, ואסתכי לאתישבא גו היכלא רביעאה.

[זוהר חלק ב' - דף רמ"ט ע"ב]

רוחא דא, כד אתפליל מנהורא דא, ומכלהו נהורין, כד דחין (נ"א דחקין) לאתנצצא (דף רמ"ט ע"ב) נפקא מניהו חד חיותא קדישא, כלילא בתרי גוונין, אריא ונשרא, ואיהי חד דיוקנא, והאי אקרי אהיא"ל. (ס"א אתיא"ל)

והאי חיותא קדישא, נפקי מנציצו דילה, כד מטי נהירו דהאי רוחא עלאה בה, ארבע אופנים, כלילן בכל גוונין, ואינן דריא"ל, יהדריא"ל, אהדורי"א, (הקדמה י"ד ע"ב) אסימו"ן (נ"א אטימו"ן). כל אלין בתמניא גדיפין, ואלין אינן ממנן, על כל חילי שמיא, מגיחי קרבא. בגין דלא אשתכח קרבא בעלמא, או עקירו דמלכותא מאתרייהו, עד דחילי שמיא, וככביא דשאר רקיעין, כלהו אחזיו קרבין וסכסוכין אלין באלין. ואלין ארבע אופנים, קיימי עלייהו לארבע סטרין דעלמא.

אלין ארבע, כד נטלין לאגחא קרבין, מרזא דהיכלא דלעילא נטלין, דאיהו בי דינא, ואקרי זכותא. מזיעא דלהון אפיקו כמה חילין ומשריין דלית לון חושבנא. וכלהו קיימי תחות אלין אופנים.

מנהון קיימי על שירתא, ומנהון שליחן על עלמא. לקבל אינן שליחן דלסטור מסאבא, דנפקי מגו ההוא היכלא תליתאה דילה, ואינן מקטרגי עלמא לאבאשא. ואלין אשתכחו לקבלייהו, דלא ישלטון לגבי אינן דמשתדלי באורייתא, כמה דאת אמר (תהלים צא) פי מלאכיו יצוה לך וגו'. וכתוב על פנים ישאונך פן תגוף באבן וגו'. דא (ישעיה ח) אבן נגף צור מכשול. האי אקרי אבן נגף צור מכשול. והאי אקרי (ישעיה כח) אבן בחן פנת יקרת, (ישעיה כח) צור ישראל. וכלא קיימא דא לקבל דא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מְרוּזָה דְּהִיכְלָא תְּלִיתָאָה דִּי בְּסִטְרָא אַחְרָא, נְפָקִי תְּרִין רוּחִין, דְּאֶקְרוּן א”ף וְחמ”ה, וּמְתִרִין אֵלִין, נְפָקִין כָּל אֵינּוֹן שְׁלִיחֵן דְּאִזְלִין לְאַסְטָאָה בְּנֵי נִשָּׂא מֵאַרְחָא דְקָשׁוּט, וְאֵלִין אֵינּוֹן דְּקִיּוּמָאן, וְאֶקְדִּימוּ עַל בַּר נֶשׁ, דְקָא אִזְלִיל לְאַוּרְחָא דְמִצְוָה. וְעַל דָּא אֵלִין אֹפְנִים קִיּוּמָן לְקַבְּלִייהוּ, בְּגִין לְאַגְנָא עֲלֵיהּ דְּבַר נֶשׁ דְּלֹא יִתְנַזְקוּן. מֵאֵלִין תְּרִין רוּחִין דְּחִיל מִשְׁתָּה, כַּד הוּהוּ נְחִית מִן טוּרָא, דְכְּתִיב, (דְּבָרִים ט) כִּי יִגְרָתִי מִפְּנֵי הָאֶף וְהַחֲמָה.

בְּאַמְצְעִיתָא דְּהִיכְלָא דָּא, אֵית אַתְרָא אַחְרָא, דְּקִיּוּמָא לְעֵילָא לְעֵילָא, בְּאַרְבַּע פְּתַחֲוֹן, לְאַרְבַּע סִטְרֵי עֲלְמָא, עֶשֶׂר מְמַנָּן לְכָל פְּתַחָא וּפְתַחָא, וְחַד מְמַנָּא עֲלֵייהוּ. וְהֵאֵי כָּלִיל בְּנֵהוּרָא דְּאֶקְרִי אַהֲדִיא”ל, וְהֵאֵי אֵיחַו אֹפְנָן בְּתוֹךְ הָאֹפְנָן, מְשַׁלְבָּן דָּא בְּדָא.

אֵלִין אַרְבַּעִין, נְטִילֵי דִינָא מִבֵּי זְכוּתָא, לְאַלְקָאָה לְהֵאֵי נִשְׁמַתָּא דְחַבְּתָא (ס”א וּבַעֲתָא) לְאַלְקָאָה. וְאֵלִין קִיּוּמֵי בְּשִׁלְהוּבֵי נוּרָא לְגַבֵּי אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין, וְטָאֶסִין לְבַר מֵהִיכְלָא דָּא, וְאַלְקָאָן לְנִשְׁמַתָּא דָּא, וְקִיּוּמָא נְזִיפָא לְבַר, כָּל אֵינּוֹן יוּמִין דְּאַתְגָּזְרַת עֲלֵהּ, וְלֹא עֲאֵלַת לְפָרְגוּדָא.

וְאֵלִין אַרְבַּעִים, אֵינּוֹן דְּקִיּוּמִין וְאַנְזִיפּוּ וּמְנַדִּין, לְכָל אֵינּוֹן דְּאַפִּיקוּ מִפּוּמִיּוּהוּ מְלָה דְלֹא אֶצְטְרִיכָא, וּבְתַר דָּא אִפִּיקוּ מִפּוּמִיּוּהוּ מְלָה קְדִישָׁא, מְלָה דְּאוּרִיּוּתָא, וּמְטַנְפִי פּוּמִיּוּהוּ בָּהּ. וְאֵלִין קִיּוּמֵי, וּמְנַדִּין לוֹן, וְקִיּוּמֵי בְּהֵאֵי נְדוּיָא אַרְבַּעִין יוּמִין, דְּלֹא אֶשְׁתַּמַּע צְלוֹתְהוֹן.

וְכֹן לְכָל אֵינּוֹן דְּחָאבוּ אֵינּוֹן חוּבִין, דְּבַעֲיִין לְנִזְפָּא, עֶשְׂרֵה כְּרוּזִין נְפָקִי בְּכָל יוּמָא, וּמְכַרְזֵי בְּכָל אֵינּוֹן רְקִיעִין, וּבְכָל אֵינּוֹן חִילִין וּמִשְׁרִיין, אֲזַדְּהֵרוּ בְּפִלְגֵינָא דְּאֵיחַו נְזִיפָּא. נְזִיפָּא אֵיחַו עַל חוּבָא פְּלוּגֵי דְּעַבְד, עַד דְּתַב קָמֵי מְאַרְיָה, רַחֲמָנָא לִישׁוּבָן.

כַּד תַּב מִתְּהוּא חוּבָא, מִתְּכַנְפִי אֵלִין אַרְבַּעִין, וְשְׂרָאן לֵיהּ. וּכְדִין אֶכְרִיזוּ עֲלֵיהּ, פְּלַנְיָא שְׂרָא נְזִיפָּא. מְכָאן וְלַהֲלָאָה צְלוֹתָא עֲאֵלַת. וְעַד לֹא תַב, נְזִיפָּא אֵיחַו לְעֵילָא וְתַתָּא, וּנְטִירוּ דְּמְאַרְיָה אֶתְעַדֵי מְנִיָּה. וְאַפִּילוּ בְּלִילֵיָא נִשְׁמַתִּיהּ נְזִיפָּא, דְּסַתְמִין לָהּ כָּל תְּרַעֵי שְׁמִיָּא וְלֹא סְלָקָא, וְדַחֲיִין לָהּ לְבַר.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ג ע"א]

הֵאֵי אֹפְנָן דְּקִיּוּמָא עַל אֵלִין אַרְבַּעִין, כַּד נְטִיל מְטָא לְהֵוּא אַתְר דְּאֶקְרִי (מַלְכִים א יד) תָּא הֲרַצִּי”ם. וְכַד עֲאֵל, עֲאֵלוּ עֲמִיָּה אֵינּוֹן אַרְבַּעִין, דֵּי מְמַנָּן בְּאַרְבַּע פְּתַחֲוֹן, וְסִלְקִין כָּל אֵינּוֹן מְגִינִין דֵּי דְּחַבְּא. וְאֵלִין אֵינּוֹן מְלֶאכִין דְּאֶקְרוּן חֲשַׁמְלִי”ם. וְאֵינּוֹן מְגִינִין וְסִיפִין וְרוּמַחֲוֹן, דְּרַהֲטֵי לְאַגְנָא עֲלֵייהוּ דִּישְׂרָאֵל מִשְׂאֵר (דף ר"ג ע"א) עֲמִין, וְלֹאֲגַחָא קֶרְבָּא בְּהוּ, וְלִנְקָמָא לוֹן כְּפּוּם שַׁעֲתָא, בְּלֹא אֶרִיכוּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך אקרי תא הרצים, אתר דאינון רצים רהטי, ואוחו לאגחא, ולנקמא
נוקמין לקבל רצים אחרנין, דרהטי לאבאשא ולאטרעא מזלין, לשלטאה עלייהו.
ורזא דא, (אסתר ג) הרצים יצאו דחופים. רצים מסטרא דא, ורצים מסטרא דא,
ובגינהון, (אסתר ח) והעיר שושן צהלה ושמחה, או (אסתר ג) נבוכה. אי מקדמי אלין
דחכא, העיר שושן שמחה. ואי מקדמי אלין דסטרא אחרא, העיר שושן נבוכה.

והא אוקימנא, דבכלא קיימין אלין לקבל אלין, סטרא דא לקבל סטרא דא.
ובגין כך, אלין אינון מגינין לכלא. פד סלקין אלין באלין, נפק חד אורא
דלעילא, ואתעבידו פלהו מגן חד. וסימנך, (בראשית טו) אנכי מגן לך.

תריסר גלגלין, אינון דסחראן גו היכלא דא, ואינון אקרון שרפים, דתרין גווינין,
חור וסומק, רחמי ודינא, אלין אינון קיימי לאשגחא תדיר, על כל אינון מארי
דצערא, דצערין לון שאר עמין, ודחקין לון, ואקרון חלונות. והיינו דכתיב, (שיר
השירים ב) משגיח מן החלונות.

ואלין קיימי לאסתכלא, כל אינון דמצלאן צלותייהו, דמקדמי לבי פנישתא,
ואתמנון מאינון עשרה קדמאי. פדין סלקין וכתבין לון לעילא, בגין דאלין אקרון
חברים לגבייהו. הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ח) חברים מקשיבים לקולך השמעני.

זכאין אינון צדיקייא, דינעי לסדרא צלותהון פדקא יאות, בגין דכד האי צלותא
שראת לאסתלקא, אלין סלקין בהאי צלותא, ועאלין בכל אינון רקיעין, ובכל
אינון היכלין, עד תרעא דפתחא עלאה, ועאלת ההיא צלותא קמי מלכא,
לאתעטרא. כמה דאתמר.

תא חזי, כל אינון דמצלאן צלותין, ומקדשי למריהון ברעותא שלים, האי
צלותא בעיא לאפקא לה מגו מחשבה, וברעותא דמלולא ורוחא, וכדין אתקדש
שמיא דקודשא בריך הוא. וכד מטאת לגבי אלין חברים, פלהו נטלי לההיא
צלותא, ואזלן בהדה עד היכלא רביעאה, בההוא פתחא. ואלין משבחין בההוא
זמנא דמצלאן צלותין, ומקדשי בההוא זמנא, אלין אינון די ממנון ביממא בהו
בישראל, למהוי עמהון חברים. (ס"א ולא בליליא כאינון) ובלייליא, באינון אחרנין,
דאמרי שירתא בלייליא.

ותא חזי פתיב, (משלי כח) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע חבר הוא לאיש
משחית. והא אוקמוה, בגין דמנע ברכאן דקודשא בריך הוא, דאיהו אביו. כמה
דכתיב, (דברים לז) שאל אביך ויגדך. וכתב (משלי כג) ישמח אביך. ואוקמוה.

חבר הוא לאיש משחית, מאן איש משחית. דא איהו ההוא איש, דפגים לסיהרא.
ואקרי (משלי טז) איש תהפוכות. (תהלים קמ) איש לשון. (בראשית כה) איש יודע ציד

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

איש שָׁדָה. וְהָאִי אִיהוּ אִישׁ מִשְׁחִית, דְּהָאִי אִיהוּ מְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא. אוּף הַכִּי, מֵאן דְּמְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא, חֵבֵר הוּא לְהָאִי אִישׁ מִשְׁחִית כְּדַקְאֲמָרֵן. וְדָא הוּא רְזָא, בְּגִין דְּאֶצְטְרִיךְ לִיָּה לְבַר נֶשׁ לְבְרַכָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלְצַלָּאָה צְלוּתָא כְּדַקְא יָאוּת. בְּגִין דִּיתְבַּרְךְ שְׁמִיָּה קְדִישָׁא, וְיִתְחַבֵּר בְּאַלִּין חֵבְרִין קְדִישִׁין, וְלֹא יִפְגּוּם צְלוּתֵיהָ. בְּגִין דִּימְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא, וְיִתְחַבֵּר בְּהָהוּא חֵבֵר אִישׁ מִשְׁחִית דְּאִיהוּ מְנַע בְּרַכָּאן מְעַלְמָא, וְגָרִים מוֹתָא לְכַלְהוּ.

כְּתִיב (דברים יח) וְחוֹבֵר חֵבֵר, מֵאִי וְחוֹבֵר חֵבֵר. הַהוּא מֵאן דְּאֶזִּיל בְּתַר סְטָרָא אַחְרָא, וְחָרַשׁ חֲרָשִׁין, אִיהוּ מְשַׁךְ עֲלֵיהָ רוּחָא אַחְרָא מְסַאבָּא, וְאַתְחַבֵּר בְּהָהוּא חֵבְרוּתָא דְּהָהוּא חֵבֵר רַע, וְשָׂאֲרֵי בְּחֵבְרוּתָא בְּהַדְּיָה, הַהוּא חֵבֵר אִישׁ מִשְׁחִית. אֲמַאי אֶקְרִי חֵבֵר. בְּגִין דְּבִשְׁעָתָא דְּאֶתְיִילִיד בַּר נֶשׁ אַתְחַבֵּר עִמֵּיהָ. וְתַדִּיר קִיַּיְמָא בְּהַדְּיָה חֵבֵר. לְבַתֵּר, אַתְהַפֵּךְ לִיָּה חֵבֵר, אִישׁ מִשְׁחִית.

וְהַכִּי אֵית בְּסְטָרָא דְּקְדוּשָׁה, בְּסְטָרָא דִּימִינָא, חֵבֵר טוֹב, דְּעֵבִיד טִיבוּ עִמֵּיהָ דְּבַר נֶשׁ בְּעַלְמָא דִּין וּבְעַלְמָא דְּאֶתִי. וְאַלִּין חֵבְרִים קִיַּיְמֵי תַדִּיר עֲלֵיהָ דְּבַר נֶשׁ, בְּחֵבְרוּתָא חֲדָא, לְשִׁיזְבָּא לִיָּה, וְלֹאֲגָנָא עֲלֵיהָ, וְלִמְהוּי עִמֵּיהָ חֵבְרִים, לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן, וְלִזְמָרָא וְלְשַׁבְּחָא קִמֵּיהָ. תַדִּיר.

[זוהר חלק ב' - דף ר"נ ע"ב]

מֵאַלִּין נִפְקִי (דף ר"נ ע"ב) אַרְבַּע סְמְכִין אַחְרָנִין, לְאַיְנוֹן תְּרִיסַר דְּקְאֲמָרֵן, הַנִּי חֵבְרִים. וְאַלִּין אִינּוֹן קִיַּיְמֵי לְגַבֵּי אִינּוֹן דִּיעֵטִין עֵיטָא לְאַבְאָשָׁא לְצַדִּיקֵיָּא. אַף עַל גַּב דְּלֹא עֵבְדִי, וְסַלְקִי וְאוּדְעֵי מְלָה לְעֵילָא, וּבְטָלִי לְהָהוּא עֵיטָא, וְאַלִּין אֶקְרוּן אַרְאֵלִיִּים וְאַף עַל גַּב דְּכַלְהוּ אַתְמַנּוּן לְדָא, כֹּל חַד וְחַד אַתְמַנָּא וְאַתְפַּקֵּד עַל מַלְיָן יְדִיעָאן. וְתַחוּת אַלִּין לִית לּוֹן חוּשְׁבָּנָא.

אַלִּין אַרְבַּע, קִיַּיְמֵי לְאַרְבַּע סְטָרֵי עַלְמָא, וְכֹל חַד קָאִים לְאַשְׁגַּחָא עֲלֵיָּהוּ דִּישְׂרָאֵל. וְאַלִּין אֶקְרוּן חֲרָפִים, כְּמָה דְּאֶתְ אֲמַר (שיר השירים ב) מִצִּיץ מִן חֲרָפִים. שְׁמָא דְּאַלִּין אַרְבַּע דְּאֶקְרוּן חֲרָפִים, עֵיגָאֵל. עֵירִיָּה (נ"א עזרי"ה). עֵירִיאֵל. יְהִירִיאֵל.

עֵיגָאֵל, אִיהוּ קָאִים לְסְטֵר מְזַרְחָא, וְדָא קִיַּיְמָא לְאַשְׁגַּחָא עַל כָּל אִינּוֹן דְּעֵבְדִין עוֹבְדִין טָבִין, וְעַל כָּל אִינּוֹן דְּמַחְשְׁבֵי מַחְשְׁבָה דְּמַצּוּהָ, אַף עַל גַּב דְּלֹא יְכָלִי לְמַעְבַּד.

עֵירִיָּה, קִיַּיְמָא לְסְטֵר דְּרוּם. וְדָא קִיַּיְמָא לְאַשְׁגַּחָא, לְכָל אִינּוֹן דְּמִנְחָמֵי לְמִסְכְּנָא, אוּ דְּצַעְרֵי לְבִיָּהוּ עֲלֵיהָ, אַף עַל גַּב דְּלֹא יְכָלִי לְמִיָּהֵב לִיָּה. וְלִאִינּוֹן דְּאֶזְלִי לְאוּרְחָא דְּמַצּוּהָ. וְלִאִינּוֹן דְּעֵבְדֵי חֶסֶד עִם מֵתִים. וְאִיהוּ קִיַּיְמָא קִיּוּמָא דְּאֶמֶת. וְהָאִי אַתְמַנָּא לְאַדְכָּרָא לִיָּה לְעֵילָא, וְלִאֲחַקָּא דִּיִּקְנֵיָּה לְעֵילָא, לְאַעְלָא לִיָּה לְעַלְמָא דְּאֶתִי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עריא"ל, קיימא לסטר צפון. ודא קיימא לאשגחא לכל אינון דחשיבו למעבד בישין, ולא עבדי. או בעאן למחטי, ואתו למעבד, ואתקה ביצריה ולא עביד.

יהירא"ל, קיימא לסטר מערב. והאי קיימא לאשגחא לכל אינון דלעאן באורייתא. ועיילי בנייהו למלעי באורייתא לבי רב. ולכל אינון דמסתפלי על מרע, כד איהו בבי מרעיה. ואשגחו עליה, ואודעו ליה דיסתפל בחובוי ובעובדוי, ויתוב מנייהו למאריה. בגין דכל מאן דישתדל בההוא מרע, דיסתפל בעובדוי, ויתוב בתיבתא קמי קודשא בריך הוא, איהו גרים ליה לאשתזבא, ולא תבא ליה רוחיה.

ועל דא פתיב (תהלים מא) אשרי משפיל אל דל ביום רעה ימלטהו יי. מאי ביום רעה, ביום רע מפעי ליה. אלא ביום רעה, ביומא דשלטא ההוא רעה למיסב נשמתייה. אשרי משפיל אל דל, דא הוא מרע. כמה דאת אמר, (שמואל ב יג) מדוע אתה ככה דל בן המלך. ובגין כה, ביום רעה ימלטהו יי.

ואלין (ס"א אינון דמסתכלי) דאינון מסתפלי בההוא מרע, לאתבא ליה מחובוי גפי קודשא בריך הוא, כמה דאוקימנא. בהיכלא דא קיימא עליה, לאשגחא. וביומא דשריא דינא על עלמא, ישתזיב מניה, כמה דאת אמר ביום רעה ימלטהו יי. יומא דאתמסר דינא לההיא רעה לשלטאה ביה (על עלמא) וכלהו אלין קיימי לאשגחא. ועל דא אקרין חרפים.

ביומא דראש השנה, כד קודשא בריך הוא קאים בדינא על עלמא, וההוא סטרא בישא אתי לאסטאה, כדין מתכנפי כל הני, וקיימן קמי קודשא בריך הוא. וכדין מתעטרן כלהו, וקיימן קמי קודשא בריך הוא. בההוא זמנא מה פתיב, משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים. מציץ: כמאן דאשגח מאתר דקיק, דחמי ולא חמי כל מה דאצטריך. ולבתר, משגיח מן החלונות, אתר אשגחותא יתיר, דפתח פתחין לרחמא על כלא, וכד קודשא בריך הוא אשגח על עלמא, אסתפל באלין חלונות, ובאלין חרפים, וחייס על כלא.

וכדין כד ישראל תקעין בההוא שופר ואתער מתתא ההוא קול דנפיק משופר, כליל מאשא ומיא ורוחא, ואתעביד מפלא ההוא קול, בגין לאתערא קול עלאה, דנפקא מגו ההוא שופר, דאיהו כגוונא דא, כליל באשא ובמיא ורוחא. כדין כרוזא נפקא, ואכריז בכלהו רקיעין, ואמר קול דודי הנה זה בא וגו', משגיח מן החלונות מציץ מן החרפים.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"א ע"א]

וכדין ידעי כלהו, דהא קודשא בריך הוא חייס עלייהו דישראל, ואמרי זכאין אינון ישראל, דאית לון עיטא בארעא, בגין לאתערא רחמי מלעילא, כדין פתיב

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

(תהלים פט) אֲשֶׁר־י הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה, יוֹדְעֵי תְרוּעָה וְדָא, (דף רנ"א ע"א) יוֹדְעֵי תְרוּעָה: מִתְבָּרֵי הָאֵי תְרוּעָה, דְּאִיְהוּ דִּינָא קְשִׁיָּא, דְּכֻלָּא אֲתַדְנּוּ בֵּהּ. וְכַפְּאִין אֵינּוּן יִשְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי, בְּגִין דְּאֵינּוּן יְדְעֵי אֲרַחֲוֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְיְדְעֵי לְמַתְךָ בְּאֲרַחֲוֵי, וְלִיְחַדָּא יְחוּדָא כְּדָקָא יְאוּת.

אֵלִין חֲלוּנוֹת, וְאֵלִין חֲרָכִים, קִיִּימֵי כְּלָהוּ לְאַחַדָּא כָּל צְלוּתִין, דְּסִלְקִין מִתְתָּא לְעֵילָא, וְלֹא שְׂגָחָא בֵּהּ, לְאַעְלָא לֹון קָמֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְעַל דָּא כָּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלָאוּ בֵּיהּ חֲלוּנוֹת, לָאוּ אֲתֵר לְצִלְאָה בֵּיהּ כְּדָקָא יְאוּת.

דְּהָא בֵּית הַכְּנֶסֶת לְתַתָּא, לְקַבֵּל בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא. בֵּית הַכְּנֶסֶת דְּלְעֵילָא דְּאִית בֵּיהּ (נ"ט ע"ב) חֲלוּנוֹת כְּמָה דְּאֲמַרְן, הֲכִי נְמִי לְתַתָּא. לְעֵילָא כְּנֶסֶת הַגְּדוּלָּה, אִית בֵּיהּ תְּרִיסַר חֲלוּנוֹת עֲלָאִין, הֲכִי נְמִי לְהָאֵי בֵּית הַכְּנֶסֶת תַּתָּא. וְכֻלָּא קִיִּימָאן דָּא לְקַבֵּל דָּא, בְּגִין דְּעֵלְמִין קִיִּימִין אֵלִין בְּגוּוּנָא דְּאֵלִין, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא סְלִיק יְקָרִיָּה בְּכֻלָּא. וְעַל דָּא בְּיוֹם רַעָה יְמַלְטָהוּ יי', כִּד שְׁלֵטָא הֵהִיא סְטָרָא בִישָׂא, יְמַלְטָהוּ יי'.

כְּגוּוּנָא דָּא, הָאֵי מְמַנָּא יְהִירָא'ל, קִיִּימָא עַל כָּל אֵינּוּן דְּחִיִּיסי עַל מְסַכְּנֵי, כְּמָה דְּאִת אֲמַר אֲשֶׁר־י מִשְׁכִּיל אֵל דֵּל. וּבְגִין דָּא כְּלָא קִיִּימָא בְּהִיכְלָא דָּא, וְהִיכְלָא דָּא אֲתַכְּלִיל בְּהִיכְלָא אַחְרָא רְבִיעָאָה, דְּתַמְן הוּא גְזָרִין וְדִינִין לְכֻלָּא. וְכַפְּאֵה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דִּידַע גְּנֻזֵי דְּמֵאֲרִיָּה, לְיְחַדָּא לִיהּ, וְלְקוּדְשָׁא שְׁמִיָּה דְּמֵאֲרִיָּה תְּדִירָא, לְמִזְכֵּי לִיהּ בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

היכל הזכות גבור"ה היכלא רביעאָה. היכלא דָּא, דִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁתְּמוּדַע שׁוּלְטָנְיָה בְּאַרְעָא בְּגִינְיָה. וְדָא אִיְהוּ הִיכְלָא, דְּקִיִּימָא לְמִטְר אֲרַחֲוֵי דְּאוּרִיָּתָא. דָּא הִיכְלָא אֲקָרִי דְּזֻכּוֹת, דְּבֵיהּ אֲתַדְנּוּ כָּל דִּינִין דְּעֵלְמָא, וְכָל זְכִיִּין, וְכָל חוּבִין, וְכָל עוֹנְשִׁין, וְכָל אֲגַר טַב, לְאֵינּוּן דְּנִטְרֵי פְּקוּדֵי אוּרִיָּתָא.

הִיכָל דָּא דְּזֻכּוֹת, מְשַׁנְיָא מְכָל שְׂאָר הִיכְלִין, וְהָאֵי הִיכְלָא, כְּלִילִין בֵּיהּ אַרְבַּע הִיכְלִין, מְשַׁנְיִין דָּא מִן דָּא, וְכֻלְהוּ חַד הִיכְלָא. בְּהִיכְלָא דָּא אִית רוּחָא חַדָּא, דְּאֲקָרִי זְכוּת אֵל. וְהִיכְלָא דָּא אֲקָרִי עַל שְׁמִיָּה זְכוּת, וְהָאֵי אִיְהוּ אֵל. וְהִכָּא אֲתַדְנּוּ כָּל דִּינִין דְּעֵלְמָא, וְהָאֵי אִיְהוּ רְזָא דְּכַתִּיב, (תהלים ז) וְאֵל זוֹעֵם בְּכָל יוֹם.

ד' הִיכְלִין, ד' אֵלִין דְּאֵינּוּן בְּהִיכְלָא דָּא, דָּא לְגוּ מִן דָּא, כְּלָהוּ כְּלִילִין דָּא בְּדָא, וְכֻלְהוּ חַד הִיכְלָא, וְאֲקָרִי זְכוּתָא. אַרְבַּע הִיכְלִין אֵלִין, אִית לְהוּ פְּתַחֲוּן. חַד מְמַנָּא עֲלָאָה דְּקִיִּימָא לְבַר לְפַתְחָא קְדַמָּאָה דְּהִיכְלָא דָּא, סְנַסְנִיָּה שְׁמִיָּה, וְעַל שְׁמָא דָּא, אִית מְמַנָּא אַחְרָא לְסְטָרָא אַחְרָא דְּשְׁמָאָלָא, דְּנִטְל דִּינִין בְּתַהוּא הִיכְלָא דִּילִיָּה, לְאַתְעָרָא לְמַעְבַּד בְּעֵלְמָא. וּבְגִין דְּנִטְל מִנְיָה, אֲקָרִי עַל שְׁמִיָּה, סְנַסְנִיָּה. וְאִיְהוּ שְׁלִיט עַל הַהוּא אֲסַכְּרָא דְּרַבִּי.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והאי ממנא עלאה סנסני"ה, כד נטיל דינא, אכריז לאינון ממנן דקיימין על תריסר פתחין, ואינון פרוזין דמכריזי כל אינון דינין, דאתדנו מהיכלא דזכותא דא.

רוחא דא דנטיל כלא, דאקרי זכות א"ל דקאמרן, כלא כליל ביה. מניה נפקו שבעין נהורין נציצין, וכלהו בעגולא קיימי, בגין לאחזאה דא בדא דלא אתכסי דא מן דא. כל זכין, וכל עונשין, וכל דינין, קמי בלהו נהורין אלן קיימין.

מנייהו נפקי תרין נהורין, דקיימי קמיהו תדיר. ואלין ע' נהורין, ותרין נהורין דקיימי קמיהו, אינון לגו באמצעיתא דהיכלא. ועל רזא דהיכלא דא פתיב, (שיר השירים ז) שררף אגן הסהר אל יחסר המזג.

לקבל אינון נפקי שבעין ותרין נהורין אחרנין, מסטרא דימינא. ושבעין ותרין נהורין אחרנין, מסטרא דשמאלא. ואלין קדמאי אינון פנימאי לגו, באמצעיתא דהיכלא. לקמי נהורין אלן, עאלין כל זכוון וכל חובין לאתדכאה. כל עובדין דעלמא, מאלין פנימאי נפקי. אשתכחו כל נהורין דנפקי מרוחא דא עלאה, מאתן ושית סרי נהורין, וכלהו כלילן ברוחא דא.

אינון תרי נהורין, דקיימי קמי אינון שבעין, אינון סהדי סהדותא תדיר, וכתבי פתקי דינא דזכו או דחובה. אלין שבעין אינון גזרין גזרי ודינין דינין. וכל דינין דעלמא הן לטב הן לביש הכא איהו.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"א ע"ב]

רוחא דא, דאיהו זכות א"ל כדקאמרן, ביה רשימין תלת אתוון, דמתדבקן ביה מלעילא, דאינון יה"ו. והא אוקימנא דכד אלן אתוון מתדבקאן בהאי אתר, (דף רנ"א ע"ב) דאתדבקותא דדכורא בנוקבא. כדן אתרשימו בהאי רוחא, אינון אתוון. והכא אמר דוד, (תהלים צד) ואלהי לצור מחסי. רזא דרוחא דא דאקרי א"ל ורזא דאינון אתוון דרשימין ביה, דאקרון יה"ו, אלן תלת סטרין דנהורין דקאמרן.

אינון תלת בתי דינין, דמתפלגי בדינין אחרנין, במילי דעלמא, בעותרא, במספנו, במרעין, בשלימו, דאינון ארבע היכלין דאינון מתקנן לכל אינון אחרנין, תרין היכלין לאלין תרי סטרי נהורין אחרנין, וחד היכלא לכל אינון מארי דעינין, דעבדי חושבנא מכל עובדין דעלמא. וחד היכלא, לסופרין אחרנין, די תחות אלן קדמאי פנימאי. אלן ארבע היכלין, כלילן בהיכלא דא, דאקרי על שמא דהאי רוחא זכותא, כדקאמרן.

בכל פתחא ופתחא דאלין היכלין, אית ממנא חד, בפתחא קדמאה אית ממנא חדא, דשמיה אקרי גזריא"ל. (לפתחא קדמאה דשמיה דכלא סנסני"ה דמינה נטיל) האי ממנא אחרא, ההוא ממנא איהו לגלאה דינין, דאתדנו ואתגזרו לההוא ממנא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

קדמא, דשמייה סנסני"ה דמניה נטיל האי ממנא אחרא, דקיימא על היכלא דסטרא אחרא, וקיימא על אספרה דרביי, כדקאמרן.

והאי ממנא גזריא"ל, נטיל מלה דבי דינא פנימא. דכלא, אתגזר תמן, וכדין אודיע מלה להאי ממנא דלבר, וכל אינון פרוזי מכרוזי ואמרי בכל רקיעין, כף וכף אתגזר מבי מלכא, עד דנטלי ההיא מלה בהיכלא דלתתא, ומתמן נפקי ומכרוזי מלה, עד דאשתמע בכלהו רקיעין תתאין, ונחתי ואודעי מלה, לכלהו דלתתא.

ונטלי מלה כלהו תתאין, מדרגא לדרגא, אפילו צפרי שמיא, ועופי דארעא, כלהו נטלי מלה, ואודעי לה בעלמא. עד דנטלי מלה כל אינון גרדיני נימוסין, ואחזיין בחלמא לבני נשא, ואתיא ההיא מלה לזמן קריב.

ולזמנין דההיא מלה דאצטריכא למלכי ארעא, דאינון ממנן לאתזנא, ולדברא עמין. דאודעין ההיא מלה עד רקיעא דשמשא דלתתא, וקיימא תמן. עד דאינון ממנן שמשא, דאתמנון על שמשא, נטלי ההיא מלה, ואודעי לה לאינון ממנן עלאין די בסטרא אחרא, ואינון מודעין ההיא מלה למלכי ארעא, דאינון בסטרא דלהון.

וכד הוו נביאים בהו בישראל, הוו נטלין נבואה דלהון, מתרין עמודין עלאין דאורייתא סמיך עלייהו. לבתר דאסתלקו נביאים מעלמא, ואתו מארי דמראה, ומארי דחלמא, נטלי מלה מאתריה כדקאמרן. וכד מלכי הוו בינייהו דישראל, ונביאים אסתלקו, ומארי דחלמא ומראה לא אשתכחו, אודעין מלה לאינון מלכין, מהאי פתחא כדקאמרן.

ואי תימא היך נטיל מלה מהאי אתר. תא חזי, כל דרגא ודרגא, וכל פתחא ופתחא, כלהו אית לון לבר, ממנן ידיען, דאתמנון (בסטרא דלהון) בכל אינון רקיעין, עד דנחתי לתתא ברקיעין תתאין ואודעין מלה לאינון דאצטריך בגין דהא מאלין היכלין דאינון סטרא דקדושה ורזא דמהימנותא, אתפרשו דרגין לתתא, כלהו ברזא דמהימנותא, ונחתי דרגין על דרגין, עד דפרחין מהאי עלמא, ואתמנון ביה.

מנהון, לנטרא בני נשא מסטרא אחרא, ומנוזיקי עלמא, ובאינון ארחי דקא אזלי. ומנהון, לסייעא לבני נשא, כד אתאן לאתדכאה. ומנהון, למעבד אתין ונסין בעלמא. ומנהון דקיימי לאשגחא בעובדין דבני נשא, למסחד סהדותא. וכן (בגוונא דא) מתפרשין כמה דרגין לסטרייהו, וכלהו ברזא דמהימנותא עלאה, בקדושה עלאה.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ב ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּגוֹנוֹא דַּא בְּסִטְרָא אַחְרָא, סִטְרָא מְסַבְּבָא, מִתְפָּרְשִׁין דְּרַגִּין מְאִינוֹן הִיכְלִין לְתַתָּא, כְּלָהוּ דְּרַגִּין לְאַבְאֶשָׁא, וְלֹאֲסִטְאָה עֲלֵמָא: מְנַהוֹן, קִיִּימִי לְאַסְטָאָה בְּנִי נְשָׂא, מֵאַרְחָ טַב לְאַרְחָ בִּישָׂא. וּמְנַהוֹן קִיִּימִי לְסִבְבָּא בְּנִי (דָּף רנ"ב ע"א) נְשָׂא, לְאַיִנוֹן דָּאֲתוּ לְאַסְתָּאָבָא, כְּמָה דְּתַנִּינוֹן, אַתָּא בַּר נֶשׁ לְאַסְתָּאָבָא, מְסַבְּבִין לֵיהּ בְּהַאי עֲלֵמָא, וּמְסַבְּבִין לֵיהּ בְּהַהוּא עֲלֵמָא, וְאַיִנוֹן אֶקְרוּ צוּאָה רוּתְחַת. כְּמָה דָּאֲתָּ אֲמַר (ישעיה ל) צָא תֵּאמַר לוֹ. וְאַיִנוֹן דְּרַגִּין דְּקִיִּימִן לְסִבְבָּא יִתִּיר, וּבְגִין כְּךָ, אֲלִין תְּדִיר לְקַבֵּל אֲלִין, וְכֹלָא אִיהוּ בְּדְרַגִּין יִדְעָאן כְּדָקָא חֲזִי.

פְּתַחַא תְּנִינָא. בְּהַאי פְּתַחַא אִית מְמַנָּא, דְּהֵרִיא"ל שְׁמִיָּה. וְאַיִהוּ לְסִטְרָא יְמִינָא, וְהַאי אִיהוּ מְמַנָּא, לְאַעֲלָא כָּל זְכוּתִין דְּזָכוּ בְּהוּ בְּנִי נְשָׂא, בְּגִין דִּיתְדִין בַּר נֶשׁ לְטַב עֲלִיָּהוּ כְּדֵ אֲתַדִּין לְטַב, וְאַיִנוֹן זְכִיִּין קִיִּימִן סְגִיָּאן עַל חוּבֵי בְּנִי נְשָׂא, כְּדִין הַאי מְמַנָּא, פְּקִיד עַל אֲגְרָא וְחוּלְקָא דְּאַיִנוֹן זְכִיִּין וְאַגְרָן לְטַב.

וְאַפִּיק הַהוּא דִּינָא, וּמְנִי לֵיהּ לְהַהוּא מְמַנָּא, דְּאַקְרִי פְּדִיא"ל, דִּי בְּהִיכְלָא תְּלִיתָאָה. וְכְדִין אֲמַר לֵיהּ, (איוב לג) פְּדַעְהוּ מְרַדְתָּ שַׁחַת. בְּגִין דְּכַד בַּר נֶשׁ קָאִים בְּבִי מְרַעִיָּה, וְאַתְפִּס בְּתַפִּיסוּ דְּמִלְכָּא, כְּדִין אֲתַדִּין בַּר נֶשׁ. וְכֹל זָכוּ וְכֹל חוּבָה דְּעַבְד בְּהַאי עֲלֵמָא, כְּלָא עָאֵל בְּהַאי הִיכְלָא לְאַתְדָּנָא.

וְכַד אֲתַדִּין לְטַב, בְּהַאי פְּתַחַא נְפַק דִּינִיָּה לְטַב, לְיְמִינָא דְּהַאי מְמַנָּא דְּהֵרִיא"ל, דְּקִיִּימָא בֵּיהּ, וְאוּדְעִין דִּינִיָּה לְטַב, עַד דְּאַשְׁתְּזִיב. וְנַחְתָּא הַהוּא דִּינָא, בְּכֹל אִינּוֹן מְמַנּוֹן, דְּרַגִּין דְּאַשְׁתְּמוּדְעוּ לְטַב לְתַתָּא, כְּלָהוּ דְּרַגִּין עַל דְּרַגִּין, וְכֹלָא, בֵּין לְטַב בֵּין לְבִישׁ, מִבֵּי מִלְכָּא אֲתַדִּין הַהוּא בַּר נֶשׁ.

פְּתַחַא תְּלִיתָאָה. בְּהַאי פְּתַחַא אִית מְמַנָּא חַד, גְּדִיא"ל שְׁמִיָּה. וְאַיִהוּ לְסִטְרָא שְׁמַאלָא, וְהַאי אִיהוּ מְמַנָּא, לְאַעֲלָא (ס"א לאתקלא) כָּל חוּבִין וְכֹל בִּישׁוֹן, דְּבַר נֶשׁ אֲסִיטִי אֲבַתְרִיָּהוּ בְּהַאי עֲלֵמָא. וְנַחֲתִית לֹון גּוּ מִתְקַלָּא לְאַתְקַלָּא, בְּאַיִנוֹן זְכִיִּין דְּעָאֵלוּ בִּידָא דְּהַהוּא מְמַנָּא אַחְרָא דְּקֵאֲמַרְן.

וְהַהוּא מִתְקַלָּא קִיִּימָא גּוּ פְּתַחַא רְבִיעָאָה, וְתַמֵּן אֲתַקְלוּ זְכִיִּין וְחוּבִין כְּחַדָּא. מֵאֵן דְּנִצַּח מְנִיָּהוּ, הִכִּי אִית לֵיהּ מְמַנּוֹן בְּהַהוּא סִטְרָא. אִי נִצַּחֵן זְכִיִּין, כְּמָה מְמַנּוֹן אִית בְּסִטְרָא דִּימִינָא, וְנִטְלִי הַהוּא דִּינָא, וּמְעַבְרִין בִּישׁוֹן וּמְרַעִין מִהַהוּא בַּר נֶשׁ, עַד דְּאַשְׁתְּזִיב. אִי נִצַּחֵן חוּבִין, כְּמָה מְמַנּוֹן אִית לֵיהּ בְּהַהוּא סִטְרָא דְּשְׁמַאלָא, עַד דְּנִטְלִי מְלָה הַהוּא סִטְרָא אַחְרָא, וְכֹל אִינּוֹן גְּרַדִּינִי נְמוּסִין, עַד דְּאַתְרַע מְזִלִּיָּה. וְכְדִין נַחְתָּא הַהוּא סִטְרָא אַחְרָא, וְנִטְלִי נְשְׁמַתָּא. זְכָאָה חוּלְקִיָּהוֹן דְּצְדִיקִיָּא בְּעֲלֵמָא דִּין וּבְעֲלֵמָא דָּאֲתִי.

פְּתַחַא רְבִיעָאָה. בְּהַאי פְּתַחַא, קִיִּימָא חַד מְמַנָּא, וְאַזְנִיָּה (ס"א מאזני"ה) שְׁמִיָּה. וְהַאי אִיהוּ מִתְקַלָּא, דְּנִטְלָא (ס"א דתקיל) זְכִיִּין וְחוּבִין, וּבֵיהּ אֲתַקְלוּ כְּלָהוּ כְּחַדָּא. וְדָא

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

אֲקָרִי (רנ"ה ע"א) מֵאֲזֵנֵי צְדָקָה. כְּדַכְתִּיב (ויקרא יט) מֵאֲזֵנֵי צְדָקָה. בְּהֵאֵי אֲתַקְלוּ כְּלָהוּ לְאֲתַדְנָא.

תַּחֲתוֹת הָאֵי מְמַנָּא, אֵית תְּרִין מְמַנָּן, חַד לִימִינָא וְחַד לְשִׁמְאַלָּא. חַד לִימִינָא, חֲרִיא"ל שְׁמִיָּה. חַד לְשִׁמְאַלָּא, גְּדוּדִיא"ל שְׁמִיָּה. וְכַד אֲתַקְלוּ זְכִיין וְחוּבִין, דָּא אֲכָרַע לְסִטְר יְמִינָא, וְדָא אֲכָרַע לְסִטְר שְׁמַאֲלָּא. וְכַלְהוּ אֲתַפְלִילוּ בְּהֵאֵי רוּחָא דְאֲקָרִי זְכוּ"ת אַל.

סדר הלימוד ליום ו אדר [יום 154 בשנה]

וְכַד אֲתַפְלִילָן כְּלָהוּ בֵּיה, אֲפִיק (ס"א חד) חֲיוֹתָא, קְדִישָׁא, וְהֵאֵי חֲיוֹתָא מְלַהֲטָא, וְאֲקָרִי שְׁמִיָּה, תּוּמִיא"ל. הָאֵי חֲיוֹתָא, אֵיְהִי חֲיוֹתָא דְקִיּוּמָא לְאַשְׁגַּחָא בְּעֵלְמָא, בְּאִינּוֹן עֵינֵי יִי, דְאֲזֵלָן וְשִׁטְאֵן בְּעֵלְמָא. וְאִינּוֹן עֵינֵי יִי, כְּלָהוּ נְטִלוּ אֲשַׁחְוֹתָא, מֵאִינּוֹן עוֹבְדִין טְבִין דְאֲתַעְבִּידוּ בְּטַמִּירוּ, וְלֹאֲשַׁחְוֹתָא בְּאִינּוֹן עוֹבְדִין דְאִינּוֹן בְּשִׁלְמוֹ דְלְבָא, וְאִף עַל גַּב דְלָא אֲתַעְבִּידוּ כְּדָקָא יְאוּת.

הָאֵי חֲיוֹתָא אֵיְהִי קִיּוּמָא בְּאַשְׁחְוֹתָא דְצְלוֹתִין. בְּגִין דְאִינּוֹן שְׁאַלְתִּין דְשְׁאֲלֵי בְנֵי נְשָׂא בְצְלוֹתֵהוֹן, כְּלָהוּ קִיּוּמֵי בִידָא דְהֵאֵי חֲיוֹתָא, וְאַנַּח לְהוּ בְּהֵאֵי הִיכְלָא, וְקִיּוּמִין אִינּוֹן שְׁאַלְתִּין בְּהֵאֵי הִיכְלָא עַד אַרְבַּעִין יוּמִין, לְאַשְׁחַחָא בְּהוּ.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ב ע"ב]

דְּהָא (בסוף ארבעין יומין) בְּכָל אַרְבַּעִין וְאַרְבַּעִין, נְפָקָא הָאֵי חֲיוֹתָא, וְנְטִיל לְכָל אִינּוֹן שְׁאַלְתִּין, וְאַנַּח לֹון קִיּוּמֵיהוּ דְאִינּוֹן שְׁבַעִין וְתִרִין נְהוּרִין, וְדִיּוּנִין לֹון. וְכַדִּין הָאֵי רוּחָא דְאֲקָרִי זְכוּ"ת אַל, (דף רנ"ב ע"ב) מְעִיין בְּהוּ, אֵי זְכִי אֵי לָא זְכִי. אֵי זְכִי, נְפָקָא הָאֵי צְלוֹתָא, וּמִתְגַּלְגַּלָּא הָאֵי שְׁאַלְתָּא, וְנְפָקָן עֲמָה תְרִיסַר מְמַנָּן, וְכָל חַד וְחַד תְּבַעִין מְעַם הַהוּא רוּחָא, קִיּוּמָא בְּהֵאֵי שְׁאַלְתָּא, וְאַתְקִיּוּמָא בְּהוּ.

תַּחֲתוֹת הָאֵי חֲיוֹתָא, אַרְבַּעַה שְׁרַפִּין מְלַהֲטָן, שְׁרַפָּא"ל, בְּרַקִּיא"ל, קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִיָּה. וְאַלִּין אַרְבַּע תַּחֲתוֹת הָאֵי חֲיוֹתָא קִיּוּמִין לְאַרְבַּע סְטְרֵי עֵלְמָא, אֵלִין ד' קִיּוּמֵי לְד' סְטְרֵי עֵלְמָא, וְאִינּוֹן מְמַנָּן לְאַשְׁחַחָא בְּכָל אִינּוֹן דְנְטְרֵי יוּמָא דְשַׁבְתָּא, וּמְעַנְגֵי שַׁבְתָּא כְּדָקָא יְאוּת.

מֵאַלִּין אַרְבַּע כַּד נְטִלֵי, נְפָקֵי שְׁבִיבִין דְאַשָׁא, וּמֵאַלִּין שְׁבִיבִין אֲתַעְבִּידוּ שְׁבַעִין וְתִרִין גְּלַגְלִין, מְלַהֲטָן בְּאַשָׁא. מֵהֲכָא אֲתַעְבִּיד נְהַר דִּינּוּר. אֵלִף אֵלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיהָ לְהַהוּא נְהַרָא, כָּל אִינּוֹן דְמְעַנְגֵי שַׁבְתָּא, אֵלִין אַרְבַּע מְמַנָּן מְשַׁחֲחֵן בְּכָל אִינּוֹן דְמְעַנְגֵי שַׁבְתָּא, וְהֵאֵי חֲיוֹתָא קִיּוּמָא עֲלֵיהוּ, וְנְטִלֵי בְּגִינָה תַּחֲתוֹתָהּ.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכל יומא ויומא, נגיד ההוא נהר דינור, ואוקיד לכמה רוחין, ולכמה שליטין. וכד עייל שבתא, פרוזא נפקא, ושכיך ההוא נהר דינור, וזעפין וזיקין ושביבין אשתככו. והאי חיותא אזלא וסלקא על ארבעה אלין שרפים דקאמרן. ועאל גו אמצעיתא דהיכלא דא, בההוא אתר דאקרי ענג.

בגין דבהאי אתר, כד עייל שבתא, מתסדראן תמן כל פתורי דבני עלמא, דאקרו בני היכלא דמלכא, ואלף אלפין, ורבו רבוון ממנו, קיימי על אינון פתורי. והאי חיותא עלאה על אלין ארבעה שרפים, ועאל בההוא אתר, וחמא כל אינון פתורי, (וכל אינון דקיימא עליהו) ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיך מענגי ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה לההוא פתורא. וכל אינון אלף אלפין, ורבו רבון, פלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דבריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) אז תתענג על יי וגו' כי פי יי דבר. וכלהו אמרי, (ישעיה נח) אז תקרא ויי יענה וגו'. רוחא עלאה דאקרי זכו"ת אל, כד ההוא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתראה תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר (ישעיה נח) אז יבקע כשחר אורך וגו', כבוד יי יאספך. כל אינון שבעין גהורין אחרנין בכל סטרין, פתחי ואמרי, (תהלים קכח) הנה פי כן יבורך גבר ירא יי.

וכד פתורא דבר נש לא קיימא בההוא אתר בסדורא דענוגא כדקא יאות, כדין האי חיותא, ואינון ארבע דתחותה, וכל אינון אלף אלפין ורבו רבון, פלהו דחיין ליה לבר, לההוא סטרא אחרא, וכמה גרדיני נימוסין, פלהו נטלי ליה ועיילי ליה לההוא אתר, דאיהו בהפוכא מן דא, ואקרי נגע. וכד עייל לה תמן, (ס"א פתחי) ואמרי (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. (תהלים קט) ינקש נושה לכל אשר לו וגו', אל יהי לו מושך חסד וגו'. רחמנא לשזבן.

בגין דענוגא דשבתא, ומהימנותא דקודשא בריך הוא (ס"א האי איהו אלין פתורי דענוגא דשבתא וזמנין וחגיגין כולהו חדוותא דקודשא בריך הוא) איהו. ובגין דא, כל אינון מענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקיימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דינור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגייהו כדקא יאות.

תחות אלין ארבע, אית ממנון אחרנין, דקיימי לבר, דאשתמודעאן מסטרא דהיכלא דא (וכל כרוזין לבר) ומכרזי לכלא אינון דינין, וכל אינון גזריין דאתגזרו בהאי היכלא.

כלא אתדן הכא, בר תלת מלין, דלא אתייהיב רשו הכא בהיכלא דא דאקרי זכותא. ואלין (בראשית מ"ג ע"ב, קפ"א ע"א, ויקרא כ"ה ע"ב) אינון: בני, חיי, ומזוני.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא אֲלִין תְּלַתָּא, לָא קַיְימִי הָכָא, בְּגִין דְּהָא בְּמוֹלָא תְּלִיאַן. דְּהָא הָהוּא נְהָר דְּנַגִּיד וְנַפְיָק, תַּמָּן תְּלִיין חֵיין דְּלַעִילָא, וְתַמָּן תְּלִיין מְזוּנִי, וְתַמָּן תְּלִיין בְּנִי, דְּהָא אֲלִין תְּלַתָּא מִתַּמָּן נַפְקִי, וְנַגִּידי וְאַתְמַשְׁכָּאן לְתַתָּא. וּבְגִין כֵּהָּ, כִּלְא קַיְימָא בְּהִיכְלָא דָּא, בַּר הַנִּי תְּלַתָּא.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ג ע"א]

בַּר נֶשׁ כַּד אִיהוּ בְּבִי מַרְעִיָּה, הָכָא אַתְדָּן, וְכֹל שְׂאָר דִּינִין דְּעֵלְמָא. וְאִי תִימָא, בַּר נֶשׁ בְּבִי (דף רנ"ג ע"א) מַרְעִיָּה, אִי אַתְדָּן לְחַיִּים יְהִיבִין לִיה. לָאוּ דְחֵיין תְּלִיין הָכָא, אֲלָא כַּד אַתְדָּן הָכָא לְחַיִּים, כְּדִין נַגִּידִין חַיִּים מְלַעִילָא, וְיַהֲבִי לִיה. (ואי לא לא יִהְיִין) זַכָּאָה חוּלְקִיָּהוּן דְּצַדִּיקָיָא דִּידְעֵי אַרְחוּי דְּאוּרִיָּתָא, וְזַכָּאן בַּהּ לְחַיִּי עֵלְמָא, עֲלִיָּהוּ כְּתִיב (ישעיה ס) וְעַמְּךָ כּוֹלֵם צַדִּיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ וְגו'.

היכל אהבה חס"ד הִיכְלָא חֲמִישָׁאָה, הִיכְלָא דָּא קַיְימָא לְאַנְהָרָא לְאַלִּין תַּתָּאִי. וְהָאִי אִיהוּ הִיכְלָא דְקַיְימָא לְאַנְהָרָא בְּרוּזָא דְמַהִימְנוּתָא. פְּתַחָא חֲדָא קַיְימָא בְּהָאִי הִיכְלָא, וְחַד מְמַנָּא עֲלִיָּה, וְהָהוּא מְמַנָּא אַקְרִי סְנִיגוּרִיָּה. הָאִי מְמַנָּא קַיְימָא עַל פְּתַחָא דָּא, בְּגִין לְמִילָף (ס"א סניגוריא עלייהו דִּישְׂרָאֵל וּבְגִין דָּא אַקְרִי שְׂמִיָּה כַּד דְּהָא אִיהוּ מְמַנָּא עַל כָּל אִינּוֹן טַבִּין דִּישְׂרָאֵל לְמִיעַל) סְנִיגוּרָא דְלָהוֹן, קַמִּיָּה דְמַאֲרִיָּהוּן. וְלָא יִשְׁלוּט עֲלִיָּהוּ סְטָרָא אַחֲרָא.

בְּהִיכְלָא דָּא, קַיְימָא חַד רוּחָא, דְּכֻלִּיל בְּאַרְבַּע, דְּהָא רוּחָא דָּא כְּלִיל בְּאַרְבַּע גְּוונִין, חוּר וְאוּכָם יְרוּק וְסוּמָק. וְהָאִי אִיהוּ רוּחָא דְקַיְימָא כְּלִיל בְּכֻלָּא, וְאַקְרִי סוּרִיָּה, רַב עַל כָּל אִינּוֹן חַיִּילִין תַּתָּאִין. וְכֻלְהוּ קַיְימִין תַּחוּתִיָּה, וּמְמַנִּין תַּחוּתִיָּה דִּיהָ.

הָאִי רוּחָא, דְּסָגִיר וּפְתַח. כָּל מְפַתְחָאן עֲלָאִין כְּלָהוּ אַתְמַסְרִין בִּידִיהָ. (תלת זמנין ביומא) כָּל חַיִּילִין תַּתָּאִין, כְּלָהוּ אַתְכְּפִילִין וְקַיְימִין תַּחוּתִיָּה, וּמְנִיָּה אַתְזוּנִי. הָאִי קַיְימָא בְּכָל רוּזִין דְמַאֲרִיָּה, כָּל גְּנִזִין עֲלָאִין כְּלָהוּ אַתְמַסְרִין בִּידִיהָ.

הָאִי רוּחָא אַקְרִי אַהֲבָה. וּבְגִין דָּא, אַקְרִי הִיכְלָא דָּא, הִיכְלָא אַהֲבָה. בְּגִין דְּהָכָא אַתְגְּנִיזוּ כָּל רוּזָא דְרוּזִין, לְמַאן דְּאַצְטְרִיף לְאַתְדַּבְקָא בִּיהָ. וְהָכָא הוּא רוּזָא דְכְּתִיב, (שיר השירים ז) שָׁם אָתָּן אֶת דוּדֵי לֶךְ.

רוּחָא דָּא, אִיהוּ נְטִיר כָּל נְטִירוֹ דְּלַעִילָא, וְדָא אַקְרִי (תהלים קכא) שׁוֹמֵר יִשְׂרָאֵל. (דברים ז) שׁוֹמֵר הַבְּרִית. בְּגִין דְּהָכָא אִיהוּ נְטִירוֹ דְּכָל גְּנִזִין עֲלָאִין, וְעַל דָּא גְּנִזִין דְמַאֲרִיָּה גְּנִזִין בִּיהָ. מַהֲאִי נַפְקִי שְׁבִילִין וְאַרְחִין לְאִינּוֹן דְּלַתְתָּא, בְּגִין לְאַתְעֲרָא בָּהוּ רוּחָא דְרַחֲמִיָּתָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין ד' גוונין דביה, אתכלילן דא בדא. וכד בעאן לאכללא, בטש דא בדא, ונפק מכלהו חד חיותא קדישא, דאקרי זהר. והאי חיותא על דא פתיב, (יחזקאל י') היא החיה אשר ראיתי על נהר כבר.

מהיכלא דא, נפקין כל רוחין קדישין דקיימין בקיומא דנשיקין (עלאין). דהא מאינן נשיקין, נפקא אורא דרוחא, לקיומא דנפשא לכל אינון נשמתין עלאין, דאתייהבו בבני נשא. ורזא הוא דכתיב, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. בגין דבהאי היכלא קיימין כל נשמתין, וכל רוחין, דזמינן לנחתא בבני נשא, מיזמא דאתברי עלמא. ועל דא, היכלא דא נקטא, כל אינון נשמתין דנפקין מההוא נהר דנגיד ונפיק. ובגין דא, היכלא דא לא קיימא לעלמא בריקנייא.

ומיזמא דאתחרב בי מקדשא, לא עאלו הכא נשמתין אחרנין. וכד יסתיימון אלין, היכלא קיימא בריקנייא, ויתפקד מלעילא, וכדין ייתי מלכא משיחא. ואתער היכלא דא לעילא, ויתער היכלא לתתא.

וברזא דהיכלא דא פתיב, (שיר השירים ד) שני שדין פשני עפרים וגו'. בגין דבהיכלא דא הוא רוחא דקאמרן, והוא חיותא, אפיק תרין נהורין פלילן דא בדא, מתקשרן דא בדא, ואקרון א"ל שד"י. אלין אקרון שד"י, וא"ל דלתתא, מתחברן דא בדא, ואעיל דא בדא, ואקרי א"ל שד"י. בגין דנפק מכללא דאלין שדים.

והאי א"ל דאיהו מסטרא דימינא, נטיל מאתר דא, כל אינון רחמין, דקיימי לאתזנא ההוא היכלא דלתתא, דאקרי זכות"א, על שמא דהאי רוחא דביה דקאמרן. האי שדי, יניק לכל אינון תתאין, ולכל אינון היכלין, ולכל אינון דלבר, דקיימי מסטרא דא, דאקרון יתדות המשכון, כמה דאוקימנא. ועל דא אקרי שדי, בגין דמספקא מזונא לכלהו תתאי, כמה דאיהו מקבלא, מסטרא דימינא.

[זהר חלק ב' - דף רנ"ג ע"ב]

מהכא, נפקו אינון נהורין, דאקרון (בראשית ג) להט חרב המתהפכת. בגין דמתהפכא לכמה גוונין, והא אוקימנא, דאלין מתערי דינא בשליחותא דלעילא, ואינון בעלמא (דף רנ"ג ע"ב) מסטר שמאלא, כד אתפרש (ס"א אתפשט) רוחא דא, ובטש לאפקא נהורין לכל סטרין, כאינון שדים דרמאן חלבא לכל סטר, הכי נמי מהאי רוחא, נפקי לכל סטר, ואפיקו חד חיותא אחרא, די ממנא על אלין, דאקרי להט חרב המתהפכת. ודא אקרי. (חסר) (ס"א שבע ודא איהו דממנא)

והוא והאי דממנא על עלמא. בזמנא די ממנא כפנא על עלמא ואתדן ביה, כדין האי חיותא אתפקדא על עלמא, ואפיק רוחא דמזונא, לכל אינון בני

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהימנותא, דלא ימותון בכפנא, וסעיד לבייהו. בגין דהא מסטרא אחרא, כד שלטא כפנא בעלמא, נפקי מהאי סטרא תרין רוחין מסאבין, ואקרין שוד וכפן. ודא איהו רזא, (איוב ה) לשוד ולכפן תשחק. בגין דאלין קיימין בעלמא, ועבדין לון לבני נשא קטרוגא. חד, ההוא דקא משדר להו כפנא, ומייתי. וחד, דקא אכלי בני נשא ולא שבועין, בגין דהא רוחא בישא שלטא בעלמא.

חיותא דא, אפיק חד ניצוצא, דקא נפיק מנציצו דתרין ניצוצין דאמרון, דאינון מתהפכאן לכמה גוונים. והאי ניצוצא אקרי שרפים, והאי אחיד בהון, ולהיט לון.

בהיכלא דא אית תרין ממנו, נהורין דקיימין על אלף ורבוא רבבן דאקרין גפנים, ואלף ורבוא רבבן דאקרין רמונים, וכלהו קיימין בחביבותא, ואלין אינון דאעלי רחימותא בין ישראל לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא. וכלהו מתערי רחימותא, וקיימן ברחימו. וכד אתער רחימו מתתא לעילא, ומעילא לתתא, כדין אתמליא היכלא, דא, מפמה טבין, מפמה חסדין, מפמה רחמין וכדין רחימו דלתתא, גו רחימו עלאה, אתדבק דא בדא.

מהכא נפקי תרין ממנו, ואקרין אהבה, על שמא דהיכלא. ואלין קיימין לאשגחא על כל אינון דמיחדי יחודא דמאריהון ברחימו, ומסרי נפשיהו עליה ברחימו, וסלקי ואסהידו לעילא וכל אינון דעבדי חסד בעלמא, אינון חסדין סלקין ועאלין גו האי היכלא, ומתעטרי תמן, וסלקי לאתעטרא גו אהבה עלאה. ועל דא פתיב, (תהלים קח) פי גדול מעל שמים חסדך. בהיכלא דא פתיב, (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה ונהרות לא ישטפוהו וגו'.

היכל הרצון תפאר'ת היכלא שתיתאת. דא הוא היכלא דאקרי היכלא

דרצון, דאיהו רעוא, דאקרי (דברים ח) מוצא פי יי', חדוה דאתדבקוהא דכלא. והכא איהו רעוא דרעוין, ברזא דכתיב, (שיר השירים ד) פחוט השני שפתותיה. רעוא דכל נשמתין, דנפקי מההוא מוצא פי יי'.

האי היכלא, היכלא דרעוא. דקיימן הכא כל שאלתין, וכל בעותין דעלמא. בגין דרעוא דכל רעוין, כד נשיקין אשתכחו, ברזא דכתיב, (בראשית כט) וישק יעקב לרחל. וכדין כד נשיק דא לדא, כדין אקרי עת רצון. בגין דהא כדין שלימו אשתכח, וכל אנפין נהירין. וכד צלותין סלקין, כדין איהו עת רצון לאשתכחא, ועל דא פתיב (תהלים ט) ואני תפילתי לך יי' עת רצון. דאיהו חבורא דא עם דא.

בהיכלא דא קיימן שית פתחין, ד' פתחין לד' סטרין דעלמא, וחד לעילא, וחד לתתא. באלין פתחין אתמנא חד רוחא, דאיהו רב על פלהו די ממנו בכל אלין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתחין, ורזיא”ל שְׁמִיָּהּ. וְהָאֵי אֲתַמְנָא וְאֲתַפְקֵד בְּכָל אֵינּוֹן רְזִין עֲלָאִין, דְּפוּמָא לְפוּמָא מְמַלְלָן, דְּנִשְׁקִין דָּא דִּלָּא בְּרַחֲמֵי דְרַחֲמֵימוֹתָא.

רְזִין אֲלִין לָא קִיִּימָן לְגַלְתָּהּ, אָבֵל כַּד תִּרְעִין אֲתַפְתְּחוּ, כְּדִין יִדְעִין כַּלְהוּ הִיכְלִין, וְכָל אֵינּוֹן רוּחִין, וְכָל אֵינּוֹן מְשָׁרְיִין, דְּהָא תִּרְעִי דְרַצוֹן אֲתַפְתְּחוּ. וְלֹא עֲאֲלִין בְּאֲלִין תִּרְעִין, אֲלָא רַעוּי דְצִלוֹתִין, רַעוּי דְשִׁבְחָא, רַעוּי דְנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין עֲלָאִין.

הָאֵי אִיהוּ הִיכְלָא דְמִשְׁהָ, בְּהָאֵי הִיכְלָא אֲתַכְנִישׁ מִשְׁהָ בְּרַחֲמֵי, וְנִשְׁקֵי נִשְׁקִין. בְּהָאֵי הִיכְלָא, (שמות יט) מִשְׁהָ יִדְבֵּר וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ד ע"א]

כַּד אֲתַדְבְּקוּ נִשְׁקִין בְּנִשְׁקִין, (דף רנ"ד ע"א) דָּא עִם דָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב, (שיר השירים א) יִשְׁקֵנִי מִנִּשְׁקֵיכֶן פִּיהוּ וְגו'. לִית נִשְׁקִין דְּחֻדוּהָ וְרַחֲמֵימוֹתָא אֲלָא כַּד מִתְדַבְּקוּ דָּא בְּדָא, פּוּמָא בְּפוּמָא, רוּחָא בְּרוּחָא, דְכַדִּין רוּחָא דָּא עִם דָּא, בְּתַפְנוּקִין דְכָלָא, וּבְחֻדוּהָ, מְנַהֲרוּ עֲלָתָהּ.

תָּא חֲזִי, מִשְׁהָ יִדְבֵּר, דְכְּתִיב, (שיר השירים א) הִנֵּה יָפָה רַעֲיָתִי, וְכְתִיב (שיר השירים ד) כְּחוֹט הַשָּׁנִי שִׁפְתוֹתֶיךָ. וְהֶאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל, דְכְּתִיב, (שיר השירים א) הִנֵּה יָפָה דוֹדִי אַף נְעִים, וְכְתִיב (שיר השירים ה) שִׁפְתוֹתַי שׁוֹשְׁנִים נוֹטְפוֹת מוֹר עוֹבֵר.

הָאֵי רוּחָא, אֲתַמְסְרוּ בִינְדִיָּהּ, כָּל רְזִין דְאֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין עֲלָאִין, דְמִתְעַרְי תִּיאוּבְתָא דְרַחֲמֵי דְלַעֲיֵלָא וְתַתָּא כְּחֻדָּא. אֵינּוֹן נִשְׁמַתִּין עֲלָאִין, כְּגוֹן רַבִּי עֲקִיבָא וְחִבְרוּי, דְאֲלִין לָא אֲתַקְרִיבוּ לְאֲסַתְחָאָהּ בְּנַהֲרֵי דִינּוּרָא, כְּמָה דְשָׂאֵר נִשְׁמַתִּין אֲסַתְחָיִין תַּמָּן וְעִבְרוּ בֵּיהּ, וְהָא אֲוֹקִימְנָא. (תא חזי), רוּחָא דָּא, אֲפִיק תְּרִיסָר גְּהוּרִין, וְכַלְהוּ קִיִּימֵי בְּרִזָּא דְתַחֲתוֹת הָאֵי רוּחָא. בְּאַרְבַּע סְטָרִין דְעֲלָמָא, קִיִּימִין ד' גְּהוּרִין עֲלָאִין, דְשִׁלְטִין לְאַרְבַּע סְטָרִין. בְּסְטָרָא דְדְרוּם, קִיִּימָא חַד גְּהוּרָא עֲלָתָהּ יִמִּינָא דְכָל עֲלָמָא, דְהָא מְנִיָּה שְׂרָאן יִשְׂרָאֵל לְאַתְאֲחַדָּא בְּרִזָּא דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְאִיהוּ מִיכָאֵל, רַב חֵילָא דְנַהוּרָא עֲלָתָהּ, דְנַחֲתָא מִסְטָרָא דְדְרוּם, דְתַמָּן גְּהוּרָא קִיִּימָא בְּתוֹקְפִיהָ.

הָאֵי מִיכָאֵל, גְּהוּרָא יִמִּינָא, אֲפִטְרוּפּוֹסָא רַבָּא דִּישְׂרָאֵל. בְּגִין, דְכַד סְטָרָא אַחְרָא קִיִּימָא לְאַסְטָאָהּ עֲלִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל, כְּדִין מִיכָאֵל טַעַן עֲמִיָּהּ, וְאֲתַעֲבִיד סְנִיגוּרָא עֲלִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל, וְאַשְׁתַּזְבֵּן מֵהֵוּא קְטִיגוּרָא דְמָאֲרִי בְעֵלֵי דְבָבוּ דִּישְׂרָאֵל.

בַּר בְּזַמְנָא דְאִיחְרַב יְרוּשָׁלַם, דְהָא כְּדִין אֲתַגְּבְּרוּ חוּבִין וּמִיכָאֵל לָא יָכִיל בְּהַדִּיָּה דְסְטָרָא אַחְרָא, דְטַעַנְתִּיהָ דְמִיכָאֵל תְּבִירָא עֲלִיָּהּ דִּישְׂרָאֵל, וְכַדִּין (איכה ב) הִשִּׁיב אַחֲוֹר יִמִּינוּ מִפְּנֵי אוֹיֵב.

בְּסְטָרָא דְצָפוֹן, קִיִּימָא גְּהוּרָא אַחְרָא, דְהָא אִיהוּ קִיִּימָא (ס"א לנטלא) לְבִטְלָא דִּינָא מִבֵּי הִיכְלָא רַבִּיעָאָה. וְיֵהֵב לְמִמְנָא דְפַתְחָא דְבַהֲהוּא פַתְחָא קִיִּימָא מִמְּנָן אַחְרוֹן דְאֵינּוֹן

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבסטר מסאבא, מחפאן להווא ממנא ונטלי דינא. ולזמנין דהאי נהורא דבסטר דצפון, איהו עביד דינא, ולא יתמסר בידא דסטר אחרא. בגין דכל דינין דאתעבידו ביה, אית לון אסוותא. וקודשא בריך הוא עביד חסד באינן אתרי.

גבריא"ל איהו האי נהורא דבסטר דצפון, ובכל אתר דאיהו מחי, שרי ביה חסד. בגין דגבריא"ל בתרין סטרין, כליל בתרווייהו, ועל דא, מחיא ואסוותא ביה. בסטרא דא קיימא רזא דכתיב, (דברים ח) כי כאשר ייסר איש את בנו יי' אלהיך מיסרך. ואלין יסורין דרחימותא, דכלילן בסטרא דא ובסטר דא.

בסטר דמזרח, קיימא נהורא אחרא, דאיהו קיימא בכל מלי דאסוותא, למיעל קמי מאריה, כל אינן דאתנשיין בבי מרעיהו, ולקרבא זמנין וקצין לאינן מרעין דאשתלימו מהימנותיהו. ואסחר עלמא בכל יומא ויומא, בגין לאשלמא אסוותא בפקודא דמאריה, והאי (איהו) נהורא רפא"ל שמיה. ואף על גב דהא אוקימנא ליה לסטרא אחרא. ודא אחיד לסטרא דא, ולסטרא דא, לסטרא דמיכאל, ולסטרא דגבריא"ל.

והאי איהו ממנא, בשעתא דאתדן בר נש בהיכלא רביעאה לחיים, פדין איהו אקדים באסוותא. והאי אסוותא מגו דחיקו נפקא, בגין דמתרין סטרין נפקא, והאי דחיקו אתיא מגו סטר שמאלא, ואסוותא מגו סטר ימינא. ועל דא, ההוא מרע פד אתיא ליה אסוותא, מגו דחיקו סגיא אתיא ליה.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ד ע"ב]

והכי הוא מסטרא דמערב, ואף על גב דאמרן דרפאל בסטר מזרח, ואוקמוה בסטר דא דמערב, אסוותא וחיין לאו איהו אלא מסטר מזרח, דהא (רמ"ו ע"ב) מתמן אתמשכאן חיין לתתא. (ובהאי סטרא דמערב), נהורא חד ונוריא"ל שמיה, ואיהו אוריא"ל. ודא איהו כליל מפלהו, וקיימא שליחא בכלא. ואית ליה ג' סטרין, אבל תרין אינן, בגין דכל חד מאלין כליל בחבריה, (דף רנ"ד ע"ב) דאינן ארבע יסודין תתאין, מאינן ארבע יסודי עלמא, עלאין על פלא. ובגין דכלהו מתקשרן דא בדא, רמז קרא ואמר, (שיר השירים ו) אל גנת אגוז ירדתי לראות.

אינן תריסר נהורין, קיימין בהווא רוחא דקאמרן, והווא רוחא עלייהו בשלימו, אלין ארבע נהורין עלאין, אית תחותיהו תמניא אחרנין, למהוי בשלימו, ובכלהו שלימו חד (ירדתי לראות אלין ארבע נהורין עלאין אית תחותיהו תמניא אחרנין ואינן תריסר נהורין דקימין תחות ההוא רוחא דקאמרן והווא רוחא עלייהו בשלימו למהוי בכלהו שלימו חד), וכד מתפרשין פלהו, אינן תלת לכל סטר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין ארבע סמכין, קיימין לסלקא ולא תאחדא האי היכלא לעילא, באתר דאקרי שמים, לאתחברא נשיקין אלין באלין פחדא. תחות אלין, כמה דרגין לדרגין, פלהו נפקי מנייהו, מאלין יסודין תתאין, מנייהו מסטרא דמיא, ומנייהו מסטרא דאשא, ומנייהו מסטרא דרוחא, ומנייהו מסטרא דעפרא.

פגוונא דא תנינן, ארבעה נכנסו לפרדס, וכלהו אתברירו לדוכתא דא, לאלין ארבע יסודי. וכל חד וחד אתקשר בדוכתיה, דא בסטרא דאשא, ודא בסטרא דמיא, ודא בסטרא דרוחא, ודא בסטרא דעפרא. וכלהו אטבעו ביסודא דיליה, כמה דאעלו. בר ההוא שלימא חסידא, דאתיא בסטרא דימינא, ואתדבק בימינא, וסליק לעילא.

וכד מטא להאי אתר דאקרי היכל אהבה, אתדבק ביה ברעו דלבא. אמר, האי היכלא, צריכא איהו לדבקא ליה, בהיכלא דלעילא, באהבה רבה. פדין אשתלים ברנא דמהימנותא, ואיהו סליק ואשלים אהבה זוטא באהבה רבא, פדקא חזי. ועל דא מית באהבה, ונפק נשמתיה בהאי קרא, (דברים ו) ואהבת. זכאה חולקיה.

כל אינון אחרנין, נחתו לתתא כל חד וחד, ואתענשו בההוא יסודא נחת לתתא. אלישע נחת לתתא בסטר שמאלא, דאיהו אשא, ונחית ביה ולא סליק, ואערע בההוא סטרא אחרא, דאקרי אל אחר. ואתמנע מניה תשובה, ואתתרך בגין דאתדבק ביה, ועל דא אקרי אחר, ואוקימנא.

בן עזאי, נחית ביסודא דעפרא, ועד לא מטא לאוקידו דעפרא, דמטי לההוא סטר אחרא, אטבע בההוא עפרא, ומית. ועל דא פתיב, (תהלים קטז) יקר בעיני יי המותה לחסידיו.

בן זומא, נחית ביסודא דרוחא, ואערע ברוחא אחרא, דמטא לסטר מסאבא, דאקרי פגע רע, ובגין כך פגע ביה, ולא אתיישב ביה, וכלהו לא אשתזבן מעונשא. ועל דא אמר שלמה, (קהלת ח) יש הבל אשר נעשה על הארץ אשר יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים. בגין דאלין נחתו בדרגין אלין, ואתענשו.

תא חזי, בגין דרבי עקיבא סליק לעילא פדקא יאות, עאל בשלם ונפק בשלם. דוד שאיל שאלתא, ולא אתפרש, דכתיב (תהלים יז) ממתים ידך יי ממתים מחלד חלקם בחיים. (ס"א תוהא) על מה דא אלין דאתקטלו בקטולי עלמא צדיקיא, זכאין דלא חאבו חובה בגין דיתענשו.

תא חזי, ממתים ידך יי, ממתים מחלד חלקם בחיים, הכא איהו תרי סטרי, ידך יי. וחלד. ידך יי, דא קודשא בריך הוא, דנשמתא אתכניש לגביה. ממתים מחלד,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דא סטרא אחרא, דגופא איהו שלטא עלוי, דכתיב (ישעיה לח) לא אביט אדם עוד עם יושבי חדל.

תא חזי, נשמטא דאלין, לאשלמותא דרוחא קדישא, דלהון עשרה רוחין מתתא בדקא יאות, וגופא דלהון יתמסר למלכו חייבא. כל חד נטיל חולקיה, ברנא דקרביני.

ותא חזי, רישא שירותא דמהימנותא, גו מחשבה, בטש בוצינא דקרדינותא, וסליק גו מחשבה, (ס"א ואפיק) נצוצין, נציצין זריק (ויקרא רצ"ב ע"ב) לתלת מאה ועשרין עיבר, ובריר פסולת מגו מחשבה, ואתבריר.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ה ע"א]

אוף הכי, פגוונא דא סליק במחשבה, כמה דאתברר ביה פסולת, (ס"א ויתבריר אוף הכי, אלין בהו אשתלים מאן דאצטריך, ודאי כך סליק במחשבה וכלא) ויתבריר אלין, בהו אשתלים מאן דאצטריך, ודאי כד סליק, במחשבה סליק וכלא (דף רנ"ה ע"א) כמה דאצטריך. חידו מסטרא דא, ועציבו מסטרא דא.

כתיב (קהלת ח) ושבחתי אני את השמחה אשר אין טוב לאדם תחת השמש כי אם לאכול ולשתות ולשמוח והוא ילוננו בעמלו ימי חייו אשר נתן לו האלהים תחת השמש. ושבחתי אני את השמחה, וכי שלמה מלכא משבח דא. אלא ושבחתי אני את השמחה, דא חדוותא דמלכא קדישא, בזמנא דאיהו שלטא, בשבתא וביומין טבין, דמכל עובדין טבין דבר נש עביד, אין טוב לאדם תחת השמש, כי אם לאכול ולשתות, ולאחזאה חדוותא בההוא, (נ"א זמנא) סטרא בגין דיהא ליה חולקא לעלמא דאתי.

והוא ילוננו בעמלו. מאן. דא קודשא בריך הוא, הוא ילוננו, ויהך עמיה לאעלא ליה לעלמא דאתי.

דבר אחר והוא ילוננו, מאן הוא. ההוא בר נש דאכיל ושתי וחדוי, כל מאי דאפיק למיכל ולמשתתי, הוא ילוננו לקודשא בריך הוא בהלואה, ואיהו יהיב ליה כפלי כפלים, מכל מה דאפיק בהאי. בתרין אלין, אוזיף בר נש לקודשא בריך הוא, כד חייס ליה למסכנא. וכד אפיק בשבתי וזמני. דהא כלא אוזיף לקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (משלי יט) מלוה יי חונן דל וגמולו ישלם לו.

ובגין כן, דא שמחה, ודא עציבו. דא חייס ודא מות. דא טוב, ודא רע, דא גן עדן, ודא גיהנם. וכלא, דא בהפוכא דדא, ועל דא גופא דלהון הוה בעציבו, ונשמטא בחדוה. וכד הוה אלין עשרה דאקרין הרוגי מלכות, הרוגים הוה מסטרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אחרא, ואשלימו אתר אחרא דקדושה. ובגין כך, כלא גלי קמי קודשא בריך הוא, ואתעביד כדקא יאות.

בהיכלא דא קיימין אינון תריסר. ארבע אלין לעילא, ותמניא עמהון. בגין דכל חד, נטיל עמיה תרין, כמה דאיהו סדורא (דתרין) דדגלים וכן בסדורא דלתתא, עד סוף דכל דרגין.

בהיכלא דא, עאלין כל אינון צלותין, וכל אינון רעוין דשבחין דאתעבידו ברחימו, וכד עאלין בהאי היכלא, פלהו מתדבקן ביה. (בקודשא בריך הוא) ובכל יומא, ובכל זמנא דנשיקין אתחברו, כדין איהו זמנא, דקודשא בריך הוא אשתעשע בנשמתין דצדיקיא, ומהו השעשוע דמתערין אינון נשיקין, ואינון אקדימו לההוא ענוגא, ועל דא כתיב (ישעיה נח) אז תתענג על יי, ואוקימנא.

היכלא דא, כללא דכל אינון היכלין תתאין, פלהו כלילן בהאי היכלא. היכלא קדמאה, דתמן קיימא ההוא רוחא דקאמרן, וכל אינון חיוון דביה, אסתמיך בתרין סמכין לסטר מזרח, ובתרין סמכין לסטר דרום, ובתרין סמכין לסטר מערב, ובתרין סמכין לסטר צפון, ואינון תמניא. ואלין אקרון יתדות המשפן, וקיימי לבר.

כד מלכא עלאה אתי, נטלי אינון יתדות, ואתעקרון מאתרייהו אינון מיתרים, דאינון תמניא אחרנין, בר מאינון יתדות דקא אמרן. וההוא רוחא קדמאה די בגו היכלא דא, קדים ועאל, ואתפליל בגו ההוא (ס"א תניינא ברוחא אחרא דביה) רוחא תניינא דביה.

אינון תרין סמכין דלסטר מזרח, אינון קרעיא"ל, דאתמנא לבר על תריסר אלפי ממנן, דכלהו אקרון יתדות המשפן, דא לימינא. לשמאלא שמעיא"ל, ואתמנא על תריסר אלפי ממנן אחרנין, וכלהו יתדות כדקאמרן. (אינון ממנן אחרנין) סמכין דאתמנן לסטר דרום, חד סעדיא"ל, וחד סטריא"ל, (נ"א סעריהא"ל) כל חד וחד, על תריסר אלפי ממנן אחרנין. אלין לא אתעדון משולטנהון לעלמין.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ה ע"ב]

אלין פלהו, ממנן על קיומא דעלמא, אלין (מאינון דקיימן בקיומא דאינון דאתנסיבו דשקלי (קט"ו ע"ב) במתקלא דוכרין ונוקבין דא עם דא) (ס"א אינון דתקלי במתקלא דכורין ונוקבין, לאתנסבא דא עם דא). ואלין אקרון מאזנים, על דא כתיב, (תהלים סב) במאזנים לעלות, ולא אינון דכתיב בהו (רנ"ב ע"א) (ויקרא יט) מאזני צדק, דקאמרן. כל אינון דשקילין דא עם דא, ולא שקיל דא יתיר מן דא, סלקין ואתחברן כחדא, ואינון חבורא (דף רנ"ה ע"ב) דדכר ונוקבא כחדא, ועל דא במאזנים לעלות. ואף על

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

גב דלזמנין מסתייעא מלתא, ושקיל דא יתיר מן דא, סלקין ומתחברין כחדא, והא אוקימנא.

אינון תרין סמכין דלסטר צפון, פתחיא"ל, עטריא"ל. וממנן כל חד וחד, על תריסר אלפין ממנן אחרנין, ואינון יתדות המשכן, ובאלין אחרנין דקאמרן. אינון ממנן תרין סמכין אחרנין דלסטר מערב, אינון פדתיא"ל תומיהא"ל, ואתמנון כל חד על תריסר אלפי ממנן אחרנין, וכלהו יתדות המשכן כדקאמרן.

אלין אינון דאושדי דמעין, על כל אינון דמתרכי נשיהון קמיינתא. בגין דאינון שבע ברכאן דאתמסרו לה, אתעדון, ולא אתקיימו, בגין דאתתרכא, ולא אתדבקו בעלה ואתתא כחדא. ועל דא פלהו אושדי דמעין, דאחזי תירווכין, דאינון שבע ברכאן כמה דאתעדון מאתר אחרא. כדן בההיא שעתא קלא נפק ואמר, (ישעיה ג) אי זה ספר פריתות אמכם אשר שלחתיה.

סדר הלימוד ליום ז אדר [יום 155 בשנה]

היכלא תניינא, דקא אמרן דכליל להיכלא קדמאה, לאתייחדא ביה. וכל אינון חיוון, הכי נמי אית ליה תמניא סמכין כקדמאי. וכולהו ממנן, כל חד וחד, על תריסר אלפי ממנן אחרנין, כאלין קדמאי כדקאמרן. תרין סמכין אינון לסטר מזרח, תרין סמכין לסטר דרום, ותרין סמכין לסטר צפון, ותרין סמכין לסטר מערב.

אלין תרין סמכין דלסטר מזרח, יהדניא"ל, גזורי"ה. תריסר אלפי ממנן דכל חד, וכלהו יתדות. אינון תרין סמכין דלסטר דרום, אהריא"ל, ברהיא"ל. כל חד וחד, אינון על תריסר אלפין כקדמאי.

אלין ממנן על משבר, ונטלי אינון קלי דנשין, ומנחן לון קמי ההוא היכלא. וכד ההוא סטרא אחרא אתי לקטרגא בהאי שעתא, דאיהו שעתא דספנה, קיימי אלין, ועאלין הני קלי לממנא דעל פתחא, ולא יכיל ההוא סטרא אחרא לקטרגא. ולזמנין דקדים ההוא סטרא אחרא ועאל וקטריג, ויכיל לנזקאה.

אלין תרין סמכין דלסטר צפון, חלחליא"ל (ס"א סלסליא"ל), קרספיהא"ל, אינון ממנן כל חד על תריסר אלפין אחרנין. דלסטר מערב אינון, סוגדי"ה (ס"א סוגרי"א). גדרי"ה. ואלין על תריסר אלפי אחרנין.

ואלין ממנן על ההוא דמא דברית, כד אתגזר ההוא ולדא לתמניא יומין ואלין נטלי ההוא דמא, ומנחן ליה קמי האי היכלא. וכד רוגזא אתער בעלמא, אשגח קודשא בריך הוא על ההוא דמא, ולא אתייהיב לההוא סטרא אחרא רשו לאעלא תמן.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בזמנא דאתגזר ההוא בר נש לתמניא יומין, ושראת עליה שבת, מלכות קדישא, ההיא ערלה דגזרין ושדאן ליה לבר, כדין קיימא ההוא סטרא אחרא, וחקא דהאי איהו חולקיה מקרבנא דא, כדין אתבר, ולא יכיל לשלטאה ולקטרגא עלוי, וסליק ואתעבד סניגוריא על ישראל, קמי קודשא בריך הוא.

היכלא תליתאה. היכלא דא דקיימא לאכללא, וליחדא ביה ההוא היכלא תניינא, וההוא רוחא, וכל אינון חיוון דביה, פלהו פלין ואתייחדן דא בדא. ואינון חד רוחא דכליל דא בדא, הכי נמי אית ליה תמניא סמכין, לארבע סטרין דעלמא, וכלהו אקרונ יתדות המשפן. תרין סמכין דלסטר דרום, אינון שכניא"ל, עזויז"ה. (ס"א ואינון ממנן על תריסר אלפי ממנן אחרנין כל חד כאינון אחרנין) תרין סמכין דלסטר מזרח, יהודי"ה עזריא"ל. ואלין קיימי כל חד וחד, על י"ב אלפי ממנן אחרנין, וכלהו אקרונ יתדות המשפן.

ואלין אתמנון על ההוא הבל דתינוקות דלעאן באורייתא, לקיימא עלמא. ואלין נטלי ההוא הבל, וסלקי ליה לעילא. וכל הבל והבל דאינון תינוקות דלעאן באורייתא לקיימא עלמא, אתעביד מניה רוחא חדא, וסלקא ההוא רוחא לעילא, ואתעטר בעטרא קדישא, ואתמנא נטורא דעלמא, וכן פלהו.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ו ע"א]

תרין סמכין דאינון לסטר צפון, עזפיא"ל (ס"א קטצירהא"ל), קטטריהא"ל. ואינון ממנן (דף רנ"ו ע"א) על תריסר אלפי ממנן אחרנין כל חד וחד כדקאמרן. תרין סמכין דלסטר מערב, אינון עססנ"ה, אדיריר"ה (נ"א אדירי"ה). ואלין ממנן על תריסר אלפין ממנן אחרנין, כל חד וחד כדקאמרן.

אלין אתמנון לאכרזא בכל רקיעין, לכל אינון דמעברין בנייהו מאורייתא, וסלקין לון דלא ילעון בה, כדין נפקי כל הני ממנן ומכרזי ואמרי, ווי לפלגיא דאעבר בריה מאורייתא, ווי ליה דקא אתאביד מעלמא דין, ומעלמא דאתי.

היכלא רביעאה. היכלא דא היכלא דקיימא בנהירו יתיר. היכלא דא, סחרין ליה תלתין ותריין יתדות עלאין, וחקש מאה אלה אחרנין דממנן תחות אלין. וארבע אחרנין, עלאין על פלהו, וכלהו יתדות דהיכלא דא. אלין ארבע אינון: חסדיהא"ל. קסירי"ה (נ"א קסדי"ה). קדומי"ה. דהריא"ל. אלין ארבע ממנן על פלהו, וכלהו אחרנין, פלהו ממנן תחותיהו.

ועל ידא דאלין, אתידע דינא למעבד בעלמא, ועל אלין כתיב (דניאל ד) ומאמר קדישין שאלתא. להני ארבע, אתיין כל אינון חיילין, די ממנן על דינא, לשאלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

היך אתגור דינא בעלמא. כל אינון דינין דלא אתייהיבו בפתקין, לקיומא דעלמא, ועל דא כלהו אתיין לשאלא. ובגין כך כלהו ממנו על דא.

אינון תלתין ותריין אחרנין, אינון ממנו על כל אינון דלעאן באורייתא תדיר, ולא פסקי ביממא ובלייליא, ואלין אחרנין כלהו דתחותייהו, אינון ממנו על כל אינון דקבעין זמנין ידיעאן לאורייתא. ועל דא אינון ממנו כלהו, ולאענשא כלהו, לכל אינון דיכלי לאשתדלא באורייתא, ולא משתדלי.

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבן ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על כלהו. ואלין אינון: קרשיהא"ל. סרטיהא"ל. עסירי"ה. קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לבדחא עלמא (אלין). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עציבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, כלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגינהם, דיסלקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות כלהו קיימי בחדוה, ומחדוה נפקי, וכלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

היכלא שתיתאה. היכלא דא, היכלא דקיימא על כל היכלין תתאין. בהאי מאה אחרנין דקיימאן לבר, דאקרון יתדות כאינון אחרנין. ואינון מאה לסטר ימינא, ומאה אחרנין לסטר שמאלא.

תריין ממנו עלאין לסטר ימינא, ותריין ממנו אחרנין עלאין לסטר שמאלא. אלין דימינא אינון: מלפיא"ל. שמעיהא"ל. ואלין דשמאלא, אקרון מסרסני"ה. צפצפי"ה. אלין אינון יתדות עלאין, מימינא ומשמאלא.

ואלין אינון קיימי וזמינין בעלמא. בההוא זמנא, דצדיקא מטא זמניה לאסתלקא מעלמא, ואתייהיב רשו לסטרא אחרא. אלין ארבע קיימי לאתעתדא תמן, בגין דתפוק נשמתייה בנשיקה, ולא תצטער בשולטנו דסטרא אחרא. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי. דמאריהון אקדים עלייהו שולטניהון, למהוי נטירן בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ו ע"ב]

מהיכלא דא, שראן כל רזין, וכל דרגין עלאין ותתאין, לאתחברא. בגין דישתכח כלא עילא ותתא בשלימו, למהוי כלא חד, וחבורא חד, לאתיחדא שמא קדישא כדקא יאות, ולאשתלמא, לאנהרא נגידו עלאה בתתאה, (נ"א לנגדא נהירי עלאה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לתתא) ונהירו דבוצינין פחד, (נ”א ונהרי בוצינין כולהו כחדא) דלא תעדי דא מן דא. וכדין נגיד ואתמשך מאן דאתמשך, דלא אתידע ולא אתגלייא, בגין דיתקרב (נ”א דיתקדש) (דף רנ”ו ע”ב) ויתיחד דא עם דא, למהוי פלא ביחודא שלים פדקא יאות.

זכאה חולקיה, מאן דידע ברזין דמאריה, לאשתמודעא ליה פדקא יאות. דהא אינון אכלין חולקיהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי. על דא פתיב (ישעיה סה) הנה עבדי יאכלו. זכאין אינון צדיקיא דמשתדלי באורייתא יממא וילילי. בגין דאינון ידעי אורחוי דקודשא בריך הוא, וידעי ליחדא יחודא קדישא פדקא יאות, דכל דידע ליחדא שמא קדישא בשלימו פדקא חזי, זכאה איהו בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

קשורא דכל הגי היכלין, הכא מתקשרן. (יעקב קשירו דכל מהימנותא רוח דקיימא לקבלא רוח דאיהו לתתא והאי רוחא דאיהו לעילא קיימא לקבלא רוח עילאה דכל רוחין קיימין ביה דא איהו יעקב דאיהו רוח אמצעיתא דכל רוחין ואיהו נטיל האי היכלא שתיאה באינון נשיקין לאתדבקא רוחא ברוחא כמה דאת אמר (שיר השירים א) ישקני מנשיקות פיהו, וכל נשיקה איהו (ס”א הכא קשירו דכל מהימנותא יעקב דאיהו רוח אמצעיתא דכל רוחין איהו נטיל האי היכלא שתיאה באינון נשיקין)) לאתדבקא רוחא ברוחא, תתאה בעלאת. ובאלין נשיקין אסתלק רוחא דלתתא לאתדבקא ברוחא דלעילא. וכד מתדבקן רוחא ברוחא, פדין רוחא עלאה סתימאה שארי על האי רוחא דאמצעיתא. ועד לא אתער לאתדבקא רוחא ברוחא, רוחא עלאה. לא שריא על (ההיא) רוחא דאמצעיתא.

ורזא דא, פד אתאחיד רוחא ברוחא, פדין שראן נשיקין לאתחברא ומתערין שאר שייפין בתיאובתא, ורוחא דא מתדבקא בדא. וכדין, שייפין פלהו מתערי אלין באלין, לאתקשרא שייפא בשייפיה.

ואי תימא, מאן אתער שייפי תתאי, או שייפי עלאי. שייפי תתאי מתערי תדיר לגבי עלאי, מאן דאיהו בחשוכא, תאיב תדיר למהוי בנהורא. שלהובא אוכמא דלתתא, אתער תדיר לגבי (בראשית נ”א ע”א) שלהובא חורא דלעילא, בגין לאתדבקא ביה, ולמשרי תחותיה, ורזא דא, (תהלים פג א) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל.

פד נטיל יעקב האי היכלא שתיאה, פדין אקרי (רי”ג ע”א) בשמא קדישא עלאה שלימא, ויי. ואי תימא שלימא דכלא. לאו הכי, אלא פד אשתלימו פלהו היכלין אלין באלין, פדין אקרי פלא בשמא שלים, ידו”ד אלהים. ודא הוא (רנ”ח ע”ב, בראשית ע”ח ע”א) שמא שלים מכלא. ועד לא אתחברו דא עם דא, היכלין בהיכלין, לא אקרי בשמא שלימא דא. וכד מתחברן פחדא אלין באלין, פדין אשתלים פלא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מעילא ותתא. ונהירו דעילא לעילא, נחתא ושריא על כלא, ואתקשר כלא פחדא, למהוי כלא חד.

ורזא דמלה, יעקב נטיל ארבע נשין, וכליל לון בגויה. ואף על גב דאוקימנא להאי מלה ברזא אחרא, דאיהו קיימא בין (ויצא קנ"ג ע"ב) תרין עלמין. ורזא דכלא, פד יעקב נטיל האי היכלא, דאיהו שתיתאה, נטיל וכליל בגויה פל אינון ארבע נשין, ארבע מלאכין, וכלהו דבקי בהיכלא דא. אלין אינון (רנ"ד ע"א) ארבע רישי נהרין, דכתביב, (בראשית ב) ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים. אלין ארבע רישי, אינון ארבע נשין נטיל לון יעקב, (כדקאמרן וליה אצטריך ואיהו) נטיל היכלא דא.

וכדין אקרי האי היכלא ויי, פד איהו לטב פמה דאת אמר (שמות יג) ויי הולך לפניהם יומם. (בראשית יח) ויי אמר המכסה אני מאברהם. וכד אתחבר יצחק, בהיכלא דבי דינא, דאקרי זכות"א, פדין אקרי כלא ויי, לאענשא לחייביא, פמה דאת אמר (בראשית יט) ויי המטיר על סדום וגו', וכלא ברזא חדא פדקא יאות.

וכד יעקב נטיל היכלא דא, פדין אקרי כלא רצון שלום. (וסימניך (אסתר ב) ובהגיע תור אסתר) ודא הוא עת רצון. ומכאן ולהלאה, שראן היכלין לאתתברא ולא תקשרא אלין באלין. ואף על גב דתנינן (ויקרא ק"כ ע"א) דרומית מזרחית. וכלא איהו פחדא, הכא איהו רוחא ברוחא, דבקותא חדא.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ז ע"א]

מכאן שרי אברהם, דאיהו ימינא, דאקרי אהבה (רבה דקאמרן. ואיהו נטיל היכלא דאקרי אהב"ה). פדין, (יחזקאל ט"ז) שדים נכונו, ואתמליין מכל טוב, לספקא ולא תזנא כלא מהכא. וכד אלין (פקודי רנ"ג ע"א) שדים נכונו ואתמליין מגו רחימו עלאה, פדין אקרי היכלא דא אל שדי" פדקאמרן. ובהאי אסתפק כל (דף רנ"ז ע"א) עלמא פד אתברי.

דהא פד אתברי עלמא, לא יכיל למיקם בקיומא, ולא הוה קאים, עד דאתגלי היכלא דא דנטיל אברהם, וכד אתגלי אברהם בהאי היכלא, (נ"א כדי לעלמא דיהא ספוקא וכו') פדין אמר לעלמא די, הא ספוקא לאתזנא מניה עלמא ולא תקיימא. ובגין כך, אל שדי אקרי, א"ל שדי" לכלא ביה. (נ"א ולא תזנא מניה תא חזי היכלא דא זמין וכו').

וזמין קודשא בריך הוא למליא ליה, (נ"א ביה) ולא תקנא ליה לזמנא דאתי דכתיב (ישעיה סו) למען תינקו ושבעתם משד תנחמיה למען תמוצו והתענגתם מזיו פבודה. שד תנחמיה וזיו פבודה, כלא איהו בהאי היכלא. וכדין בהווא זמנא פתיב, (בראשית כא) מי מלל לאברהם הניקה בנים שרה, דהא יניקא תליא ביה באברהם.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יצחק דאיהו שמאלא דקודשא בריך הוא, אתר דמניה מתערין כל דינין דעלמא, ואיהו דרועא דשמאלא, שירותא דכל דינין, וכל דינין מתערי מתמן, האי איהו נטיל ואחיד ההוא היכלא דאקרי זכותא, לאתחברא דינא בדינא, ולמהוי כללא קשורא חדא, בגין דהאי איהו דינא דלעילא, ורשימין דדינין קיימין ביה.

והכא אתרשים שמא קדישא, דאקרי אלהים. בגין דאית אלהים חיים, דאיהו לעילא לעילא, סתים מכלא. ואית אלהים, דאיהו בי דינא דלעילא. ואלהים, דאיהו בי דינא דלתתא. הודא הוא דכתיב, (תהלים נח) אך יש אלהים שופטים בארץ. אלהים עלאה, רזא דאלהים חיים, כליל לאלין דלתתא, וכלא איהו חד.

בהאי היכלא, אתער יצחק, וכלהו שבעין ותרין נהורין דכלילין ביה, דמנייהו אתגזרו כל דינין (ס"א דעלמא דלתתא) דלתתא דעלמא, דכתיב, (דניאל ד) בגורת עירין פתגמא. ואמאי אקרון עירין. אלא בגין דכלהו קיימין בהאי עיר. (תהלים מח) עיר יי צבאות. עיר אלהינו. כל אינון היכלין לעילא, כל חד וחד אקרי עיר, כמה דאת אמר (דניאל ד) עיר וקדיש. ואלין אינון עירין, דקיימין לגו בגו דהיכלא, דקיימין בעיר, בגין כף אקרון עירין.

האי היכלא, אתפליל ביצחק, וכלא איהו בהיכלא דאברהם, בגין דימינא אכליל לשמאלא. ותא חזי, כל חד וחד כליל לחבריה. והא אוקימנא, דבגין דא אברהם עקד ליצחק, בגין לאכללא ביה דינא, (נ"א בימינא) ולאשתכחא שמאלא כליל בימינא (ס"א ולאשתכחא ימינא על שמאלא ולאשלטא וכו') ולאשלטא ימינא על שמאלא.

ועל דא קודשא בריך הוא פקיד ליה לאברהם, לקרבא בריה לדינא, ולאשתקפא עלוי, ולא פקיד ליצחק, אלא לאברהם. ועל דא אשתכח, דא בדינא, ודא בחסד, וכלא חד, ואתפליל דא בדא. והכי, אתפלילו היכלין תתאין בעלאין.

כד נטיל יצחק היכלא דא, כדין כלא איהו לטב. דינא בזכותא. ועל דא, בעי בר נש דדאין דינא, למידן דינא בזכותא. בגין דאיהו רזא עלאה, שלימו דדינא. בגין דלית שלימו דדינא, אלא בזכותא, דא בלא דא לאו איהו שלימו. דינא בזכותא, דא איהו שלימו דמהימנותא, כגוונא דלעילא.

ביומא דראש השנה, כד דינא אתער בעלמא, בעאן ישראל לתתא, לאתערא רחמי מגו שופר, כגוונא דרזא עלאה. והא אוקימנא. ובעינא לחברא דינא לקבל זכותא, בגין דכד קיימא דינא בזכותא, כלא איהו בחבורא חדא. ועילא ותתא בשלימו. וכדין, (איוב ה) ועולתה קפצה פיה, דלית לה רשו לאסטאה ולקטרגא בעלמא. וכדין כלא ביחודא חדא כדקא יאות. ודינא בלא זכו לאו איהו דינא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וְדָא אִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, דְּאִית לֹון דִּינָא בּוֹכוּתָא. אֲבָל שְׂאָר עֲמִין, לָא אִית לֹון דִּינָא בּוֹכוּתָא, וְעַל דָּא אֲסִיר לָן, לְסִדְרָא דִּינִין דִּילָן בְּעַרְכָּאֵי דְעֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זְרָה, דְּהָא לִית לֹון חוֹלְקָא בְּסִטְר מְהִימְנוּתָא דִּילָן. דְּכִתְיֵב, (תהלים קמז) לָא עֲשֵׂה כֵן לְכָל גּוֹי וּמִשְׁפָּטִים בַּל יִדְעוּם. וּמִסִּטְרָא דִּישְׂרָאֵל כָּל מָאן דְּדָאִין דִּינָא, וְלָא אֲכַלִּיל בֵּיה זְכוּת, דָּא אִיהוּ חֲטִי, דְּקָא גְרַע רְזָא דְמְהִימְנוּתָא, וְאֲסִי גְרַמִּיה לְהִהוּא סִטְרָא, דְּאִית בֵּיה דִּינָא בְּלָא זְכוּת.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ז ע"ב]

וְתָא חֲזִי, כִּד קִימֵי סְנֵהֲדֵרִין לְתַתָּא, לְמִידָן דִּינֵי נְפֻשׁוֹת, אֲצִטְרִיכוּ לְמַפְתַּח בּוֹכוּתָא. בְּגִין לְאֲכַלְלָא זְכוּתָא בְּדִינָא. וְתוּ, דְּהָא אֲקִרוּן מִבֵּי (רנ"א ע"א) זְכוּתָא. וְעַל דָּא, אֲשַׁתְּדִלוּתָא דִּילְהוֹן, לְמַפְתַּח בּוֹכוּתָא, וְשָׂרָאן בּוֹכוּתָא מְזַעֲרָא, וּלְבַתַּר אֲשַׁתְּלִים דִּינָא מְעַלְאָה. לְמַהוּי זְכוּתָא כְּלִיל בְּדִינָא. דָּא לְעִילָא, וְדָא לְתַתָּא. דִּינָא בּוֹכוּתָא, שְׁלִימוּ דִּינָא. דָּא בְּלָא דָּא, לָאוּ אִיהוּ שְׁלִימוּ. וּבְגִין כֵּן, יִצְחָק (דף רנ"ז ע"ב) וְרַבְקָה כְּחֵדָא אֵינּוּן, דָּא דִּינָא, וְדָא זְכוּתָא, לְמַהוּי שְׁלִימוּ כְּחֵדָא. זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִי לֹון אוּרִייתָא שְׁלִימָתָא, לְמִיחָךְ בְּאַרְח קְשׁוּט, כְּגוּוֹנָא דְלְעִילָא.

תָּא חֲזִי, דְּאֵינּוּן לָא דִּינִין דִּינָא, אֲלָא בּוֹכוּ, וּלְעֵינָא זְכוּתָא בְּקַדְמִיתָא, לְמַהוּי כְּלִיל דָּא בְּדָא. וּסְנֵהֲדֵרִין קָא מְהַפְכֵי בּוֹכוּתָא בְּדִינָא, לְאֲכַלְלָא כְּלָא כְּחֵדָא, בְּגִין דְּלָא יִשְׁלוּט סִטְרָא אַחְרָא. דְּהָא כִּד זְכוּתָא לָא אֲשַׁתְּכַח, סִטְרָא אַחְרָא אֲשַׁתְּכַח, דְּאֲקִרֵי חוּבָה, וְאֲתַחְבַּרַת בְּדִינָא, וְאֲתַתְּקַפַת וְדָא הוּא דִּינָא בְּחוּבָה.

וְעַל דָּא, בְּיוֹמָא דְרֵאשׁ הַשָּׁנָה, בְּעֵינָא לְחַבְרָא זְכוּתָא בְּדִינָא, וְלָא יִתְגַבֵּר חוּבָה. וּבְגִין כֵּן, בְּעֵינָא זְכוּתָא וְדִינָא לְמַהוּי כְּחֵדָא, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׁלִים. דְּכִד סִטְרָא אַחְרָא שְׁלֵטָא, לָאוּ אִיהוּ שְׁלִים, אֲלָא קְטְרוּגָא, כְּמָה דְּאִיהוּ קְטְרוּגָא, וְאֵינּוּן אַרְבַּע מִיתוֹת, וְכִד סִטְרָא דְּאִיהוּ זְכוּתָא שְׁלֵטָא, כְּלָא אִיהוּ שְׁלִים, (מלכים ב' כ) שְׁלוֹם וְאַמַת (תהלים קג) חֶסֶד וְרַחֲמִים.

וְכִד אֲתַחְבַּרַת סִטְרָא אַחְרָא בְּדִינָא, שְׁלֵטָא בְּקְטְרוּגָא, בְּאֵינּוּן אַרְבַּע מִיתוֹת בֵּית דִּין: סְקִילָה, שְׁרִיפָה, הֶרֶג, וְחֶנֶק. כְּלָהוּ שׁוֹלְטָנוּתָא דְּקְטְרוּגָא בִּישָׂא. סְקִילָה, בְּגִין דְּאִיהוּ (ישעיה ח) אֲבָן נִגְפָה. שְׁרִיפָה, בְּגִין דְּאִיהוּ (ישעיה ח) צוּר מְכֻשׁוּל, אֲשָׁא תְקִיפָא. הֶרֶג, דָּא (דברים לב) חֶרֶב תֹּאכַל בְּשָׂר. תֹּאכַל בְּשָׂר וְדָאֵי, דְּשְׁלֵטָא (שלח ק"ע ע"א) בְּבִשְׂרָא, וְדָא הוּא (בראשית ו) קֶץ כָּל בְּשָׂר. חֶנֶק, בְּגִין דְּאִיהוּ (דברים כא) קָלַלְת אֱלֹהִים, הֵהוּא דְּשְׁלֵטָא עַל חֶנֶק, עַל צְלִיבוֹ. וְאוּקִימָנָא, בְּגִין דְּלָא יִשְׁתַּאֲר אֲלָא בְּשָׂרָא בְּלַחוּדוּי, וְהֵהוּא קָלַלְת אֱלֹהִים, שְׁלֵטָא בְּבִשְׂרָא, מְרָה חֲשׁוּכָא. וּבְגִין כֵּן, דָּא לְטָב וְדָא לְבִישׁ.

זוהר ה'יומי" - לימוד כל ספר זוהר ותקונים במעגל השנה

ואצטריכו ישראל דרזא דמהימנותא בהו, לאסתמרא, בגין די שלוט סטרא דמהימנותא, ולא יהבון דוכתא לסטרא אחרא לשלטאה זכאין אינון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, עלייהו פתיב (ישעיה ס) ועמד כלם צדיקים וגו'.

גביאין, דאינון סטרין עלאין, תרין ירכין דסמכין לאורייתא קדישא, אינון נטלין להיכלא דתרין רוחין ביה, דאינון נגה וזהר. ואינון תרין ירכין לתתא, לסמכא לאינון היכלין דלעילא, דאקרון תורה שבעל פה. כמה דאית סמכין לאורייתא דאיהי תורה שבעל פה. ואתכלילו דא בדא. כדן אלין תרין סמכין דלתתא, כד מתחברן באלין עלאין, אתרשים בהו סטרא דנבואה, ומאן איהו. (רמז) מראה, דאיהו כגוונא דנבואה.

וכל אינון מאריהון דמראה, מהכא ינקין. לעילא נבואה, הכא מראה. ועל דא, איהו דא כגוונא דא, ודא כגוונא דא. וכד מתחברן דא בדא, כדן שליט על האי אתר, (אתרשים) שמא קדישא, דאקרי צבאות. בגין דכל אינון חיילין קדישין, כלהו קיימי הכא, וכלהו אקרון מסטרא דנבואה, מראה וחלמא מסטרא דנבואה הוו.

ואף על גב דקא אמרינו, די בגו ההוא אות קיימא קדישא, שריא שמא דא. בגין דכלהו חיילין נפקי מהאי אות. עם כל דא, ירכין דאינון קיימין לבר, קרינו על שמא דא, ואלין אינון דאקרון ברייתא, דהא ברייתא לבר ממשנה. מתניתין קיימא לגו ברייתא, ואקרון בתי בראי, כגוונא די לעילא.

מתניתין איהו רזא דקיימא לגו, דאולפי תמן עקרא דכלא, ועל תנאי, ורזא (דא) דהך, (שיר השירים ח) אנהגך אביאך אל בית אמי תלמדני. אל בית אמי: דא קדש הקדשים. תלמדני: דא הוא רזא דמתניתין. כד עאל דא נהר דנגיד ונפיק, בההוא בית קדש הקדשים, פתיב תלמדני. ודא הוא רזא, דאקרי משנה. כמה דאת אמר (דברים יז) את משנה התורה הזאת.

כד אתמשכא לבר, אקרי ברייתא. תרין ירכין אינון ברייתא, רזא דרזין דלא אתייהיב לאתגלאה. בגין דלא אתמסר רזא בר לחכימי עליונין. ווי אי אתגלי, ווי אי לא אתגלי, בגין דאיהו רזא מרזין עלאין דקודשא בריה הוא אנהיג ביה עלמא.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ח ע"א]

בית ראשון קיימא בימי שלמה, לקבל עלמא עלאה, ואיהו אקרי בית ראשון, ואשתמש כלא בבית קדש הקדשים, אתר דאשתמש ביה שמשא (דף רנ"ח ע"א) בסיהרא. ורזין עלאין כלהו בשלימו, וקיימא עלמא באשלמותא. ולבתר גרמו חובין, ואתמשכו רזין, ואתדחין מבית קדש הקדשים לבר. כד אתדחו לירכין, כדן קיימו לבר, דאקרון בתי בראי, ואצטריכו לברייתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בית שני קיימו בבתי פראי בירכין, ומנייהו אהדרו ושאריו (האי) בבית קדש הקדשים ואיהו בית שני. ואינון אחרנין אשתארו בברייתא לבר, ביני ירכין. (ס"א והני עקרא דלהון מתניתין דאיהו בית שני וברייתא אינון דשרו בבי ירכין והווי וכו') והווי אולפין ממתניתין, ואתנהיגו מינה, והיינו רזא דכתיב, (ישעיה ב) פי מציון תצא תורה.

ולבתר פד גרמו חובין, אתעדי שולטנותא דהאי בית שני, (ואף על גב) דשולטנא דיליה לא הוה כבית ראשון, דהוה ביה שלמא תדיר, בגין דמלכא דשלמא דיליה תדיר הוה בגויה, ועל דא הוה בשלם. בית שני לא הוה ביה שלם הכי, בגין דערלה קטרוגא ביה תדיר, ועל דא הווי כהני זמינין בגויה, לקטרגא בהאי ערלה, ולהו אצטריך מלה, לקטרגא בהדה, ולאגנא על בית שני. וכלא ברזא פדקא חזי.

לבתר גרמו חובין, ושלטא ההיא ערלה, ואתדחיין מבית שני לבר, ונחתו מתמן לחמוקי ירכין, לתתא, (נ"א ולבתר נחתי מתמן ואתדחו מאינון חמוקי דלתתא) עד די שרון לתתא ברגלין. וכד יתבון ברגלין, פדין, (זכריה יד) ועמדו רגלי ביום ההוא, ועלמא בכלא יתנהיג ברזא עלאה פדקא חזי. ואף על גב דאתדחו ולא אשתבקו מיניה, ולעלמין אתאחידו ביה.

ומאן דידע ומדיד בשיעורא (רל"ג ע"א) דקו המדה, ארפא דמשיכו דירכין עד רגלין, יכיל למנדע (ויקרא ר"ס ע"א) משיחא דגלותא דאתמשך. ורזא איהו בין מחצדי חקלא, וכלא ברזא עלאה. ובגין דא, פלהו בריית, וכלהו תנאי, וכלהו אמוראי, קיימי בדוכתייהו פדקא חזי, אלין לגו, ואלין לבר, באינון חמוקי ירכין (ואלין לבר) ולתתא מברכין. ובכלהו אקרי תורה שבעל פה. ובכלהו נחתי ישראל ואתגלו.

וכדין פד יסתיים גלותא, במשיכו דרגלין, פדין ועמדו רגלי ביום ההוא, ויתעבר ההוא רוחא מסאבא ערלה מן עלמא, ויתהדרון ישראל בלחודייהו לשלטאה פדקא יאות, בגין דההוא ערלה, נחית לון לתתא, עד השתא. ומכאן ולהלאה, דהאי ערלה אתקצץ ואתעבר מגו עלמא, פדין (דברים לג) וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב. בההוא עין יעקב, ולא אשתכח מקטרגא עלייהו. זכאה חולקיהון דישראל בעלמא דין בעלמא דאתי.

יוסף הצדיק, עמודא דעלמא, איהו נטיל ברשותא היכלא טמיר וגניז, וברשותיה קיימא היכלא שביעאה. ואף על גב דקא אמרן דהיכלא (רמ"ו ע"א, רס"ו ע"א, בראשית מ"ה ע"א) דלבנת הספיר ברשותיה קיימא, הכי הוא דביה מתקון. אבל תא חזי, נביאים דקא אמרון. פד מתחברי לתתא, תרין דרגין מתפרשין מנייהו, מראה וחלום, וקיימי בירכין. באינון חמוקי קיימי מראה, וההוא דאקרי גבוואה קטנה.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

מִירְכִין וְלִתְתָא (ס"א לתתא) (רס"ב ע"א רמ"ז ע"ב) קָאִים חֲלוּם, עַד דְּמָאטוּ רַגְלִין בְּרַגְלִין. וְתַמְן קָאִים הִיכְלָא תִתְתָּא וְאִקְרִי לְבִנַת הַסְפִיר.

כִּלְא יִרְכִין בִּירְכִין, לְאִשְׁתְּלֵמָא חַד בְּחַד, וְכִלְהוּ דְרַגִין דְנִבּוּאָה, דְהָא מִתְמַן נִפְקִי וְשָׂרָאן, וְאִתְעֵבִידוּ מִנִּייהוּ מְרָאָה, וְשָׂרָאן עַל הָאִי אֲתָר, וְאִתְעֵבִיד מִנִּייהוּ חֲלוּם. יוֹסֵף הַצְדִיק, אִיהוּ שְׁלִימָא דְכִלְא, אִיהוּ נְטִיל כִּלְא. בְּגִין דְכִלְא אֲתַקֵּן בְּגִינִיה, כִּלְא תְאִיב בְּתִיאובְתָא בְּגִינִיה.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְיוֹסֵף הַצְדִיק קִיִּימָא לְאִתְקַנָּא כִּלְא, כְּדִין אִיהוּ נְטִיל כִּלְא. וְכַד אֲתַחֲבַר בְּהִיכְלִיָּה, כְּדִין מִתְעָרִי כִּלְהוּ, לְנִטְלָא תִיאובְתָא וְרַעוּתָא, עֲלָאִי וְתִתְתָּאִי, וְכִלְא אִינּוֹן בְּרַעוּתָא חֲדָא וְשְׁלִימוּ חַד, לְמַחְדֵי (למחוי) עֲלָאִי וְתִתְתָּאִי, רַעוּתָא חֲדָא כְּדָקָא יָאוּת. וְכִלְהוּ תִתְתָּאִי קִיִּימִי בְּקִיּוּמָא בְּגִינִיה, וְעַל דָּא כְּתִיב, (משלי י) וְצַדִיק יִסּוּד עוֹלָם. וְעַל הָאִי יִסּוּדָא קָאִים הָאִי עֲלֵמָא.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ח ע"ב]

הָאִי לְבִנַת הַסְפִיר, לָא קָאִים בְּקִיּוּמִיה, עַד דְּהָאִי יוֹסֵף הַצְדִיק. אֲתַתְקֵן. וְכַד אִיהוּ אֲתַתְקֵן, כִּלְא מִתְתַקְנִי דָּא הוּא יִסּוּדָא דְכִלְהוּ בְּנִינָא. וְעַל דָּא כְּתִיב, (בראשית ב) וַיְבִן יִי אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע, וְלָא כְּתִיב וַיִּצַר, וְלָא כְּתִיב וַיְבָרָא. בְּגִין דְּהָאִי קִיִּימָא עַל יִסּוּדָא, וְלִבְתַר דְּיִסּוּדָא אֲתַקֵּן, כִּלְא אֲתַבְנִי (דף רנ"ח ע"ב) עֲלִיָּה. וּבְגִין דָּא, כִּלְהוּ קִיִּימִין בְּהָאִי, וְהָאִי אֲוִקִימָנָא.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (בראשית ב) וַיְבִן יִי אֱלֹהִים אֶת הַצֶּלַע, דְּהוּת מִסְטָרָא דְאַחֲוֵרָא, וְאֲתַקֵּן לָהּ לְאַהֲדָרָא אֲנַפִּין בְּאַנַפִּין. הָכִי אֲוִקִימָנָא. אֲבַל וַיְבִן, אֲסִתְפַּל לְסִלְקָא לָהּ בְּהוּא דְרַגָּא דְעֲלֵמָא עֲלָאָה שְׂרִיא בֵּיה, לְמַהוּי דָּא כְּגוּוֹנָא דְדָא.

תּוּ וַיְבִן, אֲסִתְפַּל בְּסִטְרוּי, וְאֲתַקֵּן וְכוּיִן כָּל רוּחֹתֶיהָ, לְמִזְרַע וְלֹא שְׁקָאָה וְלֹא לְדָא, לְמַעַבְד לָהּ כָּל צָרְכוּי, כְּמָה דְאַצְטְרִיף. וְלִבְתַר וַיְבִיאָהּ, בְּמָה. בְּהָאִי צַדִיק. דְכְּתִיב, (רס"א ע"א) (אסתר ב) וּבִזְזָה הַנְּעִרָה בָּאָה אֶל הַמֶּלֶךְ, דְּהָאִי אֲמַשִּׁיף לְכִלְא, לְסִלְקָא לְאִתְעֵטְרָא בְּשְׁלִימוּ. הָכִי מְנִיעוּ דְכָל חוּבוּיִן, הָכִי מְנִיעוּ דְכָל תִּיאובְתִין בִּישִׁין.

מָה דְלָא אִיהוּ בְּהוּא הִיכְלָא שְׁתִּיתָאָה, בְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְתַמְן כָּל עֲנוּגִין בִּישִׁין, וְכָל סְטְרִין דְתִיאובְתִין דְעֲנוּגָא דְהָאִי עֲלֵמָא, וְכַד הָאִי עֲלֵמָא אֲתַנְהִיג בְּהוּ, בְּנִי נֶשֶׂא כְּשִׁלִי בְּהוּ (נ"א ובגין דבני נשא טעין בהו כשלין בהו) לְהוּא עֲלֵמָא. דְחִמָּאן כְּמָה עֲנוּגִין וְתִיאובְתִין, דְגוּפָא אֲתַהֲנִי וְאִתְעֵנִיג מִנִּייהוּ, וְטַעֲיִין אֲבִתְרִייהוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ג) וַתֵּרָא הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל וְגו'. דְהָא כָּל תִּיאובְתִין וְכָל עֲנוּגִין דְעֲלֵמָא בֵּיה תִלְיִין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא, כגוונא דא, אית מלין דגופא אתהני בהו, ועיילי לגופא, ולא לנשמתא. ואית מלין דנשמתא אתהני מנייהו, ולא גופא. ועל דא, דרגין פרישין דא מן דא. זכאין אינון צדיקייא, דנטלי אורח מישר, ומנעי גרמייהו מההוא סטרא, ומתדבקן בסטרא דקדושה.

בהיכלא דא, כלילן כל שאר שמהן, דכל אלין היכלין (נ"א וחיילין) דלתתא. תרי שמהן אינון דכלילו שאר שמהן אחרנין. חד דכד אתחבר עילא בתתא, ויעקב נטיל היכליה, באינון נשיקין, ברזא עלאה. כדין כליל כל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה אלהי"ם, ודא אקרי שם מלא, כמה (בראשית מ"ח ע"ב, רמ"ו ע"ב) דאוקימנא. וחד, כד אתחבר יסודא דעלמא בהיכליה, וכלהו מתערי בחביבותא ובתיאובתא לגביה, וכלהו כלילן ביה, כדין כליל שאר שמהן, ואקרי יהו"ה צבאות. ודא אקרי שמה קדישא שלים, ולא איהו שלים פהאי אחרא.

סדר הלימוד ליום ח אדר [יום 156 בשנה]

מה בין האי להאי. דא שליט עלאה בתתאה, גופא בגופא (ודא איהו שליט בכלא) כדקאמרן. ודא שליט מאתר דסיומא דגופא ולתתא, באינון היכלין ובכלא דלתתא, ורזא דא, בית ראשון ובית שני. ובגין דא, היכלא דא כליל כל שאר שמהן דלתתא, (וכלהו שמהן כללינן בהאי שמה כולהו שמהן דלתתא) כמה דאוקימנא. ועל דא, שמהן אלין, דא סלקא ודא נחית. זכאין אינון צדיקייא, דינדעין ארחוי דאורייתא.

יסודא דא, אתתקן לתרין סטרין. חד, לאתקנא כל שאר דלתתא. וחד, לאתקנא היכלא שביעאה, ולא אתקנא דא בדא, למהוי כלא רעו חדא כדקא יאות. עד הכא יחודא דתרין סטרין, דלעילא ותתא, לאתייחדא כחדא בשלימו, למיהד בארע מישר.

זכאה חולקיה, מאן דינדע ליחדא יחודא, ולסדורי סדורא דמהימנותא, למיהד בארע מישר. זכאה איהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא פתיב, (תהלים פה) חסד ואמת נפגשו צדק ושלום נשקו. וכדין (תהלים פה) אמת מארץ תצמח וצדק משמים נשקף. גם יי' יתן הטוב וארצנו תתן יבולה.

היכל קודש הקדשים דזעיר דבריאה היכלא שביעאה. היכלא דא, היכלא פנימאה מפל הני היכלין. האי היכלא איהו סתימו, דלאו ביה דיוקנא מממש, ולית גופא כלל. הכא סתימו דגו רזא דרזין, האי איהו רזא, דאיהו אתר, לאעלא תמן בגו אינון צנורין דלעילא. רוחא דכל רוחין, רעוון דכל רעווין, לאתחברא כלא כחדא. רוחא דחיי (דהא) בהאי, למהוי כלא תקוונא חדא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

היכלא דא, אקרי (רנ"ה ע"ב) בית קדש הקדשים. אתר לקבלא האי (ס"א נשמתא עלאה) נשמתין עילאין, דאקרי הכי, לאתערא עלמא דאתי לגביה.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ט ע"א]

האי עלמא עולם אקרי. עולם: סליקא, דסליק עלמא תתאה לגבי עלמא עלאה, ואסתתר בגווה, ואתעלם ביה, אתגלייא בסתירה. עולם: דסליק איהו, בכל אינון (דף רנ"ט ע"א) דקרבין ביה, ואסתתרון גו סתירו עלאה. עולם עלאה: סליק ואסתתר ברעותא עלאה, גו טמירו דכל טמירין דלא אתיידע כלל (כלל), ולא אתגלי, ולית מאן דיידע ליה.

פרוכתא דפרסא פריסא, חפיא גו טמירו סתים. פפורתא פריסא גו טמירין עלאין, לאסתמא סתימין דהא טמירין וסתימין. (נ"א פרוכתא פריסא גו טהירין עילאין דסתמא סתימא דהאי טמיר וסתיים) לגו מן פפורתא, אית אתר סתים וטמיר וגניז, לאכנשא ליה בגויה. משח רבות עלאה, רוחא דחיי, על ידא דההוא נהר דנגיד ונפיק, וההוא נהר אקרי מבועא דבירא, דלא פסקין מימוי לעלמין. וכד האי עייל ונגיד כל ההוא רבות קודשא מלעילא, מאתר דקדש הקדשים. נהירו נגידו נחית ואתי, גו אינון צנורין. האי אתמלייא מתמן, פנוקבא דמתעברא ואתמליא מן דכורא.

אוף הכי נמי האי היכלא, מתתקנא תדיר לקבלא, פנוקבא דמקבלא מן דכורא. קבילו דקבילו, כל אינון רוחין ונשמתין קדישין דנחתין לעלמא, ואתעברו (ס"א ואתעכבו) תמן. כל ההוא זמנא דאצטריך.

יתעכבון עד דייתי מלכא משיחא, ויסתפקון כל אינון נשמתין, וייתון ויחדי עלמא כמלקדמין. וכדין, יחדי קודשא בריך הוא כמלקדמין, כמה דאת אמר (תהלים קד) ישמח יי' במעשיו.

בהאי היכלא, קיימין ענוגין ותפנוקין דרוחי, ואשתעשעותא דאשתעשע קודשא בריך הוא בגנתא דעדן. הכא איהו תיאובתא דכלא, וענוגא דכלא, לאתחברא פלא פחדא, ולמהוי פלא חד, קשורא דכלא ביחודא חדא הכא קיימא.

דכד שייפי פלהו מתחבראן בשייפין עלאין, כל חד וחד פדקא חזי ליה, לית לון תיאובתא, ולית לון ענוגא, בר ביחודא דהאי היכלא, פלא הכא תליא. פד אתחברותא דהכא אתיחד ביחודא חדא, פדין כל נהירו דשייפין, וכל נהירו דאנפין, וכל חדוון, פלהו נהירין וחדאן.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ז כָּאָה חוֹלְקִיה, מֵאֵן דִּידַע לְסִדְרָא סְדוּרִין, וְלֹאֲתַקְנָא תְּקוּנֵי אֲשֶׁתְּלָמוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, רְחִימוּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֲתִי. וְכַדִּין, כָּל דִּינִין, וְכָל גְּזָרִין בִּישִׁין, מִתְעַבְרִין וּמִתְבְּטְלִין מֵעֲלָמָא.

הֵיכְלָא דָא, הֵיכְלָא דְתִיאוּבְתָא, הֵיכְלָא דְעֵנוּגָא, הֵיכְלָא לְאֲשֶׁתְּעֲשָׂא עֵילָא וְתַתָּא כְּחֵדָא. וּמְקַבְלָא כְּלָא נְהִירוּ דְבוּצִינָא עֲלָאָה דְנְהִיר לְכָלָא, וְלֹאֲתִיחֵדָא כְּלָא כְּדָקָא יְאוּת. בִּיחודָא שְׁלִים. וְעַל דָּא, הֵיכְלָא דָּא קָאִים בְּטְמִירוּ דְכָלָא, גְּנִיזוּ מְכָלָא. אִף עַל גַּב דְּכֻלְהוּ טְמִירִין. דָּא טְמִיר וּגְנִיזוּ יִתִיר. לְמַהוּי בְרִית קַיִמָּא כְּלָא כְּחֵדָא, דְּכַר וְנוֹקְבָא לְמַהוּי שְׁלִים.

הֵיכְל דָּא אֶקְרִי אַרוֹן הַבְּרִית, דְּאִיהוּ אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ. בְּגִין דְּהַאי אִיהוּ אֲתֵר, דְּנִפְקוּ מִנִּיהַ כָּל נְשָׁמְתִין דְּעֲלָמָא, לִיחֵדָא יְחודָא לְתַתָּא, וְלֹאֲמַשְׁכָּא יְחודָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא מְעִילָא לְתַתָּא, לִיְהִבָּא לְצַדִּיק, בְּגִין דְּנִפְקוּ (וַיֵּצֵא קִנְיָה ע"ב) מְצַדִּיק, וְעֵיילִי בְּצַדִּיק. וְלְבַתֵּר נְפָקִי מְצַדִּיק, וְעֵיילִי בְּאֲתֵר דְּנִפְקִי מִתַּמָּן.

הַאי אַרוֹן הַבְּרִית, נְקִיט כְּלָא מְצַדִּיק. וְלְבַתֵּר, נְפָקִי מִנִּיהַ, וְעֵיילִי בְּצַדִּיק לְתַתָּא. לְבַתֵּר נְפָקִי מְצַדִּיק דְּלְתַתָּא, וְעֵיילִי בְּהַאי אַרוֹן הַבְּרִית. לְמַהוּי כָּל נְשָׁמְתִין כְּלִילִין מְעִילָא וּמִתַּתָּא. לְמַהוּי שְׁלִים מְכָל סְטָרִין. וְהַאי אַרוֹן הַבְּרִית, נְקִיט מְצַדִּיק אִינּוֹן נְשָׁמְתִין, מִתְרִין סְטָרִין.

תָּא חֲזוּי, מִבוּעָא דְבִירָא לָא מִתְפָּרְשָׁא מִבִּירָא לְעֲלָמִין, וְעַל דָּא, הַאי אֲתֵר, שְׁכֻלּוּלָא דְכָלָא, קִיּוּמָא דְכָל גּוּפָא, לְמַהוּי שְׁלִים בְּכָלָא כְּדָקָא יְאוּת. הַכָּא, הוּא יְחודָא וְקְשׁוּרָא כְּחֵדָא, לְמַהוּי עֵילָא וְתַתָּא חֵד, בְּקְשׁוּרָא חֵדָא, דְּלָא מִתְפָּרְשָׁן כָּל שְׁיִיפִין דָּא מִן דָּא, וְלֹאֲשֶׁתְּכַחָא כְּלָא אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין.

וְעַל דָּא תְּנִינּוֹן, מֵאֵן דְּשָׁמִישׁ עֲרִסִיה מֵאֲחֻרָא, אֲכַחִישׁ תְּקוּנָא דְאֲסִתְּכֻלּוּתָא אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין, לְאֲנַחְרָא כְּלָא כְּחֵדָא, וְלֹאֲשֶׁתְּכַחָא כְּלָא אֲנַפִּין בְּאֲנַפִּין, בְּדַבְּקוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, כְּמָה דְאֵת אֲמַר (בְּרַאשִׁית ב) וְדַבַּק בְּאֲשֶׁתּוֹ, בְּאֲשֶׁתּוֹ דֵּיִיקָא, וְלָא אֲחֻרֵי אֲשֶׁתּוֹ.

[זוהר חלק ב' - דף רנ"ט ע"ב]

תְּרִין אִינּוֹן, יַעֲקֹב אִיהוּ לְעֵילָא, יוֹסֵף לְתַתָּא. תְּרִין תִּיאוּבְתִין אִינּוֹן. חֵד הֵיכְלָא שְׁתִּיתָאָה. וְחֵד הַאי הֵיכְלָא שְׁבִיעָאָה. תִּיאוּבְתָא לְעֵילָא, בְּאִינּוֹן נְשִׁיקִין דְּנִטִּיל יַעֲקֹב. תִּיאוּבְתָא לְתַתָּא, בְּהַאי שְׁמוּשָׁא דְנִטִּיל יוֹסֵף. מִתְרִין סְטָרִין אֲלִין, נְטִיל (הַאי) (דף רנ"ט ע"ב) אַרוֹן הַבְּרִית רוּחָא דְחַיִּי. מְסִטְרָא דֵּיִיעֲקֹב, נְטִיל רוּחָא דְחַיִּי דְלְעֵילָא, דְאֲתְּדַבֵּק בֵּיהַ בְּאִינּוֹן נְשִׁיקִין, וְאֲעִיל (בְּאִינּוֹן נְשִׁיקִין) (נ"א וְעֵיל) רוּחָא דְחַיִּי דְלְעֵילָא בֵּיהַ, לְאֲתַנּוּא מִנִּיהַ. מְסִטְרָא דִּיוֹסֵף, דְאִיהוּ לְתַתָּא, בְּסִיּוּמָא דְגּוּפָא, בְּהַאי הֵיכְלָא. נְטִיל רוּחִין וְנְשָׁמְתִין לְאֲרָקָא לְתַתָּא, לְהַאי עֲלָמָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אלין תרין סטרין, מתפרשן לתרין סטרין. סטרא דיעקב, אתפשט ויהיב תוקפא, לנבעא באינן שדים, דאתמליין מההוא רוחא דחיי, ויניק בהו לאינן מלאכין קדישין, דאינן חייין וקיימין לעלמין, וקיימין בקיומא ביה, סטרא דיוסף, עייל בתיאובתא ויהיב תוקפא לגו, ועביד נשמתין ורוחין, לנחתא לתתא, ולא תזנא בהו בני עלמא.

ועל דא, קיימין תרין סטרין אלין, דא לעילא, ודא לתתא. דא לא תזנא לעילא, ודא למיזן לתתא. כל חד וחד פדקא חזי ליה, (ועל דא) וכלא איהו חד, וחד רוא איהו. ועם כל דא, יוסף זן לכל גופא, ואשקי ליה. דמהאי רוחא דחיי דאתדבקוּתא דיעקב, נחית לתתא, וביה אתדבק האי ארון הברית, ברעותא לעילא, ונחית ההוא רוחא דחיי לתתא, בההוא אתדבקוּתא דיוסף, וכד אתחבר פלא פחדא, אתמליין אינן שדים לינקא לכלא, ובגין כך פלא איהי חד, זפאה חולקיה, מאן דיידע לקשרא קשרין, וליחדא יחודא בצלותיה ברעותא דלבא פדקא יאות, בגין לדבקא שייפא בשייפא, רוחא ברוחא, פלא בכללא חדא, למהוי פלא חד פדקא חזי.

תא חזי, האי היכלא, כד אלין רוחין קדישין, וכל אינן היכלין ורתיכין, פלהו מתייחדי פחדא, ואשתכחו בקשורא חדא, פדין האי רוחא עלאה דכלהו, דאיהו נקודה חדא, אסתים בהו, ולא אתגלייא, ואתעביד רוחא סתים פגוונא עלאה. וסימניך אגוזא, יחודא בקשורא דכלא פדקאמרן, לאתקשרא דא בדא, למהוי פלא שלים, בשלימו (דכר ונוקבא) פחדא.

והא אוקימנא פגוונא דא, קרבנא סלקא ליחדא (נ"א יחודא) קרבנא וליחדא (ד"א ולאסתפקא) פל חד וחד פדקא חזי ליה מההוא תננא דסליק, פהנא דאיהו ימינא, בקשורא דייחודא ברעותא, וליואי בשירתא. פליל דא בדא. היכלא בהיכלא, רוחא ברוחא, עד דמתחברן באתרייהו, שייפא בשייפא, למהוי פלא פליל פחדא פדקא יאות.

והא אוקימנא דכד אשתלים פלא פחדא, שייפין עלאין בתתאין, פדין, נשמתא עלאה דכלא, אתערת, ועאלת בכלהו, ונהיר לכלא, וכלהו מתברכאן עלאין ותתאין. וההוא דלא אתיידע, ולא עאל בחושבנא, רעותא דלא אתפס לעלמין, פדין פלא סליק עד אין סוף, ואתקשר פלא בקשורא חדא, ובסיים, ההוא רעותא לגו בגו בסתימו.

נהירו דנשמתא עלאה, סלקא לגו בגו, ונהיר לכלא. בגו דהאי נהירו, אעיל סתימו דמחשבה, דאיהו פליל פלא, ובגו לגו, בההוא רעו דמחשבה, אנהיר ואתבסם ותפיס ולא תפיס, וסלקא (ס"א האי רעו) מגו רעו דמחשבה לתפשא ביה, וכד האי סליק, נהירו דלתתא תפיס ביה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכן פלא, לאתקשרא ולאמליא ולאמברכא פלא פחדא, פדקא יאות. וכדין אתקשר דא בדא פדקא אמרן, היכלין בהיכלין, תתאין בעלאין, רזא דכר ונוקבא פחדא, נהירו עלאה, בנהירו דסתים וגניז יתיר ביה. וההוא דגניז, כליל במה דגניז יתיר, עד דאשתכח פלא פדקא יאות, ביחודא חדא.

ועל דא, משה הוה ידע לסדרא סדורא דמאריה מפל בני עלמא, פד אצטריך לארכא, אריך. לקצרא, קצר. כמה (רמ"ד ע"ב) דאוקימנא, (במדבר יב) אל נא רפא נא לה. תנינן, מאן דאריך בצלותיה ויסתפל ביה, לסוף אתא לידי פאב לב. ותנינן, מאן דאריך בצלותיה, יורכון יומי.

[זהר חלק ב' - דף ר"ם ע"א]

ורזא דמלה, מאן דאריך באתר דבעי לקצרא, אתי לידי פאב לב, מאן לב. דא הוא דכתיב, (משלי טו) וטוב לב משתה תמיד. בגין דאיהו אתר דבעי לקצרא, ולא לארכא ביה, דהא פלא קאים לעילא, ובעי דלא לאמשכא ליה, לקשרא ליה בקשורא דלעילא, בלא אריכו למהוי פלא (דף ר"ס ע"א) חד ביחודא חד. וכיון דאתקשר פחדא, פדין לא בעי לארכא באריכו, ולא תחננא בתחנני. וכד אריך באריכו, באתר דאצטריך, קודשא בריך הוא קביל צלותיה, ודא הוא יקרא דקודשא בריך הוא, בגין דיחודא דצלותא קא מקשר קשרין, ואסגי ברכאן לעילא ותתא.

גו היכלא דא, קיימא נקודה חדא טמירתא, והאי נקודה איהי רוחא, לקבלא רוחא אחרא עלאה. וכד שריא רוחא ברוחא, פדין עאל דא בדא ואיהו חד, ודבקוהא חדא. ואתרכיב דא בדא למהוי חד, כהאי אילנא דארפיב דא בדא ואיהו חד, זינא בזיניה. ווי מאן דארפיב זינא בלא זיניה, פאינון בני אחרן, דבעו לארכבא אילנא באחרא דלאו איהו זיניה.

ומאן דארפיב זינא בזיניה, וידע לקשרא קשרא בקשריה, היכלא בהיכליה, דרגא בדרגיה, דא אית ליה חולקא בעלמא דאתי, כמה דאוקימנא. ועל דא, האי איהו שלימו דכלא. וכד אשתלים דא בדא, ואיהו פלא חד עובדא זינא בזיניה דנפיק מהאי שלימו ההוא אקרי מעשה מרפבה.

ורזא דא (בראשית ב) וייצר יי' אלהים את האדם, (בראשית מ"ח ע"ב) שם מלא. ואדם איהו עובדא דהאי מרפבה, דארפיב דא בדא, עובדא דשלימו דכלא, וכד אשתלים דא בדא, פדין יי' אלהים, שם מלא. זכאה איהו מאן דידע לקשרא קשרי מהימנותא. וליחודא יחודא פדקא חזי.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כמה דאיתנהו שמהן קדישין עלאין, מתחברין אלין באלין, הכי איהו שמא קדישא. אתפרש לעילא, ואתפרש לתתא. שמא דא איהו לעילא, שמא דא איהו באמצעיתא, שמא דא איהו לתתא. יהו"ה דאיהו רזא דשמא קדישא, איהו חד. רזא דכלא. עלמא עלאה, בסתימו דסתימותא דעליה, דאשתתף בהדיה, ואיהו חד. עלמא תתאה, בסתימו דאמצעיתא, רזא רתיכא קדישא עלאה דעליה, ואוקימנא. (ס"א תא חזי רזא דשמא קדישא דא יי אלהים שמא דא איהו לעילא שמא דא איהו באמצעיתא שמא דא איהו לתתא. לעילא רזא דעלמא דאתי בסתימו דסתימותא דעליה ואיהו חד. לתתא רזא דעלמא תתאה ועלמא עילאה דעליה אשתתף בהדיה ואיהו חד. באמצעיתא ברזא דרתיכא קדישא עילאה ואוקימנא)

מהאי גיסא, ד' רתיכין נפקין, ומהאי גיסא ארבע רתיכין נפקין, בגין דכל חד וחד מתפרש לארבע, כל רתיכא ארבע אינון, כד מסתפלין דרגין. וכן פלהו ארבע בארבע, (עד דנחתין דרגא לתתא בהווא אתר דאקרי) ברזא דשמא קדישא דאיהו אדנ"י, באינון רתיכין דקיימי ונטלי בשמא דא, ואינון אקרון (זכריה ו) הרי נחשת, בגין דאית הרים ואית הרים. אית הרים עלאין, (קל"ט ע"א) והרים תתאין. ואינון בתלת סטרין קיימי, ונפקי מגו זהב וכסף ונחשת.

נחשת לתתא, בגין דאינון רתיכין דנפקי מגו אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד די בגו היכלא קדמאה, דאינון ארבע רתיכין דנפקין מגו אינון תרין רוחין ימינא ושמאלא, מגו לבנת הספיר, (רמ"ו ע"א) כדקאמרן. אלין תרין רוחין דקאמרין התם, אינון אקרון תרי טורים, ואינון (רל"ג ע"א) הרי נחשת.

מאינון תרי רוחין דאקרון הרי נחשת, נפקי אינון ד' רתיכין, דמשתמשי בהווא שמא (רמ"ו ע"ב) דאל"ף דל"ת, דאשתקע בסנדלפון, מאריה דאפיא. וכלהו שליחן על אלין בעלמא, ברזא דסוסוון ורתיכין, בגין דאית רתיכא על סוסוון, דנטלי לה.

ודא שמא קדישא, אתכליל ביו"ד ה"א, כמה דאוקימנא, דאתכליל אל"ף דל"ת ביו"ד ה"א, ואיהו יאהדונה". (רמ"ו ע"ב) והא אתמר, אלהים לא אתכליל בשמא אחרא, בגין דאית אלהים חיים, ומהאי, אתפשט לכמה סטרין, ולא אתכניש, אלא אתפשט.

שמא דכליל כל שמהן, יו"ד ה"א וא"ו ה"א, ברזא דאתוון צרופא דשמא קדישא, דביה הוה ידע פהנא, לצרפא בכל סטרוי, עד דסלקי שמהן בכמה סטרין, (בראשית ט' ע"א) בארבעין ותריין גוונים, באשתטחו דבוצינא דקרדינותא, דהאי איהו כליל כל שמהן.

[זוהר חלק ב' - דף ר"ם ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ושמא דא, כליל כל שמהן. אאלדהניי”ם סימן. באלין אתון כלילן אחרנין מתחברן. ונפקי אלין, ועיילי אלין. לבתר כד אתנטי ואתפשט בוצינא דקרדינותא, מצטרפי אתון בגויה, ואעלי אתון, ונפקי אתון, ברזא דאלין תשע אתון. ואלין אתמסרו לקדישי עלינן, (דף ר”ס ע”ב) למהך באורחא דרזא דאתון. לצרפא יחודא דשמהן דאתון, כמה דהוה ידע כהנא לצרפא שמהן, באתון רשימן. (יחזקאל א) וידי אדם מתחת כנפיהם. כלהו ידי אדם, הא אוקימנא, דאינון (נ”א שרפים) רוחין וחיוון ואופנים. (כרובים וחיות ואופנים) כלהו בגדפין, וידין תחות גדפייהו, לקבלא צלותין, ולקבלא מארי דתיובתא. ידי אדם אתרין ודוכתין, לקבלא בני נשא, בצלותהון ובעותהון, ולאפתחא פתחין לקבלא לון, ליחודא ולקשרא קשרין, ולמעבד רעותהון.

ואלין אתרין ודוכתין דאקרון ידי אדם, דקיימי לבני נשא, אלין אינון שמהן קדישין, דשליטין בכל דרגא ודרגא, (בגין) דבהון עאלין בני נשא, בצלותהון ובעותהון, בכל תרעין עלאין. ובדא שלטין תתאין לעילא. ורזא דא, (תהלים קיט) ידיך עשונני וכוננוני, ואלין שמהן קדישין. (שמות ט) ויאמר יי אל משה נטה את ידך על השמים. וכי היך יכול לארמא ידיה על שמיא. אלא נטה: ארכין. כמה דאת אמר, (תהלים יח) ויט שמים וירד, משיכו מלעילא לתתא. דך: אתרך. אתרא דדרגא דילך, דאת שארי בגויה, ודא ברזא דשמא קדישא. וכלא עלאי ותתאי, ברזא דשמהן נטלי וקיימי. ובהו עאלין בני נשא להיכלין עלאין, ולית מאן דימחי בידיהו. זכאין אינון דינדעין לסדרא יחודא דמאריהון כדקא יאות, ולמיהך בארץ קשוט, בגין דלא יטעון ברזא דמהימנותא.

תא חזי, בהיכלין אלין, אית רזא עלאה גו מהימנותא. וכלהו חיוון רתיכין, כלהו משניין דא מן דא, לאתפללא אלין באלין לטב, לאתקנא. וסימניך (אסתר ב) וישנה ואת נערותיה לטוב. בשבעה היכלין אלין, שלימו דעילא. כד אשתלים דא בדא, ועאלו צלותין ובעותין. דמאן דינדע לסדרא לון, לאתקנא לון לעילא. כמה דאת אמר (אסתר ב) ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך.

היכלא קדמאה. (ישעיה מה) יוצר אור ובורא חשך. נהירו דאבן טבא ספירו, דאבן טבא נציץ לתרין סטרין, כמה (ר”נ ע”א) דאוקימנא לימינא ולשמאלא, אור וחשך. (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי כלם בחכמה עשית, כלהו אופנים וגלגלים, מלאה הארץ קניניך וגו’. המלך המרום לבדו מאז שמא קדישא יאהדונה”י, כללא דשמא קדישא, שלים בתרי שמהן, ודא הוא סליק באורא, ומתנשא מימות עולם.

היכלא תניינא, אל ברוך גדול דעה, אורפניא”ל, (נ”א רזא אתון זעירין) דכליל רזין דאתון זעירין דאלפא ביתא. הכא אינון דקאמרי קדוש וברוך. והכא איהו קדושה, וברוך כבוד יי. היכלא תליתאה, לאל ברוך (מ”ו ע”ב) נעימות יתנו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית. בגין דהכא מתגלגלין גהורין, ודינין דעלמא. מאן דאיהו לחיים, מתחדש כמלקדמין, לאתקיימא בעלמא, בנהורא דימינא, דאקרי אל כדקאמרן.

היכלא חמישאה. היכלא דא אקרי אהבת עולם. ודא איהו משיכו דרחימותא דהיכלא דאקרי אהבה, ודא היא אהבת עולם אהבתנו יי' אלהינו, ברוך אתה יי' הבורח בעמו ישראל באהבה, ברזא דא"ל שד"י.

היכלא שתיתאה, אמת ויציב ונכון וקיים. ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין אלין. (לאלין) דהא במשיכו דצלותא ורעותא מתחבראן כחדא, ואתקשראן אלין באלין, ברזא דשמהן קדישין דשליטין בכל חד וחד.

[זוהר חלק ב' - דף רס"א ע"א]

היכלא שביעאה, אדני שפתי תפתח, רזא דרוין בלחישו, ולא אשתמע קלא. הכא איהו רעותא דלבא, לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא, עד אין סוף, ולקשרא שביעאה בשביעאה, (וכלא חד בחד) דא בדא (נ"א מתתא לעילא) ולבתר, מעילא לתתא, לאמשכא ברכאן בכלהו עלמין, ממקורא דחיי, (נ"א דאיהו שביעאה לעלאה) דאיהו היכלא שביעאה עלאה (ודא שכינתא) ברעותא דלבא, ובסתימו דעינין, דרזא דאתוון דשבע שמהן עלאין קדישין. (דף רס"א ע"א)

היכלא שביעאה עלאה דא, דאיהו (רכ"ה ע"א) מקורא דחיי, דא איהו ברכתא קמייטא. ודא איהו היכלא קדמאה, שירותא דכלא מעילא לתתא, ולנטלא שביעאה מתתא, לאתחברא דא בדא, שביעאה בשביעאה. דהא מהאי דלתתא, עייל מאן דעייל, להיכלא עלאה.

ודא הוא רזא, (בראשית מ"ה ע"א) ברוך, רבויה דכלהו תתאי, כלילא בחיוון ושרפים ואופנים, וכלהו היכלין רבויה דרזא דקדוש הקדשים, דשריא בגויה בגגיו, וכדין אקרי ברוך, בכל אלין רבוין וברכאן, ורוין דאשתלימו בה.

את"ה, עטורא דסתימו דאתוון, כלא דכלהו כ"ב אתוון. ודא הוא א"ת. ה' דכליל לון מעילא, בהאי ה', וכניש לון בגויה, ודא איהו א"ת ה'. וכד איהי בשלימו בטהוא (רל"ו ע"ב) נהר דאחיד בה, סלקא לאתעטרא לעילא, ודא איהו רזא דכתיב, (אסתר ב) (רכ"ה ע"ב) ובזה הנערה באה אל המלך, וכדין את כל אשר תאמר ינתן לה. ודא איהו רזא ברוך אתה, ובעי לאתכוונא בהאי רזא, ולקשרא רעותא בהאי רזא. יי' אלהינו: דא איהו קשורא ויחודא דמלכא עלאה לעילא, בהאי כד הנערה באה אל המלך את כל אשר תאמר ינתן לה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלהי אבותינו: דא רזא דאבהן, לברכא לה. ודא איהו רזא, אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב. כמה דהאי נערה לא אשתבקת מתתאי, הכי נמי לא אשתבקת מאבהן לעלמין. איהו אחידת בהון (נ”א לנטרא לון ולעטרא לה) לעטרא לה.

ובגין דאתברכא מכל חד מנהון, בעי לאדכרא לה על כל חד וחד. ולבתר יתפנשון פלהו בחבורא חדא, (ס”א לגו מער דאמא) ומתעטרי בהדה, האל הגדול הגבור והנורא, הא פלהו פחדא, לסלקא לעילא בקדמיתא מעילא לתתא והשתא מתתא לעילא. לאכללא לון בהדיה דכיון דאמר האל הגדול הגבור והנורא פלהו פלילן בה. וכדין, אל עליון גומל חסדים טובים קונה הכל. ודא פללא דכלא.

וזוכר חסדי אבות, דאשתהו בהדה (דאשתכון כחדא) ועאלו במעהא, ואתברכון תמן. ולבתר שארי לון ואפיק לון פד אינון אתברכאן מגוה. ובהיא השתחואה דאמר ברוך אתה יי’ מגן אברהם, הכא נפקי פלהו בכללא, דהא בימינא פלהו מתברכאן פדקא חזי.

תא חזי, היכלא שביעאה דא, רזא דמלכא עלאה, ומתעטרן ביה אבהן פדקאמרן, ואתפלילו ביה. ועד השתא אתפלילו, ובעי לאפקא לון, איהו היכלא דא, וכד אפיק לון מברכאן, (נ”א מתברכאן) בגין האי נערה, פדין איהי אחידת בהו, בכל אינון ברכאן. ואף על גב דהא אתפלילו היכלין בהיכלין, השתא אתאחידו באינון ברכאן פחדא, וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן, פדין אפיק לון מברכאן.

והאי, איהו חד היכלא שביעאה, ברזא דשמא קדישא עלאה, בוכ”ו. ברכה יחסד פתח ומשפט, פללא רזא (נ”א דרזא) ורזא דא, הוא רזא (ס”א דאיהי) דאהי”ה פללא דכלא. בגין דאלין אתוון פללא דכלא. בגין דאלין אתוון, אפיקו אלין (ס”א לון) דנפקו מנייהו, פללא דאבהן, ודא איהו דמתחברא בהדייהו, דאקרי ברכה.

פיון דאמר ברוך אתה יי’ מגן אברהם, הא אחידת ברכאן מנייהו, ברזא דהיכלא חמישאה אהבה, דאיהו ימינא, ואיהו חמישאה, לאתקשרא ברחימו דברכאן דימינא. והכי אצטרך, מעילא לתתא לאתברכא. בקדמיתא אתפללו היכלא בהיכלא פדקאמרן, והשתא נטלי ברכאן לאשתכחא אלין מקדמת אלין. ואף על גב דאית דנטיל (ס”א דאתנטיף) בקדמיתא. פיון דאשתכחו מסטרא דימינא ברכאן, בהיכלא חמישאה שארי לאחדא.

ולבתר בסטר שמאלא, ברזא דא אתה גבור. והאי איהו חבורא אתה וגבור, תרין דינין. וכיון דאתמשכאן ברכאן, אתפליל ברחמי, ואשתכח בהווא סטרא פלא פחדא, ודא הוא מחיה מתים סומך נופלים ורופא חולים וכו’.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף רס"א ע"ב]

וְדַא אִיהוּ בְרוּזָא דְשִׁמְא קְדִישָׁא דְאַקְרִי אַכְדֻטָּם, רְזָא אִיהוּ בְּאַתּוּן דְשִׁמְא דְאַקְרִי אֱלֹהִיִּים. בְּגִין דְּאַלִּין אַתּוּן סְלָקִין לְאַתְעֻטְרָא לְעִילָא, וְאַפִּיקוּ לְהוּ אֵלִין לְאַתְקְרִי בְּהוּן, וְסְלָקִין לְאַתְעֻטְרָא לְעִילָא אֱלֹהִים חַיִּים, וְגָרַע בְּאַתּוּן, לְאַחַדָּא בְּגָרִיעוּ. וּמִהֲכָא (דף רס"א ע"ב) אַתְפְּשֻׁט לְתַתָּא, לְנִטְלָא מְגוּ אֵלִין אַתּוּן אַחְרַנִּין, וְלִסְלָקָא מֵאֵלִין אַתּוּן, לְשִׁמְא דְאַלֵּהִים.

פִּיּוּן דְאַתְמַשְׁכָּאן אַתּוּן בְּחַמִּישָׁאָה וּרְבִיעָאָה מְעִילָא פְּדִקְאֻמְרָן, שְׂאָרֵי וְאַחִיד בְּרַכָּאן מְאַמְצְעִיתָא דְכָלָא, מִהֲיִכְלָא שְׁתִּיתָאָה, וְאַחִיד בְּרַכָּאן בְּהַאי וּבְהַאי. וּבְגִין כִּף (בכלא אתה קדוש ואתכליל) אַתָּה קְדוּשׁ, אַתְכְּלִיל אַתָּה בְּקְדוּשׁ.

וְשִׁמְךָ קְדוּשׁ, פִּיּוּן דְאַמַּר אַתָּה קְדוּשׁ, אִמְאֵי וְשִׁמְךָ קְדוּשׁ, הֵינּוּ שֵׁם, הֵינּוּ אַתָּה. אֵלָא הָא תְּנִינָן, בְּכָל אַתְר דְּאַשְׁתַּכַּח יַחּוּדָא וְקְשׁוּרָא, בְּעִינָן (קל"ג ע"א) קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפֵּת קְדוּשָׁה, וְהַהוּא תוֹסַפֵּת עֲקָרָא הוּא יִתִּיר מְכָלָא. וּבְגִין כִּף, בְּכָלְהוּ פְּתִיב אַתָּה, וְלֹא יִתִּיר, וְהֲכָא בְּהַאי אַתָּה, אִמַּר קְדוּשָׁה, וְתוֹסַפֵּת קְדוּשָׁה. אַתָּה קְדוּשׁ קְדוּשָׁה, וְשִׁמְךָ קְדוּשׁ תוֹסַפֵּת קְדוּשָׁה. וּקְדוּשִׁים בְּכָל יוֹם: אֵלוּ שְׂאָר קְדוּשִׁין עֲלָאִין, דִּי בְּכָל הֵיכְלָא וְהֵיכְלָא, דְּמִתְקַדְּשֵׁי מִהַאי תוֹסַפֵּת. בְּגִין דְּקְדוּשָׁה קְמִיתָא אִיהִי לָהּ, וְתוֹסַפֵּת קְדוּשָׁה, לְאַתְקַדְּשָׁא כָּל אִינּוּן שְׂאָר דְּקְאֻמְרָן.

וּלְבַתֵּר אַתְקַדְּשָׁא כָּלָא מְעִילָא, וּמְכָלְהוּ אַבְהָן, אַתְקַשְׁר בְּקְשׁוּרָא חֲדָא, וְהֵינּוּ בְּרוּךְ אַתָּה יי' הָאֵל הַקְּדוּשׁ. הֲכָא כָּלָא קְשׁוּרָא חֲדָא, בְּגִין דְּאַמַּר בְּרוּךְ אַתָּה יי' הָאֵל הַקְּדוּשׁ. וְעַל דָּא אַקְרִי צְרוּרָא וְקְשׁוּרָא דְכָלָא בִּיחּוּדָא חֲדָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּהּ, מֵאַן דִּינְדַע לְסִדְרָא שְׁבַחֵי דְמֵאַרִיָּה בְּאַתְר דְּאַצְטְרִיָּה. עַד הֲכָא, דְּבִקוּתָא וּבְרַכָּאן וְקְדוּשָׁה כְּחֲדָא בְּאַבְהָן.

מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, קְיִימִין שְׂאֵלְתִין וּבְעוּתִין. שִׁירוּתָא דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְמִשְׁאַל, לְמַנְדַּע בְּמַלְיָן דְּמֵאַרִיָּה, בְּגִין לְמַחְזִי תִיאוּבְתִיָּה לְגַבִּיָּה, וְלֹא אַתְפְּרֵשׁ מְנִיָּה. בְּגִין דְּבַעֵי בַר נֶשׁ לְאַשְׁתַּתְּפָא בְּקְדוּשָׁה דְשִׁמְא קְדִישָׁא עֲלָאָה, לְאַתְעֻטְרָא בֵּיהּ, וְאִיהוּ שִׁמְא דְּבְרַכָּאן וְקְדוּשִׁין, כּוּז'וּ. רְזָא דְשִׁמְא קְדִישָׁא יְדוּ'ד דְּאִיהוּ קְדִישׁ בְּקְדוּשָׁה. וְאַלִּין אַתּוּן (אַחְרַנִּין) אִפִּיקוּ מְנִיָּה הֵנִי אַתּוּן אַחְרַנִּין, חַבּוּרָא דְּהַנִּי, כְּחַבּוּרָא דְּדַכְר בְּנוּקְבָא. וְהַנִּי קְדִישִׁין עֲלָאִין, רְזָא דְּקְדוּשָׁה.

אַלִּין אַתּוּן אַחְרַנִּין אַקְרוּן ט"ל. טַל הַשָּׁמַיִם. רְזָא דְּחוּשְׁבְּנָא דְאַתּוּן דִּילִיָּה, בְּגִין דְּהֲכָא לְתַתָּא, קְיִימִין כָּל מַלְיָן בְּחוּשְׁבְּנָא, וְלֹא (ט"ו ע"ב) חוּשְׁבְּנָא, אֵלָא לְסִיְהָרָא. וּבְגִין כִּף בְּעֵי לְאַתְקַשְׁרָא בְּקְדוּשָׁה דְּמֵאַרִיָּה, וְלֹא יִתְפְּרֵשׁ בַר נֶשׁ מְנִיָּה. וְכַד שְׂאֵיל, שִׁירוּתָא דְשְׂאֵלְתִין לְמַנְדַּע לְמֵאַרִיָּה, לְאַחְזָאָה דְּתִיאוּבְתִיָּה לְגַבִּיָּה. מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, יִתְפְּרֵשׁ זַעִיר וְזַעִיר, וְיִשְׂאֵל שְׂאֵלְתוּי מַה דְּאַצְטְרִיָּה לְשְׂאֵלָא.

"זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

וְכָל שְׁאֵלְתוֹי יְהוֹן, לְבַתֵּר דִּי־סֵדֵר סְדוּרָא דָּא דְקַאמְרֵן. כְּגוּוֹנָא דָּא, כָּל שְׁאֵלְתוֹי יְהוֹן בְּתַחֲנוּנִים וּבְעוּתִין לְקַמֵּי מְאָרִיָּה, וְלֹא יִצְדִּיק (ס"א ירחיק) גְּרַמִּיָּה מִנִּיָּה. זְכָאָה חוּלְקִיָּה, מֵאֵן דִּידַע לְסֵדְרָא סְדוּרָא דָּא, לְמַהֲךָ בְּאַרְחַ מִיִּשְׂרָא, כְּדָקָא חֲזִי.

כְּגוּוֹנָא דְאֵתְאֲחֵדָא אִשָּׁא בְּמִיָּא, וּמִיָּא בְּאִשָּׁא. דְרוּם בְּצַפּוֹן, וְצַפּוֹן בְּדְרוּם. מְזוּרְחַ בְּמַעְרֵב, וּמַעְרֵב בְּמְזוּרְחַ. הֵכִי נִמִּי אֲתַקְשֵׁר כְּלָא כְּחֵדָא, וַיְחִוּדָא אֲשֵׁתִילִים דָּא בְּדָא.

וְכָל אֵינּוֹן דִּידַעִין לְסֵדְרָא צְלוּתְהוֹן כְּדָקָא יְאוּת, לְאֵתְכַלְלָא הָנִי הֵיכְלִין אֵלִין בְּאֵלִין, וְלֹאֲתַקְשֵׁרָא דָּא בְּדָא. הָאִי בַר נֶשׁ אֲתַקְשֵׁר בְּהוּ, וְקָרִיב לִיָּה לְאֵתְכַלְלָא בְּהוּ. שְׁאֵלְתָא שְׁאִיל וַיְהִיב לִיָּה. זְכָאָה חוּלְקִיָּה בְּהָאִי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאֵתִי.

בְּתַר דְּסִיִּים שְׁאֵלְתִין וְגוּפָא שְׁלִים בְּכָל סְטָרִין בְּחֵדוּהַ דְּלִבָּא וְאִיהוּ שְׁאִיל וְסִיִּים שְׁאֵלְתִין. יְהֵדֵר לְאֲמִשְׁכָּא בְּרַכָּאן וְחֵדוּוֹאן לְתַתָּא, בְּרִזָּא דְהֵיכְלָא תְּלִיתָאָה, לְאֲמִשְׁכָּא לְתַתָּא, וְדָא הוּא רִצָּה יי' אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. הָאִי אִיהוּ (נ"א בגין) דְּמַעְמָדוֹת אֵינּוֹן סְמִכִין דְּגוּפָא. שִׁירוּתָא לְתַתָּא מִן גּוּפָא תְּרִין יָרְכִין, עַד דְּמִטִּי לְבִרְכִין.

סדר הלימוד ליום ט אדר [יום 157 בשנה]

וְאֵלִין אֵינּוֹן רִזָּא דְּמַעְמָדוֹת, דְּקִיָּמִי עַל קָרְבָּנָא. וְהֵכָא אִיהוּ רִזָּא שִׁירוּתָא דְּתְרִין יָרְכִין מְלַעֲיָלָא, עַד בְּרַכִּין, חֲבוּרָא דְּנְבִיאִים. וּמְרָאוֹת, בְּרִזָּא דְּאֲתוּוֹן דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, דְּאֲקָרִי (צבאו"ת בא"ת ב"ש) הַשְּׁתַּפָּ"א. דְּאִיהוּ רִזָּא דְּשִׁמָּא דְּאֲקָרִי צְבָאוֹת. דָּא סְלִיק, וְדָא נְחִית. דָּא נְבִיאִים, וְדָא מְרָאוֹת.

וְהֵכָא אִיהוּ רִזָּא עֲלָאָה דְּבְרִייתֵי דְּקַאמְרֵן, וְכַד מְטִי אֵינִישׁ לְבִרְכִין, יִכְרַע בְּרוּךְ אַתָּה יי' הַמַּחְזִיר שְׁכִינָתוֹ לְצִיּוֹן, וְהָא הֵכָא אֶהְדְּרוּ בְּרִייתֵי (רנ"ו ע"ב) לְמַתְנִיתִין וְאֵתְבָרְכָאן כְּחֵדָא.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ב ע"א]

הֵיכְלָא (דף רס"ב ע"א) תְּנַיִנָּא לְתַתָּא, דְּאֲתַפְקְדוּ בֵּיהַ נְשַׁמְתִּין לְסַלְקָא, לְאֵתְחַזָּאָה בְּחִיזוֹ (רנ"ח) דְּחַלְמָא. מוּדִים, לְאֲכַרְעָה בְּרַכִּין, לְאוּדָאָה עַל נְשַׁמְתִּין, כְּדָקַאמְרֵן עַל נְשַׁמוּתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת, (כיון דאשתאיל ממאריה) (ס"א היכלא תניינא לאמשכא ברכאן לתתא מודים אנחנו לך והאי היכלא איהו דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזאה בחיזו דחלמא. הכא בעי בר נש לאכרעא ברכין לאודעא על נשמתין ודא הוא על נשמותינו הפקודות) עַד דְּמִטִּי לְהַטּוּב שְׁמַךְ וְלָךְ נָאָה לְהוּדוֹת.

וְדָא הוּא גּוּ רִזָּא דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא, דְּאֲקָרִי ב"ם בְּמוֹכָ"ן. דָּא אֲקָרִי אֵל אֱלֹהִים, דְּאִיהוּ בְּרִזָּא עֲלָאָה. (יהושע כב) א"ל אֱלֹהִים יְהוָה הוּא יוֹדַע. כְּלָלָא דְּאֵלִין אֲתוּוֹן אַחֲרָנִין דְּנַפְקֵי מִנִּיָּהוּ, (ד"א והכא איהו רזא חדא דכולהו ירכין מברכין) וְלְתַתָּא, רִזָּא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דחלמא. רזא ליהוא אתר לאעלא בהו נשמתינ. ובעינן לאמשכא בהני ברכאן, בגין לאשכחא נייחא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

היכלא תתאה לתתא, שים שלום טובה וברכה. הכא איהו כללא דשלום. שלום לעילא, שלום לתתא, שלום לכל סטרינ, שלום בפמליא דלעילא, שלום בפמליא דלתתא, והיכלא דא איהו פמליא דלתתא. (ס"א דאיהו היכלא דלתתא ודא בחבורא וכו') בחבורא חדא בפמליא (נ"א בהיכלה) דלעילא. ומהכא נגיד לכל אינון תתאי דלבר.

והכא אתכליל ואשתלים כלא כחדא, עילא ותתא, בנהירו חדא, לאשתלמא שם מלא, יי' אלהים. שם דא דאיהו שלם, בכל אינון היכלין, בכל אינון נהורין עלאין, למהוי פלהו חד. (שים שלום טובה וברכה)

האי בר נש, כד אשתאיל מהיכלא דא לנפקא לבר. ישוי גרמיה, כמאן דנפיק מחברותא דמלכא, ומגו היכליה, וימאיך גרמיה קמיה. אבל יחדי גרמיה, דהא קדמאה איהו, לנטלא עטרא דמשיכו דברכאן דנגדין מיחודא דמאריה. דא איהו בר, דאיהו מהיכלא דמלכא. דהא בהאי שעתיא דקא נפיק מקמי מלכא, וכלא קשיר בכל הני סטרינ, בקשורא (קט"ז ע"א) דיחודא, וברכאן, וקדושה, ותוספת קדושה. קודשא בריך הוא קרי לפמליא דלעילא, ואמר לון, פתובו להאי בר נש פלגיא, מאינון דאקרון חושבי שמו.

מאן חושבי שמו. אינון דמחשבי ומכוונין ברזא דשמיה, ליחדא היכלין בהיכלין, לקשרא קשרין, וליחדא פלהו ביחודא חדא. ואלין אינון חושבי שמו, כמה דאת אמר (מלאכי ג) ולחושבי שמו. פדין אכתיבו ליה, ואתרשים ואשתמודע לעילא, (ואתרשים) ואשתלים איהו לעילא ותתא.

ומאן דקריב קמי מאריה, וצלי צלותיה, ולא אשלים יחודא, ולא חייש על יקרא דמאריה, לקשרא קשרין כדקאמרן, טב ליה דלא אברי. וקודשא בריך הוא אמר (ירמיה כב) פתבו את האיש הזה עירי גבר לא יצלח בימיו. ודא איהו (משלי כח) גוזל אביו ואמו.

הכא אשתלים כלא לעילא ותתא, רזא דשמא קדישא שליטא לעילא. מצפ"ץ מצפ"ץ. (שמות לה) יי' אל רחום וחנון. הכא איהו רזא דשמא קדישא דא, לאתקדשא באתווי בני עשרה, ואתוון אחרנין בקדושה דיחידאי בצלותא. בתר דסיים, קאים על רגלוי, (נ"א לכפרא) לאודאה (ק"כ ע"ב) על חובוי, בגין דלא יהא פטרא דפומא לסטרא אחרא, לאסטאה ליה, ואתפפיא קמיה. ויקום בקיומיה לאתברכא מבי מלכא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּזְפֹאֵה חוּלְקִיָּה מֵאֵן דְּאִתְקַדְּשׁ בְּהַאי גְּוֹנָא בְּצִלּוֹתָא בְּדַקְאֲמָרֵן, וְקִשְׁר קִשְׁרִין, וְיִיחַד יְחֻדִּין, וְיִתְפּוּן בְּכֻלָּא בְּדַקָּא יְאוּת, וְלֹא יִסְטִי לְיִמִּינָא וְלִשְׂמָאלָא. צִלּוֹתִיה לָא אֶהְדֵּר בְּרִיקְנִיָּא. קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְּזִיר וְאִיהוּ מְבִטֵּל. עַל דָּא כְּתִיב (משלי כג) יִשְׁמַח אָבִיךָ וְאִמְךָ וְתִגַּל יוֹלְדֶתְךָ. אֵית לִיה חוּלְקָא בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאִתִּי. (אסתר ב) בערב היא באה היינו)

כְּתִיב (משלי לא) וְתַקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה וְתִתֵּן טָרְף לְבֵיתָהּ וְגו' מֵהֵוּא רַבּוּיָא דְּבִרְכָּאן, וְקוּדְשָׁה, וְתוֹסַפֵּת קוּדְשָׁה דְּקָא נְטִלָּא. כְּמָה דְּאִתְ אָמַר (בראשית מט) וְלַעֲרַב יִחְלַק שָׁלֵל, דְּפִלְגֵת חוּלְקָא לְכֻלָּא, וְאִפִּילוּ לְסִטְרָא אַחְרָא חוּלְקָא בְּלַחֲוֹדָהָ.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ב ע"ב]

וְרִזָּא דָּא, רִזָּא לְבַנֵּי מְהִימְנוּתָא. חוּלְקָא דְּסִטְרָא אַחְרָא מְסַבָּא, כָּל אֵינּוֹן חוּבִין, וְכָל אֵינּוֹן חֲטָאִין, דְּהֵהוּא בַר נֶשׁ דְּקִשְׁר קִשְׁרִין דִּיחֻדָּא, דְּאִתְוֹדָה עֲלֵייהוּ, כְּלָהוּ שְׂרִיין עֲלֵיהּ דְּסִטְרָא אַחְרָא. וְאֵינּוֹן חוּלְקָא וְאַחֲסַנְתָּא דְּסִטְרָא אַחְרָא מְסַבָּא. (דף רס"ב ע"ב) וְאִי לָא אוּדֵי עֲלֵיהּ, אֲשֶׁתַּכַּח מְקַטְרָגָא וְיִכִּיל לִיה.

וְאִי אוּדֵי עַל כָּל חוּבִין, בְּהֵהִיא צִלּוֹתָא, דְּקִשְׁרִין דִּיחֻדָּא, וְאִתְבְּרַכָּאן עֲלָיָא וְתַתָּאִי. וּמֵתֵהוּא חוּלְקָא דְּסִטְרָא אַחְרָא, כָּל אֵינּוֹן חוּבִין וְחֲטָאִין דְּאוּדֵי עֲלֵייהוּ, נְטִלָּא לֹון לְחוּלְקִיָּה. וְרִזָּא דָּא שְׁעִיר. דְּכְתִיב, (ויקרא טז) וְהִתְוֹדָה עֲלֵיו אֵת כָּל עֲוֹנוֹת וְגו', וְכְתִיב וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר וְגו', דָּא הוּא חוּלְקִיָּה וְעַדְבִּיהּ וְאַחֲסַנְתִּיהּ.

וְאִי הֵהוּא בַר נֶשׁ תַּב לְסַרְחַנֵּי דְּחוּבִין, וְיִי לִיה, דְּכֻלְהוּ נְטִיל לֹון מֵהֵהוּא סִטְרָא, בְּעַל כְּרַחֲמֵי דְּהֵהוּא סִטְרָא. וּמְגוּ דְּנְטִיל לֹון מֵהַאי סִטְרָא בְּעַל כְּרַחֲמֵי דְּהֵהוּא סִטְרָא, כְּדִין אַבְאִישׁ לִיה, וְאִתְהַפֵּךְ עֲלֵיהּ מְקַטְרָגָא, וְקַטְרִיג לִיה. וְכַד אוּדֵי עֲלוּי, נְטִיל לֹון הֵהוּא סִטְרָא אַחְרָא, וְאִיהוּ עַדְבִּיהּ וְחוּלְקִיָּה.

וְרִזָּא דָּא, הַכִּי נְמִי קְרַבְנָא, דְּבַעֵי לְאוּדָּהָה עַל הֵהוּא קְרַבְנָא, כָּל חוּבִין וְחֲטָאִין, לְמִיָּהב חוּלְקָא לְמֵאֵן דְּאַצְטְרִיךְ. קְרַבְנָא כְּלָא לְסִטְרָא דָּא חוּלְקָא דְּקוּדְשָׁא, וְרַעוּתָא דְּקוּדְשָׁא. וְלְסִטְרָא דָּא, הֵהוּא חוּלְקָא דְּאֵינּוֹן חוּבִין, וְחֲטָאִין דְּאִתְיְהִיבוּ בְּהוּדָּהָה עַל הֵהוּא בְּשָׂרָא דְּקְרַבְנָא. כְּמָה דְּכְתִיב, (משלי כה) אִם רָעַב שׁוֹנְאָךְ הֶאֱכִילָהוּ לֶחֶם וְגו'. כִּי גַחְלִים אֵתָה חוּתָהּ וְגו', וְסִימְנִיךָ (אסתר ה) יְבֵא הַמֶּלֶךְ וְהִמָּן אֶל הַמִּשְׁתֶּה. וְזִפְאָה אִיהוּ מֵאֵן דִּינְדַע אֲרַחֲמֵי לְמַהֵךְ בְּאַרְחַ קְשׁוּט.

וְכָל מֵאֵן דְּלֹא יִדַע לְסַדְרָא שְׁבַחָא דְּמֵאֲרִיָּה, טַב לִיה דְּלֹא אַבְרִי. בְּגִין דְּאַצְטְרִיךְ צִלּוֹתָא דְּאִיהוּ שְׁלֵמָא לְעִילָא. (בגין דאצטריך צלותא) מְגוּ מַחֲשַׁבְתָּהּ, וְרַעוּתָא דְּלִבָּא, וְקָלָא, וּמְלָה דְּשִׁפּוּן. לְמַעַבְד שְׁלִימוּ וְקִשׁוּרָא וְיִחֻדָּא לְעִילָא, כְּגוּוֹנָא דְּאִיהוּ לְעִילָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגוונא דנפקא שלימו מעילא לתתא, הכי אצטריך מתתא לעילא, לקשרא קשרא פדקא יאות.

רזא לחברייא דיהכון בארח מישר, מחשבת ורעותא וקלא ומלה. אלין ארבע מקשרין קשרין. לבתר קשירו קשרין פלהו פחדא, אתעבידו פלהו רתיכא חדא, לאשראה עלייהו ושכינתא, ואתעבידו פלהו לבתר ארבעה סמכין לאתעטרא בהו, ושכינתא אסתמיך עלייהו, בכל אינון קשרין עלאין.

מחשבה אפיק רעותא, (רעותא אפיק כלא) רעותא דנפיק מגו מחשבה, אפיק קלא דאשתמע, וההוא קלא דאשתמע, סליק לקשרא קשרין מתתא לעילא, היכלין תתאין בעלאין. קלא דאיהו קשיר קשרין ומשיך ברכאן מעילא לתתא בלחישו, סמיך אלין ארבעה סמכין: מחשבה ורעותא קלא ומלה. סמיכו בסיומא דקשורא, אתר דכלא אתקשר ביה פחדא, ואתעבידו פלהו חד.

זכאה איהו בר נש דקשר קשרין דמאריה, וסמיך סמיכין פדקא יאות, ואתכוון בכל הני מלין דקאמרן. זכאה איהו בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. עד הכא אשתכללו היכלין בסטרא דקדושה.

רבי שמעון פתח ואמר, (הושע ו) והמה כאדם עברו ברית שם בגדו בי. מאן יגלה עפר מעיניה אדם קדמאה, דקודשא בריך הוא פקיד לך פקודא חדא, ולא יכילת לקיימא בה. בגין דאתפתית על מלין בישין, דאסטי לך ההוא חויא בישא, דכתיב, (בראשית ג) והנחש היה ערום. ובגין כך, אתפתית אבתריה, וגרמת מיתה לגרמך, ולכל אינון תולדין דנפקו מינה. תא חזי, דכל מאן דאתפתא אבתריה ונחית לגביה ברגעא חדא, יתאביד לגביה.

תא חזי, דוד הוה קיומא נעיץ במקורא דמיין נבעין, וכד אתדחיא לארעא אחרא, וצערין ליה, ולפום צעריה אתדחיא מארעא קדישא. אף על גב דנחית מדרגוי לדרגא תתאה, קם בקיומיה, ולא עאל לסטרא אחרא, ואסתמר מניה. מה כתיב (שמואל א כ) ואולם חי יי' וחי נפשך פי כפשע ביני ובין המות. דהא נחית בדרגוי, עד דהוה ביה האי שעורא. וזכאה חולקיה, מאן דאסתמר מההוא סטרא בישא, ומכל דרגין דההוא סטרא, דמשתכחי בעלמא.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ג ע"א]

דכמה סטרין ודרגין אית ליצר הרע: נחש עקלתון. שטן. מלאך (דף רס"ג ע"א) המות. יצר הרע. והא אוקמוה. דאף על גב דבשמחן אלין אקרי, שבע שמחן אינון ליה: שטן. טמא. שונא. אבן מכשול. ערל. רע. צפוני. אלין אינון שבע שמחן, לקבל שבע דרגין דהיכלין דיליה, דכלהו מסטרא מסאבא פדקאמרן. לקבל אלין

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שבעה שמהן, אינן דאקרי בהו גיהנם, אתר דאתדנו ביה חייביא דעלמא. ואלין אינן: בור. שחת. דומה. טיט היין. שאול. צלמות. ארץ תחתית. כל אלין שבעה מדורין דגיהנם, לקבל אלין שבע שמהן, דאית ליה ליצר הרע.

והא אוקימנא, דכמה דאית דרגין והיכלין לסטר קדושה, הכי נמי לסטר מסאבא. וכלהו משתכחי ושלטי בעלמא, בסטר (ס"א שמאלא) מסאבא. שבעה היכלין אינן, דאינן לקבל שבעה שמהן, דאקרי בהו גיהנם (יצר הרע). וכלהו (לאסטאה בישא) קיימי לדיינא, ולסאבא, לאינן חייבי עלמא דדבקי בהו, ולא אסתמרון ארחייהו מניה, כד אינן בהאי עלמא.

דהא מאן דאית לאתדכאה בהאי עלמא, בסטרא דדכיא, מדכאין ליה, בההוא אתר דאקרי רזא דמהימנותא. דכמה דרגין אינן, וכמה ממנן, דכלהו קיימן לקרבא לבני נשא לפולחניה דקודשא בריך הוא, ולדכאה ליה. ומאן דאית לאסתאבא, מסאבין ליה בהאי סטרא אחרא דאיהו מסאבא. דהא כמה דרגין, וכמה ממנן, כלהו קיימי לסאבא לון לבני נשא.

מאן דיקרב בהו, ואית לאתמשכא בתר ההוא סטרא בישא, עליה פתיב, (תהלים פט) מי גבר יחיה ולא יראה מות ימלט נפשו וגו'. מאן איהו בר נש דאתברי בעלמא דלא יחמי מותא, ההוא דכל עלמא אתמשכאן אבתריה. דהא בההוא זמנא דאית בר נש למיהב חושפנא קמי מאריה, עד לא יפוק מהאי עלמא, חמי ליה, והא אוקימנא.

ואלין שבעה היכלין, דאינן שבעה מדורין לגיהנם. תריסר ירחין אקרון, בגין דהא כמה דאית לסטר מהימנותא תריסר ירחין, דרגין קדישין, הכי נמי אית לסטרא אחרא דא תריסר ירחין, דחייביא אתדנו בהו, ונשמתא דלהון אתדנת בהו. זכאה חולקיהון דצדיקיא, דאתמנען רגלייהו מנייהו בהאי עלמא, ולא מתקרבי לתרעיהו, בגין לאשתזבא מנייהו בההוא עלמא.

היכלא קדמאה. שירותא דסטרא דיצר הרע. האי היכלא קדמאה, אקרי בור ריקא מכלא. מאן דאית לאעלא ביה, לית מאן דאחיד ביה. כלהו דחין ליה למנפל דלא יקום, לית ביה סמך לטב.

בהאי היכלא, קיימא חד ממנא, ודומה שמייה. והאי איהו קיימא לעילא ותתא. דא איהו אחיד בנשמתא, כד אתדחיא מהיכלא קדישא, על ידא דההוא ממנא טהריא"ל, והאי איהו קאים לגבי ההוא תרעא דההוא סטרא קדישא, ובגין כד קיימא האי דומה, לאחידא לה לנשמתא, וכמה גרדיני נימוסין בהדיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותחות האי ממנא, קיימא חד ממנא אחרא, די אלה ורבבן תחותיה. והאי ממנא אקרי פתו'ת. דא הוא דאיהו קיימא לפתאה בני נשא. והאי איהו דשרי לגביה, ואסטי ליה, לאסתכלא ולעיינא במה דלא אצטריך בכמה זנונין ובכמה נאופין. וכל אינון דעמיה, פלהו קיימן לגביה, ואזלין קמיה, ואכריחן ליה לאסטאה עינוי, לאסתכלא במה דלא אצטריך.

והאי איהו סרסורא בישא, לכל אינון בישין, האי קאים על קברא בזמנא דאתדן ההוא גופא, ותבר ליה עינוי. בגין דאיהו רווח לון, פד איהו בהאי עלמא, ודיליה אינון.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ג ע"ב]

ובהאי אתר אתדנת נשמתא, עד דעאלת להאי אתר דאקרי בור, וכמה נחשים ועקרבים אית ביה, דכלהו עקצי לה להאי (דף רס"ג ע"ב) נשמתא, ואחדי בה, ודיינין לה.

לגו מן דא, אית חד רוחא אחרא מסאבא, דאיהו עלאה על פלא. ודא קיימא על כל היכלא דא, וכלהו נטלי בגיניה, והאי אקרי גמגימ"א. האי הוא (רמ"ו ע"א) סומקא כוורדא, איהו קאים לאבאשא תדיר, דהא פד צלותא דבר נש אתדחיא, ולא זכי בה ההוא בר נש, האי רוחא קיימא, וסלקא ואשתתף ברוחא מסאבא עלאה על פלא, ואסטי לעילא, ואדפיר חובוי דבר נש קמי קודשא בריך הוא, וסימניך (איוב א) ויבא ג"ם השט"ן בתוכם, ולא כתיב ויבא השטן אלא גם.

ומהאי רוחא בישא, תליין כמה גרדינין אחרנין, דאינון ממנן לאחדא מלה בישא, או מלה טנופא דאפיק בר נש מפומיה, ולבתר אפיק מלין קדישין. ווי לון, ווי לחייהון, אלין אינון בני נשא דגרמי לאלין גרדינין אחרנין לשלטאה, למפגם אתר קדישא. ווי לון בהאי עלמא, ווי לון לעלמא דאתי. בגין, דאלין רוחין מסאבין, נטלין האי מלה מסאבא, וכד אפיק בר נש לבתר מלה קדישא, אקדימו אלין רוחי מסאבין, ונטלי תהיא מלה מסאבא, ומסאבין לההיא מלה קדישא, ולא זכי ביה בר נש, וכביכול תשש חילא קדישא.

ועיל א מאלין אית חד ממנא ספסיריט"א שמייה. וכמה גרדינין נימוסין, והאי ממנא דעלייהו, נטלי אינון מלין בישין, והכי נמי נטלי כל אלין מלין דזריק בר נש בידוי, פד רוגזא שריא עלוי, דהא פדין האי ממנא ספסיריט"א נקיט האי מלה, דזריק בר נש ברוגזיה, וסליק ואמר, דא הוא קרבנא דפלגיא, דקריב לסטרא דילן.

בגין דכל סטרא דנייחא, איהו מסטרא דימינא, ומסטרא דמהימנותא. וכל סטרא דרוגזא, איהו מסטרא אחרא בישא, סטרא מסאבא. ועל דא מאן דאשדי מן ידוי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מדי ברוגזא, כל אלין נטלין לה להאי מלה דאודריק, וסלקי לה לעילא, ואתקריב לה הוא סטרא, ואמרי דא (ס”א פולחנא דקרבנא) קרבנא דפלגיא.

וכרוזא קארי בכל אינון רקיעין ואמרי, ווי לפלגיא דאסטי בתר אל זר, ופלה לאל אחר. וכרוזא קארי זמנא תנינא ואמר, (הושע ז) אוי להם פי נדרו ממני וגו'. זכאה איהו בר נש, דאסתמר מארחוי, ולא יסטי לימינא ולשמאלא. ולא ינפול בגו בירא עמיקא, דלא יכיל לסלקא מגיה.

היכלא תנינא, היכלא דא, איהו חשוף יתיר על היכלא קדמאה, האי אקרי שחת, לקבל שמא דאקרי טמא. בגין דהיכלא קדמאה אקרי בור, לקבל שמא דאקרי שטן. והאי אקרי שחת, לקבל שמא דאקרי טמא. בהיכלא דא קיימין תלת פתחין, לתלת סטריין.

פתחא קדמאה. ביה קיימא חד ממנא, עסטירי”א שמייה. וכמה אלף ורבעו ממנו תחותיה, והאי איהו קיימא על כל אינון דמחבלי ארחייהו, לאושדא זרעא על ארעא. או דמפקי זרעא, דלא פארחא. או לכל אינון דמונו בידייהו. אלין אינון דלא חמאן אנפי שכינתא פלל. אלא האי ממנא דבסטר מסאבא דקאמרן, נפיק בהוא זמנא, וכמה אינון אלף ורבעו, פלהו מתכנפי על ההוא בר נש, ומסאבי ליה בהאי עלמא. ולבתר כד נפק נשמתייה מגיה מהאי עלמא, האי ממנא וכל אינון דעמיה, מסאבין ליה לנשמתייה, ואחדין בה, (ואסתאבת בהו) ואעילו לה לאתדנא בהו.

[זוהר חלק ב' - דף רס”ד ע”א]

ואלין אקרון שכבת זרע רותחת. דכלהו רוגזין מסאבין קיימין פלהו על דא, בגין דכלהו קיימין ושראן עליה דבר נש, בהוא זמנא דארתח גרמיה, ותמים ליה לתיאובתא דא. וכדין נטלין ליה להוא תיאובתא. והוא זרעא דאושדא בארעא. ואתתקפו ביה, ונטלי ליה. וסלקי ליה לעילא, וגרמו דברית דא דישתעבד בסטר מסאבא. (דף רס”ד ע”א)

פתחא תנינא, ביה קיימא ממנא אחרא, טסקיפ”ה שמייה, והאי איהו ממנא, על כל אינון דמחבלי ארחייהו, דלא אושדי זרעא על ארעא, אלא דאושדי זרעא בבעיירי, או באיסורין חמורין דאורייתא, באינון עריות, האי ממנא וכמה אלף ורבעו דעמיה, פלהו קיימי עליה, (ס”א לסאבא ליה ולמידן ליה) לאתדנא ליה כמה דאתמר באינון אחרנין.

תא חזי, האי ממנא בידיה פסא חדא, ואקרי (ישעיה נא) כוס התרעלה כוס חמתו, וכל אינון קטולי בית דין, דאתקטלו, או אתענשו על חובין אלין, פלהו אתעקרו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מאלין סטרין מסאבין, ולא אית לון חולקא בהון, ובהאי פסא דאקרי פוס התרעלה, בגין פסא אחרא דשתו בקדמיתא. וכל אינון דלא שותו ההוא פסא דבית דין, לאתעקרא מהאי פוס התרעלה, לבתר פד נפיק נשמתייה מהאי עלמא, האי ממנא וכל אינון דעמיה, אחידן ביה ודא הוא (עמוס ח) יום המר, ורוי לה להאי נשמתא, מפמה דינון משניין אלין מאלין.

בהיכלא דא, קיימא חד רוחא, דאלין ממנן תחותיה, ודא הוא גיאציריא"ל. מהאי רוחא תקיפא, נפקי תלת טיפין, מרירן, דנפלי בהאי (רמ"ו ע"ב) פוס התרעלה. חד אקרי חצ"ץ. וחד, אקרי מר המות וחד אקרי קובע"ת, (ד"א וכלהו מתכנשי להאי כוס לבתר) ואלין תלת טיפין נפלו לבתר מהאי פוס, (נפקו תלתטיפין) (ס"א בהאי) דהיא חרבא דקטלא בני נשא, כמה דאוקמוה.

פתחא תליתאה, ביה קיימא ממנא חד סנגדיא"ל שמיה, והאי איהו ממנא, על כל אינון דעיילי האי ברית קדישא, באינתו אחרא, דאיהו מההוא סטרא דאל נכר. וכל אינון דמחבלי ארחייהו בדא, ומשקרי באת קיימא קדישא, האי ממנא, וכל אינון ממנן דעמיה, פלהו מציירי בגווייהו, ציורין דאינון נשין מסאבין, דאסתאב בהו ההוא קיימא קדישא, וכלהו אתרשימו קמיה, פד נפיק בר נש מהאי עלמא, ומסאבי ליה לבתר לההוא רוחא.

והיכלא דא, תליין כל רוזי דחרשין, לקטלא בני נשא עד לא ימטי זמנייהו, וכלהו חרשין דאצטריכו בני נשא. אינון דחרשי חרשייהו לאסתאבא בהו, פגון דהוה בלעם, חרש בחרשוי, ואסתאב בקדמיתא במסאבו דזרעא רותחת דאשדי בבעירי, ובגין דא, ביה אתדן, בההוא שכבת זרע רותחת דקאמרן. ועל דא, האי היכלא אקרי, שחת טמא.

ובהאי היכלא, אית רוחא אחרא, די ממנא תחות ההוא רוחא דלעילא, והאי אקרי סרטי"א, וכמה אלף ורבבן תחותיה. (ק"ל ע"א) וכלהו קיימי על ההיא מלה, דנפיק בהדי רוחא דבר נש בחלמא, מגו סטרא קדישא. האי רוחא מסאבא, וכל אינון גרדינון דעמיה, פלהו נפקי ומתחבראן בהיא מלה, ונחתי בה, ומתערבי בהדה, בגין לאכחשא לה מניה, ואודעין ליה לבר נש מלין אחרנין, מילין פדיבין, במלה דקשוט.

דכד ארחוי דכדיבא, דאלמלא לא נטיל מלה דקשוט, לא יכיל לתקנא פדיבוי. אוף הכא אלין, פיון דמתערי במלי קשוט, ומכחישי לון מניה, מודעי ליה מלה דקשוט, בגין לקיימא פדיבוי. לבתר (מתפשטי כל אינון) (ס"א מתפשטא ההיא מלה, באינון) תתאי לתתא, דלית לון קיומא. ולא מתקיימי, ואודעי מילין בעלמא, לכמה סטרין (ד"א וכל הני אינון לתתא בדרגין דמתפרשאן לבר בכמה סטרין) לכמה זיינין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מהיכלא דא, נפקין תרין רוחין, דמתהפכאן, לזמנין גוברין, לזמנין נשין, ואלין אזלין ושטאן בעלמא באורא, וחיכאן בבני נשא בגו חלמא, ואתחזון לון לגוברין, כנשין שפירן בחיזו דחלמא, ונטלי תיאובתא דבר נש. אוף הכי לנשין, אתחזון כגוברין, ואלין אקרון רעה ונגע, כמה דאת אמר (תהלים צא) לא תאונה אליך רעה ונגע לא יקרב באהלך.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ד ע"ב]

ואלין אקרון רוחי תתאי לתתא. דנפקי מגו שלהובא דאשא. דכד נטלין אלין רוחין דלעילא, די בגו היכלא דא, נפקו תרי שלהובי דאשא, ואלין טסאן בעלמא, ואתעבידו אלין תרין רוחין פדקא אמרון, וכלא בסטרא דא מסאבא. זכאין אינון צדיקיא דאתמנען מסטרין אלין ואסתמרו מנייהו. ועל (דף רס"ד ע"ב) דא כתיב, (משלי ז) לשמרך מאשה זרה וגו'.

היכלא תליתאה. היכלא דא, איהו היכלא דאפיל וחסיד, ולית ביה נהורא כלל, ואיהו אפיל יתיר מן קדמאי. והאי איהו דאקרי דומ"ה, לקבל שמא דאקרי שונ"א. בהיכלא דא קיימי ארבע פתחין, חד קיימא לסטרא דא, וחד לסטרא דא, וכן לארבע סטרין.

חד ממנא קיימא על האי פתחא קדמאה, והאי ממנא קיימא בההוא תקיפו דרוגזא דעלמא. פד דינא שריא בעלמא, האי ממנא דשרי בהאי פתחא, נטיל זיינין, ואנח לון לאינון תרעין דבי פנישתא (דבני נשא), והאי אקרי סקפורטי"א ודא הוא פשלונא דעלמא, ועל דא כתיב (משלי ד) דרך רשעים כאפלה לא ידעו במה יפשו, (האי ממנא קיימא על פרשת ארחין למחמי) בההוא זמנא דאיהו שליט, ושריא דינא בעלמא, איהו קיימא למחמי במאן דאזיל יחידי בשוקא, ואי הוא אערע בהדיה, יכיל לנזקא ליה, ולא תרע מזליה.

פתחא תניינא, ביה קיימא חד ממנא אחרינא, ודא איהו קיימא לנטלא פתקין דדינא, ודא איהו סנגדיא"ל. ותחות ידיה, כמה גרדיני נמוסין, דשלטאן, דקיימין לקבלא אינון פתקין דדינא, והאי קיימא על פתחא דא.

וכד נטיל פתקא דדינא, האי קיימא על פתחא דא, ונחית לתתא, לאינון פתחין חשוכאן דלתתא. חד לההוא דאקרי שחת. וחד לההוא דאקרי בור, דאינון לתתא. ותמו, כמה אלה, וכמה רבבן, ממנון דשלטי בעלמא למעבד דינא, ואשתלים דינא בההוא פתקא.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

פִּתְחָא תְּלִיתָא. בְּהַאי פִּתְחָא, אֵית מְמַנָּא אַחְרָא, אַנְגְּרִיוֹן שְׁמִיה וְדָא אִיהוּ קַיִמָּא, עַל כֹּל אֵינּוֹן מְרַעִין וּמְכַאֲבִין, וְחִלְחִילִין וְאַשָּׁא דְגַרְמִי. דְּהָא מְנִיָּה נְפִיקי כְּמָה וְכְמָה אֶלְפָּה וְרַבְבֵּן דְּמַמְנֵן עֲמִיָּה, עַל כֹּל אֵינּוֹן מְרַעִין וּמְכַאֲבִין כְּמָה דְּאַתְמַר.

פִּתְחָא רְבִיעָאָה, הֵכָא אִיהוּ חֵד רוּחָא, דְּאַתְבְּרִי (רס"ו ע"ב) בְּפִגְמֵו דְּסִיְהָרָא, וְאַקְרִי אַסְפְּרָ"א. וְהַאי קַיִמָּא עַל קְטוּלֵי דְרַבִּי, וְדָא אַתְחֲזִי לֹוֹן, וְחִיִּיךְ בְּהוֹן, עַד דְּקַטִּיל לֹוֹן, וְאַדְמִי לֹוֹן כְּאַתְתָּא אֲמִיָּה דְרַבִּיא, וּמְנִיקָא לֹוֹן, וְחִיִּיקָא בְּהוֹן, וְאַחֲדִידַת לֹוֹן, וְקַטְלַת לֹוֹן.

בְּאַמְצָעִיתָא דְּהַאי הֵיכְלָא, קַיִמָּא חֵד רוּחָא, דְּאַקְרִי אַגִּירִיסוֹן. הַאי אַתְמַנָּא, עַל כֹּל אֵינּוֹן דְּמַתִּין מִבְּר תְּלִיסַר שְׁנִין, עַד עֲשָׂרִין שְׁנִין. הַאי אִיהוּ קְטוּלָא דְלֵהוֹן, כְּמָה דְּאוּקִימָנָא, וְדָא אִיהוּ בְּחִבְרוּתָא (ד"א בחכמתא) דְּהֵוָא נְחֹשׁ (רמ"ח ע"ב) כְּדַקְאֲמֹרֵן וְקַיִמָּא בְּהִדְיָה, וְאוּזִיל אַבְתְּרִיָּה. וְעַל דָּא אַקְרִי מְלֶאךְ הַמּוֹת טוֹב מְאֹד, דְּכְתִיב, (בראשית א) וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד, וְאוּקִימָנָא.

מִהֵכָא מִתְפַּשְׁטִין וְנִפְקִין תְּרִין רוּחִין, א"ף וְחַמ"ה. וְאַלִּין אַתְמַנּוּן, עַל כֹּל אֵינּוֹן דְּשִׁמְעִי נְזִיפָא מִמָּאן דְּלַעִי בְּאוּרִיִּיתָא, וְאַתְרַחֲצֵן בֵּיהּ, וְלֹא חִיִּישִׁי עָלֶיָּה. וְכֵן עַל כֹּל אֵינּוֹן דְּחִיִּיקָאן מִמְּלִי דְּאוּרִיִּיתָא, אוּ מִמְּלִי דְרַבְבֵּן.

מֵאַף וְחַמָּה אֶלִּין, נְפִיקִין כְּמָה אֶלְפָּה, וְכְמָה רַבְבֵּן, וְכִלְהוּ נְפִיקִי וְשָׂאֲרֵן עָלֵיהוּ דְּבִנֵּי נְשָׂא, אֵינּוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוּרִיִּיתָא, אוּ דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּמִלֵּי דְּמִצְוֹת, וְאוּזִיל בְּאַרְחָא דְּמִצְוֹה. בְּגִין דְּיִתְעַצְבוּן, וְלֹא יַחֲדוּן בְּהּ. וּמִתְרִין אֶלִּין דְּחִיל מִשְׁה, כִּד חָאבוּ יִשְׂרָאֵל, וְנַחֲתִין מִן טוּרָא דְּכְתִיב, (דברים ט) כִּי יִגְרַתִּי מִפְּנֵי הָאֵף וְהַחֲמָה.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ה ע"א]

תַּחֲתֵן אֶלִּין, אֵית רוּחָא חֵדָּא, דְּקַיִמָּא עַל כֹּל אֵינּוֹן מְאַרִי דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, דְּכַד מִתְעַרִי בְּנֵי נְשָׂא בְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, אוּ הֵוָא בְּרַ נֶשׁ דְּאַתְעַרִי בְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, כְּדִין אַתְעַר הַאי רוּחָא בִּישָׂא מְסַאבָּא דְּלַעִילָא, דְּאַקְרִי סְכִסִּיכ"א. וְאִיהוּ שְׂאֲרֵי עַל הֵוָא אַתְעַרוּתָא דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, דְּשְׂאֲרֵי בֵּיהּ בְּנֵי נְשָׂא, וְאִיהוּ עָאֵל לַעִילָא, וְגַרִים בְּהֵוָא אַתְעַרוּ דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא, מוֹתָא וְחַרְבָּא וְקְטוּלָא בְּעֵלְמָא. (דף רס"ה ע"א) וְוִי לְאֵינּוֹן דְּמִתְעַרִי לְהַאי סְטְרָא בִּישָׂא, וְלֹא נְטְרִי פּוֹמִיִּיהוּ וְלִישְׁנָהוֹן, וְלֹא חֲשָׁשִׁי עַל דָּא, וְלֹא יִדְעִי דְּהָא בְּאַתְעַרוּ דְּלַתְתָּא, תְּלִיא אַתְעַרוּ דְּלַעִילָא, בֵּין לְטַב בֵּין לְבִישׁ.

תָּא חֲזִי, כִּד הַאי אַתְעַרוּ דְּלִישְׁנָא בִּישָׂא אַתְעַר לְתַתָּא, כְּדִין הַאי נְחֹשׁ עֶקְלָתוֹן, סְלִיק קְשָׁקְשׁוּי, וְאוּקִים לֹוֹן בְּסְלִיקוּ, וְאַתְעַר מְרִישָׂא עַד רַגְלוּי. וְכַד קְשָׁקְשׁוּי סְלִיקוּ וּמִתְעַרִי, כְּדִין כֹּל גּוּפָא אַתְעַר. קְשָׁקְשׁוּי, אֶלִּין אֵינּוֹן כֹּל גְּרַדִּינֵי נִימוּסִין דְּלַבְר.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּכְלָהוּ מִתְעַרְי וְאֶחָדִין בְּהֵהוּא מְלָה בִישָׁא, וּמִתְעַרְי לְגַבֵּי הֵהוּא (ישעיה כו) נְחָשׁ בְּרִית, כְּדִין כָּל גּוּפָא בִישָׁא, אֲתַעַר מְרִישִׁיה וְעַד רַגְלוּי, בְּכָל הַנִּי הֵיכְלִין דְּקֵאמְרוּן. וְכָל אֵינּוֹן קִשְׁקִשִׁין בְּהֵהוּא גְלָדָא, נְחָתִין לְתַתָּא, וְהֵהוּא גְלָדָא אֲתַפְּשֵׁט מִנִּיה וְנַחֲת לְתַתָּא. וְגוּפָא סְלִיק, וְאֲתַעַר לְמַהוּי דְּלִטּוֹרָא לְעִילָא.

תָּא חֲזִי, אִף עַל גַּב דְּזֻמְנָא קְבִיעָא אִיהוּ, לְכָל חוּיִין דְּעֵלְמָא, לְאֲתַפְּשֵׁטָא מִשְׁכָּא דְּלֵהוֹן, לָא מִתְפְּשֵׁטִי, אֲלָא בְּזֻמְנָא דְּמִתְעַרְי בְּלִישְׁנָא בִישָׁא לְתַתָּא, וְכִדִּין אֲתַעַר הֵהוּא רִוּחָא (נ"א חו"א) בִישָׁא לְעִילָא, וּפְשֵׁט מְשַׁכִּיה וְקִשְׁקִשׁוּי מִנִּיה. דָּא סְלִיק, וְדָא נַחֲת, וְקִשְׁיָא עֲלִיה הֵהוּא אֲתַפְּשֵׁטוּתָא דְּקִשְׁקִשׁוּי בְּמִשְׁכִּיה מְכֻלָּא. מֵאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְּאֲתַפְּרֵשׁ מְזוּוּגִיה. דְּאֲלֻמְלָא הוּוּ כְּלָא בְּחִבּוּרָא חֲדָא, לָא יְכַלִּין עֲלֻמִּין לְמִסְבַּל לֹוֹן, וְכֻלָּא בְּגִין אֲתַעְרוּתָא דְּלִישְׁנָא בִישָׁא דְּלְתַתָּא.

וְכִד חוּיִין דְּלְתַתָּא מִתְפְּשֵׁטִי מֵהֵהוּא מִשְׁכָּא, כְּדִין כָּל חַד וְחַד יְהִיב קְלָא, וְאֲתַעַר לְכַמָּה חוּיִין דְּקִימֵי בְּהֵהוּא אֲתַר, דְּאֲקָרִי בּוּר, דְּתַמְן כַּמָּה נְחָשִׁין קִימִין. וְכֻלָּהוּ דְּלִטּוֹרִין, לְאֲתַעְרָא לְהֵאִי חוּיָא רַבָּא, לְמַהוּי דְּלִטּוֹרָא עַל עֵלְמָא. וְכֻלָּא בְּגִין הֵאִי אֲתַעְרוּ דְּלִישְׁנָא בִישָׁא, כִּד קִימָא אֲתַעְרוּתָא דִּילִיה לְתַתָּא.

כְּגוּוּנָא דָּא, מֵאֵן דְּלַעֵי בְּאוּרִייתָא, כַּמָּה אֵינּוֹן דְּאֲקָרוּן לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ, דְּמִתְחַבְּרוּן וְאֲתַעְרֵי אֲתַעְרוּתָא, לְהֵהוּא אֲתַר דְּאֲקָרִי לְשׁוֹן הַקִּדְשׁ. לְשׁוֹן מֵהֵהוּא קִדְשׁ דְּלַעֵילָא. וְכַמָּה קִדּוּשׁוֹת וְקִדּוּשִׁין מִתְעַרִּין מְכָל סְטָרִין. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקֵי, אֵינּוֹן דְּגִרְמֵי לְאֲתַעְרָא קִדּוּשִׁין לְעִילָא וּלְתַתָּא, קִדּוּשָׁה דְּלַעֵילָא וְקִדּוּשָׁה דְּלְתַתָּא.

וְעַל דָּא כְּתִיב, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קִדּוּשִׁים. וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם: אֵלוּ מִיָּם רֵאשׁוּנִים. וְאֵינּוֹן אֲתַקְרוּן מִיִּין עֲלָאִין. וְהִיִּיתֶם קִדּוּשִׁים: אֵלִין מִיִּין תַּתְּאִין, וְאֲקָרוּן מִיָּם אַחְרוּנִים. וּמְזוּן בְּאֲמָצַע, בֵּין מִיָּם רֵאשׁוּנִים לְמִיָּם אַחְרוּנִים. וְעַל דָּא מְזוּן, לָאוּ אִיהוּ בְּמִיָּם אַחְרוּנִים, אֲלָא בְּמִיָּם רֵאשׁוּנִים. מִיָּם רֵאשׁוּנִים מְעִילָא דְּמְזוּנָא תְּלִיא בֵּיה. וְלָא בְּמִיָּם אַחְרוּנִים. וְרָזָא לְקִדְשֵׁי עֲלִיוֹנִין אֲתִיְהִיב. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְּאֲתִי.

סדר הלימוד ליום י אדר [יום 158 בשנה]

הֵיכְלָא רְבִיעָאָה. הֵיכְלָא דָּא, אִיהוּ דְּאֲקָרִי (ד' ע"א) חוּבָּה. וְדָא אִיהוּ (תהלים מ) טִיט הַיּוֹן, לְקַבֵּל שְׁמָא אַחְרָא דְּאֲקָרִי אֲבָן מְכֻשׁוּל, וְכֻלָּא חַד. אִיהוּ חוּבָּה, בְּגִין דְּתַמְן קִימֵי כָּל חוּבֵי דְּעֵלְמָא, אַכְרְעוּתָא דְּחוּבִין.

בְּגִין דְּכַד חֲבָאן בְּנֵי נֶשָׂא, כָּל אֵינּוֹן גְּרִדִּיבֵי נִימוּסִין, נְטֻלִין אֵינּוֹן חוּבִין, וּמְנַחֵי לֹוֹן בְּהֵאִי הֵיכְלָא דְּאֲקָרִי חוּבָה. וְכָל זַכָּיִין דְּעֵלְמָא, כְּלָהוּ מְלֻאכִין קִדְשִׁין דְּמִמְנָן עַל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זכוון דעלמא, פלהו נטלי לאינון זכוון, ואוקמי לון בהיכלא רביעאה דאקרי זכות, ותמן קיימי זכוון דבני נשא. וחובין קיימי בהיכלא אחרא, דאקרי חובה. ואתקלו פחדא ביומא דראש השנה פי (קהלת ז) גם את זה לעמת זה עשה האלהים. ולבתר דאכרעו זכין, או חובין, לסטרא דא, או לסטרא דא, הכי נצח.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ה ע"ב]

ועל דא, ביומא דראש השנה, פד מתערין אלין תרין סטרין, זכות וחובה. ובהו תליין חיים ומות. אי זכין אכרעו, לסטרא דא דאקרי זכות, אכתוב בר נש בההוא סטרא דאקרי חיים. (דף רס"ה ע"ב) בגין, דהני תרין סטרין קיימי בההוא יומא, דא בסטרא דא, ודא בסטרא דא. אי זכי ההוא בר נש, ונצחין אינון זכין, הא אכתוב ההוא בר נש לחיים. בגין דאחיד ביה האי סטרא קדישא, דאקרי זכות, וחיים אחיד ביה, ואמר דא דילי הוא, ודידי הוה, וכדין אכתוב ההוא בר נש לחיים. (ס"א ואכתוב עד איהו דיליה)

ואי נצחין חובין, האי סטרא אחרא מסאבא, דאקרי חובה ומות, אחיד ביה, אמר האי דידי הוא, ודידי הוי, וכדין אכתוב דאיהו דיליה. ודא הוא דתנינן, דהא ביומא דא דראש השנה, אכתוב בר נש, או לחיים או למיתה. אי אכתוב בסטרא דקדושה, אכתוב לחיים, ואתקיים תמן, ואתדבק ביה. ואי אכתוב בסטרא אחרא, אתקיים בסטרא דמסאבותא, ודביק ביה, ודא הוא הן לחיים הן למות. ואתמשך בהאי סטרא או בהאי סטרא.

כל זמנא דאיהו קיימא בסטרא דא דקדושה, כל קדושין וכל דכין מתדבקין ביה. יקרא וקודשא בריך הוא יתיב וישמע ליה, עליה כתיב (תהלים צא) יקראני ואענהו עמו אנכי בצרה אחלצהו ואכבדהו אורך ימים אשביעהו ואראהו בישועתי. וכל זמנא דאיהו קיימא בסטרא אחרא דמסאבא, כל מסאבו, וכל חובה, וכל בישין מתדבקין ביה. יקרא, ולית מאן דישמע ליה. מרחקא איהו מקודשא בריך הוא, עליה כתיב (תהלים קיט) רחוק מרשעים ישועה וכתוב (ישעיה א) גם פי תרבו תפלה אינני שומע.

היכלא דא, איהו אתר דכל אינון דאקרון אלהים אחרים, בגין דאתגליין הכא. וכל אינון דמפתו להו לבני נשא בענוגין דהאי עלמא, לאזנאה לאתענגא בענוגי נאופין דעלמא, ומשכי להו בתר ענוגין ונאופין דהאי עלמא, פדקאמרן.

בהאי היכלא, אתחזי חד רוחא שליט תקיפא, דאיהו על פלהו, ודא אקרי אוף הכי אל, פגוונא דאחרא (רנ"ח ע"א) דבסטר קדושה. האי איהו (דברים לכ) א"ל נכ"ר. ודא איהו דמפתי לבר נש דלעי באורייתא, או דקאים בבי מדרשא. האי רוחא תקיפא מפתי ליה, וחשיב פמה הרהורין, ואמר מה את קאים הכא, טב לך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיהר בחבורת אינון דגאו על בני נשא, ואינון דאזלין בטר נשין שפיראן, ומתענגי בענוגי עלמא. פיון דבר נש אתפתי אבתריה, כדין פלהו שטיין ואזלי ואתמשכאן אבתריה.

וכמה אינון אחרנין דקיימין תחותיה, וכלהו מסאבי ליה בהאי עלמא, ומסאבי ליה בההוא עלמא. (ק”ן ע”ב) ואינון אקרון צואה רותחת דכתיב, (ישעיה ל) צא תאמר לו. אינון דרגין דקיימין לסאבא תדיר, והא אתמר.

באמצעייתא דהאי היכלא, אית רוחא אחרא, דאקרי נגע. ומהאי נפקא רוחא אחרא דאקרי נגע צרעת. ואיהו קיימא תדיר, לסאבא לכל אינון מאריהון דלישנא בישא, יתיר על כל מה דמסאבין ליה. והאי נגע עלאה, איהו ממנא על כל אינון פתורי דשבתא, דכד עייל שבתא, ולא אתסדרו בענוגא דשבתא פדקא יאות, ואינון קא מבוז ענוגא דשבתא, האי נגע נטיל לאינון פתורי דלאו אינון בענוגא דשבתא (רנ”ב ע”ב) פדקאמרן.

וכד האי נטיל לאינון פתורי, כל אינון גרדיני נימוסין דקיימי ביה, פלהו פתחי ואמרי, (תהלים קט) ויאהב קללה ותבואהו ולא חפץ בברכה ותרחק ממנו. וילבש קללה כמדו וגו’. ינקש נושה לכל אשר לו וגו’. אל יהי לו מושך חסד וגו’.

והא אוקימנא, בההוא ליליא דשבתא, פד פתורי אתייהבו לההוא סטרא בישא, כדין אתתקף ההוא סטרא בישא, מסאבא, וההוא בר נש אתמסר לההוא סטרא. ווי ליה דאתגרע מההוא סטרא קדישא, סטרא דמהימנותא. ואתפקד בסטרא אחרא מסאבא. כגוונא דא בכל אינון סעודתי דיום טוב.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ז ע"ב]

הכא בהאי היכלא, (דף רס"ז ע"ב) בני חיי ומזוני בהפוכא איהו. ובההוא היכלא אחרא קדישא, לא קיימי תלת אלין, ותליין לעילא, (עיין ו' ע"א) והכא קיימין לביש. דכד (ס"א מטו בנוי דבר נש) מטי בר נש להאי היכלא, הא תמן קיימין חיוון לשיצאה לון. והא תמן בנין פד אינון זעירין, מהכא נפקא, בגין לאתמנאה קטיגורא עליהו. והא תמן קיימין מזוני, לאעברא לון מניה. וכלא תליא בחובה. ועל דא אקרי האי היכלא חובה. כמה דאתמר.

ומהכא נפקא חד רוחא מסאבא, דאקרי אריז"א. וכמה אלה ורבבן עמיה, וכלהו אקרון אוררי יום, כמה דאת אמר (איוב ג) יקבוהו אוררי יום. והאי רוחא וכל אינון דעמיה, פלהו קיימי לנטלא ההיא מלה דלייט בר נש גרמיה ברוגזיה, ואלין מתערי להאי חויא, דאקרי (ישעיה כז) לויטן נחש עקלתון, בגין לאייתאה ולא תערא לוויטן על עלמא, הדא הוא דכתיב יקבוהו אוררי יום וגו’.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואלין אוררי יום, שלטין על רגעי ושעתי דיומא, ונטלי אינון מילין דלייט בר נש גרמיה, בין ברוגזא, בין באומאה, ובההיא מלה, מתערי להאי נחש עקלתון, דאקרי לויתן, בגין לקיימא ליה לחבלא לעלמא. ועל דא לייט איוב יומיה בצעריה, ולא גופיה. דכתיב (איוב ג) ויקלל את יומו בתחלה, ולבתר יקבוהו אוררי יום. רחמנא לישזבן מסטרא בישא, ומתוקפוי. ומכל מלה בישא.

היכלא חמישאה. היכלא דא, איהו היכלא דאקרי (מצורע נ"ד ע"א) שאו"ל, לקבל ההוא שמא דאקרי ערל, והא אוקימנא דדא איהו רזא דערלה. בהאי היכלא, אית חד פתחא, וחד ממנא עליה. ודא איהו ממנא לאתערא תדיר קטרוגא על עלמא, והאי רוחא אקרי איב"ה, בגין דשמא דהאי פתחא איב"ה שמייה, וסימניה (בראשית ג) ואיבה אשית בינה ובין האשה וגו'.

בהאי היכלא קיימא חד רוחא דשליט על כלא, והאי אקרי שוד"ד. ואיהו (שוד) (ישעיה נט) שוד ושבר. ודא הוא שודד בטורי רמאי, גו טגרין וטורין. מהיכלא דא ינקי כל אינון משדדי ומשצי בחרבנין. ומחכא נפקין, כל אינון דקטלי בסייפין ורומחין, ואזלין בתר להט חרב המתהפכת לשיצאה כלא.

מהאי נפיק רוחא אחרא, ואקרי שוד. וכד שליט כפנא על עלמא, האי רוחא דאקרי שוד"ד, איהו אשתכח. ורוחא אחרא אשתתף עמיה, דאקרי כפ"ן. ואלין אזלי בעלמא, ומשתכחי לקבל בני נשא, והיינו דכתיב, (איוב ה) לשד ולכפן תשחק. ואלין עבדין קטרוגא לבני נשא, ומשדדי לכלא. חד דאקרי שוד, דבתר דאזיל בגו טורין רמאין, ושדדי וחריב ושצי כלא. כדין תב ושדד לבני נשא, ומתין בחולשא דיליה. וכד אכלי בני נשא, לא שבועין, בגין דאיהו שלטא בעלמא.

ובההוא זמנא, מאן דעביד חסד עם בני נשא, ויהיב לון למיכל ולמשתת, כדאי איהו לדחייא לון לאלין תרין רוחין לבר, דלא שליטי בעלמא. וכד ישראל לא עבדי חסד עם בני נשא, ושאר עמין עבדי חסד בעלמא. כדין אלין תרין רוחין מתבסמין (ס"א לשאר עמין ומתקפי וכו') מלייהו, ומתקפי עלייהו דישראל. בגין דהא כדין אתקף ההוא סטרא אחרא, וישראל אתכפין.

וכד ישראל עבדי חסד, אתכפיא ההוא סטרא אחרא ואתחלש, וסטרא דקדושה אתקף. וכד ישראל לא מתערי בחסד, אינון תרין רוחין (ד"א מתבסמי, חד אתבסם להו לשאר עמין) ומתהפכי לאכפייא לון לישראל, וכדין אינון ברכאן דנחתי מלעילא, מסטר ימינא, ינקי לון שאר עמין. (ד"א וקיימא לההוא סטרא) והדא הוא דכתיב, (שיר השירים א) שמוני נוטרה את הפרמים, אלין שאר עמין. פרמי שלי לא נטרתי, אלין ישראל. בגין דשאר עמין משכי ליה בגווייהו, באינון חסדים דעבדין עם בני נשא. וישראל מרחקן ליה מגווייהו, בגין דלא משתדלי באינון חסדים כשאר עמין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ב' - דף רס"ז ע"ב]

ותחות אלין רוחין, קיימין כל אינון דאקרון ערלה. זמורי (דף רס"ו ע"ב) ערלה, ענפי ערלה. ועילא מנהון חד ממנא, דאקרי גזר דינ"א. והאי איהו קיימא על כל אינון דלא נטרי שני ערלה דאילנא. ועל כל אינון, דמעכבי את קיימא לברייהו. ועל דא, בעא חו"א לקטלא לבריה דמשה. עד דגזרת ליה צפורה, דכתיב, (שמות ד) ותקח צפורה צר ותכרת את ערלת בנה וגו'.

והאי רוחא, ממנא על בני נשא דמחבלי ארתייהו, ולא חיישי ליקרא דמאריהון, למיטר את קיימא קדישא. והאי אעיל לון לגיהנם, לההוא אתר דאקרי שאול ואבדון, ואתדן תמן, כמה דאוקימנא הכא.

בהאי היכלא לגו באמצעיתא, קיימא חד רוחא, דאיהו קיימא וכמין על אורחין ושבילין, למחמי לכל אינון דעברין על פתגמי אורייתא. פדי למיעל דבבו, בין תתא לעילא. בגין דכל האי היכלא איבה איהו.

האי וכל אינון אחרנין, בלהו קיימין לאחזאה אנפין נהירין לבני נשא, ולמפתי להו, בגין דיסטון מארח קשוט, ולאמשכא לון אבתרייהו, ולבתר אינון קטלי לון, וימותון בתרין עלמין. דכתיב, (משלי ה) ואחריתה מרה כלענה חדה פחרב פיות.

האי רוחא, איהו אקרי אפרי"א. עפרא דקיטמא. דלא עביד תולדין ואיבין לעלמין, בגין דהאי איהו עפרא דקיטמא. ואף על גב דאקרי עפר, לאו איהו עפרא קדישא, דעביד איבין, ואקרי (איוב כח) עפרות זהב. אלא כמה דאת אמר, (במדבר יט) מעפר שרפת החטאת. ודא הוא עפר שרפת החטאת, וסימנא דא אתיא בתרין סטרין. חד, בגין דאיהו פליל בהאי חטאת, רזא דההוא חו"א תקיפא. וחד, דכד בר נש עביד חטאת, איהו אתקיף להאי עפר, ושלטא בעלמא.

והאי איהו פליל (במדבר ה) במי המרים המאריים, ועל דא, אצטריך לאנתו דאסטיאת תחות בעלה, ועבדת עובדא דאשת זנונים, לאשקאה לה מיא פלילין בעפרא, דאיהו מקרקע המשפן. והאי עפר איהו מההוא אתר דאקרי קרקע ונהוא אקרי קרקע דההוא משפן. והאי עפר מההוא קרקע איהו. ובגין כך, אצטריך כהנא לאשקאה להאי אתתא, כגוונא דא. וכלא איהו ברמיזא עלאה.

זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא מדכי לון במיין דכין עלאין דכתיב (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם. מים טהורים הא אמרן, בין מים ראשונים למים אחרונים. ואף על גב דהא אוקימנא, מים ראשונים מצוה, הכי אתקרון. ומים אחרונים חובה הכי נמי אתקרון, והא אוקימנא על תרין סטרין אלין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דא סטרא דקדושה אתקרי מצוה. ודא סטרא אחרא, אתקרי חובה. ובגין כך חולקיה נטל בהווא מ'א, ועל דא כתיב, וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם.

היכלא שתיתא. היכלא דא, קיימא עלאה, על כל אינון שאר היכלין תתאין. ארבע פתחין, אית להיכלא דא. חד, אקרי מות. וחד, אקרי רע. וחד, אקרי צלמות. וחד, אקרי אפ"ל. אלן ארבע פתחין, קיימין תדיר לאבאשא. אלן אינון כללא דכלא.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ז ע"א]

כמה דאית בסטרא דקדושה, ברזא דמהימנותא, ארבע פתחין לארבע סטרין, דמתקשרן דא בדא, וכלהו קדישין. הכי נמי לתתא, הכא. וכד אלן מתקשרן ומתחברן דא עם דא פחדא, בהיכלא דא, כדין אקרי בית חבר. כמה דאת אמר, (משלי כא) מאשת מדינים ובית חבר. והאי היכלא, קיימא לאבאשא תדיר. על האי היכלא כתיב, (משלי כז) ונעותרות נשיקות שונא, בגין דהכא קיימן, כל אינון נשיקין בישין, ותיאובתין בישין, וכל עדונין דגופא דהאי עלמא, די באינון עדונין אתתרף בר נש מהאי עלמא, ומעלמא דאתי. ועל האי היכלא כתיב, (משלי ה) כי נפת (דף רס"ז ע"א) תטפנה שפתי זרה וגו'.

בהאי היכלא, קיימא חד רוחא, דאיהו ממנא על כל אלן דלתתא, ואיהו כללא על כל שאר רוחין. האי היכלא, מתקשטא בקשוטוי דשפירו, על כל אינון היכלין. בהיכלא דא, מתלפדי רגליהו דטפשא. על האי היכלא כתיב, (משלי ו) אל תחמוד יפיה בלבבך ואל תקחך בעפעפיה.

בהאי היכלא, תליין כל תיאובתין דעלמא. וכל אינון ענוגין דטפשא, חסרי לבא, חסרי דעתא. כמה דאת אמר (משלי ז) וארא בפתאים אבינה בבנים נער. חסר לב. עובר בשוק אצל פנה וגו'. בנשף בערב יום וגו'. וכדין אתקריבו רגלוי להאי היכלא, דאיהו כללא דכלהו תתאין. כדין, (משלי ז) והנה אשה לקראתו שית זונה ונצורת לב. שית, דא איהו האי היכלא, דאיהו שתיתאי לכל שאר היכלין. והכא קיימא זונה, לאפתאה לטפשאין.

בהאי היכלא קיימא ולא קיימא. נחתא ומפתא, סלקא ואסטיאת. כמה דאת אמר (משלי ז) בביתה לא ישכנו רגליה. פעם בחוץ פעם ברחובות, כד סלקא לעילא. (משלי ז) ואצל כל פנה תארוב. כד נטיל נשמתא.

מה כתיב, (משלי ז) והחזיקה בו ונשקה לו. אלן אינון נשיקין, לסאבא, ולאטעאה בני נשא אבתרה. בגין דהכא, איהו אתר דכל אינון נשיקין בישין, ומכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זנונים נוכראין, דאינון מתיקין לפום שעָתא. ווי לסופייהו, כְּמָה דְכְּתִיב (משלי ה) וְחָלַק מִשְׁמֹן חֶכֶה.

וּכְתִיב וְאַחֲרֵיתָהּ מָרָה כְּלַעְנָה. מֵאֵי מָרָה כְּלַעְנָה. אֶלָּא, כַּד בַּר נָשׁ אֲתַפְתָּא אַבְתָּרָהּ בְּהַאי עֲלָמָא, וּמָטָא זְמַנִּיהָ לְאַסְתְּלָקָא מֵהַאי עֲלָמָא, אִיהִי קַיִימָא עָלֶיהָ דְּבַר נָשׁ, וְאַתְגְּלִימַת קַמִּיהָ בְּגִלְמָא דְּגוּפָא דְּאִשָּׁא וְחֲרַבָּא שִׁינָא בִּידָהּ, וְתִלַּת טִיפִין בָּהּ.

וְאוּקְמוּהָ, וּבַה טָפָה חֲדָא, מֵאִינוּן טִיפִין דְּאִיהִי מְרִירָא, וּבִשְׁעָתָא דְּאֵטִיל לָהּ לְפִוּמִיהָ דְּבַר נָשׁ, עָאל בְּמַעוּי. וְכַדִּין נִשְׁמַתָּא אַתְבְּלָבְלָא, וְהֵיִיא טִיפָה שְׂטִיָּא וְאוֹלַת בְּגוּ גוּפָא, וְאַעְקָרַת לָהּ לְנִשְׁמַתָּא מֵאַתְרָהּ, וְלֹא שְׂבִיק לָהּ לְנִשְׁמַתָּא אַתְרָ לְמִיתָב, וְאִיהִי מָרָה כְּלַעְנָה, וְאַטְעִים לָהּ בַּר נָשׁ בְּמְרִירוּ, חֲלָף הֵהוּא מְתִיקָא, דְּטַעְמוּ בָּהּ בְּהַאי עֲלָמָא, כַּד אֲתַמְשְׁכוּ בְּתָרָהּ, לְבַתָּר אֲשַׁדִּי טָפָה אַחְרָא, וְנִשְׁמַתָּא נְפָקַת, וּמִית בַּר נָשׁ. וְלְבַתָּר אֲשַׁדִּי טִיפָה אַחְרָא, וִירוּקִין אַנְפוּי, וְאַבְאִישׁ. בְּגִין דְּנִשְׁמַתָּא הִיא קְדִישָׁא, וְכַד שְׁלֵטָא עָלָהּ דָּא סְטָרָא אַחְרָא מְסַבָּא, עֲקָרַת מְקַמִּיהָ, וְלֹא אֲתִישְׁבָּא כְּחֲדָא.

בְּגִין כֵּן, כְּמָה דְּאַתְדַּבֵּק בְּאִינוּן נְשִׁיקִין בִּישִׁין בְּהַאי עֲלָמָא, אוּף הָכִי נְמִי בְּהַאי שְׁעָתָא. דְּאִי בַר נָשׁ אֲתַמְשֵׁךְ אַבְתָּרָהּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְשִׁבַּק סְטָרָא קְדִישָׁא, כְּדִין נִשְׁמַתָּא לָא אֶהְדַּרַת לְהֵהוּא אַתְרָ קְדִישָׁא. וְכַמָּה דְּאַתְמְשֵׁךְ אַבְתָּרָהּ בְּהַאי עֲלָמָא, הָכִי נְמִי שְׁלֵטָא עַל נִשְׁמַתִּיהָ, וְכַדִּין נִשְׁמַתִּיהָ נְפָקַת בְּפִטוּרִי, וְאוּקְמוּהָ. וְכַל דָּא, בְּגִין אִינוּן נְשִׁיקִין דְּנִשְׁקָא לִיהָ בְּהַאי עֲלָמָא, דְּאִינוּן מְתִיקִין. וְלְבַתָּר, מְרִירָן לִיהָ בְּהַאי שְׁעָתָא. וְעַל דָּא, וְהַחֲזִיקָה בּוּ וְנִשְׁקָה לוֹ, בְּהַאי עֲלָמָא, כְּמָה דְּאוּקְמִנָּא. (משלי ז) הַעֲזֹה פָּנֶיהָ וְתֹאמַר לוֹ, בְּגִין דְּבְּהַאי הִיכְלָא קַיִימִין כָּל קְטִיגוּרִין, וְכַל שְׁלִיחָן בִּישִׁין דְּמִשְׁתַּכְּחִי לְגַבֵּי דְּבַר נָשׁ, וְעַבְדֵי לִיהָ דִּיתְקֹן בְּתַקּוּנוּי, וְיִסְלֹסל בְּשַׁעְרֶיהָ, וְיִתְסַחֲי, וְיִתְתְּקֹן בְּגִין דִּיסְתַּכְּלוּן בֵּיהּ. הֵכָא קַיִימָא רוּחָא חֲדָא, דְּאַקְרִי סְקֻטוּפָּה. וְדָא הוּא מְמַנָּא עַל כָּל תְּקוּנָא וְסִלְסוּלָא דְּבַנֵּי נָשָׁא.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ז ע"ב]

לְגוּ דְּהַאי הִיכְלָא, קַיִימָא חַד מְמַנָּא אַחְרָא, דְּהַאי מְמַנָּא אַחְרָא, אִיהוּ אֲתַעַר לִיהָ לְבַר נָשׁ לְבַתָּר, לְאַתְעָרָא לוֹן, דְּהֵא אִיהוּ מְתַקֵּן גְּרַמִּיהָ, וּמְסִלְסֵל בְּשַׁעְרֶיהָ, דִּיטוּל בִּידֵיהָ חַד מְרָאָה לְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, וְשׁוּי לִיהָ בִּידֵיהָ, וְאַסְתַּכְּלָא בֵּיהּ, וְחַמִּי דִּיוּקְנִיָּה בְּהֵהוּא חִיזוּ. וּבְהַאי אֲתַעַר לְהֵהוּא רוּחָא חִילָא אַחְרָא. דְּאַקְרִי עֲסִירְטָא, וּמְהַכָּא (ק"ץ ע"ב רס"ד ע"א, ויקרא כ"ה ע"א, רל"ד ע"ב) נְפָקִי, כָּל אִינוּן דְּאַחֲזִיו כְּדִיבִין לְבַנֵּי נָשָׁא בְּחִלְמִיָּהוּ. וְכַל אִינוּן דְּאַחֲזִיין מְלִין וְלֹא מְתַקְיָמִי בְּהוּ, אֶלָּא לְעַרְבָּבָא לוֹן. (דף רס"ז ע"ב)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולבתר, כד אינון בני נשא אתמשכאן בההוא חיוו, דאקרי מראה. כדין פלהו בגסותא דרוחא דילהון, והאי רוחא דאקרי עסירט”א, איהו אתער לחד רוחא ממנא דאיהו תחות ידיה, ועאל בנוקבא דלתתא דכל נוקבין, וסליק מתמן חד רוחא אחרא, דאיהו ממנא עם ההוא רוחא דאקרי אספרא כדקאמרן. ודא איהו לילית אימא דשדין.

וכד ההוא בר נש אתער להאי רוחא אחרא דאקרי עסירט”א, כדין אתחבר עמיה דההוא בר נש, ואתקשר עמיה תדיר. וכדין בכל ריש ירחא וירחא, אתער ההוא רוחא, דחיוו בישא בהדה דלילית, ולזמנן דאתזק מנייהו ההוא בר נש, ויפול לארעא, ולא יכיל למיקם, או ימות. וכל דא גרים, ההוא חיוו דמראה, דאיהו מסתפל ביה. דהא כמה דאחוי גסותא דרוחא בלביה, הכי נמי אסגי רוחא בישא לגביה. ועל דא פלא קיימא בההוא אתערו דלתתא. (משלי ז) זבחי שלמים עלי. תא חזי, שלמים לא אתיין על חובה, ולא על חטאת, אלא על שלום. מאי שלמים. אלא שלמים מתרין סטרין, דלא אשתכח מקטרגא עליה, לא לעילא, ולא לתתא. מאן איהו מקטרגא. אלא ההוא סטרא דשמאלא דיצר הרע, דישתכח בשלמא דימינא. ועל דא, זבחי שלמים עלי. (ד”א עלי דייקא, ההוא זבחי שלמים עלי איהו בגין דלא אשתכח מקטרגא על עלמא)

דבר אחר זבחי שלמים עלי. הא אנא בשלוה לגבך, לאחזאה לך שלום. ובגין כך, היום שלמתי נדרי, לאפתאה בני עלמא תדיר. על פן יצאתי לקראתך וגו’, דידענא דאנת חסר לבא, חסר טובה. לשחר פניך, לאתחברא בהך בכל בישין דעלמא. ויאות לך לאהנאה, ולמטעי בתר תיאובתין דהאי עלמא. ודחי ליה ממלה למלה, ומביש לביש. אהדרנא באינון טפשאי, ושחירנא פניך, ואמצאך, כבר אשכחנא לך לאתדבקא בך.

לכה נרוה דודים עד הבקר, הדא הוא דכתיב, (איוב כד) ועין נואף שמרה נשף. דהא כדין איהו זמנא לשלטאה. לכה נרוה דודים, נהך כחדא, הא אנא עמך, דהא עד כען את רביא אנת בחילך, אי השתא לא תתענג גרמך, אימתי, כד תהא סיב, השתא הוא זמנא. מאי טעמא. פי אין האיש בביתו, דא יצר טוב, דלא שריא הכא בגווק, ולא איהו זמנא, הלך בדרך מרחוק, דלא שריא בבר נש, אלא בדרך מרחוק, כד איהו מתליסר שנין ולהלאה. ולא בכל בר נש, ואנא קאים עמך מיומא דאתילידת, הדא הוא דכתיב, (בראשית ד) לפתח חטאת רובץ. והשתא דאנת רווק, השתא זמנא לך לאתענגא גרמך. (משלי ז) צרור הפסך לקח בידו, לסלקא לעילא, ולא תעכבא תמן (ס”א ולא תענגא). ליום הפסא יבוא ביתו, אימת יבא לקבליה, ליום הפסא דאיהו יומא דדינא, לאשגחא בדינא, דכתיב (תהלים פא) בפסא ליום חגנו. בזמנא דאצטריך בר נש לאתענגא בעלמא, ולא תהני ביה, אתרחקא מניה. ובזמנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּשָׂרְיָא דִּינָא בְּעֵלְמָא, כְּדִין אֲתִי לְגַבִּיּה לְמַעְבַּד עֲמִיה דִּינָא, וְעַל דָּא הֲטַתוּ בְּרַב לְקַחָה וְגו'. עַד יַפְלַח חַץ כְּבִדּוֹ. זַכָּאִין אֵינּוּן צְדִיקָיָא, דִּידְעִין אַרְחִין קְדִישִׁין, לְמַהֲרָה בְּהוּ, וְלֹא יִסְטוּן לִימִינָא וְלִשְׂמָאלָא, זַכָּאִין אֵינּוּן בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

הֵיכְלָא שְׂבִיעָאָה. הֵדָּא הוּא הֵיכְלָא דְשִׁמְרֵי דְחַמְרָא, לְאַתְרוּוָּאָה בֵּיהּ. כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (בראשית ט) וַיִּשֶׁת מִן הַיַּיִן וַיִּשְׁכַּר וַיִּתְגַּל. סְחִיטָא דְכָל אֵינּוּן עֲנַבִּין, כְּלָהּ עֲנַבִּין בִּישִׁין, הֵכָּא אִיהוּ סְחִיטָא דְלַהוּן. וְדָא אִיהוּ (תהלים עה) יַיִן חָמַר. שְׁמָרִים דְחָמַר דְלִית מֵאֵן דְשִׁתִּי מִנֵּיהּ, דְלֹא גָרִים מוֹתָא לְגַרְמִיָּה. מִיֵּינָא דָּא, אֲטַעִימַת חוּהָ לְבַעֲלָהּ, וְעָאֵלֶת לִיָּה בְּהֵיכְלָא דָּא, דְתַנִּינָן, סְחִטָה עֲנַבִּין, וְיַהֲיִבַת לִיָּה, וְגַרְיַמַת מוֹתָא לִיָּה, וְלִכְל עֲלָמָא אֲבַתְרִיָּה.

[זהר חלק ב' - דף רס"ח ע"א]

בְּהֵיכְלָא דָּא, קְיִימָן כָּל אֵינּוּן נְשָׁמַתִּין מְסַאֲבִין, דְנַחְתִּי לְכָל אֵינּוּן דִּי בְּסִטְרָא דָּא מִתְדַבְּקִי, וְהַהוּא רוּחָא דְנַחְתָּא לְכָל אֵינּוּן דִּי מְסַטְרָהָא, מְהַכָּא נְפִיקִי. כְּגוּוּנָא דְאֵינּוּן סְטוּ אַרְחִיָּהּ בְּהַאי עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּדְלוּ בְּזוּנָתָא, בְּאַתְרָה דְלֹא אֲצִטְרִיקָהּ, לְאַתְרַחְקָא מֵאַרְחָה קְשׁוּט. כְּדִין, כְּמָה דְאַיְהוּ אֲתַדְבֵּק (דף רס"ח ע"א) בְּהַהוּא סִטְרָא דִּיצַר הָרַע בְּזוּנָתָא, הֵכִי נְפִיק מְהֵיכְלָא דָּא רוּחָא מְסַאֲבָא, לְסַאֲבָא לִיָּה, וְלִבְרָא דְנְפִיק מִתְמָן.

וְהַהוּא בְּרָא אֲקָרִי מְמוּזַר, דְאַתִּי מְסַטְרָא דְאַל זַר. כְּמָה דְאַיְהוּ אֲשַׁתְּכַח בְּהַהוּא תִּיאוּבְתָא, וּבְהַהוּא זְנוּתָא בְּהַהוּא סִטְרָא דִּיצַר הָרַע, הֵכִי נְפִיק מְשִׁיךְ לְגַבִּיָּה דְהַהוּא בְּרָא רוּחָא אַחְרָא מְסַאֲבָא, דְסַאֲיַב, וְכֹלָא סְהַדִּין עֲלֵיהּ דְאַיְהוּ מְמוּזַר, וְהֵכִי כָּל עוֹבְדוּי וְסִטְרוּי בְּהַהוּא גְוּוּנָא מְמַשׁ.

מְהֵיכְלָא דָּא נְפִיק חַד רוּחָא, דִּי מְמַנָּא עַל אֵינּוּן רוּחִין דְאַקְרִי צְפוּנִי. וְסַמְנִיָּהּ, (משלי כז) צְפִנִיָּה צְפִן רוּחַ. וְהַאי אִיהוּ מְמַנָּא עַל דָּא. וְהַאי הֵיכְלָא שְׂבִיעָאָה, לְקַבֵּל הַהוּא שְׂמָא דְאַקְרִי (יחזקאל לא) אַרְץ תַּחְתִּית. וְעַל דָּא כְּתִיב, (יואל ב) וְאַתְ הַצְּפוּנִי אַרְחִיק מֵעֲלֵיכֶם.

הֵכָּא אִיהוּ נְקוּדַת חַדָּא, דְקִיִּימָא לְגוּ בְּגוּ, וּמְהַכָּא נְפִיקִי כָּל אֵינּוּן רוּחִין אַחְרֵינִין דְשִׁטָּאֵן בְּעֵלְמָא, וְשִׁלְטִין בְּהַאי עֲלָמָא, בְּכָל אֵינּוּן מְלִין וְעוֹבְדִין, דְאַתְמָסְרוּ בְּסִטְרָא דְשְׂמָאלָא. וּמְהַכָּא נְפִיקִי כָּל אֵינּוּן זִיקִין נְצִיצִין, דְמִתְדַעְכִּי לְאַלְתֵּר, לְהִטִּי וּמִתְדַעְכִּי. וּמֵאֵלִין נְפִיקִין רוּחִין אַחְרֵינִין, דְשִׁטְיִין בְּעֵלְמָא, וּמִשְׁתַּתְּפִי לְאֵינּוּן דְנְפִיקוּ מִגּוּ תְהוּמָא רְבָא. וְאַיְהוּ הַאי הֵיכְלָא, כְּמָה דְאַתְ אֲמַר (תהלים לו) מִשְׁפָּטֶיךָ תְהוּם רְבָה. וְאַיְנּוּן רוּחִין דְלֹא אֲתַמְסְרוּ לְמַגְלָם בְּעֵלְמִין, וְאַתְחַזוּן וְלֹא אֲתַחַזוּן אֲתַחַזוּן כְּמָה דְאַתְמַר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ולבתר אינון רוחין דשטיין בעלמא, ואלין קיימי למרחש נסין לבני נשא. בגין דאלין לא קיימין בטנופא דמסאבא כל כך כאחרנין. וחד רוחא ממנא עליהו, ואקרי נסיר”א, דאיהו אתנסר מאינון סטרין דמסאבו יתיר, (ויקרא כ”ה ע”א) ואלין פרחי באוירא, ואבאישו לסטרא דלהון, בגין למעבד נסין לאינון די בסטרא דקדושה.

ומרוחא דא דאתנסר, דאקרי נסיר”א, מניה נפקי כמה סטרין אחרנין, מתפרשן לזנייהו, וכלהו קיימאן שליחאן בעלמא, כל חד כדקא חזי ליה, עד דאתמנון לתתא מלכין וסרכין. ולית לון קיומא תדיר, כאינון אחרנין דלעילא.

בהיכלא דא אתדבקוּתא דסטור מסאבא, וכל תיאובתין מסאבין, ומסאבי לעלמא. האי איהו זמין לאפקא בכל רגעא ושעתא אשא, ולית מאן דקאים קמיה. מהכא נפיק אשא דרוחא תקיפא לתתא, לאתדנא ביה חייבי עלמא. ומהכא נפקא רוחא מלהטא, דאיהו אשא ותלגא, דאקרי צלמון. כמה דאת אמר (תהלים סח) תשלג בצלמון.

בהיכלא דא, קיימאן ארבעה פתחין, דמתפרשן לארבע סטרין לבר. ואלין אחדין ולא אחדין בסטרא דקדושה. לא אתאחד, אלא דאתחזי באינון פתחין גהורא דנהיר, ואיהו אתר דמתתקן בכל פתחא ופתחא, לאינון חסידי דשאר עמין, אינון דלא אבאישו לון לישראל, ואשתדלו עמהון בקשוט. אלין קיימי באלין פתחין, ונייחי תמן. (נ”א מהאי סטרא ונייחי מהאי סטרא).

בפתחא דהאי היכלא באמצעייתא, לבר, שית פתחין דמתאחדי בהאי היכלא, וכלהו אחדין ביה. הכא אית פוין פתיחון, לסטרא דנהורא קדישא, ואינון דוכתין מתתקני למלכי שאר עמין, אינון דלא עאקו לון לישראל, ואגיננו עליהו תדיר. אלין אית לון יקר בגיניהון דישראל, ואתהנו בההוא אפלה דאינון יתבין, מגו גהורא דנהיר מסטרא דקדושה. כמה דאת אמר, (ישעיה יד) כל מלכי גוים פלם שכוּבו בכבוד.

ואי עבדו עאקו לישראל, או דחיקו לון. כמה אינון דאחדין בהו, ודיינין להו לתתא תלת זמנין ביומא, מכמה דינין משניין אלין מאלין, לאינון מלכין דעאקו להו, דאתדנו בההוא עלמא בכמה דינין. וכל יומא ויומא סהדין סהדותא עליהו דישראל, ועל מהימנותא דלהון, ונחתי לתתא ואתדנו תמן. זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

[זוהר חלק ב' - דף רס”ח ע”ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד הכא שבע היכלין, מדורי דסטרא מסאבא, מסטרא דנחש. זכאה חולקיה מאן דאשתזיב מניה, ומלחישותיה, דלא יתנשיך מניה, ולא יטיל ביה ארסא, דימות ביה. (דף רס"ח ע"ב) מכל סטרין אית לאסתמרא מיניה, מעילא ומתתא. מאן דישתזיב מרישא, לא ישתזיב מזנבא. כד אכיף רישא, זקיף זנבא, מחי וקטיל.

ועם כל דא, (קהלת י) אם ישוך הנחש בלא לחש. כמה דתנינן, נטיל רשו ואפיק נשמתא. בגין כך אצטרך ליה לבר נש לאסתמרא, דלא יחוב קמי קודשא בריך הוא, בגין דלא ילחישו ליה לההוא חויא דינשוך ויקטל. (ס"א זכאין אינון צדיקייא דידיעין ארחין קדישין למיהך בהו דלא למיהך בתר ההוא חויא בישא סטרא אחרא מסאבא ומתפרשי מניה ולא אתפתו אבתריה זכאין אינון בעלמא דין זכאין אינון בעלמא דאתי) (בראשית ב) ויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה. עפר איהו, ולא חומר. עפר איהו, ויתוב לעפרא. כמה דאת אמר, (בראשית ג) כי עפר אתה ואל עפר תשוב. (נ"א לבתר דחטא אתעביד מזונא לנחש ובגין כך וכו') לבתר דחטא, ובגין כך כתיב ביה בנחש, ועפר תאכל כל ימי חיך. עפר דא הוא אדם, דכתיב כי עפר אתה וגו'. ובגין כך כתיב עפר, ולא כתיב אדמה, ולא חומר, וכתיב (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו.

עד דיתער קודשא בריך הוא, ויבער לההוא רוחא מסאבא מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות לנצח וגו', ויקים לההוא עפר, ויתער ליה למחדי בעלמא, דכתיב (ישעיה כו) הקיצו ורננו שוכני עפר וגו'.

כתיב (בראשית ג) והנחש היה ערום, והא אוקימנא. אבל סטרא דרכיב עליה, יהיב ליה חילא לשלטאה, ולמפתה, ולאסטאה. ודא הוא רזא דדכורא, דהא דכורא שליט על נוקבא, ויהיב בה חילא. שמשא וסיהרא משמשין כחדא, ולא מתפרשין לעלמין, חשך ואפילה משמשין כחדא. איהו חשך, ואיהי אפילה. כמה דאת אמר (שמות י) ויהי חשך אפלה. חשך וערפל. בגין דאית חשך, ואית חשך.

תנן, מאן דחמא גמל בחלמיה, מיתה אתגזרת עליה, ואשתזיב מינה. בגין דאיהו סטרא מסאבא, והאי איהו (בראשית ו) קץ כל בשר.

יומא חד הוה יתיב רבי אלעזר קמיה דרבי שמעון, אמר רבי אלעזר, האי קץ כל בשר אתהני מאינון קרבנין דהוו ישראל מקרבין על גבי מדבחא, או לא. אמר ליה, כלא הוו מסתפקי כחדא, לעילא ולתתא.

ותא חזי, כהני וליואי וישראל, אינון אקרין אדם, בחבורא דאינון רעותין קדישין, דסלקא מגווייהו. וההוא אמרא, או כבשא, או ההוא בהמה, האי דקרבין, אצטרך עד לא אתקריב על מדבחא, לפרשא עלה כל חטאין, וכל חובין, וכל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הרהורין בישין דעבד. וכדין הדין, אתקרי בהמה בכלא, בגו אינון חטאין ובישין ורהורין.

כגוונא דקרבנא דעזאזל, דכתיב, (ויקרא טז) והתודה עליו את כל עונות בני ישראל וגו', הכי נמי הכא. וכד סלקא על גבי מדבחה, מטו לה על חד תרין. ובגין כך, דא סלקא לאתריה, ודא סלקא לאתריה, (רמ"ד ע"ב, רל"ט ע"א) דא ברוא דאדם, ודא ברוא דבהמה, כמה דאת אמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'.

חביתין וכל שאר מנחות, לאתערא רוחא דקודשא, ברעותא דכהנא, ושירתא דליואי, וצלותא דישראל. ובההוא תננא, ושמןא וקמחא דסליק, מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין, דלא יכלי לשלטאה בההוא דינא דאתמסר לון, וכלא בזמנא חדא. תא חזי, כלא אתעביד ברוא דמהימנותא, לאסתפקא דא בדא, ולאסתלקא לעילא מאן דאצטריה, עד אין סוף. (רכ"ו ע"א)

אמר רבי שמעון, ארימית ידי בצלותין לעילא, דכד רעותא עלאה, לעילא לעילא, קיימא על ההוא רעותא דלא אתיידיע, ולא אתפס לעלמין, רישא דסתים יתיר לעילא, וההוא רישא אפיק מה דאפיק, ולא ידיע. ונהיר מה דנהיר, כלא בסתימו.

רעו דמחשבה עלאה, למרדף אבתריה, ולא תנהרא מניה, חד פריסו אתפרס, ומגו ההוא פריסא ברדיפו דההיא מחשבה עלאה, מטי ולא מטי, עד ההוא פריסא נהיר מה דנהיר. וכדין ההוא מחשבה עלאה, נהיר בנהירו סתים דלא ידיע. והאי מחשבה לא ידע.

[זוהר חלק ב' - דף רס"ט ע"א]

כדין בטש האי נהירו דמחשבה דלא אתיידע, בנהירו (נ"א דפרסא) דפרשא, דקיימא דנהיר ממה, (דף רס"ט ע"א) דלא ידיע, ולא אתיידע, ולא אתגליא. וכדין, (נ"א האי) דא נהירו דמחשבה דלא אתיידע, בטש בנהירו דפריסא, ונהירין כחדא.

ואתעבידו תשעה היכלין, והיכלין לאו אינון נהורין, ולא אינון רוחין, ולא אינון נשמתיין, ולא אית מאן דקיימא בהו. רעותא דכל תשע נהורין, קיימי כלהו במחשבה, דאיהי חד מנייהו בחושבנא, כלהו למרדף אבתריהו. בשעתא דקיימי במחשבה, ולא מתדבקן ולא אתיידעו. ואלין לא קיימי, לאו ברעותא, ולאו במחשבה עלאה, תפסין בה ולא תפסין. באלין קיימין כל רזין דמהימנותא, וכל אינון נהורין, מרוא דמחשבה עלאה ולתתא, כלהו אקרין אין סוף. עד הכא מטון נהורין, ולא מטון, ולא אתיידעו לאו הכא רעותא, ולא מחשבה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד נהיר מחשבה, ולא אתידע ממאן דנהיר, כדין אתלבש ואסתים גו בינה, ונהיר מאן דנהיר, ואעיל דא בדא, עד דאתכלילו כלהו כחדא. וברוא דקרבנא כד סליק, כלא אתקשר דא בדא, ונהיר דא בדא, כדין קיימי כלהו בסליקו, ומחשבה אתעטר באין סוף. ההוא נהירו דנהיר מניה מחשבה עלאה, (נ"א דלא ידע איהי בה כלל), אקרי אין סוף, דמניה (נ"א ומניה) אשתכח וקיימא ונהיר למאן דנהיר, ועל דא כלא קאים. זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

תא חזי, האי סטרא אחרא, דאקרי קץ כל בשר, כמה דקשורא אשתכח לעילא בחדו, אוף הכי נמי לתתא, בחדוותא, ורעותא לאסתפקא כלא לעילא ותתא, ואימא קיימא עליהו דישראל, כדקא יאות.

תא חזי, בכל ריש ירחא וירחא, כד סיהרא אתחדשא, יהבין ליה להאי קץ כל בשר, חולקא חדא יתיר על קרבניו, לאתעסקא ביה, ואשתמש בחולקיה, ויהא סטרא דישראל בלחודייהו, בגין דיתאחדון במלכיהון.

ודא איהו שעיר, בגין דאיהו חולקא דעשו, דכתיב ביה שעיר. (בראשית כו) הן עשו אחי איש שעיר. ועל דא איהו אשתמש בחולקיה, וישראל אינון משתמשי בחולקיהון. בגין כך כתיב, (תהלים קלה) פי יעקב בחר לו יה ישראל לסגלתו.

ותא חזי, האי קץ כל בשר, כל רעותיה לאו איהו אלא בבשרא תדיר. ובגין כך, תקוונא דבשרא תדיר לגביה, ועל דא אקרי קץ כל בשר. וכד איהו שליט, שליט על גופא, ולא על נשמתא, נשמתא סלקא לאתרה, ובשרא אתייהב לאתר דא, כגוונא דקרבנא, דרעותא סלקא לאתר חד, ובשרא לאתר חד.

ובר נש דאיהו זכאה, איהו קרבנא ממש לכפרא, ואחרא דלאו איהו זכאה, לא. בגין דביה מומא, דכתיב (ויקרא כב) פי לא לרצון יהיה לכם. ועל דא צדיקא כפרה איהו בעלמא, וקרבנא ממש. זכאין אינון צדיקייא בעלמא דין, ובעלמא דאתי.

ויכס הענן את אהל מועד, דהא כד חפא עננא ית משכנא, שראת שכונתא בארעא, ואתעבר רוחא מסאבא, דאיהו קץ כל בשר מעלמא, ואסתלק ועאל בנוקבא דתהומא רבא, ורוחא קדישא שרא על עלמא, דכתיב ויכס הענן את אהל מועד.

וכתיב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד פי שכן עליו הענן, בגין דרוחא קדישא שרא על עלמא, ורוחא מסאבא אסתלק, בר דאמשיכו ליה אינון חייביא כמלקדמין על עלמא, דאי אינון לא אמשיכו ליה על עלמא, לא אשתכח. ולזמנא דאתי, זמין קודשא בריך הוא לאעברא ליה מעלמא, דכתיב, (ישעיה כה) בלע המות

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְנִצַּח וּמַחָה יי' אֱלֹהִים דְּמַעָה מֵעַל כָּל פָּנִים וְחֲרַפְתָּ עִמּוֹ יִסִּיר מֵעַל כָּל הָאָרֶץ כִּי יי'
דִּבֶּר. וּכְתִיב (זכריה יג) וְאֵת רוּחַ הַטּוּמְאָה אֶעֱבִיר מִן הָאָרֶץ.
בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן. מְלוֹךְ יי' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

סדר הלימוד ליום יא אדר [יום 159 בשנה]

הזוהר הקדוש – ספר ויקרא

זוהר פרשת ויקרא

[זוהר חלק ג' – דף ב' ע"א]

(דף ב' ע"א) רבי אלעזר פתח, (ישעיה ז) שאל לך אות מעם יי' אלהיך העמק שאלה או הגבה למעלה. אסתפלגא בדרין קדמאין ודרין בתראין, מה בין דרין קדמאין לדרין בתראין. דרין קדמאין הוו ידעין ומסתפלגין בחכמתא עלאה, וידעין לצרפא אתוון דאתיהיבו ליה למשה בסיני, ואפילו חייבין דבהון בישראל, הוו ידעין גו אתוון חכמתא עלאה. וידעין גו אתוון עלאין, וגו אתוון תתאין, חכמתא לאנהגא עובדין בהאי עלמא.

בגין דכל את ואת דאתמסר ליה למשה, הוו מתעטרין וסלקין על רישיהו דחיוון עלאין קדישין. וכלהו חיוון הוו מתעטרי בהו, ופרחין גו אוירא, דנחתא מגו אוירא עלאה, דקיק דלא ידיע.

וסלקין ונחתין אתוון רברבין ואתוון דקיקין. אתוון רברבין נחתין מגו היכלא עלאה טמירא דכלא, ואתוון דקיקין הוו נחתין מגו היכלא אחרא תתאה, ואלין ואלין אתמסרו ליה למשה בסיני.

וחברא דאתוון דאינון מתחבראן בטמירו בכל את ואת, כגון א, את יחידא, מתחבראן עמה בטמירו תרין אחרנין לה. וכן פלהו אתמסרו ליה למשה בסיני, וכלהו טמירין גו חבריא, זכאין אינון.

שאל לך אות, אות ממש. דכלהו הוו נטלין ברזא דאתוון. וכן ברחב מה כתיב, (יהושע ב) ונתתם לי אות אמת, דא את ו, דדא אקרי אות אמת. ואי תימא שאר אתוון לאו אינון אמת. אין, אלא אות דא אות אמת אקרי.

העמק שאלה, דא אות ה' בתראה דבשמא קדישא. או הגבה למעלה, דא את יו"ד רישא דבשמא קדישא. ודא איהו רזא דכתיב, שאל לך אות מעם יי' אלהיך, אות משמא קדישא, משמע דכתיב מעם יי', דדא איהו שמא דקודשא בריך הוא, את חד דביה, ומשכנא קאים על דא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף ב' ע"ב]

תא חזי, פד סליק עננא על משכנא ושרא עלוי, פל אינון רתיכין, וכל (דף ב' ע"ב) אינון מאני משכנא דלעיל, פלהו הוו גו עננא. מה פתיב, (שמות מ) ולא יכול משה לבא אל אהל מועד פי שכן עליו הענן. וכתביב, ויבא משה בתוך הענן, (שמות כד) ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה אי משה לא הוה יכיל לאעלא למשכנא, אמאי הוה יתיב בטורא פל אינון ארבעין יומין.

אלא (ס"א אינו וכו' בגין לקבלא אורייתא זמנא אחרא דהא תרין לוחין אתברו בקדמיתא והשתא הוה בטורא כמלקדמין. אמר רבי יוסי אי הכי והא כתיב (שמות לט) ויקם משה את המשכן וכו'. וכתביב ולא יכול משה לבא אל אהל מועד. וכתביב ויהי משה בהר ארבעים יום וגו'. וכתביב ויקרא אל משה וגו'. משמע דמשה בטורא הוה בהווא זמנא דקרא ליה. וכתביב מאהל מועד. ואהל מועד לא הוה בטורא דסיני דהא בינייהו דישראל הוה. אמר ליה בהווא זמנא אשתלימו ארבעין יומין. ומ' יומין הוה משה בטורא. ועננא אחרא עלאה הוה מתקן משכנא ותקין פתורי מכל אינון רוחין קדישין לאתתקנא אתר דהא) תרי ענני הוו, (ס"א ענן דנהיר וענן דחשיר) חד דעאל ביה משה. וחד דשאר על משכנא. תא חזי, מה פתיב (שמות מ) וכבוד יי' מלא את המשכן, מלא לא פתיב, אלא מלא, דהוה שלים לעילא ותתא, עם משכנא דלתתא. תקונא טמירא דנחת לתתא ואתתקנת שכינתא.

ארבע סטרין דמשריין אתגניזו. תקונא קדמאה דחד משמרה, מאינון ד' משריין, פלא עד דאתתקנו. רישא לסטר ימינא צדקיא"ל, רב ממנא, רב משריין, דאיהו תחות שולטנא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנון פל אינון משריין תחות ידיה.

וחד ממנא אתקם על ארבע תלת, ארבע לתתא, בגין דכל אינון משריין עלאין, פד נחתין לתתא, משניין שמא דלהון, בשמהן אחרנין, פד אינון עלאין לא משתנין לעלמין. והאי ממנא עלאה צדקיא"ל קאים עלייהו לגו. את חד נציץ על רישיהו, ואיהי א' זעירא, פד האי את נציץ, פלהו נטלין להווא אתר דנציץ האי נציצו.

לגו מנייהו, רזיא"ל רב ממנא, רב משריין, דקיימא לגו תחות שולטנותא דמיכא"ל. ועמיה פל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קאים עלייהו בתרעא, דאתקרי רומיא"ל. וסחרין ליה י"ב ממנן, תלת תלת ד' זמנין. ורזיא"ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמייה. את חד נציץ על רישיהו דכל אינון משריין, ואיהי את ר'. פד האי נציץ, נטלין פלהו להווא סטרא דהווא נציצו, האי את קיימא על עונשא דמגלה רזין וסימנין (משלי יג) ריש וקלון.

לגו מנייהו, יופיא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שולטנותא דמיכא"ל, ועמיה הוו מתתקנון פל אינון משריין דתחות ידיה. ולא אתגליין הכא בחשבנא, בגין דלא אשתלימו הכא עד דאתו לבית עולמים. דתמן אשתלימו פלהו, (שמות מ"א ע"א)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואסגו משריין בשלימו. ומה דאמרן הכא, כל אינון משריין דתחות ידיה, דאתמסרו בהווא שעתא לאעלא עמיה וחד ממנא קיימא עליהו, וחכמיא ל שמיה, וי”ב ממנן סחרין ליה לכל עיבר תלת תלת, כמה דאמרן. ויפיא ל רב ממנא קיימא על פלהו, דלא אשתני שמיה.

את חד נציץ על רישיהו דכל אלין משריין, ואיהי את ק’. כד נציץ דא, נטלין פלהו להווא סטרא דהווא נציצו. האי את ק’ תלייא באורא, ואכפיא תלת זמנין ביומא. וסלקא ונחתא, תרין אתוון אלין קר, אינון אתוון דקיימין באמצעייתא, חד דחפי לאת א’, וחד דחפיא על י’, דאיהי לבתר.

[זוהר חלק ג’ - דף ג’ ע”א]

לגו מנייהו, קדומיא ל רב ממנא, רב משריין, תחות שולטנותא דמיכא ל, עמיה הו מתתקנן כל אינון משריין דתחות ידיה. וחד ממנא קיימא עליהו בתרעא, דאתקרי אריא ל. וי”ב ממנן סחרין ליה, תלת תלת לכל סטר. והאי ממנא קדומיא ל קיימא עליהו, דלא אשתני שמיה לעלמין. חד את קיימא נציץ על רישיהו, והוא את י’, (דף ג’ ע”א) כד האי נציץ, נטלין פלהו להווא נציצו דנציץ. אות ק’ דקאמרן חפיא על האי את י’, ר’ חפיא על א’.

לגו לגו, באתר דאקרי קדש, נציץ חד את בטמירו ובגניזו, ואיהי את ו’. והאי את ו’ נציץ בנציצו על פלהו אתוון. וקלא נפיק מבינייהו דאלין אתוון, כדין בטש נציצו דאת ו’, לנציצו דאת י’, ונפק ההוא נציצו מגו אתר (ס”א דאקרי קדש) דקדש ובטש לגו נציצו דאת י’.

וכדין נציצו דאת י’, בטש לגו נציצו דאת ק’ (וקלא הוא נפיק) ונפקא נציצו דאת ק’, ובטש לגו נציצו דאת ר’, ונפקי נציצין פלהו, ומתחברין לגו נציצו דאת א’, דקיימא. וקלא הוא נפיק, ובטש בכל אינון נציצין דאתוון כחדא, נציצו דאת ו’ ב’, נציצו די בק’, נציצו דק’ בר’, נציצו דר’ בא’. ומתחברן גליפין דנציצין, ונפקי לבתר. ובתר דמתחברין בניצוציהו, נפיק קלא מביניהו, ומתחברן ברזא דא ויקרא אל משה. ומשה הוה מסתכל כל אינון יומין דלא עאל.

לבתר אתהדרו אתוון, והו מתגלגלין בקולפוי, בצרופין דאתוון דאתמסרו לאדם בגנתא דעדן. את א לאעלא בגו טמירא, לאתר דאקרי קדש, ונפק ו’, ויהיב דוכתא לאת א’, ואתחבר א’ לגו ו’, דבתריה קר, וי עאל בין ק’ ור’ ואשתכח קיר. ואתגליפו ואתנציצו כמלקדמין, וקלא נפק מביניהו, ומתחברן נציצין דאתוון, ונפיק לבר ואתגליין לגבי כל אינון משריין, דהו נטלין אינון אתוון. וכד מתחברן נציצין דאתוון, קלא בטש ביניהו, אתחזון בגלופייהו לכל אינון רתיכין אוקיר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וקלא אהדר מביניהו וקרי בין אינון רתיכין (ישעיה יג) אוקיר אנוש מפז ואדם
מכתם אופיר.

זכאה חולקיה דמשה דחמי כל דא, אבל צרופא דא לא אתחמי לעינוי דמשה,
אלא צרופא קדמאה דאיהו ויקרא, דא הוה חמי משה, הדא הוא דכתיב ויקרא אל
משה. וצרופא דא אחרא לא גליין ליה. בגין דשבחא דבר נש לא מודעין לקמיה.
וסימניך, (במדבר יב) צאו שלשתכם, וכתיב ויקרא אהרן ומרים, וכתיב פה אל פה
אדבר בו, וכתיב לא כן עבדי משה, בגין דלא מודעין שבחיה דבר נש לקמיה.

סלקין אתוון, ואתהדרו בכל אינון משריין כגוונא דא, בצרופא דא אוקיר. וקלא
נפק ואכריז ואמר, אוקיר אנוש מפז וגו'. לבתר אתמשכו אתוון, והווי נציצין על
רישייהו דכל אינון רתיכין, ואשתככו עד דאתתקנו לדוכתייהו.

רישא לסטר שמאלא חזקיא"ל רב ממנא, רב משריין לכל אינון דקיימי לתרעא
דמשכנא, תחות שולטנותא דגבריא"ל. ועמיה מתתקנון בההוא תרעא, כל אינון
משריין דתחות ידיה. וחד ממנא אתקם על תרעא לבר, וגזריא"ל שמייה. ועמיה י"ב
ממנן דסחרין ליה תלת תלת לכל סטר, לד' סטרין.

ואלין שננא דלהטא דחרבא דמתהפכא בידייהו. והאי ממנא חזקיא"ל, קאים
עלייהו לעילא לעילא לגו. את חד נציץ על רישייהו, ואיהי את א'. דהא לא קיימי
אלין, ולא שילי (ס"א נטלי), אלא ברזא דא, דאיהי (שמות קנ"ט ע"א) ימינא. בגין
דשמאלא לא נטיל אלא בימינא. ימינא נטיל תדיר לשמאלא, דא את נציץ ונפיק
מן ימינא. כדין נטלין לההוא אתר דנציץ ההוא נציצו.

לגו מגיה רהטיא"ל רב משריין, דקיימא לגו תחות שלטנותא דגבריא"ל. ועמיה
כל אינון משריין תחות ידיה. וחד ממנא קאים עלייהו בתרעא, דאתקרי קדשיא"ל,
וסחרין ליה י"ב ממנן, תלת תלת ד' זמנין. וההוא ממנא רהטיא"ל קיימא על כלהו,
דלא אשתני שמייה. את חד נציץ על רישייהו דכל אלין משריין, ואת דא איהו ז',
ואיהו אתחלף גו תקוונא דמשכנא באת ל. האי אתחלף ברזא (במדבר כד) דינל מים
מדליו. ואתחלף (דף ג' ע"ב) בגלופי אתוון, ואקרי חלופא ל'. כד האי נציץ על
רישייהו דכל אלין משריין, כדין כלהו נטלין לההוא סטרא דההוא נציצו.

לגו מן דא, קפציא"ל רב ממנא, רב משריין, תחות שלטניה דגבריא"ל, ועמיה
הווי מתתקנון כל אינון משריין דתחות ידיה, אינון דאתמסרו ליה בההיא שעתא, וחד
ממנא קאים עלייהו עזא"ל שמייה. וי"ב ממנן סחרין ליה לכל עיבר, תלת תלת כמה
דאוקימנא, וקפציא"ל רב ממנא קיימא על כלהו. את חד נציץ על רישייהו דכל
אלין משריין, ואיהי את ד', וכלהו נטלי לההוא נציצו דההוא את. האי את תלייא
גו אוירא, על תרין אתוון אחרנין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְגוּ מִן דָּא שְׁמַעִיא לְ רַב מְמַנָּא, הָאִי אֲתַחֲלַף לְד' שְׁמֵהּ, בְּגִין דְּלֹא קִיַּימָא בְּגַלְפוּי. זְמַנִּין לְסִטְר יְמִינָא, וְזְמַנִּין לְסִטְר שְׁמַאלָא, וְעַמִּיה י"ב מְמַנֵּן דְּסַחְרִין לִיהַ לְכָל עֵיבַר תְּלַת תְּלַת, כְּמָה דְּאוּקִימְנָא, וְרַגְשִׁיא לְ רַב מְמַנָּא עַל אֲלִין י"ב, תַּחֲוֹתִיהַ דְּהֵוּא מְמַנָּא אַחְרָא. וְאֵת חַד נְצִיץ עַל רִישֵׁיהוּ לְעִילָא, וְאֵת דָּא אִיהִי אֵת ה', וְדָא תְּלִיא בְּאוּרָא עַל כָּל שְׂאָר אֲתוּוֹן, בְּהֵוּא אֵת ד' דְּקֵאמְרֵן. ד' אֲלִין תְּרִין סְלִיקוּ לְעִיל עַל כָּל שְׂאָר אַחְרֵינִין, וְכִלְהוּ בְּטִלִין לְהֵוּא נְצִיצוּ דְּתְּלִיא מֵהֵוּא אֵת.

לְגוּ לְגוּ, בְּאַתֵּר דְּאֶקְרִי קֹדֶשׁ, נְצִיץ אֵת חַד גּוּ טְמִירוּ דְּקֹדֶשׁ, וְאִיהִי אֵת ם סְתִימָא. הָאִי נְצִיץ בְּנְצִיצוּ עַל כְּלָהוּ אֲתוּוֹן, וְקֵלָא הוּא נְפִיק מִבִּינֵיהוּ דְּאֲלִין אֲתוּוֹן. כְּדִין בְּטֵשׁ נְצִיצוּ דְּהָאִי אֵת, וְנִטִּיל תְּרִין אֲתוּוֹן אַחְרֵינִין נְצִיצִין דְּתְּלִיין בְּאוּרָא, וְאִינוּן ד' ה' וְאַשְׁתָּאֵר אֵל, וְאַתְחַבְּרֵן בְּאֲלִין אַחְרֵינִין דְּסִטְר יְמִינָא, וּבְטֵשׁוּ אֲלִין בְּאֲלִין, וְנִטִּיל כְּלָהוּ, וְאַתְהֵדְרֵן קִדְמָאִי כְּמִלְקֵדְמִין וְנִפְקִי לְבַר, וְכְדִין אֶקְרוּן וְיִקְרָא אֵל מִשָּׁה. (ויקרא א) וְיִקְרָא אֵל מִשָּׁה וַיְדַבֵּר יי' אֲלָיו מֵאֵהֵל מוֹעֵד לֵאמֹר. רַבִּי חַיִּיא פִּתַּח וְאָמַר, (שיר השירים ה) בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֻותִי כְּלָה אֶרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֶכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבִי וְגו', הָאִי קָרָא לָאוּ רִישִׁיהַ סִּיפִיהַ, וְלָאוּ סִּיפִיהַ רִישִׁיהַ. כְּתִיב אֶכְלֵתִי יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יַיִנִי עִם חֲלָבִי, לְבַתֵּר אֶכְלוּ רַעִים. מֵאֵן דְּמוֹמֵן לְאַחְרָא, כִּד מְזוּנָא מִתְּתַקֵּן קָמִיהַ. בְּתֵר דְּאִיהוּ אֶכְל, הֵיאֵךְ יִזְמִין לְאַחְרָא.

אֵלָא זְכָאִין אִינוּן יִשְׂרָאֵל, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעָא לְדַכְפָּאָה לְהוּן, וְאַתְרַעִי בְּהוּן מִכָּל שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמִדְּאַתְרַעִי בְּהוּן בְּעָא לְסִלְקָא לְהוּן מִכָּל מְקַטְרְגִי עֲלִמָּא. תָּא חֲזִי, (ס"א בְּתֵר דַּאֲתַעֲבַד מִשְׁכַּנָּא) בְּיוֹמָא דְּאַתְקַם מִשְׁכַּנָּא לְתַתָּא, בְּהֵוּא יוֹמָא אֲתַתְקַם מִשְׁכַּנָּא אַחְרָא לְעִילָא עַמִּיהַ, דְּכְתִיב, (שמות מ) הוֹקֵם הַמִּשְׁכָּן סֹתֵם, וְהֵוּא יוֹמָא חֲדוּוֹתָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּא.

כִּיּוֹן דְּאַתְקַם מִשְׁכַּנָּא מֵהַ כְּתִיב, (שמות מ) וְלֹא יִכּוֹל מִשָּׁה לְבָא אֵל אֵהֵל מוֹעֵד. כִּד חָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּד אָמַר, וּמָה עַל יַדֵּי דְּמִשָּׁה אֲתַקַּם, וְאִיהוּ לְבַר, מִיַּד וְיִקְרָא אֵל מִשָּׁה. אָמַר לִיהַ: מִשָּׁה, חֲנוּכָּא דְּבֵיתָא בְּמֵאִי הוּא, בְּסַעוּדָתָא, אָדָם כִּי יִקְרִיב מִכֶּם קָרְבָן לַיי'. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֻותִי כְּלָה וְגו'. (ס"א וְהָא אוּקְמוּהַ הָאִי קְרָא, אֲבַל בַּאֲתִי)

רַעִיא מֵהִימְנָא פִּתַּח וְאָמַר בְּאֵתִי לְגַנִּי אַחֻותִי כְּלָה, אִיהִי מִלְכוּת, אֲדַנְי. אֶרִיתִי מוֹרִי, דָּא חֲסֵד, דְּרַגָּא דְּאַבְרָהָם, דְּאַתְמַר עֲלִיהַ אֲלֵךְ לִי אֵל הַר הַמּוֹר. עִם בְּשָׁמִי, דָּא נְצַח, דְּרַגָּא דְּאַהֲרֹן, דְּכְתִיב בֵּיהַ (שמות ל) וְאַתָּה קַח לָךְ בְּשָׁמִים רֵאשׁ. וְאִינוּן דְּרוּעָא יְמִינָא, בְּיִרְכָא יְמִינָא. וְרוּזָא דְּמִלְחָה, (תהלים טז) נְעִימוֹת בִּימִינֵךְ נְצַח. וְאִינוּן תְּרִין בְּרַפְּן לְקַבְּלִיהַ, חַד מִגֵּן אַבְרָהָם, וְתַנְיִינָא עֲבוּדָה, דְּהוּא רַצָּה.

[זוהר חלק ג' - דף ד' ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֶכְלֵתִי יַעֲרִי, דָּא גְבוּרָה פְּחַד יִצְחָק. עִם דְּבִשֵׁי הוּד, דְּרָגָא דְדוּד, וְהֵינּוּ דְרוּעָא
שְׁמָאֲלָא, עִם יֶרְכָא שְׁמָאֲלָא. שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבִי, גּוּף וּבְרִית, יַעֲקֹב עִם שְׁלֹמֹה.
לְבַתֵּר אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים, י”ב שְׁבֻטִים, בִּי”ב בְּרָכָאן. תּוֹסַפֵּת בְּרַפְת
הַמִּינִין, מֵאֵן אֶכִּיל לָהּ, הֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיהּ בְּאֵתִי לְגַנְי אַחוּתִי כְּלָהּ. וְאֵית דְּפְלִיג לֹון
בְּרִזָּא אַחְרָא, אַרְיֵתִי מוֹרֵי עִם בְּשָׁמִי, גּוּף וּבְרִית, יַעֲרִי עִם דְּבִשֵׁי, שׁוּקָא יִמִּינָא עִם
שְׁמָאֲלָא. יֵינִי עִם חֲלָבִי, דְרוּעָא שְׁמָאֲלָא בִּימִינָא, דְאֵינּוּן יֵינִי גְבוּרָה, חֲלָבִי חֶסֶד.
(ע”כ רעיא מהימנא)

דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לְגַנְי, דָּא גַן עֵדֶן דְלַעֲיָלָא. אַחוּתִי כְּלָהּ, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
דְּבַהֲהוּא יוֹמָא אֲזַדְּוּגוּ וְזוּגִין בְּכָלָא, אֲזַדְּוּגוּ וְזוּגִין בְּהֵהוּא גַן עֵדֶן, בְּגִין דְאֶתְבְּרַכוּ
כְּלָהּ מִשְׁקִיו דְנַחְלָא, וְאֶתְקִשְׁרוּ כָּל חַד בְּחִבְרִיתָהּ, הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב אַרְיֵתִי מוֹרֵי עִם
בְּשָׁמִי אֶכְלֵתִי יַעֲרִי (שִׁיר הַשִּׁירִים ה) (דף ד' ע"א) עִם דְּבִשֵׁי שְׁתִּיתִי יֵינִי עִם חֲלָבִי כְּלָהּ
אֶתְשַׁקֵּינן וְאֶתְרוּ מִמְּבוּעָא דְנַחְלָא.

אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים, כָּל אֵינּוּן דְלַתְתָּא. וְכְלָהּ עֲנַפִּין (נ”א עלמין) כְּלָהּ,
אֶתְבְּרַכוּ וְאֶתְזַנּוּ, כַּד אֵלִין אֶתְבְּרַכוּ לַעֲיָלָא. וּבְמָה מִתְבְּרַכָּאן וּמִתְבַּסְמָאן, כְּלָהּ
בְּרִיחָא דְקַרְבְּנָא.

תָּא חוּזִי, בְּשַׁעְתָּא דְנַחְתָּת כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל לְאַשְׁרֵהָא דִּיּוֹרְהָא בְּאַרְעָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא אָמַר לָהּ, לְהֵאִי קְרָא, בְּגִין דְאֶשְׁתַּכְּחוּ בְּרָכָאן וְחֻדוּהּ בְּכָלָהּ עֲלָמִין, וְאֶתְבַּסְמַת
הִיא, לְנַפְקָא מִנָּה בְּרָכָאן לְכָלָא. דְכַד אֵלִין שִׁית אֶתְבְּרַכָּאן, כְּדִין כְּלָהּ עֲלָמִין
אֶתְבְּרַכָּאן כְּחֻדָּא לְתַתָּא, וּמִתְבְּרַכָּאן לַעֲיָלָא. (ס”א וכנסת ישראל וישראל) אֶתְבְּרַכוּ
מִכְּלָהּ. דְּבַר אַחַר בְּאֵתִי לְגַנְי אַחוּתִי כְּלָהּ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, לָא אֲזַדְּוּגָא קוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא (ס”א ישראל) בְּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֵלָא בְּזַמְנָא דְאֵלִין שִׁית אֶתְרוּן, מִשְׁקִיו
דְנַחְלָא דְלָא פֶּסֶק.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים, אֵלִין כָּל מְאִרֵי דִיבְבָא וּלְלָהּ,
דְאֶתְבַּסְמוּ כְּלָהּ וְאֶתְבְּרַכוּ כְּחֻדָּא. דְהָא מִסְעוּדָתָא דְמַלְכָּא מִתְהַנְיִין כְּלָא. וְאֵימַתִּי
אֶכְלִי כְּלָהּ. בְּשַׁעְתָּא דְמַלְכָּא (ס”א אתאחד) אֵתִי חֲדִי. וְעַל דָּא מַלְכָּא אֶתְחַדֵּי, וְחֲדִי
לְמִטְרוֹנִיתָא בְּקַדְמִיתָא, לְבַתֵּר כְּלָהּ אֶכְלֵן וְחֻדָּאן.

רַבִּי אַבָּא אָמַר, אֶכְלוּ רַעִים שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ דוּדִים, אֵלִין אֵינּוּן שִׁית דְקַאמְרוּן, וְאֵלִין
אֵינּוּן דְכְּתִיב בְּהוּ, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) הַבִּיאֲנִי הַמְּלֶכֶךְ חֲדָרְיוֹ וְגו'. שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ, מִהֵהוּא יֵין
דְרוּי לְכָלָא. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, כָּל אֵינּוּן דְלַתְתָּא, דְכִיּוֹן דְאֵינּוּן שִׁית אֶתְבְּרַכָּאן,
כְּלָהּ דְלַתְתָּא מִתְבְּרַכָּאן.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כְּלָא שְׁפִיר, אֲבָל רִזָּא דְמַלְהָ, אֶכְלוּ רַעִים לַעֲיָלָא, שְׁתוּ וּשְׁכְרוּ
דוּדִים לְתַתָּא. אָמַר לִיָּה רַבִּי אֶלְעָזָר, מֵאֵן אֵינּוּן לַעֲיָלָא, וּמֵאֵן אֵינּוּן לְתַתָּא. אָמַר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ליה יאות שאילתא, דא אתר עלאה דאינון באחדותא בחדוותא דלא מתפרשן לעלמין, אלין אקרין רעים. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן, ועדן וזהו נהר לא מתפרשן לעלמין, ואשתכחו לעלמין ברעותא באחדותא בחדוותא. שתו ושכרו דודים, אלין אינון לתתא, דאקרין דודים, לזמנין ידיען והא אוקימנא.

תא חזי באינון עלאי כתיב בהו אכילה בלא שתיה. מאי טעמא. מאן דאית ליה גרבי דחמרא, אכילה בעיא. ובגין דתמן שריא חמרא דמנטרא, כתיב בהו אכילה. ובאינון תתאי דבעיין שקיו, כתיב בהו שתיה, דהא כל גטיען שקיו בעיין מנחלא דעמיקא. ועל דא, באלין אכילה, ובאלין שתיה. אלין רעים ואלין דודים.

אמר ליה רבי אלעזר, אתחזי דהא דודים חביבותא אינון, אמאי אינון תתאי. אמר ליה, אינון דתאבין דא לדא, ולא משתכחין תדיר, אקרין דודים. ואינון דמשתכחי תדיר, ולא מתפסיין ולא מתפרשן דא מן דא, אקרין רעים. ועל דא, אלין דודים, ואלין רעים, אלין ברעותא באחדותא תדיר, ואלין בתיאובתא לזמנין. ודא הוא שלימותא דכלא, בגין דתתברכא כנסת ישראל, וכדין חדוותא בכלהו עלמין.

רבי חזקיה אוקים האי קרא בקרבנין, בגין דאינון סעודתא דמלכא, לקרבא קמיה, ומתהניין מיניה מאריהון דדינין, ומתבסמן בלהו, ואשתכח חדוותא בכלא.

[זוהר חלק ג' - דף ד' ע"ב]

רבי אחא אוקים האי קרא, בשעתא דעאלת שכינתא למשכנא, דאשתכחו ברכאן וחדוון בכלא, ועאלת שכינתא ככלה לחופה, וכדין אשתלימו אשתכחו ישראל לתתא, ואתאחדו ביה (דף ד' ע"ב) בקודשא בריך הוא בארעא. הדא הוא דכתיב, (שמות כה) ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם, וכדין עלאי ותתאי אתבסמו. (ויקרא א) ויקרא אל משה. רבי שמעון פתח, (שיר השירים ב) הנצנים נראו בארץ עת הזמיר הגיע וקול התור נשמע בארצנו. האי קרא אית ביה לאסתכלא, פיון דכתיב נראו בארץ, מהו דכתיב נשמע בארצנו, דהא בחד ארץ סגיא. אלא הנצנים, אלין אינון גטיען דעקרון קודשא בריך הוא ושתיל לון באתרא אחרא, ואתרביאו, כנטיעתא כד אפיק פרחין.

נראו בארץ, דהאי ארץ מתברכא מנייהו כדקא חזי. ומאי איהי. ארץ קדישא, ארץ עלאה, ארץ ודאי. עת הזמיר הגיע, עידן לאעקרא שולטנותא דרברבי עמין דלא ישלטון בהו בישראל, בשעתא דאתקם משכנא.

וקול התור נשמע בארצנו, דא ארץ דלתתא, דאחסנו ישראל על ידא דיהושע. מאן הוא קול התור. דא הוא תייר עלאה, דאודווג עמה כד בנה שלמה בי מקדשא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לתתא, וכדין אתעטר קודשא בריך הוא בעטרוי, פחתן בכלה. כמה דאת אמר (שיר השירים ג) צאינה וראנה בנות ציון במלך שלמה וגו'.

בספרא דאגדתא אמר, קול התור, דא תורה שבעל פה, דתורה דבכתב אקרי תורה סתם, תורה שבעל פה אקרי תור, כמה דאת אמר ויקר ויקרא, דא שלימו, ודא לאו הכי, ואנא אוקימנא כמה דאתמר, והכי הוא.

תא חזי, כד נחתת שכינתא למשכנא, כתיב פלת משה, חסר ו', פלת משה ודאי, ואוקמוה. אבל רזא דמלה, פלת משה: דא כנסת ישראל, וכלא חד מלה, ולמלכא עלאה אתמר. כיון דאתתקם משכנא קאים משה לבר, אמר לא אתחזי למיעל אלא ברשותא, מיד ויקרא אל משה. מאן ויקרא. דא ההיא דביתא דילה היא, ההיא פלה דכל ביתא ברשותא דילה. (ויקרא א) וידבר יי' אליו, ההוא דאקרי קול, ההוא דאחיד ביה משה.

ויקרא אל משה, רבי אלעזר פתח, (ישעיה ג) מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה הקצור קצרה ידי מפדות. זכאין אינון ישראל, דבכל אתר דאשתכחו, קודשא בריך הוא אשתכח עמהון, וקודשא בריך הוא אשתכח ביניהון, ומתפאר בהו בישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

ולא עוד, אלא דישראל אשלימו מהימנותא בארעא. וישראל שלימו דשמא קדישא אינון. וכד ישראל אשלימו בעובדייהו, כפיכול, שמא קדישא אשתלים. וכד ישראל לא אשלימו לתתא בעובדייהו, ואתחייבו גלותא, כפיכול שמא קדישא לא שלים לעילא. דתנן דא סליק ודא נחית, ישראל דלעילא סליק לעילא. כנסת ישראל נחיתת לתתא, אתרחקו דא מן דא, כפיכול אשתאר שמא קדישא בלא שלימו. וכלא בגין דכנסת ישראל בגלותא.

ואף על גב דישראל בגלותא, קודשא בריך הוא אשתכח ביניהו, ואתי ואקדים לבי פנישתא, וקרי ואמר, (ירמיה ג) שובו בנים שובבים ארפא משובותיכם. ולית מאן דאתער רוחיה, כדין קודשא בריך הוא אמר, מדוע באתי ואין איש קראתי ואין עונה. אקדמית, ואין איש, ולית מאן דיתער רוחיה.

תא חזי, בההוא יומא דאשתכלל בי משכנא, קודשא בריך הוא אקדים ושאר ביה. מיד, ויקרא אל משה וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר. וידבר יי' אליו, ואודע ליה דזמינן ישראל למיחב קמיה, ולא תמשכנא האי אהל מועד בחובייהו, ולא יתקיים בידייהו (ס"א בהדייהו), הדא הוא דכתיב וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר. מאי אמר ליה. מאהל מועד, מעסקי אהל מועד, דזמין לאתמשכנא בחובייהו דישראל, ולא יתקיים בקימיה. אבל אסוותא להאי, אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'. הרי לך קרבנין דאגין על כלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השלמה מההשמטות (סימן א)

רבי יהודה ורבי יצחק הוו אזלי בארְחא, עד דהוו אזלי פגעו בההוא ינוקא דהוה אזיל והוה לאי. אמר לון, לאינא דלא אכילנא יומא דין. אפיקו נהמא ויהבו ליה, אתרחיש לון ניסא ואשכחו חד נביעו דקיק דמיא (ס"א תחות אילנא) תחותהון ושתו מניה ויתבו.

פתח ההוא ינוקא ואמר, (ויקרא א) ויקרא אל משה, הכא אלף זעירא, אמאי בגין דהאי קריאה לא הוה בשלימו, מאי טעמא דלא הוה אלא במשכנא ובארעא אחרא. בגין דשלימו לא אשתכח אלא בארעא קדישא. תו, הכא שכנתא, התם שלימו דדכר ונוקבא (דברי הימים א א) אדם שת אנוש, אדם שלימו דדכר ונוקבא, הכא נוקבא. תו סיפא דקרא וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר, בגין כך א' זעירא. ותו א' זעירא מתל למלכא דהוה יתיב בכורסייא ופתרא דמלכותא עליה ואיקרי מלך עילאה, כד נחית ואזיל לבי עבדיה, מלך זוטא אקרי. כך קודשא בריך הוא, כל זמנא דאיהו לעילא על כלא, מלך עילאה אקרי. פיון דנחית מדוריה לתתא, מלך איהו, אבל לאו עילאה כדקדמיתא. בגין כך אלף זעירא.

סדר הלימוד ליום יב אדר [יום 160 בשנה]

ויקרא, הכי תנינו, זמין ליה להיכליה מאהל מועד. מאן הוא אהל מועד, אהל דביה תלינו מועדא וחגא ושבתא לממני. כמה דאת אמר (בראשית א') והיו לאתות ולמועדים וביה שרייא חושבנא לממני, ומאן איהו סיהרא. כמה דאת אמר (ישעיה ג') אהל בל יצען בל יסע יתדותיו לנצח.

לאמר, מאי לאמר, בגין לגלאה. אבל כלא חד ושפיר הוא, בגין דשלימו הוא אתר לגלאה מה דהוה סתים לגו. ובכל אתר, לאמר, כמה דאת אמר, וידבר יי אל משה לאמר, וידבר יי אליו מאהל מועד לאמר. דאתייהיב רשו לגלאה, דהא אתמני לסיהרא ההוא מלה מאתר דמשה קיימא. וידבר יי לעילא. אל משה באמצעיתא. לאמר בפרייתא (ס"א בבתרייא) אתר דאית רשו לגלאה.

תו ויקרא אל משה, מה פתיב לעילא (שמות ט"ל) ויביאו את המשכן אל משה וגו'. אמאי אל משה, הכי אמרו, בגין דמשה חמא ליה בטורא וקודשא בריך הוא אחמי ליה בחיזו דעינא כמה דאת אמר (שמות כ"ז) כאשר הראה אותך בהר. (במדבר ח) כמראה אשר הראה יי את משה וגו'. וכתיב (שמות כ"ה) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר. השתא דאיתאנו ליה, בגין דיחמי אי איהו פההוא משכנא דחמא (ס"א בגין דיחמי איהו ההוא משכנא דחמא).

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אבל אמאי ויביאו את המשפן אל משה. אלא למלפא דבעא למבני פלטרין למטרוניתא, פקיד לאומנין, היכלא דא, בדרך פלן. והיכלא דא בדרך פלן. הכא אתר לערסיה. הכא אתר לנייחא. פיון דעבידו לון אומנין אחמיו למלפא. כך, ויביאו את המשפן אל משה מאריה דביתא, איש האלהים. פיון דאשתכלל היכלא למטרוניתא, זמינת למלפא למיכלא. זמינת לבעלה עמה, בגין כך ויקרא אל משה. ובגין דמשה מארי דביתא איהו, מה פתיב (שמות ל"ג) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה. משה דאיהו מאריה דביתא עבד הכי (מה) דלית רשו לבר נש אחרא למעבד הכי.

וידבר יי אליו דרגא אחרא עילאה, וכדין בשעתא דאודמן משה למיעאל כדין פתח ואמר אדם פי יקריב מכם. מאי אדם הכא, אלא כד אתחברן שמשא וסיהרא כחדא. פתח ואמר אדם, כדכתיב (חבקוק ג) שמש ירח עמד זבולה. עמד ולא עמדו.

פי יקריב מכם, הכא אתרמיז מאן דיעביד פולחנא דקרנא שלימ דישתכח דכר ונוקבא, משמע מכם דישתכח פחיוו דילכון. קרנן ליי, דיקריב פלא לאתאחדא כחדא עילא ותתא. מן הבהמה, לאחזאה אדם ובהמה וכלא כחדא. מן הבקר ומן הצאן, אליו רתיכין דאינון דכייין. פיון דאמר מן הבהמה, יכול מפלא בין דכייין בין מסאבן, הדר ואמר מן הבקר ומן הצאן וגו'.

קרנכם, קרנני מבעי ליה. מאי קרנכם אלא בקדמיתא קרנן ליי, השתא קרנכם קרנן ליי אדם קרנכם מן הבקר ומן הצאן לאחזאה יחודא מעילא לתתא. ומתתא לעילא היינו קרנן ליי, מעילא לתתא היינו קרנכם. מתל למלפא דאיהו יתיב בטורסקא עילאה לעילא וכרסייא דיליה אתתקן על ההוא טורסקא ומלפא עילאה על פלא. בר נש דקריב קרנא (ס"א דורנא) למלפא, בעא לסלקא מדרגא לדרגא עד דסליק מתתא לעילא לאתר דמלפא יתיב, עילאה על כל פלא. וכדין ידעין דהא סלקין דורנא למלפא וההוא דורנא (ס"א דמלכא) מן מלפא איהו. נחית דורנא מעילא לתתא, הא ידעין דההוא דורנא (ס"א דמלכא) נחית מעילא לרחימא דמלפא דאיהו לתתא. כך בקדמיתא אדם סליק בדרגוי מתתא לעילא, וכדין קרנן ליי מן הבהמה מן הבקר, נחית בדרגוי מעילא לתתא וכדין קרנכם.

בגין כך (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי וגו' היינו אדם קרנן ליי. אכלו רעים היינו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן. וכדין תקריבו את קרנכם. אתו רבי יהודה ור' יצחק ונשקוהו. אמרו בריך רחמנא, דזכינא למשמע דא.

אמר רבי יהודה יאות הוה לההוא ינוקא דלא ינדע פולי האי, ואנא מסתפינא עליה אי יתקיים בעלמא בגיני האי, אמר רבי יצחק ולמה. אמר ליה, דהא יכיל לאסתכלא באתר דלית רשו לבר נש לאסתכלא ביה ומסתפינא עלוי דעד לא ימטי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לפרקוי יסתכל וישגח ויענשון ליה, שמע ההוא ינוקא. אמר, לא מסתפינא מעונשא לעלמין דהא בשעתא דאסתלק אבא מעלמא, בריך לי וצלי עלי וידענא דזכותא דאבא יגין עלי. אמר ליה מאן הוא אבוך. אמר בריה דרב המנונא סבא. נטלו ליה וארכבו ליה על כתפייהו תלת מילין. אזלו וסדרו מילין קמיה דרבי שמעון. אמר לון, ודאי ירותא אורייתא אחסין, ואלמלא זכותא דאבוי אתענש מלעילא, אבל קודשא בריך הוא, לאינון דאזילו בתרא דאורייתא אחסינו לה אינון ובנייהו לעלמין. (עד כאן מההשמטות)

[זוהר חלק ג' - דף ה' ע"א]

רבי חזקיה, הוה שכח קמיה דרבי שמעון, אמר ליה, (דף ה' ע"א) האי דאקרי קרבן, קירוב מבעי ליה, או קריבות, מאי קרבן. אמר ליה הא ידיע הוא לגבי חברייה, קרבן מאינון פתרין קדישין, דמתקריבי פלהו כחדא, ומתקשרן דא בדא, עד דאתעבידו פלהו חד, ביחודא שלים, לאתקנא שמא קדישא פדקא חזי, הדא הוא דכתיב קרבן ליי'. קרבן דאינון פתרין קדישין ליי' הוא, לאתקנא שמא קדישא, וליחודא ליה פדקא יאות, בגין דישתכחו רחמין בכלהו עלמין. ושמא קדישא דאתעטר בעטרוי לאתבסמא פלא.

וכל דא בגין לאתערא רחמי, ולא לאתערא דינא. ובגין כף ליי' הוא, ולא לאלהים. ליי': אגן צריכים לאתערא רחמי, ולא לאלהים, רחמי בעינן ולא דינא. אמר, זכאה חולקי דשאינא ורוחנא מלין אלין, ודא ברירו דמלה. אבל הא פתיב (תהלים נא) זבחי אלהים רוח נשברה, לב נשבר ונדפה אלהים לא תבוה. זבחי אלהים פתיב, ולא זבחי יי'.

אמר ליה, ודאי הכי הוא, קרבן אלהים לא פתיב, אלא זבחי אלהים. ועל דא שחיטתן בצפון, דהא זביחה הוא בגין אלהים, ההוא סטר גבורה, דיתבסם ויתבר רוחא דדינא, ויתחלש דינא, ויתגברון רחמי על דינא. ועל דא זבחי אלהים, לתברא חילא ותוקפא דדינא קשיא, דכתיב רוח נשברה, למחוי ההוא רוחא תקיפא נשברה, ולא יתגבר רוחיה וחיליה ותוקפיה. ובר נש בעי כדין, למיקם על מדבחא, ברוח נשברה, ויכסף מעובדוי, בגין דיהוי ההוא רוחא תקיפא תבירא, וכלא בגין דדינא יתבסם, ויתגברון רחמי על דינא. (ויקרא א) אדם פי יקריב מכם קרבן ליי'. אמר רבי אלעזר, האי קרא הכי הוה ליה למכתב, אדם פי יקריב קרבן ליי'. מהו מכם. אלא לאפוקי אדם הראשון, דהוא אקריב קרבנא פד ברא קודשא בריך הוא עלמא, והא אוקמוה, והכא מכם פתיב, האי אדם, לאפוקי אדם אחרא, דלא הוה מכם. אמר ליה רבי שמעון, שפיר קאמרת, והכי הוא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא פתח, (תהלים מח) שיר מזמור לבני קרח. האי שיר תושבחתא מעליא הוא, על כל שאר תושבחין, דזכו לשבחה ליה בני קרח. שיר מזמור: תושבחתא על תושבחתא. תושבחתא דאתפלג לתרין תושבחין.

וזכו בני קרח לשבחה לה לכנסת ישראל. ושבחה דכנסת ישראל קא אמרי. ומאי הוא. דכתיב, (תהלים מח) גדול יי' ומהלל מאד בעיר אלהינו הר קדשו. אימתי אקרי קודשא בריך הוא גדול, בזמנא דכנסת ישראל אשתכחת עמיה, הדא הוא דכתיב (שמות רל"א) בעיר אלהינו, הוא גדול בעיר אלהינו, עם עיר אלהינו.

אמר ליה רבי יהודה, אלהינו מאי בעי הכא. אמר ליה הכי הוא ודאי, האי עיר דחלא אלהינו, (ס"א חילא) ותושבחתא דישראל הוא. מאי משמע. אשתמע, דמלכא בלא מטרוניתא, לאו הוא מלכא, ולא הוא גדול, ולא מהולל. ובגין כך, כל מאן דלא אשתכח דכר ונוקבא, כל שבחא אעדוי מניה, ולא הוא בכללא דאדם. ולא עוד אלא דלאו איהו פדאי לאתברכא.

כתיב (איוב א) ויהי האיש ההוא גדול מכל בני קדם, תנינן בספרא דרב המנונא סבא, דבת זוגו בדחילו דקודשא בריך הוא הות כוותיה, ומספרא דאתתיה אקרי גדול. אנה הכא, גדול יי' ומהלל מאד, ובמה הוא גדול. הדר ואמר, בעיר אלהינו הר קדשו.

ובגין כך, תושבחתא דא בשני. ואי תימא אמאי לא כתיב פי טוב בשני. בגין דזמינן לאתפרשא. ורזא דמלה (בראשית ב) לא טוב היות האדם לבדו, בזמנא דאיהו לבדו לא טוב כתיב. ועל דא לא כתיב פי טוב בשני.

גדול ה' ומהלל בדקאמרן. יפה נוף משוש כל הארץ, תושבחתא דזווגא דלהון. יפה נוף, דא קודשא בריך הוא, ודא צדיק, משוש כל הארץ, כדן הוא חדוותא דכלא, וכנסת ישראל מתברכא.

[זוהר חלק ג' - דף ה' ע"ב]

אלהים בארמנותיה נודע למשגב וגו', אלין אינון נצ"ח והו"ד, (דף ה' ע"ב) דתמן כנישותא דכל ברכאן, כנישותא דחדוותא. מתמן נפקא על ידי דהאי דרגא דאקרי צדיק, ותמן אתכנשו ברכאן, לבסמא להאי עיר קדישא, ולא תברכא מתמן. פי הנה המלכים נועדו. אלין כל כתרי מלכא בכללא חדא, ולא תר אחרא מלין אלין סלקין.

תא חזי, בשעתא דבר נש מתקן עובדוי על ידי דקרבנא, פלא אתבסם ואתקרב, ואתקשר דא בדא, ביחודא שלים. הדא הוא דכתיב אדם פי יקריב מכם. פי יקריב לקשרא מלין כדקא חזי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, אדם פי יקריב, לאפוקי מאן דלא אתנסיב, דהא קרבניה לאו קרבן, וברפאן לא משתפחן לגביה, (ס"א על ידיה) לא לעילא, ולא לתתא. ממשמע דכתיב אדם פי יקריב, שאני הכא, דלאו איהו אדם, ולא בכללא דאדם הוא, ושכינתא לא שריא עלוהי, בגין דאיהו פגים, ואקרי בעל מום, ומארי דמומא אתרחקא מפלא, כל שפן למדבחא לקרבא קרבנא.

ונדב ואביהוא אוכחן, דכתיב, (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי'. ובגיני פך כתיב, אדם פי יקריב מכם קרבן ליי', אדם דאשתכחו דכר ונוקבא, האי חזי לקרבא קרבנא דא, ולא אחרא.

ואמר רבי אבא, אף על גב דאוקמוה לנדב ואביהוא במלה אחרא, הכי הוא ודאי. אבל קטרת, עלאה הוא מפל קרבנין דעלמא, דעליה אתברכן עלאי ותתאי. וקרבנא דא דאיהו לעילא מפל קרבנין לא אתחזון אינון לקרבא, דהא לא אתנסיבו, לקרבנא לא אתחזון, כל שפן למלין עלאין, דיתברכון על ידיהו.

ואי תימא ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם, אמאי. לבר נש דאתא קמי מטרוניתא, לבשרא לה דהא מלכא אתי לביתה, וישרי בה במטרוניתא, למחדי עמה. אתא לקמי מלכא, חמא מלכא ההוא בר נש דאיהו מארי דמומין. אמר מלכא, לאו הוא יקרא דילי, דעל ידוי דהאי פגים, איעול למטרוניתא. אדהכי אתקנת מטרוניתא ביתא למלכא, פיון דחמאת דמלכא הוה זמין למיתי לגבה, וההוא בר נש גרים לאסתלקא מלכא מינה, כדין פקידת מטרוניתא לקטלא לההוא בר נש.

פך בזמנא דעאלו נדב ואביהוא, וקטרת בידיהו, חדת מטרוניתא, ואתתקנת לקבלא למלכא. פיון דחמא מלכא אינון גברין פגימין, מארי דמומין, לא בעא מלכא דעל ידיהו ייתי למשרי עמה, ואסתלק מלכא מנה. כד חמת מטרוניתא דבגיניהון אסתלק מלכא מנה, מיד ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם.

וכל דא בגין דמאן דלא אתנסיב הוא פגים. מאריה דמומין קדם מלכא, קדושה דמלכא אסתלק מניה, ולא שריא בפגימו. ועל דא כתיב אדם פי יקריב מכם קרבן, מאן דאקרי אדם יקריב, ומאן דלא אקרי אדם לא יקריב.

מן הבהמה כלל. מן הבקר ומן הצאן פרט, לבתר אלין דכשרין למיכל, ודלא כשרין למיכל אסיר לקרבא. ולאחר אחרא אסתליקו אינון דכשרין ואינון דלא כשרין. (ויקרא א) אם עולה קרבנו, רפי חייא פתח, (ישעיה נה) פי לא מחשבתי מחשבותיכם ולא דרכיכם דרכי. פי לא מחשבתי מחשבותיכם, מחשבתי כתיב חסר בלא ו', תא חזי, מחשבה דקודשא בריך הוא, היא עלאה ורישא דכלא, ומתהיא מחשבה אתפשטו ארחין ושבילין, לאשתפחא שמא קדישא, ולא תקנא ליה בתקוני

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּדָקָא יֵאוּת. וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה אֲתַנְגִּיד וְנִפְיָק שְׁקִי דְגַנְתָּא דְעֵדוּן, לְאַשְׁקָאָה כִּלְא. וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה, קִימִין עֲלָאין וְתַתְּאִין. וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה, מִשְׁתַּכַּח תּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה.

[זוהר חלק ג' - דף ו' ע"א]

מַחְשְׁבָה דְּבַר נֶשׁ, הִיא רִישָׁא דְכִלְא, וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה, אֲתַפְּשִׁטוּ אֲרַחֲזִין וְשְׁבִילִין, לְאַסְטָאָה אֲוֲרַחֲזִי, בְּהַאי עֲלָמָא, וּבַעֲלָמָא דְאַתִּי. וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה, אֲתַנְגִּיד וְנִפְיָק זוּהֵמָא דִּיצַר הָרַע, לְאַבְאָשָׁא לִיה וּלְכִלְא. וּמֵהֵיא מַחְשְׁבָה, אֲשַׁתְּכַחוּ עֵבִירוֹת חֲטָאוֹת וְזַדוֹנוֹת, עֲבוּדָה זָרָה, גְּלוּי עֲרִיּוֹת וְשְׁפִיכוֹת דְּמִים. וְעַל דָּא, כִּי (דף ו' ע"א) לֹא מַחְשְׁבַתִּי מַחְשְׁבוֹתֵיכֶם.

וּבְגִין כֶּה, רִישָׁא דְכִלְא כְּתִיב, אִם עוֹלָה קָרְבָּנוּ. מִן הַבֶּקֶר, וְלֹא בֶּקֶר, וּמֵאֵן אִיהוּ. פֶּר בֶּן בֶּקֶר אִיהוּ, דְּאִיהוּ דְּכַר.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, מִן הַבֶּקֶר סֵתָם, וְחֹזֵר וּפִירֵשׁ זָכַר תְּמִים יְקָרִיבְנוּ, זָכַר וְלֹא נִקְבָה, דְּהָא (ע"ט) דְּכַר אֲשַׁתְּמוּדַע לְעִילָא, וְנוֹקְבָא אֲשַׁתְּמוּדַע לְתַתָּא. וְכֵן מִן הַצֹּאֵן מִן הַכְּבָשִׁים וּמִן הָעִזִּים.

מֵאֵן דְּאַתִּי לְעוֹלָה, כִּלְהוּ דְּכַר, וְלֹא נוֹקְבָא, בְּגִין דְּעוֹלָה עוֹלָה עַל הַלֵּב, עַל הַלֵּב וְדָא, וְאֲשַׁתְּמוּדַע מֵאֵן דְּקָאִים עַל הַלֵּב. וּבְגִין כֶּה סִלְקָא לְעִילָא, וְכִלְהוּ דְּכָרִין. וְעַל דָּא פֶּתַח קָרָא בְּרִישָׁא בְּעוֹלָה יִתִּיר מִכָּל שְׂאָר קָרְבָּנִין, דְּהָא מַחְשְׁבָה רִישָׁא דְכִלְא.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי בְּאַתֵּר דְּמַחְשְׁבָה דְּלְעִילָא בְּעִיא לְקָרְבָּא, אֲמַאי לְתַתָּא יִתִּיר. לֹא הוּהּ בִּידֵיהּ. אֲתָא לְקַמִּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן, אָמַר לִיה, רִישָׁא דְכִלְא מַחְשְׁבָה הוּא, וְסִימָא דְהֵיא מַחְשְׁבָה אֲתֵר דְּאֲקָרִי בֶּקֶר, וּמֵאֵן אִיהוּ. הֵהוּא סִימָא דְגוֹפָא, דְּמַבְסָם לְנוֹקְבָא. כֶּה מַחְשְׁבָה דְּבַר נֶשׁ, רִישָׁא דְכִלְא. סִימָא דְהֵיא מַחְשְׁבָה, כִּד אֲתַעְבִּיד עוֹבְדָא. אִימַתִּי. בְּבֶקֶר. הֵדָא הוּא דְכְּתִיב, (מִיכָה ב) הוּי חוֹשְׁבִי אֲוֹן וּפּוֹעֲלִי רַע, אִימַתִּי, עַל מִשְׁכַּבוֹתֵם בְּאוּר הַבֶּקֶר יַעֲשׂוּהָ. וְעַל דָּא לְהֵהוּא אֲתֵר דְּמַחְשְׁבָה, מַחְשְׁבָה אֲסַתְּלִיק. וְעוֹבְדָא מִתְקָרְבָא לְסִימָא דְּמַחְשְׁבָה וְדָא.

רַבִּי אַחָא הוּהּ אֲזִיל בְּאַרְחָא, וְהוּהּ עֲמִיהּ רַבִּי יְהוּדָה, עַד דְּהוּוּ אֲזִיל, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, הָא דְתַנְיָנָן בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, בְּתוּלָה דְאַתְּבָרְכָא מִן שֶׁבַע (ס"א מִיִּשְׂרָאֵל), דְּאֲקָרִי בַת שֶׁבַע, וְאוּקְמוּהָ בְּכַמָּה אֲתֵר. וּבְתוּלָה לְתַתָּא, יִרְתָּא ז' בְּרֻכּוֹת בְּגִינָה. וְהָא כְּתִיב וְאַתָּה בֶּן אָדָם שָׂא קִינָה עַל בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל, וְדָא עֲלָה אֲתַמַּר, עַל כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וְדָא קְשִׁיא מִכִּלְא, דְּכְּתִיב (עֲמוֹס ה) נִפְלָה לֹא תוֹסִיף קוּם בְּתוּלַת יִשְׂרָאֵל. וְהָא דְקָא אֲמַרִּי כִּלְהוּ חֲבַרְיָא בְּמִלָּה דָּא שְׁפִיר הוּא. אֲבָל אִי פֶרְשָׁתָא אֲתַמַּר בְּאַרְחָה נְחֻמָּה הוּינָן אֲמַרִּי הָכִי. אֲבָל בְּהַאי קִינָה אֲתַמַּר, וְהָא קָרָא אוֹכַח הָכִי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה ודאי הכי הוא, והא הוה קשיא לי ההוא מלה יתיר מפלא, ואתינן לגבי דרבי שמעון, בחשוכן דאנפין. אמר לי, מחיזו דאנפך, אשתמודע מה דבלבך. אמינא ליה ודאי, דאנפי ולבי שוין. אמר לי אימא לי מלך. אמינא ליה, כתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, מאן דאית ליה רוגזא בדביתהו, ונפקא מניה, לא תהדר לעלמין, אי הכי ווי לבנין דאתתרכו עמה. אמר לי, ולא סגי לך מה דאמרו פלהו חברייא. אמינא, הא שמענא מליהו, דהוה מרחמי, ולא מתישבון בלבאי.

אמר, כל מה דאמרו חברייא פלא שפיר ויאות, אבל ווי לדרא פד רעיין לא משתכחין, וענא סאטן ואזלין, ולא ידעין לאן אתר אזלי, לא לימינא ולא לשמאלא. ודאי האי קרא בעיא למנדע, וכלהו גליין לאינון דחמאן בארחה דאורייתא בארחה קשוט.

תא חזי, בכלהו גלוותא דגלו ישראל, לכלהו שוי זמנא וקצא, ובכלהו הוה ישראל תייבין לקודשא בריך הוא, ובתולת ישראל הוה תבת לאתרהא, בההוא זמנא דגזר עלה. והשתא בגלותא דא בתראה לאו הכי, דהא היא לא תיתוב הכי פזמנין אחרנין, והאי קרא אוכת, דכתיב נפלה לא תוסיף קום בתולת ישראל, נפלה ולא אוסיף להקימה לא כתיב.

מתל למלכא דרגו על מטרוניתא, ואשדי לה מהיכליה, לזמנא ידיעא. פד הוה מטי ההוא זמנא, מיד מטרוניתא הות עאלת ותבת קמי מלכא. וכן זמנא חד, ותרין, ותלת זמנין. לזמנא בתרייתא, אתרחקת מהיכלא דמלכא, ואשדי לה מלכא מהיכליה לזמנא רחיקא. אמר מלכא, האי זמנא לאו הוא פשאר זמנין דהיא תיתי קמאי הכי, אלא אנא איזיל עם כל בני היכלי ואתבע עלה.

[זוהר חלק ג' - דף ו' ע"ב]

פד מטא לגבה, חמא לה דהוה שכיבת לעפרא. מאן חמא יקרא דמטרוניתא בההיא (דף ו' ע"ב) זמנא, ובעותין דמלכא לקבלה עד דאחיד לה מלכא בידוי, ואוקים לה, ואיתי לה להיכליה, ואומי לה דלא יתפרש מינה לעלמין, ולא יתרחיק מינה.

כך קודשא בריך הוא, כל זמנין דכנסת ישראל בגלותא, פד הוה מטי זמנא, היא אתיאת והדרת קמי מלכא. והשתא בגלותא דא לאו הכי, אלא קודשא בריך הוא יחיד בידהא, ויוקים לה, ויתפייס בהדה ויתיב לה להיכליה. ותא חזי דהכי הוא, דהא כתיב נפלה לא תוסיף קום, ועל דא כתיב, (עמוס ט) ביום ההוא אקים את סכת דויד הנפלת, היא לא תוסיף קום פזמנין אחרנין, אבל אנא אוקים לה. ועל דא כתיב ביום ההוא אקים את סכת דוד הנפלת, אני אקים את סכת דוד. מאן סכת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דוד. דא בתולת ישראל. הנופלת: כמה דכתיב נפלה. ודא היא יקרא דבתולת ישראל, ותושבתתא דילה. ודא אוליפנא בההיא שעתא.

אמר רבי יהודה, ודאי מלילתא על לבאי, ואתישבא, ודא ברירו דמלה. ואזלא האי, כמלה חדא דשמענא ושכחנא, והשתא רווחנא לה, דתנינן, אמר רבי יוסי, זמין קודשא בריך הוא לאכרזא על פנסת ישראל ויימא, (ישעיה נב) התנערי מעפר קומי שבי ירושלם, כמאן דאחיד בידא דחבריה ויימא התנער, קום, כף קודשא בריך הוא יחיד בה ויימא התנערי, קומי.

אמר ליה רבי אחא, וכן כל אינון בני היכלא דמלכא בלישנא דא פתחין, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ס) קומי אורי פי בא אורף, הא מלכא הכא, ודאי פדין הוא יקרא דילה, וחדוותא דכלא, כד מלכא אתפייס בהדה. (כתיב (מלכים א א) ותבא בת שבע אל המלך החדרה כגוונא דא) בכל אינון זמנין איהי אתת לגבי דמלכא, וקמת קמיה, הדא הוא דכתיב, (מלכים א א) ותבא לפני המלך, ותעמוד לפני המלך. אבל בזמנא דא לאו הכי, אלא מלכא ייתי לגבה, ויתפייס בהדה, ויתיב לה להיכליה. הדא הוא דכתיב, (זכריה ט) הנה מלכך יבא לך ודאי, ולא אנת לגביה, יבא לך, לפייסא לך. יבא לך, לאקמא לך. יבא לך, לאשלמא לך בכלא. יבא לך, לאעלאה לך להיכליה, ולאזדווגא עמך וזוגא דעלמין, כמה דאת אמר (הושע ב) וארשתיה לי באמונה.

עד דהוו אזלי פגע בהו רבי אבא. אמרו, הא מאריה דחכמתא אתי, נקבל אנפי שכינתא. כד קריבו בהדיה, אשתמיט מקסטורא דקופטרא, ונחת גבון.

פתח ואמר, (שמות יט) ויהי קול השופר הולך וחזק מאד וגו'. ויהי קול השופר, הכא אפליגו ספרי קדמאי, וכלהו בחד מלה אתתקעו. אית מאן דאמר, קול השופר תרי, קול חד, השופר תרי. ודייק לה, מדלא כתיב ויהי השופר הולך וחזק, אלא קול השופר, קול דנפיק משופר, דודאי שופר אקרי, כמה דאת אמר (ישעיה כז) יתקע בשופר גדול, והאי איהו שופר גדול, דביה נפקין עבדין לחירות עלמין. והא אוקמוה.

ואית מאן דתני ודייק דכלא חד, בגין דכתיב קול השופר, קול דאקרי שופר. ומנא לן דאקרי קול. ממה דכתיב, (דברים ה) קול גדול ולא יסף, והאי קול גדול אקרי שופר. ועל דא קול השופר הולך כתיב. לאן הולך. אי תימא להר סיני, או לישראל. יורד מבעי ליה. אלא אורייתא מהכא נפקא. ומאתר דא, דאיהו פללא דכל שאר קלין אתייהיבת, וכד יסתכלון מלי כלא חד.

ועל דא, לוחי קדמאי רשימין מהאי אתר הוו, ודא הוא רזא דמלה דכתיב, (שמות לב) חרות על הלוחות, אל תקרי חרות, אלא חירות, חירות ממש, אתר דכל חירו

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בִּיה תִּלְיָא. וְתָא חֲזִי, לִית לָךְ מְלָה בְּאוּרִייתָא, דְּאִמְרִין כְּלָהוּ חֲבַרְיָא דָּא הֲכִי וְדָא הֲכִי, דְּלָא אֲזִיל כְּלָא לְאַתֵּר חַד, וְלִמְבוּעָא חַד אֲתִכְנֵשׁ.

[זוהר חלק ג' - דף ז' ע"א]

הוֹלֵךְ: כְּמָה דְּאִתְּ אִמְר, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם. וּכְתִיב (קהלת א) הַכֹּל הוֹלֵךְ אֶל מָקוֹם אֶחָד. וְחֻזַּק מְאֹד, כְּמָה דְּתַנִּינָן כְּלִי מַחְזִיק אַרְבַּעִים סָאָה. וְחֻזַּק מְאֹד, דְּלִית לָךְ מְלָה בְּאוּרִייתָא חֲלָשָׁא אוֹ תְּבִירָא, דְּכַד תִּסְתַּכֵּל וְתַנְדַּע בָּהּ, דְּלָא תִשְׁפַּח לָהּ תְּקִיפָא כְּפִטְיָשָׁא דְּמִתְבַּר טִינְרִין. וְאִי אִיהִי חֲלָשָׁא, מִינְךָ הוּא. כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ, דְּכְתִיב, (דברים לז) כִּי לֹא דָבַר רַק הוּא, וְאִם רַק הוּא, מִכֶּם אִיהוּ. וְעַל דָּא וְחֻזַּק מְאֹד. (דף ז' ע"א)

כְּתִיב (שמות יט) מֹשֶׁה יִדְבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל, בְּאַתֵּר דָּא אֲתִכְלְלוּ מְלִין עֲלָאִין, הָא אוּקְמוּהָ וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל, בְּקוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, בְּהָהוּא קוֹל דְּאֶחִיד בִּיה מֹשֶׁה. הֲכָא אִית לְאִסְתַּכְּלָא דְּהָא אִפְכָּא הוּוּ, דְּכְתִיב (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים, וְהֲכָא כְּתִיב מֹשֶׁה יִדְבֵר.

אֶלָּא אִית דְּאִמְרִי, בְּגִין דְּכְתִיב, (שמות כ) וַיֹּאמְרוּ אֶל מֹשֶׁה דַּבֵּר אֵתָּה עִמָּנוּ וְנִשְׁמָעָה וְאֵל יִדְבֵר עִמָּנוּ אֱלֹהִים. וְעַל דָּא מֹשֶׁה יִדְבֵר, וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ. בְּגִין דְּלָא אֲשַׁתְּכַח מְלָה בְּאוּרִייתָא מְפּוּמָּא דְּמֹשֶׁה (רס"ו) בְּלַחֲדוּי, וְדָא הוּא דְּאוּקְמוּהָ, קְלָלוֹת שְׁבַמְשֻׁנָּה תוֹרָה מֹשֶׁה מְפִי עֲצָמוֹ אִמְרָן. מְעֲצָמוֹ לָא תַנִּינָן, אֶלָּא מְפִי עֲצָמוֹ, הֲלָלוּ מְפִי הַגְּבוּרָה. וְהֲלָלוּ מְפִי עֲצָמוֹ, מְפִי הָהוּא קוֹל דְּאֶחִיד בִּיה, דְּאִקְרִי הֲכִי. וְשְׁפִיר מְלָה.

וּבְסַפְרָא דְּאִגְדָּתָא דְּבִי רַב אִמְרִי, אִף עַל גַּב דְּאוּרִייתָא מְפִי הַגְּבוּרָה אֲתִמַּר כּוּלָּהּ, מְפִי עֲצָמוֹ שֶׁל מֹשֶׁה כְּמוֹ כֵּן אֲתִמַּר. וּמֵאִי אִיהוּ. כְּגוֹן קְלָלוֹת שְׁבַמְשֻׁנָּה תוֹרָה. וְלְבַתֵּר אֲתִכְלִילֵן בְּגְבוּרָה, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב מֹשֶׁה יִדְבֵר וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל. מֹשֶׁה יִדְבֵר, דָּא קוֹלוֹ שֶׁל מֹשֶׁה. וְהָאֱלֹהִים יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל, דָּא גְבוּרָה, דְּאוּדִי לִיה לְהָהוּא קָלָא. הֲדָא הוּא דְּכְתִיב יַעֲנֶנּוּ בְּקוֹל בְּהָהוּא קוֹל דְּמֹשֶׁה. וְהִשְׁתָּא מֵאֵן דְּפִתַּח בְּמִלֵּי דְּאוּרִייתָא, (אנן אחדי נודן ליה, אמהו נסיב ומאן דפתח) לִיפְתַּח וַיִּמָּא, יִתְבוּ.

פִּתַּח רַבִּי אַבָּא וְאִמְר, כְּתִיב (ויקרא כב) וּבַת כְּהֵן כִּי תִהְיֶה אֶלְמָנָה וְגְרוּשָׁה וְזָרַע אִין לָהּ וְגו', זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל מִכָּל עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, דְּהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כַּד בְּרָא עֲלֵמָא, לָא בְּרָא לִיה אֶלָּא בְּגִינִיהוֹן דִּישְׂרָאֵל, בְּגִין דִּיקְבִּלוּן אוּרִייתָא בְּטוֹרָא דְּסִינִי, וַיִּתְדַכּוּן בְּכָלָא, וַיִּשְׁתַּכְּחוּן זַכָּאִין קָמִיָּה.

תָּא חֲזִי, כַּד אֲשַׁתְּלִים הָאִי עֲלֵמָא בְּהוּ בִישְׂרָאֵל, כְּגוּוּנָא דְּלַעֲיָלָא, וְהָהוּא אָדָם אֲתַנְעִיץ בְּאַרְעָא, וְרוּמִיָּה מְטִי עַד צִית שְׁמִיָּא, בְּעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאִשְׁלָמָא

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

(ס"א לאשלפא) נשמתא קדישא מעילא לתתא, בגין דיתאחיד ויתקשר דא בדא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויצר יי' אלהים את האדם עפר מן האדמה וגו'. למיהוי קשיר דא בדא, וישתכח שלים כגוונא דלעילא, וישלים ויתקן גרמיה הכי.

ובגין כך ברא ליה דכר ונוקבא, למיהוי שלים. ואימתי אקרי בר נש שלים כגוונא דלעילא בשעתא דאזדווג בבת זוגיה באחדותא בחדוותא ברעותא, ויפיק מניה ומנוקביה בן (ר"ס) ובת. וכדין הוא בר נש שלים כגוונא דלעילא, ואשלים הוא לתתא, כגוונא דשמא קדישא עלאה, וכדין אתקרי (ס"א אתקיים) שמא קדישא עלאה עליה.

ובר נש דלא בעי לאשלמא שמא קדישא לתתא, טב ליה דלא אתברי, דהא לית ליה חולקא כלל בשמא קדישא. וכד נפיק נשמתיה מניה, לא אתאחדא ביה כלל, דהא אזערא דיוקנא דמאריה עד דאתקשרא (ס"א דאתהדרא) ואתתקנת בכלא.

הדא הוא דכתיב, (ויקרא כב) ובת כהן פי תהיה אלמנה וגרושה וגו'. ובת כהן, דא נשמתא קדישא, דאתקרי ברתא דמלכא, דהא אוקמוה דנשמתא קדישא מזווגא דמלכא ומטרוניתא נפקת. ובגיני כך היך גופא דלתתא מדכר ונוקבא, אוף הכי נשמתא לעילא. פי תהיה אלמנה מההוא גופא דאזדווגת ביה, ומית. וגרושה, דאתתרכת מההוא חולקא דשמא קדישא. וכל כך למה, בגין דזרע אין לה לאשתכחא כגוונא דלעילא, ולאשתקשרא בשמא קדישא. ושבה אל בית אביה, מאן ושבה. ושבה סתם, לאתתקנא כמלקדמין. וכדין ושבה אל בית אביה, דא קודשא בריך הוא. כנעוריה: כקדמיתא. מלחם אביה תאכל, לאתענגא בענוגא דמלכא.

[זוהר חלק ג' - דף ז' ע"ב]

מכאן ולהלאה, (ויקרא כב) וכל זר לא יאכל קדש. מאן הוא זר. ההוא דלא (ס"א אוקים) שמא קדישא דתתא, ולית ליה ביה חולקא. לא יאכל קדש, לית ביה חולקא מענוגא דלעילא דאית ביה אכילה, דכתיב, (שיר השירים ה) אכלו רעים, אכילה דלעילא, ענוגא (דף ז' ע"ב) דקודשא בריך הוא הוי, והאי ענוגא שריא, באתר דשריא כד ריחא דקרנא הוה סליק.

תא חוי, בשעתא דאשתכח מזוונא לתתא, אשתכח מזוונא לעילא. למלכא דאתקן סעודתא דיליה, ולא אתקן לעבדוהי. כד אתקן לעבדוהי, אכיל הוא סעודתא דיליה, ואינן אכלי סעודתייהו, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) אכלתי יערי עם דבשי, דא סעודתא דמלכא. אכלו רעים שתו ושכרו דודים, דא סעודתא דידהו מריחא דקרנא, כד ריחא דקרנא הוה סליק. ובגיני כך אקרי ריח נוח ליי'. ריח לעבדוהי. נוח ליי'. (מאתר דענוגא דעתיקא אשתכח) ועל דא סעודתא דמלכא אתעכב,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין סעודתא דעבדוהי. ובגין כך, ישראל מפרנסי לאביהן שבשמים תנינן. ומסעודתא דמלכא מאן אכיל. אלא אינון נשמתין דצדיקיא.

תו פתח ואמר, (תהלים קלג) הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, זכאין אינון ישראל, דלא יהב לון קודשא בריהו לרברבא, או לשליחא, אלא ישראל אחידן ביה, והוא אחיד בהו, ומחביבותא דלהון קרא לון קודשא בריהו הוא עבדין. הדא הוא דכתיב, (ויקרא כה) פי לי בני ישראל עבדים עבדי הם. לבתר קרא לון בנים, הדא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם. לבתר קרא לון אחים, הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי וגו'. ובגין דקרא לון אחים, בעא לשוואה מדוריה בהו, ולא יעדי מנייהו. פדין פתיב הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד.

ובוצינא קדישא הכי אמר, הנה מה טוב ומה נעים וגו', כמה דאת אמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו. ובספרא דרב ייבא סבא, ואיש: דא קודשא בריהו הוא. אשר יקח את אחותו: דא כנסת ישראל. וכל כך למה. חסד הוא, חסד הוא ודאי, והא אוקמוהו. ועל דא הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, קודשא בריהו הוא וכנסת ישראל. גם, לרבות ישראל דלתתא. כדאמרין,

דהא בשעתא דכנסת ישראל (ס"א באחוותא באחדותא) באחדותא בקודשא בריהו הוא, ישראל דלתתא שריין בחדוותא גם אינון בקודשא בריהו הוא. ובגין כך גם יחד פתיב. ובספרא דרב המנונא סבא, (ע"ז) גם יחד, לרבות צדיק. בה, בכנסת ישראל, דאינון זווגא חד, וכלא מלה חד.

סדר הלימוד ליום יג אדר [יום 161 בשנה]

ותנינן בפרשתא דשמע ישראל יי אלהינו יי אחד, מהו אחד. דא כנסת ישראל דאחיד ביה בקודשא בריהו הוא. דאמר רבי שמעון, זווגא דדכר ונוקבא אקרי אחד. באתר דנוקבא שריא, אחד אקרי. מאי טעמא. בגין דדכר בלא נוקבא פלג גופא אקרי, ופלג לאו הוא חד. וכד מתחברן פחדא תרי פלגי גופא, אתעבידו חד גופא, וכדין אקרי אחד.

והשתא קודשא בריהו הוא לא אקרי אחד. ורזא דמלה, כנסת ישראל בגלותא, וקודשא בריהו הוא סליק לעילא לעילא, וזווגא אתפרש, ושמא קדישא לא אשתכח שלים, ואחד לא אקרי. ואימתי יתקרי אחד, בשעתא דמטרוניתא תשתכח ביה במלכא, ויזווגון פחדא. הדא הוא דכתיב, (עובדיה א) והיתה ליי המלוכה. מאן מלוכה. דא כנסת ישראל, דמלכו בה אתקשר, פדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ועל דא, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. (תהלים קלג)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּשֶׁמֶן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ. מֵאֵן שֶׁמֶן הַטּוֹב. דָּא מְשַׁח רַבּוּת קוּדְשָׁא, דְּנִגְיָד וְנִפְיָק מִעֲתִיקָא קֳדִישָׁא, דְּאִשְׁתַּכַּח בְּהוּא נֶהָר עֲלָאָה, דְּיִנְקָא לְבָנִין, לְאֲדִלְקָא בּוּצִינִין, וְהוּא מְשַׁח נִגְיָד בְּרִישָׁא דְּמַלְכָּא, וּמִרִישִׁיָּה לִיקִירוֹ דְּדִיקְנָא קֳדִישָׁא, וּמִתְמָן נִגְיָד לְכָל אֵינּוֹן לְבוּשֵׁי יָקָר דְּמַלְכָּא אֲתַלְבֵּשׁ בְּהוּ. הֵדָּא הוּא דְּכֹתִיב שְׂוֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו מִמֶּשׁ, וְאֵלִין אֵינּוֹן כְּתָרֵי מַלְכָּא דְּשָׁמִיָּה קֳדִישָׁא אִשְׁתַּכַּח בְּהוּ.

[זהר חלק ג' - דף ח' ע"א]

תָּא חֲזִי, כָּל נִגְיָדוֹ, וְכָל חִידוֹ דְּעֲלָמִין, לָא נַחֲת לְבָרְכָא, אֱלָא עַל יְדָא דְּאֵלִין כְּתָרִין קֳדִישִׁין, דְּאֵינּוֹן שְׁמָא דְּמַלְכָּא קֳדִישָׁא, וּבִגִּין כְּךָ שְׂוֹרֵד עַל פִּי מְדוּתָיו. עַל פִּי מְדוּתָיו וְדָאִי כְּמָה דָּאֵת אָמַר (במדבר ד) עַל פִּי אֶהְרֵן וּבְנִי תִהְיֶה. כְּךָ עַל פִּי מְדוּתָיו, נַחֲת וְנִגְיָד לְכַלְהוֹ עֲלָמִין, לְאִשְׁתַּכַּחא בְּרַכָּאן לְכָלָּא. וְתָא חֲזִי, הָאִי שֶׁמֶן (דף ח' ע"א) טוֹב לָא זְמִין, עַד הָהוּא זְמַנָּא דְּפּוֹלְחָנָא דְּלִתְתָּא הוּהוּ סְלִיק, וְאִתְעַרְעַן דָּא בְּדָא, הֵדָּא הוּא דְּכֹתִיב, (משלי כז) שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. שֶׁמֶן לְעִילָא, וּקְטֹרֶת לְתַתָּא, כְּדִין הוּא חֲדוּתָא דְּכָלָּא. רַבִּי אַחָא וְרַבִּי יְהוּדָה זְקִיפּוּ יְדִין, וְאוּדוּ לְרַבִּי אַבָּא.

רַבִּי אַחָא פְּתַח, (בראשית כ) וַיֵּבֵא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ בְּחִלּוֹם הַלַּיְלָה, וְכֹתִיב וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי הָאֱלֹהִים בְּחִלּוֹם גַּם אֲנֹכִי יִדְעֵתִי כִּי בְתֵם לְבַבְךָ עָשִׂיתָ זֹאת. הָאִי וַיֵּבֵא אֱלֹהִים אֶל אַבְיִמֶלֶךְ, מֵאִי שְׁנָא בְּאוּמוֹת הָעוֹלָם, וַיֵּבֵא אֱלֹהִים, וּלְיִשְׂרָאֵל לָא. (אלא דא הוא רזא דאלהים אחרים ואית לך למנדע דשמא דקודשא בריך הוא (ישעיה נ"ז) רם ונשא שוכן עד וקדוש שמו והוא בלחודוי מלכא על כל מה דאשתכח בין לעילא בין לתתא והיכלא קדישא דיליה באמצעייתא אתתקן וסחרניה אית שבעין כתרין ומנהון אתמשכו ע' רברבין ואתמנו על ע' עמין דעלמא למהוי כל חד וחד שליט על עמיה ועל ארעיה. וקודשא בריך הוא יהב לישראל רזא דשמיה בלחודיהון והוא שליט על ישראל וירושלים הדא הוא דכתיב (דניאל ט') כי שמך נקרא על עירך ועל עמך. ולית לעמא אחרא חולקא ביה בקודשא בריך הוא דכתיב (דברים כ"ד) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך. וכתביב (מיכה ד') כי כל העמים ילכו איש בשם אלהיו וגו'. וכתביב (דברים ל"ב) כי חלק יי' עמו וגו') אֱלָא הָכִי תִנְיָנָן, כָּל אֱלֹהִים דְּהָכָּא, הָהוּא חִילָא רַבְרָבָא דְּמִמְנָא עֲלִיָּהוּ הוּהוּ, כְּגוּוֹנָא דָּא וַיֵּבֵא אֱלֹהִים אֶל בְּלַעַם לַיְלָה, הָהוּא חִילָא דְּאִתְפַּקֵּד עֲלֵיהּ.

וְאִי תִימָא וַיֹּאמֶר אֱלֹהִי הָאֱלֹהִים בְּחִלּוֹם. הָכִי הוּא וְדָאִי, גַּם אֲנֹכִי יִדְעֵתִי, גַּם אִמְאִי הָכָּא. אֱלָא לְרַבּוּת קָא אַתָּא, דְּאָף עַל גַּב דְּלְעִילָא מְנַאי יְדִיעַ, גַּם אֲנֹכִי יִדְעֵתִי. וְאַחֲשׁוּךְ גַּם אֲנֹכִי, גַּם לְרַבּוּת, אוּתְךָ מִחֲטוֹ לִי, מִחֲטוֹ חֲסַר אֶלְפָּה כְּתִיב, מֵאִי קָאמַר בְּגִין דְּחֲטָאָה לָאוּ בְּחִילָא קִימָא.

אֱלָא הָכִי אוּלִיפְנָא, בְּחוּבִיהוֹן דְּעֲמָא דְּלִתְתָּא, אִתְפַּגִּים לְעִילָא. בְּחוּבֵי עֲמָא דְּלִתְתָּא, אִתְעַבְרַ רַבְרָבָא דְּלִהוֹן דְּלְעִילָא מְשׁוּלְטָנִיָּה. הֵדָּא הוּא דְּכֹתִיב וְאַחֲשׁוּךְ גַּם אֲנֹכִי אוּתְךָ, דְּאָף עַל גַּב דְּלְעִילָא מְנַאי תְּלִיא מְלֵתָא, גַּם אֲנֹכִי לְרַבּוּת לְגִרְמִיָּה,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מחטו לי, בגין דלא ישתכחו גבאי, כהאי מחט דנעיץ בבשרא, דלא תגרום לי את בחובך לאעברא לי משולטני, ויקוצון בי, דלא תקוץ לי במחטך, כמה דאת אמר (ויקרא כ) ואקץ בם, כהני קוצין דנעיצין בבשרא. מאי משמע. משמע דבחובי בני אנשא, עבדין פגימו לעילא, מאי איהו. כמה דאת אמר (ישעיה ג) ובפשעכם שלחה אמכם.

ועל דא קרבן אתקריב, מאי קרבן. האי דקאמרן דכתיב, ובפשעכם שלחה אמכם. דהא חטא גרים פרודא בחוביה. קרבן קריב עלמא עלאה בעלמא תתאה ואתעביד כלא חד. אתו רבי אבא ורבי יהודה, ואודו ליה לרבי אחא.

פתח רבי יהודה (כ"ו) ואמר, (תהלים ק) עבדו את יי' בשמחה וגו'. עבדו את יי' בשמחה, הכי אולפנא, דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח לקודשא בריך הוא, בעי בחדוותא, ברעותא דלבא, בגין דישתכח פולחניה בשלימו. ואי תימא פולחנא דקרבנא הכי הוא. לא אפשר, דהא ההוא בר נש דעבר על פקודא דמאריה, על פקודא דאורייתא, ותב לקמי דמאריה, במאן אנפין יקום קמיה, הא ודאי ברוח תבירא, ברוח עציב, אן הוא שמחה, אן הוא רננה.

אלא תמן תנינן, ההוא בר נש דחטי קמי מאריה, ועבר על פקודי, ואתי לקרבא קרבנא, ולתקנא גרמיה, ברוח תבירא, ברוח עציבא בעי לאשתכחא, ואי בכי שפיר מפלא. הא שמחה הא רננה לא אשתכח. אלא במאי אתתקן. בהנהו כהני וליואי, דהא אינון אשלימו שמחה ורננה בגיניה. שמחה בכהנא אתקיי, בגין דהוא רחיקא מן דינא תדיר, וכהנא בעי לאשתכחא תדיר באנפין נהירין, חדאן יתיר מפל עמא. דהא פתרא דיליה גרים. רננה בליואי, והכי הוא, דהא ליואי משתכחי על שיר לעלמין, כמה דאוקמוה.

[זוהר חלק ג' - דף ח' ע"ב]

ואלין קיימין (דף ח' ע"ב) עליה, וביה אשתלים פולחנא לקודשא בריך הוא. כהנא קאים עליה וכוון מילין, בחדוותא ברעותא, ליחדא שמא קדישא פדקא יאות. וליואי בשיר. פדין פתיב דעו פי יי' הוא אלהים. דא הוא קרבן לקרבא רחמי בדינא, ומתבסם כלא.

השתא דלא אשתכח קרבנא, מאן דחטי קמי מאריה ותב לגביה, ודאי במרירו דנפשא, בעציבו, בבכיה, ברוח תבירא, היאך אוקים שמחה ורננה, הא לא אשתכחו גביה. אלא הכי אוקמוה, דתושבחן דמאריה, וחדוותא דאורייתא, ורננה דאורייתא, דא הוא שמחה ורננה. והא תנינן ולא מתוך עצבות וכו', דלא יקום בר נש קמיה מאריה בעציבו והא לא יכיל ומאי תקנתיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא רִזָּא דְמַלְתָּ, הָא תְּגִינֵן לְעוֹלָם יַכְנִס אָדָם שְׁעוֹר שְׁנַי פְּתָחִים וְכוּ, וַיְצַלִּי צְלוֹתִיהָ הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (משלי ח) לְשִׁמּוֹר מְזוּזוֹת פְּתָחַי, שְׁנַי פְּתָחִים סִלְקָא דְעֵתְךָ, אֵלָא אִימָא שִׁיעוֹר שְׁנַי פְּתָחִים. כָּאן רְמִזוּ לְמָה שְׁאֲמַר דָּוִד, (תהלים כד) שְׁאוּ שְׁעָרִים רְאִשִׁיכֶם, אִינּוֹן מְעוֹן וּמְכוֹן, דְּאִינּוֹן גּוֹ לְגוֹ, שִׁירוּתָא דְדִרְגִין: חֶסֶד, וּפְחָד. וְאִינּוֹן פְּתָחִין דְּעֵלְמָא. עַל דָּא אֶצְטְרִיךְ בְּרַשׁ דִּיתְכּוּוֹן בְּצְלוֹתִיהָ לְקַבֵּל קִדְשׁ קוּדְשִׁין, דְּאִינּוֹן שְׁמָא קִדְשָׁא, וַיְצַלִּי צְלוֹתִיהָ. וְהִנְהוּ אֲלִין שִׁיעוֹר ב' פְּתָחִין, ב' פְּתָרִין.

וְאִית דְּמַתְנֵי הַכִּי, שְׁמַחָה, דָּא כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל. וְשְׁמַחָה הָא אִוְקְמוּהָ, כְּדְכְּתִיב, (ישעיה נה) כִּי בְּשִׁמְחָה תֵצֵאוּ וְגו'. וְזִמְנִין יִשְׂרָאֵל לְנִפְקָא מִן גְּלוּתָא, בְּהַאי שְׁמַחָה. וּמָאן אִיהִי כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא עֲבַדוּ אֶת יי' בְּשִׁמְחָה, כְּמָה דְכְּתִיב, (ויקרא טז) בְּזֹאת יֵבֵא אַהֲרֹן אֶל הַקֹּדֶשׁ, וְכֹלֵא חַד.

בְּאוּ לְפָנֵינוּ בְּרַנְנָה, דָּא שְׁלִימוּ דִילָהּ. דְּשִׁמְחָה בְּלֵב, וְרַנְנָה בְּפֶה. וְדָא הוּא שְׁלִימוּ יְתִיר. וְשְׁלִימוּ דְהַאי שְׁמַחָה הָא אֶשְׁתְּמוּדְעָא, וְהָא יְדִיעָא. וְדָא הוּא תְּקוּנָא דְבֵר נֶשׁ לְקַמִּיהָ מְאָרִיָּה. כְּדִין דְּעוּ כִּי יי' הוּא הַאֲלֵהִים. וְכֹלֵא בְּחַד מְלָה אֲתִיָּא, דְּבַעֵי לְבַתֵּר לְיַחְדָּא שְׁמָא קִדְשָׁא כְּדָקָא יְאוּת, וְלְקִשְׂרָא דָּא בְּדָא לְמַהוּי כְּלָא חַד, וְדָא הוּא פּוֹלְחָנָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲמַרוּ לִיה רַבִּי אַחָא וְרַבִּי אַבְבָּא, וְדָאִי הַכִּי הוּא. וְזַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצִדִיקִיָּא דְמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוּרִיָּתָא, וַיְדַעֵי אַרְחוּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, קָמוּ וְאוּלוּ אֲבַתְרִיָּה דְרַבִּי אַבְבָּא, ג' מִיָּלִין.

פְּתַח רַבִּי אַבְבָּא (הקדמה י"א) וְאֲמַר, (תהלים ה) וְאֲנִי בְּרוּב חֶסֶדְךָ אֲבָא בֵיתְךָ, הַכִּי אִוְקְמוּהָ, דְלָא לְבַעֵי לִיה לְבַר נֶשׁ לְמִיעֵל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, אֵלָא אִי אִימְלִךְ בְּקַדְמִיתָא, בְּאַבְרָהָם וַיְצַחֵק וַיַּעֲקֹב. בְּגִין דְּאִינּוֹן תְּקִינּוּ צְלוֹתָא לְקַמִּי דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, וְאֲנִי בְּרוּב חֶסֶדְךָ אֲבָא בֵיתְךָ. אֲבָא בֵיתְךָ: דָּא אֲבָרָהָם. אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הֵיכַל קֹדֶשְׁךָ: דָּא יְצַחֵק. בִּירְאֲתֶךָ: דָּא יַעֲקֹב, (ס"א וְאֲנִי בְרוּב חֶסֶדְךָ דָּא אֲבָרָהָם. אֲבָא בֵיתְךָ דָּא יַעֲקֹב, אֶשְׁתַּחֲוֶה אֶל הֵיכַל קֹדֶשְׁךָ בִירְאֲתֶךָ, דָּא יְצַחֵק.) וּבְעָא לְאַכְלָלָא לֹון בְּרִישָׁא, וַיַּעֲוֹל לְבִי כְּנִישְׁתָּא, וַיְצַלִּי צְלוֹתִיהָ. כְּדִין כְּתִיב, (ישעיה מט) וַיֹּאמֶר לִי עֲבַדִּי אֲתָהּ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאָר. (ויקרא א) אִם עוֹלָה קָרְבָּנוּ מִן הַבֶּקֶר. אֲמַר רַבִּי יוֹסִי, מָאִי שְׁנָא מִן הַבֶּקֶר לְעוֹלָה, וּמִן הַצֹּאן לְעוֹלָה, וּמִן הָעוֹף לְעוֹלָה. אִי כְּלָא חַד, בְּגִין מַה שְׁנָא דָּא מִן דָּא, דְהָא מִן כְּלָא אֶתְעַבִּיד חַד מְלָה. אֵלָא, מָאן דְּאֲדַבֵּק יְדִיה לְדָא, מְקַרִּיב מִן הַבֶּקֶר. וְאִי לָא יְכִיל, מִן הַצֹּאן. וְאִי לָא יְכִיל מִן הָעוֹף. דְהָא כְּתִיב, (ויקרא יד) וְאִם דֵּל הוּא וְאִין יָדוּ מִשְׁגָּת, דְהָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לָא אֶטְרַח עָלֶיהָ דְבֵר נֶשׁ יְתִיר, בְּמַלְתָּ דְלָא יְכִיל.

אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כְּמָה דְהוּוּ חֲטָאָה הַכִּי הוּוּ מְקַרִּיב. עֵתִירָא, דְזִמְנִין דְלַבִּיָּה גַם בֵּיה, הוּוּ מְקַרִּיב תּוֹרָא. בְּגִין דְלַבִּיָּה חָשִׁיב יְתִיר לְמַחֲטִי קַמִּיהָ מְאָרִיָּה. בִּינּוּנִי, מְקַרִּיב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מן הצאן, בגין דרעותיה לאו גס ביה כל כף למחטי. מספנא דלביה לא גס ביה, רעותיה נמוך מפלא, מקריב מתהוא קליל מפלא. ואשתמודען קרבניהון לכלהו, כל חד וחד בלחודייהו, וקודשא בריך הוא דינא כל חד וחד במתקלא ישרה.

[זהר חלק ג' - דף ט' ע"א]

רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוהי, אמר ליה, הא תנינן דעל תלת חובי עלמא רעב בא לעולם, וכלהו חובי לא משתכחי אלא בעתירי, בגין דלבייהו גס בהו, ולא משתכחי במספני, מה דינא (דף ט' ע"א) הוא, דקודשא בריך הוא קטיל למספני, וקאים לעתירי, דהא מהשתא יוספון למחטי קמיה. אמר ליה יאות שאלת והא אוקמוה חבריאי ואמרו, כד בעא קודשא בריך הוא לאתפרעא מן רשיעיא ולאובדא להו מן עלמא, כדין יהיב להו שלום, ואשלים להו בכלא.

אבל תא חזי, דכל בני עלמא לא משתכחין קריבין למלכא עלאה, כאלין מאנין דאיהו אשתמש בהו. ומאן אינון. (תהלים נא) לב נשבר ונדכה. (ישעיה נז) ואת דפא ושפל רוח. אלין אינון מאני דמלכא. וכד אשתכח בצורת בעלמא, וכפנא ודינא אתתקף על מספני, כדין בכאן וגעאן קמי מלכא, וקודשא בריך הוא קריב לון יתיר מפלא, הדא הוא דכתיב, (תהלים כב) פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. וכדין קודשא בריך הוא פקיד על מה אתיא כפנא לעלמא. ווי לאינון חייביא דגרמי האי.

כד אתער מלכא לאשגחא בעלמא על קלא דמספני, רחמנא לישובן מנייהו, ומעולבנייהו, כדין כתיב, (שמות כב) שמוע אשמע צעקתו. שמוע אשמע תרי זמני: חד לאשגחא בקליהון. וחד לאתפרעא מן אינון דגרמין לון האי. הדא הוא דכתיב, ושמעתי פי חנון אני וחרה אפי וגו'. ועל דא בשעתא דכפנא אשתכח בעלמא, ווי לאינון עתירי חייביא, בקליהון דמספני לקמי קודשא בריך הוא.

תא חזי דההוא קרבנא דמספנא, קליל (נ"א קהב) מפלא, בגין דלביה תביר, ואף על גב דחשיב למחטי, אתעבר מניה. דהא די ליה בצעריה, ודאינשי ביתיה. ועל דא כל קרבנא וקרבנא, כל חד וחד בלחודי, אשתמודען פלהו לגבי פהנא.

עובדא בההוא עתירא, דקריב קמי פהנא תרין יונין, כד חמא ליה פהנא, אמר ליה, לאו דידך הוא האי קרבנא. אתא לביתיה והוה עציב. אמרו ליה אחוי אמאי את עציב. אמר להו, דלא קריב לי פהנא קרבנא דילי. אמרו ליה ומאי איהו. אמר להו תרין יונין. אמרו ליה, והא מן מספנא איהו, ולא דידך. דהא כתיב, ואם דל הוא ואין ידו משגת וגו'. אלא קריב קרבנך. אמר להו מאי איהו. אמרו ליה חד תורא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר להו, ומה כל כך חמירא מחשבה דחטאה. נדרנא, דלא אסלק על לבאי מחשבה דחטאה. מתמן ולהלאה מה עבד. כל יומא אשתדל בסחורתא, ובלייליא הוה נאים, פד אתער, הוה קרי לאחוי, ואוליפו ליה מילי דאורייתא, והוה לעי עד דסליק יממא. ואשתכח דאוליף אורייתא, והוה קארי ליה יהודה אחרא. יומא חד איערע ביה רבי ייסא סבא, והוה פריש נכסוי, פלגו למסכני ופלגו לסחורתא על ימא, באינון גברין פרישי ימין. והוה יתיב ולעי באורייתא.

פתח ואמר, (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקני. מאן הוא קני. אלין בני יתרו חמוי דמשה, דעבדו קנא במדברא, כהאי דרור, כמה דאת אמר, (תהלים פד) ודרור קן לה. בגין למלעי באורייתא. דאורייתא לא בעיא תפנוקין, ולא סחורתא, אלא לאעמלא בה יממא וליילי. בגין כך נטלו למדברא, מענוגא דיריחו, הדא הוא דכתיב, (שופטים א) ובני קני חותן משה עלו מעיר התמרים וגו'.

ואתה עשית חסד עם כל בני ישראל. בגין דאהני למשה בביתיה. ומשה פללא דכל ישראל הוה. ותו, בגין דאוליף פרשתא חדא יתיר באורייתא, ובדא עביד חסד עם ישראל.

אמאי קא אתא הכא מלה דא במלחמתא דעמלק. אלא אמר שאול, פד נפקו ישראל ממצרים, מפל שאר אומין דעלמא לא הוה מאן דאזדווג להו לישראל לקטרגא להו, אלא עמלק, והוא עבד ביש לישראל ואגח קרבא בהו, ואנת אקדמת להו שלם, ועבדת חסד עם פלהו, ובגיני כך לית אנת פדאי לאתחברא בהו.

[זהר חלק ג' - דף ט' ע"ב]

ולא עוד, אלא מה פתיב ביה ביתרו, (שמות יח) ויקח יתרו חותן משה עולה וזבחים לאלהים, דהוא אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, ואתא לאתגיירא. מאי קא מיירי. דקרבניה (דף ט' ע"ב) חשיב קמי קודשא בריך הוא. ובגין דאיהו אקריב קרבנא לקודשא בריך הוא, פתיב, (שמות יב) ויבא אהרן וכל זקני ישראל לאכל לחם עם חותן משה לפני האלהים. לפני האלהים דייקא. מכאן אוליפנא דכל מאן דאקריב קרבנא ברעותא דלבא, קודשא בריך הוא אזדמן לקבליה.

תא חזי, קרבנא דמסכנא חשיב קמי קודשא בריך הוא, דהא הוא קריב תרי קרבנין לקמיה. חד חלביה ודמיה. וחד ההוא דקריב. דהא לית ליה למיכל, והוא אייתי קרבנא. קרבנא דעני קלילי מכלא תרין תורין, או תרין בני יונה, ואי לאו, זעיר קמחא, ומתפפר ביה וההוא שעתא מכריזין ואמרי, פי לא בזה ולא שקץ ענות עני. כל כך למת. בגין דקרבנא דעני עדיף מכלא. דהא הוא גרים לי למתוי בעדביה דקודשא בריך הוא, הוא גרים לי למתוי בחולקא דאורייתא. בגין כך פליגנא כל נכסי (ס"א פליגנא נכסי, פלגא) למסכני, דהא אינון גרמו לי כולי האי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כמה דמספנא ארתח חלביה ודמיה, כך ההוא קמחא מרתחין ליה במשח רבות. והכי אוליפנא, דאפילו כל בר נש מקרב האי מנחה על המחבת ומנחת מרחשת. בגין, דכמה דחטאה ארתח חלביה ודמיה באשא דיצר הרע, וכל שייפוי רתחי באשא, כך קרבנא דא, כהאי גוונא ממש. ועקרא דקרבנא פגוונא דחטאה, ולקרבא קמי קודשא בריך הוא, רעותא דלביה, ורוחיה ונפשיה, דהאי חביבא מן כלא קמיה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא, דאינון מקרבין בכל יומא ויומא האי קרבנא לקמי קודשא בריך הוא. ומאי איהו, גרמייהו ונפשייהו דמקרבין קמיה. ואנא בעינא לקרבא האי קרבנא (ממש), ודא בעי קודשא בריך הוא מבר נש בהאי עלמא. ועם כל דא קרבנא דכלא (ס"א ממש) עדיף, בגין דיתברכון עלמין כלהו.

תו פתח ואמר, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלם הללויה. וכי מציון הוא ברוך, והא מנהרא עמיקא עלאה איהו ברוך. אלא ברוך יי', כד נהיר סיהרא מנהירו דשמשא, ומתקרבי דא בדא, ולא אעדיאו נהורא דא מן דא. ולזמנין דסיהרא אתקרי בשמא דמלכא, כמה דאיהו אקרי יהו"ה, כך היא נקראת יהו"ה. כמה דאת אמר, (בראשית יט) ויי' המטיר על סדום ועל עמורה גפרית ואש מאת ה' מן השמים. ולא דא בלחודוהי, אלא אפילו חד שליחא, לזמנין (ממש) אתקרי בשמא דמלכא.

דבר אחר ברוך יי' מציון. מאן אתר אשתמודע דקודשא בריך הוא, הוא ברוך. הדר ואמר מציון, מאתר דציון אשתמודע דהוא ברוך. מאי טעמא. בגין דכתיב, (תהלים קלג) כי שם צוה יי' את הברכה וגו'. אמר ליה רבי ייסא זכאה חולקף דזכית לכולי האי. זכאין אינון דמשתדלין באורייתא, דכל מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אחיד בקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום.

אם זבח שלמים קרבנו. רבי יהודה פתח, (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים וגו'. תא חזי, בשעתא דברא קודשא בריך הוא עלמא, ברא ז' רקיעים לעילא, ברא ז' ארצות לתתא, ז' ימים, ז' נהרות, ז' יומין, ז' שבועות, ז' שנים. ז' פעמים. ז' אלפי שנין דהוי עלמא, קודשא בריך הוא בשביעאה דכלא.

ז' שחקים (ס"א רקיעין) לעילא, ובכל חד וחד ככבים ומזלות, ושמשין דמשמשין בכל רקיעא ורקיעא. ובכלהו מאלין, רתיכין אלין על אלין, לקבלא עלייהו עול מלכותא דמאריהון. ובכלהו רקיעין אית רתיכין ושמשין, משניין דא מן דא, אלין על אלין, מנהון בו' גדפין, ומנהון בד' גדפין. מנהון בד' פנים. ומנהון בתרין פנים,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומנהון בחד. מנהון אשא דלהיט. מנהון מיא. מנהון רוחא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש להט.

[זוהר חלק ג' - דף י' ע"א]

וכלהו רקיעין, אלין על אלין כגלדי בצלים, אלין לתתא, ואלין לעילא. וכל רקיעא ורקיעא, אזלא ורעשא מאימתא דמאריהון. על פומיה בטלין, ועל פומיה קיימין. ועילא מפלהו קודשא בריך הוא, דנטיל פלא בחיליה ותוקפיה. כגוונא דא שבעה ארצות לתתא, וכלהו בישובא בר (דף י' ע"א) דאלין עלאין ואלין תתאין. וארץ ישראל עלאה מכלא, וירושלם עלאה מכל ישובא.

וחברנא יתבי דרומא, חמו בספרי קדמאי, ובספרא דאדם, דתכי מחלק כל אינון ארצות, דכלהו משתכחי לתתא, כגוונא דאינון רקיעין דלעילא. אלין על אלין, ואלין על אלין ובין כל ארעא וארעא, רקיע דמפרש בין דא לדא. ועל דא פלהו ארצות פרישן בשמהן. ובינייהו גן עדן וגיהנם. ואית בינייהו בריין משניין, אלין מן אלין, כגוונא דלעילא. מנהון בתרין אנפין, ומנהון בד', ומנהון בא'. וחזיו דאלין לאו כאלין.

ואי תימא, הא כל בני עלמא מאדם נפקו, (לאו הכי דלא) וכי נחית אדם הראשון לכלהו ארצות, ואוליד בנין, וכמה נשין הוו ליה. אלא, אדם לא אשתכח אלא בהאי עלמא עלאה מפלהו, דאקרי תבל, כדאמרינן דכתיב (משלי ח) (ס"א משחקת בתבל ארצו) ויצו לתבל ארצו. והאי תבל אחידא ברקיע דלעילא, ואתאחידא בשמא עלאה. הדא הוא דכתיב, (תהלים ט) והוא ישפוט תבל בצדק. בצדק ודאי. בגין כך בנוי דאדם, אשתכחו בהאי ארעא עלאה דאקרי תבל. ואינון עלאין על פלא, כגוונא דלעילא.

מאי טעמא. כמה דלעילא לכלהו רקיעים, אית רקיע עלאה, מפלהו, ולעילא אשתכח פסא דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (יחזקאל א) כמראה אבן ספיר דמות פסא ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה. אוף הכא בהאי תבל, אשתכח מלפא דכלא, ומאן איהו אדם. מה דלא אשתכח בכלהו תתאין.

ואינון תתאין מאן אתו. אלא מקסטורא (נ"א מקטורא) דארעא, וסיועא דרקיעא דלעילא, נפקין בריין משניין אלין מן אלין, מנהון בלבושין, מנהון בקליפין, כאלין תולעין דמשתכחי בארעא, מנהון בקליפין סומקין, אוכמין חורין, ומנהון מכל גוונין. כך כל בריין כגוונא דא. ולא אשתכחו בקיומא בר עשר שנין. (או יתיר ס"א מעט או פחות מעט)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובספרא דרב המנונא סבא, פריש יתיר, דהא כל ישובא מתגלגלא בעגולא כפדור, אלין לתתא, ואלין לעילא, וכל אינון בריין משניין בחזווייהו משנויא דאורייתא. כפום כל אתר ואתר, וקיימין בקיימיהו כשאר בני נשא.

ועל דא אית אתר בישובא, כד נהיר לאלין, חשיף לאלין, לאלין יממא, ולאלין ליליא. ואית אתר דכוליה יממא, ולא אשתכח ביה ליליא, בר בשעתא חדא זעירא. והאי דאמר בספרי קדמאי, ובספרא דאדם הראשון הכי הוא. דהכי פתיב, (תהלים קלט) אודך על פי נוראות נפיליתי נפלאים מעשיך. וכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך ה'. ועל דא, כלא שפיר. ורזא דא אתמסר למאריהון דחכמתא, ולא למפלגי תחומין, בגין דאיהו רזא עמיקא דאורייתא.

כגוונא דא אית בימא. דאית ביה כמה בריין משניין דא מן דא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידים שם רמש ואין מספר חיות קטנות עם גדולות שם אניות יהלכון לוינתן וגו'. וכלא תלייא דא בדא (ומתקשרא דא בדא), וכלא כגוונא דלעילא. ובכלהו עלמין לא שלטא בכלא בר אדם, וקודשא בריך הוא עליה.

רבי נהוראי סבא פריש לימא רבא, ואתרגיש ימא, ואתאבידו כל אינון דהו בארבא, ואתרחיש ליה ניסא, ונחת בשבילין ידיען בלבא דימא, ונפק תחות ימא לישובא חדא, וחמא מאינון בריין, כלהו זעירין. והו מצלי צלותא, ולא ידע מאי קא אמרי. אתרחיש ליה ניסא, וסליק. אמר, זכאין אינון צדיקייא, דמשתדלי באורייתא, וידעין סתימין דרזי עלאי. ווי לאינון דאפליגו על מליהון ולא מהימני.

[זוהר חלק ג' - דף י' ע"ב]

מההוא יומא, כד הוה אתי לבי רב, ואמרי מלתא דאורייתא, הוה בכי. אמרי ליה, אמאי קא בכית. אמר לון, בגין דעברנא על מהימנותא דמלי דרבנן, ומסתפינא מדינא דההוא עלמא. (בראשית א) ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים. רבי יהודה אמר, אלמלא ההוא רקיעא דאפריש בין מיין עלאי לתתאי, הוה פליגו בעלמא מנייהו. אבל (דף י' ע"ב) האי רקיע, עביד שלמא בינייהו, ועלמא לא מתקיימא אלא על שלום. תא חזי, קודשא בריך הוא אקרי שלום, הוא שלום. ושמיה שלום, ואתקשר כלא בשלום. רבי אבא אמר, חמינא דהאי שמא קדישא עלאה כלא הוא שלום, וכלא חד. וארחן מתפרשאן להאי סטרא, ולהאי סטרא. (ס"א כאן חסר התחלת המאמר)

ויד דשמא קדישא אתקשר בתלת קשרין, בגין דא, האי י', קוצא חד לעילא, וקוצא חד לתתא, וחד באמצעיתא. בגין דתלת קשרין אשתלשלו (נ"א אתקשרו) בה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חד קוצא לעילא, פתרא עלאה, דהוא עלאה מכל עלאין, רישא דכל רישין, והוא קאים על פלא.

חד קוצא באמצעיתא, דהוא רישא אחרא. בגין דתלת רישין הוו, וכל חד וחד רישא בלחודוי. ועל דא קוצא דאמצעיתא, דא הוא רישא אחרא, דנפיק מקוצא דלעילא, והוא רישא לכל שאר רישין, לאתבנהא שמא קדישא, והאי רישא סתימא דכלא.

רישא אחרא תתאה, הוא רישא לאשקאה לגנתא, והוא מבווע דמיין, דכל נטיעין אשתקיין מניה. ודא הוא י' בתלת קשרין. ועל דא שלשלת אקרי. כהאי שלשלת, דאתקשר דא בדא, וכלא חד.

תאנא בספרא דחנוך, בשעתא דאחזיאו ליה חכמתא דרוין עלאין, וחמא אילנא דגנתא דעדן, אחזיו ליה חכמתא, ברזא עלאה. וחמא, דכלהו עלמין הוו מתקשרין דא בדא, שאיל לון, על מה קיימין. אמרו ליה, על י' קיימי פלהו. מניה אתבניאו ואשתלשלו (נ"א אתבריאו ואשתכללו). דכתיב, (תהלים קד) פלם בחכמה עשית. וחמא, דכלהו מזדעזעו מדחילו דמאריהון, ועל שמייה אתקרון פלהו.

ובספרא דשלמה מלכא אמר, מטון די בקטפורה דתלתא, דכלילן בקיטפא דגופייה. חד דחילו (ס"א שלימו) דכלא. חד סתים שבילין. חד נהר עמיקא.

לבתר פריט באתוון, (דאלפא) ביתא בשכלוליה יו"ד ה"א. בניינא דכלא. (חד סתים שבילין. וחד נהר עמיקא לכל) שלימו דשמא קדישא י' רישא דכלא, אב לכלא. ו' בן דאוליד ונפיק מניה. ומניה אשתכח ד', בת. מטרוניתא דכל דינין (ס"א דינין) בידהא אשתכחו טמירא בכלהו עלמין, (ס"א עלאין נפקין, ועלאין ותתאין) דעלאין נפקין, ועלאין ותתאין מנה אתזנו. הא יו"ד שלימו דכלא, ושמא קדישא אשתכלל ביה, ואשתכח סתים בגייה.

לבתר יו"ד אפיק פלא, ושלשל פלא בקשורא חדא, דא בדא. והא אוקמיה בוצינא קדישא, י' אפיק ההוא נהר, דכתיב ביה (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. (ד"א ל"ג כגוונא) דא ה', רזא דבינה, והיא אימא עלאה.

וההוא נהר, אפיק תרין בנין, כמה דאתמר. ומנה אתזנו. לבתר נפקין תרין בנין, וברתא אתזנת מבן, דא ו', הא בן האי מלכא דשלמא פלא דיליה, רזא דת"ת. ולבתר אשתכח ה', דאתזנת מן ו'. והא אוקמיה. (ס"א לבתר נפקין תרין ברא וברתא ו"ה האי ברא מלכא דשלמא כלא דיליה. והאי ה' ברתא אתזנת מן ו' והא אוקמיה) אשתכח, ד' עקרא ושרשא ושלמו דכלא. חדא הוא דכתיב, (משלי כד) בחכמה יבנה בית.

זוהר ה'יומי' - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תָּנוּ, י' שְׁמוֹת אֲשֶׁתְּכֻלּוּ וְנִפְקוּ מֵהָאֵי יו"ד. י' דְּהִיא עֲשִׂירָא דְאֲתוּוֹן. וְכִלְהוּ אֲעִיל לֹון לְהֵוּא נְהַר קְדִישָׁא, כַּד אֲתַעְבְּרָא. וְעֲשָׂרָה שְׁמֵהוּ כְּלָהוּ סְתִימִין בְּחֵד. וְכִלְהוּ סְתִימִין בִּי. י' כְּלִיל לֹון. י' אֲפִיק לֹון. הוּא אָב לְכֻלָּא. אָב לְאַבְהֵן.

מְנִיָּה (ס"א וביה יתבין) (ביה עשר תיבין) נִפְקוּ ו"ד. רְמִזוּ לְעֲשָׂרָה בְּחֻשְׁבוֹן. אֲתוּוֹן יו"ד כְּלִיל לֹון ו"ד, (ס"א יו"ד) שְׁלִימוּ דְכֻלָּא. ו"ד: דְּכַר וְנוֹקְבָא. דוּ קְרִינֵן לֹון, תְּרִין. וְעַל דָּא אָדָם דוּ פְּרָצוּפִין אֲתַבְּרִי, וְאִינוּן פְּרָצוּפִין דְּכַר וְנוֹקְבָא הוּוּ, כְּגוּוֹנָא דְלַעֲיָלָא. ו"ד מְעִילָא לְתַתָּא. ד' מִתַּתָּא לְעִילָא. וְכֻלָּא חֵד מְלָה. י"ג מְכִילֵן תְּלִיין בִּיה, וְעַל דָּא יו"ד כְּלִיל ו"ד כְּמָה דְאֲתַמַּר, וְהָא אוֹקְמוּהָ.

וְתָא חֲזִי, י' שְׁמֵהוּ אִינוּן, לְקַבֵּל י' אֲתוּוֹן. וּבְסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סְבָא תְּמַנְיָא אִינוּן, וְתִרִין דְרַגִּין, לְקַבֵּל תְּרִין רְקִיעִין. וּמִשְׁתַּנְיִין שְׁמֵהוּ, עֲשָׂרָה, וְתִשְׁעָה, וְתְּמַנְיָא, וְשִׁבְעָאָה.

קְדַמָּאָה י"ה, בְּגִין דִּי כְּלִיל ה'. וְה' נִפְקָא מִן י'. בְּגִין כַּד חֲכַמָּה י"ה אֲקָרִי.

[זוהר חלק ג' - דף י"א ע"א]

תְּנִינָא יְהוּה (נ"א יו"ו) דְאֲקָרִי אֱלֹהִים. בְּגִין דְּהֵוּא נְהַר רַחֲמִי, וּבְגִין דְּדִינִין מִתְעָרִי מְנִיָּה, (ס"א ל"ג) (אלהים ונפקו) אֲתוּוֹן דְרַחֲמִי כְּתִיב, וְנִקּוּד אֱלֹהִים. וְלֹא אֱלֹהִים דִּינָא. (דף י"א ע"א)

תְּלִיתָאָה, אֵל. וְהוּא גְדוּלָּה, וְהוּא אֲקָרִי הָאֵל הַגְּדוֹל.

רְבִיעָאָה, אֱלֹהִים. דְּדִינִין בִּיה אֲתַעְרֹן, וְהוּא דִינָא תְּקִיפָא.

חֲמִישָׁאָה, יְהו"ה. כְּלָלָא דְכָל שְׁלִימוּ דְמַהֲיִמְנוּתָא, וְדָא הוּא רַחֲמִי בְשְׁלִימוּ וְדָא הוּא תְּפִאָרַת. שְׁתִּיתָאָה וְשִׁבְעָאָה, צְבָאוֹת אֲקָרוּן.

סדר הלימוד ליום יד אדר [יום 162 בשנה]

תְּמִינָאָה, א"ל חִי. כְּמָה דְאֲתַּ אֲמַר (תהלים קלג) כִּי שָׁם צִוָּה יי' אֶת הַבְּרָכָה תִּימִים וְגו'. וְדָא צְדִיק, דְכָל תִּימִים נִפְקִין מִתְּמֹן, וְאֲקָרִי יְהו"ה. כְּמָה דְאֲתַּ אֲמַר (תהלים יא) יי' צְדִיק יִבְחֵן. וְדָא הִיא ו' זְעִירָא דְשְׁמָא קְדִישָׁא. בְּגִין כַּד ו' ויין תְּרִין.

תְּשִׁיעָאָה, אֲדִנְיָ. וְדָא מְלָכוֹת קְדִישָׁא, דְּדִינִין נִפְקִין מִתְּמֹן לְעֻלְמָא. וְדָא הוּא כְּתָרָא בְּתָרָא, דְכִלְהוּ שְׁמֵהוּ. וְשֵׁם אֱהִי"ה, כְּלָלָא וְסְתִימָא דְקְדַמִּיתָא. וְדָא הוּא כְּתָרָא עֻלְאָה, רִישָׁא דְכָל רִישֵׁין, שְׁמִיָּה סְתִים וְלֹא אֲתַגְלִיָּא, וְאֲתַמַּר. וּבְסַפְרָא דְאֲגַדְתָּא, עֲשָׂר שְׁמֵהוּ כְּתִיבֵן בְּגוּוֹנָא אַחְרָא וְאֲנָא לֹא תְּנִינָא הַכִּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא פתח, (שיר השירים ד) עורי צפון ובאי תימן הפיחי גני יזלו בשמי יבא דודי לגנו ויאכל פרי מגדיו. עורי צפון, אלן עולות דנשחטות בצפון, בגין דאינון מחשבות בצפוני לבא, ובאתר דדינא. בגין דמחשבה אשתכח בליליא, בזמנא דדינא אשתכח. רוח צפון מנשבא בפלוגתא דליליא, פד מתערי אנשי, וכנור דדוד מנגן מאליו, ומחשבתן דבני נשא מתערי.

ובאי תימן, אלן שלמים דנשחטין בדרום, בגין דאינון שלמא דכלא, שלמא דעלאי ודתתאי. ואלן שלימו (י"ז ע"א) דסטרי עלמא. שלימו דכלא מסטרא דמהימנותא. ושלמים: בגין דאינון שלמא דכלא. בעלים אכלין מנייהו, ומתהניין מנייהו. דהא שלמא הוא ליה, ולכל עלמא, בדרגא חדא. חטאות ואשמות נאכלין לכהני, בגין דאינון זמינין לכפרא עלייהו, ולאעברא חובייהו. ומפל קרבני לא חביבין קמי קודשא בריך הוא כמו שלמים, בגין דאשתכח שלמא בעלאי ותתאי.

ועילא מכלהו קטרת, דאיהו שלים מכלא, ולא אתיא לא על חטא, ולא על אשם, ולא על עון, אלא על שמחה. פמה דאת אמר (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב, והא אוקמוהו. ועל דא, קטרת לא מתקרב אלא בזמנא דשמן מתקרב, הדא הוא דכתיב, (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר בהטיבו את הנרות יקטירנה. וכתיב, (שמות ל) ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה. בגין דאשתכחו שמן וקטרת פחדא. תא חזי, שלמים בכלא הוא שלמא. וקטטה וקטרוגא לא אתער בעלמא, אבל קטרת, קשיר קשירו דמהימנותא.

רבי אלעזר אמר, פלהו עשרה שמהן כתיבי, ואנן תנינן. קדמאה, (ס"ה ע"א) אהיה, דא סתימא עלאה, פמאן דאמר אנא מאן דאנא, ולא אתיידע מאן הוא. לבתר אשר אהיה, אנא דזמין לאתגליא, באינון פתרין (אחרנין), דהא בקדמיתא סתים, ולבתר שרי לאתגליא, עד דמטי לגלויא דשמא (ס"א דשלימו) קדישא.

וכך כתיב במשה, אהיה בקדמיתא, סתימו דכלא, אנא הוא מאן דאנא. לבתר אשר אהיה, אנא זמין לאתגליא. לבתר אהיה בתראה, ודא פד אימא מתעברא, ועדיין הוא סתים. אימתי אתגליא. בזמנא דכתיב, (שמות ג) לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם יי' אלהי אבותיכם וגו', דא שלימו דכלא, והכא הוא גלויא וקשורא דשמא קדישא.

בגין כך, קדמאה דכלא, אהיה. תניינא, ית. בגין דחכמה אפיק ה', וסתים ביה, ולא אתפרשא לעלמין מניה. והא אוקמוהו דכתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן פהאי גוונא. ה.

[זוהר חלק ג' - דף יא ע"ב]

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והכי אוליפנא מאבא, י' כמה דאתמר. לבתר י"ה, דלא מתפרשן לעלמין, י' אפיק ה', כהאי גוונא ה' הרי י'. וההוא נהר דנפיק מניה. ואתמשך מניה ולתתא, תרין בנין דנפקין מנייהו. מסטרא דאבא י', נפיק בן, דהא אחיד ביה בי', ואחיד בההוא נהר. ומסטרא דאימא נפקת בת, דאיהו (שמות ר"י ע"א) נהר תתאה, והאי בן אתמשך לבתר ונפיק מנייהו, (דף יא ע"ב) והוא ו', ודא ירית לאבא ולאימא, ואתקשר ביה מהימנותא דכלא. ומניה אתזנת ברתא, מההוא ירותא דאיהו ירית.

ועל דא בעי למכתב שמה קדישא, י' בקדמיתא, קוצא חד לעילא, וקוצא חד באמצעיתא, וקוצא חד לתתא, והא אתמר. לבתר י"ה, דלא מתפרשן דא מן דא לעלמין, כגוונא דא ה'. בגין דישתכחו תרווייהו בשלימו דכלא, אב ואם בן ובת. כגוונא דא י"ה (ס"א ו"ה). הרי לך כל שלימו דמהימנותא.

לבתר אתפשט מהימנותא, ונפקין תרין בנין מכללא חד, בארתייהו. בן נפיק מתרווייהו, והוא ו' דשמה קדישא. בת נפקת מסטרא דאימא, והיא ה' בתראה דשמה קדישא. ולא אשתלימת אלא עם ו', בגין דמניה אתזנת, ועל דא בעי למכתב ו', ולבתר ה', כגוונא דא ה', הרי ו' וההוא אתפשטותא דנפיק מניה, כגוונא דההוא נהר דנפיק מן י', בגין דמניה אתזנת. ו' הרי בן דנפיק מניה לתתא.

והא מלין אלין אוקים לון אבא, והא אתמרו. ואנא כד מטינא למלין אלין, אימא לון, בגין דפקדונא דאבא הכי. והכי בעי בר נש לאזדהרא בשמה קדישא, דיקתוב שמה קדישא כגוונא דא, ודא איהו כדקא חזי. ואי לא, לא אקרי שמה קדישא ואקרי פגים. ומאן דפגים שמה קדישא, טב ליה דלא אתברי.

תליתאה, יהו"ה דאקרי אלהים כמה דאתמר, רחמי, ונפיק מניה דינא. ודא הוא ההוא נהר, דנגיד ונפיק מעדן.

רביעאה, אל גדול. והא אתמר, ודא גדולה.

חמשאה, אלהים. ובכל אתר הוא גבורה.

שתיתאה, יהו"ה, רחמי, שלימו דכלא. עקרא דכלא. קשרא די מהימנותא. אחיד לכל סטרין. ודא תפארת ישראל.

שביעאה ותמינאה צבאות. ועל דא, יהו"ה קריב בכלא. אחיד בכל סטרין, לזמנין י"י אלהים, דהא קריבין אינון תפארת לגבי גבורה. לזמנין י"י צבאות, דהא קריבין אינון תפארת לגבי נצח והוד, דאקרון צבאות. והא אתמר דאשתמודען מלי נביאי מהימני מפומייהו. כד אמרי, כה אמר י"י אלהים. וכד אמרי, כה אמר י"י צבאות. והו' ידעין מאן אתר אתיין מלין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תשיעאה (נ"א א"ל) שדי. דאמר לעלמא די, דהא די ספוקא הוא. וספוקא לא אתי לעלמא, אלא מן צדיק, דאיהו יסוד עולם, דאמר לעולם די.

עשיראה, אדנ"י. דהא דינא דמלכותא דינא ודאי. והאי לאגחא קרבין דמלכא בעלמא. ודא גבורה תתאה, ודא איהו צדק.

ואלין אינון עשרה שמהן דקודשא בריה הוא אקרי בהו, מתקשרן דא בדא, ביחודא שלים. ואלין אינון כתרין קדישין דמלכא, דהוא אשתמודע בהו, ואינון שמייה, והוא אינון. וכד מתקשרן כלהו כחדא, על ריחא דקטרת, כדין אקרי קטרת, קשורא דמתקשרין כחדא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין אורחין דאורייתא, וידעין לאשתמודעא ביקרא דמאריהון, עלייהו כתיב (ישעיהו 10) ובאו וראו את כבודי. (ויקרא ג) ואם זבח שלמים קרבנו. רבי שמעון אומר, כתיב (במדבר ז) עשרה עשרה הפך בשקל הקדש. עשרה עשרה למאי קא אתיא. אלא, עשרה למעשה בראשית. ועשרה למתן תורה. עשרה מאמרות במעשה בראשית, ועשרה מאמרות במתן תורה. במאי קא מיירי. בגין דעלמא לא אתברי אלא בגין אורייתא, וכל זמנא דישראל מתעסקי באורייתא, עלמא מתקיימא. וכל זמנא דישראל מתבטלי מאורייתא, מה כתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי.

[זוהר חלק ג' - דף י"ב ע"א]

תא חזי, עשרה מאמרות למעשה בראשית, כדתנן בעשרה מאמרות נברא העולם. עשרה מאמרות למתן תורה, אלו עשרת הדברות. כתיב (שמות כ) אנכי יי' אלהיך. וכתיב במעשה בראשית (בראשית א) יהי אור ויהי אור. דא מהימנותא דקודשא בריה הוא (דף י"ב ע"א) אור אקרי, דכתיב, (תהלים כז) יי' אורי וישעי ממי אירא וגו'.

כתיב (שמות כ) לא יהיה לך אלהים אחרים על פני. וכתיב במעשה בראשית, (בראשית א) יהי רקיע בתוך המים וגו'. יהי רקיע, אלין ישראל, דאינון חולקא דקודשא בריה הוא, דאחדין בהווא אתרא דאקרי שמים. והיינו רזא, דזמנא חדא שאל רבי ייסא סבא לרבי אלעאי, אמר, הא שאר עמין יהב לון קודשא בריה הוא לרבין ממנן שליטין, ישראל באן אתר יהב לון. שלח ליה, ויתן אתם אלהים ברקיע השמים, ושפיר שלח ליה.

בתוך המים, בין מלוילי אורייתא. ויהי מבדיל בין (שמות קצ"ט) מים למים, בין קודשא בריה הוא, דאקרי באר מים חיים. ובין עבודה זרה, דאקרי (ירמיה ב) בורות נשפרים וגו' דאינון מים המרים, מים עכורין, מכוונסים, סרוחים ומטונפים. ועל דא ישראל קדישין מבדילין בין מים למים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּתִיב (שמות כ) לֹא תִשָּׂא אֶת שֵׁם יְיָ אֱלֹהֶיךָ לְשׁוּא, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, (בראשית א) יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד. תָּא חֲזִי, כֹּל מֵאֵן דְּאוּמֵי בְּשִׂמְא קְדִישָׁא לְשִׁקְרָא, כְּאִילוּ פְרִישׁ אִימָא מֵאַתְרָה לְעִילָא. וְכִתְרִין קְדִישִׁין לָא מִתִּישְׁבִּי בְּדוּכְתִייהוּ, כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (משלי טו) וְנִרְגָן מִפְרִיד אֶלּוּף. וְאִין אֶלּוּף אֶלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְכָתִיב יִקְווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מְקוֹם אֶחָד, לָא תִשְׁוֵי פְרוּדָא, בְּגִין אוּמָאָה דְשִׁקְרָא. אֶל מְקוֹם אֶחָד, כְּדָקָא חֲזִי בְּאַתְר דְקִשׁוּט, וְלֹא בְּאַתְר אַחְרָא לְשִׁקְרָא. וּמֵאֵי שִׁקְרָא. הוּא דְאֶזְלִין מֵיָא לְאַתְר אַחְרָא, דְלֹאוּ אִיהוּ דִילֵיהּ.

כְּתִיב (שמות כ) זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, תִּדְשֵׂא הָאָרֶץ דְשָׂא עֵשֶׂב. אִימְתִי אֶתְרֵבִיאַת אֶרְעָא קְדִישָׁא וְאַתְעֵטְרַת בְּעֵטְרָהָא, הוּי אוּמַר בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, דְהָא כְּדִין אֶתְחַבְּרַת כְּלָה (נ"א מטרוניתא) בְּמִלְכָּא, לְאַפְקָא דְשִׁאִין וּבְרַפְאֵן לְעֵלְמָא.

כְּתִיב כִּבְד אֶת אֲבִיךָ וְאֶת אִמְךָ. וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יְהִי מְאֹרַת בְּרִיקַע הַשָּׁמַיִם. מֵאֵי קָא מִיִּירִי. אֶלָּא אֵלִין מְאֹרֹת, דָּא הוּא אֲבִיךָ וְאִמְךָ. אֲבִיךָ, דָּא שְׁמִשָׁא. אִמְךָ, דָּא סִיְהָרָא. וְאִין שְׁמִשָׁא אֶלָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְכָתִיב, (תהלים פד) כִּי שָׁמַשׁ וּמָגֵן יְיָ אֱלֹהִים. וְלִית סִיְהָרָא אֶלָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְכָתִיב, (ישעיה ס) וִירַחֲךָ לֹא יֵאסֶף, וְעַל דָּא כְּלֵא חַד.

כְּתִיב לֹא תִרְצַח, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, יִשְׂרְצוּ הַמַּיִם שְׂרָץ נֶפֶשׁ חַיָּה, וְאַנְתָּ לָא תִקְטוּל בְּרִ נֶשׁ, דְאֶקְרִי חַיָּי, דְכָתִיב וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה. וְלֹא תְהוּוּ כְּדָגִים הַלְלוּ, דְרַבְרַבִּי בְּלַעֲזִי לְזוּטְרִי.

כְּתִיב לֹא תִנְאַף, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ. מִכְּאֵן אוּלִיפְנָא, דְלֹא יִשְׁקַר בְּרִ נֶשׁ בְּאַנְתּוּ אַחְרָא דְלֹאוּ אִיהִי בֵת זוּגִיָּה. וְעַל דָּא כְּתִיב, תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ, דְלֹא תוּלִיד אֶתְתָּא אֶלָּא מִמִּינָהּ, וּמֵאֵן אִיהוּ מִינָהּ, דָּא בֵן זוּגִיָּה.

כְּתִיב לֹא תִגְנוֹב, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרַע זֹרַע, מֵאֵי דִיְהִיבִית לָכוּ וְאַפְקִידַת לָכוּ יְהֵא לָכוּ, וְלֹא תִגְנוּבוּ מֵה דְהוּא מְאָחְרָא.

כְּתִיב לֹא תַעֲנֶה בְרַעְךָ עַד שִׁקְרָא, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֵׂה אָדָם בְּצִלְמִנּוּ. מֵאֵן דְהוּא בְּדִיוֹקְנָא דְמִלְכָּא, לָא תִסְהִיד בֵּיה שִׁקְרָא. וּמֵאֵן דְאִסְהִיד שִׁקְרָא בְּחַבְרִיָּה, כְּאִילוּ אִסְהִיד לְעִילָא.

כְּתִיב לֹא תַחְמוֹד אֶשֶׁת רַעְךָ, וְכָתִיב בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, לֹא טוֹב הִיּוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ וּגְוִיָּהּ. הָא בֵת זוּגִיָּה לְקַבְּלָךְ, וְעַל דָּא לֹא תַחְמוֹד אֶשֶׁת רַעְךָ.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והיינו עֲשֶׂה מַאֲמְרוֹת לְמַעֲשֶׂה בְּרֵאשִׁית, וְעֲשֶׂה מַאֲמְרוֹת לְמַתַּן תּוֹרָה. וְהֵינּוּ דְכִתְיִב, (במדבר ז) עֲשֶׂה עֲשֶׂה הַכֹּהֵן בְּשֶׁקֶל הַקֹּדֶשׁ. אֲתַקְלוּ כַחַדָּא בְּשִׁקּוּלָא חֲדָא. וּבְגִין כִּךְ קָאִים עֲלֵמָא, וְאֲשַׁתְּכַח בֵּיה שְׁלָמָא. וְעַל דָּא, וְאִם זִבַּח שְׁלָמִים קֶרְבָּנוּ, לְקִיָּמָא עֲלֵמָא בְּשְׁלָמָא. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְמַכְפֵּר עַל מִצּוֹת עֲשָׂה, וְעַל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, בְּגִין לְאַטְלָא שְׁלוֹם עַל כֻּלָּא.

[זוהר חלק ג' - דף י"ב ע"ב]

כְּתִיב (איוב כה) הַמְּשַׁל וּפְחַד עֲמוּ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, הַאי קָרָא אוֹקְמוּהָ חֲבֵרִיא. אֲבַל הַמְּשַׁל, דָּא (דף י"ב ע"ב) אֲבִרְהֵם, דְכִתְיִב בֵּיה (בראשית כג) נְשִׂיא אֱלֹהִים אֵתָהּ בְּתוֹכְנוּ, וּכְתִיב (בראשית יב) וְאֲבִרְכָהּ וְאֲגַדְּלָהּ שְׁמֶךָ. וּפְחַד, דָּא יִצְחָק. דְכִתְיִב, (בראשית לא) וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי. (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו, דָּא יִעֲקֹב. דְכִתְיִב, (מיכה ז) תִּתֵּן אֱמֶת לְיִעֲקֹב, וּכְתִיב (זכריה ח) וְהֵאֱמַת וְהִשְׁלוֹם אֶהְבּוּ. דְאֱמַת וְשְׁלוֹם קִשִּׁיר דָּא בְּדָא. וְעַל דָּא הוּא שְׁלִימוּתָא דְכֻלָּא.

וְשְׁלָמִים שְׁלִימוּתָא הוּא, וְשְׁלָמָא דְכֻלָּא. וּמֵאַן דְאֶקְרִיב שְׁלָמִים אֲסַגִּי שְׁלָמָא בְּעֲלֵמָא. יִעֲקֹב אִיהוּ עֲבִיד שְׁלוֹם, כְּמָה דְאֶמְרֵן. בְּגִין דְאֶחִיד לְהָאִי וְלְהָאִי. וְשְׁלָמִים אֶחִידֵן בְּמִצּוֹת עֲשָׂה, וּבְמִצּוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, בְּהָאִי סְטָרָא, וּבְהָאִי סְטָרָא. וְעַל דָּא אֶקְרִי שְׁלָמִים. וְרִזָּא דְמִלָּה, דְכִתְיִב, (בראשית כה) וְיִעֲקֹב אִישׁ תָּם: גִּבֹר שְׁלִים. שְׁלִים לְעֵילָא, וְשְׁלִים לְתַתָּא. דְבֵר אַחַר (איוב כה) הַמְּשַׁל דָּא מִיכָאֵל. וּפְחַד דָּא גְבִרִיאֵל. דָּא יְסוּדָא דִּילֵיהּ מִמֵּיָא וְדָא יְסוּדָא דִּילֵיהּ מֵאֲשָׁא וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבִיד שְׁלָמָא בִּינְיֵיהוּ דְכִתְיִב, (איוב כה) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו.

רַבִּי אַחָא אָמַר, כְּתִיב (ויקרא ז) אִם עַל תּוֹדָה יִקְרִיבֶנּוּ וְהִקְרִיב עַל זִבַּח הַתּוֹדָה וְגו'. מֵאִי קָא מִיִּירֵי. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (ויקרא ה) וְהַתּוֹדָה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ, עָלֶיהָ דִּיִּיקָא. וְעַל דָּא חֵלֶת מִצּוֹת וְגו'. וְחֵלֶת מִצּוֹת, הָא אוֹקְמוּהָ, וְעַל מָה אֲתֵיא. מִצַּת וְחֵלֶת כְּתִיב חֶסֶר, בְּגִין דְחָטָא עָלֶיהָ.

תַּאֲנִי רַבִּי חֵיָא, כְּתִיב עַל זִבַּח תּוֹדַת שְׁלָמִיו, דָּא שְׁלִימוּ דְכֻלָּא. שְׁלָמִיו: תְּרִי תּוֹדָה, אֲתֵיִידַע. אָמַר לֵיה רַבִּי יְהוּדָה, תּוֹדָה יְדִיעַ, שְׁלָמִיו מָהוּ תְּרִי. אָמַר לֵיה, תְּרִין וּוִין, וְיֹ דְהֵינּוּ שְׁלָמִיו, שְׁלָמָא דְכֻלָּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, תּוֹדַת שְׁלָמִיו, דְאֵטִיל שְׁלָמָא בְּכֻלָּא, וְאֲתַעַר רַחֲמֵי בְּכֻלָּהוּ עֲלֵמִין. תּוֹדַת שְׁלָמִיו, רַבִּי יוֹסִי אָמַר, הָא דְאָמַר רַבִּי חֵיָא שְׁפִיר, דְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַבְּרַכָּא מֵאִינּוֹן תְּרִי, דְאִינּוֹן שְׁלָמָא דְכֻלָּא. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, לֶחֶם חֶמֶץ הָא יְדִיעַ, וְהָא אֲתַמַּר כְּמָה דְהוּא חֲטָאָה, כִּךְ הוּא מְקָרֵב בְּהוּא גְּוּוּנָא מִמֶּשׁ.

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, חלת מצת חסר, כמה דאתמר בלולות בשמן ורקיקי מצות משוחים בשמן. למאי קא רמינא. (שמות רכ"ג ע"א) אמר רבי שמעון, הני אינון (בראשית ג) להט חחרב המתהפכת וגו'. בגין דכלהו אתמנן על ארחייהו דבני נשא, על אינון דעברין על פקודי אורייתא, ועל דא כלא סלת בלולה בשמן, לאמשכא משח רבות מאתר עלאה לתתא, ויתברכון פלהו כחדא, מההוא משח רבות קודשא.

ודא הוא יין לנסך, והא אוקימנא רביעית תהין. ואתר חד (ס"א תלי) מלי יין ושמן ומים לנסוך, והא אוקימנא מלי, מים לאשקאה גנתא, וכל אינון נטיעון. ועל דא, אית מים ואית מים. יין, אית אתר דאיהו טוב, ואית אתר דאיהו לאענשא דאיהו דינא. על דא, מאן דחמי יין בחלמיה, אית למאן דאיהו טב, ואית למאן דאיהו דינא. אי תלמיד חכם הוא, פתיב (תהלים קד) ויין ישמח לבב אנוש. וכתוב (שיר השירים א) כי טובים דודך מיין, ודא הוא יין דמנטרי, דחדי לכלא. ואי לא, (משלי לא) תנו שכר לאובד ויין למרי נפש. אית יין אחרא דאיהו דינא. ועל דא, יאות לקרבא אלין מלין בקרבניה, בגין דיתעבר דינא, ויתער רחמי. אעבר יין, ואייתי יין, וכן בכלא.

ושמן לא אעדי מקרבניה לעלמין, בר ממנחת קנאות דכתיב, (במדבר ה) לא יצוק עליו שמן וגו'. דהא הכא לא בעיא רחמי, דהא כלא דינא, דכתיב, (במדבר ה) וצבתה בטנה ונפלה ירכה. וכתוב (במדבר ה) יתן יי' וגו', ועל דא וזאת תורת זבח השלמים אם על תודה יקריבנו.

[זוהר חלק ג' - דף י"ג ע"א]

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי יצחק, קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. פתח רבי יצחק ואמר, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי' וגו', האי קרא הא אוקמוה חברייא, והא אתמר. אבל האי שבחא הוא דכל אינון בני מהימנותא. ומאן אינון בני מהימנותא. אינון דמשתדלי באורייתא, וידעין ליחדא שמא קדישא פדקא יאות. ושבחא דאינון בני מהימנותא, אינון דקיימין בפלגו ליליא למלעי (דף י"ג ע"א) באורייתא ומתדבקי בה בכנסת ישראל, לשבחא ליה לקודשא בריך הוא במילי דאורייתא.

תא חזי, בשעתא דבר נש קם בפלגות ליליא למלעי באורייתא, ורוח צפון אתער בפלגות ליליא, תהיא אילתא קיימא ומשבחא ליה לקודשא בריך הוא. ובשעתא דהיא קיימא, כמה אלה, וכמה רבבו, קיימין עמה בקיימייהו, וכלהו שארן לשבחא למלכא קדישא.

ההוא מאן דזכי וקם בפלגות ליליא למלעי באורייתא, קודשא בריך הוא אצית ליה, כמה דאוקמוה, דכתיב, (שיר השירים ח) הלושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

השמיעני. וכל אינון אוכלוסין לעילא, וכל בני תושבתתא דמוזמרין למאריהון, פלהו משתככי בגין תושבתתא דאינון דלעו באורייתא, ומכרזי ואמרי, (תהלים קלד) הנה ברכו את יי' כל עבדי יי'. אתון ברכו את יי'. אתון שבחו למלכא קדישא אתון אעטרו ליה למלכא.

וההיא איילתא מתעטרא ביה בהווא בר נש, וקמת קמי מלכא, ואמרת חמי במאי ברא אתינא לקמך, במאי ברא אתערנא לגבך, ומאן אינון דשבחא פלא דלהון קמי מלכא. הדר ואמר, העומדים בבית יי' בלילות. אלין אקרון עבדי יי', אלין אתחזון לברכא למלכא. וברכתא דלהון ברכתא, הדיא הוא דכתיב, (תהלים קלד) שאו ידיכם קדש וברכו את יי' וגו'. אתון אתחזון דמלכא קדישא ותברך על ידיכו וברכתא דעל ידיכו ברכתא היא.

שאו ידיכם קדש. מהו קדש. אתר עלאה, דמבועא דנחלא עמיקא נפיק מניה. דכתיב, ונהר יוצא מעדן להשקות. ועדן הוא דאקרי קדש עלאה, בגין כף שאו ידיכם קדש. ובר נש דעביד כן, וזכי להאי, מאי קא מכרזי עליה. יברכך יי' מציון, את תברך לקודשא בריך הוא, מאתר דאקרי קדש עלאה. והוא יברך לך מאתר דאקרי ציון, דאת ומטרוניתא תתברכון כחדא.

כמה דווגא דלכון הוה כחדא לשבחא למלכא. כף מהווא אתר דמתברכא כנסת ישראל, מהווא אתר יזמין לך ברכאן, הדיא הוא דכתיב יברכך יי' מציון וראה בטוב ירושלם. מאן הוא טוב ירושלם. אינון ברכאן דנפקא לה ממלכא, על ידי דהווא דרגא קדישא דצדיק. ועל דא, יברכך יי' מציון וראה בטוב ירושלם, וכלא חד מלה.

וראה בנים לבניך וגו', וראה בנים לבניך שפיר, מהו שלום על ישראל, מאי קא בעי הכא על ישראל. אלא, בגין דאסגי שלמא לעילא, דכד הוא זכי לכולי האי, אסגי שלמא לעילא ותתא. שלום על ישראל, סתם. ושלום שבחא הוא דעלאי ותתאי, שבחא הוא דכל עלמין. ומלי דאורייתא אסגיאו שלמא בעלמא, דכתיב, (תהלים כט) יי' עז לעמו יתן יי' יברך את עמו בשלום. (ויקרא ד) נפש כי תחטא. רפי יוסי פתח, (שיר השירים ב) עד שיפוח היום ונסו הצללים וגו', כמה אית להו לבני נשא לאזדהרא מחוביהון, דלא למחטי קמי מאריהון, דהא בכל יומא ויומא פרוזא נפיק וקארי, אתערו בני עלמא לבייכו לקמי מלכא קדישא. אתערו לאזדהרא מחובייכו. אתערו נשמתא קדישא דיהב בגווייכו מאתר קדישא עלאה.

דתנינו, בשעתא דקודשא בריך הוא אפיק נשמתא לנחתא בבני נשא, אסחיד בה בכמה יעודין, בכמה קסטורין, בגין לנטרא פקודוי. ולא עוד אלא דאעבר לה באלה ותמניא עלמין לאשתעשעא, ולמחמי בהו יקרא דאינון דמשתדלי באורייתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(נפקא) וְקִימָא קָמִי מְלָכָא בְּלְבוּשׁ יָקָר, בְּדִיּוּקְנָא דְהָאֵי עֲלֵמָא, בְּלְבוּשׁ יָקָר עֲלָאָה אֶסְתַּכְּלַת בִּיקְרָא דְמְלָכָא כָּל יוּמָא, וְאַעְטָר לָהּ בְּכַמְּהָ עֵטְרִין.

[זוהר חלק ג' - דף י"ג ע"ב]

בְּשַׁעֲתָא דְמָטִי זְמַנָּא לְנַחְתָּא לְעֲלֵמָא, עֲבַדַּת מְדוּרָהָא בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן דְאַרְעָא תְּלַתִּין יוּמִין, לְמַחְמֵי יְקָרָא דְמְאָרִיָּהוֹן דְצְדִיקֵיָּא, וְסִלְקָא לְאַתְרָהָא לְעֵילָא, וּבְתַר דָּא נַחְתַּת לְעֲלֵמָא, (דף י"ג ע"ב) אַעְטָר לָהּ מְלָכָא קְדִישָׁא, בְּשִׁבְעַת עֵטְרִין, עַד דְאַתַּת וְעָאֵלַת בְּגוּ גּוּפָא דְבַר נֶשׁ. וְכַד אִיהִי בְּגוּפָא דְבַר נֶשׁ, וְחַבְתָּ בְּהָאֵי עֲלֵמָא, וְאַשְׁתַּדְּלַת בְּחִשׁוּכָהָא. אֹרִייתָא תּוּוּהָא עֲלֵהּ, וְאַמְרַת, וּמַה כָּל יְקָרָא דָּא, וְכָל אֲשַׁלְמוּתָא אֲשֵׁלִים לְנַפְשָׁתָא מְלָכָא עֲלָאָה, וְהִיא חֲבָאתָ קָמִיָּה, נֶפֶשׁ כִּי תַחְטָא, מַה דִּין הוּא דְתַחְטָא.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, נֶפֶשׁ כִּי תַחְטָא אֶהְדַּרְנָא לְקָרָא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עֵיטָא לְהָאֵי נֶפֶשׁ לְאַזְדַּהְרָא מְחֻבְּהָא, וְתִיתּוּב לְאַתְדַּכָּאָה, עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד שְׁלֵא יְפוּחַ יוּמָא דְהָאֵי עֲלֵמָא, וְיִיתִי הֵהוּא יוּמָא תְּקִיפָא, דִּיתַבַּע לָהּ מְלָכָא דִּינָא, לְנַפְקָא מֵהָאֵי עֲלֵמָא. וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דָּא הוּא רְזָא בֵּין חֲבֵרֵיָּא דְקָא אֲמַרִי, דְבִשְׁעֵתָא דְמָטִי זְמַנָּא דְבַר נֶשׁ לְנַפְקָא מִן עֲלֵמָא, צוּלְמָא דְבַר נֶשׁ אֶתְעֵבֵר מִנִּיהּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, עַד דְלָא יִנְשׁוּף יוּמָא לְנַפְקָא מֵהָאֵי עֲלֵמָא. וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דְאַתְעֵבֵר צוּלְמָא, יְתוּב קָמִי מְאָרִיָּה.

רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, תְּרִין צוּלְמִין אֵית לִיהּ לְבַר נֶשׁ כַּד אִיהוּ בְּקִיּוּמִיָּה, חַד רַבְרַבָּא, וְחַד זַעֲרָא, דְכַתִּיב הַצְּלָלִים, תְּרִי. וְכַד מִשְׁתַּכְּחֵי כַּחְדָּא, כְּדִין הוּא בַר נֶשׁ בְּקִיּוּמִיָּה. וְעַל דָּא, וְנָסוּ הַצְּלָלִים כְּתִיב. כְּדִין בְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַסְתַּכְּלָא בְּעוּבְדוּי, וְלַתְקַנָּא לֹון קָמִי מְאָרִיָּה, וְיוּדֵי עֲלֵיָּהוּ. בְּגִין דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲקָרִי רַחוּם וְחַנוּן, וּמְקַבֵּל לְאַיְבוּן דְתַבִּין קָמִיָּה.

וְדָא הוּא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים, דְכִיּוֹן דְאַיְבוּן צְלָלִים מִתְעַבְּרִין מִנִּיהּ, וְאַיְהוּ תַפְּסִים בְּקוּלְרָא, תְּשׁוּבָהּ הִיא אֲבַל לָא מְעֵלְיָא כָּל כַּף כְּזַמְנָא דְקָאִים אִיהוּ בְּקִיּוּמִיָּה. וְשְׁלֵמָה מְלָכָא אֲכַרִּיז וְאַמַּר, (קְהֵלֵת יב) וְזָכוּהָ אֶת בּוֹרְאָךְ בְּיָמֵי בַחֲרוּתֶיךָ עַד אֲשֶׁר לֹא יָבֹאוּ יְמֵי הָרָעָה וְגו'.

וְעַל דָּא עַד שְׁיַפּוּחַ הַיּוֹם, דְבְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַתְקַנָּא עוּבְדוּי. דְכַד מְטוֹן יוּמוֹי לְאַסְתַּלְקָא מִן עֲלֵמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תּוּהָא עֲלֵיהּ, וְאוּמַר, וְנֶפֶשׁ כִּי תַחְטָא וְשִׁמְעָה קוּל אֱלֹהִים, וְהִיא אוּמִינָא לָהּ בְּאוּמָאָה דְשְׁמֵי דְלָא לְשַׁקְרָא בִּי, וְאַסְתַּדִּית בְּהּ כַּד נַחְתַּת לְעֲלֵמָא, וְהוּא עַד וְדָא, מִכְּמָה זְמַנִּין דְאַסְתַּדִּית בְּהּ, לְנִטְרָא פְּקוּדֵי. בְּגִין כַּף הוּאִיל וּבַר נֶשׁ הוּא עַד, בְּשַׁעֲתָא דִּיתוּב קָמִי מְלָכָא, אוּ רָאָה אוּ יָדַע. אוּ רָאָה, אוּ רָאָה, אִיבוּן חוּבִין דְעֵבֵד וְאַסְתַּכְּלָ בְּהוּ. אוּ יָדַע בְּבִירוּרָא דְמִלְּהָ דְעֵבֵר עַל פְּקוּדָא דְמְאָרִיָּה, אִם לֹא יִגִּיד, אִם לֹא יוּדֵי עֲלֵיָּהוּ קָמִי מְאָרִיָּה (מַה כְּתִיב) כַּד יְפוּק מֵהָאֵי עֲלֵמָא,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּנְשָׂא עֹנּוֹ. וְכַד יִשָּׂא עֹנּוֹ, הַיָּאךְ פִּתְחִין לִיה פִּתְחָא, וְהַיָּאךְ יְקוּם קָמִי מְאָרִיָּה, וְעַל דָּא נִפְשׁ כִּי תַחְטָא כְּתִיב. (ויקרא ד) נִפְשׁ כִּי תַחְטָא. רַבִּי אַבָּא פִּתַח, (תהלים מד) כָּל זֹאת בְּאַתְנּוּ וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ וְלֹא שְׂקָרְנוּ בְּבְרִיתְךָ. כָּל זֹאת בְּאַתְנּוּ, כָּל אֵלּוּ בָּאוּ עָלֵינוּ מִבְּעֵי לִיָּה. אֶלָּא כָּל דִּינִין דְּלַעֲיָלָא אֶתּוּ עֲלֵנָא. וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ, וְלֹא אֲנִישֵׁינָא מִלּוּלֵי אֹרִייתְךָ. מִכָּאן אֹלִיפְנָא, כָּל מָאן דְּאֲנִישֵׁי מִלּוּלֵי אֹרִייתָא, וְלֹא בְּעֵי לְמַלְעֵי בֵּה, כְּאֵלּוּ אֲנִישֵׁי לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּהָא אֹרִייתָא כְּלָה שְׂמָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הוּי.

וְלֹא שְׂקָרְנוּ בְּבְרִיתְךָ, דְּכָל מָאן דְּמִשְׁקֵר בֵּיה בְּהַאי אֶת קַיִמָא קַדִּישָׁא דְּרִשִׁים בֵּיה, כְּאֵלּוּ מִשְׁקֵר בְּשְׂמָא דְּמַלְכָּא, בְּגִין דְּשְׂמָא דְּמַלְכָּא אֲתַרְשִׁים בֵּיה בְּבַר נֶשׁ. וְקָרָא אַחְרָא אֹדִי בֵּיה בְּהַאי קָרָא, דְּכְתִיב, (תהלים מד) אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ וְנִפְרֹשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר. אִם שְׂכַחְנוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר וְלֹא שְׂכַחְנוּךָ (ודא היא אֹרִייתָא דְּאִיהוּ שֵׁם אֱלֹהֵינוּ). וְנִפְרֹשׁ כְּפִינוּ לְאֵל זָר, כְּמָה דָּאֵת אָמַר, וְלֹא שְׂקָרְנוּ בְּבְרִיתְךָ. וְכֹלָא חַד מְלָה. מֵאִי שְׂקָרָא הָכָא. דְּפָרִישׁ כְּפִינוּ לְרִשׁוּתָא אַחְרָא, וְמִשְׁקֵר בְּהַאי בְּרִית. וְעַל דָּא אֹרִייתָא אַחֲדַת בְּהַאי, דְּכָל מָאן דְּנָטִיר הַאי בְּרִית, כְּאֵלּוּ נָטִיר אֹרִייתָא כְּלָה, וּמָאן דְּמִשְׁקֵר בְּהַאי, כְּאֵלּוּ מִשְׁקֵר בְּאֹרִייתָא כְּלָה.

[זוהר חלק ג' - דף י"ד ע"א]

תָּא חֲזִי, אֲבַרְהָם עַד לָא אֲתַגְזֹר, הָא לָא אֲתַמַּר דְּאִיהוּ נָטִיר אֹרִייתָא, כִּיּוֹן דְּאֲתַגְזֹר מֵה כְּתִיב, (בראשית כו) עֵקֶב אֲשֶׁר שָׁמַע אֲבַרְהָם בְּקוּלֵי וַיִּשְׁמֹר מִשְׁמֵרְתֵי מִצְוֹתֵי חֻקוֹתֵי וְתוֹרֹתַי. וְכֹלָא בְּגִין דְּאֲתַגְזֹר, אֲתַרְשִׁים בֵּיה רִשִׁמָא קַדִּישָׁא, וְנָטִיר לִיָּה בְּדָקָא יְאוּת, סְלִיק לִיָּה כְּאֵלּוּ נָטִיר אֹרִייתָא כְּלָה. יִצְחָק (דף י"ד ע"א) אוּף הָכִי כְּתִיב, (בראשית יז) וְאֵת בְּרִיתִי אֶקִּים אֶת יִצְחָק. וְעַל דָּא אֹרִייתָא אֶקְרִי בְּרִית.

תָּא חֲזִי, יוֹסֵף בְּגִין דְּנָטִיר לִיָּה לְהַאי בְּרִית, וְלֹא בְּעָא לְשְׂקָרָא בֵּיה, זָכָה לִיקְרָא בְּהַאי עֲלָמָא, וְלִיקְרָא לְעֲלָמָא דְּאֵתִי. וְלֹא עוּד, אֶלָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֶׁרִי שְׂמִיָּה בְּגוּיָה, דְּכְתִיב, (תהלים פא) עֲדוּת בִּיהוֹסֵף שָׁמוּ. וְזָכָה לְבִרְכַתָּא דְּהַאי עֲלָמָא, וְלְבִרְכַתָּא דְּעֲלָמָא דְּאֵתִי.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב (דברים לג) בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְגו'. יוֹסֵף בְּגִין דְּנָטִיר לְהַאי בְּרִית, זָכָה בְּשׁוֹר, דְּאִיהוּ קַדְמָאָה לְקַרְבָּנָא. אָמַר לִיָּה רַבִּי יְהוּדָה, אִי הָכִי אֲמַאי אֲתַבְרַךְ בְּמְלָה דְּאִיהִי שְׂמָאָלָא, בִּימִינָא מִבְּעֵי לִיָּה, דְּהָא כְּתִיב (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׂמָאל. אָמַר לִיָּה בְּגִין דִּיגִין עַל חוּבֵי דִירְבָּעִים.

אָמַר לִיָּה, רְזָא אֹלִיפְנָא בְּהַאי קָרָא, דְּכִיּוֹן דִּיּוֹסֵף נָטִיר לִיָּה לְהַאי בְּרִית, דְּהַאי בְּרִית אַחֲדַת בְּתֵרִין דְּרִגִין, וְאִיבּוֹן תֵּרִין דְּרִגִין לְעֵילָא, בְּשִׁמְהֵן אֲתַקְרוּן. וְאֹלִיפְנָא בְּפִרְשֵׁת פֶּרֶה אֲדוּמָה, דְּהַאי פֶּרֶה חַד דְּרִגָא מֵאִיבּוֹן תֵּרִין דְּרִגִין עֲלָאִין הוּי, וְזוּוּגָא דְּפֶרֶה שׁוֹר אֶקְרִי, וְדָא הוּא בְּכוֹר שׁוֹרוֹ הָדָר לוֹ וְקַרְנֵי רָאם קַרְנֵי הָדָר לוֹ וְדָאִי. וְלֹא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

האי כשור דעלמא, אלא וקרני ראם קרניו. קרנא עלאה הוא על כל אחרנין, ועל דא בהם עמים ינגח יחדיו אפסי ארץ.

אמר רבי אבא, משמע, דכל מאן דנטיר להאי את רשימא קדישא, אינון תרין דרגין עלאין אתקשרן ביה. לנטרא ליה בכלא, ולאעטרא ליה ביקרא עלאה. ועל דא זכה בתרין (לך לך צ"ג) מלכו. חד הוא. וחד בנו. דכיון דשלמה מלפא אתדבב בנשים נכריות, אתייהיב מלכותא לירבעם, ועל דא ברית חביב מפלא.

בגין כך אמר רבי שמעון, האי בר נש דאוליד בר, אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל פתחין (ס"א והאי רביא דאתגור אתקשר בשכינתא, דהיא פתחא דכל כתרין) עלאין, פתחא דאתקשר בשמא קדישא. (דאמר רבי שמעון) וההוא דמא דנפיק מההוא רביא, נטיר קמי קודשא בריך הוא, ובשעתא דדינין מתערין בעלמא, אשגח קודשא בריך הוא בההוא דמא, ושזיב עלמא. ובגין כך פתיב (בראשית יז) ובן שמנת ימים ימול לכם כל זכר. וכתיב (תהלים צ) ואם בגבורות שמנים שנה. וכלא בחד מתקלא סלקא.

תאנא בההוא דמא, זכי עלמא לאתבסמא בחסד, וקיימין פלהו עלמין, דכתיב, (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ וגו'. אם לא בריתי תינת. יומם ולילה למה.

אמר רבי שמעון, תנינן תרין פתחין אתאחדן כחדא, ואינון פתחא דכל שאר פתחין, ותאנא, חד דינא, וחד רחמי, ומתבסמאן דא בדא, דכר ונוקבא. (ס"א ותאנא חד דכר וחד נוקבא, חד דינא, וחד רחמי) בסטרא דדכורא שריא חסד. (לך לך צ"ד) בסטרא דנוקבא שריא דינא. (ובגין כך) חד חוורא וחד סומקא. ובגין לאתבסמא דא בדא, (בגין כך) מתקשרן דא בדא. והאי ברית אחיד בהו ביומם ולילה, בדינא וחסד. בדינא בקדמיתא. ולבתר שריא ביה בחסד, ואתבסם בכלא. ודא הוא ברית דאקרי יומם ולילה, דאחיד בתרווייהו.

ומאן דזכי לנטרא להאי ברית פדקא יאות, ולא חטי ביה כל יומי, אחיד בהו ביומם ולילה. וזכי לתרין עלמין, עלמא דא ועלמא דאתי. ועל דא אקרי אברהם שלים, דכתיב, (בראשית יז) התהלך לפני והיה תמים, ואימתי אקרי שלים. פד זכה בתרווייהו, ביומם ולילה. דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו ובלילה שירה עמי. ותרווייהו אחסין אברהם. ולא אתקיימא ביה חסד בקיימא שלים, עד דאתגזר. פיון דאתגזר, אתקיים ביה, וזכה לתרווייהו, ואקרי שלים.

כמה דתנינן דכתיב, (בראשית יח) והוא יושב פתח האהל כחום היום. פתח האהל, דא הוא פתרא עשיראה דמלפא, דאיהו פתחא לכל משכנא קדישא דשאר פתחין, וקררייה דוד מלפא (להאי) פתחא (נ"א צדק), דכתיב, (תהלים קיח) פתחו לי שערי צדק,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכתיב זה השער ליי'. פחום היום. כד נהרא נהירו דחסד, חולק עדביה, כמה דיתיב בהאי, יתיב בהאי. אימתי אתקיימו ביה, כד אתגזר. ובגין כך אקרי ברית יומם ולילה. תאנא כתיב, (שמות יב) ופסח יי' על הפתח. מאי ופסח יי' על הפתח. דשריא על האי פתחא חסד, לאתבסמא. ובגיני כך ולא יתן המשחית וגו'.

סדר הלימוד ליום טו אדר [יום 163 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף י"ד ע"ב]

אמר רבי אלעזר, הא תנינן, גיורא כד אתגזר ועייל תחות גדפי דשכינתא, אקרי גר צדק ולא יתיר, גר צדק ודאי, זכי למיעל בההוא (דף י"ד ע"ב) כתר א דצדק ואת אמרת יומם ולילה דזכו לתרווייהו.

אמר ליה רבי שמעון, אלעזר ברי, לא דמי מאן דאתי משרשא קדישא, ומגזעא דקשוט, למאן דאתי מגזעא בישא, ומשרשא דגעלי בישין תקיפין. בישראל כתיב בהו, (ירמיה ב) ואנכי נטעתיה שורק כלה זרע אמת. באומות עובדי עבודה זרה כתיב (יחזקאל כג) אשר בשר חמורים בשרם וזרמת סוסים זרמתם.

ובגין כך, ישראל קדישין זרעא דקשוט, גזעא דאתבסמו בטורא דסיני, ואתפסק מנייהו כל זותמא, כלהו מתבסמין, וכלהו עיילי בקיימא קדישא דיומם ולילה, למהוי שלמים בכלא. אבל באומות עובדי עבודה זרה, קשיא למעבר מנייהו וזהמא, ואפילו עד ג' דרין. ובגין כך גר צדק. ודאי.

דאמר רב המנונא סבא, אומות עובדי עבודה זרה, עד לא אתגזרוו שריין בכתרין תתאין דלא קדישין, ורוח מסאבא שריא עלייהו. פיון דאתגזרוו ואתגזרוו, שריין בכתר א קדישא (של שכינתא) דשריא על שאר כתרין תתאין, ורוחא קדישא שריא עלייהו. אבל ישראל, קדישין בני קדישין, דגזעין ושרשין, ואתבסמו בטורא דסיני, ועאלו במהימנותא שלימתא קדישא. בשעתא דאתגזר שריא בכלא, דכתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים כלכם היום. (ויקרא ה) והיה פי יחטא ואשם והשיב את הגזלה וגו'. רבי יוסי אמר, (ישעיה נד) כי מי נח זאת לי אשר נשבעתי מעבור מי נח. האי קרא קשיא, כתיב (בראשיתו) ומי המבול היו על הארץ. וכתיב (בראשית ט) ולא יפרת כל בשר עוד ממי המבול. מי המבול כתיב, ולא מי נח, והכא כתיב כי מי נח זאת לי. זאת לי, הם לי מבעי ליה.

אלא הכי תאנא, כד זכאין סגיאן בעלמא, קודשא בריך הוא חדי ומשתבח בהו. דתנינן כד שארי זכאה בעלמא, ואשתכח ביה, כפיכול אטיל שלמא בעלמא, וכל עלמא מתברכא בגיניה, ואטיל שלמא בפמליא של מעלה. מנא לן. דכתיב, (ישעיה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(כז) או יחזק במעוזי יעשה שלום לי שלום יעשה לי. תרין שלמין אמאי הכא. אלא יעשה שלום לי, דאשרי דכר ונוקבא. שלום יעשה לי, דמתברכאן אבהן.

מאי איכא בינייהו, אמר רבי יוסי, פד מתברכאן אבהן, שלום יעשה לי, דאקדים שלמא בכלא. ובגין כך שלום קדים. יעשה שלום לי, מאי טעמא לא אקדים שלום הכא. אלא בגין דיתעבר חויה דשריא בנוקבא בקדמיתא, וייתי דכורא למשרי באתריה, ובגין כך יעשה אקדים, ולבתר שלום. (ויקרא פ"א ע"ב ושם מתחילזה המאמר)

תאנא בזמנא דזכאה שארי בעלמא, דינין לא מתערין, ולא שלטין בעלמא, משום דהווא בר נש זכאה הוא אות בעלמא, וקודשא בריך הוא בעי בקריה, ועלמא מתקיים בגיניה.

תניא אמר רבי יוסי, בזמנא דבני עלמא אשתכחו חייבין קמי קודשא בריך הוא, ההוא זכאה דאשתכח בעלמא, (בעי) קודשא בריך הוא אשתעי בהדיה, בגין דיבעי רחמין על עלמא, ויתפייס בהדיה. מה עבד קודשא בריך הוא, אשתעי בהדיה על אינון חייבי עלמא. אמר ליה לאוטבא ליה בלחודוי, ולשיצאה לכלהו. מה ארחיה דהווא בר נש זכאה. שביק דידיה, ונסיב לדכולי עלמא בדיל דיתפייס קודשא בריך הוא בהדיה.

מנא לן. ממששה. דאמר ליה קודשא בריך הוא, חבו ישראל, (שמות לב) עשו להם עגל מסכה וישתחוו לו וגו' תו אמר ליה, הרף ממני ואשמידם וגו', בהאי שעתיא אמר משה אי בגין יקרא דידי ישתצון ישראל מעלמא, טב לי מותא, ולא יימרון דשביקנא האי דכולי עלמא, בגין יקרא דידי. מיד ויחל משה את פני יי' אלהיו. ואושיט גרמיה למיתה בכמה אתרי בגיניהון דישראל, דכתיב ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחני נא מספרך וגו'. ותאנא, לא זו משה מתמן, עד דמחל קודשא בריך הוא לישראל, הדא הוא דכתיב וינחם יי' על הרעה אשר דבר לעשות לעמו. וכתיב (במדבר יד) ויאמר ה' סלחתי כדברך.

[זוהר חלק ג' - דף ט"ו ע"א]

ואלו בנח פתיב, (בראשית ו) ויאמר אלהים לנח קץ כל בשר בא (דף ט"ו ע"א) לפני וגו'. אמר ליה נח, ולי מה את עביד. אמר ליה והקימותי את בריתי אתך וגו' עשה לך תיבת עצי גפר. ולא בעא רחמי על עלמא, ונחיתו מיא, ואובידו בני עלמא, ובגין כך מי נח פתיב. מי נח ודאי, דביה הוו תליין, דלא בעא רחמי על עלמא.

מכאן אמר רבי יוסי, מאי דכתיב, (בראשית ט) ויחל נח איש האדמה. ויחל: כמה דאת אמר, (במדבר ל) לא יחל דברו, דאתעביד חול. איש האדמה, דבגיניה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֲשֶׁתְּצִיאוּ בְּנֵי עֲלָמָא, דְּלֹא בְּעָא רַחְמֵי עֲלֵייהוּ. דְּבַר אַחַר אִישׁ (בראשית נ"ח ע"ב) הָאֲדָמָה, דְּבִגְיָנִיהָ אֶתְקַיֵּימַת לְבִתֵּר דְּאֲשֶׁתְּצִיאוּ קְדָמָא, דְּכֹתִיב לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעִבּוֹר הָאָדָם וְגו'.

תַּאנָּא מִי נַח אֶקְרוּן, דְּהוּא גָרִים דְּאֶקְרוּן עַל שְׁמִיהָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, זֹאת לִי מֵאִי קָא מִיִּרִי. אֲלָא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִי נַח גְּרָמוּ לִי, דְּאֶגְלִי זֹאת בְּעֲלָמָא. דְּכֹתִיב וְאֲנִי זֹאת בְּרִיתִי אִוְתָם. זֹאת אוֹת הַבְּרִית וְגו'. אֶת קִשְׁתִּי נִתְתִּי בְּעַנְן. כְּלוּמַר לִית מֵאֵן דְּאֶשְׁגַּח אֲלָא לִיקְרָא דְשָׁמַי דְרַמְיָזָא בְּזֹאת. וּמֵאֵן גָרִים לִיהָ, מִי נַח.

מִכָּאֵן סִימְנָא לְחִסְדָּא זַכָּא, דְּלֹא אֶתְגַּלְיָא הָאִי קִשְׁתִּי בְּיוֹמוּי, וְלֹא אֶצְטְרִיךְ עֲלָמָא בְּיוֹמוּי לְהָאִי (זאת) אוֹת. וּמֵאֵן אִיהוּ. הֵהוּא דְּבַעֵי רַחְמֵי עַל עֲלָמָא, וְאֶתְחַזִּי לְאֶגְנָא עֲלוּי. כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּלֹא אֶצְטְרִיךְ עֲלָמָא בְּיוֹמוּי לְהָאִי אוֹת, דְּהָא הוּא אוֹת סִימְנָא בְּעֲלָמָא הוּא.

דְּלֹא הוּא גְזוּרָה דְּאֶתְגְזוֹר עַל עֲלָמָא לְעֵילָא, דְּלֹא מְבַטֵּל לָהּ. וְהֵינּוּ דְכֹתִיב, (שמואל בכג) מוֹשֵׁל בְּאָדָם, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מוֹשֵׁל בְּאָדָם. וּמִי מוֹשֵׁל בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּכִיכּוּל. צְדִיק. דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזוּר, וְאִיהוּ מְבַטֵּל.

כְּגוֹן רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי, דְּיוֹמָא חַד הוּא יְתִיב אַבְבָּא דְתַרְעָא (נ"א דמערתא) דְלוּד, זְקַף עֵינױ, חָזָא שְׁמֵשָׁא דְנִהִיר, וְאֶסְתִּים נְהוּרָא ג' זְמַנִּין, אֶדְהֵכִי אֶתְחַשֵּׁף נְהוּרָא, וְאֶתְחַזִּי בֵּיהּ בְּשֵׁמֵשָׁא אוֹכְמָא וִירוֹקָא. אָמַר לִיהָ לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהָ, תָּא אֶבְתְּרָאִי בְּרִי, וְנַחְמֵי דְהָא וְדָאִי גְזוּרָה אֶתְגְזוֹר לְעֵילָא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵי לְאוּדְעָא לִי, דְּוְדָאִי תְלַתִּין יוֹמִין תְּלִיא הֵהוּא מְלַתָּא דְאֶתְגְזוֹר לְעֵילָא. וְלֹא עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עַד דְּאוּדְעִיהָ לְצְדִיקֵי, הָדָא הוּא דְכֹתִיב, (עמוס ג) פִּי לֹא יַעֲשֶׂה יי' אֱלֹהִים דְּבַר פִּי אִם גְּלָה סוּדוֹ אֶל עֲבָדָיו הַנְּבִיאִים.

עַד דְּהוּוּ אֲזֻלִי עָאלוּ בְּהֵהוּא כְּרָם. חָמוּ חַד חוּיָא דְהוּוּ אֲתִי, וּפּוּמִיָּה פְתִיחָא (נ"א והוה לחיש בלישניה), וּמְלַהֲטָא בְּאַרְעָא בְּעַפְרָא. אֶשְׁתַּנִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן, וְקַטְפָּר יְדוּי בְּרִישִׁיהָ דְחוּיָא, שְׁכִיף חוּיָא, מֵאִיךְ פּוּמִיָּה. וְחָמָא לִישְׁנִיהָ מְרַחִישׁ. אָמַר לִיהָ חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאִימָא לְהֵהוּא חוּיָא עֲלָא, דְּהָא רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּעֲלָמָא שְׁכִית. עֵילִיָּה לְרִישִׁיהָ לְחַד נוֹקְבָא דְעַפְרָא. אָמַר גּוּזַר אֲנָא, כְּשֵׁם דְתַתְּאָה אֶתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא דְעַפְרָא, כֵּן עֲלָאָה יִתְחַזֵּר לְנוֹקְבָא דְתַהוּמָא רַבָּא.

רַחִישׁ רַבִּי שְׁמַעוֹן בְּצִלוֹתָא, עַד דְּהוּוּ מְצַלִּי שְׁמַעוֹן חַד קָלָא, פּוּטְקָרָא דְקִיטְפָּא עוּלוּ לְאֶתְרֵיכּוּ, קַטְפִּירָא דְבוּרֵינִי לֹא שְׂרָאָן בְּעֲלָמָא, דְּהָא, רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאִי בְּטִיל לֹוֹן. זַכָּאָה אֲנִת רַבִּי שְׁמַעוֹן, דְּמֵאֲרַךְ בְּעֵי בִיקְרָךְ עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא. בְּמִשָּׁה פְתִיב (שמות לט) וַיַּחַל מִשָּׁה וְגו', דְּמִשְׁמַע דְּאֶחִיד לִיהָ פְּרַגּוּדָא, וְאֲנִת רַבִּי שְׁמַעוֹן גּוּזַר, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְקַיֵּים. הוּא גּוּזַר, וְאֲנִת מְבַטֵּל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אדהכי חמא דנהיר שמשא, ואתעבר ההוא אוכמא, אמר רבי שמעון, ודאי הא עלמא אתבסם, עאל לביתיה ודרש, (תהלים יא) כי צדיק יי' צדקות (בראשית כ"ג ע"א) אהב ישר יחזו פנימו. מאי טעמא כי צדיק יי' צדקות אהב, משום דיישר יחזו פנימו. מאי פנימו. פנים עלאין דבני עלמא, בעון למבעי רחמי מניה, על כל מה דאצטריכן.

אמר ליה רבי אלעזר בריה, אי הכי ישר יחזו פנימו מבעי ליה, או ישרים יחזו, מאי ישר יחזו. אמר ליה רזא עלאה, דאינון (קל"ב) ימי קדם דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. וימי עולם, דזעיר אנפין, דאינון אקרון פנימו, (דאינון) חמאן בארע מישר מה דאצטריך למחמי.

[זוהר חלק ג' - דף ט"ו ע"ב]

דתאנא בשעתא דקודשא בריך הוא אשגח בעלמא, וחמא דמתפשין עובדיהון דבני נשא לתתא, אתגלייא עתיקא קדישא בזעיר אנפין, ומסתכלן כל אינון אנפין באנפין סתימין, ומתברכן פלהו. מאי טעמא מתברכן. משום דמסתכלין אלין באלין בארע מישר, דלא סטו לימינא ולשמאלא, הדיא הוא דכתיב (דף ט"ו ע"ב) ישר יחזו פנימו. ומתברכן פלהו, ומשקיין דא לדא, עד דאתברכן פלהו עלמיא. ומשתכחי פלהו עלמין פחד, וכדין אתקרי (זכריה יד) יי' אחד ושמו אחד.

וכד חובי עלמא סגיא, אסתים עתיקא קדישא, ולא משגחין אנפין באנפין, וכדין דיגין מתערי בעלמא, וכורסון רמיו, ועתיק יומין אסתים, ולא אתגלייא. הדיא הוא דכתיב, (דניאל ז) חזה הוית עד די כורסון רמיו ועתיק יומין יתיב. עד די כורסון רמיו, דאינון פתרין עלאין, דמשקיין לכלהו אחרנין, לאוקומי בקיומייהו. ומאן אינון. אבהן. ועתיק יומין יתיב, ולא אתגלייא. וכדין מהפכין חייבי עלמא רחמי לדינא.

תאנא. מסטרא דאימא, נפקין גרדיגין נימוסין קליפין, ואחדין בקולפוי דגבורה, שלטין על רחמי, כמה דאת אמר (במדבר טז) הנועדים על יי', על יי' ממש. וכדין אשתכחו עלמין חסרין, (ס"א קטירין) דלא שלמין, וקטטותא אתער בכלהו.

וכד בני עלמא מכשרין עובדיהון לתתא, מתבסמן דיגין, ומתעברן, ומתערי רחמי ושלטן על ההוא בישא דאתער מן דינא קשיא. וכד מתערן רחמי, חדוה וניחומין משתכחין, משום דשליטין על ההוא בישא. הדיא הוא דכתיב, (שמות לב) וינחם יי' על הרעה. וינחם משום (דשלטא על הרעה) דאתפפיא דינא קשיא, ושלטין רחמי.

תאנא, בשעתא דמתבסמן דיגין, ושלטין רחמי, כל פתרא וכתרא תב בקיומיה, ומתברכאן פלהו פחדא. וכד תייבין כל חד וחד לאתריה, ומתברכאן פלהו פחדא,

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ומתבסמא אימא בקלדיטי גליפין ותייבין לסטרהא, כדין אקרי תשובה שלימה, ואתכפר עלמא, דהא אימא בחדוותא שלימתא יתבא, דכתיב, (תהלים קיג) אם הבנים שמחה, וכדין אתקרי יום הכפורים, דכתיב ביה (ויקרא טז) לטהר אתכם מכל חטאתיכם. ומתפתחין ג' תרעין דסטרין גליפין.

תאנא, כתיב והיה פי יחטא ואשם, מהו פי יחטא, ולבסוף ואשם. אלא הכי תאנא, פי יחטא מאינן חובין דאקרון חטא, דכתיב מכל חטאות האדם. ואשם: כמה דאת אמר (במדבר ה) האשם המושב ליי'. ואשם: ויתקן, כלומר אם יתקן עובדוי, והשיב את הגזלה אשר גזל. אמר רבי יוסי ממשמע דכתיב והשיב, וישיב לא כתיב אלא והשיב, והשיב דייקא.

תניא, בארבע תקופין דשתא, קלא אתפסק, ודינין מתערין, ותשובה תליא עד דאתתקן. וכד דינין מתערין, קלא נפיק, וד' וויין (ס"א זימנין) דעלמא, סלקין ונחתין. כרוזא קרי, ולית מאן דישגח ויתער. וקודשא בריך הוא זמין, אם יתובון יתוב, ואי לאו, (כלא ס"א קלא) אתפסק, ודיניא אתעבידו וכדין אתקרי ויתעצב, ויתעצב בבתי בראי.

אמר רבי יהודה, תנינן, מן יומא דאתחרב בי מקדשא, לית יומא דלא אשתכח ביה רתחא בישא. מאי טעמא. משום דתנינן, אמר רבי יודאי אמר רבי ייסא, נשבע הקדוש ברוך הוא שלא יפנס בירושלם דלעילא, עד שיפנסו ישראל בירושלם דלתתא. ובגין כך, רתחא אשתכח בעלמא.

אמר רבי יוסי, (ויקרא יח) כתיב ערות אביך וערות אמה לא תגלה. וכתיב, אמה היא לא תגלה ערותה. ותנינן אמה היא ודאי. הא אם גלה עריותה, למאן בעי לאתבא לה, ודאי לתקנא. מאי דגלי.

דתניא כד סגיא יצרא בישא בבר נש, לא סגי אלא באינן עריין, וכלהו חובי אחידן בההוא עריא. וכתיב לא תגלה. כד אתתקן, אתתקן לקבל ההוא דגלי, ודא אקרי תשובה.

אמר רבי יצחק, כל חובי עלמא אחידן (ס"א דא) בדא, עד דאימא אתגליא בגיניהון. וכד איהי אתגליא, כל אינן בנין אתגליין (בגינה). וכתיב (דברים כב) לא תקח האם על הבנים. וכד אתתקן עלמא לתתא, אתתקן כלא, עד דסלקא תקוונא לאימא קדישא, ומתתקנא, ואתפסיא ממה דאתגליא. ובגין כך כתיב, (תהלים לב) אשרי נשוי פשע פסוי חטאה, וכדין אקרי תשובה, תשובה ודאי. וכדין יום הכפורים אתקרי, כמה דכתיב, (ויקרא טז) מכל חטאתיכם לפני יי' תטהרו.

[זוהר חלק ג' - דף ט"ז ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי (דף ט"ז ע"א) יהודה אימתי אתקרי תשובה. כד אימא מתפסיא וקיימא בחדוה על בנין, דכתיב, (תהלים קיג) אם הפנים שמחה. ותבאת בקיימא ומאן דהוה סגיר, תב לאתריה. וכלהו תבין חד לחד, ומתברכאן כל חד וחד, וכדין אתקרי תשובה (שלימתא), תשובה סתם לאכללא כלא.

אמר רבי יצחק, כד מתפשר עלמא, כוליה מתפשר כחדא. כתיב (תהלים קח) פי גדול מעל שמים חסדך. מעל שמים, דסלקא לעילא מאתר דאקרי שמים. ומאי איהו. דא איהי אימא. והיינו דאקרי תשובה.

רבי יהודה אמר, דייקא דכתיב מעל שמים. אלמלא כתיב על שמים, משמע ההוא אתר דקיימא על שמים, ולא יתיר. פיון דאמר מעל שמים, משמע ההוא אתר דקיימא על השמים לעילא לעילא. (ס"א ומאי איהי אימא, והיינו דאקרי תשובה.)

דתאנא, בההוא זמנא דמתכשרן עובדין לתתא, ואימא בחדוותא, אתגליא עתיקא קדישא, ותב נהורא לזעיר אנפין, וכדין כלא בחדוותא, כלא בשלימו, כלא אשתכחו בברכאן, ורחמין זמנין, ועלמין פלהו בחדוותא, תדא הוא דכתיב, (מיכה ז) ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו. מאן ישוב. ישוב עתיקא קדישא לאתגלייא בועירא, ישוב לאתגלייא דהוה סתים בקדמיתא, וכלא אתקרי תשובה.

אמר רבי יהודה, כלא בכלל, כלא סתם. וכתיב (דברים יג) למען ישוב יי מחרון אפו ונתן לך רחמים. אמר רבי יצחק, כלא הוא ודאי, והא אוקימנא מלי קמיה דרבי שמעון.

והשיב את הגזלה, תמן שאילו חברייא, מפני מה בגזלה כתיב, והשיב את הגזלה ולא יתיר. אלא הא אוקימנא, דא שוי דחילו עלאה פתתאה. ודא דגניב, שוי דחילו תתאה לקבליה, ולא דחילו עלאה.

מה כתיב לעילא, נפש פי תחטא. (י"ג ע"ב) כדקאמרן, דאורייתא וקודשא בריך הוא תווהין עליה, ואמרי נפש פי תחטא וגו'. וכתיב נפש פי תמעול מעל וגו'. או נפש פי תשבע וגו'. אמר רבי יצחק, נפש כתיב, ולא רוח, ולא נשמה. והכא גופא (ס"א רוחא) ונפש. דכתיב, והיה פי יחטא ואשם והשיב את הגזלה. מאן דבעי לתקנא עובדוי, כמה דאמרן והשיב. מאן והשיב, אלא כמאן דיתקן עובדין, בגין דיתבי מבועי מיא לאתרייהו, לאשקאה נטיען, דהא הוא גרים בחובוי לאתמנעא מנייהו. ועל דא והשיב את הגזלה וגו'. כמה דאתמר. (ע"כ)

רבי אבא הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, עאל רבי אלעזר בריה, אמר רבי שמעון, כתיב, (תהלים צב) צדיק כתמר יפרח וגו'. צדיק כתמר, מאי כתמר. דהא מפל אילני

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עֲלֵמָא לִית דְּמַתְעַכְבּ לְאַפְרָחָא, כְּמוּ תַמְר. דְּסֻלִיק לְשִׁבְעִין שָׁנִין. מֵאֵי טַעְמָא פְתָמַר.
אֲלֵא אַף עַל גַּב דְּקָרָא אֶסְהִיד, חֲבַרְיָא פְלִהוּ לָא בְעוּ לְגַלְאָה.

אָבֵל צְדִיק פְתָמַר יִפְרָח, עַל גְּלוּתָא דְּבַבֵּל אֲתַמַּר, דְּהָא לָא תַבַּת שְׁכִינְתָא
לְאַתְרָהָא, אֲלֵא בְסוּף שִׁבְעִין שָׁנִין. הָדָא הוּא דְכְתִיב, (ירמיה כט) כִּי לְפִי מְלֹאת לְבַבֵּל
שִׁבְעִים שָׁנָה אֶפְקוּד אֲתָכֶם. וְדָא הוּא צְדִיק פְתָמַר יִפְרָח, דְּסֻלִיק דְּכַר וְנוֹקְבָא
לְשִׁבְעִין שָׁנִין. צְדִיק: דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, הָדָא הוּא דְכְתִיב, (תהלים יא) כִּי צְדִיק
יִי צְדָקוֹת אֱהַב. וְכְתִיב, (שמות ט) יִי הַצְדִיק. וְכְתִיב, (ישעיה ג) אֲמַרו צְדִיק כִּי טוֹב.

כְּאָרוּ בַלְבָּנוּן יִשְׁגָּא, מֵהוּ אָרוּ. דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. דְכְתִיב, בַּחֲזוֹר כְּאָרוּזִים. (ס"א)
דִּיתִיב עַל כּוֹרְסִיא דִיעֻקֵּב שְׁלִמָא) בַּלְבָּנוּן יִשְׁגָּא, בַּלְבָּנוּן וְדָאֵי, וְדָא הוּא עֵדֵן דְלַעֲלֵלָא,
דְעֲלִיָּה פְתִיב (ישעיה סד) עֵינַי לֹא רָאִתִּי אֱלֹהִים וּזְלַתְךָ. וְהָאֵי אָרוּ, בַּהֲהוּא אֲתַר
עֲלָאָה, יִשְׁגָּא.

וְדָא בְּגְלוּתָא בְתַרְאָה הוּא כְּהָאֵי אָרוּ, דְאַתְעַכְבּ לְסַלְקָאָה. וּמִשְׁעֵתָא, דְסֻלִיק עַד
דְקָאִים בְּקִיּוּמֵיהָ, הוּא יוֹמָא. וְשִׁירוּתָא דִיוֹמָא אַחְרִינָא, עַד דְעֵבִיד צַל בְּנֵהוּרָא
דִּימָמָא. וְאָרוּ לָא סֻלִיק, אֲלֵא בְעַדוּנָא דִּמְיָא. כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (במדבר כד) כְּאָרוּזִים
עַלֵי מַיִם. כִּף אָרוּ בַלְבָּנוּן יִשְׁגָּא. דְמַתְמָן נִפְיָא מְבוּעָא וְנִהְרָא דִּמְיָא, לְאַשְׁקָאָה.
וְאָרוּ, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, דְכְתִיב, (שיר השירים ה) בַּחֲזוֹר כְּאָרוּזִים.

[זוהר חלק ג' - דף ט"ז ע"ב]

שְׁתוּלִים בְּבֵית יִי, לְזַמְנָא דְמַלְכָּא מְשִׁיחָא. בַּחֲצֹרוֹת אֱלֵהֵינוּ יִפְרִיחוּ, בְּתַחֲיִית
הַמַּתִּים. עוֹד יְנוּבוּן בְּשִׁיבָה, בַּהֲהוּא יוֹמָא דִּישְׁתַּכַּח עֲלֵמָא חְרוּב. דְשָׁנִים וְרַעֲנָנִים
יְהִיו, לְבַתֵּר דְכְתִיב, (ישעיה יו) הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה, וְכַדִּין (תהלים קד)
יִשְׂמַח יִי בְּמַעֲשָׂיו פְתִיב. וְכַל כִּף (דף ט"ז ע"ב) לְמָה (תהלים צב) לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר יִי
צוּרֵי וְלֹא עוֹלָתָהּ בּוֹ.

תּו פְתַח וְאָמַר, (משלי טז) אִישׁ תְּהַפּוּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן וְנִרְגָן מִפְרִיד אֱלוֹף. אִישׁ
תְּהַפּוּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן, כְּמָה דְאֲמַרְן, חִיִּיבֵיָא עֲבָדֵי פְגִימוּ לְעֵילָא. וְנִרְגָן מִפְרִיד אֱלוֹף,
מִפְרִיד אֱלוֹפוֹ שֶׁל עוֹלָם, וְדָא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא.

דְּבַר אַחַר אִישׁ תְּהַפּוּכוֹת יִשְׁלַח מְדוֹן. מֵהוּ יִשְׁלַח. יִשְׁלַח לְאֵינּוֹן נְטִיעֵן. מְדוֹן:
דִּינְקָן מְסֻטְרָא דְדִינָא. וְנִרְגָן מִפְרִיד אֱלוֹף, כְּמָה דְאֲמַרְן, חִיִּיבֵיָא עֲבָדִין פְּגִימוּ
לְעֵילָא. מִפְרִיד: דִּיחֻדָּא לָא אֲשַׁתְּכַח, מִפְרִיד, לְמִטְרוּנֵיתָא מִמְלַכָּא. וְלְמַלְכָּא
מִמְטְרוּנֵיתָא. וּבְגִין כִּף לָא אֲקָרִי אַחַד, דְאַחַד לָא אֲקָרִי, אֲלֵא כַּד אֵינּוֹן בְּזוּגָא חֲדָא.
וּוִי לְאֵינּוֹן חִיִּיבֵיָא דְעֲבָדִין פְּרוּדָא לְעֵילָא. וְכַפִּין אֵינּוֹן צְדִיקֵיָא, דְאֵינּוֹן מְקִימֵן
קִיּוּמָא דְלַעֲלֵלָא, וְכַפִּין אֵינּוֹן מְאָרִיָּהוֹן דְתִשׁוּבָה דְתִיִּבִין כְּלָא לְאַתְרֵיהוּ.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא תנינן, אַתְר דְּבַעְלֵי תְּשׁוּבָה יְתִבֵי, צְדִיקִים גְּמוּרִים לֹא יְתִבֵי בֵּיהּ. מַאי טַעְמָא. אֲלֵא אֵינּוֹן אֲתַתְּקֵנוּ בְּאַתְר עֲלָאָה, בְּאַתְר דְּשִׁקְיוֹ דְּגִנְתָּא מְשִׁתְּכַח מִתְּמֵן. וְדָא הוּא תְּשׁוּבָה. וְעַל דָּא אֲקָרוּן בְּעֵלֵי תְּשׁוּבָה. וְאַלִין אֲתַתְּקֵנוּ בְּאַתְר אַחְרָא, דְּאֲקָרֵי צְדִיק.

וְעַל דָּא אֲלִין יְתִבִין בְּאַתְר עֲלָאָה, וְאַלִין יְתִבִין בְּאַתְר זׁוּטְרָא. מַאי טַעְמָא. אֲלִין תִּיבִין מִיָּא לְאַתְרֵיהוּ, מֵאַתְר עֲלָאָה דְּנִהְרָא עֲמִיקָא, עַד הוּא אַתְר דְּאֲקָרֵי צְדִיק. וְצְדִיקִים גְּמוּרִים, נִגְדִין לֹון מִהוּא אַתְר דְּאֵינּוֹן יְתִבֵי, לְהֵאֵי עֲלָמָא. וְעַל דָּא אֲלִין עֲלָאִין וְאַלִין תַּתְּאִין. זַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּמֵאֲרֵי תְּשׁוּבָה. וְזַכָּאָה חוּלְקִיהוֹן דְּצְדִיקֵיָּא, דְּבִגְיָנִיהוֹן עֲלָמָא מִתְּקֵיָּמָא.

הָדָא הוּא דְּכְתִיב וְהָיָה כִּי יַחְטֵא וְאִשָּׁם וְגו'. מַה כְּתִיב לְעֵילָא, אוּ מִצָּא אֲבָדָה וְכַחֵשׁ בַּהּ וְגו', דְּהָא בְּגִין דָּא אֲסַתְּלֵק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכָלָא. כְּבִיכּוֹל קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לֹא אֲשַׁתְּכַח בְּקִיּוּמֵיהּ, דְּהָא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל אֲתַפְּרֵשָׁא מֵאַתְרָהָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (ירמיה ז) אֲבָדָה הָאֲמוּנָה. (ל"ה, קצ"א) מַאי אֲמוּנָה. דָּא כְּנִסְתָּא יִשְׂרָאֵל. כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר (תהלים צב) וְאֲמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. אֲבָדָה הָאֲמוּנָה כְּמָה דָּאֲתָא אֲמַר (ירמיה ט) עַל מַה אֲבָדָה הָאָרֶץ, וְכֹלָא חַד.

וְהָא אוּקְיָמְנָא אֲבָדָה, וְלֹא נִאֲבַדְתָּ, וְלֹא אֲבוּדָה. כְּגוּוּנָא דָּא, (ישעיה נז) הַצְדִיק אֲבָד, אֲבוּד, אוּ נִאֲבַד, לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֲבָד. הָדָא הוּא דְּכְתִיב אֲבָדָה הָאֲמוּנָה, בְּגִין כִּף וְהִשִּׁיב אֶת הַגְּזֻלָּה אוּ אֶת הָאֲבָדָה וְגו'.

רַעִיָּא מִהֵימְנָא אֲמַר רַעִיָּא מִהֵימְנָא, דְּוִכְתִּין אֵית בְּגִיָּהֶנּוּ, רְשִׁימִין לְמַחְלֵי שַׁבְּתוֹת בְּפִרְהֵסִיָּא, וְלֹא חוּרִין בְּתִיּוּבְתָא מֵאוּתוֹ חִלוּל. וּמִמְנָן עֲלֵייהוּ. וְאוּף הֲכִי דְּוִכְתִּין אֵית בְּגִיָּהֶנּוּ, לְאֵינּוֹן דְּמַגְלֵי עֲרִינִין. וְלְאֵינּוֹן דְּמַגְלִין פְּנִים בְּתוֹרָה שְׁלֹא כְּהִלְכָה. וְלְאֵינּוֹן דְּשַׁפְּכִין דָּם נְקִי. וְלְאֵינּוֹן דְּאוּמִין לְשַׁקְרָא. וְלְאֵינּוֹן דְּשַׁכְּבִין עִם נְדָה. אוּ בַת אֵל נִכְר. אוּ זוּנָה. אוּ שַׁפְּחָה. וְאוּף הֲכִי, לְעוּבְר עַל שִׁס"ה לֹא תַעֲשֶׂה. לְכֹל חוּבָא, אֵית דְּוִכְתָּא בְּגִיָּהֶנּוּ, וּמִמְנָא עֲלֵיהּ.

וְשִׁטְן יִצְר הָרַע דִּילֵיהּ, מִמְנָא עַל כְּלָהוּ חוּבִין, וְדוּכְתִין וּמִמְנָן דִּילֵיהּ. וְאֵי הָדָר בְּתִיּוּבְתָא, מַה כְּתִיב, (ישעיה מה) מַחֲתִי כְּעַב פְּשָׁעִיךָ, אֲתַמְחוּ רְשִׁימִין דְּרְשִׁיעֵיָּא דְּדוּכְתָא דְּגִיָּהֶנּוּ מְכָל חוּבָה וְחוּבָה.

וְאֵית חוּבִין רְשִׁימִין לְעֵילָא, וְלֹא לְתַתָּא. וְאֵית דְּרְשִׁימִין לְתַתָּא, וְלֹא לְעֵילָא. וְאֵית דְּרְשִׁימִין לְתַתָּא וְלְעֵילָא. אֲתַמְחוּן לְתַתָּא אֲתַמְחוּן לְעֵילָא, בְּתַר דְּאִהְדָּר בְּתִיּוּבְתָא. וְעוּד אוּקְמוּהָ מֵאֲרֵי מִתְּנִיתִין, רְשַׁע עוֹנוֹתֵינוּ חֲקוּקִים לוּ עַל עֲצָמוֹתֵינוּ. צְדִיק, זְכוּתֵינוּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חקוקים לו על עצמותיו. אמאי. בגין למהוי רשימין בין בעלי חוביהון, לאשתמודעא בהו, וקלא נפיק עליה, האי רשע איהו ישרפו עצמותיו בגיהנם.

ואוקימנא, נשמות של רשעים הן הן המזיקים בעולם. ודינא דלהון אוקמוה עלייהו מארי דנשמתהון מתניתין, נשרפת ונעשית אפר תחת כפות רגלי הצדיקים. ובמאי אתוקדון. באש דכורסיא, דאתמר ביה, (דניאל ז) כורסייה שביבין די נור גלגלוהי נור דליק. (ונהר דינור נגיד ונפיק) מד' חיוון דאשא, דסחרין לכורסיא דדין, דאיהו אדני, דינא דמלכותא דינא.

וההוא נהר, אתמר ביה, (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי. נשמתהון דצדיקייא, טבלין ומתדכין ביה. ונשמתהון דרשיעי, נדונין ביה, ואתבעירו קמיה, פקש לפני אש, והיינו אש אוכלת אש. יהוה איהי חמה. גרתיקה דיליה, אדני. לשמור (דף י"ו ע"א) והיינו רזא דאוקמוה, לעתיד לבא מוציא הקדוש ברוך הוא חמה מגרתיקה צדיקים מתרפאין בה, ורשעים נדונין בה.

ומחיוון דכורסיא דדינא, הוה נחית אריה דאשא למיכל קרבנין, אינון דממנן, על כל אבר דחב מתבל קטיגור אחד, כמה דאוקמוה, עשה עבירה אחת, קנה לו קטיגור א'. ומיד דנחת אש של גבוה, ואוקיד לון לאלין אברין ופדרין ואמורין דפרים וכבשים ועתודים ועזים. יהוה דנחית כאריה דאשא לאוקדא לון, אתוקדון אברים דלהון, אתוקדון מחבלים דממנן עלייהו, ומתכפרין חובין דישראל, דאינון אברים דשכינתא.

בההוא זמנא, חיוון מתקרבין דממנן על זכוון, דאינון מכורסיא דרחמי, דאיהי תשובה, אימא עלאה. ובמה מתקרבין. בשם ידו"ד, דעאל בהון. ובגין דא, קרבן לידו"ד. דלית מאן דיכיל לק רב חיוון ויסודין, לאעלאה שלם בינייהו, אלא שמייה, דקריב בשמייה מים לאש, ולא מכבה דא לדא, וקריב רוחא לעפרא, ולא מפריד ליה.

בההוא זמנא, אינון שלמים חיוון ויסודין, ואתקריאו קדשים, דלית טמאים בינייהו. ועוד, שלמים דא ה' בתראה, דאיהו שלימו דעמודא דאמצעיתא, בכל היות דכלילן ביה, לכל שית סטרין דיליה, דאינון שית ספיראן.

ורזא דמלה, חתם רום ופנה למעלה, ביה"ו, לימינא דחסד. בהו"י, לשמאלא דגבורה. וה"י, בעמודא דאמצעיתא. יו"ה בנצח. בהוד הי"ו. ביסוד וי"ה. אילנא דאחיד לון פלהו, תפארת. עץ עושה פרי. ובגין דא מקום שיפול העץ, שם יה"ו. ואוף הכי בכל הויה, ה' בתראה שלמים לה. ולכל הוויין, דאחידן בה. כגוונא דא, יה"ו עם ה', יהוה. הו"י עם ה', הויה. וה"י עם ה', וה"ה ואוף הכי שאר הוויין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואינון ח”י אתון דשית סטרין, דכלילן בצדיק חי עלמין, ועם ה’ אתעביד חי”ה. ורזא דמלה איהי ה’, כגון תיבת נח, דאתפניש בה מפל מין ומין, דאינון שנים שנים שבעה שבעה לקרבנא. שנים שנים ארבעה. שבעה שבעה ארבעה עשר. הא י”ח. ותיבה ה’, בה אשתלים חיה.

(ס”א פתח ואמר באתי לגני וגו’) וצדיק איהו פליל ו’ דרגין. ובגין דא תקינו למפתר ביה חלמא בג’ שלומות, בג’ פדיונות, דאיהו ו’, בחושבן ו’. ואיהו סלם דחלמא דיעקב, פליל ו’ ספיראן. מוצב ארצה, שכנינתא תתאה, ודא ה’ תתאה. וראשו, דא י’, ביה איהו צדיק שביעי. מגיע השמימה, דא אימא עלאה, ודא ה’ עלאה, דמסטרא דחלמא, ה’ שלטא על י’, דאיהו רישא דסולמא, ה”י מן אלקים. ובגין דא, (בראשית כח) והנה מלאכי אלהים עולים וגו’, ולא מלאכי ידו”ד.

אתון כסדרן, עולים בחלם, דאיהו פתר על ד’ אתון, דאתפשטותא דלהון, מחכמה עד מלכות קדישא. בגין דחכמה איהי י’, בינה ה’, שית ספיראן ו’, מלכות ה’ בתראה. חלם פתר על כל אתון. (ע”כ רעיא מהימנא) (כאן חסר ותמצאהו לקמן דף רמ”ו ע”ב ד”א ויחלום וכו’)

(ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם. רבי אבא פתח (שיר השירים א) הגידה לי שאהבה נפשי וגו’, אם לא תדעי לך היפה בנשים צאי לך וגו’, הני קראי אוקמוהו חברייא במשה, בשעתא דהוה סליק מעלמא, דאמר (במדבר כז) יפקוד יי’ אלהי הרוחות לכל בשר וגו’, אשר יצא לפניהם וגו’, ותנינן דעל גלותא אתמר.

ותא חזי, הני קראי כנסת ישראל אמרן למלכא קדישא. הגידה לי שאהבה נפשי, כמה דאת אמר (שיר השירים ג) את שאהבה נפשי ראיתם. ולמלכא קדישא אתמר, אנת שאהבה נפשי איכה תרעה.

בספרא דרב המנונא סבא אמר, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכח ביה בקודשא בריך הוא, כפיכול קודשא בריך הוא בשלימו, ורעי ברעותא ליה (ולאחרנין זן ליה) לגרמיה, מיתהוא יניקו דחלבא (ס”א דמלכא) דאימא עלאה, ומיתהוא יניקו דאיהו יניק, אשקי לכל שאר אחרנין, ויניק לון. ואוליפנא דאמר רבי שמעון, כל זמנא דכנסת ישראל אשתכחת בקודשא בריך הוא, קודשא בריך הוא בשלימו, בחדוה, ברכאן ביה שריין, ונפקין מניה לכל שאר אחרנין. וכל זמנא דכנסת ישראל לא אשתכחת ביה בקודשא בריך הוא, כפיכול ברכאן אתמנעו מניה ומכל שאר אחרנין.

ורזא דמלתא, בכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, ברכאן לא שראן עלוי, ועל דא קודשא בריך הוא געי ובכי, כמה דאת אמר (ירמיה כ”ה) שאג ישאג על נהוה. ומאי אומר, אוי שהחרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי וכו’.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף י"ז ע"ב]

ובשעתא (דף י"ז ע"ב) דכנסת ישראל נפקת בגלותא, אמרת קמיה, הגידה לי שאהבה נפשי, אנת רחימא דנפשאי, אנת דכל רחימו דנפשי בך. איכה תרעה, איך תזון גרמך, מעמיקא דנחלא דלא פסיק. איך תזון גרמך מנהירו דעדן עלאה. איכה תרביץ בצחרים, איך תזון לכל אינון אחרנין דאשתקיין מנך תדירא.

סדר הלימוד ליום טז אדר [יום 164 בשנה]

ואנא הוינא אתונא מנך בכל יומא, ומשתקיא, ואשקינא לכל אינון תתאי, וישראל אתוננו בי, והשתא שלמה אהיה פעוטיה, איך אהוי מתעטפא, בלא ברכאן, פד יצטרכון אינון ברכאן, ולא ישתכחון בידי. על עדרי חבריה, היאך איקום עלייהו, ולא אהיה רעיא להו, וזנא להו. עדרי חבריה, אלין אינון ישראל, דאינון בני אבהו, דאינון רתיכא קדישא לעילא.

אמר ליה קודשא בריך הוא, שבוק אנת דידי, דהא דידי מלה טמירא הוא לאתידע. אבל אם לא תדעי לך, לגרמך, הרי לך עיטא. היפה בנשים, כמה דאת אמר הנך יפה רעיתי. צאי לך בעקבי הצאן, אלין אינון צדיקיא, דאינון נדשין בין עקבין, ובגיניהון יהיב לך חילא לקיימא. (ועם כל דא) ורעי את גדיותיך על משכנות הרועים, אלין אינון תנוקות של בית רבן, דעלמא מתקיימא בגיניהון, ויהבין חילא לכנסת ישראל בגלותא. משכנות הרועים, אלין בתי רבן אתר בית מדרשא דאשתכח אורייתא בהון תדירא.

דבר אחר אם לא תדעי לך היפה בנשים וגו'. תא חזי, בשעתא דצדיקיא אשתכחו בעלמא, ואינון תנוקות של בית רבן משתכחי ולעאן באורייתא, יכלא כנסת ישראל לקיימא עמהון בגלותא. ואי לאו, כפיכול היא ואינון לא יכלי לאתקיימא בעלמא. ואי זכאין אשתכחו, אינון אתפסן בקדמיתא. ואי לא, אינון גדיין דעלמא מתקיימא בגיניהון, מתפסין בקדמיתא, וקודשא בריך הוא סליק לון מעלמא, אף על גב דלא אשתכח בהו חובה. ולא דא בלחודוי, אלא רחיק מגיה לכנסת ישראל ואתגלייא בגלותא.

הדא הוא דכתיב אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם. אמאי יחטא. לאשמת העם, בגין חובי עלמא דגרמו האי, לאשמת העם ודאי, ולא לאשמה דיליה. יחטא: יגרע טוביה, ודאין דיניה בכלא, כמה דאת אמר (מלכים א א) והייתי אני ובני שלמה חטאים. דבר אחר אם הכהן המשיח, דא קודשא בריך הוא פדקאמרן. יחטא, יגרע מן כנסת ישראל ומעלמא, דלא יהיב להון ספוק ברכאן. אמאי. איהו לאשמת העם ודאי, בגין חובה דעמא היא. (ויקרא ד) אם הכהן המשיח יחטא. רבי יצחק

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פתח, (שמות לב) זכור לאברהם ליצחק ולישראל עבדיך, האי קרא קשיא, הכי מבעי ליה למכתב, זכור לאברהם וליצחק ולישראל, מאי ליצחק. אלא הכי תנינן, בכל אתר שמאלא אתפליל בימינא, ובכללא דימינא הוא. דהאי ימינא, אתתקנת לעלמין, לאכללא ביה שמאלא. ועל דא לא פליג, בגין לאכללא ליה ביה באברהם. ובגין כך לאברהם ליצחק (דייקא) פללא חד. (אבל) ולישראל, דהא בתרווייהו לון בגדפוי (ס"א בכתפוי), והוא שלים בכלא.

אשר נשבעת להם בך. אומאה אומי קודשא בריך הוא לאבהן, באבהן דלעילא הדא הוא דכתיב אשר נשבעת להם בך, באינן דלעילא באינן דשראן בך. ותדבר אליהם ארבה את זרעכם וגו'. אשר אמרתי, אשר אמרת מבעי ליה. אלא קודשא בריך הוא אמר בך לאבהן, זמנא ותרין זמנין. אשר אמרתי: דצביתי ברעו נפשי, דהא אמירה רעותא הוא, הדא הוא דכתיב, (מלכים א ח) אדני אמר לשכון בערפל. ועוד מה תאמר נפשך ואעשה לך.

ונחלו לעולם, מאי לעולם. עולם דלעילא, דאחידא ביה תהיא ארץ, ואתזנת מההוא עולם, ואי האי ארץ אתרכת, במאי הוא. לאשמת העם הוא דהוי.

[זוהר חלק ג' - דף י"ח ע"א]

רבי יצחק אמר, אם הכהן המשיח יחטא, דא כהן דלתתא, דאתתקן לעבודה ואשתכח ביה חטאה, לאשמת העם הוא דהוי ודאי. ווי לאינן דסמיכין עליה, (דף י"ח ע"א) כגוונא דא, שליחא דצבורא דאשתכח ביה חטאה, (בגין דעמא לא אשתכחו זכאין קמיה קודשא בריך הוא) ווי לאינן דסמיכין עליה. אמר רבי יהודה, וכל שפן כהנא, דכל ישראל, ועלאין ותתאין פלהו אחידן (נ"א מחכאן) ומצפאן לאתברכא על ידי.

דהא תנינן, בשעתא דכהנא שארי לכוונא מלין, ולקרבא קרבנא עלאה, פלא אשתכחו בברכתא ובחדוותא. ימינא, שארי לאתערא. שמאלא אתפליל בימינא, וכלא אתאחיד ואתקשר דא בדא, ואתברכון פלהו כחדא. אשתכח, דעל ידא דכהנא, מתברכאן עלאי ותתאי, והא אוקמוה. ובגין כך בעי לקרבא קרבנא עליה, בגין דיתכפר חוביה.

אמר רבי יוסי, הא תנינן, דעל ידא דכהנא אתכפר חובא דבר נש, כד קריב קרבנא. השתא דאיהו חטי, מאן מקריב עליה, ומאן יכפר עליה. אי תימא דאיהו מקריב על נפשיה, הא איהו אתקלקל, ולא איהו פדאי דיתברכון עליה עלאי ותתאי. תתאי לא יתברכון על ידיה, כל שפן עלאי. אמר רבי יהודה, ולא. והא כתיב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, אמאי בעיא לכפרא עליה, בגין דאיהו חב יכפר על גרמיה, דכתיב וכפר בעדו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי חייא, הא ידיע באן אתר אתקשר כהנא רבא. ובאן אתר אתקשר כהנא אחרא, וההוא דאקרי סגן ידיעא. בגין כך, כהן אחרא קא מקריב קרבניה בקדמיתא, וסליק ליה עד ההוא אתר דאתקשר ביה. בתר דכהנא סליק לההוא אתר, לא מעכבין ליה לסלקא לאתריה, ולא תכפרא חוביה. ועל דא, אחרא קא מקריב עליה קרבניה. כיון דאחרא הוא מקריב, ולא מסתפקין כל כך על ידיה, לבתר איהו מקריב, ואינון עלאין, פלהו מתחברן לכפרא חוביה. ומלפא קדישא אסתפם על ידיהו. כגוונא דא, המתפלל וטעה יעמוד אחר תחתיו.

רבי אלעזר ורבי אבא הוו יתבי. אמר רבי אלעזר, חמינא לאבא ביומי דראש השנה ויום הכפורים, דלא בעי למשמע צלותא מכל בר נש, אלא אי קאים עליה תלתא יומין קודם, לדכפאה ליה. דרבי שמעון הוה אמר הכי, בצלותא דהאי בר נש דאנא מדכינא, אתכפר עלמא. וכל שפן בתקיעה דשופר, דלא מקבל תקיעתא דבר נש דלאו איהו חכים למתקע ברזא דתקיעה.

דתנינן, רבי ייסא סבא אמר, הני תקיעתא כסדרן. קדמאה, פלילא מכלא. תניינא, חדא כסדרא וחדא כסדרא, גבורה גדולה בינייהו. תליתאה, חד הכא וחד הכא גבורה בינייהו. פוסקא סלקא, ל קומטרא נחתא. חד תקיפא וחד רפיא. והא אוקמוה. ואינון עשרה. ואינון תשע. חד פללא דכלא.

ובהאי יומא מתעטרא יצחק, והוא רישא לאבהן. בהאי יומא כתיב, (ישעיה לג) פחדו בציון חטאים. בהאי יומא יצחק אתעקד, ועקיד כלא, ושרה מלילת (ס"א מיללת) וקול שופרא תקיף לחדא. זכאה חולקיה, מאן דעבר בינייהו, ואשתזיב מנייהו. אמר רבי אבא, בגין כך קרינן פרשתא דיצחק בהאי יומא, דבהאי יומא אתעקד יצחק לתתא, ואתקשר בההוא דלעילא. (נ"א באברהם) אימתי אתקשר. בשעתא דכתיב, (בראשית כב) ויעקוד את יצחק בנו וגו'.

אמר רבי אלעזר, בהאי יומא אעטר יצחק לאברהם, דכתיב, (בראשית כב) והאלהים נסה את אברהם. מאי נסה. כמה דאת אמר, (ישעיה מט) ואל עמים ארים נסי. (שמות יז) ויקרא שמו יי' נסי. מאי קא משמע לן. בגין דאשתכליל מינא ואשתלים. הדא הוא דכתיב והאלהים נסה את אברהם. והאלהים דייקא, ודא הוא (בראשית לא) ופחד יצחק.

רבי אבא אמר, כתיב (תהלים עה) פי אלהים שופט זה ישפיל וזה ירים. פי אלהים שופט, אלמלא דאעבר דינא דיצחק, באתר דיעקב שארי, (ס"א ואתסי) ואתחסי (ס"א ואתחסי) (ס"א ואתבסם) תמן, ווי לעלמא דיערע בגיניה, ורזא דמלה, (ישעיה סו) פי באש יי' נשפט. ודא הוא אתבסמותא דעלמא.

[זוהר חלק ג' - דף יח ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכיון דעאל באתרא דיעקב, ויעקב אחיד (דף יח ע"ב) ביה, פדין שכיד אשא, ואצטננו גומריה. לבר נש, דהוה רגיו, וחגר וזיין גרמיה, ונפק ברוגזיה לקטלא לבני נשא. חד חכימא קם על פתחא, ואחיד ביה, אמר אלמלא לא אחיד בי ואתתקף בי, הא קטולא בבני נשא אשתכח. בעוד דאתתקפו דא בדא, ואחיד דא בדא, אצטנן רוגזיה על דנפק לקטלא. נפק לאוכחא, מאן סביל רוגזא ותוקפא דדינא דהווא בר נש. הוי אימא, דא דקאים אפתחא.

כך אמר קודשא בריך הוא לישראל, בני, לא תדחלון, הא אנא קאים על פתחא, אבל אזדרו בהאי יומא והבו לי חילא. ובמה בשופר. דאי אשתכח קול שופר כדקא יאות, ומכווני ביה לתתא, ההוא קלא סליק, וביה מתעטרי אבהן, וקיימי במשפניה דיעקב. ועל דא בעי לאזדהרא בשופרא, ולמנדע בההוא קלא ולכוונא (ביה).

ולית לך קלא בשופרא, דלא סליק רקייעא חד. וכל אינון אוכלוסין דההוא רקייעא, יהבין אתר לההוא קלא, ומאי קא אמרי. (יואל ב) ויי' נתן קולו לפני חילו וגו'. וקאים ההוא קלא בההוא רקייע, עד דאתי קלא אחרא, ואתעתדו (ס"א ואתערו) כחדא, וסלקין בזווגא לרקייעא אחרא. ועל דא תנינו, אית קול דסליק קול, ומאי איהו. ההוא קלא דתקייעתא דישראל דתתא.

וכיון דמתחברן כל אינון קלין דלתתא, וסלקין לההוא רקייעא עלאה דמלכא קדישא שארי ביה, מתעטרן (ס"א מתעתדן) בלהו קמי מלכא, וכדין פורסוון רמיו וכורסייא אחרא דיעקב קאים ואתתקו. על דא אשכחנא בספרא דרב המנונא סבא, באינון צלותי דראש השנה, דהוה אמר, צלותא וקל שופרא (דההוא קול) דאפיק ההוא זכאה, דאשתכח מרוחיה ומנפשיה בההוא שופרא, דההוא קול סליק לעילא. ובההוא יומא קיימין ומשתכחי מקטרגין לעילא. וכד סליק ההוא קלא דשופרא, בלהו אתדחין קמיה, ולא יכלין לקיימא. זכאה חולקיהון דצדיקייא, דידעין לכוונא רעותא לקמי מאריהון, וידעין לתקנא עלמא בהאי יומא, בקל שופרא. ועל דא כתיב, (תהלים פט) אשרי העם יודעי תרועה. יודעי, ולא תוקעי.

בהאי יומא, בעי עמא לאסתכלא בבר נש שלים מכלא, דידע ארחוי דמלכא קדישא, דידע ביקרא דמלכא, דיבעי עליהו בעותא בהאי יומא. ולזמנא קל שופרא בכלהו עלמין, בכוונה דלבא, בחכמתא, ברעותא, בשלימו. בגין דיסתלק דינא על ידוי מן עלמא. ווי לאינון דשליחא דלהון לא אשתכח כדקא יאות, דהא חובי עלמא (עמא) אתיין לאדכרא בגיניה. הדא הוא דכתיב, אם הפהן המשיח יחטא, דהוא שליחא דכל ישראל, לאשמת העם הוא, בגין דדינא שריא עליהו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד שליחא הוא זכאה פדקא יאות, זכאין אינון עמא, דכל דינין מסתלקין מנייהו על ידיה, כל שפן כהנא, דעליה מתברכאן עלאי ותתאי.

אמר רבי אלעזר, ועל דא, פהן ולוי עד לא יסלק לפולחנא, בדקין אבתריה, וידעין ארחוי ועובדוי, ואי לא, לא סליק לפולחנא, וכן בסנהדרין למידן דינא.

[זוהר חלק ג' - דף יט ע"א]

ואי אשתכח פדקא יאות, יהבין עליה חומרא דמקדשא. ואי לא, לא סליק לפולחנא. הדיא הוא דכתיב, (דברים לג) וילוי אמר תומיק ואוריק לאיש חסידך. מפני מה זכה (אהרן) לאורים ולתומים, ולמפלח פולחנא. הוי אומר (דברים לג) אשר נסיתו וגו'. האומר לאביו ולאמו לא ראיתו וגו'. וכיון דאשתכחו באלין דרגין, פדין יורו משפטיק ליעקב וגו', ישימו קטורה וגו'. לשככא רוגזא, ולזמנא שלמא. וכליל על מזבחך, בגין דיתבסמון כלא, וישתכחון ברכאן בכלהו עלמין, פדין (דברים לג) בריך יי חילו וגו'. (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם וגו'. רבי שמעון פתח, (ישעיה לב) נשים שאננות קומנה שמענה קולי וגו'. כמה אית ליה לבר נש, לאסתכלא ביקרא דמאריה, בגין דישתכח בריה שלים קמיה קודשא בריך הוא, דכד ברא קודשא בריך הוא לבר נש (דף יט ע"א) ברא ליה שלים, כמה דאתמר, (קהלת ז) אשר עשה האלהים את האדם ישר וגו'. את האדם דכר ונוקבא. ונוקבא אתפלילת בדכורא, וכדין ישר כתיב. לבתר והמה בקשו חשבונות רבים.

תא חזי, מנוקבא דתהומא רבא עלאה, אשתכחת חד נוקבא רוחתא דכל רוחין, והא אוקימנא לילית שמה. והיא אשתכחת בקדמיתא לגבי אדם. ובשעתא דאתברי אדם, ואשתלים גופיה, אזדמנו על ההוא גופא אלף רוחין מסטרא דשמאלא. דא בדא לאעלא ביה, ודא בעא לאעלא ביה, ולא הוו יכלי, עד דגער בהו קודשא בריך הוא, ואדם הוה שכיב גופא בלא רוחא, וחיזו דיליה ירוקא הוה, וכל אינון רוחין סחרן עליה.

בההיא שעתא נחית עננא חד, ודחא (וזריק) לכל אינון רוחין. ובשעתא דא כתיב, (בראשית א) ויאמר אלהים תוצא הארץ נפש חיה והא אוקימנא, דנוקבא אתעברת מן דכורא מן ההוא נפש דאדם, והיא אפיקת ההוא רוחא, לנשבא ביה באדם, כליל מתרין סטרין פדקא חזי, הדיא הוא דכתיב, (בראשיתב) ויפח באפיו נשמת חיים והי האדם לנפש חיה. לנפש חיה ממש. ומאן דאסתפק בהאי, בגין דלא ידע, אי חיה זו היא חיה תתאה, או חיה דשמה ישראל, או מדכורא או מנוקבא. אבל לא כתיב לנפש החיה, אלא לנפש חיה סתם, דמשמע כלא.

וכד קם אדם, הוות נוקבתיה תקועה בסטרוי. וההיא נשמתא קדישא דביה, הוה אסגי להאי סטרא, ולהאי סטרא, וסגי להאי ולהאי, בגין דהכי אתפלילת. לבתר

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נסר קודשא בריך הוא לאדם, ותקין לנוקביה, הדיא הוא דכתיב (בראשית ב) ויבן יי' אלהים את הצלע וגו'. את הצלע הא אוקימנא, כמה דאת אמר (שמות כו) ולצלע המשכן. ויביאה אל האדם, בתקונהא ככלה לחופה.

כיון דחמת לילית דא, ערקת, והיא בכרכי ימא, ועד כען היא זמינא לאבאשא בני עלמא. וכד זמין קודשא בריך הוא לחרבא רומי רשיעתא, ולמהוי חורבן לעלמין, יסלק להאי לילית, וישרי לה להאי חורבא, בגין דהיא חורבנא דעלמא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לה) אך שם הרגיעה לילית ומצאה לה מנוח.

ובספרי קדמאי אמרי, דאיהי ערקת מן אדם מקדמת דנא, ואנן לא תנינן הכי, בגין דהא נוקבא דא אשתפחת עמיה, אבל עד לא קמת האי נפש (ס"א דהא נוקבא דא לא אשתכחת עמיה אבל עד לא אתתקנת נוקבא דא) עמיה דאדם פדקא יאות, הות מודווגא עמיה וכד האי אתתקנת עמיה פדקא יאות, ערקת היא לימא, וזמינא לאבאשא בני עלמא.

אסוותא להאי, בההיא שעתא דאודווג בר נש באתתיה, יכוון לביה בקדושה דמארי, ולימא הכי, עטיפא בקטפא אנדמנת, שארי שארי, לא תעול ולא תנפוק, לא דיך ולא בעדך. תוב תוב, ימא אתרגישא, גלגלוי לך קראן, בחולקא קדישא אחידנא, בקדושה דמלכא אתעטפנא.

ולחפיא ליה לרישיה ולאאתיה עד שעתא חדא, וכן בכל זמנא, עד ג' יומין לקליטה, דכל הרפבה דלא קולטת לג' יומין, תוב ליתא קולטת. ובספרא דאנח אשמדאי לשלמה מלכא אמר, תלתין יומין. ואמר דלבתר דסיים עובדא, לישדי מיין צלילן סוחרניה לערסיה. ונטורא דכלא. (לבתר)

מאן דינקא לרביא, לא תודווג לבר נש, אלא בשעתא דרביא נאים. ולבתר לא תניק ליה, עד שעתא חדא, כתרין מילין, או חד מיל, אי לא יכלא בגין צערא דרביא, בזמנא דאיהו בכי. ובדא לא מסתפי מנה לעלמין.

זכאין אינון צדיקייא, דקודשא בריך הוא אוליה לון רזין עמיקין דלעילא ותתא, וכלא בגין אורייתא, דהא אורייתא, מאן דישתדל בה, מתעטר בעטרין דשמא קדישא, דהא אורייתא שמא קדישא הוא. ומאן דישתדל בה, אתרשים ואתעטר בשמא קדישא, וכדין ידע ארחין סתימין, ורזין עמיקין דלעילא ותתא, ולא מסתפי לעלמין.

[זוהר חלק ג' - דף י"ט ע"ב]

תא חזי, (דף י"ט ע"ב) בההוא יומא אתפקדו על אילנא חד, ועברו על פקודא דמאריהון, ובגין דאתתא היא חבת בקדמיתא, ואתא עלה ההוא נחש, כתיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(בראשית ג) והוא ימשול בך. מכאן ולהלאה, בכל זמנין דגוברין אשתכחו חייבין קמי קודשא בריך הוא, הא אוקימנא דאינון נשים (דלעילא) מסטרא דדינא קשיא, זמנין לשלטאה עליהון, מסטרא דדינא קשיא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשו מעולל ונשים משלו בו, נשים משלו בו ודאי.

ואלין אקרון להט החרב המתהפכת, לאו דאינון חרב המתהפכת, אלא להט מההוא חרב, דאקרי (ויקרא כו) חרב נוקמת נקם ברית, (ישעיה לה) חרב ליי' מלאה דם. וההוא להט החרב מתהפכת, לזמנין גוברין ולזמנין נוקבין, והא אוקימנא.

ווי לעלמא, פד אינון נשין שלטן בעלמא, פד חמא נביאה, דישראל מעקמי ארחייהו, ואינון אשתכחו בחובין קמי מאריהון, פדין אמר, נשים שאננות היך אתון שקיטאן, היך אתון יתבן דלא לאתערא בעלמא, קומנה. ובאתר אחרא (ק"ס) אוקימנא להאי קרא (כאן חסר ועיין לקמן קס"ז ע"ב). והא אוקמוה חברייא.

אבל לא אתמר, אלא כמה דאשכחן בדבורה. דכתיב (שופטים ד) היא שופטה את ישראל בעת ההיא. ועל דא תנינן, ווי לבר נש דאתתא קא מברכא ליה לפתורא. פך דבורה, היא שופטה את ישראל בעת ההיא, ווי לדרא דלא אשתכח בהו מאן דדאין לעמא, אלא חד נוקבא.

תא חזי, תרין נשין אינון דאשתכחו בעלמא, ואמרי תושבחתא דקודשא בריך הוא, דכל גוברין דעלמא לא יימרון הכי. ומאן אינון. דבורה. וחנה. חנה אמרה, (שמואל א ב) אין קדוש כיי' פי אין בלתך וכלהו קראי. דהיא פתחת פתחא דמהימנותא לעלמא, פגון (שמואל א ב) מקים מעפר דל מאשפות ירים אביון, הא פתחא דמהימנותא. להושיבי עם נדיבים, הא מהימנותא דלעילא, באתר דאבהן שריין. מאן נדיבים. אלין אבהן, פדכתיב (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו.

דבר אחר להושיבי עם נדיבים, נבאה על שמואל, דאיהו זמין לאתקשא עם משה ואהרן, דכתיב, (תהלים צט) משה ואהרן בכהניו ושמואל בקוראי שמו. (שמואל א ב) וכסא כבוד ינחילם. מאן ינחילם. דא שמואל. דאחסין יקרא דמלכותא לתרין מלכין. דבר אחר וכסא כבוד ינחילם, דא קודשא בריך הוא דהוא אחסין פורסייא דיליה לעבדוהי, הדא הוא דכתיב וכסא כבוד ינחילם. (עוד) (שמואל א ב) יי' יחתו מריבו, מריבו חסר, מאי קא מיירי. אלא מריבו תנינו, מריב ו', ודא מלפא קדישא ורזא דחכמתא אתמר הכא, בשעתא דדינין מתערין ושלטיין שלטין על רחמי, ורחמי אתכפייין, ובשעתא דקודשא בריך הוא אתברך ממבועא דנחלא, פדין גברין רחמי ואתכפייין דיני, הדא הוא דכתיב יי' יחתו מריבו מריב ו'.

עליו בשמים ירעם. עליו. מאי עליו. בשעתא דטלא דעתיקא קדישא שריא עליה, ומליא רישיה, בההוא אתר דאקרי שמים, פדין ירעם: יתבר חיליהון

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותוקפיהון דדינין תקיפין. ויתן עז למלכו, דא קודשא בריך הוא. וירם קרן משיחו, דא כנסת ישראל דאקרי קרן היובל (ס"א ל"ג היובל) כמה דאוקימנא. משיחו כמה דאת אמר (מלכים ב כג) משיח אלהי יעקב, בגין כך קרן משיחו, והא אתמר.

דבורה דאתת לשבחה שבחא דמלכא קדישא, (שופטים ה) "י בצאתך משעיר בצעדך משרה אדום. מלמד, דקודשא בריך הוא אנמין לכל שאר עמין לקבלא לאורייתא, ולא בעו. וכי לא הוה גלי קמיה דלא בעאן, אלא דלא יהא לון פתחון פה, דאלמלא יהב לון קודשא בריך הוא אורייתא הוה נטרי לה. וכל אינון קראי דאמרה דבורה, פלהו ברזא דחכמתא, עד ההיא שעתא דשבחת גרמה, שנאמר עד שקמתי דבורה שקמתי אם בישראל, דהא אוקמוה דאסתלק מנה רוח נבואה, ובגין כך (שופטים ה) עורי עורי דבורה עורי עורי דברי שיר.

[זוהר חלק ג' - דף כ' ע"א]

וכל דא, פד אשתכחו גוברין בחטאה, ולאן אינון כדאין למשרי עלייהו רוח קודשא ודאי. (דף כ' ע"א) (ויקרא ד) ואם כל עדת ישראל ישגו וגו', כמה דאוקימנא בהוראה דטעו בה. אבל ואם כל עדת ישראל ישגו, ואם כל ישראל ישגו מבעי ליה, מאי כל עדת ישראל. אלא אינון (כולהון) דאשתכחן בירושלם, דהא מתמן נפקא אורייתא לכל עמא, ואי אינון דהוון תמן טעאן, כל ישראל טעאן, ותנינו דכיון דתמן טעאן, כל עמא טעאן, בגין דכלהו משכי אבתרייהו. ונעלם דבר מעיני הקהל, עיני הקהל אלין סנהדרי, אלין אינון דממנן על ישראל.

רעיא מהימנא פקודא דא להביא קרבן על סנהדרי גדולה שטעו, תנאין ואמוראין ע' סנהדרי גדולה היו, ומשה עלייהו. וע' סנהדרי קטנה הו, ואהרן עלייהו. ובגין דא אמרו מארי מתניתין, משה שושבינא דמלכא הוה, ודא תפארת, מתמן סנהדרי גדולה. אהרן שושבינא דמטרוניתא, ודא מלכות, ה"א זעירא קרינון ליה, כגון (בראשית כט) אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה. ועל שמה אתקרי סנהדרי קטנה.

ומתמן הו ידעין סנהדרין שבעין לשון, דאינון שבעים פנים לתורה, דאית שבעים לשון מסטרא דמלכות הרשעה וכו', פלא בפרודא. הדא הוא דכתיב, (בראשית י) מאלה נפרדו איי הגוים בארצותם ללשונותם פלהו שבעין לשון בפרודא דא מן דא.

אבל באורייתא, ע' פנים לתורה בלשון חד. ודא יסוד. ו' הלכה חדא, חכמה זעירא מלכות, דבה שבעין לשון, כחושבן סוד, מן יסוד. ויסוד איהו לשון הקדש, סוד המרכבה, בשבעין קתדראין, עלייהו אתמר כל העונה אמן יהא שמייה רבא מברך בכל כחו, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. לשון חד, איהו שבעים

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לְשׁוֹן, עַל מִדָּה זְעִירָא דְחֻכְמָה זְעִירָא, דְּאִיְהִי י' עַל מִדָּה זְעִירָא. עַל חֻכְמָה זְעִירָא דְּאִיְהִי י', עַל מִדָּה זְעִירָא דְּחֻכְמָה ב', תְּרִין שְׁפוּן, דְּבַהוּן דַּעַת וְתַבּוּנָה, בְּהוּן אֲשֶׁתְּלִימוֹ שְׁבַעִין וְתְרִין. (ע"כ רעיא מהימנא)

רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ אֲזֵלִי בְּאוֹרְחָא, עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי. אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי חֲזִיא, נִשְׁתַּדַּל בְּמִלֵּי דְאוֹרֵייתָא, בְּמִלֵּי דַעֲתִיק יוֹמִין. פִּתַּח רַבִּי חֲזִיא וְאָמַר, (תהלים לב) חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְגו', מִכָּאן אֹלִיפְנָא, דְּכָל בַּר נִשְׁ דְּמַכְסֵי חֲטָאוֹי וְלֹא מִפְּרִישׁ לֹון קָמִי מַלְכָּא קְדִישָׁא, וְיִתְבַּע עֲלֵיהוּ רַחֲמֵי, לֹא יְהִיבִין לִיהַ לְמַפְתַּח פִּתְחָא דְתַשׁוּבָה, בְּגִין דְּאִיהוּ אַכְסִיף (ב"א מכסי) מַנְיָה. וְאִי אִיהוּ פְרִישׁ לֹון קָמִי קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא, קוֹדֶשָׁא בְרִיךְ הוּא חֲזִיס עֲלִיהַ וְיִתְגַּבְרוּן רַחֲמֵי עַל דִּינָא.

וְכָל שְׁפָן אִי אִיהוּ בְּכִי, דְּהָא כָּל פִּתְחִין סְתִימִין אִיהוּ פִּתַּח, וְאִתְקַבַּל צְלוּתִיהַ, וְעַל דָּא, פְּרִישׁוֹ דְחֲטָאוֹי, יִקְרָא הוּא דְמַלְכָּא, לְאִגְבְּרָא רַחֲמֵי עַל דִּינָא. וְעַל דָּא פְּתִיב (תהלים ג) זֹוֹבַח תּוֹדָה יְכַבְּדֶנְנִי. מַהוּ יְכַבְּדֶנְנִי. תְּרִין כְּבוֹדִין אֵינּוּן, חַד לְעִילָא, וְחַד לְתַתָּא, חַד בְּעֵלְמָא דִּין, וְחַד בְּעֵלְמָא דְאַתִּי.

הָאִי קְרָא קְשִׁיא בְּכָלָא, בְּסִגִּיאוֹת מְלִין, דְּהָא בְּאוֹדָה עֲלִי פְשָׁעֵי סְגִי. מַהוּ חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כְּסִיתִי, וְלִבְתַּר אוֹדָה עֲלִי פְשָׁעֵי לִי, וְעוֹד דְּהָא אוֹדָה עֲלִי פְשָׁעֵי לִי, לָךְ מִבְּעֵי לִיהַ.

אֶלָּא דְּוֹד, כָּל מְלוֹי בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ אֲמָרוּן, וְלִמְלַכוּתָא דְשִׁמְיָא אָמַר, בְּגִין דְּאִיְהִי שְׁלִיחָא מִתְתָּאִי לְעִילָאִי, וּמַעֲיִלָאִי לְתַתָּאִי, וּמֵאֵן דְּבַעֲי לְמַלְכָּא, לָהּ אוֹדַע בְּקַדְמִיתָא. וְעַל דָּא חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ, (ד"א למלכותא דשמיא קאמר) וְעוֹנֵי לֹא כְּסִיתִי, מִצְדִּיקוֹ שֶׁל עוֹלָם. אָמַרְתִּי אוֹדָה עֲלִי פְשָׁעֵי לִי, דָּא מַלְכָּא קְדִישָׁא, דְּשִׁלְמָא כָּלָא דִּילִיהַ, וְשִׁלְמָא דְּבַעֲי בַר נִשְׁ לְאֵעֲלָאָה קָמִיהַ בְּהוֹדָאָה. דְּהָא שְׁלָמִים הָכִי מִתְקַרְבִּין בְּהוֹדָאָה, דְּכִתִּיב (ויקרא ז) עַל זֹבַח תּוֹדַת שְׁלָמִיו. (תהלים לב) וְאַתָּה נִשְׂאֵת עוֹן חֲטָאתִי סְלָה. דָּא לְעִילָא לְעִילָא, אֲתַר דַּעֲתִיקָא קְדִישָׁא שְׂרָיָא. בְּגִין כֵּן, הָאִי קְרָא אַחִיד בְּכָלָא.

[זוהר חלק ג' - דף כ' ע"ב]

כְּגוֹוָנָא דָּא, מֵאֵן דִּיתְבַּע בְּעוֹתִיהַ לְמַלְכָּא, בְּעִי לְיַחְדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא בְּרַעוּתִיהַ, מִתְתָּא לְעִילָא וּמַעֲיִלָא לְתַתָּא, וְלִקְשָׁרָא כָּלָא בְּחַד קְשָׁרָא, וּבְהַהוּא קְשׁוּרָא אֲשֶׁתְּכַח בְּעוֹתִיהַ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, מֵאֵן הוּא חֲפִימָא, לְמַתְבַּע בְּעוֹתִיהַ כְּדוֹד מַלְכָּא, דְּהוּא הוּוּ נְטִיר פִּתְחָא דְמַלְכָּא. אָמַר לִיהַ רַבִּי חֲזִיא וְדָאִי הָכִי הוּא. וְעַל דָּא אֹרֵייתָא אֹלִיף לָן, אֲרִי (דף כ' ע"ב) דְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, בְּגִין דְּנִגְדַע לְמִיְהַף אֲבַתְרִיהַ, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (דברים יג) אַחֲרַי יִי אֱלֹהֵיכֶם תִּלְכוּ וְגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יוסי פתח ואמר, (ירמיה לא) כה אמר יי' קול ברמה נשמע נהי בכי וגו'. כה אמר יי', הא אוקמוה, בכל אתר דנביאה שרי למללא, הוו מלוי אשתמודעו, והכא האי כה אמר יי', קודשא בריך הוא. ומה אמר, קול ברמה נשמע.

הכי תנינו, דבההוא יומא דאתחרב בי מקדשא לתתא, וישראל אזלו בגלותא, ריחיין על צאוריהון, וידיהון מהדקן לאחורא. וכנסת ישראל, אתתרכת מבית מלכא למיהד בתריהון. בשעתא דנחתת, אמרת איהד בקדמיתא ואבכה על מדוראי, ועל בני, ועל בעלי. פד נחתת, חמת אתרהא חריב, וכמה דמא דחסידי אתושד בגווה, והיכלא קדישא וביתא אתוקד באשא.

כדין ארימת קלא, ואתרגישו עלאי ותתאי, ומטא קלא לעילא, עד אתר דמלכא שרי ביה. ובעא מלכא לאהדרא עלמא לתהו ובהו, עד דנחתו כמה אוכלוסין, וכמה משריין, לקבלה ולא קבלה תנחומין מנייהו. הדיא הוא דכתיב קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה, דלא קבלה מנייהו תנחומים. פי איננו: בגין דמלכא קדישא הוה סליק לעילא לעילא, ולא אשתכח בגווה, הדיא הוא דכתיב פי איננו, ולא כתיב פי אינם.

אמר ליה רבי חייא, מאי רחל מבכה על בניה. אמר ליה אוליפנא, דהיא פנסת ישראל. ודא אנתו דיעקב ודאי, דכתיב (בראשית כ"ט) ויאהב יעקב את רחל. וכתיב, (בראשית כ"ט) ורחל עקרה. וכתיב, התם (תהלים קיג) מושיבי עקרת הבית אם הפנים שמחה.

דבר אחר פי איננו, כמה דאתמר, (בראשית ל"ט) איננו גדול בבית וגו', איננו: דהא אסתליק לעילא ואתרחיק מכלא. איננו: בזווגא בה. איננו: לאשתכחא (שמות קס"ה) שמייה רבא.

אמר רבי חייא, מאן אתר שריא לאתגלאה. אמר ליה, מבי מקדשא. דתמן שריא ולבתר אסחרת כל ארעא דישראל. לבתר פד נפקת מן ארעא, קמת על מדברא ויתיבת תמן תלת יומין. דברת אוכלסהא ומשירייהא (ס"א ומתיבתהא) ויתבהא מבי מלכא, וקראת עליה (איכה א) איכה ישבה בדד וגו'. בכו רבי חייא ורבי יוסי.

אמר רבי יוסי, לא גלו ישראל מארעא, ולא אתחרב בי מקדשא, עד דישראל פלהו אשתכחו בחיובא קמי מלכא, ועד דדברי עלמא אשתכחו בחיובא בקדמיתא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה ג) עמי מאשריה מתעים ודרך אורחותיה בלעו. דכיון דרישי עמא אזלין בחיובא, כל עמא אתמשכו אבתרייהו. רבי חייא אמר מהכא, ואם כל עדת ישראל ישגו, במאי הוי. בגין ונעלם דבר מעיני הקהל. דעיני עמא אינון רישייהו, דכל עמא אתמשכו אבתרייהו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָזְלוּ. עַד דְּהוּ אֲזַלִּי חֲמוּ חַד אֶתֶר מְדַשְׁנָא בְּעֶשְׂבִין, וְנִהַר מֵיָא דְהוּהוּ נְגִיד בֵּיהּ. יִתְבוּ. עַד דְּהוּ יִתְבִּי, פֶּרַח חַד עוֹפָא וְרַחִישׁ קִמְיֵיהוּ. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, נִיקוּם מֵהֶכָא, דְּוִדָּאֵי נְגָרֵי טוּרְיָא הֶכָא מִשְׁתַּכְּחִין, קָמוּ וְאֲזְלוּ. עַד דְּאֶהְדְּרוּ רִישֵׁיהוּ, חֲמוּ אִינּוּן לְסֻטִין דְּרַהֲטִין אֲבַתְרֵיהוּ, אֶתְרַחִישׁ לֹון נִיסָא, וְאֲשַׁכְּחוּ קִמְיֵיהוּ חַד טִינְרָא, וְחַד מְעַרְתָּא בֵּיהּ, עָאלוּ תַמְן יִתְבוּ כֹּל הַהוּא יוֹמָא וְכֹל לַיְלִיא.

פֶּתַח רַבִּי חֵיִיא וְאָמַר, (ירמיה ל) וְאַתָּה אֵל תִּירָא עֲבַדֵּי יַעֲקֹב וְגו', כִּי הִנְנִי מוֹשִׁיעֶךָ מִרְחוֹק. מִרְחוֹק, מִקְרֹוב מְבַעֵי לֵיהּ. וְהָא אֹיְקָמוּהָ הָאֵי קָרָא, מִרְחוֹק, כְּמָה דְאַתָּא אָמַר וְשָׁבוּ מֵאַרְץ מִרְחָק. אֲבָל מִרְחוֹק, כִּהְהוּא דְכַתְיב, (ירמיה לא) מִרְחוֹק יִי נִרְאָה לִי. וְכַתְיב (משלי לא) מִמִּרְחָק תִּבְיָא לַחֲמָה. וּמֵאֵן הִיא. (בראשית רכ"א ע"א) עֲמִיקָא דְנַחְלָא, אֶתֶר דְּהַהוּא נִהַר נְגִיד וְנִפְיָק. וְשָׁב יַעֲקֹב, פִּיּוֹן דְכַתְיב אֵל תִּירָא עֲבַדֵּי יַעֲקֹב, מַהוּ וְשָׁב יַעֲקֹב. אֲלָא כְּמָה דְתַנְיִן, קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא סָלִיק לְעֵילָא לְעֵילָא, כְּמָה דְכַתְיב, (תהלים י) לָמָּה יִי תַעֲמוּד בְּרַחוֹק, וּמַהְהוּא אֶתֶר רְחוֹק הִנְנִי מוֹשִׁיעֶךָ.

סדר הלימוד ליום יז אדר [יום 165 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף כ"א ע"א]

וְשָׁב יַעֲקֹב, לְאַתְרֵיהּ (לכורסיא), לְאַזְדוּוּגָא בְּכַנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְשָׁקֵט: דָּא יְסוּד. וְשָׁנּוּן, לְמִשְׁרֵי דִיּוּרֵיהּ בָּהּ. וְאִין מַחְרִיד, מִיִּצְחָק. כְּמָה דְאַתָּא אָמַר, (בראשית כו) וַיַּחֲרֹד יִצְחָק חֲרָדָה גְדוֹלָה (דף כ"א ע"א) וְעַל דָּא (בראשית לא) וּפְתַח יִצְחָק פְּתִיב. וְהַהוּא פְּתַח כַּד אֶתְעַר, אֶסְתַּלַּק יְסוּד לְאַתֶּר אַחְרָא, הִדָּא הוּא דְכַתְיב, (ישעיה לג) פָּתְחוּ בְצִיּוֹן חֲטָאִים. בְּצִיּוֹן דִּיִּיקָא, וְעַל דָּא וְאִין מַחְרִיד, וְהַשְׁתָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שׁוֹיב לָן מִרְחִיק, וְאַסְתִּיר לָן בְּהָאֵי אֶתֶר, בְּהַשְׁקֵט וּבְשִׁלּוּהּ, וְאִין מַחְרִיד מִכְּלָא. דְכַד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא עָבִיד נִיסָא בְּכָלָא עָבִיד.

רַבִּי יוֹסִי פֶּתַח, (שופטים ד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ בָּרַק אִם תִּלְכִּי עִמִּי וְהִלַּכְתִּי וְגו', מֵאֵי קָא מִיִּירִי. אֲלָא אָמַר בָּרַק הוּאֵיל וְרוּחַ קְדִישָׁא שְׂרִיא עֲלָהּ, בְּזַכּוּתָהּ אֲשַׁתְּזִיב, וְלֹא לִישְׂרִי עָלֵי נְזָקָא. וּמַה בָּרַק סְמִיךְ עַל אֶתְתָּא לְאַשְׁתְּזַבָּא בְּגִינָה. אֲנִן דְּאוּרִייתָא עֲמָנָא דְהִיא שְׂמִיָּה דְמִלְכָּא קְדִישָׁא, עַל אַחַת כְּמָה וְכַמָּה.

יִתְבוּ גּוּ הַהוּא מְעַרְתָּא כֹּל הַהוּא יוֹמָא, כַּד רַמֵּשׁ לַיְלִיא, אֶתְנַהֵיר סִיְהָרָא בְּמְעַרְתָּא. עֲבָרוּ תְרֵי טִיִּיעֵי, וְחִמְרִיהוֹן טְעִינִין מִחִמְרָא וּמִיכְלָא לְגִרְמֵייהוּ שְׂאֲרֵי עַל מְטוּלָא. אָמַרִי הָאֵי לְהָאֵי, נְבִית הֶכָא, נִיְהַב מִיכְלָא וּמִשְׁתֵּיִיא לְחִמְרִי, וְאֲנִן נְעוּל לְמְעַרְתָּא דָּא. אָמַר לֵיהּ חֲבֵרִיהּ עַד לָא נִיעוּל, תִּימָא הָאֵי קָרָא דְלָא מְתִישְׁבָּא.

אָמַר לֵיהּ מֵאֵי הוּא. אָמַר לֵיהּ מְלָה חַד, דְכַתְיב, (תהלים נב) אֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עָשִׂיתָ וְגו'. מַהוּ כִּי עָשִׂיתָ, וְלָא פְתִיב מַה. וְכַתְיב כִּי טוֹב נִגְדַּחְסִידִיךָ. וְכִי לְגַבִּי אַחְרָא לָאוּ

בְּהָאֵי סְפֵר הַזֶּהר, יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי - [דף 1831]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אִיהוּ טוֹב, לֹא הָיָה בְיָדֶיהָ. אָמַר וּוי לְטוֹעֵנָא, דְּשִׁבְקָנָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּגִינֵיהָ. רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי דְהוּוּ יְתִבִי בְּמַעְרְתָא חֲדוּ, אָמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, וְלֹא אָמְרִית לֵךְ דְּכַד עָבִיד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא נִיסָא, בְּכֹלָא עָבִיד. נִפְקוּ.

כַּד נִפְקוּ אַקְדִּים רַבִּי חֲזִיא וּפְתַח, (ישעיה נז) שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחוּק. תְּרִי שְׁלָמָא הַכָּא, חַד לְרַחוּק, וְחַד לְקְרוֹב, וְכֹלָא חַד. לְרַחוּק, דְּאִתְעָבִיד קְרוֹב. (תו לרְחוּק) דָּא הוּא מְאָרִיָּה דְתִשְׁוֹבָה, קוּדְם הָיָה רַחוּק, וְהִשְׁתָּא אִיהוּ קְרוֹב. תּו רַחוּק, כַּד בַּר נִשְׁ אִתְרַחֵיק מְאֹרְיִיתָא. רַחֵיק הוּא מְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. וּמֵאן דְּקְרִיב לְאֹרְיִיתָא, קְרִיב לִיָּה קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּהִדְיָה, וְהִשְׁתָּא אִתְחַבְּרוּ עִמָּנָא וְעוּלוּ לְמַעְרְתָא אֲתוּ אֵינּוֹן טַיִיעִין וְאִשְׁתַּתְּפוּ עִמְהוֹן. אִשְׁתַּנְקְלוּ לְחַמְרִיָּיהוּ, וְאִתְקִנוּ לְמִיכַל, נִפְקוּ כְּלָחוּ לְפּוּם מַעְרְתָא.

אָמַר חַד מִן טַיִיעִין גִּימְרוּ לֵן מְאָרִי דְאֹרְיִיתָא, הַאי קְרָא אֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עֲשִׂית וְאִקְוֵה וְגו'. כִּי עֲשִׂית, מַהוּ כִּי עֲשִׂית, וְלֹא פְתִיב מַה. וְכִתִּיב כִּי טוֹב נִגְדַּח חֲסִידֵךְ, וְכִי לְגַבִּי אַחֲרָא לָאו הוּא טוֹב.

אָמַר רַבִּי חֲזִיא, כִּי עֲשִׂית וְדָא, וּמַה עֲשִׂית. לְעוֹלָם. דְּבִגִּין הַאי עוֹלָם, דְּעָבִד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא וְאִתְקַן לִיָּה, אֹדְי בַר נִשְׁ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא בְּכֹל יוֹמָא. וְאִקְוֵה שְׁמָךְ כִּי טוֹב נִגְדַּח חֲסִידֵךְ, הֵכִי הוּא וְדָא, לְקַבֵּל אֵינּוֹן זְפִאִין, שְׁמָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא טוֹב. וְלֹא לְקַבְּלִי חֲזִיבִיָּא, דְּמִבְּזִין לִיָּה בְּכֹל יוֹמָא וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִי בְּאֹרְיִיתָא. אָמַר לִיָּה, יְאֹת הוּא. אֲבַל מְלָה שְׁמַעְנָא מְבַתֵּר פּוֹתְלָא, וּמִסְתַּפִּינָא לְגַלְאָתָא. אָמְרוּ לִיָּה רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, אֵימָא מִיִּלְךָ, דְּאֹרְיִיתָא לָאו אִיהוּ יְרוּתָא לְאַתֵּר חַד.

אָמַר לוֹן, יוֹמָא חַד הוֹינָא אֲזִיל לְלוּד, עֲאֲלָנָא לְמַתָּא, וְאִסְמַכְנָא גְרַמְאֵי בְּתַר פּוֹתְלָא חַד, וְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאֵי הָיָה בְּהִוּוּא בֵּיתָא, וְשְׁמַעְנָא מְפּוּמִיָּה הַאי קְרָא, אֹדְךָ לְעוֹלָם כִּי עֲשִׂית. אֹדְךָ, דְּוֹד הַמְּלָךְ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם (לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) אָמְרוּ, עַל הָהוּא עוֹלָם בְּתַרְאָה, דְּאִיהוּ עָבִד דְּוֹד מְלָכָא אַחֲדִי בֵּיה בְּהִוּוּא עוֹלָם, וּבֵיה יְרִית מְלָכוּתָא. וְאִקְוֵה שְׁמָךְ כִּי טוֹב, דָּא קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, בְּיַחְוּדָא דְהַאי עֲלָמָא דְאַקְרִי טוֹב. אֵימְתִי אַקְרִי טוֹב. נִגְדַּח חֲסִידֵךְ. מֵאן אֵינּוֹן חֲסִידֵךְ.

אֲלָא אֵית חֲסֵד וְאֵית חֲסֵד, וְאֵלִין אַקְרוּן חֲסֵדֵי דְוֹד (ויחי רי"ט, תרומה קס"ט) הַנְּאֲמָנִים. וְכַד אֵלִין חֲסֵדֵי דְוֹד אִתְמַלְיִין מִהִוּוּא טִיבּוּ דְנִגְדִּידוּ דְעִתִּיקָא קְדִישָׁא, כְּדִין אַקְרִי יְסוּד טוֹב. כְּדִין אִשְׁתַּכַּח טוֹב לְגַבִּיָּיהוּ. דְּהָא (ס"א כד אשתכח כמה דאיהו ביה) כְּמָה דְאִשְׁתַּכַּח דְאִיהוּ בֵּיה, הֵכִי אִיהוּ מְבַסֵּם לְהַאי עֲלָמָא בְּתַרְאָה. וְכֹלָא אִשְׁתַּכַּח בְּבִרְכָה, וְעַל דָּא דְוֹד הָיָה מְחַכָּה לְהַאי דְרַגָּא, דְנִהִיר לְהַאי עוֹלָם דְאִיהוּ אַחֲדִי בֵּיה.

[זוהר חלק ג' - דף כא ע"ב]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מלין אלין הכי שמענא לון, אבל לא ידענא מאי הוא. אתו רבי חייא ורבי יוסי ונשקו ליה ברישיה. אמר רבי (דף כא ע"ב) חייא, מאן חפי עיניך בעפרא רבי שמעון בן יוחאי, דאנת באתרך ואנת מרעיש טוריאי עלאי, ואפילו צפורי שמאי וכלא חדאן במלוולך ווי לעלמא בההיא שעתא כד תסתלק מניה.

תו פתח ואמר ההוא גברא, הא מלה אחרא שמענא מניה בההיא שעתא, בקרא דכתיב, (דניאל ט) ועתה שמע אלהינו אל תפלת עבדך ואל תחנוניו וגו' למען אדני. ואמר הכי, אי שמא דא מעליא (נ"א לעילא) מכלא, שפיר הוא, דהכי אמרין עביד בדיל מלכא. אבל שמא דא, הא ידיע דהוא אתר בי דינא, דמניה נפיק דינא לעלמא. מאן חמא דאמרין למלכא, עביד בגין עבדך, או בגין מלה זעירא מנה.

אלא הכי אצטריך, דשמא דא אתקין ביתא למלכא, ובי מקדשא לתתא, ודא אחיד בדא, בגין דאתקשר דא בדא. וכד מקדשא לתתא קאים בקיומיה, האי שמא לעילא קאים בקיומיה. ודא הוא כמאן דאמר למלכא בני ביתא דא, והיכלא דא, בגין דלא ישתכח מטרוניתא דיתבא לבר מהיכלא. אוף הכא, (דניאל ט) והאר פניך על מקדשך השמים למען אדני. מאי טעמא למען אדני. דלא ישתכח לבר מן דיוריה.

תוהו רבי חייא ורבי יוסי, וחדו בההוא ליליא. בתר דאכלו, פתח חבריה טייעא ואמר, אימא קמייכו מלה חד, דאשתדלנא ביה האי יומא, האי קרא דכתיב, (תהלים ג) מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, דוד אמר שירתא, כד הוה עריק מחמוי, אמאי אמר (תהלים ג) אלהים אלי אתה אשחרך צמאה לך נפשי וגו'. אלהים אלי אתה, דהא בגבורה אחידא תדירא. אשחרך, וכי דוד היך יכיל לשחרא ליה לקודשא בריך הוא, בארעא רחיקא, ואתתרך מארעא דשכינתא שריא.

אלא, אף על גב דאתתרך מתמן, לא שביק דידיה לשחרא ליה לקודשא בריך הוא. ואנא שמענא, אשחרך: כמאן דאמר, איזיל לאתחזאה קמך, בר דלא יכילנא. כף אשחרך, בר דאנא לבר מאתר דשכינתא שריא. צמאה לך נפשי, דהא נפשאי וגופאי דיילי תאיבין לגבך, לאתחזאה קמך, ולא יכילנא, בגין דאנא בארץ ציה ועיף בלי מים, דהא ארץ ציה ועיף אקרי לבר מאתר דשכינתא שריא. בגין דמים חיים לא שכיח הכא. ומאן אינון מים חיים. דא שכינתא, דכתיב בה (בראשית כו) באר מים חיים, ועל דא ארץ ציה ועיף בלי מים פתיב.

אמרו רבי חייא ורבי יוסי, ודאי אורחא תקינא קמן, עאלו למערתא ודמכו. בפלגו ליליא, שמעו קל חיותא במדברא דנהמי. אתערו. אמר רבי חייא, הא עידן הוא לסייעא לכנסת ישראל, דהיא משבחת למלכא. אמרו, כל חד וחד לימא מלה ממה דשמע וידע באורייתא, יתבו כלהו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח רַבִּי חֵיִיא וְאָמַר, (תהלים כב) לְמַנְצַחַ עַל אֵילַת הַשַּׁחַר מְזֻמּוֹר לְדוֹד. מֵאֵן אֵילַת הַשַּׁחַר. דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל. דְּאֶקְרִי (משלי ה) אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חֵן. וְכִי אֵילַת הַשַּׁחַר, וְלֹא כָּל יוֹמָא. אֵלָא, אֵילַת: מִהֵוּא אַתְר, דְּאֶקְרִי אֵילַת אֲהָבִים וַיַּעֲלֵת חֵן. וְהִיא אַתְיָא מִהֵוּא אַתְר דְּאֶקְרִי שַׁחַר, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (הושע ו') כְּשַׁחַר נִכּוֹן מוּצָאוּ, וְדוֹד מְלַכָּא עַל כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל קָאֵמַר דָּא, דְּהָא לֹא אָמְרָה כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל דָּא (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן והיא אתייהא אההווא אתר דאקרי שחר כמה דאת אמר כשחר נכון מוצאו ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא) מִשְׁמַע דְּכֹתִיב עַל אֵילַת הַשַּׁחַר.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעֲתָא דְרַמְשׁ לִילְיָא, פִּתְחִין סְתִימִין דְּעֵלְאֵי וְתַתְּאֵי מִשְׁתַּכְּחֵי (ס"א משתככי). וְכָל אֵינּוֹן רְחִיקִין, מִתְּעַרְיִן וְאוֹלִין וְשִׁטְאֵן כָּל עֲלָמָא, וּמִהֲדַרִּין עַל גּוֹפֵי בְּנֵי נְשָׂא, וְסַחְרֵי לְאַתְרֵיהוּ וְלַעֲרִסְיָהוּ. וְחִמָּאֵן דְּיִקְנָא דְּמִלְכָּא קַדִּישָׁא, וּמִסְתַּפֵּי. דְּהָא אַתְקִפוּ בְּעַרְסִיָּהוּ בְּמִלֵּי דְשִׁמְא קַדִּישָׁא. וּבְנֵי נְשָׂא, נִשְׁמַתְהוֹן סְלִקִין כָּל חַד וְחַד כְּדַחֲזֵי לֵיהּ, וְהָא אוֹקְמוּהּ. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקֵיָּא, דְּנִשְׁמַתְהוֹן סְלִקִין לְעֵילָא, וְלֹא מִתְּעַבְבֵי בְּאַתְר אַחְרָא דְלָא אֲצַטְרִיךְ.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ב ע"א]

כִּד אַתְפְּלֵג לִילְיָא, כְּרוּזָא קָאִים וְכָרִיז, וּפִתְחִין פִּתְיָחוּ. כְּדִין רוּחָא חַד דְּסִטְר צְפוֹן אַתְעַר, וְאֶקִּישׁ (דף כ"ב ע"א) בְּכִנּוֹר דְּדוֹד, וּמַנְגֵן מְאֵלִיו. וְשִׁבְחַת לְמִלְכָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִשְׁתַּעֲשַׁע בְּצַדִּיקֵיָּא בְּגִנְתָּא דְּעַדָּן.

זַכָּאָה חוֹלְקִיהּ מֵאֵן דָּאֵתְעַר בְּהֵוּא זְמַנָּא וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיָּתָא, וְכָל מֵאֵן דְּקָאִים בְּהֵוּא זְמַנָּא וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִיָּתָא, אֶקְרִי חֲבֵרִיָּה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְכְנִסְת יִשְׂרָאֵל. וְלֹא עוֹד, אֵלָא דְּאֵלִין אֶקְרוֹן אַחִים וְרַעִים לֵיהּ. דְּכֹתִיב, (תהלים קכב) לְמַעַן אַחֵי וְרַעֵי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ. וְאֶקְרוֹן חֲבֵרִים בְּהַדֵּי מְלֹאכִין עֲלָאִין, וּמִשְׁרִיִּין עֲלָאִין, דְּכֹתִיב, (שיר השירים ח) חֲבֵרִים מְקֻשְׁבִּים לְקוּלְךָ.

כִּד אֲתֵי יְמָמָא, כְּרוּזָא קָאִים וְכָרִיז, וּפִתְחִין דְּסִטְר דְּרוּמָא אַתְפִּתְחוּ. וּמִתְעַרְיִן כְּכַבִּים וּמְזוֹלוֹת, וּפִתְחִין דְּרַחֲמִין אַתְפִּתְחוּ. וּמִלְכָּא יְתִיב וְקַבִּיל תּוֹשִׁבְחוֹ. כְּדִין כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל נְטִילָא לְאֵינּוֹן מְלִין וְסִלְקָא. וְכָל אֵינּוֹן חֲבֵרִים אַחֲזִדֵן בְּגַדְפָּהָא, וּמִלֵּיָּהוּ אַתְיִין וְשִׁרִיִּין בְּחִיקָא דְּמִלְכָּא. כְּדִין פְּקִיד מְלַכָּא, לְמַכְתַּב כָּל אֵינּוֹן מְלִין.

וּבְסַפְרָא כְּתִיבוּ כָּל אֵינּוֹן בְּנֵי הַיְכָלִיָּה, וְחוּטָא דְּחֶסֶד אַתְמַשֵּׁךְ עֲלֵיהוּ, דְּמִהֵוּא חוּטָא אַתְעַטְר בַּר נֶשׁ בְּעַטְרָא דְּמִלְכָּא, וּמַנְיָה דְּחֵלִין עֲלָאִין וְתַתְּאִין, הוּא עָאֵל בְּכָל תְּרַעֵי מְלַכָּא, וְלִית מֵאֵן דִּימְחֵי בִּידוּי. וְאַפִּילוּ בּוּזְמָנָא דְּמֵאֲרִיָּהוּן דְּדִינָא קְיִימִין לְמִידָן עֲלָמָא, לֹא דִּינִין עֲלֵיהּ דִּינָא. בְּגִין דְּהָא אַתְרִשִׁים בְּרִשְׁמוֹ דְּמִלְכָּא, דָּאֲשַׁתְּמוּדְעָא דָּאִיָּהוּ מִהֵיכְלָא דְּמִלְכָּא, וּבְגִין דָּא לֹא דִּינִין עֲלֵיהּ דִּינָא. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקֵיָּא דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאוּרִיָּתָא, וְכָל שְׁכֵן בּוּזְמָנָא דְּמִלְכָּא תֵּאִיב עַל מְלֵי דְּאוּרִיָּתָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, רזא דמלה, לא קיימא פנסת ישראל קמי מלכא אלא באורייתא. וכל זמנא דישאל בארעא אשתדלו באורייתא. פנסת ישראל שראת עמהון. פד אתבטלו ממלי אורייתא, לא יכלא לקיימא עמהון שעתא חדא. בגיני פך, בשעתא דכנסת ישראל אתערת לגבי מלכא באורייתא, אתתקיף חילהא, ומלכא קדישא חדי לקבלא לה.

וכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמי מלכא, ואורייתא לא אשתכחת עמה, פביכול תשש חילהא. ווי לאינון דמחלשין חילא דלעילא, בגיני פך, זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, וכל שפן בההיא שעתא דאצטריך לאשתתפא בה בכנסת ישראל. פדין קודשא בריך הוא קארי עליה, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

רבי יוסי פתח ואמר, (ישעיה כא) משא דומה אלי קורא משעיר שומר מה מלילה שומר מה מלייל. האי קרא אוקמוה חברייא, בכמה אתר. אבל משא דומה, כל זמנין דישאל אשתכחו בגלותא, אתיידע זמנא וקצא דלהון, וזמנא וקצא דההוא גלותא. וגלותא דאדום, הוא משא דומה, דלא אתגלייא ולא אתיידע פאינון אחרנין.

קודשא בריך הוא אמר, אלי קורא משעיר, קלא שמענא בגלותא דשעיר, אינון דדחקי בינייהו, אינון דשכבי לעפרא. ומאי אמרי. שומר מה מלילה שומר מה מלייל אינון תבען לי על מטרוניתא, מה עבדית מן מטרוניתא דילי.

פדין קודשא בריך הוא פניש לפמליא דיליה, ואמר, חמו בני רחימי, דאינון דחיקין בגלותא, ושבקין צערא דלהון, ותבעין לי על מטרוניתא. ואמרי, שומר: אנת דאקרי שומר, אן הוא שמירה דילך אן הוא שמירה דביתך. מה מלילה: מה עבדת מלילה, הכי נטרת לה. מה מלייל. דהא לזמנין אתקרי לילה, ולזמנין אתקרי ליל, הדא הוא דכתיב, (שמות יב) ליל שמורים הוא. וכתיב הוא הלילה הזה.

פדין קודשא בריך הוא אתיב לון, הא שמירה דידי אשתכת, דהא אנא זמין לקבלה, ולאשתפחא בהדה, הדא הוא דכתיב אמר שומר, ההוא דנטיר ביתא, אתא בקר וגם לילה. דהא בקדמיתא אסתלק לעילא לעילא, וסליק לההוא (ס"א אתר) בקר (ע"ד ע"ב) דאזדמן ביה תדירא. השתא אתא בקר. הא זמין לאתחברא בלילה. וגם לילה, הא זמינא היא. אבל בגיניכון אתעכבו.

ואי אתון בעאן דא, על מה אתון מתעכבי, שובו. שובו בתשובה. פדין אתיו, אתו לגבאי, ונהוי פלא במדורא חדא, וכלנא נתוב לאתרנא. הדא הוא דכתיב, (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך, והשיב לא נאמר, (דף כ"ב ע"ב) אלא ושב. תרין ושב ושב כתיב הכא. אלא, חד לכנסת ישראל. וחד לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב ושב יי אלהיך את שבותך ושב וקבצך מכל העמים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח הָהוּא טַיִיעָא וְאָמַר, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. תָּא חֲזִי, כַּד קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא אֲתִי לְאַשְׁתַּעֲשַׁע עִם צְדִיקָיָא בְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, כָּל מְלִי דְעֵלְמָא תִּתְאַה (ס"א עלאה), וְכָל עֲלָאִין וְתִתְאַאִין מִתְעַרְיִין לְקַבְּלִיהָ. וְכָל אֵילָנֵי דְבְּגִנְתָּא דְעֵדֶן, פְּתַחֵי שְׁבַחָא לְקַבְּלִיהָ. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דברי הימים א טז) אֲזִי יִרְנְנוּ עֲצֵי הַיַּעַר מִלְּפָנֵי יְיָ כִּי בָא. וְאִפִּילוּ עוֹפֵי דְאַרְעָא, כְּלָהוּ מִרְחֲשֵׁי שְׁבַחָא קִמְיָה. כְּדִין שְׁלֵהוּבָא נְפִיק, וּבִטְשׁ בְּגַדְפוּי דְתִרְנַגּוּלָא, וְקָרִי וְשִׁבַּח לְמַלְכָּא קוּדְשָׁא. וְקָרִי לְבְנֵי נִשְׂא דִישְׁתַּדְלוֹן בְּאוּרִייתָא, וּבְשְׁבַחָא דְמֵאֲרִיהוֹן, וּבְפּוֹלְחָנִיהָ. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְמֵאֵן דְקִימִין מְעַרְסִייהוּ, לְאַשְׁתַּדְלָא בְּאוּרִייתָא.

כַּד אֲתִי צְפָרָא, פְּתַחִין דְדְרוּמָא נְפִתְחִין, וְתִרְעֵי דְאַסּוּוֹתָא נְפִקִין לְעֵלְמָא, וְרוּחָא דְמִזְרַח אֲתַעַר, וְרַחֲמֵי אֲשְׁתַּכְחוּ, וְכָל אֵינּוֹן כְּכַבִּיא וּמְזִלֵי דְמִמְנָן תַּחוּת שׁוֹלְטָנִיהָ דְהָאִי בְקָר, כְּלָהוּ פְּתַחִין שְׁבַחָא וְזִמְרִין לְמַלְכָּא עֲלָאָה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, בְּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, מַה בְּעָאֵן הָכָא בְּנֵי אֱלֹהִים, דְאֵינּוֹן מְזִמְנִין תְּרוּעָה בְּהָאִי בְקָר, וְהָא כָּל דִּינִין אֲתַעְבְּרוּ בְּזִמְנָא דְחֶסֶד אֲתַעַר בְּעֵלְמָא. אֲלָא וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים, הָא אֲתַבְּר תּוֹקְפָא דְדִינִין קִשְׁיִין, אֲתַבְּר חֵילָא דְלֵהוֹן, כְּמַה דָּאֲתָא אֲמַר (ישעיה כד) רְעָה הַתְּרוּעָה אֲרִץ.

וְכָל כְּהָ, בְּגִין דְהָאִי בְקָר אֲתַעַר בְּעֵלְמָא, וְאַבְרָהָם אֲתַעַר וְאֲתִי לְמִנְטַע אֲשֵׁל בְּבֵאֵר שֶׁבַע. מְלָה דָּא הָכִי שְׁמַעְנָא לָהּ, בְּבֵאֵר שֶׁבַע וְדָאִי, וְכְּתִיב (בראשית כא) וַיִּקְרָא שָׁם בְּשֵׁם יְיָ אֵל עוֹלָם.

פְּתַח חֲבֵרִיָּה טַיִיעָא וְאָמַר, (בראשית מה) הַבְּקָר אֹרֵר וְהָאֲנָשִׁים שְׁלַחוּ וְגו', מֵאִי הַבְּקָר אֹרֵר. הָכִי אֹוֹלִיפְנָא, מַהוּ בְקָר. אֲלָא בְּזִמְנָא דְאֲתִי צְפָרָא, וְדִינִין מִתְעַבְּרִין, וְחֶסֶד בְּעָא לְאַתְעַרָא, כָּל אֵינּוֹן דְאֲתִינִין מִסְטְרָא דָּא, מִבְּקָרֵי (ס"א מפקדי) לְאַתְרֵיהוּ, לְזִמְנָא בְּרַכָּאֵן לְעֵלְמָא. וְדָא הוּא הַבְּקָר אֹרֵר, דְהָא רַחֲמֵי מִתִּישְׁבִּי לְעֵלְמָא, וְחֶסֶד קָאִי בְּאַתְרֵיהָ, כְּדִין הוּא בְקָר אֹרֵר. וְכְּתִיב (בראשית א) וַיִּרְא אֱלֹהִים אֵת הָאֹרֵר כִּי טוֹב.

תָּא חֲזִי, כְּלָא הוּא בְּדִרְגִין יְדִיעֵן. לִילִיא, הָא יְדִיעָא. בְקָר אֹרֵר, הָא יְדִיעָא, וְהוּא דְרָגָא עֲלָאָה דְאַשְׁתַּכַּח בֵּיהָ תְּדִירָא. אִימְתִי. כַּד נְהִיר שְׁמֵשָׁא. שְׁמֵשָׁא יְדִיעָא, וְהוּא דְרָגָא עֲלָאָה, דְמִבְּסָם לְכָלָא, וְנְהִיר לְכָלָא, כְּמַה דָּאֲתָא אֲמַר, (תהלים פד) כִּי שָׁמֶשׁ וּמִגֵּן יְיָ אֱלֹהִים. וְהָאִי בְקָר אֹרֵר, נְהִיר מִשְׁמֵשָׁא, וְדָא נְהִיר לִילִיא. בְּגִין כְּהָ, כְּלָא תְּלִיא דָּא בְדָא. וְהָאִי בְקָר אֹרֵר כַּד אֲתַעַר, כָּל בְּנֵי עֵלְמָא אֲתַאֲחִדֵּן בְּאַחְדוּתָא בְּחִדּוּתָא, וּמִשְׁתַּכְּחֵי בְּעֵלְמָא, וְהִשְׁתָּא הָא נְהִיר יְמָמָא, עֵידֵן רְעוּתָא הוּא, לְמַהֲרָ בְּאוּרְחָא.

בְּרִיכוּ לֹוֹן רַבִּי חֲזִיא וְרַבִּי יוֹסִי, וְנִשְׁקוּ לֹוֹן בְּרִישִׁיָּהוּ, וְשִׁדְרוּ לֹוֹן. אֲמַר רַבִּי חֲזִיא לְרַבִּי יוֹסִי, בְּרִיךְ רַחֲמָנָא, דְתַקִּין אֲרַחְנָא קִמְוֵן, וְדָאִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא שְׁדַר לֹוֹן גְּבִין.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, ולא ארפין מינה שעתיא חדא. נפקו רבי חייא ורבי יוסי, ואזלו לארחייהו. אמר רבי יוסי, ודאי רחימותא דלבאי קשיר באלין טייעי. אמר רבי חייא, לא תוהנא על דא, דהא ביומי דרבי שמעון, אפילו צפרי שמיא מרחשן חכמתא, דהא מלוי אשתמודען לעילא ותתא.

פתח רבי חייא ואמר, (דברים לא) ויאמר יי' אל משה הנך שוכב עם אבותיך וגו'. תא חזי, כל זמנא דהוה משה קיים בעלמא, הוה ממחי בידיהו דישראל, בגין דלא ישתכחון בחיובא קמי קודשא בריך הוא ובגין דמשה אשתכח בינייהו לא יהא כההוא דרא עד דרא דייתי מלכא משיחא דחמו יקרא דקודשא בריך הוא כוותייהו דאינון אתדבקו מה דלא אתדבקו דרין אחרנין.

[זהר חלק ג' - דף כ"ג ע"א]

דתנינו, חמאת שפחה חדא על ימא, מה דלא חמאת עינא דחזקאל נביאה. אי אינון אתדבקו כל כך, נשיהון דישראל כל שכן. בנייהו כל שכן. גוברין כל שכן. סנהדרין כל שכן. נשיאים כל שכן, וכל שכן נביאה עלאה מהימנא משה, דאיהו על כלא. והשתא אלין טייעי מדברא מרחשין חכמתא כל כך, כל שכן חכימי דרא, כל שכן אינון דקיימי קמיה דרבי שמעון, ואולפי מיניה בכל (דף כ"ג ע"א) יומא. כל שכן וכל שכן רבי שמעון דהוא עלאה על כלא.

בתר דמית משה, מה פתיב, (דברים לא) וקם העם הזה וזנה וגו'. פך, ווי לעלמא כד יסתלק מניה רבי שמעון, דמבועי דחכמתא יסתתמו מעלמא, ויבעי בר נש מלה דחכמתא, ולא ישכח מאן דיימא, וטעאן כל עלמא באורייתא, בגין דלא ישתכח בינייהו, מאן דאתער בחכמתא. על ההוא זמנא פתיב, ואם כל עדת ישראל ישגו. ואם ישגו באורייתא, ולא ינדעון אורחהא, במאי הוא, בגין ונעלם דבר מעיני הקהל, דלא ישתכח מאן דידע לגלאה עמיקתא דאורייתא ואורחהא. ווי לאינון דרין דמשתפחי כדין בעלמא.

אמר רבי יהודה, זמין קודשא בריך הוא לגלאה רזין עמיקין דאורייתא, בזמנא דמלכא משיחא, בגין (ישעיה יא) דמלאה הארץ דעה את יי' כמים לים מכסים. וכתיב, (ירמיה לא) ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמר דעו את יי' כי כולם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם אמן פן יהי רצון. (ויקרא ד) אשר נשיא יחטא ועשה אחת וגו' בשגגה ואשם. תאני רבי יצחק, מאי שנא בכל אתר דכתיב בהו ואם, כמה דאת אמר אם הכהן המשיח יחטא. ואם כל עדת ישראל ישגו, והכא אשר נשיא יחטא, ולא פתיב ואם נשיא יחטא, מאי קא מיירי.

אלא, אלין כהניא לא משתפחי הכי בחטאה, דהא כהן נטיר גרמיה תדירא, בגין דמטולא דמאריה עליה בכל יומא, ומטולא דישראל פלהו, ומטולא דכל חד וחד,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא תוהא איהו כד יחטא, ובגין כך ואם פתיב. וכן ואם כל עדת ישראל ישגו, תוהא הוא דכלהו ישתכחו בחובה חד, דאי אלין יחטאון, אלין לא יחטאון, ובגין כך ואם פתיב. אבל הכא אשר נשיא יחטא, ודאי, בגין דלביה גס ביה, ועמא אזלין אבתריה, ואתמנון תחותוי. ועל דא אשר נשיא יחטא. כגון דעבר על מצות לא תעשה, והוא עביד חד מנייהו, ועל דא לא פתיב ביה ואם, דהא מלוי לא בספקא הו.

רבי יהודה פתח, (שמות לה) והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לאפוד ולחשן. מאי שנא דמלין אלין אקריבו נשיאים, ולא בר נש אחרא, והא פתיב (שמות לה) כל נדיב לבו יביאה את תרומת יי, וכתיב (שמות לה) ואבני שהם ואבני מלואים לאפוד ולחשן.

אלא, אמר קודשא בריך הוא, אף על גב דבכלא תליא האי נדבה, סליקו אלין אבנים לנשיאים. מאי טעמא, בגין דעל לבא דכהנא אשתכחו. אמר קודשא בריך הוא, ליתו נשיאים דלבייהו גס בהו, וייתון אלין אבנים דאינון משתכחי על לבא דכהנא, ויתכפר עלייהו מגסות לבייהו, וכתיב (שמות כח) והיו על לב אהרן בבאו לפני יי, ועל דא והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלואים לכפרא עלייהו.

ובגין כך אשר נשיא יחטא ודאי. ועשה אחת מכל מצות יי אלהיו אשר לא תעשנה, כמה דאוקמוה, דעבר על מצות לא תעשה. או הודע אליו חטאתו. דבגין דלביה גס ביה, לא אשגח בחטאיה, ולבתר אתידע ליה, ועביד מניה תשובה.

רבי יהודה ורבי יוסי הוו יתבי חד ליליא, ולעאן באורייתא. אמר רבי יהודה לרבי יוסי, חמינא דצחותא דאורייתא בליליא, הוא יתיר מביממא, אמאי. אמר ליה, בגין דצחותא דתורה שבכתב, תורה שבעל פה הוא. ותורה שבעל פה, בליליא שלטא ואתערת יתיר מביממא, ובזמנא דאיהי שלטא, כדין איהו צחותא דאורייתא.

פתח רבי יוסי ואמר, (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה. תא חזי, (שלה לך קע"א ע"ב) בשעתא דאתער רוח צפון, ואתפלג ליליא, הא אוקמוה, דשלהובא חד נפיק, ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, ואקיש גדפוי וקארי. וההוא שלהובא בזמנא דמטי גביה, ואתער לקבליה, אסתכי ביה, ואודעוע וקארי, ואסתכי ואשגח בגין יקרא דמאריה, למעבד רעותיה, וקארי לון לבני נשא.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ג ע"ב]

ועל דא אקרי שכוי, אשגחא. ואקרי גבר, בגין דאתער בשלהובא (דף כ"ג ע"ב) דגבורה, בסטרא דגבורה קא אתיא לאתערא בעלמא. כדין אינון בני מהימנותא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

קיימין, ויהבין גבורה וחילא לכנסת ישראל, וכדין אקרי רנה דאורייתא. ועל דא, ירית דוד מלכותא הוא ובנוי לעלמין ולדרי דרין.

וכד תרנגולא קארי, ובני נשא ניימי בערסייהו, ולא מתערי. תרנגולא קארי לבתר, ואמר מה דאמר, (קע"א ע"ב) והא אוקמוה. לבתר בטש בגדפוי, ואמר, ווי לפלניא נזיף דמאריה, שבקא דמאריה, דלא אתער רוחיה, ולא אשגח ליקרא דמאריה.

כד נהיר יממא, פרוזא קרי עליה ואמר, ולא אמר איה אלוה עושי גותן זמירות בלילה, לסייעא ליה באינון תושבחון, ולמהוי פלא בסיועא חדא. עושי, עושי מבעי ליה, מהו עושי. אלא, בשעתא דבר נש קם בפלגות ליליא, ואשתדל ברנה דאורייתא, דרנה דאורייתא לא אתקרי, אלא בליליא. וכד איהו אשתכח באורייתא, כד נהיר יממא, קודשא בריך הוא וכנסת ישראל מתקני ליה בחד חוטא דחסד לאשתזבא מפלא ולנהרא ליה בין עלאין ותתאין.

רבי יהודה אמר, אנה שמענא דאמר רבי אבא האי קרא, איה אלוה עושי, עושה לי מבעי ליה, מהו עושי. אלא כמה דאמרת, בשעתא דאיהו קם בפלגות ליליא, ואשתדל באורייתא, כד נהיר יממא, אתער אברהם בהוא חוטא דיליה, דכתיב ביה (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוף נעל וגו'. וקודשא בריך הוא וכנסת ישראל מתקני ליה, ועבדי ליה בכל יומא ברנה חדשה, הדא הוא דכתיב אלוה עושי.

והא (לך לך צ"ד ע"א) אוקמוה, א"ל ו"ה. א"ל: דא אברהם. דכתיב, ביה, האל הגדול. ו' דא קודשא בריך הוא. ה' דא כנסת ישראל. ודא הוא אלוה. ואינון עבדין ליה לבר נש, ומתקנין ליה בכל יומא, ובגין כך כתיב, עושי, כמה דאת אמר (תהלים קמט) ישמח ישראל בעושייו. אמר רבי יוסי, ודאי כך הוא, וכלא חד מלה.

רבי יהודה פתח ואמר, או הודע אליו חטאתו אשר חטא. הודע אליו, מסטרא דמאן, או ידע (נ"א נודע) חטאתו מבעי ליה, מהו הודע אליו. אלא קודשא בריך הוא פקיד לכנסת ישראל, לאודעא ליה לבר נש, ההוא חובא דהוא חב, ובמה מודע ליה, בדינהא. כמה דאת אמר (איוב כ) יגלו שמים עונו וארץ מתקוממה לו. הודע אליו, כמאן דפקיד לאחרא.

דתנינן בשעתא דבר נש חב קמי קודשא בריך הוא, ולא אשגח בחטאיה לאהדרא בתיובתא קמי מאריה, ואשדי ליה בטר כתיב, נשמתי ממש סלקת ואסהיית קמי קודשא בריך הוא. כדין, פקיד מלפא לכנסת ישראל, ואמר או הודע אליו חטאתו אשר חטא, אושיט דינא עליה, ואודע ליה חוביה, כמה דאת אמר (יחזקאל טז) הודע את ירושלם את תועבותיה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בְּתַר דְּמַטֵּי עָלִיָּה דִּינָא, כְּדִין אֲתַעַר רִוְחָא לְמַהְדַּר בְּתִיבְתָא קָמִי מְאָרִיָּה, וְאֲתַכְנַע לְמַקְרַב קַרְבָּנָא, דְּהָא מֵאן דְּלִבִּיה גַּם בֵּיה, חֲטִי, וְאַנְשֵׁי חֲטָאִיָּה, וְלֹא אֲשַׁגַּח עָלֵיהּ, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא זְמִין לְקַבְּלֵיהּ, וּפְקִיד לְאוּדְעָא לִיָּה לְהַהוּא חוּבָא, בְּגִין דְּלֹא יִתְנַשֵּׂי מִנִּיהּ.

אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָכִי הוּא וְדָאִי (ס"א מנלן דהכי) וְהָכִי אֲשַׁכְחָנָא בְּדוּד, דְּכִיּוֹן דְּעֵבֵד הֵהוּא עוּבְדָא דְּבֵת שֶׁבַע, לֹא אֲשַׁגַּח בֵּיה. אָמַר לִיָּה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אֵת אַנְשֵׁיית לִיָּה, אָנָּא אֲדַכְרָנָא לָךְ. מִיַּד מַה כְּתִיב, (שמואל ב יב) אַתָּה הָאִישׁ כֹּה אָמַר ה', אַתָּה הָאִישׁ דְּלֹא דְכָרִית לִיָּה, אַתָּה הָאִישׁ דְּאַנְשֵׁיית לִיָּה, וּבְמַה אוֹדַע לִיָּה בְּדִינָא.

אוּף הָכָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָאָמַר, הוֹדַע אֱלֹוֵי חֲטָאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְשִׁפִּיר מְלָה, וְהָכִי הוּא, דְּלֹא כְּתִיב אוֹ נוֹדַע אֱלֹוֵי, כְּמַה דְּכְתִיב, (שמות כא) אוֹ נוֹדַע כִּי שׁוֹר נִגַּח הוּא, וּמֵאן דְּקָאִים בְּלִילִיָּא לְמַלְעֵי בְּאוּרִייתָא, אוּרִייתָא קָא מוֹדַעָא לִיָּה חוּבִיָּה, וְלֹא בְּאוּרַח דִּינָא אֱלֹא כְּאִמָּא דְּאוּדְעָא לְבֵרָה, בְּמַלְה רַכִּיךְ, וְהוּא לֹא אַנְשֵׁי לִיָּה, וְתַב בְּתִיבְתָא קָמִי מְאָרִיָּה.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ד ע"א]

וְאִי תִימָא דְּוֹד, דְּתוּה קָם בְּפִלְגוֹ לִילִיָּא, אָמַאי אֲתַעַרוּ עָלֵיהּ בְּדִינָא, אֱלֹא שְׁאֲנֵי דְּוֹד, דְּאִיהוּ עֵבֵר בְּמַה דְּאֲתַקְשֶׁר, וּבַעָא דִּינָא, וּבְמַה דְּעֵבֵר אֲתַדִּין. הוּא חֲטָא לְקַבְּלֵיהּ דְּמַלְכוּתָא קְדִישָׁא וְלַגְבֵי יְרוּשָׁלַם קְדִישָׁא, וּבְגִין דָּא אֲתַתְּרַךְ מִירוּשָׁלַם, וּמַלְכוּתָא אַעֲדִיו מִנִּיהּ, עַד (דף כ"ד ע"א) דְּאֲתַתְּקֵן כְּדָקָא יְאוּת. (ואתעניש)

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, מַהוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַעֲנִישׁ לִיָּה לְדוּד עַל יְדָא דְּבֵרִיָּה, דְּכְתִיב, (שמואל ב יב) הַנְּבִי מְקִים עָלֶיךָ רָעָה מִבֵּיתֶךָ. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, הָא אוּקִימָנָא, בְּגִין דָּאִי יְקוּם עָלֵיהּ בְּרַשׁ אַחֲרָא, לֹא יִרְחַם עָלֵיהּ. אָמַר לִיָּה, וְהָא אַבְשָׁלוּם בַּעָא לְקַטְלָא לְאַבּוּי בְּכַמְהָ עֵיטִין בִּישִׁין (דבר) עָלֵיהּ, יִתִּיר מִבְּרַשׁ אַחֲרָא. אָמַר לִיָּה לֹא שְׁמַעָנָא.

אָמַר לִיָּה, אָנָּא שְׁמַעָנָא, דְּוֹד חֲטָא בְּבֵת שֶׁבַע סְתָם. אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לִיתִי בְּרָא דְּבֵת אֵל נְכַר, וַיִּנְקוּם נוֹקְמָתָא, וּמֵאן אִיהוּ. דָּא אַבְשָׁלוּם, דְּבֵרָה דִּיפֵת תּוֹאֵר הוּוּ, מְקַרְבָּא. מְכָאן אוּלִיפְנָא, מֵאן דְּנִטִּיל אֲתַתָּא דָּא בְּקַרְבָּא, וְחַמִּיד בֵּה, לְסוּף נְפִיק מִנֵּה בֵּן סוּרֵר וּמוֹרָה. מֵאִי טַעְמָא בְּגִין דְּעַד כַּעַן, לֹא פְּסָקָא מִנֵּה זוּהֵמָא, וְהָא אוּקִמוּהָ.

רַבִּי יוֹסִי פִתַּח וְאָמַר, (ישעיה סב) נִשְׁבַּע יי' בִּימִינוֹ וּבְזִרוּעַ עֵזוֹ, הָאִי קָרָא אוּקִמוּהָ. אַבְל תָּא חוּזִי, כָּל זְמָנָא דְּבֵר נִשׁ חֲטִי קָמִי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, אִית דְּרַגָּא דְּאַשְׁתְּמוּדַעָא לְעִילָא לְקַבְּלֵי הָאִי חֲטָאָה, לְדִינָא לִיָּה לְבֵר נִשׁ, וְאַסְתְּכַל (ס"א ואסתכון)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עליה, אי תב בתיובתא שלימתא קמי מאריה, אתעבר חוביה, ודינא לא שלטא עלוי, ולא מאטי עלוי. אי לא תב, אתרשים ההוא חטאה לגבי ההוא דרגא. אוסיף למחטי, הא דרגא אחרא אזדמן לקבליה, ואסתכסם בדרגא קדמאה, כדין בעיא תשובה יתיר. (ואי לא תב) ואי אוסיף למחטי, אוסיף דרגא על דרגא, עד דאשלים לחמשה דרגין.

כיון דאתתקן ימינא לקבליה, ואסתכסם עליה. הא שמאלא זמינא, לאסכמא בימינא, ולא תכללא ביה. כיון דשמאלא אסתכסם בימינא, כדין לא תליא בתשובה, והא אוקמוה, וכדין כלא אסתכמו עליה בדינא, ודינא שריא עליה.

וכד דינא אשתלים ושריא עליה דבר נש, כדין אסתיים ואתתקנו אצבען, חמש בגו חמש, ימינא בשמאלא, לאחזאה דהא כלא אסתכמו עליה בההוא דינא, וידי מתישרון, לאחזאה מלה בלא פוונה דבר נש, ולא יתכוון ביה. ועל דא כתיב, (שמות טו) ימינך יי נאדרי בכח ימינך יי תרעץ אויב. לאתכללא שמאלא בימינא, ואשלים דינא, וכדין הוא קיימא דכלא. ועל דא, כד בעא קודשא בריך הוא לקיימא כלא, כתיב (ישעיה סב) נשבע יי בימינו ובזרוע עזו וגו'.

סדר הלימוד ליום יח אדר [יום 166 בשנה]

רבי יהודה פתח, כתיב (ויקרא כג) פרי עץ הדר כפת תמרים. פרי עץ הדר, מאן הוא. דא אתרוג. וכי אתרוג מעץ הדר הוא, והא כמה קוצין אית סחרניה, מכאן ומכאן, ואת אמרת פרי עץ הדר. אלא רזא דמלה, דכתיב, (בראשית ב) ויבן יי אלהים את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה ויביאה אל האדם. וכתיב (בראשית ב) עצם מעצמי ובשר מבשרי, ודא הוא פרי עץ הדר. מנלן דאדם עץ אקרי. דכתיב, (דברים כ) פי האדם עץ השדה.

כפת תמרים, דסליק לשבעין שנין, וביה אשתכללו שבעין שנין עלאין. ודא אכפת ואתקשר לעילא ותתא. ועל דא אקרי כפות, כמה דאת אמר כפיתו, דסליק להכא ולהכא. הדא הוא דכתיב כי כל בשמים ובארץ דייקא.

רבי יוסי אמר, פרי עץ הדר דא מזבח, דעביד פירין, וסליק אבין לכל סטרין. מאי טעמא. בגין דכל ע' שנין, יחבין לה חולקא, ואתברכא מפלהו. מאי קא מיירי. בגין דמאן דחטי לגבי מזבח, בכלא חטי, דהא כפית לקבלי ההוא דכפית לעילא, ועל דא אתקשר דא בדא, פרי עץ הדר כפת תמרים ולא כתיב וכפת תמרים.

כתיב (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. מאי קא מיירי. אלא, זאת: דא מזבח, דאתמשח על ידא דאהרן, דכתיב, (שמותמ) ומשחת את מזבח העולה ואת כל

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פלו. ומשחת (ס"א זו משחת) בניו, דהא מפלהו אתמשה, ואתרבי, ואתברכא, ואתדכא.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ד ע"ב]

תא חזי, בחג סובבים את המזבח זמנא חדא בכל יומא, ושבעה זמנין לבתר. מאי קא מיירי. אלא, למלכא דזמין אושפיזין, ואתעסק בהו, והוה ליה למלכא בת יחידאה, אמרה ליה, מארי מלכא, בגין אושפיזין לא אשגחת עלי. אמר ליה, חייף ברת פרקטא חדא אסליק לך בכל יומא, (דף כ"ד ע"ב) (דשוי כלהו).

כך, בכל יומא ויומא דחג, מקריבין ישראל לקבל אומין דעלמא. אמר מזבח למלכא קדישא, לבלהו משתפחי מאנין וחולקין, ולי מה אנת יהיב. אמר לה, בכל יומא ויומא יסובבון לך שבעה יומין עלאין, לברכא לך, ויהבין לך שבעין חולקין (בכל יומא), רבי יוסי אמר שבעין חולקין בכל יומא לקבל שבעין פרים דמתקרבין בחג.

רבי יהודה אמר, שבעה בכל יומא, בגין דהא אתברכא (מאתר) מפלהו, ולסוף, שבעה יומין, מתברכא מאתר דמשח רבותא אשתכח. (ולבתר) שבעה זמנין, לקבל כל אינון שבעה יומין, בגין לקיימא לה ברכאן מן מבוועא דנחלא, דנגיד תדיר ולא פסיק, אשתכח דאתברכא (תדיר) בכל יומא ויומא, עד שבעה יומין דאתברכא מבוועא דנחלא. וכן זמנא אחרא שבעה זמנין כחדא ואתקיימו ברכאן לבתר מאתר עלאה דמבוועא נפיק ולא פסק, כדקאמרן.

בכל יומא, מכריזין עלה ואמרינן, (שמואל א ב) עד עקרה ילדה שבעה ורבת בנים אמללה. עד עקרה ילדה שבעה: דא פנסת ישראל, דאתברכא משבעה בכל יומא, וסליק לחושפן עלאה. ורבת בנים אמללה, אלין אומין עובדי עבודה זרה, דסלקין ביומא קדמאה לחושפן רב, ולבתר מתמעטין ואזלין בכל יומא ויומא. ועל דא, מזבח מכפר על חוביהון דישראל מזבח מדכי להון, ואריק להון ברכאן מעילא לתתא.

וענף עץ עבות: דא מלכא קדישא, דאחיד לתרין סטרין. ובגין כך הדס תלת ענף, דיתעבד ענף עץ עבות, דאחיד לכל סטרא. וערבי נחל: אלין תרין קיימין, דמהכא נפיק, לכפות תמרים. כפות תמרים, אחיד לעילא ואחיד לתתא, והא אתמר. אתרוג נפקא מגו כובין דאילנא והכי הוא. כפות תמרים הכי נמי אחיד בהו ודאי, כל מה דנפיק לעלמא מהכא נפקא ומחכא אתיין. (ס"א אתזן)

רבי יוסי פתח, (תהלים מג) ואבואה אל מזבח אלהים. מאן מזבח אלהים. דא הוא מזבח דלעילא, מזבח אלהים ודאי. והיינו באר דיצחק. ולזמנין מזבח יי, כמה דאת

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר (מלכים א ח) קם מלפני מזבח יי, ועל דא ירתין עלמין מהכא דינא ורחמי, בגין דהיא ינקא בהאי סטרא ובהאי סטרא, והא אוקמוה מלה. (ויקרא ה) נפש פי תמעול מעל וגו', רבי יצחק אמר, הא אוקמוה נפש ודאי. כתיב (שמואל א כה) והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את יי אלהיך, וכתיב ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע.

רעיא מהימנא פקודא דא, המועל בהקדש צריך להביא קרן וחומש. הדא הוא דכתיב, ואת חמשתו יוסף עליו קרן ו'. חומש דיליה ה'. ודא (יהושע ו) קרן היובל. קרן דהוה במצחיה דההוא פר דהקריב אדם הראשון. האי, איהו עקרא דכל קרבניא. הקרן קיימת לו לעולם הבא, ופירות דיליה בעלמא דין. ודא ה' ה'. (ע"כ רע"מ)

זכאין אינון צדיקייא דאית לון חולקא עלאה בקודשא בריך הוא, בחולקא קדישא, בקדושי מלכא, בגין דאינון מקדשי גרמיהו בקדושי דמאריהון. וכל מאן דאתקדש, קודשא בריך הוא מקדש ליה, דכתיב (ויקרא כ) והתקדשתם והיייתם קדושים. בר נש מקדש גרמיה מלרע, מקדשין ליה מלעילא, וכד אתקדש בר נש בקדושה דמאריה, מלבישין (נ"א ירתין) ליה נשמטא קדישא, אחסנא דקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, וכדין ירית כלא. ואלין דאקרון בנין לקודשא בריך הוא, כמה דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם, והא אוקמוה.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ה ע"א]

תא חזי כתיב (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, ואוקמוה (י"ט ע"א) נפש חיה סתם. ומההוא חולקא ירית דוד מלכא, ואתקשר בקשורא עלאה, ואחסין מלכותא, כמה דאתמר. ובגין כך והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים. והא אוקמוה דנפש אתקשר (דף כ"ה ע"א) ברוח, ורוח בנשמת, ונשמה בקודשא בריך הוא. זכאה חולקיה מאן דירית ירותא דא עלאה.

ווי לאינון רשיעיא דנפשאן דלהון לא זכאן בעלמא דין, כל שכן בעלמא דאתי. עלייהו כתיב (שמואל א כה) ואת נפש אויביך יקלענה בתוך כף הקלע. דאזלן ושטאן בעלמא, ולא אשכחן אתר לניחא, לאתקשרא ביה, ואסתאבן (נ"א ואשתאבן) בגו סטרא דמסאבותא, וכרוזא קארי ואמר, נפש פי תמעול מעל ביי מקדש יי טמא. דהא בקדושה לא עייל, ולא אתכליל. ואינון מזיקי עלמא, בגין דמתדבקן בהו, ומסתאבן.

רבי יצחק, אמר הא אוקמוה, נפש, כד מתעטרא כנסת ישראל במלכא קדישא, אתעטר, ואקרי צורא דחיי, בגין דבה אתקשר כלא. רבי אלעזר אמר, שכנינתא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד נטלא, באבהתא נטלא, הדא הוא דכתיב, (שמות יד) ויסע מלאך האלהים ההולך וגו'.

רבי אבא אמר, פלא אתעביד חד עטרא, בגין דיתעטר כחדא, ושמא קדישא אתחזי בגווייהו (ס"א בגווי). בההיא שעתא, אקרי (שיר השירים ב) כתפוח בעצי היער פן דודי בין הבנים. והווי תמאן ישראל זיו יקרא עלאה נטיל קמייהו, ודא הוא דתנינן, (דברים ד) ויציאך בפניו בכחו הגדול ממצרים. אלן אבהתא, ובגין כד, האי שמא מתבר טורין, ומתבר טנרין, ואית ביה לטב ולביש. זכאה חולקיהון דישראל.

תא חזי, עז לקרבנא, אמאי. והא אמר רבי שמעון, עז שמא דיליה גרים, לאוליה מן שמיה, דהא סטרא בישא זינא בישא הוא. אלא הכי אמר רבי שמעון, דא בעי לקרבא, דהא אי אעבר עליה רוחא דמסאבא, או אתעסק ביה, האי עז קרבניה, בההוא גוונא דאיהו חטי ביה.

ואמר רבי שמעון, הא תנינן אית מאן (בראשית ס"ט ע"א, שמות כ"ד ע"ב ועיין צ"א) דזכה בנשמה, ואית מאן דזכה באתערותא דרוח, ואית מאן דלא זכי אלא בנפש. האי מאן דלא זכי אלא בנפש, ולא סליק יתיר, הא אתדבק בההוא סטרא מסאבא, וכד איהו נאים, אינון סטרין בישין אתיין ומתדבקן ביה, ומודעין ליה בחלמא מלין דעלמא. מנהון כדיבין, ומנהון קשוט. ולזמנין דחייכן ביה, ואחזיאו ליה מלי שקר, וצערין ליה בחלמיה. ועל דא אומין עובדי עבודה זרה, מנהון דתמאן בחלמיהו מלי קשוט, בגין ההוא סטרא דמתדבקן ביה. וכלהו מלין לזמן קריב.

תא חזי, באלין זינין בישין, אית תלת דרגין, אלן על אלן. דרגא עלאה דלהון הנהו דתליין (ע"ו ע"ב שמות רס"ז ע"א, רס"א ע"א, צ"א ע"ב) באורא. דרגא תתאה דלהון אינון דחייכן בבני נשא, וצערן להו בחלמיהו, בגין דכלהו חציפין ככלבי. ואית דרגא עלאה עלייהו, דאינון מעלאי ותתאי, ואלין מודעי ליה לבר נש מלין, מנהון כדיבין, ומנהון קשוט. ואינון מלי דקשוט פלהו לזמן קריב.

וההוא דרגא מאינון דתליין באורא, דאינון עלאין יתיר. ההוא דלא זכי יתיר אלא בנפש, וההוא נפש בעי לאתתקנא לקבלא רוחא, עד לא רווח ליה, נפקא מה דנפקא מההוא נפש, ואתפשט בעלמא, ובעא לסלקא, ולא בעי, עד דאערע בהו באינון דאורא, ואינון מודעין ליה מלין, מנהון קריבין, ומנהון רחיקין יתיר, ובההוא דרגא אזיל ואתקשר בחלמיה, עד דקני רוח.

פיון דקנה רוחא, ההוא רוחא נפיק, מתבר טורין וטנרין, סליק ואתפשט ואעיל בין מלאכי עלאי קדישי, ותמן ידע מה דינע, ואוליה מלין, ואתהדר לאתריה. כדן הוא קשורא דבר נש בקדושה, עד דזכי בנשמה וקני לה.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

כיון דקנה נשמה, היא סלקא לעילא לעילא, ונטורי פתחין לא מעפבי לה, ואזלא ומתפשטא ועיילא בין אינון צדיקיא דצירין בצרורא דחיי, ותמן חמי ענוגא דמלכא ומתהניא מן זיוא עלאה.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ה ע"ב]

וכד אתער איילתא קדישא, ברוח צפון, נחתא, וקם ההוא זכאה דקני לה, ואתגבר כאריה תקיפא באורייתא, עד דאתי צפרא, ואזיל בההיא איילתא קדישא לאתחזאה קמי מלכא, לקבלא חד חוטא דחסד, ומאי (דף כ"ה ע"ב) איהו דא חוטא דאברהם, דהוא קני ליה, דכתיב, (בראשית יד) אם מחוט ועד שרוף נעל, הוא לא אתהני מאחרא כלום, ואמר אם מחוט, זכה להאי חוטא, ודא אקרי חוטא דאברהם.

וכד אתי ההוא זכאה בהאי איילתא, כדין אתעטר עמה קמי מלכא, ודוד קאמר, (תהלים כב) למנצח על אילת השחר, דא כנסת ישראל, אילת השחר שירתא דכנסת ישראל, דקאמרי בגלותא אלי אלי למה עזבתני וגו'.

אמר רבי שמעון, זכאין אינון מארי דנשמתא, מארי דאורייתא, בני פולחנא דמלכא קדישא. ווי לאינון חייביא, דלא זכאין לאתדבקה במאריהון, ולא זכאין באורייתא, דכל מאן דלא זכי באורייתא, לא זכי לא ברוח, ולא בנשמה. ואתדבקותא דלהון, בההוא סטרא דזינין בישין. והאי לית ליה חולקא במלכא קדישא, לית ליה חולקא דקדושת. ווי ליה פד יפוק מהאי עלמא, דהא אשתמודע הוא לגבי אינון זינין בישין, מארי חציפותא, תקיפי ככלבא, שלוחי דנורא דגיהנם, דלא מרחמי עלייהו.

תא חזי, מה בין ישראל לעמין עובדי עבודה זרה. ישראל, אף על גב דלא זכי בר נש ישראל, אלא בנפש, דרגא עלאה קאים עליה, ואי איהו בעי למקני רוח, ואי איהו בעי למקני נשמה, קני וזכי בה. אבל עמין עובדי עבודה זרה, לא קניין לעלמין, בר אי אתגזר, דקני נפש (תחת נפש) מאתר אחרא.

וישראל דקיימי בדרגא תתאה בנפש, אי איהו לא בעי למזכי יתיר, עונשיה סגי. ווי לההוא חייבא, דאנשי פקודי דאורייתא, ולא אשתדל באורייתא, אנשי למאריה, עליה כתיב (תהלים קד) יתמו חטאים מן הארץ.

ותא חזי אית בני נשא דאתדבקן בהאי סטרא, בגין ההוא (נ"א בהאי) נפש דלא זכאין יתיר, וכד אעבר עלייהו ההוא רוחא מסאבא, אשרי עלייהו ואתדבקו ביה. כדין ההוא חטאה דחטי בר נש, הוא מסטרא דההוא רוח מסאבא, וקרפניה איהו חד עז, בגין דאיהו בעירא דאתי מההוא סטרא, לכפרא על חוביה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי אלעזר בריה, והא פתיב (דברים כא) לא תלין נבלתו על העץ וגו', ולא תטמא את אדמתך. בגין דארעא היא קדישא, (ובאתרא דשאר) ורוח מסאבא לא ישתכח אתרא בארעא קדישא למשרי עלוי, אי הכי, פיון דההוא בעירא שארי עליה רוח מסאבא ואתי מסטרהא, אמאי מקריבין ליה לסטר קודשא. אמר ליה יאות שאלת.

אבל תא חזי ברי, פתיב (דברים ד) פי יי' אלהיך אש אוכלה הוא, אית אשא אכיל אשא. אשתא דקודשא בריך הוא, אכיל אשא אחרא. ותא חזי אית מלאכין דאמרין שירתא קמי קודשא בריך הוא, ואינן מתבטלי כד מסיימי ההיא שירתא, בניצוצא דאשא אכלא. לתתא זמין קודשא בריך הוא אשא דמדבחה, והאי אשא אכלא ושצי לכל ההוא סטרא, ואתבטל ההוא סטרא, בההוא שלהובא דאשא, ולא אשאר מניה בעלמא. וההוא בר נש דמקרב קרבניה, קאים עליה, ובההוא ריחא דקרבנא דסליק, אתעבר מניה סטרא דרוח מסאבא דשריא עלוי, ויתכפר. בגיני כך פלא אתבטיל וישתצי, ולית מאן דקאים לגבי ההוא אשא.

רבי אחא הוה אזיל באורחא, ורבי חייא ורבי יוסי אערעו כחדא. אמר רבי אחא, ודאי אנן תלת, זמינן לקבלא אנפי שכנינא, אתחברו כחדא ואזלו. אמר רבי אחא, כל חד וחד לימא מלה דקטורא דאורייתא וגזיל.

פתח רבי חייא ואמר, (ישעיה מה) הרעיפו שמים ממעל וגו', האי קרא רזא הוא דחכמתא, דאוליפנא מבוצינא קדישא. הרעיפו שמים ממעל. מאי הרעיפו. כמה דאת אמר (דברים לב) יערוף כמטר לקחי. ועל סטרא דמטרא דהוא מזונא דכלא קאמר. ועל דא, כל עיני עלמא מצפן לקודשא בריך הוא למזוני, בגין דאיהו יחיב מזונא לכלא, וזן כל, כמה דאת אמר, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ו ע"א]

ואי תימא דבאתר דא דאקרי שמים תליא מלתא. הא תנינן, דלאו בזכותא תליא מלתא. וזכותא, הא אוקמוה צדקה. ותרגום צדקה, זכותא. וזכותא ושמים חד מלה הוא, והכא הרעיפו שמים. (ואי תימא ביה תליא) פתיב ממעל, ממעל ודאי, מעתיקא קדישא קא (דף כ"ו ע"א) אתיא, ולא מההוא אתר דאקרי שמים, ואקרי זכותא, אלא ממעל דייקא.

ושחקים יזלו צדק, דכד שמים נטיל ליה ממעל, מההוא אתר עלאה דשאר עלוי, כדין שחקים יזלו צדק. מאן שחקים. אתר דטחנין מנא לצדיקייא. ומאי נינהו. נצח והוד, דאינן ודאי טחנין מנא לצדיקייא. למאן. לההוא אתר דאקרי צדיק דהא אינן טחנין ליה לההוא מנא דאתיא מלעילא, וכל ההוא טיבו מתכניש בגווייהו, למיהב ליה לדרגא דצדיק, בגין דיתברכון צדק מההוא גזילו דלהון, ועל

זוהר היומי" - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

דא טחנין מנא לצדיקייא. מאן צדיקייא דא צדיק וצדק, יוסף ורחל, דכד מזדווגין פחדא צדיקים אקרו.

ואלין טחנין מנא לצדיקייא ודאי, ועל דא ושחקים יזלו צדק. פדין תפתח ארץ לתתא. ויפרו ישע, בני עלמא. וצדקה תצמיח יחד, כל רחמי, וכל טיבו דעלמא סגיא, ומזונייהו דבני נשא משתפחי בעלמא, פדין חדוה על חדוה אתוסף, וכל עלמין מתברכאן. אמר רבי אחא, אלמלא לא אתינא אלא למשמע דא די.

פתח רבי יוסי ואמר, (שופטים ה) לבי לחוקקי ישראל המתנדבים בעם ברכו יי. תא חזי, כל רעותא, וכל לבא, דבעי בר נש לארקא ברכאן מעילא לתתא, ליחדא שמא קדישא. לבעי בצלותא לקודשא בריך הוא ברעותא ובכונה דלבא, לנגדא מהווא נחלא עמיקא, כמה דכתיב, (תהלים קל) ממעמקים קראתיה יי, דתמן עומקא דכלא, בעמיקי עלאי, דאינון שירותא עלאה, דאבא ואימא מזדווגין. אוף הכא לבי לחוקקי ישראל, מאן חוקקי ישראל. לא פתיב חוקקי ישראל, אלא לחוקקי אלין אבא ואימא, דאינון מחקקי לישראל קדישא, דאיהו נגיד מבינייהו.

המתנדבים בעם, אלין אינון אבהו, דאקרון נדיבים, כמה דאת אמר (תהלים מז) נדיבי עמים נאספו עם אלהי אברהם. פדין ברכו יי, לנגדא מניה ברכאן לתתא, וישתכחון ברכאן בעלמא פלהו, דכד הכא משתפחין ברכאן מלעילא כלא הוא בחדוותא כלא הוא בשלימו. זכאה חולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא מריק עליהון ברכאן, וציית צלותהון, ועלייהו פתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'.

זוהר פרשת צו

(ויקרא ו) זאת תורת העולה וגו'. רבי שמעון פתח ואמר, (תהלים לו) צדקתך כהררי אל משפטיך תהום רבה וגו', (פקודי רל"ח ע"ב ושם מוגה) האי קרא אוקימנא ליה ואתמר, תא חזי, האי עולה, סליקו וקשירו דכנסת ישראל לעילא, ודבוקא דילה בגו עלמא דאתי, למהוי כלא חד, בקשורא חדא, בחידו. ובגין דסלקא לעילא לעילא, פתיב זאת תורת, רזא דכר ונוקבא פחדא, תורה שבכתב, ותורה שבעל פה, לסלקא בחביבותא.

כד אתער סטרא דצפון, כמה דאוקימנא דכתיב, (שער השירים ב) שמאלו תחת לראשי, פדין איהי סלקא בחביבותא, ואתעטרא בימינא, ואתחברא באמצעיתא, ואתנהיר כלא מרזא דקדש הקדשים, ודא מגו דרזא דאדם, ברעו דכהנא, ובצלותא, ובשירתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והא אוקימנא דעולה קדש קדשים, ברוזא דרוח עלאה, בגין דתלת רוחין קשירין פחדא, רוח תתאה דאקרי רוח הקדש. רוח דלגו באמצעיתא, דאקרי רוח חכמה ובינה. וכן אקרי רוח תתאה. אבל האי רוח, דנפיק מגו שופר, כלילין באשא ומיא. רוח עלאה דאיהו סתים בחשאי, דביה קיימין כל רוחין קדישין, וכל אנפין נהירין. ובגין כך אהדרת עולה רוח ממש.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ו ע"ב]

ולבתר מרוזא דבהמה, (דף כ"ו ע"ב) מסתפקי ואתנונו, לאתקשרא רוחא אחרא, דאיהי גו מסאבו, מאינון תרבין ושמונין, כמה דאתמר. ובגין כך עולה קדש קדשים, שאר קרבנין למעבד שלמא בעלמא פלהו, מכמה סטרין ומארי דדינין. לאתעברא ולאנתהרא מגו רעותא לאתבסמא, אקרון קדשים קלים, בגין דלא מתעטרי לעילא לעילא בקדש הקדשים. ועל דא אינון קדשים קלים, ונכיסו דלהון בכל אתר כמה דאוקמוה, אבל עולה דאיהי רוזא דקדש הקדשים, לאו איהי פשאר קרבנין, דכל עובדהא קדש.

תא חזי, מה כתיב ולבש הכהן מדו בד, אלין לבושין מיחדין לקדושה. בד יחידאי, מיחדא לקדושה. וכתיב בגדי קדש הם ורחץ במים את בשרו ולבשם. מאי טעמא דא קדש. אלא רוזא דמלה, פדקאמר דאיהי קדש קדשים, דסלקא פלא ואתעטרא בקדש הקדשים, בקשורא חדא. ולבתר מפני ואעבר רוח מסאבא, דמסאב פלא, דלא שלטא, ולא יתקריב גו מקדשא, ואתעבר מפל סטרי דקודשא, ואשתאר פלא קדש בקדושה יחידאי.

ואמר רבי שמעון, הא אתמר, (נח ס"ד) דכתיב, (תהלים לו) אדם ובהמה תוליע יי. והכי סלקא רוזא דאדם, מסטרא דאדם. בהמה, מסטרא דבהמה. ובגין כך כתיב אדם כי יקריב מפם. אדם ודאי, דהא קרבניה לעילא, לקשרא קשרא. ולבתר מן הבהמה. וכלא איהו בקרא, אדם ובהמה. ודא איהו רוזא, דאצטריד לקרבנא אדם ובהמה, פדקאמר. תא חזי, פד ברא קודשא בריד הוא עלמא, הכי עבד אדם ובהמה.

ואי תימא והא כתיב (בראשית א) ועוף יעופף על הארץ, דהא מנייהו מקרבין קרבנא, ואפילו עולה, כמה דכתיב ואם מן העוף עולה קרבנו. תא חזי, מפל אינון עופין לא מקרבין אלא מן התורים או בני יונה. אלא רוזא דא, מה דאתפשר בדא, פסיל בדא. דא ימינא, ודא שמאלא, וכלא חד.

עוף יעופף על הארץ, הא אוקימנא דאינון רוזא דרתיכא. ובהו תסתלק רוח הקדש, לסלקא לעילא. דאינון תרי, חד לימינא, וחד לשמאלא. עוף לימינא, ודא מיכאל. יעופף לשמאלא, ודא גבריאל. דא לימינא, ודא לשמאלא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך מקרבין תרין אליו, לסלקא רוח קודשא, ושמאלא מעטר וזיין לתתא, להווא סטר שמאלא. וימינא לימינא. ואתקשרת אתתא בבעלה, למהוי חד. וכלא מסתלק ומתקשר כחדא, לעילא ותתא וקודשא בריך הוא אסתלק בלחודוי ואתתקף.

ובספרי קדמאי, מסכנא לא יחיב חולקא לאתזנא, אלא לעילא לאתקשרא, אבל כלא לעילא ותתא כל חד מתקשר לסטריה כדקא יאות, והא אוקימנא. (שמות רל"ט ע"ב) רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי ואמר, הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא, אתדבקוּתא דרעוא דכהני ליואי וישראל לעילא, עד היכן איהו סלקא.

אמר ליה הא אוקימנא, עד אין סוף, דכל קשורא ויחודא ושלימו, לאצנעא בהווא צניעו, דלא אתדבק, ולא אתיידע, דרעוא דכל רעוין ביה. אין סוף לא קיימא לאודעא, ולא למעבד סוף, ולא למעבד ראש דאין. (נ"א ראש כמה דאין) קדמאה, אפיק ראש וסוף, מאן ראש. דא נקודה עלאה, דאיהי רישא דכלא סתימאה, דקיימא גו מחשבה. ועביד סוף, דאקרי סוף דבר, אבל להתם אין סוף.

לאו רעותין, לאו גהורין, לאו בוצינין בהווא אין סוף, כל אלין גהורין ובוצינין תליין לאתקיימא בהו, ולא קיימי לאתדבקה, מאן דיידע ולא ידע, לאו איהו אלא רעו עלאה סתימאה דכל סתימין, אין.

וכד נקודה עלאה, ועלמא דאתי, אסתלקו, לא ידעין בר ריחא, כמאן דארח בריחא ואתבסם, ולא דא נייחא (ס"א ניחח), דהא כתיב (ויקרא כו) ולא אריח בריח ניחחכם, דהא ריח ניחח ריחא דרעותא, דכל הני רעותא דצלותא, ורעותא דשירתא, ורעותא דכהני, דכלהו רזא דאדם, כדין פלהו אתעבידו רעותא חדא, והווא אקרי ניחח, רעותא: כתרגומו. כדין כלא אתקשר ואתנהיר כחדא כדקא יאות, כמה דאתמר.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ז ע"א]

ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידי דכהנא, דכתיב, (דף כ"ז ע"א) צו את אהרן ואת בניו לאמר. רזא הכא, דהא אוקימנא, לית צו אלא עבודה זרה. והכא אתיהיבת ליה לאתוקדא ההוא מחשבה רעה, ולאעברא לה מגו קודשא, בהאי רעותא דסלקא לעילא, ובהאי תננא ותרבין דאתוקדן, בגין לאתעברא מן קודשא, והאי צו ברשותיהו קיימא, לאפרשא לה מן קודשא מגו האי קרבנא ואי תימא צו את בני ישראל, הכי נמי דהא ברשותיהו קיימא, (ס"א לאפרשא לה מן קודשא) כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון, דלא יכלא לשלטאה עלייהו.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רוא דמלה, לאעטרא להאי רוח קודשא לעילא לעילא, ולאפרשא לה לדא רוח טומאה, לנחתא לה לתתא לתתא. דא ברעותא ובצלותא כדקאמרן, ודא בעובדא כלא כדקחזי ליה.

והאי קרא מוכחא עלייהו, דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר. צו: דא עבודה זרה, רוח מסאבא. (בראשית ל"ח, נ"ח, ס') לאמר: דא אתתא, דאקרי יראת יי'. כתיב הכא לאמר, וכתיב התם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו. והא אוקמוה. בגין כך כלא אתמר, וכהנא קיימא לאתתקנא כלא ברוא דאדם ובהמה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא בעלמא דין ובעלמא דאתי, דאינון ידעי אורחי דאורייתא, ואזלי בה בארח קשוט, עלייהו כתיב (ישעיה לח) יי' עליהם יחיו. מאן עליהם. אלין ארחי דאורייתא. יחיו: יתקיימו, בעלמא דין ובעלמא דאתי.

תא חזי, כתיב זאת תורת העולה, אמר רבי חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, (זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דהיא סלקא, ומתעטרא לעילא לעילא, לאתקשרא כדקא יאות, עד אתר דאקרי קדש קדשים.) (דבר אחר) זאת תורת, דא כנסת ישראל. העולה: דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נש לאסטאא ליה מארח קשוט, היא העולה, היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש, ובעי לאוקדא לה בנורא. בגין דלא יתייהב לה דוכתא לאסטאא.

ובגין כך, על מוקדה על המזבח כל הלילה. מאן לילה. דא כנסת ישראל. דאיהי זאת, בגין דאתי לדכאה לבר נש מההוא רעותא. על מוקדה, בגין דנהר דינור איהו אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי בקיימיהו, דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק, ומעברי שולטניהון מעלמא, ובגין דלא ישלוט, אצטריד על מוקדה על המזבח כל הלילה, ואתכפיא ולא שלטא.

ועל דא, כד אתכפיא האי, סלקא כנסת ישראל, דאיהי רוח קודשא, דסלקא ואתעטרא לעילא, דהא סליקו דילה, כד אתכפיא האי חילא אחרא, ואתפרש מנה. ובגין כך בעינן ברוא דקרנא, לאפרשא להאי סטרא, מרוח קודשא, ולמיהב לה חולקא, בגין דרוח קודשא תסתלק לעילא.

רבי אחא פתח ואמר, והאש על המזבח תוקד בו וגו', והאש על המזבח תוקד בו, אמאי. ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר, אמאי. וכהנא אמאי. והא תנינן אשא בכל אתר דינא הוא, וכהנא מסטרא דימינא קא אתי, ורחיקא הוא מן דינא, דהא כהנא לא אזדמן בדינא לעלמין, והכא הוא בעי לאוקדא דינא בעלמא, דכתיב ובער עליה הכהן.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ז ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא הָכִי אוֹלִיפְנָא, בַּר נֶשׁ דְּאֵתִי לְמַחְטֵי קָמִי מְאָרִיָּה, הוּא אוֹקִיד גְּרַמְיָה בְּשִׁלְהוּבִיתָא דִּיצַר הָרַע. וַיִּצַר הָרַע מִסְטָרָא דְרוּחַ (דף כ"ז ע"ב) מִסְאָבָא קָא אֲתִיא, וְהָא שְׂרִיא בִּיה רוּחַ מִסְאָבָא. וְלִזְמַנִּין אֲשֶׁתְּמוּדְעֵן קֶרְבְּנִי דְאֲתִינן מִהָאִי סְטָרָא, וּבְעָא לְקֶרְבָּא עַל מַדְבַּחָא כְּדָמִי לִיה. וְלֹא אֲשֶׁתְּצִי, וְלֹא אֲתַבְּטַל הֵהוּא רוּחַ מִסְאָבָא, בִּין מִבַּר נֶשׁ, וּבִין מִהֵהוּא סְטָרָא דְאֵתִי מִנִּיה, אֵלָא בְּאִשָּׁא דְמַדְבַּחָא, דֵּהֵהוּא אִשָּׁא מִבְּעָרָא רוּחַ מִסְאָבָא, וְזִינִין בִּישִׁין מְעֵלְמָא, וְכֵהָנָא בְּדָא אֲתַבְּוּן, לְתַקְנָא אִשָּׁא דִּיבְעַר זִינִין בִּישִׁין מְעֵלְמָא.

וְעַל דָּא בְּעִי, דְלֹא יִדְעֻכוּן לִיה לְעֵלְמִין, וְלֹא יִתְחַלֵּשׁ חִילָא וְתוֹקְפָא דִּילִיה, לְתַבְּרָא חִילָא דְתוֹקְפָא אַחְרָא בִּישָׁא מְעֵלְמָא, וְעַל דָּא לֹא תַכְּבֵּה. וְכֵהָנָא יִסְדֵּר עֲלִיה אִשָּׁא בְּבִקְרָא בְּבִקְרָא, בְּזִמְנָא דְשִׁלְטָא סְטָרָא דִּילִיה וְאֲתַעַר בְּעֵלְמָא, בְּגִין לְבַסְמָא עֵלְמָא (ס"א ולבסמא דינא), וְאֲתַכְּפִינן דִּינִין, וְלֹא מִתְעָרִי בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא תְּנִינן, אִית אִשָּׁא אַכְּלָא אִשָּׁא. אִשָּׁא דְלַעֲיִלָא אַכְּלָא אִשָּׁא אַחְרָא, אִשָּׁא דְמַדְבַּחָא אַכְּלָא אִשָּׁא אַחְרָא, וְעַל דָּא, אִשָּׁא דָּא לֹא תַכְּבֵּה לְעֵלְמִין, וְכֵהָנָא מְסֻדֵּר לִיה בְּכָל יוֹמָא.

רַעִיא מִהֵימְנָא פְּקוּדָא לְעֵשׂוֹת הַעוֹלָה כְּמִשְׁפָּטָה, וְעַלָּה אֲתַמַּר זֹאת תּוֹרַת הַעוֹלָה וְגו'. חֲמִשׁ אֲשִׁים הוּוּ נַחְתִּין עַל קֶרְבְּנָא. אִשׁ אוֹכֵל וְאִינוּ שׁוֹתָה. אִשׁ שׁוֹתָה וְאִינוּ אוֹכֵל. אִשׁ אוֹכֵל וְשׁוֹתָה. אִשׁ אוֹכֵל לַחִים וּיְבִשִׁים. אִשׁ שְׂאִינוּ אוֹכֵל וְאִינוּ שׁוֹתָה. לְקַבְּלִיֵּהוּ אִינוּן, זֹאת תּוֹרַת הַעוֹלָה, חַד. הִיא הַעוֹלָה עַל מוֹקְדָה, ב'. עַל הַמְזֻבַּח, ג'. כָּל הַלֵּילָה, ד'. וְאִשׁ הַמְזֻבַּח תּוֹקֵד בּוּ ה'.

סדר הלימוד ליום יט אדר [יום 167 בשנה]

וְאוֹקְמוּהָ מְאָרִי מִתְנִיתִין, עוֹלָה כּוּלָּה סִלְקָא לְגַבּוּהָ. וְדָא בִּינָה, ה', ה' מְרֵאוֹת דִּילָהּ. י', בַּת יַחֲדָה, (שמות כד) וּמְרֵאָה כְּבוֹד יִי כְּאִשׁ אוֹכֵלָת. ו' אוֹר דְּבַת עֵינָא, וְהִיא אִשׁ שׁוֹתָה כָּל מִינִין דְּאוֹרֵייתָא, וְאוֹכֵלָת כָּל קֶרְבְּנִין דְּצִלוֹתָא. וְאוֹכֵלָת לַחִין וּיְבִשִׁין, אִינוּן פְּשָׁטִי דְּאוֹרֵייתָא דְּאִינוּן כְּעֵצִים יְבִשִׁים. וְרוּזֵי אוֹרֵייתָא אִינוּן כְּעֵצִים לַחִים. וְהִיא אִיהוּ אִשׁ אוֹכֵלָת לַחִין וּיְבִשִׁין.

וְעוֹד אוֹכֵלָת לַחִין, כָּל קֶרְבְּנִין דֵּהוּוּ קֶרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מִצּוֹת עֲשֵׂה. וּיְבִשִׁין, כָּל קֶרְבְּנִין דֵּהוּוּ קֶרְבִּין בְּצִלוֹתָא, עַל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה. וְהִיא אִיהוּ, סְקִילָה שְׂרִיפָה הָרַג וְחִנְקָה, עַל מִצּוֹת עֲשֵׂה, וְעַל מִצּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה, אֵלִין אִינוּן קֶרְבְּנִיא דְּשִׁכְנִיתָא, צִלוֹתָא, דְּפְקוּדִין דְּעֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה. וְלִקְבֵּל ה' מְרֵאוֹת אֵלִין, תְּקִינּוּ חֲמִשׁ צִלוֹתֵי בְּיוֹמָא דְּכַפּוּרִי. וְלִקְבֵּל בַּת עֵינָא, אִינוּן עֲשֶׂרֶת יְמֵי הַתְּשׁוּבָה ה' לְקַבֵּל אוֹר דְּבַת עֵינָא. ה' עֲנִינִין, לְקַבֵּל ה' בְּתַרְאָה.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לִימוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעְגַל הַשָּׁנָה

פְּקוּדָא בְּתַר דָּא, לַעֲשׂוֹת הַחֻטָּאת כַּמְשַׁפְטָה. תְּנַאִים וְאִמּוּרָאִים, אַתּוּן דְּמַסְטְרָא דְּמִדּוֹת דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתִיתוּ, דְּטַרְחַתוּן סְגִי לְנִקְאָה בְּרִתָּא דִּילִי דְּאִיְהִי הַלְכָה, מֵאֲלִין קְלִיפִין, דְּעֵרַב רַב, קוּשְׁיִין בִּישׁוּן, דְּלִית לֹון תִּירוּץ, וְלֹא פְרוּקָא, דְּעֵלִיְהוּ אַתְמַר, (קִהֲלַת א) מְעוֹת לֹא יוּכַל לְתַקּוּן, וְחֶסְרוֹן לֹא יוּכַל לְהַמְנוֹת, אֲלֵא אַתְמַר תִּיקוּ בְּהוּן. וְכַל תִּיקוּ דְּאִסּוּרָא לְחוּמְרָא, וְאִיהוּ תִיקוּ חֶסֶר וְ דְּלִית לִיהַ תַּקּוּן. חֶסֶר בּוּן, דְּאִיְהִי עֲלֵמָא דְּאֲתִי, דְּתִיקוּ דְּעֲלֵמָא דְּאֲתִי, שְׁתִּיקָה. כְּגוּן שְׁתוּק כְּךָ עֲלָה בְּמַחְשָׁבָה.

וְאִית קוּשְׁיִין דְּאִינוּן לְבוּשִׁין דְּהַלְכָה, דְּאַתְמַר בְּהוּן מְשַׁבְּצוֹת זָהָב. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (תְּהִלִּים מו) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מֶלֶךְ פְּנִימָה מִמְשַׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה. וְאַתּוּן, פְּסִקִין לֹון בְּכַמָּה פְּסִקוֹת, וְלְבַתֵּר מִתְקַנִּין וּמְפַרְקִין לֹון בְּכַמָּה פְּרוּקִין.

וְאִי חֶסֶר שׁוּם פְּסִק מִמְתַּנִּיתִין, כְּמָה דְּאִוְקְמוּהַ זֶה חֶסֶר מִן הַמְשֻׁנָּה, אַתּוּן מִתְקַנִּין לֹון, וְהֵאִי הוּא חֶסְרוֹן שְׁיִוְכַל לְהַמְנוֹת. וְאִי יִיתִי טַפֵּשׁ וְיִפִּיק שׁוּם בִּישׁ עַל הַהוּא אִוְמְנָא דְּחַתִּיךְ לְבוּשִׁין, וְיִימָא וְכִי אִוְרִייתָא אִיְהִי חֶסֶר, וְהֵא פְתִיב (תְּהִלִּים יט) תּוֹרַת יִי' תְּמִימָה, תְּמִימָה בְּכָל אֲבָרִין דְּגוּפָא, דְּאִינוּן רַמ"ח פְּקוּדִין. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (שִׁיר הַשִּׁירִים ד) כְּלָךְ יָפָה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ. תְּמִימָה בְּלְבוּשָׁהָ, וְאִיךְ חֶסֶר מִן הַמְשֻׁנָּה.

אַתּוּן תִּימְרוּן לִיהַ, דּוּק וְתִשְׁכַּח חֲתִיכָה, וְתִשְׁכַּח לָהּ מְעוּרְבַת בְּשָׂאָר פְּסִקוֹת וּמְשֻׁנִּיּוֹת. דְּאִוְרַח אִוְמְנָא לְמַחְתַּךְ לְבוּשִׁין בְּכַמָּה חֲתִיכוֹת, וְתִלְמִיד דְּלֹאוּ אִיְהוּ בְּקִי לְמַקְשָׁר הַהֲלָכָה בְּאֲלִין חֲתִיכוֹת, מִתְחַלְפִי לִיהַ פְּסִקוֹת וְקוּשְׁיִין, וְלֹא אֲשַׁכַּח לֹון פְּרוּקָא. עַד דְּיִיתִי אִוְמְנָא, וּפְרִיק לֹון כָּל אֲלִין סְפִקוֹת דְּלֵהוּן. בְּהַהוּא זְמַנָּא, הַלְכָה דְּאִיְהִי בְּרִתָּא, סְלִיקַת קָדָם מְלַפָּא, שְׁלִימָא בְּכֵלָא, בְּגוּפָא בְּלְבוּשָׁא וּבְתַכְשִׁיטָהָא, וְאַתְקִיִים בְּהַ (בְּרַאשִׁית ט) וְרִאִיתִיהַ לְזִכּוֹר בְּרִית עוֹלָם. וְלִזְמַנִּין אִית לְאִוְמְנָא תִלְמִיד בְּקִי, דִּישְׁדַּר לִיהַ לְתַקְנָא לֹון.

קָמוּ כְּלָהוּ וְאִמְרוּ, וְדֵאִי אַנְתָּ הוּא אִוְמְנָא רַעֲיָא מְהִימְנָא. דְּאַתְמַר כְּךָ מִשָּׁה קָבַל תּוֹרָה מִסִּינַי, וּמִתְמַן וְאִילָךְ כְּלָהוּ תִלְמִידִים אִינוּן דִּילָךְ, מִן יְהוֹשֻׁעַ עַד סוּף כָּל דְּרִין. הִדָּא הוּא דְּאִמַר וּמְסֻרָה לִיהוֹשֻׁעַ, וְיְהוֹשֻׁעַ לְזִקְנִים, וְזִקְנִים לְנְבִיאִים, עַד סוּף כְּלָהוּ. תִלְמִיד בְּקִי דִילָךְ מֵאֵן הוּא הָא חֲזִינָא דְּאַתְמַר, הַכֵּל יְהֵא מוּנַח עַד שְׁיַבֵּא אֲלִיְהוּ.

אִמַר לֹון, וְדֵאִי הֵכִי הוּא, דְּאִיְהוּ תִלְמִיד חֶבֶר, דְּעֵלִיהַ אַתְמַר (בְּמִדְבָר כה) בֶּן אֶהְרֹן הַכֹּהֵן. כְּגוּוֹנָא דְּאַתְמַר בְּאֶהְרֹן (שְׁמוֹת ד) הוּא יְהִיהַ לָךְ לְפָה, (דף כ"ח ע"א) הֵכִי נָמִי בְּרִיהַ, יְהִיהַ לִי לְפָה, דְּאִיְהִי אִוְרִייתָא דְּבַעַל פָּה. בְּגִין דְּחִיכִי דְּהוּינָא בְּקַדְמִיתָא כְּבַד פָּה וְכְבַד לְשׁוֹן, וְהֵכִי יוֹקִים לִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּבַד פָּה בְּאִוְרִייתָא דְּבַעַל פָּה, וְכְבַד לְשׁוֹן בְּאִוְרִייתָא שְׁבַכְתָּב, דְּלֹא יִימְרוּן אֲלִין דְּלֹא אֲשַׁתְּמוּדְעִין לִי, אַחֲרָא אִיְהוּ. וְאַלְיְהוּ הוּא יְהִיהַ לִי לְפָה, יִיתִי לְתַקְנָא כָּל אֲלִין סְפִקוֹת, וְלְפַרְקָא לֹון.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בהוא זמנא, זאת תורת העולה, ברתא, דהות מהדקא שפלה בגלותא, סליקת על כל דרגין דלעיילא, הדא הוא דכתיב, (משלי לא) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כלנה, וסליקו דילה תהא לאבא דאיהו לימינא חסד, דביה הרוצה להחכים ידרים, מתמן חכמ"ה, כ"ח מ"ה.

אמר חד תנא, בודאי בגין דא אתמר בך, מוליק לימין משה בגין פלה דילך, דלא יהא לך שלימו אלא בה. דכד אנת תהא שלימא בה, אתמר בך (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות. במראה: כגוונא דכלה דאתפשטת מלבושהא, ומתיחדת עם בעלה בקירוב בשר, ברמ"ח אברים דילה, ולא פסיאת אבר חד מנה. והאי איהו במראה רמ"ח בחושבן. (נ"א אתחזי לה דאתמר ביה)

אמר בוצינא קדישא, בקדמיתא אתחזי לך האי חיוז, דאתמר בה במראה, דאיהו לך המראה הגדול בסנה, דאדכר ביה חמשה זמנין הסנה. וכען אתגליא לך חיוז דא, ברמ"ח פקודין, דאינון בחמשה חומשי תורה. ולא בחידות, דאינון לבושין דילה, דבהון חזו כל נביאי. דלית ארח לאתגלאה פלה בקירוב בשר, אלא לחתן דילה.

בהוא זמנא יתקיים בהו, (בראשית ב) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו. כגון אדם ואשתו דכבר אתעבר ערבוביא בישא, ערב רב, קושיא בישא מעלמא, דאינון עריין דקודשא בריך הוא ושכינתיה, עריין דישראל. כל שכן עריין דילך רעיא מהימנא. ומהלכה דילך. דבגיניהו צריך לכסאה רזין דאורייתא, פמה דאוקמוה (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר, עד דמתעברין מעלמא. ולית מלכים אלא ישראל, פמה דאוקמוה, כל ישראל בני מלכים הם, בהוא זמנא, וכבוד מלכים חקור דבר. אמר רעיא מהימנא, בריך אנת לעתיק יומין, דמתמן אנת, כענפא דאתפשט מאילנא, הכי נשמתין ענפא מגיה.

תנאים ואמוראין, הא ודאי עולה וחטאת ואשם, תלת פקודין אינון, תלת אבתן. שלמים מטרוניתא. אבר, דאיהי תשלומין דכל אבר, כגוונא דיומא קדמאה דחג. (ס"א אתר דאיהו תשלומים דכלא כגוונא).

מי שלא חג ביום טוב ראשון, אין תשלומים לראשון, ושאר יומין תשלומין זה בזה, ובהון וחסרון לא יוכל להמנות אבל מי שלא חג יום טוב הראשון של חג עליה אתמר (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון וחסרון לא יוכל להמנות. והאי איהו חטאת דמעב לעולה. (מאי טעמא) חטא איהו דכר. חטאת, נוקבא. ולזמנין דהא אתבסם חטאת, ואתפרש מעולה. בהוא שער, דאתמר (במדבר טו) ושעיר עזים אחד לחטאת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אָשֶׁם תְּלוּי אַחִיד בְּתַרוּוּיָהוּ, כְּמֵאן דְּאֶחִיד לְכָאן וּלְכָאן, וְאִיהוּ תְלוּי בְּאַמְצְעִיתָא. כְּגוֹן, הַפֵּל תְּלוּי עַד שְׂיבָא אֵלֵיהּ, וַיִּפְרִישׁ לָהּ מִתְמָן. הֵכִי אָשֶׁם תְּלוּי, אִיהוּ אַחִיד בְּתַרוּוּיָהוּ, עַד דִּיִּתְבִּין לִיהּ מְזוּנָא דִּילֵיהּ, שׁוּחַד דִּילֵיהּ, וַיִּתְפָּרֵשׁ מִתְמָן, וּמִתְקָרְבִין אַבְרִין דְּכֻלָּהּ דָּא לְדָא. דְּהֵכִי אִיהוּ אָשֶׁם וְחֻטָּאת, כְּסָרְכוֹת דְּאֶחִידֵן בְּרִיאָה, וְלֹא מְנִיחִין לָהּ לְפָרְחָא לְסֻלְקָא לְגַבֵּי עֵילָא, לְנִשְׁבָּא בְּרוּחָא דְקוּדְשָׁא.

שָׁה אִיהוּ לְעוֹלָה, דְּכְתִיב, (בראשית כב) וְאִיָּה הִשָּׁה לְעוֹלָה. וְאַתְמַר בֵּיהּ (שמות יב) שָׁה תְּמִים זָכַר, הִדָּא הוּא דְכְתִיב אִישׁ תְּמִים. וְהָא צְרִיךְ לְמִשְׁאֵל, דְּהָא שָׁה אִיהוּ לְיִמִּנָא, שְׁעִיר אִיהוּ לְשִׁמְאֵלָא, דְּהֵיִינוּ שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחֻטָּאת, וְאִית שְׁעִיר, וְאִית שְׁעִיר. שְׁעִיר אֶחָד לֵיִי, וְשְׁעִיר אֶחָד לְעֻזָּאֵל. וְהֵיִינוּ דְכְתִיב, (ויקרא טז) וְנָתַן אֶהָרִן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוּרְלוֹת גּוּרְלָא אֶחָד לֵיִי וְגוּרְלָא אֶחָד לְעֻזָּאֵל.

וּבַהּ הוּא שְׁעִיר, אַתְמַר בְּעֵשׂוֹ, (בראשית כז) אִישׁ שְׁעִיר. וְדָא כְּבֵד. דְּנִטִּיל כָּל אֵינּוֹן שְׁמָרִים דְּדָם. (דמתמן) שְׁחִין אַבְעָבוּעוֹת פּוֹרְחוֹת, סְפַחַת, וְכָל מִינֵי צְרַעַת. וְהֵיִינוּ דְכְתִיב, (ויקרא טז) וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתֶם אֶל אֲרֶץ גְּזֵרָה. וְאֵינּוֹן עֲוֹנוֹת תָּם, דְּאִיהוּ לְבָא, וְכִדִּין אַתְפָּרֵשׁ מִלְּעֲרָבָא בְּלָבָא, וְכִדִּין אַתְבְּסָם, וְאִיהוּ כְּבֵד בְּאֵלִין חוּבִין, וְלֹא קָל לְסֻלְקָא לְגַבֵּי יַעֲקֹב אִישׁ תָּם. חֲדוּ מְאִירֵי מִתְנִיתִין דְּמִתְבִּתָּאן, דְּקָא נְחִיתֵי עִם תְּנַאֲרִין וְאַמּוֹרָאֲרִין. קָם חֲד מְנִיָּהוּ וְאָמַר, רַעֲיָא מְהִימְנָא, הֵב לִי רְשׁוֹ לְמִשְׁאֵל, בְּתַר דְּזִכִּינָא לְמִשְׁמַע מְלִין יְקִירִין אֵלִין מְפּוּמָּה, דְּאוּרִיָּתָא דָּא דְנִפְקַת מְפּוּמָּה (משלי ג) יְקָרָה הִיא מְפַנֵּינִים וְכָל חִפְצֵיהּ לֹא יִשׁוּוּ בָּהּ, וְעַל כָּל דָּא הִלְכָה הִיא וְלִלְמוֹד אֲנִי צְרִיךְ. הָא שְׁעִיר דְעֻזָּאֵל שְׁפִיר, אָשֶׁם תְּלוּי בְּאֵן אַתְרָא אִיהוּ.

אָמַר לִיָּהּ, בְּרִיךְ אַנְתְּ בְּרִי, שְׁפִיר קָא שְׁאַלְתָּ. אֵלָא, מַה עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא, אַחִיד בֵּיהּ יְמִינָא וְשִׁמְאֵלָא, דְּאֵינּוֹן חֶסֶד וּגְבוּרָה, כְּגוּפָא דְאַחִיד בֵּין תְּרִין דְרוּעִין דְבַר נֶשׁ. אוּ כְּנֶשֶׁר, דְּאֶחִידֵן בֵּיהּ תְּרִין גְּדַפִּין לְפָרְחָא בְּהוֹן. וְכִיּוּנָה, דְּאֶחִידַת בְּהַ תְּרִין גְּדַפִּין, דְּאַמְתִּילַת לְאוּרִיָּתָא, וְגְדַפִּין (דף כ"ח ע"ב) דִּילָהּ לְמִצּוֹת עֲשֵׂה, וּבְהוֹן הִיא הָעוֹלָה, וּפְרַחַת לְעֵילָא. הֵכִי פְקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, אֵינּוֹן תְּפִישׁוּ דִּילָהּ, כְּגוֹן צְפָרִים הַנֶּאֱחָזִים בְּפַח. וְכָל תְּפִשִּׁין דִּילָהּ, דְּמַעֲכָבִין לָהּ לְפָרְחָא, אַתְקָרִיאוּ סְרְכוֹת כְּאֵלִין סְרְכוֹת, דְּמַעֲכָבִי לְכַנְפֵי רִיאָה, לְנִשְׁבָּא.

הֵכִי אָשֶׁם. דִּישְׂרָאֵל אַחִיד בְּגְדַפִּין דְשְׁכִינְתָּא, דְּאֵינּוֹן חִיוּן דְּכוּרְסִיָּא, דְּלֹא תַהֵא עוֹלָה בְּהוֹן בּוֹכוּן דִּישְׂרָאֵל, לְגַבֵּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמַעֲכָבִין לָהּ, וּמְכַבִּידִין גְּדַפָּאָה חִי'ת חִי'ת חֻטָּאוֹת דְּלֵהוֹן. וְאָשֶׁם אִימָא דְעֲרַב רַב, סְרְכָא אַחִידָא בְּכוּרְסִיָּא, דְּתַמָּן מְטְרוּנִיתָא, וְלֹא מְנַחַת לָהּ לְסֻלְקָא מְגֻלוֹתָא. וְזָכוּן אַחִידֵן בְּהַ לְסֻלְקָא, אֲשִׁתְּאַרַת בְּאוּרָא, כְּגוֹן סְרְכָא תְלוּי בְּאוּרָא. וְדָא עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא. (דאִיהוּ אוּרָא) הֵכִי אָשֶׁם תְּלוּי בְּצִדִיק, דְּאִיהוּ אַחִיד בֵּין שְׂמִיא וְאַרְעָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

חטאת איהי יותרת הכבד, אכפידת עלה בחטאות, דלכלוכין דחובין דישראל, פגוונא דכבד מכביד שמרים, דאינון דמים, על ערקין דלבא. הכי אלין חטאות, מכבידין על גדפוי דשכינתא, דאינון פקודין דעשה, דדמיין לכנפי יונה. לא תעשה פד אינון מכבידין על עשה, דאינון פד חובין דישראל מרובין מזכוון, אתמר באורייתא דאיהו גופא, (דניאל ח) ותשלך אמת ארצה, ואיהי צווחת (איכה א) נתנני יי' בידי לא אוכל קום (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום.

ובגין דא, תקינו תנאים ואמוראים צלותין באתר דקרבנין, לאעברא חטאות ואשמות מינה. ובגין דא תקינו צלותא דשחרית, פקרבן השחר. וצלותא דמנחה, פקרבן בין הערבים. וצלותא דערבית, כאמורים ופדרים דהוו מתאפלים כל הלילה. ותלת אבהן דתקינו תלת צלותין, לקבל מרפבתא דאינון קטירין בה. כמה דאוקמוה, האבות הן הן המרפבה, דאינון פני אריה אל הימין לארבעתם וגו'. (ע"כ רעיא מהימנא)

(ויקרא ו) אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. רבי חייא פתח, (בראשית כב) ויאמר יצחק אל אברהם אביו ויאמר אבי ויאמר הנני בני וגו', ויאמר ויאמר תלת זמנין דיצחק, ויאמר חד דאברהם, אמאי הכי. אלא, ג' למעשה בראשית, דאינון תלת דיצחק הוו. וחד דאברהם ברביעי, דכתיב הנני בני דחיקא (ס"א ודייקא) הנני וכתיב, (בראשית א) יהי מארת ברקיע השמים מארת חסר.

ואי תימא ויאמר ויאמר יתיר אינון. אלא, אינון סתימין הוו במחשבה. ואלין, אתגליין מגו חשוכא. ויאמר יצחק אל אברהם, וכתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור. ויאמר אבי, וכתיב ויאמר אלהים יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. ויאמר הנה האש, ויאמר אלהים יקוו המים. ויאמר הנני, ויאמר אלהים יהי מאורות.

רעיא מהימנא ועוד אש תמיד תוקד על המזבח וגו'. דא אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי כאש נאם יי'. לא תכבה ודאי, דעבירה אינה מכבה תורה. אבל עבירה מכבה מצוה, ומאן דעביד עבירה דמכבה מצוה דאיהי נר, הכי מכבה נר דיליה, דאתמר בה (משלי כ) נר יי' נשמת אדם מגופיה, והאי הוא כבוי, דאשתאר גופא בחשוכא. והכי מאן דסליק שכינתא מאתרהא, גרים (לכל העולם) כבוי וחשוכא להווא אתר. וחשוכא איהי עבירה, (משלי ל) ושפחה פי תירש גבירתה.

וסליקו דמצוה מסטרא דעמי הארץ, להון מכבה מצוה, לקיים בהון, (שמואל א ב) ורשעים בחשך ידמו. אבל לגבי מארי תורה, לית ליה פבייה עולמית, בהון דנהרין לה בכמה רזין דאורייתא, דאור ר"ז אתקרי. ומצות דאורייתא דמקימין לה רבנן,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תורה איהו לגבייהו, לילה ויומם לא תכפה עלייהו, בגין דמקיימין בה (יהושע א) והגית בו יומם ולילה.

ועשן דסליק מפומייהו במלי דאורייתא, איהו עשן המערכה, דמסדרין לה, ומעריכין לה לגבי בעלה, כגון (במדבר ח) בהעלותך את הנרות, דאתמר בהון להעלות נר תמיד. ובעשן המערכה וענן הקטרת, דאורייתא עשן דילה, יתער מלבא, לגבי חכמתא, דאיהו כמוחא, כגוונא דעננא. דאתערוותא דעננא מלבא, הדא הוא דכתיב (בראשית ב) ואד יעלה מן הארץ, ולבתר והשקה את כל פני האדמה.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ט ע"א]

הכי יתער עשן, מבינה, דאיהו בלבא, דאוקמוה לגביה, הלב מבין. וסליק לגבי חכמה, דאיהי (דף כ"ט ע"א) (נ"א במוחא) כמוחא. (ומאן) ומאי עשן. (דעת) דא, עמודא דאמצעייתא, דעת, לב מבין דעת.

לבתר דנחית עשן, חכמה לגבי בינה, דאינון דא לשמאלא, ודא לימינא. איהו נחית מלא מאבא ואימא, מלא י"ה, לאוקדא עצים דאינון תלמידי חכמים, מסטרא דעץ חיים, דאינון אברים דגופא, דתמן ה' העצים ודאי, לאוקדא לון בשלהובין דאורייתא, דאתמר ביה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם יי'. בשלהובין דנר מצוה ברחימו. ע"כ (קנ"ז ע"ב תנאים ואמוראים וכו')

פקודא (שייך לדף ק"י ע"ב) להקריב בכל יומא תמידין. ואבתריה להדליק אש, הדא הוא דכתיב אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. ואבתריה, תרומת הדשן. ואבתריה, קרבן נדר או נדבה. תנאים ואמוראים, כל אלין תמידין, אינון מדות דקודשא בריך הוא, דצריכי למהוי לון נייחא. ואף על גב דכל ספירן פלהו חד, מכל מקום, כל ספירה וספירה ממנא על שבתות וזמנין ויומין טבין, וההיא מדה דשולטנותא דההוא זמנא, כל ספירן אתפלילו בה, ואתקריאו פלהו על שם ההיא מדה, בחסד חסדים, בגבורה גבורות והכי בכל מדה.

ואית השבתת מלאכה, כגון שור, דאית ליה עול. וחמור, דאית ליה משאוי. בין עול מלכות שמים, כגון תפילין. בין עול מלכות עבודת פוכבים ומזלות, כפום עובדייהו, באלין יומין אית לון השבתת מלאכה ונייחא. מאן דלא אתעסק באורייתא ובפקודין, אית ליה עול מלכות עבודת פוכבים ומזלות. ומאן דאתעסק באורייתא ובפקודין, אית לון עול מלכות שמים, דאיהי ה' בתראה, מלכות שמים אתקריאת.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עול מצות איהי ודאי, בגין דבה אתבריאו כל בריין דשמיא וארעא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם. בה' בראם. וכד ייתי שבת ויום טוב, נחתת בינה דאיהו יד'ו, על ה', דאיהי מלכות שמים נשמה יתירה, ואיהו (שמות לב) חרות על הלוחות. אנכי ביציאת מצרים, ופרישת גדפהא על ברתיא, ועל משריין דילה, ואית לון נייחא. ואתמר במשריין דסמאל ונחש, (דברים כח) וראו כל עמי הארץ כי שם יי' נקרא עליך ויראו ממך, אות תפלין ואות שבת, ואות דיומין טבין, ואות ברית כלהו שקילין.

ואית אות דשד"י, דאיהו מטטרו"ן עבה, וכמה עבדין תליין מניה, דממנא על אלין דעבדין פקודי על מנת לקבל פרס. מטטרו"ן ומשריין דיליה ממנן עלייהו. בגינייהו אתמר, (שמות כג) למען ינוח שורך וחמורך ועבדך ואמתך. אבל אינון דעבדין פקודין שלא על מנת לקבל פרס, אינון בנוי דמלפא ומטרוניתא. ואינון פתרין ותגין על רישא, דעבדין ביומין דחול. ובגינייהו אתמר ודאשתמש בתגא חלה, והזר הקרב לגבייהו יומת. דשבתות אתקריאו לגבי עבדין.

ובגין דא, אם פבנים אם פעבדים. אם פבנים, דאתמר בהון (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם. אם פעבדים, (ויקרא כה) כי לי בני ישראל עבדים ולא שאר אומין. אבל אינון חייביא דלא משתדלין באורייתא ומצות, ולית עלייהו עול תורה ועול תפלין, ושאר פקודין, אינון עבדין לאומין דעלמא, ומשתעבדין בהו. כגון (דברים ו) עבדים היינו לפרעה במצרים.

ואי נטרי שבתות וימים טובים, אתמר בהו ויוציאנו יי' אלהינו. ויתקיים בהו, (שמות כג) למען ינוח שורך וחמורך, חמור בתורה ובמצות, וינפש בן אמתך ובהמתך, עם הארץ בהמה אקרי. ולבתר דייעול גרמיה תחות אדם בתורה, יתקיים ביה (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'. אם הוא פסוס דרכיב עליה מאריה, וסביל ליה, ולא מבועט במאריה.

ומאי סבילו דעם הארץ לתלמיד חכם. בגין, דתלמיד חכם פיום שבת צריך איהו, דלית ליה מדיליה, ואי עם הארץ סביל ליה בממוניה, ואתנהיג ביה פפום רעותיה לשמשא ליה, ולא תנהגא בפקודין פפום רעותיה, יתקיים ביה אדם ובהמה תושיע יי'. יושיע ליה משוד וגזלה, יושיע ליה ממלאך המות, דלא שליט עליה, וישחט ליה בסכין פגום דיליה. וכל מאן דשחט בסכין פגום, נבלה איהו, דאתמר ביה לכלב תשליכון אותו, דאיהו סמאל'ל.

ונפש דתלמיד חכם אתקריאת שבת מלכתא, נפש יתירה דשבת. וענג דיליה נשמת חיים, ורוח שכלי. ואינון נשמה יתירה, רוח יתירה, על נשמה ורוחא ונפשא, דאינון עבדין, דשלטין בגופא, דיומין דחול. נשמה יתירה, נשמת כל חי, (רמ"ב

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ע"ב) כתר בראש צדיק, דאיהו יום שבת. ובהאי נשמה יתירה תהלל יה, דאינון אבא ואימא, דעלה אתמר, (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך, בגין דאיהו מרפבה לעלת העלות, דאיהו מכוסה ולא שליט עליה עינא, ובגין דא עין לא ראתה.

רוחא יתירה, נהר דנפיק מעדן, מבין אבא ואימא. ומהלכו חמש מאה שנין, ומטי לשתימאה דאיהו צדיק. להשקות את הגן, דאיהי נפש יתירה, מלכות.

[זוהר חלק ג' - דף כ"ט ע"ב]

נשמה דשלטא ביומין דחולא, על עבד יי, איהי מפסא הכבוד. כמה דאוקמוה (דף כ"ט ע"ב) מארי מתניתין, כל הנשמות גזורות מתחת פסא הכבוד. ורוח דשלטא ביומי דחול, על עבד יי, איהי מעבדא דמלכא מטטרו"ן, כליל שית סדרי משנה, ואיהי שש מעלות לכפא. ונפש דשליט בחול, איהי מפסא דין, סנדלפו"ן, תכלת שבציצית, כמעשה לבנת הספיר. אבל ברתיא דמלכא. בפסח, איהי נפש השכלית, ליל שמורים, מצה שמורה, ורוח שמור לקבליה איהי יום טוב, ואיהי יום שבת, זכור ושמור. בגין דאיהי אצילות ממלכות.

והכי תלמידי חכמים, בנוי דמלכא ומטרוניתא, אתקריאו שבתות וימים טובים, ולית לון מדלהון, דלאו אינון בעלי מלאכה, כשאר עבדין בנוי דחולין. אגרא דלהון בעלמא דין, ובעלמא דאתי, לענגא לון בכל מיני מאכל ומשתה, ולאוקרא לון בלבושין שפירין, כגוונא דשבת, דאתמר ביה, כפדהו בכסות נקיה. כל מה דעבד בר נש לשבתות וימים טובים, אית למעבד לון.

ומאן דמחלל שבת חייב סקילה. והכי מאן דאשתמש בתגא, חלף. והכי הוא המשתמש במי ששונה הלכות, דמחלל תורתיה. וכל שפן המבזה ליה, כאילו מבזה שבתות ומועדות. ואוקמוה מארי מתניתין, כל המבזה את המועדות, כאילו כופר בעיקר.

וכגוונא דכל מאני בית המקדש ואתקריאו קדש, הכי כל אינון דמשמשי תלמידי חכמים, אתקריאו קדש. ותלמידי דרב דאינון לקבל אברים דגופא, אתקריאו קדש קדשים. ורוא דמלה קא רמיו בהון, (שמות כו) והבדילה הפרכת לכם בין הקדש ובין קדש הקדשים. ומטטרו"ן, את ומשריין דילך, צריכין לקרבא לון קרבנא קדם יי בכל ליליא.

עשיה לקבל עליה עול מלכות שמים, דא קבלת יסורין דעניות לתלמיד חכם איהו מות לגופא דבעירן. דמזונא דאורייתא, איהו מזונא דנשמתא ורוחא ונפשא שכליים, דאינון כהן לוי וישראל. כהן ביה יי, חכמה ודאי. לוי, ביה ה, תבונה. ישראל, ביה דעת, ודא וי. נפש יתירה, ה' בתראה, רמ"ח מצוות עשה ושס"ה לא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תעשה. ותורה דא אדם, הדא הוא דכתיב, (במדבר יט) זאת התורה אדם. ודא כליל שמא מפרש, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. האי איהו אורייתא מזונא לאדם, בד' אנפין דיליה. מזונא דבעירן, נהמא וחמרא ובשרא, וכל מיני פירות, (קהלת ו) זה לעמת זה עשה האלהים.

וצריך בר נש, לקרבא בכל ליליא, קרבן נפשא ורוחא ונשמתא דבעירן, קדם יי'. ויתודה בכמה מיני ודויין, ויסלק לון במחשבתיה, קרבנא קדם יי'. לאפקא לון בקריאת שמע, (בלב אחד) לקמי קודשא בריך הוא, ויפיק רוחיה דדפיק בערקין דלבא. נפש, יכוון בשרפתה, ובשחיתתה, ובנחירתה, דהו נחירין פהנייא, הדא הוא דכתיב ומלק את ראשו ממול ערפו ולא יבדיל. והיינו הנק. ותלתא מיתות אלין, הו כמרה סומקא, ירוקא, אוכמא. דאינון בפכד במרה בטחול, ואינון כתלת קליפין דאגוזא.

וקודם דא, יתקן מזבח אבנים, ויכוין למעבדה סקילה, ממרה חוורא, דשלטת בכנפי ריאה, באינון סרכות דאלין בעירן תפוסין תמן. ונחיתת אשא תכלא, וישציי לון, ויהון חיוון ובעירן ועופין דכייין, לקרבא ליי', ולשרייתא שמייה עלייהו. בההוא זמנא יתקיים בהו, (דברים ד) ואתם הדבקים ביי' אלהיכם חיים. ויהון כסוסיא דרכיב מאריה עלייהו, הדא הוא דכתיב, (חבקוק ג) פי תרכב על סוסיך מרפבותיך ישועה, ובההוא זמנא (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע יי'.

[זוהר חלק ג' - דף ל' ע"א]

ותא חזי איהו שקיל לכל מארי תורה, והכי צריך למהוי שקיל גרמיה מסטרא דאורייתא, ומסטרא דאברים דגופא, צריך למשקל גרמיה לכל עמי הארץ. כמה דאוקמוה מארי מתניתין, לעולם יראה אדם עצמו, כאלו כל העולם פלו תלוי בו. ויכוין בנפשיה וברוחיה ובנשמתיה, למעבד לון קרבנין, עם כל בני עלמא. וקודשא בריך הוא מצרף מחשבה טובה למעשה. ובדא אדם ובהמה תושיע יי'. קמו פלהו תנאין ואמוראין לגביה, ואמרו פלהו בקלא חדא, אנת הוא רעיא מהימנא, דאית לך רשו למעבד כל דא, דאנת שקיל לכל ישראל, ובגין דא שלח לך קודשא בריך הוא בינייהו. (ע"כ רעיא מהימנא)

תוספתא (ויקרא ו) זאת תורת העולה. אמר רבי חייא, האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא, זאת תורת: דא כנסת ישראל. העולה דא מחשבה רעה, דאיהי סלקא על רעותא דבר נש, לאסטאה ליה מארחא דקשוט. היא העולה: היא היא דסלקא ואסטייה ליה לבר נש, בעי לאוקדא ליה (דף ל' ע"א) בנורא. בגין דלא יתייהב ליה דוכתא לאסטאה, ובגין כך על המזבח כל הלילה. מאן לילה. דא כנסת ישראל, דאיהי זאת לאתדפאה בר נש מההוא רעותא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

על מוקדה, בגין דנהר די נור איהו אתר לאוקדא, לכל אינון דלא קיימי בקיימייהו, דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק ומעברי שולטניהון מעלמא. ובגין דלא תשלוט (ס"א אצטריך) על מוקדה כל הלילה, ואתכפייא ולא שלטא. (ע"כ תוספתא)

פתיב (מלכים א יט) והנה יי עבר וגו' ורוח גדולה וחזק וגו'. רוח גדולה דאמרן, וכתוב לא ברוח יי. ואחר הרוח רעש דכתיב, (יחזקאל ג) ותשאני רוח ואשמע אחרי קול רעש גדול. הרי רעש אבתריה דרוח. ואחר הרעש אש, דא הוא דכתיב (דניאל ז) נהר די נור נגיד ונפק מן קדמוהי וגו'.

רבי יצחק אמר היינו דכתיב, (יחזקאל א) ודמות החיות מראיהן כגחלי אש בוערות כמראה הלפידים היא מתהלכת בין החיות ונגה לאש ומן האש יוצא ברק ואחר האש קול דממה דקה. קול דא, קול בתראה, דהיא דממה, דלית לה מלה פרטא, אלא היא דממה מגרמה. וכד מתכנשי עליה, היא אשתמע בכלהו עלמין, וכלהו מודעזעי מנה. דממה דקה, אמאי היא דקה. בגין (ס"א דאיהי) (דאתיא) זעירא מכלא.

רבי חייא אמר, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה, דא אשו דיצחק. דכתיב, (בראשית כב) הנה האש והעצים, והיינו אש תמיד, דקיימא תדיר. והעצים, אלין עצים דאברהם, דכתיב ובער עליה הכהן עצים בבקר בבקר.

תנו, מאשא דיצחק נגיד ומטי להאי מזבח, ונפיק גומרא חד לסטר מזרח, וגומרא חד לסטר מערב, וגומרא חד לסטר צפון, וגומרא חד לסטר דרום, לד' זווין דמדבחא, וכחנא אסחר לה לד' זווין.

במדבחא (ס"א במזרח) אית פבש חד, בדרגין ידיען. ודרגא תתאה, מטי ונחית לתהומא עלאה, מגו שית חד. ובשעתא דאינון גומרין מטי לד' זווין, חד זיקא אתער ונחית לההוא תהומא עלאה.

ובההוא אתר, אית חילין חילין דאמרי קדוש, בקל רב עלאה. ומסטר אחרא אמרי קדוש, בקל נעימותא עלאה. ומסטר אחרא, חילין אחרנין דאמרי קדוש. וכן לד' זווין. שית מאה אלף רבוון חילין בכל זוויהא אשתכח, ועלייהו חד ממנא, וכלהו מתלבשי אפודא, וקיימי לסדרא פולחנא דמדבחא לקבל תתאי.

באתר אחרא משתכחי גלגלי ימא דנהמין, ונחתין בדרגין ידיען, ותמן חילין אמרין בקל נעימותא, (יחזקאל ג) ברוח כבוד יי ממקומו. וכלהו משבחי בשירתא, ולא משתכחי ביממא ובליליא, וכלהו מסדרי שבחא בקל נעימותא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּאַתֵּר אַחְרָא, מִשְׁתַּכַּחֵי חַיִּילִין חַיִּילִין, קַיִמִין בְּדַחִילוֹ בְּזִיעַ בְּרִתָּת, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (יחזקאל א) וְנָגַהּ לָהֶם וַיִּרְאֶה לָהֶם. (וגבה להם ויראה להם). וְכִלְהוּ מִסְתַּפְּלִי לְגַבֵּי הַהוּא מִדְּבַחָא דְלַעִילָא.

וּבְשַׁעְתָּא דְּמַטֵּי אֲשָׁא דִּיצְחָק עַל גַּבֵּי מִדְּבַחָא, כְּמָה זִיקִין סִלְקִין וְנַחְתִּין לְכָל עֵיבֵר, וּמִתְלַהֲטִין מִנִּיּוּהוּ, כְּמָה תְּקִיפִין מְאִרֵי דְחִילָא, גִּיבְרִין דְּעֵלְמָא. וְאַלְמֵלָא דְכַהֲנָא קָאִים עַל מִדְּבַחָא, וּמִסְדֵּר אֵעִין, לֹא יִכִּיל עֵלְמָא לְמִיקָם קְמִיּוּהוּ. מְאֵלִין גּוּמְרִין וְזִיקִין דְּנַפְקִין, מִתְלַהֲטִין גְּבִיּוֹן דְּאֵינּוֹן חַיּוֹן, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר וּדְמוּת הַחַיּוֹת מְרִאִיָּהֶם כְּגַחְלֵי אֵשׁ בּוֹעֵרוֹת כְּמִרְאָה הַלְּפִידִים.

מִסְטָרָא דִּימִינָא דְּאֵינּוֹן חַיּוֹן, אֲתַעֵר רוּחָא חֲדָא מְלַעִילָא, נְשִׁיב וַיִּתִּיב בְּהַהוּא אֲשָׁא, וּמִתְלַהֲטָא וּמִתְבַּסְמָא, וְלַהִיט, וְשִׁכִּיךְ בְּזִיוּוָא יְקִירָא, וְנַהִיר לְכַמְהָ חַיִּילִין דְּקַיִמִין בְּסְטָרָא דִּימִינָא. מִסְטָרָא דְשִׁמְאָלָא, אֲתַעֵר רוּחָא אַחְרָא תְּקִיפָא, מִתְבָּר טְנָרִין, וְנְשִׁיב (ס"א ויתִיב) בְּהַהוּא אֲשָׁא, וְאַתְתַּקֵּף וְאַתְגַּבֵּר. כְּדִין אֲתַלְבֵּשׁ מְנִיָּה הַהוּא רוּחָא דְּמִסְטָרָא דְשִׁמְאָלָא, וְנַהִיר (ס"א ולהִיט) לְכַמְהָ חַיִּילִין דְּקַיִמִין לְהַהוּא סְטֵר. וְכֵן לְאַרְבַּע סְטֵרִין, לְד' מִשְׁרֵיין. וְכִלְהוּ מִתְבַּסְמִין בְּשַׁעְתָּא דְכַהֲנָא סְלִיק עַל מִדְּבַחָא.

[זוהר חלק ג' - דף ל' ע"ב]

אָמַר רַבִּי אַבָּא תְרִין מִדְּבַחָאן אֵינּוֹן לְתַתָּא, וְתִרִין לַעִילָא. חַד פְּנִימָאָה דְכֻלָּא, (דף ל' ע"ב) דְּמִתְקַרְב בֵּיהּ קְטֹרֶת פְּנִימָאָה, וְדַקָּה. קְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, וְכַהֲנָא עֲלָאָה מְכֻלָּא, אֲתַקְשֵׁר (נ"א אקטר) קְטֹרֶתָא דָּא, בְּקְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, וְדָא אֲתַקְרִי מְזַבַּח הַזֶּהָב, וּמַהֲכָא אֲתַקְשֵׁר וְאַתְקְשֵׁר קְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, בְּחַד קְשׁוּרָא. וְחַד מִדְּבַחָא אַחְרָא, וְאַקְרִי מְזַבַּח הַנְּחֹשֶׁת, וְדָא הוּא לְבָר, (רברבא עלאה) וּמִיכָאֵל הַשֵּׁר הַגְּדוֹל, מְקַרִיב עֲלֵיהּ קְרַבְנָא גְּיִיחָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְלְתַתָּא, מְזַבַּח הַזֶּהָב, וּמְזַבַּח הַנְּחֹשֶׁת, בְּדָא קְטֹרֶת. וּבְדָא חֲלָבִין וְאַמּוּרִין.

וְעַל דָּא פְּתִיב, (משלי כז) שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת יִשְׁמַח לֵב. וְלֹא פְּתִיב שֶׁמֶן וְחֲלָבִין וְאַמּוּרִין יִשְׁמַח, אִף עַל גַּב דְּאַתְבַּסְמוּתָא דְרוּגְזָא וְדִינָא אֵינּוֹן. אֲבָל שֶׁמֶן וּקְטֹרֶת, חֲדוּתָא דְכֻלָּא אִיהוּ, וְלֹא מִסְטָרָא דְרוּגְזָא וְדִינָא. וְדָא מִדְּבַחָא דְאִיהוּ פְּנִימָאָה דְקְטֹרֶת (ס"א דֵּינּוֹן פְּנִימָאָה דְקְטֹרֶת) דַּקָּה, בְּדַקוּתָא דְכֻלָּא, בְּקְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא, אֲקַרִי קוּל דְּמַמָּה דַּקָּה, וּבְגִין דְּאִיהוּ מִדְּבַחָא פְּנִימָאָה, דְּאַתְקְשֵׁר בְּקְשׁוּרָא דְמַהִימְנוּתָא.

מִדְּבַחָא אַחְרָא, אֲקַרִי מְזַבַּח הַחֲצוֹן. וּפְנִימָאָה אֲקַרִי מְזַבַּח יי'. אַחְרָא, אֲקַרִי מְזַבַּח הַנְּחֹשֶׁת, כְּמָה דְּאַתְּ אָמַר (מלכים א, ח) מְזַבַּח הַנְּחֹשֶׁת אֲשֶׁר לִפְנֵי יי' קִטֹּן מֵהַכִּיל וְגו'. רַבִּי יוֹסֵי אָמַר מַהֲכָא, (דברים לג) וְכִלִּיל עַל מְזַבְּחֶךָ, תִּרִי. וְכִתִּיב עַל מְזַבְּחוֹתֵי לְרִצּוֹן.

סדר הלימוד ליום כ אדר [יום 168 בשנה]

רבי אבא (אחא) אמר, כתיב (שמות יז) ויבן משה מזבח וגו', לקבל ההוא פנימאה בנה האי, ועל דא אתקרי יי נסי. מהו נסי. דרשים רשימא דאת קיימא קדישא. דבשעתא דעמלק אתא לאעברא האי רשימא קדישא מנייהו דישראל, האי מזבח קיימא לקבליה לנקמא ההוא נוקמא דאת קיימא, ועל דא אתקרי (ויקרא כו) חרב נוקמת נקם ברית. ודא אתקנת להו לישראל רשימא קדישא. ומשה בנה לקבל האי מזבח, וקרי ליה יי נסי. ודא הוא מזבח פנימי, (מלכים א, ט) קול דממה דקה.

ועל דא אש תמיד תוקד על המזבח וגו', אש דאשתכח תדירא. ומאי איהו. אשא דיצחק. וכדין, שמא דא, אדנ". וכד יסדר עלה פהנא אינון אעין, אתבסמא בשמא, וקרינון לה בשמא דרחמי, יי, וקרינון לה בשמא דא. ולזמנין קיימא פגוונא דא, ולזמנין קיימא פגוונא דא. רבי שמעון אמר, תרי הוו, ופנימאה קיימא על ההוא דלבר, ומנה אתון, ואתקשרא דא בדא. (ויקרא ו) זה קרבן אהרן. רבי חזקיה פתח, (תהלים קמה) צדיק יי בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו. צדיק יי בכל דרכיו, הא תנינו, כמה אית לון לבני נשא לאסתכלא ביקרא דמאריהון, ולא יסטו מארחיהו לבר. דהא בכל יומא ויומא דינא תלי בעלמא, בגין דעלמא על דינא אתברי וקיימא.

ועל דא, בעי בר נש לאסתמרא מחובי, דלא ידע זמנא דדינא שריא עלוי. יתיב בביתיה, דינא שריא עלוי. נפק מביתיה לבר, דינא שריא עלוי. ולא ידע אי יתוב לביתיה אי לאו. נפיק לארחא, על אחת כמה וכמה, דהא פדין דינא נפקא קמיה, הדא הוא דכתיב, (תהלים פה) צדק לפניו יהלך. בגין כך, בעי לאקדמא ולמבעי רחמי קמי מלכא, בגין דישתזיב מן דינא, בשעתא דשריא בעלמא. דהא כל יומא ויומא שריא דינא בעלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים ז) ואל זועם בכל יום.

השתא אית למימר, הא תנינו, ואתערו חברייא, אל בכל אתר חסד הוא, כמה דאת אמר (דברים י) האל הגדול, ודא נהירו דחכמה עלאה, ואת (קיי"ט ע"ב) אמרת ואל זועם בכל יום, שביק קרא כל אלין שמהן, ואחיד בהאי, אי הכי לא קיימין מילי. ועוד, דכתיב, (ישעיה ט) אל גבור, או נוקים ליה דינא, או נוקים ליה רחמי.

אלא הכי שמענא, חייביא מהפכי רחמי לדינא. דלית לך בכל אינון פתרין עלאין דמלכא קדישא, דלא פלילן רחמי בדינא, ודינא ברחמי. וחייביא, מהפכי רחמי לדינא.

[זוהר חלק ג' - דף ל"א ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי יהודה, שפיר בהווא דכתיב אל גבור, אלא אל זועם בכל יום מהו, דהא בכל יומא ויומא קיימא בדינא, בין דבני עלמא זכאין, בין דלא זכאין. לא הוה בידיה, אתו שאילו ליה לרבי שמעון. אמר לון, ודאי אל זועם בכל יום, והא אוקמוה חברייא, לזמנין הוא דינא, לזמנין הוא (דף ל"א ע"א) רחמי. אי זכאין בני עלמא, הא אל קיימא, והוא חסד. ואי לא זכאין, הא אל קיימא, ואקרי גבור, ועל דא קיימא בכל יומא.

אבל מלה שפיר הוא, אל בכל אתר, נהירו (רב) דחכמתא עלאה הוא, וקיימא בקיימיה בכל יומא, דכתיב, (תהלים נב) חסד אל כל היום. ואלמלא דהאי אל אתער בעלמא, לא יכיל עלמא למיקם אפילו שעתיא חדא, מקמי דינין תקיפין דמתערין בעלמא בכל יומא, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם, באתערוותא דאברהם קיימי, וכד אתער אברהם בעלמא, כל אינון דינין דמשתכחי בכל יומא ויומא דחי להו לבר, ולא קיימין קמיה.

הדא הוא דכתיב, ואל זועם בכל יום, נזעם, או זעום בכל יום, לא כתיב, אלא זועם. בכל יומא ויומא דדינא אשתכח, דחי לון לבר, וקיימא הוא ומבסם עלמא, הדא הוא דכתיב, (תהלים מב) יומם יצוה יי' חסדו. ואלמלא האי, לא יכיל עלמא למיקם אפילו רגעא חדא. ועל דא פלא קיימו בגיגיה דאברהם.

והאי דכתיב אל גבור, לאו דאיהו גבור, אלא האי קרא רמוז הוא דקא רמז ל'אבהן, ורמזא הוא דקא רמז למהימנותא עלאה קדישא, דכתיב (ישעיה ט) פלא יועץ אל גבור אבי עד שר שלום. פלא, דא חכמתא עלאה, דהיא פליאה ואתכסיא מכלא, כמה דאת אמר (דברים יז) כי יפלא ממך דבר. יועץ, דא הוא נהר עלאה דנגיד ונפיק, ולא פסקא, ודא יועץ לכלא, ואשקי לכלא.

אל דא אברהם, כמה דאוקימנא האל הגדול. גבור, דא יצחק, דכתיב הגבור. אבי עד, דא יעקב, דאחיד להאי סטרא ולהאי סטרא, וקיימא בקיימא שלים. שר שלום, דא צדיק, דאיהו שלמא דעלמא, שלמא דביתא, שלמא דמטרוניתא.

אתו רבי חזקיה ורבי יהודה, ונשקו ידוי. בכו, ואמרו זכאה חולקנא, דשאיילנא האי. זכאה הוא דרא, דאת שארי בגווייהו.

אמר רבי שמעון, כתיב. זה קרבן אהרן ובניו אשר יקריבו ליי'. תא חזי, חייבי עלמא, גרמין ליה לקודשא בריך הוא, לאסתלקא מכנסת ישראל. הדא הוא דכתיב, (משלי טז) איש תהפוכות ישלח מדון ונרגן מפריד אלוף. מאן הוא אלוף. דא קודשא בריך הוא (דאיהו אלופו של עולם), כמה דאת אמר, (ירמיה ג) אלוף נעורי אתה. ואינון (חייבי) מפרישין לזאת מזה, דאיהו שלמא דביתא, ואינון זונגא חדא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתא אהרן קדישא ובנוי, ועל ידיהו מתקרבין תרווייהו, ואזדווג זה בזאת. הדא הוא דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש. זה קרבן אהרן ובניו. ואינון מזווגי למלכא קדישא עלאה במטרונותא, ועל ידיהו מתברכאן עלאין ותתאין, ומשתכחין ברכאן בכלהו עלמין, ואשתכח כלא חד בלא פרודא.

ואי תימא, אמאי לא פתיב זאת קרבן, לקרבא זאת לאתריה. לאו הכי, דהא פהנא מעילא קא שרי לאייתאה זווגא לה לכנסת ישראל, עד דמטי להאי זה, לאזדווגא בזאת ולקרבא לון פחדא. ובגין כך פהנא אשלים קרבנא וקריב זווגא, זכאה חולקיהון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

רבי חייא ורבי יוסי הוו אזלי מאושא לטבריה, אמר רבי חייא, פתיב (תהלים קלב) פי בחר יי בציון וגו'. זאת מנוחתי וגו', לזמנין קראן להאי חברייא פלהו דכורא, בגין דאיהו (ס"א דציון איהו) רחמי. והכא קרא נוקבא קרא ליה.

אמר רבי יוסי, הכי שמיע לי מבוצינא קדישא, (אבל) בשעתא דזווגא אזדווג פחדא, לאחזאה דהא נוקבא אתפלילת ביה בכללא חדא, אתקרי נוקבא בשמא (דדכורא), דהא פדין ברכאן דמטרונותא אשתכחו, ולא הוי בה פרישותא כלל. ועל דא למושב לו פתיב. וכתיב פי בחר יי בציון, בציון דייקא, בהווא דאית בגויה דשריא ביה, ולא פתיב לציון. וכלא חד, בין דקרא להאי בשמא דדכורא, ובין דקרא להאי בשמא דנוקבא כלא חד ובדרגא חד קיימין.

(פתח רבי יוסי ואמר), ועל דא פתיב, (תהלים פז) ולציון יאמר איש ואיש יולד בה. חד לדינא, וחד לרחמי. פד מזדווגי פחדא בזווגא חד, פדין ציון אקרי, וציון וירושלים אשתמודע, ואשתכח דדא בדא תלייא.

[זוהר חלק ג' - דף ל"א ע"ב]

פתח רבי יוסי ואמר, פתיב (ויקרא כ) והתקדשתם (דף ל"א ע"ב) והייתם קדושים. מאן דמקדש גרמיה מלרע, מקדשין ליה מלעילא. מאן דמסאיב גרמיה מלרע, מסאבין ליה מלעילא. מקדשין ליה מלעילא יאות, דהא קדושה דמאריה שריא עליה, אבל מסאבין ליה מאן אתר. ואי תימא מלעילא, וכי מסאבותא שריא לעילא.

אמר רבי חייא, היינו דתנינן, בעובדא דלתתא אתער עובדא לעילא. אי עובדא דלתתא היא בקדושה, אתער קדושה לעילא, ואתי ושריא עליה, ואתקדש ביה. ואי איהו אסתאב לתתא, אתער רוח מסאבותא לעילא, ואתי ושריא עליה, ואסתאב ביה. דהא בעובדא תליא מלתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דְּהָא לִית לָךְ טַב וּבִישׁ, קְדוּשָׁא וּמְסֻבּוּתָא, דְּלִית לִיהּ עֲקָרָא וְשִׁרְשָׁא לְעִילָא. וּבְעוּבָדָא דְלִתְתָא אֲתַעַר עוּבָדָא דְלְעִילָא, מַה דְתִלִּי בְעוּבָדָא, בְּעוּבָדָא אֲתַעַר לְעִילָא, וְאֲתַעְבִּיד עוּבָדָא. וּמַה דְתִלִּי בְמַלְיָן, בְּמַלְיָן. כִּד אֲתַגְזֹר בְּמַלְהָ, אֲתַעַר הֲכִי לְעִילָא.

וְאִי תִימָא, מְלָה מַה אֲתַעַר. אֲלֵא הֲכִי כְתִיב, (ישעיה נח) וְדַבֵּר דְבַר. הַהוּא דְבַר, אֲתַעַר מְלָה אַחֲרָא לְעִילָא, דְאֲקָרִי דְבַר. (הושע א) דְבַר יְיָ אֲשֶׁר הָיָה. (שמואל א, ג) וְדַבֵּר יְיָ הָיָה יָקָר. (תהלים לג) בְּדַבֵּר יְיָ שָׁמַיִם נִעְשׂוּ. דְּהָא תְּנִינָן, הַהִיא מְלָה סְלִקָא, וּבִקְעָרָא קִיעִין, עַד דְסִלְקָא (ס"א דאֲתִישְׁבֵּא) בְּדוּכְתִינָה, וְאֲתַעַר מַה דְאֲתַעַר, אִי טַב, טַב. אִי בִישׁ, בִישׁ. וְעַל דָּא כְתִיב, (דברים כג) וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְבַר רָע.

ד' מִינִין בְּלוּלָב, וְאִינּוֹן שְׁבַעַה. וְאִי תִימָא דְזו' מִינִין אִינּוֹן. לָאוּ הֲכִי, אֲלֵא אַרְבַּעַה נִינְהוּ וְאִינּוֹן מִתְפָּרְשִׁין לְתַלְתָּא אוּחְרָנִין. וּבְעוּבָדָא דְלֵהוֹן אֲתַעַרו שְׁבַעַה אַחֲרָנִין לְעִילָא, לְאוּטְבָא עֲלֵמָא בְּכַמָּה סְטָרִין.

כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, אֶף עַל גַּב דְאִיְהִי בְכָלְלָא, מִתְבָּרְכָא מִכְּלָהוּ שִׁית, (ס"א ולאֲתַבְּרָכָא מֵאִינּוֹן שִׁית) וּמִנְחָלָא דְעֵמִיקָא דְמַבּוּעָא, דְנִגִּיד וְלֹא פְסִיק לְעֲלֵמִין מִימּוֹי דְנִגְדָא (ס"א מִלְּנִגְדָא) עָלְיָהוּ, וְיִנְקָא לְבַת. דְּהָא בְּגִין דְאִיְהִי בַת לָהּ לְעֲלֵמָא עֲלָאָה וְתַתָּאָה, אֲתַבְּרָכָא מִנִּיְהוּ בְּאֲתַעְרוּתָא דָּא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אֲתַבְּרָכָא מִנִּיְהוּ, כְּלָהוּ עֲלֵמִין אֲתַבְּרָכָן. עַל דָּא סוּבְבִים אֶת הַמְזֻבַּח כְּמָה (כ"ד ע"ב) דְאֲתַמַּר.

וְעוּד בְּאֲתַעְרוּתָא דָּא, שִׁיתָא כְּלָהוּ מִתְבָּרְכָא בְּמִיָּא, לְאַסְתַּפְקָא בֵּיהּ, וְאַשְׁתַּאבִּין כְּלָהוּ מִמַּבּוּעָא דְיִינָא (ס"א דימָא) (דמיָא) (ס"א דנחלא) עֵמִיקָא דְכָלְלָא, לְנַחְתָּא לְעֲלֵמָא. וּבְגִין כְּךָ, בְּעֵינִין כְּלָהוּ לְחִין וְלֹא יִבְשִׁין, לְאַמְשַׁכָּא בְּרַכָּאן לְעֲלֵמָא, בְּגִין דְאִילְנֵי אֱלִין, כְּלָהוּ לְחִין תְּדִירָא, וְטַרְפִּין דְלֵהוֹן מִשְׁתַּכְחִין תְּדִירָא, וְזִמְן חֲדוּתָא דְלֵהוֹן בְּהֵאֵי זְמַנָּא.

וְתִנִּינָן בְּסַפְרָא דְרַב הַמְנוּנָא סָבָא, דְּהָא הַהוּא חִילָא דְאֲתַפְקָדָא עַל אִילְנֵין אֱלִין, כֹּל חַד וְחַד מֵאֱלִין, לָא נְטִיל בְּרַכָּאן דְחֲדוּתָא לְעִילָא, אֲלֵא בְּזִמְנָא דָּא. וְחֲדוּתָא דְלֵהוֹן כְּלָהוּ לְעִילָא, וְחֲדוּתָא דְאִילְנֵין אֱלִין לְתַתָּא, כְּלָהוּ בְּזִמְנָא דָּא הוּא. וְאֲתַעְרוּתָא דְלֵהוֹן בְּאִינּוֹן קְדִישֵׁי מְלַכָּא תְּלִיין. וְכִד יִשְׂרָאֵל נְטִיל לֹון, כְּלָא אֲתַעַר בְּזִמְנָא דָּא, וְעֲלֵמָא מִתְבָּרְכָא, (ס"א לכְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתְבָּרְכָא) לְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְעֲלֵמָא.

כְּתִיב (תהלים כט) קוֹל יְיָ עַל הַמַּיִם אֵל הַכְּבוֹד, אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דָּא אַבְרָהָם. קוֹל יְיָ בְּכַח: דָּא יִצְחָק. קוֹל יְיָ בְּהֶדֶר: דָּא יַעֲקֹב. קוֹל יְיָ שׁוֹבֵר אַרְזִים: דָּא נֹחַ. קוֹל יְיָ חוֹצֵב לְהַבּוֹת אֵשׁ: דָּא הוֹד. קוֹל יְיָ יַחֲלֵל מִדְּבַר: דָּא צְדִיק. קוֹל יְיָ יַחֲלֵל אֵילוֹת: דָּא צְדִיק. וְכִלְהוּ מִתְגַּדְלֵי עַל יְמָא (מִיָּא) וְאֲתַשְׁקִיין בְּמִיָּא, לְגַדְלָא. הַדָּא הוּא דְכְתִיב,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

(בראשית ב) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן. וכלהו הני מתערי ברכאן לעלמא, מההוא שקי, דאתשקיין בלהו.

תא חזי, הני שבע קלין, תליין במלה דפומא בשאר יומי שתא, והשתא, לא תליין אלא בעובדא, ואנן עובדא קא בעינן, ולא מלה. בגין דבזמנא דא, מברך לכל שתא.

ביומא שביעאה דחג, הוא סיומא דדינא דעלמא, ופתקין נפקין מבי מלכא, וגבורן מתערי ומסתיימן בהאי יומא, וערבי נחל (תליין) בהו. ובעינן לאתערא גבורן למיא. ולסחרא ז' זמנין, לרוואה להאי מזבחה, ממיא דיצחק, בגין דאתמליא מיא האי בירא דיצחק, וכד הוא אתמליא, כל עלמא אתברכא במיא.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ב ע"א]

ובהאי יומא גבורות בעינן למיא, ולסיימא לון לבתר, דהא (דף ל"ב ע"א) בהאי יומא מסתיימי דינא. ובגין כך בעינן לבטשא לון בארעא, ולסיימא לון דלא משתכחו, דהאי יומא אתערותא וסיומא הוא. ועל דא אתערותא וסיומא הוא דעבדינן בערבי נחל.

אמר רבי חייא ודאי הכי הוא, ושפיר. וערבי נחל, מסטרא דנחל, נפקי גבוראן. ובהאי יומא מתערי ומסיימי. בהאי יומא כתיב, (בראשית כו) וישב יצחק ויחפור את בארת המים. בארת כתיב חסר. וישב, מהו וישב. אלא יומא קדמאה דירחא, שירותא דדינא הוה בכל עלמא, ויצחק קיימא לכורסייא למידן עלמא. בהאי יומא, וישב יצחק לאתערא דינן ולסיימא דינן. ויחפור את בארת המים, לארקא גבורן לכנסת ישראל, לאתערא למיא, דהא מיא בגבורן נחתן לעלמא.

ובגין דאלין גבורן, לא נחתין אלא בעיבא, ויומא דעיבא לא נייחא רוחיהון דקיימי עלמא, אלא בגין דעלמא אצטריך להו. מאי טעמא. בגין דעלמא בדינא אתברי, וכלא בעיא הכי. בגין כך כלא בעובדא תליא מלתא. ועל דא, פהנא בעובדא ותקונא דאיהו עביד לתתא, אתערו עלאין ותתאין לתקנא לון, ומתתקני על ידוי.

אמר רבי יוסי הא תנינן, הערבה דדמיא לשפון בהאי יומא, ומאי היא. אמר רבי חייא, אף על גב דלדרשא הוא דאתי, הכי הוא ודאי. דהא בהאי יומא בשפון תליא, בהאי יומא פקיד מלכא למיהב פתקין לסנטירא, ומסתיימי דינן, ואסתים לישנא בישא מעלמא. ביומא קדמאה דירחא שירותא דדינא הוא, וסיומא הוא בהאי יומא. והא אתמר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, ביומא דא שלמין ומסיימי עמין עובדי עבודה זרה ברכאן דלהון, ושראן בדינא. וישראל ביומא דא מסיימי דינין דלהון ושראן בברכתא. דהא ליומא אחרא זמינין לאשתעשעא במלכא, לנטלא מיניה ברכאן לכל שתא, ובההוא חדוותא לא משתכחי במלכא אלא ישראל בלחודייהו. ומאן דיתיב עם מלכא, ונטל ליה בלחודיה, כל מה דבעי שאיל, ויהיב ליה. ועל דא ישראל שראן, ועמין עובדי עבודה זרה מסיימי. ועל דא כתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי' וגו'.

אמר ליה, הא חמינא ליה לעשו בשלוה, במלכו, בכריכן עלאין, ושליט על עלמא, ואת אמר ואשים את הריו שממה. אמר ליה, בכל אתר הכי הוא. פיון דמלכא קדישא גזר גזרה, ושוי ההיא גזרה בפתקיה, קרא אסהיד כמה דאתעביד. ועל דא ואשים את הריו שממה, הא שויתי בפתקא דילי. וכן כל אינון טבן דגזר עלייהו דישראל, דכתיב, (יחזקאל יז) אני יי' דברתי ועשיתי. (ויקרא ז) וזאת תורת האשם וזאת תורת המנחה וזאת תורת זבח השלמים וזאת תורת החטאת. רבי יצחק אמר, הא אוקמוה אי לתתא דא בכלא. אי לעילא דא בכלא. ומאן דאשתדל באורייתא, נטלא לחולקיה בכלא, ואתאחיד בכל סטרין, ולא בעי לקרבא קרבנא על נפשיה, והא אתמר.

רבי יצחק פתח, (ירמיה ב) הפהנים לא אמרו איה יי' ותופשי התורה לא ידעוני והרועים פשעו בי. הפהנים, אלין פהנים דמשמשין בכהונה גדולה, ומקרבין מלין קדישין לאתרייהו, ומייחדין יחודא כל חד וחד פדקא חזי. ותופשי התורה מאן אינון תופשי התורה, וכי כהני לאו תופשי התורה נינהו. אלא, אלין אינון ליואי, דתפשי בכנורות, דאתיין מסטרא דאורייתא. ואתייהבת מסטרא דלהון אורייתא. ואינון ממנן על שבחא דתושבחתא דמלכא קדישא, ליחדא ליה יחודא שלים פדקא יאות. והרועים פשעו בי. אלין אינון רבבי עמא, דאינון רעיין לעמא, פרעיא דמדבר עאניה.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ב ע"ב]

ואלין אינון ג' דרגין, דבעיא לאשתכחא תדיר על קרבנא, לאשכחא רעוא לעילא ותתא, ולאשתכחא ברכאן בכלהו עלמין. כהנא מקרב קרבנא, ואתכוון ליחדא שמא קדישא פדקא חזי, ולא תערא סטרא דיליה. וליואי אתכוונן בשיר, לאתערא סטרא דלהון, (דף ל"ב ע"ב) ולא תפללא בסטרא דכהנא. וישראל אתכוון לבא ורעותא לתיובתא שלימתא, ואתכנע קמי מלכא קדישא, והאי נטיל פלא, ואתכפר חוביה, ואשתכח חדוותא בעלאי ותתאי.

רבי יהודה פתח, (תהלים קד) המקרה במים עליותיו וגו'. קודשא בריך הוא פד ברא עלמא, מגו מיא אפיק ליה, וסדר ליה על מיא. מה עבד. פלג מיא לתרין.

זֶהָר הַיּוֹמִי" - לְיִמּוּד כָּל סֵפֶר הַזֶּהָר וְתַקּוּנָיִם בְּמַעֲגַל הַשָּׁנָה

פְּלִגּוּתָא לְתַתָּא, וּפְלִגּוּתָא לְעֵילָא. וְעֵבִיד מְנַיְיהוּ עוּבְדִין, מְפִלְגּוּתָא תַתָּא עֵבִד וְתַקֵּן עֲלָמָא דָא, וְסִדֵּר לִיהָ עַל פְּלִגּוּתָא דָא, וְאַתְקִין לִיהָ לְעֵילָא עֲלִייהוּ. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים כד) כִּי הוּא עַל יָמִים יִסְדֶּה. וּפְלִגּוּ אַחֲרָא סְלִקִּיהָ לְעֵילָא, וְתַקֵּר בֵּיהָ תַקֵּרְאִין עֲלָאִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב הַמְקַרֵּה בַיָּמִים עֲלִיּוֹתָיו וְגו'.

וְעֵבִד רְקִיעַ בֵּין תְּרִין פְּלִגּוּתָא אֲלִין, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית א) יְהִי רְקִיעַ בְּתוֹךְ הַיָּמִים וְגו', וְעֲלִייהוּ אֲתַקֵּין וְסִדֵּר עֲלָאִין קְדִישִׁין מְגוּ טִיפֵי טִיפֵי בְרוּחָא דְאַתְגִּנְרָא בְּבִסְיָטָא (ס"א בבוצינא) (ס"א וסדר מלאכי עלאי קדישי, מְגוּ רוּחָא דְאַתְגִּנְרָא מְפּוּמִיָּה). דְכְּתִיב, (תהלים לג) וּבְרוּחַ פִּיו כָּל צְבָאָם.

וּבְאַלִין אֲתַקֵּין וְסִדֵּר מְזוּמְרֵי תוֹשְׁבַחְתִּיהָ בְיוֹמָא, וְאַתְעַרְבוּ בְשִׁלְהוּבֵי אֲשָׁא. וְאַיְנוּן גְּדוּדֵי חַיִּילִין, אֲמַרִין שִׁירְתָא בְיוֹמָא, תוֹשְׁבַחְתֵּן בְּצַפְרָא, וְזוּמִרִין בְּרַמְשָׁא. כַּד מְטִי לִילִיא, כְּלָהוּ פְסָקֵי שִׁירְתָא. לְעֵילָא מְנַיְיהוּ, גְּדוּדִין דְאַשָׁא, בְּשִׁלְהוּבָא תַקֵּיָה, קְיִימִין וּמְרִיחִין אֲשָׁא דְאַכְלָא, וְאַהֲדִירֵי לְאַתְרֵיהוּ.

וְאַיִת בְּסִטְרָא אַחֲרָא, דְתַהוּמִין סְלִקִין אֲלִין עַל אֲלִין. וְאַיִת תַּהוּמָא עֲלָאָה, וְתַהוּמָא תַתָּאָה, וּבְכִלְהוּ שְׁאֲרֵן מְאַרְיֵהוּן דְדִינִין מְסִטְרָא דְדִינָא קְשִׁיא. וְאַיִת בְּגוּ סִטְרָא דְתַהוּמָא תַתָּאָה, שְׁלַהוּבֵן דְאַוְקִדִין וְזִקִין נוֹרִין, מְמַנֵּן עַל דִּינִין דְעֲלָמָא, לְאַוְקִדָא לְחַיִּיבֵיא בְנוֹרָא, דְנִגְדֵי מַהֲהוּא נְהַר דִּינִינֵר. וְכִלְהוּ אֲשָׁא, וְחִיזוּ דְלַהוּן אֲשָׁא דְלַהִיט, וְקִיִּימִין בֵּין עֲלָאִי וְתַתָּאִי.

וְכַד תַּנְנָא דְמַדְבַּחָא סְלִיק, מְתַעַבְרֵן וְסְלִקִין מַהֲהוּא דְרָגָא, דְקִיִּימִין לְשִׁיצָאָה וְלְאַוּבְדָא, וְהַהוּא נְגִידוּ דְאַשָׁא תַקֵּיפָא דְנְהַר דִּינִינֵר, דְאַיִהוּ תַקֵּיפָא וְעֲלָאָה, אַהֲדֵר לְאַתְרֵיהָ. וְכִלְהוּ, מְתַהַנְיִין מְתַנְנָא דְמַדְבַּחָא, בְּגִין דְאַתְתַּקְנַת לְקַבְּלֵי (ס"א מדבחא) מְלַכָּא עֲלָאָה, וּבְגִין כְּךָ מְתַהַנְיִין מְנִיָּה, וְאַיְנוּן קְרַבִּין לְהַכָּא. וְתַנְנָא אַחֲרָא סְלִיק, וְהָא אוֹקִימְנָא, לְכָל חַד וְחַד, רְעוּתָא דְכָלָא דְסְלִקָא לְעֵילָא, דְאַיִהוּ נִיחָא דְרוּחָא, לְגַבֵּי מְלַכָּא קְדִישָׁא.

הָא אַתְמַר, דְבְּמַדְבַּחָא סְלִקָא וְאַתְחִיזֵי אוּרִיא"ל, כְּחִיזוּ דְחַד אַרְיָא תַקֵּיפָא, רְבִיעַ עַל טְרַפִּיָּה. וְהוּוּ חֲמָאן כְּהַנִּי וְיִשְׂרָאֵל, וְחַדָּאן, דְהוּוּ יַדְעִין דְאַתְקַבֵּל בְּרַעְוָא קְמִי מְלַכָּא קְדִישָׁא. וְאַשָׁא אַחֲרָא עֲלָאָה קְדִישָׁא נְחִית, לְקַבְּלָא אֲשָׁא תַתָּאָה, כְּדִין בְּרַ נְשׁ אוּזִיל (נ"א דחיל) וְאוּדְעוּזַע קְמִי מְאַרְיָה, וְתַב בְּתִיּוּבְתָא שְׁלִימְתָא.

לְמַלְכָּא דְשִׁדְרוּ לִיהָ דוּרוּנָא, וְאַתְיִישֵׁר קְמִיָּה, אֲמַר לְעֵבְדֵיהָ, זִיל וְטוּל דוּרוּן דָא, דְאַיִיִתִיאֵו לִי. כְּךָ אֲמַר קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְאוּרִיא"ל, זִיל וְקַבֵּיל דוּרוּנָא דְבְנֵי מְקַרִיבִין קְמִיאֵי. כְּמָה חֲדוּוה מְשִׁתְכַחֵי בְכָלָא, כְּמָה בְּסִימוּתָא בְכָלָא מְשִׁתְכַח, כְּדָא כְּהִנָּא וְלִיּוּאָה, וְהַהוּא דְמְקַרִיב קְרַבְנָא, מְכוּוּנֵי לְקַרְבָּא קְרַבְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּיַחְוָדָא שְׁלִימִים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כתיב, (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי' ותאכל על המזבח את העולה וגו'. דא אוריאל, דנחית בחיזו דאשא בשלהובא, עד דנחית למדבחא, לקבלא דורונא ואתחזי כאריה רברבא, רביע על קרבנא.

וכד ישראל לא אשתכחו זכאין, או ההוא דמקריב קרבנא לא קריב כדקא יאות, ולא אתקבל קרבניה, הוּו חמאן דלא סליק תננא בארז מישר, והוּו קם חד רוחא מנוקבא דצפון, ועאל למדבחא, והוּו חמאן דיוקנא דחד פלבא חציפא, רביע על קרבנא. כדין הוּו ידעי דלא אתקבל ברעוא ההוא קרבנא.

למלכא דשדרו ליה דורון, חמא ליה מלכא דלאו איהו פדאי לקרבא קמיה, אמר מלכא, אסיקו ההוא דורונא, והבו ליה לכלבא, דלאו איהו פדאי לאעלא קמאי. כד בשעתא דקרבנא אתקריב, ולא אתקבל ברעוא, דורונא לכלבא אתמסר. ובגין כד הוּו חמאן, דיוקנא דכלבא על גבי מדבחא.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ג ע"א]

תא חזי כתיב (דף ל"ג ע"א) (ויקרא ט) ותצא אש מלפני יי' ותאכל על המזבח את העולה. אמר רבי יהודה, דא אוריאל, דאתחזי בשלהוביתא דאשא על מדבחא, כמה דאתמר רביע על קרבנא. וכדין חדוותא הוּו בכלא, דהא אתקבל ברעווא, כמה דכתיב, וירא כבוד יי' אל כל העם. ואי לא הוּו ערבוניא דבני אהרן, מן יומא דנפקו ישראל ממצרים, לא אשתכח רעוא הכי לעילא ותתא.

רעיא מהימנא פקודא דא לשרוף קדשים באש. ואבתריה והנותר מבשר הזבח ביום השלישי באש ישרף. תנאין ואמוראין. בסתרי תורה, אית קדש, ואית קדשים, ואית קדש קדשים. מה הנאה אית לקודשא בריך הוא בקדשים דאתוקדו. אי תימא בגין יצחק, דבשעתא דישראל בעקו, סליק אפרו של יצחק קמיה, דאי חייבין שריפה אשתזיכו בגיניה. האי לדרשא איהו. ואי תימרון בגין (צדיקיא) (נ"א ואי בגין) בגי אהרן דהוּו שריפת קדשים, דכתיב בהון ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וימותו. ומיתתהון כפרה לישראל כמו שריפת קדשים, אוף דא לדרשא קא אתי.

אלא, תלת אשין בשרגא: אשא חוורא, ואשא אוכמא, ואשא תכלתא. לקבל: תורה, נביאים, וכתובים. לקבל: כהן, לוי, וישראל. ותכלת איהי שכינתא, קריבא לן, ואיהי אחידא באינן פתילות, בכנפי מצוה, דאתמר בהון ועשו להם ציצית. והאי תכלת דאיהי שכינתא, איהי דינא, דאכילת קרבנין ועלוון.

אי אשכחת בני נשא, דאינן עצים יבשים, כגוונא דאינן פתילות יבשין, בלא משחא, דאיהי אורייתא רחמי, איהי לון (דלידונן) שריפה, ואוקידת לון. ובגין דעמי הארץ אינן בעירן, כמה דאוקמוה דאינן שקץ. תכלת, דאיהי אדני, אוקידת לון,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דקרבין לגבה עם שרין, דאיהו יצר הרע, זר, הדא הוא דכתיב, (במדבר ג) וזהר הקרב יומת.

ואי במיתתהון חזרין בתיבתא, (נ"א כד שחיש לון מלאך המות מיכאל) מלאך מיכאל דאיהו כהנא רבא, אריה דאכיל קרבנין, נחית עליהו, לקרבא לון קרבנא קדם יי'.

וקדם דתפוק נשמתיה, מתוודה בכמה ודויין, וכד נפיק נשמתיה הוא הוה מתכוון לגמור את השם, שמע ישראל וברוך שם, לקרבא נשמתיה מאנא (נ"א קרבנא) לשם יהו"ה, וצריך למתודה לקודשא בריך הוא, לקבלא לקרבא ה' בשמיה, דאכיל ושצי, ולאחזרה בתיבתא לגבי יהו"ו, אחי"ה כחושבן מ"ב. דאדני קרינא ליה דינא דמלכותא דינא.

ויכוון בשמא מפרש, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, בלב אחד. וביה יפוק רוחיה. בנפש דיליה מקבל עליה מיתה ויסורין. ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט. בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה, ואי צריך ד' מיתות בית דין, דאינון סקילה שריפה הרג וחנק, מקבל ליה מאדנ"י בנפש דיליה. ובנשמתיה מודה בכמה ודויין, וחוזר בתיבתא לגבי אחי"ה, דאחיד בתרין שמהו, יהו"ה יהו"ה.

במחשבתיה יכוין לאפקא ודוי, וקבלת מיתה עליה, בלב א', דאיהו שמא מפרש, כגוונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. (כבוד) ביה כהנים כורעים ומשתחוים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. כבוד, איהו ל"ב כחושבן. וביה ה"ה מתכוין לגמור את השם. (וא"ו איהו א' בלב).

ותנאין ואמוראין, אי תימרון וכי עם הארץ מנא ידע דא. אלא ודאי עם הארץ איהו כשור, או שה, או עז, או פר) תור, או יונה. מה בעירן לא ידעי אורייתא, דאיהי שם ידו"ד. הכי עם הארץ, לא ידע. אלא מיכאל כהנא רבא, איהו עביד ליה עולה וקרנא קדם יי', ואיהו מכוון בשמא מפרש, בסליקו דרוחיה, דתפוק בלב אחד, כגוונא דכד נפיק רוחא דבר נש בכל ליליא.

ובגין דא אוקמוה רבנן, שוב יום א' לפני מיתתך, דבכל יום ויום צריך בר נש לאהדרא בתיבתא, ולמסר רוחיה לגביה, דיפוק באחד, הדא הוא דכתיב, (תהלים לא) בידך אפקיד רוחי.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ג ע"ב]

ואם הוא תלמיד חכם, עליה אתמר (משלי יב) יודע צדיק נפש בהמתו דלית חכם, כמו כהנא. כמה דאוקמוה הרוצה להחכים ידרים. ואם תלמיד חכם הוא, צריך שיהא ביה חסד, ועם י' דאיהו חכמה, חסיד. ומאן (דף ל"ג ע"ב) דלית ביה חכמה, לאו איהו חסיד. ובגין דא אוקמוה, ולא עם הארץ חסיד. ואי אית ביה ה', חמשה חומשי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תורה, דאתייהבו משמאלא, אתקרי גבור בתורה, וירא חטא. ואי איהו בור, אתמר ביה, אין בור ירא חטא.

ומאן דזכי לתפארת, דאיהו ו', ואיהו חכם מבין בתורה וירא חטא, ירית מלכותיה, דאיהו ה"א, מצות המלך, אי עביד פקודי מלכא. פיון דזכי לשם יהו"ה, זכי לשמא מפרש דאתקרי אדם, ודא יו"ד ה"א וא"ו ה"א. בההוא זמנא שליט על גופיה, דאיהו שותפו דנפש הבהמית. ורוח הבהמית דבנפש הבהמית עשיית הבלי עלמא, רוח ממללא בהבלי עלמא (נשמה דבה כל הרהורין ומחשבות דהבלי עלמא). ותלמיד חכם שליט עלייהו.

הדא הוא דכתיב, (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובהמה ובכל הארץ. מאי ובכל הארץ. דא גופא, עולם קטן, ודחלין מניה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ט) ומוראכם וחתכם. מסטרא דימינא, שליט עלייהו, ביה וירדו, כמה דאת אמר, (תהלים עב) וירד מים עד ים. מסטרא דשמאלא, דחלין מניה, הדא הוא דכתיב ומוראכם וחתכם. ועליה אתמר, יודע צדיק נפש בהמתו.

בתר דאיהו צדיק, לא יחיב ליה שכר מצות, לית ליה אגרא בעלמא דא, ולא מזונא לבעירן דעני חשוב פמת. איהו עם שכינתא בקביעו דילה עמה על כלא.

(דברים ד) פי יי' אלהיה אש אוכלה הוא. האי אש, צריך ליה תמיד עמה, דלית ליה פביה, דאיהו אכיל כל קרבנין דצלותין, ומלין דאורייתא. דאיהו שכינתא איהו פרנסה דיליה, ובמה. בצלותין, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ה) פתחי לי, בצלותא דאתמר בה (תהלים נא) אדני שפתי תפתח, דאיהו אחותי רעיתי, ולית רעיתי אלא פרנסתי, דבה מתקנין מאכלין דקרבנין דמלכא בנין קדישין, בכמה מיני מאכלים, בנהמא דאורייתא.

דאתמר בה (משלי ט) לכו לחמו בלחמי, מימינא. ובחמרא, דאיהו יינא דאורייתא, משמאלא. בנסוף המים, ויין דאורייתא דבכתב ובעל פה, מעמודא דאמצעיתא, דכליל תרווייהו. בבשרא, דאיהו בשר הקדש, בכמה קרבנין, דעלה אוקמוה מארי מתניתין בבשר היורד מן השמים עסקינן. מאי מן השמים. עמודא דאמצעיתא. דעלה אתמר, ובשר מבשרי. ודא בשר הקדש, דאדליקת בכמה שלהובין, מסטרא דגבורה ברחימו דבעלה, אתוקדת ברחימו דאהבה בקריאת שמע, ברחימו דיחודא, דליליא ויומם לא תכבה. וחברייא בחייכון אל תתנו דמי לו לקודשא בריך הוא, למהוי איהו בשלהובין דרחימו דיחודיה דקריאת שמע. לקיימא ביה, אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה. (ע"כ רעיא מהימנא).

רעיא מהימנא (שייך לעיל ל"ג ע"ב) (פקודי ר"ס) לית מצורע אלא ההוא דאתעביד בזבותא. דחמש דמים אינון דדם גדה מסאבין, דאינון פלהו דם טמא. וה' דמין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דכיין. ומאן דאעבר עליהו, כאלו אעבר על עשר דברות, דאינון כלל תרי"ג פקודין.

ושפחה יצר הרע איהי מליא מומין. ובגין דא, (ויקרא כא) כל אשר בו מום לא יקרב. ובגין דא, כהנא לא הוה צריך לקרבא לגבי מאן דאית ביה מומא, מכל מומין דעלמא. בגין דמטרוניתא אתמר בה, (שיר השירים ד) פלך יפה רעיתי ומום אין בה. הכי לא צריך לקרבא לגבה מאן דאית ביה מום, ואוף הכי לא צריך למקרב לגבה זר (במדבר ג) והזר הקרב יומת והיינו ממז'ר, מו'ם זר. מום נוקבא, זר זכר. ובגין דא מני. (ויקרא יח) ואל אשה בנדת טומאתה לא תקרב ועל אינון דקריבין לה, כתיב בהון ויקריבו לפני יי' אש זרה אשר לא צוה אותם ותצא אש מלפני יי'. (ל"ד ע"א) ותאכל אותם וימותו.

וקרבן דאתוון אינון, י' באיש, ה' באשה, ו' בפן חתן, ה' בפלה. זכאה איהו מאן דאקריב אתוון דידו'ד, ביה ובאתתיה ובבריה ובברתיה, בקדושה ובברכה בנקיו בענוה ובבשת פנים בכל מדות טבין דכתיבין על מארי מתניתין.

ומתחממין באשין קדישין, דאיש ואשה דאינון אש, עולה ויורד, אש קדש דעצי המערכה, דאינון עצי הקדש אברין קדישין, ואש של גבוה נחית, דאיהו קדש הקדשים, ובגין תרין אשין אלין אמר נביא, (ישעיה כד) באורים פבדו יי'. דאינון אשין דשכינתא, דבה כתיב (דברים ד) כי יי' אלהיך אש אוכלה הוא.

ואינון אש עלאה כפסא רחמים. אש תתאה כפסא דין. ואינון בינה ומלכות מלכות אש עולה. בינה אש יורד. יהו"ה, עמודא דאמצעיתא, אחיד בתרווייהו. בינה יהו"ו ה' מלכות.

תפארת כד אחיד לון, שריא עליה חכמה, דביה פ"ח מ"ה. מ"ה: איהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. כח דיליה, יו"ד וא"ו דל"ת. ה"א אל"ף. וא"ו אל"ף וא"ו. ה"א אל"ף. וכלהו מ"ב אתוון, משתכחין בפר נש ובאתתיה ובבנוי, ובגין דא לית בר נש שלים, אלא בבן ובת. ומאן דלית ליה בן דאיהו ו', אסתלק י' מיניה. ומאן דלית ליה בת, דאיהו ה', אסתלק ה' עלאה, דאיהו אם, מן בת זוגיה. דאתוון לא שריין דא בלא דא. ובגין דא, באיש ואשה בן ובת, דאתעבידו פדקא יאות, שריא עליהו יהו"ה, ואתקריאו (שם י"ד) (ס"א בנים לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב) (דברים יד) בנים אתם לידו'ד אלהיכם. (ע"כ רעיא מהימנא).

תא חזי, אף על גב דבני אהרן מיתו בההיא שעטא, יאות הוה בכמה גוונין. חדא, דלא הוה שעטא דקטרת, דהא קטרת לא סלקא, אלא בזמנין ידיעו, דכתיב (שמות ל) והקטיר עליו אהרן קטרת סמים בבקר בבקר. ואימתי בהטיבו את הנרות

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וגו' לאשתכחא שמן וקטרת כחדא. וכתוב ובהעלות אהרן את הנרות בין הערבים יקטירנה וגו'.

ובזמנין אלין אתקריב, ולא בזמנא אחרא, בר בזמנא דמותנא שריא בעלמא, כמה דאערע דכתיב (במדבר יז) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה ותן עליה אש וגו'. ובני אהרן לא קריבו בשעתא דשמן וקטרת משתכחי כחדא.

סדר הלימוד ליום כא אדר [יום 169 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף ל"ד ע"א]

ועוד דדחקו שעתא בחיי דאבוהון. ועוד דלא אנסיבו, והווי פגימין, (דף ל"ד ע"א) דמאן דלא אנסיב, פגים הוא, ולא הוא כדאי לאשתכחא ברכאן בעלמא על ידי, עלוי לא שריין, כל שפן על ידי לאחריים. ועוד, דהא תנן רזוי חמרא הווי, ובגין כך, ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו'. דהא קטרת חביב הוא מפלא, וחדוותא דעלאין ותתאין, וכתוב (משלי כז) שמן וקטרת ישמח לב. (ויקרא ז) זאת משחת אהרן ומשחת בניו. רבי יוסי אמר, זאת ודאי משיחותא דאהרן. דהא אהרן אתמשח, ואייתי ממשח רבות עלאה מעילא, ונגיד ליה לתתא. ועל ידא דאהרן אתמשח, ממשיחתא קדישא לאתברכא, ועל דא זאת משחת אהרן ומשחת בניו ודאי.

רבי יהודה פתח, (מלכים ב, ד) ויאמר אליה אלישע מה אעשה לך הגידי לי מה יש לך בבית. מהכא אוליפנא, דלית ברכתא שריא בפתורא ריקניא, ועל מלה ריקנית. ותאמר אין לשפחתך כל בבית כי אם אסוף שמן. אמר לה, ודאי סיועא דניסא הוא, דהא ודאי באתריה הוא, ומתמן ברכאן נפקין ושריין. מה כתיב הם מגישים אליה והיא מוצקת. והיא מוצקת סתם.

רבי יוסי אמר, ויעמוד השמן, כמה דאוקמוה, דכתיב, (ישעיה ה) בקרן בן שמן. וכתוב (שיר השירים א) שמן תורק שמך, לאחזאה דהא מהאי שמן, נגידין ברכאן על ידא דכהנא, וכהנא נגיד להו לתתא, ואמשח (ס"א ואתמשך) להאי זאת, הדא הוא דכתיב זאת משחת אהרן ומשחת בניו, וכתוב (תהלים קלג) כשמן הטוב על הראש, והא אתמר. (ויקרא ח) קח את אהרן ואת בניו אתו ואת הבגדים. רבי חייא פתח (תהלים לו) פי עמך מקור חיים באורך נראה אור. פי עמך מקור חיים, דא שמן עלאה, דנגיד ולא פסיק לעלמין, דשריא בגו חכמה עלאה דכלא, הדא הוא דכתיב פי עמך, עמך שריא, ולא מתפרשא מנך לעלמין, בחביבותא דכלא. מקור חיים, בגין דהיא מקורא ומבועא דחיים, לאפקא חיים לאילנא עלאה, ולאדלקא בוצינין. ועל דא ההוא אילנא אקרי עץ חיים, אילנא דנטיע ואשתרשא בגין ההוא מקורא דחיים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זוהר חלק ג' - דף ל"ד ע"ב]

ועל דא באורף נראה אור. באורף: דא אור דגניו לצדיקיא לזמנא דאתי, דכתיב, (בראשית א) וירא אלהים את האור כי טוב. ומתהוא נהירו זמינן ישראל לאנהרא (דף ל"ד ע"ב) לעלמא דאתי.

דבר אחר כי עמף מקור חיים וגו', דא קודשא בריך הוא, דאיהו אילנא עלאה במציעות גנתא, דאחיד לכל סטרין. מאי טעמא. בגין דאחיד ביה תהוא (נ"א בהוא) מקור חיים, ואעטר ליה בעטרין עלאין סחרניה דגנתא. פאימא דמעטרא לברה על פלא, הדא הוא דכתיב, (שיר השירים ג) צאינה וראינה בנות ציון וגו'. ובגין כך כי עמף מקור חיים, ועל דא באורף נראה אור.

רבי יצחק אמר, כי עמף מקור חיים, דא פהן גדול לעילא, לקבליה פהן גדול לתתא. בגין כך, אנגיד פהנא משח רבות עלאה קדישא לתתא, ואדליק בוצינן לעילא. דכהן גדול שלים בשלימו דז' יומין עלאין, ולא תעטרא על פלא.

לקבל דא ז' ימי מלואים, לכהנא דלתתא, לאשתכחא פלא כגוונא דלעילא. ועל דא ימי מלואים אקרון: יומי אשלמותא. בגין דישתלים פהנא בשאר יומין אחרנין, לאשלמא ז' כחדא. ואלין ימי מלואים אקרון, בגין דאתאחדון שאר אחרנין ביה. מאי קא מיירי. דכד פהנא אתער, כל שאר אחרנין מתערין עמיה.

ובגין כך פתיב ומפתח אהל מועד וגו', עד יום מלאת וגו'. ז' יומין ודאי, פדין אתעטר פהנא לתתא בכלא, כגוונא דלעילא. בגין דבשעתא דכהנא דלתתא אתער, פלא יתערון על ידיה לעילא, וישתכחון ברכאן לעילא ותתא.

רבי אבא אמר, מאי שנא דמשח משה לאהרן. אלא, בגין דאיהו ברא דההוא (ס"א אחיד בהוא) אתר מקורא דחיי. וכתיב (ישעיה סג) מוליד לימין משה זרוע תפארתו. ומשה שמש כל אינון ז' ימי מלואין, לאשראה פלא עמיה דאהרן.

רבי חזקיה הוה יתיב קמי דרבי אלעזר, אמר ליה, כמה נהורין אתבריאו עד לא אברי עלמא. אמר ליה ז'. ואלין אינון: אור תורה. אור גיהנם. אור גן עדן. אור פסא הכבוד. אור בית המקדש. אור תשובה. אורו של משיח. ואלין אתבריאו עד לא אתברי עלמא. ז' נהורין בוצינן אתאחדו ביה באהרן, והוא אדליק בוצינן מעילא לתתא.

רבי אלעזר פתח (קהלת ג) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הא תנינן, הכל היה מן העפר, אפילו גלגל חמה. מאן העפר. והוא דשריא תחות כורסי יקרא קדישא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בספרא דבי רב ייסא סבא, הכל היה מן העפר, אתר דכניש לכלא, מלמד, דנפקו שבילין להאי סטרא ולהאי סטרא, ואתכנשו לאנהרא, כעפרא דא דורקין לה לכל עבר. ועל דא הכל היה מן העפר, והכל שב אל העפר ודאי.

אלא מן העפר, דבי מקדשא קדישא. והאי עפר מעפרא עלאה, כמה דאת אמר (איוב כח) ועפרות זהב לו. כמה דאשתכח עובדא לתתא, הכי נמי הוא לעילא כגוונא דא. ואוקימנא עפר, עפר דבי מקדשא. דעלמא דא בה' אתברי. ועל דא, אפילו גלגל חמה. כמה דאת אמר, אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם. ובגיני כך, הכל היה מן העפר. מאן עפר. ההוא דשרי תחות פורסי יקרא קדישא.

כתיב (שיר השירים ד) כלף יפה רעיתי ומום אין בך. כלף יפה רעיתי, דא כנסת ישראל. ומום אין בך, אלו סנהדרין דאינון לקביל שבעין ותרין שמהן. ע' נפש דנחתו עם יעקב, וקודשא בריך הוא על כלא. ועל דא אין בודקין מן הסנהדרין ולמעלה.

תנו, כתיב (שמות יט) ואתם תהיו לי ממלכת כהנים וגוי קדוש. מאן ממלכת כהנים. כמה דאת אמר, זאת משחת אהרן ומשחת בניו, דכד אתברכא כנסת ישראל על ידא דכהני, כדין אתקרי על שמיהון, הדא הוא דכתיב ממלכת כהנים.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ה ע"א]

רבי שמעון אמר, תא חזי, מלכות כהנים לא אקרי, אלא ממלכת, דאמלכו לה כהני, ועבדו לה (גבירתא) גבורתא על כלא. אבל מלכות כהנים לא אקרי, דהא מן השמים אקרי מלכות, מלכות שמים ודאי. והכא ממלכת, כמה דאת אמר דכהני אמלכו לה, ומחבראן לה במלכא, וכדין היא ממלכת, על כל גזי מלכא. ממלכת על כל זיני מלכא. (דף ל"ה ע"א) ממלכת בעלאי ותתאי. ממלכת על כל עלמא.

רבי יוסי אמר, כתיב (עמוס ט) ואגדתו על ארץ יסדה. ואגדתו: כד אזדווג מלכא לקבלה, בכל אינון עטרין קדישין, בכנופיא חד, כדין ואגדתו כתיב.

רבי יצחק אמר, ואגדתו: כמה דאת אמר, (שמות יב) ולקחתם אגדת אזוב. מאי קא מיירי. דכד מתחבראן כחדא, ואתברכא מנייהו, כדין שלטא על כלא, ונהרא לעילא ותתא. וכלא בשעתא דכהנא פלח פולחנא, ואקריב קרבנא, ואקטר קטרת, ומכוון מלין לקרבא כלא כחדא. כדין כתיב, ואגדתו על ארץ יסדה.

רבי יוסי אמר, כד נטל אהרן כלא נטלין עמיה, עד דאתברכא כנסת ישראל, ואתברכאן עלאי ותתאי. כדין כתיב, (תהלים קלה) ברוך יי' מציון שוכן ירושלם הללויה. (תהלים עב) וברוך שם כבודו לעולם וימלא כבודו את כל הארץ אמן ואמן.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר הוה אזיל מקפוטקיא ללוד, והוה עמיה רבי ייסא ורבי חזקיה. פתח רבי אלעזר ואמר, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיד וגו'. תנינן, כל בר נש דאשתדל במלי דאורייתא, ושפוותיה מרחשן אורייתא, קודשא בריך הוא חפיא עליה, ושכינתא פרשא עליה גדפהא, הדא הוא דכתיב ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיד. ולא עוד, אלא דהוא מקיים עלמא, וקודשא בריך הוא חדי עמיה, כאלו ההוא יומא נטע שמיא וארעא. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נא) לנטוע שמים וליסוד ארץ ולאמר לציון עמי אתה.

מכאן אוליפנא, דישראל אקרון בשמא דציון, דכתיב ולאמר לציון עמי אתה, וחמינא דכנסת ישראל אקרי בשמא דציון, דכתיב, (ישעיה א) ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.

תו פתח ואמר, (ישעיה ח) צור תעודה חתום תורה בלמודי. צור תעודה. דא סהדותא דדוד, דכתיב, (תהלים קלב) ועדותי זו אלמדם. צור: היא קשורא, כמאן דקטר קטורא באתר חד. חתום תורה בלמודי. חתום תורה: חתימה דאורייתא, וכל נגידו ורבו דנגיד מלעילא, באן (נ"א בין) חתימה דיליה. בלמודי. בגין דתמן אתפנש רבו ומשחא, בין תרין קיימין, דתמן שריין, אתר כנישו דכל רבות ומשח דנגיד מלעילא, לאשדאה ליה בפומא דאמה, ולארקא ליה בהאי תעודה. וכדין אתקשר כלא קשרא חד מהימנא.

תא חזי, מה בין אינון דמשתדלי באורייתא, לנביאי מהימני. אינון דמשתדלי באורייתא, עדיפי מנביאי בכל זמנא. מאי טעמא. דאינון קיימי בדרגא עלאה, יתיר מנביאי, אינון דמשתדלי באורייתא קיימי לעילא, באתרא דאקרי תורה, (נ"א תפארת) דהוא קיומא דכל מהימנותא. ונביאי קיימי לתתא, באתר דאקרון נצח והוד. ועל דא (אקרון), אינון דמשתדלי באורייתא, עדיפי מנביאי, ועלאין מנהון יתיר. דאלין קיימין לעילא, ואלין קיימין לתתא. אינון דאמרי מלין ברוח הקדש, קיימי לתתא מבלהו. (ועל דא)

זכאין אינון דמשתדלי באורייתא, דאינון בדרגא עלאה יתיר על כלא. (ועל דא) מאן דלעי באורייתא, לא אצטרף לא לקרבנין, ולא לעלוון. דהא אורייתא עדיף מכלא, וקשורא דמהימנותא דכלא. ועל דא כתיב, (משלי ג) דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום. וכתיב, (תהלים קיט) שלום רב לאוהבי תורתך ואין למו מכשול.

[זוהר חלק ג' - דף לה ע"ב]

עד דהו אזלי, אשכחו חד גברא דהוה אתי, וג' ענפי הדס בידיה, קריבו גביה, אמרו ליה למה לך האי. אמר לרווחא אובדא. אמר רבי אלעזר שפיר קאמרת. אבל ג' אלין למה. אמר ליה, חד לאברהם. חד ליצחק, וחד לייעקב. וקשירנא להו כחדא,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וּאַרְחָנָא בְּהוּ. בְּגִין דְּכְתִיב, (שיר השירים א) לְרִיחַ שְׁמֹנֶיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תּוֹרֵךְ שְׁמֶךְ. בְּגִין דְּבַהֲאֵי רִיחָא, אֲתַקְיִים חוּלְשָׁא דְנַפְשָׁא, וּבַהֲיִמְנוּתָא דָּא אֲתַקְיִמָּא, וְאַתְּנַגִּידוּ בְּרַכָּאן מַעֲיִלָּא וְתַתָּא. אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר זַכָּאָה חוּלְקִיהוּן (דף לה ע"ב) דִּישְׂרָאֵל בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְאֵתִי.

תָּא חֲזוּי, לִית עֵלְמָא (נ"א נפשא) מְתַקְיִמָּא, אֶלְא עַל רִיחָא, וּמְרִיחָא דָּא אֲשֶׁתְּמוּדְעָא רִיחָא אַחְרָא. דְּהָא בְּשַׁעְתָּא דְנַפִּיק שְׁבֵתָא, (נתפרדה החבילה) וְסִלְקָא נַפְשָׁא יְתִירָא, וְאֲשֶׁתְּאֲרוּן נַפְשָׁא וְרוּחָא מִתְפָּרְשָׁן עֲצִיבִין, אֲתָא רִיחָא דָּא, וּמִתְקַרְבֵּן דָּא בְּדָא וְחֲדָאן. וְעַל דָּא, בְּעֵי רוּחָא בְּתַר רוּחָא, לְקַבְלָא רִיחָא, כִּיּוֹן דְּאֲתַקְבֵּל רִיחָא מִתְקַרְבֵּן כְּחֲדָא וְחֲדָאן. כִּי הָאֵי גְוֹנָא רִיחָא דְקוֹרְבָנָא, בְּרִיחָא (דא) מִתְקַרְבֵּן כִּלְאָא כְּחֲדָא, וּמִתְלַהֲטֵן בּוּצִינֵי וְחֲדָאן.

תָּא חֲזוּי, תְּרֵי בּוּצִינֵי, חֵד לְעֵילָא וְחֵד לְתַתָּא, אֵי לְהֵיט בְּרַ נֶשׁ הָאֵי בּוּצִינָא דְלִתְתָּא, וְכַבִּי לָהּ (ס"א לה הוא דלעילא), הָהוּא תְּנַנָּא דְסִלִּיק (נ"א מבוצינא תתאה), לְהֵיט הָהוּא בּוּצִינָא עֵלְאָה. כִּן תְּנַנָּא דְקוֹרְבָנִין, הָאֵי תְּנַנָּא דְסִלִּיק, לְהֵיט בּוּצִינֵי עֵלְאֵי, וּמִתְלַהֲטֵן בְּחֵד, וּמִתְקַרְבֵּן כִּלְהוּ כְּחֲדָא, בְּרִיחָא דָּא. וּבְגִין כִּן, רִיחַ נִיחַח לִי, (אשה) וְהָא אוּקְמוּהָ.

וְעַל דָּא, רִיחָא דְקוֹרְבָנָא, קִיּוּמָא דְכִלְאָא, וְקִיּוּמָא דְעֵלְמָא. וְקוֹרְבָנָא עַל יְדָא דְכַהֲנָא, דְמִקְרַב כִּלְאָא. וּבְגִין כִּן, שְׁבַעַה יוּמֵי אֲשֶׁלְמוּתָא, אֲשֶׁתְּלִימוּ בֵּיהּ, בְּגִין דִּיתְבָּרְכוּן כִּלְהוּ בְּפוּלְחָנֵיהּ, וְיִשְׁתַּכְּחוּ חֲדוּוּאן וּבְרַכָּאן לְעֵילָא וְתַתָּא.

כְּתִיב (ישעיה כה) יי' אֱלֹהֵי אֲתָה אַרְוִמְמֶךָ וְגו', הָאֵי קָרָא אוּקְמוּהָ, יי' אֱלֹהֵי אֲתָה. דְּבַעֵי בְּרַ נֶשׁ לְאוּדָאָה לְשִׁמָּא קְדִישָׁא, וְלִשְׁבַּחָא לִיהּ עַל כִּלְאָא. וּמֵאֵן אַתְרַ שְׁבַחָא דִּילֵיהּ, כְּמָה דְאוּקְמוּהָ. וְהִכָּא מַעֲמִיקָא דְכִלְאָא, דְכְתִיב כִּי עֲשִׂיתָ פִּלְאָא. פִּלְאָא: כְּמָה דְכְתִיב, (ישעיה ט) וַיִּקְרָא שְׁמוֹ פִּלְאָא, וְהָא אֲתַמַּר. עֲצוֹת מִרְחוּק, עֲצוֹת: כְּמָה דְאֵתְ אֲמַר, יוּעֵץ. מִרְחוּק: דְכְתִיב, (ירמיה לא) מִרְחוּק יי' נִרְאָה לִי. וְכְתִיב, (משלי לא) מִמִּרְחוֹק תִּבְיָא לְחַמָּה.

אַמוּנָה אֲמֵן, כְּמָה דְאֵתְ אֲמַר, (דברים לב) אֵל אֲמוּנָה וְאֵין עוֹל. וְאוּקְמוּהָ אֲמוּנָה בְּלִילָהּ, כְּמָה דְאֵתְ אֲמַר (תהלים צב) וְאַמוּנָתְךָ בְּלִילוֹת. וְכְתִיב (איכה ג) חֲדָשִׁים לְבַקְרִים רַבָּה אֲמוּנָתְךָ, וְזִמִּין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַכָּאָה לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל מִחוּבִיחוּן, כְּמָה דְכְתִיב, (יחזקאל לו) וְזִרְקִיתִי עֲלֵיכֶם מֵיִם טְהוֹרִים וְטְהַרְתֶּם מִכָּל טְמֵאוֹתֵיכֶם וּמִכָּל גִּלּוּלֵיכֶם אֲטַהֵר אֶתְכֶם.

בְּרוּךְ יי' לְעוֹלָם אֲמֵן וְאֲמֵן

זוהר פרשת שמיני

(ויקרא ט) וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁמִינִי וְגו'. רבי יצחק פתח, (איוב לח) בְּרֵן יַחַד כִּכְבִּי בִקָּר וַיְרִיעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא יהיב לון אורייתא קדישא, חדוותא דכלא, חדוותא דקודשא בריך הוא, ואטיילותא דיליה, דכתיב, (משלי ח) וְאֶהְיָה שְׁעֻשׂוּעִים יוֹם יוֹם. ואורייתא כלא, חד שמא קדישא איהי דקודשא בריך הוא.

ובאורייתא אתברי עלמא דכתיב, (משלי ח) וְאֶהְיָה אֶצְלוֹ אֲמוֹן אֶל תִּקְרִי אֲמוֹן אֶלָּא אֲמוֹן. ובאורייתא אתברי בר נש, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם. אמר קודשא בריך הוא לאורייתא, בעינא למברי אדם. אמרה קמיה, האי בר נש זמין למחטי ולארגזא קמך, אי לא תאריך רוגנך עליה, היך יקום בעלמא. אמר לה, אנא ואת נוקים ליה בעלמא, דהא לאו למגנא אתקרינא ארך אפים. (ס"א דהא כל זמנא דישתדלון באורייתא מתקיימי בעלמא)

רבי חייא אמר, תורה שבכתב ותורה שבעל פה אוקמוה ליה לבר נש בעלמא, הדא הוא דכתיב נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ. רבי יוסי אמר מהכא, (קהלת ב) אֵת אֲשֶׁר כָּבַד עֲשׂוּהוּ, עֲשׂוּהוּ וְדַאי. ודא הוא צלם ודמות, צלם: בדכורא. דמות: בנוקבא ועל דא שירותא דאורייתא ב', ואוקמוה.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ו ע"א]

רבי יצחק אמר, מפני מה ב' פתיחא וסתיםא. אלא, בשעתא דבר נש אתי (דף ל"ו ע"א) לאתחברא באורייתא, הרי היא פתיחא לקבלא ליה, ולאשתתפא בהדיה. ובשעתא דבר נש, סתים עינוי מנה, ויהך לארחא אחרא, הרי היא סתיםא, מסטרא אחרא. כמה דאת אמר, אם יום תעזבני יומים אעזבך. ולא ישכח פתחא, עד דיתוב לאתחבר בה באורייתא אנפין באנפין, ולא יתנשי מנה. ועל דא אורייתא פתחת קמי בני נשא ואכרזא וקרי להון (משלי ח) אֲלֵיכֶם אִישִׁים אֶקְרָא וְגו' וכתיב (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר.

רבי יהודה אמר, ב' תרין גגין, וחד דאחיד לון. מאי קא מיירי. אלא חד לשמיא וחד לארעא, וקודשא בריך הוא אחיד וקביל לון.

רבי אלעזר אמר, ג' נהורין (צדדים אלין) אינון עלאין קדישין, דאחידן כחדא, ואינון כללא דאורייתא, ואלין פתחין פתחא לכלא. פתחין פתחא למהימנותא, ואלין ביתא דכלא. ועל דא בית אקרו, דאלין אינון ביתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ובגין כך שירותא דאורייתא ב'. דהא היא אורייתא (ס"א אביה הוי אסוותא) הוי ואסוותא דעלמא. ובגין כך, מאן דאשתדל באורייתא, כאלו אשתדל ביה בשמא קדישא. והא אתמר, דאורייתא כלא, חד שמא קדישא עלאה אייה. ובגין דאיהי שמא קדישא, פתחא בבית, דאיהי כללא דשמא קדישא, בתלת קשרי מהימנותא.

תא חזי, כל אינון דמשתדלי באורייתא, מתדבקין ביה בקודשא בריך הוא, ומתעטרי בעטרי דאורייתא, ואתרחימו לעילא ותתא, וקודשא בריך הוא אושיט לון ימיניה (ס"א וקודשא בריך הוא ארשים לון) כל שכן אינון דמשתדלי באורייתא נמי בליליא. והא אוקמוה, דאינון משתתפי בשכינתא (נ"א בכנסת ישראל) ואתחברו כחדא. וכד אתי צפרא, קודשא בריך הוא מעטר להו, בחד חוטא דחסד, לאשתמודעא בין עלאין ותתאין.

וכל אינון ככבי צפרא, בשעתא דכנסת ישראל, וכל אינון דלעאן באורייתא, אתאן לאתחזאה קמי מלכא, פלהו מזמרי כחדא, הדא הוא דכתיב בן יחד ככבי בקר ויריעו כל בני אלהים. מאי ויריעו. כמה דאת אמר, (ישעיה כד) רועה התרועעה הארץ. דאינון דיגין מתברין, ואתברו פלהו מקמי בקר, כד אתער בקר בעלמא, כמה דאת אמר, (בראשית כד) וישכם אברהם בבקר. ועל דא ויריעו כל בני אלהים.

רבי אלעזר הוה אזיל באורחא, אשכחיה לרבי פנחס בן יאיר דהוה אתי, געא חמריה. אמר רבי פנחס, ודאי בטקולא (נ"א בקלא) דחדוותא דחמרא, חמינא (חמית) אנפין חדתינן ישתכחון הכא, פיון דנפק מבתר ענפוי דטורא, חמא ליה לרבי אלעזר דהוה אתי, אמר ודאי טקולא (נ"א קלא) דחדוותא אשתלים. נחת רבי אלעזר לגביה, ונשיק ליה, אמר ליה אי טופסא דארחא, חד לגבך, גזיל ונתחבר כחדא. ואי לאו טול ארחה וזיל. אמר ליה, ודאי לקבלך אזילנא, פיון דאשכחנא לך, איזיל אבתרך ונתחבר כחדא.

פתח רבי פנחס ואמר, (תהלים קכח) יברכה יי מציון וראה בטוב וגו'. יברכה יי מציון, מאי טעמא מציון. בגין דהא מתמן שראן ברכאן לאשתתפא (ס"א לאשתכחא). הדא הוא דכתיב כי שם צוה יי את הברכה חיים עד העולם. ובגין כך יברכה יי מציון דהא מתמן נפקי ברכאן לכלא. וראה בטוב ירושלם, דבגיני ציון ירושלם אתברכא, דכיון דציון אתמלי ברכאן, פדין ירושלם אתברכא, ואשתכחו בה רחמים. וכד ירושלם אתברכא, כל עמא אתברכא.

כל ימי חייך, דלא יתחזי קשת ביומך, כמה לאבוך. ועל דא וראה בטוב ירושלם כל ימי חייך. וראה בנים לבניך, דחלי חטאה, חסידין, קדישין, פדין שלום על ישראל. מאי שלום על ישראל. אלא, כמאן דאמר שלמא על רישיה דמלכא, דלא יחסר כלא. כך שלום על ישראל, בזמנא דצדיקייא ישתכחון בעלמא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

[זהר חלק ג' - דף ל"ו ע"ב]

פֶּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (משלי יז) עֲטַרֹת זְקֵנִים בְּנֵי בָנִים וְתַפְאֶרֶת בָּנִים אֲבוֹתָם. בָּנִים הֵא אוֹקִימָנָא. בְּנֵי בָנִים, אֵלֶיךָ (ל"ה ע"א) שְׁאָר כְּתָרֵי מְלָכָא, כְּמָה דָּאת אָמַר (ישעיה נד) וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְיָ. וְכָתִיב (איכה ד) בְּנֵי צִיּוֹן הִיקָרִים, כְּמָה דָּאת אָמַר וְתַפְאֶרֶת בָּנִים אֲבוֹתָם, לָא מִתְעַטְרֵן בְּנִין אֵלָא בְּאַבְהֵן. מִכָּאן אוֹלִיפְנָא, דְּבָנִין לָא מִתְעַטְרִי, וְלָא מִשְׁתַּקֵּיין מִשְׁקִיין דְּנַחֲלָא, אֵלָא בְּזִמְנָא דְּאַבְהֵן מִתְעַטְרָאן וּמִתְבְּרַכָּאן, הֵדָא הוּא דְכָתִיב (דף ל"ו ע"ב) וְתַפְאֶרֶת בָּנִים אֲבוֹתָם.

עַד דְּהוּוּ אֲזֵלִי, מָטָא עֵדֵן צְלוֹתָא, נַחְתוּ וְצִלוּ. עַד דְּהוּוּ מְצַלִּי, קִפְטָר חַד חוּיָא בְּרַגְלוֹי דְּחַמְרָא, דְּרַבִּי פְּנַחֶס. קִסְטָא (ס"א קפסא) וְגַעָא תְּרֵי זִמְנֵי. בְּתַר דְּסִימּוּ צְלוֹתָא, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, וְדָאי צַעְרָא הוּא לְבַעֲרָא דִּילִי, דְּהָא יוֹמָא דָּא אֶקְדִּימָנָא, וְהוּינָא מְרַחֵשׁ בְּאוּרֵייתָא, וְאֶעֱבֵר לִי בְּאַתֵּר דְּלַכְלוּכָא שְׂרִיא, וְהַשְׁתָּא מְצַעְרֵי לָהּ. קָמוּ וְחִמוּ חַד חוּיָא קְטִיר אַרְגְּלִיהּ, אָמַר רַבִּי פְּנַחֶס, חוּיָא חוּיָא, זִיל וְאַתְחַר (ס"א ואסטר) קוּטְרֵךְ, בְּקִטְפוּרָא דְּחוּרָא. אֲדַהֲכִי אֲתַנְשֵׁר חוּיָא, וְנִפְּל קִפְסִירֵי קִפְסִירֵי.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּמָה כָּל כֶּף מְדַקְדֵּק קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּצַדִּיקֵיָא. אָמַר לִיהּ, וְדָאי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְדַקְדֵּק בְּהוּ בְּצַדִּיקֵיָא, וְנָטִיר לוֹן, וּבַעָא לְאוֹסְפָא לוֹן קְדוּשָׁה עַל קְדוּשְׁתֵּיהוּ וְהַשְׁתָּא הָאִי חַמְרָא, עַל דְּלָא נָטִיר קְדוּשְׁתָּא דִּילִי אֶצְטַעַר. וְדָא חוּיָא שְׁלִיחָא חוּיָא, וְכְמָה שְׁלוּחִין אֵית לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּבְכִלְהוּ עֵבִיד שְׁלִיחוּתֵיהּ, וְאֶפִּילוּ בְּחִיּוֹת בְּרָא. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (ויקרא כו) וְשַׁלַּחְתִּי בְּכֶם אֶת חֵיט הַשָּׂדֶה וְשִׁפְלָה אֶתְכֶם. וְאֶפִּילוּ בִּיד גּוֹי, הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (דברים כח) יִשָּׂא יְיָ עֲלֶיךָ גּוֹי מְרַחֵק מִקְצֵה הָאָרֶץ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, וּבִידָא דִּישְׂרָאֵל עֵבִיד שְׁלִיחוּתָא. אָמַר לִיהּ, אִינן. כְּגוֹן רְשָׁע בִּידָא דְצַדִּיק. אֲבָל רְשָׁע בִּידָא דִּישְׂרָאֵל רְשָׁע אַחְרָא, לָא עֵבִיד בִּיהּ שְׁלִיחוּתָא, אֵלָא בְּזִמְנָא דְּאִיהוּ לָא מְכוּוֹן בִּיהּ. הֵדָא הוּא דְכָתִיב, (שמות כא) וְאִשֵּׁר לָא צָדָה וְהָאֱלֹהִים אֲנָה לִידוּ. וְאִשֵּׁר לָא צָדָה דִּיִּיקָא, דְּלָא לְקַטְלָא לִיהּ. דָּא, וְהָאֱלֹהִים אֲנָה לִידוּ, בְּגִין לְאֶעֱנֵשָׁא לְתַרוּוּיֵיהוּ.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, הִיכִי עֵבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁלִיחוּתָא בִּידָא דְּהַנִּי, וּבִידָא דְּגוֹי. אָמַר לִיהּ וְאֲבוּךָ לָא קָאמַר לָךְ. אָמַר לִיהּ עַד לָא שְׁאִילָנָא.

פֶּתַח וְאָמַר, (איוב לד) וְהוּא יִשְׁקִיט וּמִי יִרְשִׁיעַ וְגוֹ'. וְהוּא יִשְׁקִיט, בְּזִמְנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יְהִיב שְׁקִיטוּ וְשִׁלוּה לְבַר נֶשׁ, מֵאֵן הוּא רִשָּׁאי לְאַבְאָשָׁא לִיהּ, וְלִמְעַבְד לִיהּ קְטִיגוּרֵיָא. וְיִסְתֵּר פָּנִים וּמִי יִשׁוּרְנוּ. וּבְזִמְנָא דְּאִיהוּ אִסְתִּיר עֵינֵיהּ מִלְּאֶשְׁגַּחָא עֲלֵיהּ, מֵאֵן הוּא דִּישְׁגַח עֲלֵיהּ, לְנִטְרָא לִיהּ, וְלִמְעַבְד לִיהּ נִטְרָו. וְאוּרְחוּי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הוא בְּדָא, עַל גּוּי, וְעַל אָדָם יַחַד. בֵּין לְעֵלְמָא כְּלָא, בֵּין לְעֵמָא חַד, בֵּין לְחַד בְּלַחְדוּי.

תָּא חֲזִי, בּוֹמְנָא דְבְנֵי נְשָׂא מִתְכַּשְׁרֵן עוֹבְדֵין לְתַתָּא, אַתְעַר לְגַבְיֵיהוּ לְעֵילָא יְמִינָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. כְּדִין מִתְעַרֵין כַּמָּה רְחִימִין, כַּמָּה נְטוּרֵי עֵלְמָא, כַּמָּה נְטוּרֵי דְבַר נֶשׁ, מִיְמִינָא וּמִשְׁמַאלָא. וְכִדִין אַתְכַּפֵּיא שְׁמַאלָא, וְלֹא יִכְלָא לְשַׁלְטָאָה. וּבּוֹמְנָא דְבְנֵי אַנְשָׁא לֹא מִתְכַּשְׁרֵן עוֹבְדֵין לְתַתָּא, שְׁמַאלָא אַתְעַר, וְכַל אֵינּוֹן דָּאתוּ מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא, כְּלָהוּ אַתְעַרו, וְכָלְהוּ אַתְעַבִּידוּ שְׁלוּחִין לְאַבְאָשָׁא לְגַבְיֵיהוּ דְבְנֵי נְשָׂא. דְהָא אֵינּוֹן דְעֵבְרוּ עַל פְּתַגְמֵי אֹרִייתָא, כְּלָהוּ רְשִׁימִין בְּאַנְפֵייהוּ, וְאַשְׁתַּמוּדְעֵן לְגַבֵי אֵינּוֹן דְמִתְעַרֵי מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא.

וּבְגִין כֵּן, חִיּוּתָא וְעוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וְכַל אֵינּוֹן דָּאתוּ מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא, כְּלָהוּ אַקְרוּן (נ"א אֵינּוֹן) שְׁלוּחִין, לְגַבֵי אֵינּוֹן רְשִׁימִין דְמִתְעַרֵי לְהוּ. וְיִשְׂרָאֵל, אַף עַל גַּב דְלֹא מִכְשָׁרֵן עוֹבְדֵין, כְּלָהוּ מִן סְטְרָא דִימִינָא קָא אַתֵּין. וּבְגִין דְאַתְכַּפֵּיא יְמִינָא בְּעוֹבְדֵייהוּ, שְׁלֵטָא עֲלֵייהוּ שְׁמַאלָא, וְכַל אֵינּוֹן דָּאתוּ מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא, וְעַל דָּא, שְׁלִיחוּתָא בִידָא דְחִיּוּתָא וְגוּי, וְכַל דְדַמֵי לוֹן, דְאֵינּוֹן מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא, וְלֹא בִידָא דִישְׂרָאֵל, דָּאף עַל גַּב דְחִיּוּבָא אִיהוּ, מְסֻטְרָא דִימִינָא קָא אַתֵּי.

וְיִשְׂרָאֵל חִיּוּבָא, דְנִפְל בִידָא דִישְׂרָאֵל חִיּוּבָא אַחְרָא, בּוֹמְנָא דְלֹא אַתְכּוּוֹן בֵּיהּ, בְּגִין דִּיתְעַנְשׁוּ תְרוּוּיֵיהוּ, וְיִקְבְּלוּן עוֹנְשָׁא לְדַכְפָּא לּוֹן. אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְנַלְן. אֲמַר לִיהּ אֵינּוֹן בִּימִינָא. וְלֹא אַתְדַּבְּקוּ בְּשְׁמַאלָא, וְלֹא אַתְעַרְבוּ בְּהַדָּה לְעֵלְמִין, וְעַל דָּא, לְזַמְנָא אַחְרָא אַתְעַבְרוּ.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ז ע"א]

אֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְנָא לֵן. אֲמַר לִיהּ, תָּא חֲזִי מִן (שופטים כ) פְּלַגְשׁ בְּגַבְעָה, דָּאף עַל גַּב דְחִיּוּבֵי גִינְהוּ, לֹא בְעָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דִיתְעַרוּן גַּבְיֵיהוּ חִיּוּבֵי יִשְׂרָאֵל אַחְרָנִין. וְעַל דָּא מִיתוּ (מישראל) כַּל אֵינּוֹן זְמַנִין דְמִיתוּ. עַד דְכָלְהוּ חִיּוּבֵין דְאַתְעַרוּ לְגַבְיֵיהוּ, מִיתוּ וְאַתְאַבִּידוּ, וְאַשְׁתַּאֲרוּ אֵינּוֹן (דף ל"ז ע"א) זַכָּאִין יְתִיר, דִיעַבְדוּן מְלָה בְּאַרְחָ קְשׁוּט. וְאַף עַל גַּב דְזַכָּאִין אֵינּוֹן, לֹא אַתֵּייהִב מְלָה, אֲלֵא לְאֵינּוֹן דְאַתֵּייהִב. כַּד שְׁקִילֵן עֵלְמִין כְּחַדָּא, עֵלְמָא תַתָּא פְּגוּוּנָא דְעֵלְמָא עֵלְתָּה, וְהָהוּא זְמַנָּא, לֹא אַשְׁתַּכְחוּ עֵלְמִין שְׁקִילֵן כְּחַדָּא.

וְעַל דָּא, חִיּוּבֵין דִישְׂרָאֵל לְגַבְיֵיהוּ דְחִיּוּבֵין אַחְרָנִין, לֹאוּ אֵינּוֹן שְׁלוּחֵי מְלָכָא, דְהָא לֹא אַתֵּין מְסֻטְרָא דְשְׁמַאלָא. מִתַּל לְבְנֵי נְשָׂא דְחָבוּ לְמְלָכָא, אַתְעַר סְנְטִירָא לְגַבְיֵיהוּ, לְתַפְשָׁא לּוֹן, וְלֹאֲעַנְשָׁא לּוֹן, לְאֵינּוֹן דְחָבוּ לְמְלָכָא. קָם חַפִּים חַד מְנַיֵיהוּ, וְאַתְעַרְבּ בְּהַדֵי בְנֵי סְנְטִירָא, זְקַף סְנְטִירָא עֵינּוּי וְחָמָא לִיהּ. אֲמַר לִיהּ מֵאֵן יְתַבְּרַךְ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לגבן, ולא את מאינון דחבו למלכא, הא את אתענש בקדמיתא, שקילו ליה וקטלוהו.

כך ישראל מסטרא דימינא קא אתיין, ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין. וכד אינון גרמין בחובייהו, דאתכפיא ימינא, ואתער שמאלא וכל אינון דאתו מסטריה, אי חד מישראל קם לאתערבא בהדייהו, אשתמודען ביה, אמרי ליה לאו את מאינון דקא אתיין מסטרא דימינא, דאתכפיא מחובייהו, ולא את מאינון דחבו למלכא מאן יהבך לגבן. אשתכח דאיהו אתענש בקדמיתא. ושלמה מלכא צווח לקבלייהו, ואמר (קהלת ח) עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. לרע לו ודאי, בגין דלאו שליחא דמלכא איהו, ולא אתי מהחוא סטרא.

אמר רבי אלעזר ודאי הכי הוא, דהא תנינן, דאית ימינא ואית שמאלא, רחמי ודינא, ישראל (לימינא), ועובדי עבודה זרה לשמאלא. ישראל אף על גב דחייבי ניהו, ואתכפיין, אינון בימינא, ולא אתדבקו בשמאלא, ולא אתערבו בהדה לעלמין. ובגין כך פתיב, (תהלים ס) הושיעה ימינך וענני. דכד אסתלק ימינא ישראל דאתדבקו בהדיה, יסתלקו ויתעטרו ביה. כדן אתכפיא שמאלא, וכל אינון דאתו מסטריה, הדא הוא דכתיב, (שמות טו) ימינך יי תרעץ אויב.

פתח רבי אלעזר ואמר ויהי ביום השמיני קרא וגו'. ויהי ביום השמיני, מאי יום השמיני. אלא כתיב ומפתח אהל מועד וגו', פי שבעת ימים ימלא את ידכם. פי שבעת, בשבעת ימים מבעי ליה, או שבעה ימים ימלא את ידכם, מאי פי שבעת ימים ימלא.

אלא, זכאין אינון כהני, דמתעטרי בעטרוי דמלכא קדישא, ומשיחין במשח רבות קדישא, בגין דאתער משחא (אחרא) עלאה, דמשקי לכל שבעה, ואתמשחון מהחוא רבות קדישא, ואתדלקו מניה כל אינון שבעה בוצינן, והאי משח רבות הוא כללא דכל שבעה, וכלהו ביה אתכלילו.

ותנינן שיתא אינון, וכלהו אתכלילן בהאי, ודא הוא כללא דכלהו, ובגין כך שבעת ימים ימלא, דהא בהאי תליין. ועל דא, אקרי כנסת ישראל, בת שבע. מאי איהי בת שבע. דאיהי כלילא משיתא אחרנין.

כיון דהאי שבעה, אשלים להו לכהני, ואעטר לון, ומשח לון בכלא, כד מוט לכנסת ישראל דאיהי תמינאה, אתפקד אהרן לקרבא עגל, בגין דאיהו בריה דפרה, לכפרא על ההוא חובא דעגל אחרא דעבד אהרן, וחב לגבי פרה, דאיהי תמינאה, שלימו דממוניה (ס"א דאמוני) ישראל. ואשתכח פהנא שלים בכלא, בתמינא מיני לבושין דיקר, שלים בכל פתרון, שלים לעילא, שלים לתתא.

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

ובכלא, בעי לאחזאה עובדא. ועל דא אתעביד ביה באהרן עובדא לתתא, בגין דיתער הכי לעילא, וישתכח כלא בגוונא חד, וכדין אתברכאן עלמין פלהו, ומשתכחין ברכאן על ידא דכהנא. והכא אשתלים כהנא בכלא פדקא חזי.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ז ע"ב]

עגל למה. דכתיב עגל בן בקר לחטאת, בגין ההוא חטאת, דעבד בקדמיתא. ואיל לעולה, מאי טעמא איל. בגין איל דיצחק, דהוא עולה תמימה, והאי אתחזי לקרבא, לאשלמא כלא. והאי אתר, מסטרא דיצחק אשתאב. והאי איל בגין איל דיצחק מתקרבא עולה, (בגין דאיהי עולה) דהא עולה לעילא סלקא, ובגין לאעטרא לה בשלימותא. עגל ואיל: עגל בגינתה, פדקאמרן. איל, לאשלמא (דף ל"ז ע"ב) לה בשלימו דיצחק פדקא חזי.

סדר הלימוד ליום כב אדר [יום 170 בשנה]

וישראל דחבו עמיה דכהנא בהאי, מקריבין פגוונא דא, דכתיב ושור ואיל לשלמים לזבוח לפני יי'. שור, על מה דחבו. ואיל לאשלמא להאי אתר בשלימו דיצחק.

מאי שנא בכהנא דכתיב ביה עגל לחטאת, ולא כתיב בישראל שור לחטאת. אלא, ישראל הא קבילו עונשא בקדמיתא, ובגין דקבילו עונשא בכמה אתר, על דא קודשא בריך הוא לא בעא לאדפרא לון חובייהו פדקדמיתא, ועל דא לא כתיב הכא לחטאת, אלא לשלמים, בגין לאחזאה שלמא, דהא קודשא בריך הוא בשלמא בהו בישראל על דא.

אבל אהרן, דהא לא קביל עונשא מצלותא דמשה, דכתיב, (דברים ט) ובאהרן התאנף יי' וגו'. וכתיב ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא, ועד כען חובא הוה תלי, פתיב ועגל בן בקר לחטאת, לחטאת ודאי, (ואיל לעולה) בגין דיכפר חוביה, ויתדפי וישתלים בכלא.

ובהוא יומא אשתלימו עלאין ותתאין. ואשתכח שלמא בכלא, בחדוותא דלעילא ותתא ואלמלא דאשתכח ערבוביא דבני אהרן בהוא יומא, מן יומא דאסתלקו ישראל מן ימא, לא אשתכח חדוותא דעלאי ותתאי כהוא יומא. בהוא יומא אתעבר ההוא חובא מן עלמא, ואשתכחו כהנא וישראל מתנדכאן מניה. (כל) ההוא יומא, אתעברו כל אינון מקטרגין דלעילא, והוו אזלין ושטאן בסחרנייהו דישראל, ולא אשתכחו בהוא עדנא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עד דגרים שעתא, וקמו נדב ואביהוא ועפבו (ס"א וערבבו) חדוותא דכלא. ואשתכח רוגזא בעלמא, הדא הוא דכתיב, וירא כבוד יי' אל כל העם, מיד ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו וגו'.

תנן, בההוא יומא חדוותא דכנסת ישראל הוות, לאתקטרא בקיטורא דמחימנותא בכלהו קשרין קדישין. דהא קטרת קשיר כלא פחדא, ובגין כך אקרי קטרת. ואינון אתו, וקשירו כל אינון אחרנין פחדא, ושרו לה לבר, דלא קשרו לה בהדייהו, וקשירו מלה אחרא. ובגין כך, אזהר לון לכהני לבתר, דכתיב, (ויקרא טז) בזאת יבא אהרן אל הקדש.

ובכמה גוונין ערבבו חדוותא דכנסת ישראל. חד דלא אתנסיבו, ולא אתחזיין לקרבא, ולא תברכא עלמין על ידייהו. וחד דלא הוה שעתיא פדקא יאות. וחד דדחקו שעתיא. וחד, דהא מקדמת דנא, נפק גימוסא דלהון, ויקריבו לפני יי' אש זרה וגו'. ודאי מלה אחרא אתקשרו בקשורא דא, ושרו לכנסת ישראל לבר.

אמר ליה רבי פנחס, לא תימא דאינון שארו לה לבר, אלא פנסת ישראל לא אתקשרא על ידייהו. דהא בכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, פנסת ישראל לא שריא בינייהו כלל. בגין כך אזהר לכהני, דכתיב בזאת יבא אהרן אל הקדש, דישתכח דכר ונוקבא. ועל דא לא ייעול פהנא לקודשא, עד דיתנסיב. בגין דישתתף בקשורא דכנסת ישראל. דמאן דלא אנסיב, שארי לה לכנסת ישראל לבר, והיא לא אשתתפא בהדיה, ועל דא אשתכח ערבוביא בההוא יומא לגבייהו. (ויקרא ט) ויהי ביום השמיני, רבי יוסי פתח ואמר, (שיר השירים ב) פשושנה בין החוחים פן רעיתי בין הפנות. פשושנה בין החוחים, דא פנסת ישראל, והא אוקמוה דקודשא בריך הוא משבח לה לכנסת ישראל, וחביבותא דקודשא בריך הוא לקבלהא, לאתדבקא בה.

ועל דא, מאן דאנסיב, בעי לשבחא ליה לקודשא בריך הוא, ולשבחא לה לכנסת ישראל, דהא תנינן בכלא בעי לאחזאה עובדא, כמה דאיהו בר נש מתדבק בבת זוגיה, וחביבותא דיליה לקבלה, פד אתי למפלח קמי מלכא קדישא, הוא אתער זוגא אחרא, דהא קודשא בריך הוא חביבותא דיליה לאתדבקא בפנסת ישראל, ומאן דאתער מלה, קודשא בריך הוא מברך ליה, וכנסת ישראל מברכא ליה, והא אתמר.

[זהר חלק ג' - דף ל"ח ע"א]

ועל דא שבחא דקודשא בריך הוא דמשבח לה לכנסת ישראל, פשושנה דאיהו בין החוחים, דאיהו מעליא וסלקא על כלא. כך פנסת ישראל בין שאר אוכלוסין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בגין דהיא סלקא (דף ל"ח ע"א) ומתעטרא על כלא. ודא שושנה בין החוחים, ואתרוג בין החוחים, לאחזאה שבחא דכנסת ישראל, על כלא.

תא חזי, כנסת ישראל מתברכא על ידי דכהנא, וישראל מתברכאן על ידי דכהנא. וכהנא מתברכא על ידי דכהנא עלאה, הדא הוא דכתיב, (במדבר ו) ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם.

כתיב (תהלים כה) זכר רחמיך יי' וחסדיך פי מעולם המה. זכר רחמיך, דא יעקב. וחסדיך, דא אברהם. פי מעולם המה, ומעולם נטל לון קודשא בריך הוא, וסליק לון לעילא, ועבד מנייהו רתיכא קדישא, לאגנא על עלמא. ובגין דהווי מעולם, הוא דכיר להון לאגנא ולרחמא על עלמא. כגוונא דא. נטיל קודשא בריך הוא לצדיקייא מן עלמא, וסליק לון לעילא, לאגנא על עלמא.

ואי תימא יצחק אמאי לא אדכר הכא. אלא אשתאר לאתפרעא מאינון דעאקין לבנוי, הדא הוא דכתיב (תהלים פט) עוררה את גבורתך. וכתיב, (ישעיה מב) יי' כגבור יצא פאיש מלחמות יעיר קנאה וגו', ודא הוא יצחק, דאסתלק מהכא. רבי חייא אמר, זכר רחמיך יי' וחסדיך, אלין אינון יעקב ואברהם, דבעינון להון לאגנא עלון. אבל יצחק, למעבד קרבין קיימא, ובגיני כך לא בעינון ליה לגבייהו.

דבר אחר פי מעולם המה, דכד ברא קודשא בריך הוא עלמא, נטל יצחק וברא ביה עלמא. חמא דלא יכיל למיקם בלחודוי, נטל אברהם וקיים ביה עלמא. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, אל תקרי בהבראם, אלא באברהם. חמא דבעינון קיימא יתיר, נטל ליעקב, ושתף ליה ביצחק, וקיים עלמא. הדא הוא דכתיב ביום עשות יי' אלהים ארץ ושמים. ועל דא, באברהם ויעקב אתקיים עלמא. ובגין כך פי מעולם המה.

רבי יהודה פתח, ויהי ביום השמיני, לבתר דאשתלים אהרן, באינון ז' יומין, ואתעטר בהו, (בההוא משח רבות קדישא עלאה) יומא תמינאה בעיא לאשתלמא מן שבעה, דאשלמותא על ידי דכהנא, ועל דא פולחנא בתמינאה, לאתעטרא מן שבעה. ולאשתקנא פהנא על ההוא (חובה) דחב (ס"א דקביל) בקדמיתא.

הדא הוא דכתיב, ויאמר אל אהרן קח לך עגל, הא אוקמוה עגל ודאי, לכפרא על ההוא עגל, דכתיב (שמות לב) ויעשהו עגל מסכה. בן בקר, מאי טעמא בן בקר, ולא בן פרה. אלא איהו בעי לאשתקנא לגבי פרה, לא אתחזי לקרבא מינה לגבה. מאן דשדר דורון למלכא, חמיתון דנסיב מבי מלכא, ויהיב למלכא, אלא דורנא לשדרא למלכא, מבי אחרא אצטריך, ולא מבי מלכא. רבי יוסי אמר, מדידיה לדידיה לא אתחזי. אמר רבי יהודה בגין כך בן בקר ודאי ולא בן פרה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לחטאת: לדכּאָה על ההוא חובה דחב ביה. ואיל לעולה תמימים. תמימים, תמים מבעי ליה. אי תימא דעל איל ועגל קאמר, לאו הכי. דהא תרווייהו לא סלקין לעולה, דהא פתיב לעולה תמימים, ועגל לחטאת סלקא, מהו תמימים, וכתיב איל.

[זוהר חלק ג' - דף לח ע"ב]

אלא אילו דיצחק, לקרבא לגבי פרה, דאדכר תרי זמני בקרא, חד דכתיב, (בראשית כב) וישא אברהם את עיניו וירא והנה איל, הא חד, וחד וילך אברהם ויקח את האיל, הא תרי, ויעלהו לעולה. ועל דא איל לעולה תמימים, תרי איל, דאיהו תרי. ועל דא (ויחי רמ"א ע"א) גבורות תנינן, ומנייהו מתפרשין לכמה אחרנין. (ויקרא ט) ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת, עגל לחטאת מבעי ליה, כגוונא דכהנא. אלא ישראל הא קבילו עונשא, ועל דא לא פתיב בהו עגל לחטאת, אלא עגל לעולה. מאי טעמא. דכל אינון דחבו ביה, קבילו עונשא, בין במלוא, בין בעובדא, בין בפולחנא, ואפילו אינון דלא עבדו מדי, אלא דסליקו ליה ברעותא דלבייהו למפלח ליה, אתענשו, כמה דכתיב, (שמות לב) וישק את בני ישראל. אבל כל אינון דסליקו ליה ברעותא דלא למפלח ליה, אלא דסליקו גוונא דרעותא מניה, הכא אתדכּן, ומקרבין ליה (דף לח ע"ב) לעולה ולא לחטאת.

אבל קחו שעיר עזים לחטאת, אמאי. אלא בגין דהוּו מקרבין בקדמיתא לשעירים, דשלטין על טורי רמאי. ודא הוא לחטאת, ובעיין לאתדכּאָה מההוא חובא, ולא עוד אלא לחדתותי דסיקרא אצטריך. (ויקרא ט) ושור ואיל לשלמים. שור ולא פרה, בגין דשור שלים איהו, לאחזאה שלמא, הדא הוא דכתיב לשלמים. רבי יוסי אמר, שור ואיל מסטרא דשמאלא קא אתיין. שור מסטרא דשמאלא, דכתיב, (יחזקאל א) ופני שור מהשמאל. איל, בגין אילו דיצחק. וסלקין לשלמים, לאשלמא לון לכנסת ישראל ועל דא שור ואיל לשלמים.

אמר רבי יהודה, כלא בגין דכנסת ישראל מתעטרא ומתברכא על ידא דכהנא, באשלמותא. והאי יומא חדוותא דכלא הוה, חדוותא דכנסת ישראל בקודשא בריך הוא, חדוותא דעלאין ותתאין. וכמה דאשתלים כהנא לתתא, כביכול אשתלים כהנא לעילא, בר נדב ואביהו דאתערו ערבוניא בין מטרוניתא ומלכא. ובגין כך ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וגו'. (חסר) (ויקרא י) ויאמר משה אל אלעזר ואל איתמר ראשיכם אל תפרעו וגו', פי שמן משחת יי' עליכם. רבי אבא אמר, הא תנינן בעובדין דלתתא, אתערו עובדין לעילא, ועובדא דלתתא בעי לאתחזאה כגוונא דעובדא דלעילא.

תא חזי, כל חדוותא דלעילא, תליא בההוא שמנא קדישא, דמתמן נפיק חדוה וברכאן לכלהו בוצינין, וכהנא עלאה (מיניה) אתעטר בנגידו דמשחא, ובגין כך

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כהנא, דרבו משחא אתנגיד עליה פגוונא דלעילא, בעי לאחזאה חידו, ונהירו דאנפין (יתיר מכלא), ולא יתחזי גרעונא ברישיה, ולא בלבושיה, אלא למהוי פלא שלים פגוונא דלעילא, ולא יתחזי ביה פגימו כלל, בגין דלא יעביד פגימו באתר אחרא.

תא חזי, אלמלא אלעזר ואיתמר אתחזון פגימו בההיא שעתא בלבושיהון או בראשיהון, לא אשתויבו בההיא שעתא, דהא שעתא קיימא למעבד דינא. ועל דא תנינן, בשעתא דמותנא אערע בעלמא, לא יתער אינש גרמיה למלה בעלמא, בגין דלא יתערון עליה. בר אי אתער גרמיה לטב, ויכיל לדחייא (לדחקא) שעתא, דהא בזמנא ושעתא דדינא קיימא בעלמא, מאן דיערע ביה, לקטי ליה ויסתלק מעלמא. ובגין כך ולא תמותו. פתיב ואחיקם כל בית ישראל יבכו את השריפה, בגין דאינון לא אתיין מסטרא דכהני, ולא מתזקי.

רבי אלעזר פתח, (שמות ו) ויקח אהרן את אלישבע בת עמינדב אחות נחשון לו לאשה. ויקח אהרן. פלא כמה דאצטריך, פלא פגוונא דלעילא. תא חזי, ראוייה היתה בת שבע לדוד, מיומא דאתברי עלמא. ראוייה היתה אלישבע לאהרן מיומא דאתברי עלמא.

מה בין האי להאי. אלא פלא חד. אבל התם לדינא, הכא לרחמי. פד אתחברא בדוד, לדינא, לאגחא קרבין, לאושדא דמין. הכא באהרן, לשלמא, לחדוה, לנהירו דאנפין, לאתברכא. ועל דא אתקרי (הכי) התם בת שבע, הכא אלישבע. אלישבע: דאתחברא בחסד, (תא חזי) בת שבע לדינא, לירתא מלכותא ולא תקפא.

אמר רבי שמעון, הא דתנינן דכתיב, (שמות יט) קול השופר, שפיר הוא, ודא הוא יעקב, דאסתלק במחשבה דאבהן, ונפקו פחדא מגו שופר, דהא שופר אפיק מיא ואשא ורוחא פחדא, ואתעביד מנייהו קלא. כך אמא עלאה, אפיק לאבהן, בקל חד. ומגו מחשבה אסתלקו פחדא בחד קול, וההוא קול אקרי קול השופר, ודא יעקב דכליל לאבהן פחדא, ואקרי קול.

[זוהר חלק ג' - דף ל"ט ע"א]

ותרי קלי גינהו, דהא מגו קלא, נפיק קלא. אבל קול חד דאקרי קול השופר, ומחכא נפקו שאר קולות, מגו ההוא שופר בזווגא (דף ל"ט ע"א) דמחשבה. ושבעה קולות גינהו, דנפקין בזווגא דמחשבה בשופר, ודא שופר דאשקי לון ורזי לון לאבהן בקדמיתא, ולבתר לבנין, והא אוקמוה מלה.

תא חזי, ויקח אהרן את אלישבע, לבסמא לה, למחדי לה, לחברא לה במלפא, בזווגא שלים, לאשתכחא ברכאן לעלמין פלהו, על ידי דאהרן. בגין כך, בעי פהנא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לֹא־שֶׁתִּפְחָא בְּנִהִירו דְּאַנְפִּין, בְּחִידו, כְּלָא כְּגוּנָא דְּלַעֲיָלָא, דְּהָא עַל יְדוּי בְּרַכָּאן וְחִדּוּן מִשְׁתַּכְּחִי. וְעַל דָּא אֲתֵרְחַקָּא מִנִּיה דִּינָא וְרוּגְזָא וְעַצִּיבו, בְּגִין דְּלָא יִתְפַּגֵּם מִהֵוּא אֲתֵר דְּאֲתַקְטֵר בֵּיה. וְעַל דָּא וְאַחִיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל יִבְכוּ אֶת הַשְּׂרָפָה, וְלֹא כֹהֵנָא. עַלֵּיהּ כְּתִיב (דְּבָרִים ל) בְּרַךְ יי' חִילוֹ וּפְעַל יְדֵיו תִּרְצֶה וְגו'. (ויקרא י) וְיִן וְשִׁכְר אַל תִּשֶׁת אֶתָּה וּבְנִיךָ אֲתָךְ וְגו'. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, מִגּוֹ פְּרִשְׁתָּא דָּא שְׂמַעֲיָנָן, דְּנָדָב וְאַבִּיהוּא רֹוִי חֲמָרָא הוּו, מִדְּאֲזַהֵר לְכֹהֲנֵי בְּהָא. רַבִּי חֲיִיא פְּתַח, (תהלים קד) וְיִן יִשְׂמַח לִבֵּב אָנוּשׁ וְגו', אִי בְּעֵי כֹהֲנָא לְמַחְדֵּי וְלֹא־שֶׁתִּפְחָא בְּנִהִירו דְּאַנְפִּין יִתִּיר מִכְּלָא, אֲמַאי אָסִיר לִיה חֲמָרָא, דְּהָא חִידו בֵּיה אֲשֶׁתִּכַח, נִהִירו דְּאַנְפִּין בֵּיה אֲשֶׁתִּכַח.

אֶלָּא שִׁירוּתָא דְּחֲמָרָא חֲדוּתָא. סוֹפִיָּה עַצִּיבו. וְעוּד דִּיין מִסְטָרָא דְּלִיּוּאֵי אֲתִי, מֵאַתֵּר דְּחֲמָרָא שְׂרִי, דְּהָא אֲוֵרִייתָא וְחֲמָרָא דְּאֲוֵרִייתָא, מִסְטָרָא דְּגְבוּרָה הוּא. (ס"א סִיפִיָּה עַצִּיבו, וְכֹהֲנָא שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא בְּעֵי חֲדוּתָא וְנִהִירו דְּאַנְפִּין, יִן אֲתִי מִסְטָרָא דְּלִיּוּאֵי) וְסְטָרָא דְּכֹהֲנָא מִיִּין צְלִילִין נִהִירִין.

רַבִּי יוֹסִי אָמַר כָּל חַד אֲוִיזִיף לְחֲבֵרִיָּה, וְכָלִיל כְּלָא דָּא בְּדָא, וּבְגִין כֶּךָ, חֲמָרָא שְׂרִי חֲדוּתָא, בְּגִין דְּכָלִיל מִגּוֹ מֵיָא, וְלִבְתֵּר אֲהֲדֵר לְאַתְרִיָּה, וְעַצִּיב וְרָגִזוּ וְדָאִין דִּינָא. (וכֹהֲנָא שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא בְּעֵי חֲדוּתָא וְנִהִירו דְּאַנְפִּין)

רַבִּי אַבָּא אָמַר, מֵאַתֵּר חַד נְפִיקו, יִן וְשִׁמּוֹן וּמִיָּם. מִיָּם וְשִׁמּוֹן לִימִינָא, בְּטִלֵּי כֹהֲנֵי וְיִרְתִּי לוֹו, וְשִׁמּוֹן יִתִּיר מִכְּלָא. דְּאִיְהוּ חֲדוּתָא שִׁירוּתָא וְסִיּוּמָא, דְּכְתִיב, (תהלים קלג) כְּשִׁמּוֹן הַטּוֹב עַל הָרֹאשׁ יוֹרֵד עַל הַזָּקֵן וְזָקֵן אֲהֲרֹן. וְיִן לְשִׁמְאֵלָא, יִרְתִּי לִיּוּאֵי, לְאַרְמָא קָלָא וְלִזְמָרָא, וְלֹא לְשִׁתּוּק, דְּהָא חֲמָרָא לָא שְׁתִּיק לְעֵלְמִין, וְשִׁמּוֹן בְּחֲשָׁאֵי הוּא תְּדִיר.

מָה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי. אֶלָּא, שְׁמֹן דְּאִיְהוּ בְּחֲשָׁאֵי בְּלַחֲשׁוֹ תְּדִיר, אֲתִי מִסְטָרָא דְּמַחְשְׁבָה, דְּאִיְהוּ בְּלַחֲשׁוֹ תְּדִיר וְלֹא אֲשֶׁתַּמַּע, וְהוּא בְּחֲשָׁאֵי, וְעַל דָּא הוּא מִימִינָא. וְיִן דְּאִיְהוּ (קרח קע"ו) לְאַרְמָא קָלָא, וְלֹא שְׁתִּיק לְעֵלְמִין, אֲתִי מִסְטָרָא דְּאִימָא, וְיִרְתִּין לִיּוּאֵי לְסִטְר שְׂמָאֵלָא, וְקִיִּימֵי לְזִמְרָא לְאַרְמָא קָלָא, וְקִיִּימֵי בְּדִינָא. וּבְגִין כֶּךָ כְּתִיב, (דְּבָרִים כ) וְעַל פִּיהֶם יִהְיֶה כָּל רִיב וְכָל נִגְע.

בְּגִין כֶּךָ, כֹּהֲנָא כֹּד יִיעוּל לְמַקְדָּשָׁא לְמַפְלַח פּוּלְחָנָא, אָסִיר לִיה לְמִשְׁתֵּי חֲמָרָא, דְּהָא עוּבְדוּי בְּחֲשָׁאֵי אִינּוֹן, וּבְחֲשָׁאֵי (ס"א אֲתַחוּזִי) אֲתָאן וְאַתְכוּוֹן, (ס"א וּבְחֲשָׁאֵי אֲתַכוּוֹן בְּמָה דְּאֲתַכוּוֹן) וְזוּג לְמָאן דְּזוּג, וְנָגִיד בְּרַכָּאן לְעֵלְמִין כְּלָהוּ, וְכָלָא בְּחֲשָׁאֵי, (ועוּד) דְּעוּבְדוּי כְּלָהוּ בְּרוּזָא. וְחֲמָרָא מְגַלְהָ רִזִּין הוּא, דְּהָא כָּל עוּבְדוּי לְאַרְמָא קָלָא קָאִים.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הוּו אֲזִלֵּי בְּאַרְחָא, מִבֵּי מְרוּנֵיָא לְצַפּוּרִי, וְהוּו רַבִּיָּא חַד שְׂכִיחַ בְּגוּוֹן (ס"א לְגַבִּיָּהוּ), בְּחֲמָרָא בְּקִינְטָא דְּדוּבְשָׁא אָמַר רַבִּי יְהוּדָה נִימָא מְלָה דְּאֲוֵרִייתָא וְנִזִּיל.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פֶתַח רַבִּי יִצְחָק וְאָמַר, (שיר השירים ז) וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים וְגו'.
וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב, דָּא יִינָא דְאֹרִייתָא, דְּאִיהוּ טָב. דְּהָא יִינָא אֲחֵרָא לָאו אִיהוּ טָב,
וְיִינָא דְאֹרִייתָא, טָב לְכֹלָא. טָב לְעֵלְמָא דָּא, וְטָב לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְדָא הוּא יִינָא
דְּנִיחָא לִיהָ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתִּיר מְכֹלָא, וּבְזִכּוֹ דָּא, מֵאֵן דְּמְרוֹי מִיִּינָא
דְּאֹרִייתָא, יִתְעַר לְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְיִזְכִּי לְאַחֵיָא, כַּד יוֹקִים קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
לְצַדִּיקֵיָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, דּוּבַב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים, הָא תְּנִינָן דְּאִפִּילוּ בַּהֲהוּא עֵלְמָא,
יִזְכִּי לְמַלְעֵי בְּאֹרִייתָא, הֲדָא הוּא דְכֻתִּיב דּוּבַב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים.

אָמַר הוּא רַבִּיא, אִי כְּתִיב וְחִפְּךָ מִיִּין הַטּוֹב, הוֹינָא אֲמַרֵי הָכִי. אָבֵל כִּיִּין הַטּוֹב
כְּתִיב, וְלֹא מִיִּין. אֲשַׁגְּחוּ בֵּיהּ, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּרִי אִימָא מִיִּלְךָ, דְּשִׁפִּיר קָא אֲמַרְתָּ.

[זהר חלק ג' - דף ל"ט ע"ב]

אָמַר, אֲנָא שְׁמַעְנָא, דְּמֵאֵן דְּאֲשַׁתְּדֵּל בְּאֹרִייתָא, וְדַבִּיק בָּהּ, וְהֵיחָא מְלָה
דְּאֹרִייתָא אֲשַׁתְּמַע בְּפּוּמִיָּה, וְלֹא לְחִישׁ לָהּ (דף ל"ט ע"ב) בְּלַחֲשׁוֹ, אֲלֵא אָרִים קָלִיָּה
בָּהּ. דְּאֹרִייתָא הָכִי בְּעֵיא לְאַרְמָא קָלָא, דְּכְתִיב, (משלי א) בְּרֹאשׁ הוֹמִיּוֹת תִּקְרָא,
לְאַרְמָא רְנָה דְּאֹרִייתָא, וְלֹא בְּלַחֲשׁוֹ. כִּיִּין הַטּוֹב, כְּחֹמֶר טָב דְּלֹא שְׁתִּיק. וְהוּא עֲתִיד
לְאַרְמָא קָלָא, כַּד יְפּוּק מֵהָא עֵלְמָא. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי לְמִישְׁרִים, דְּלֹא יִסְטִי לְיִמִּינָא
וְלְשִׁמְאַלָּא, לֹא יִשְׁתַּכַּח דִּימְחֵי בִּידוּי. דּוּבַב שְׁפִתֵי יִשְׁנִים, אִפִּילוּ בַּהֲהוּא עֵלְמָא
שְׁפוּוֹתִיָּה מְרַחֲשֵׁן אֹרִייתָא.

תּוֹ שְׁמַעְנָא וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב, הָאִי קָרָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל אֲתַמַּר, וּבְתוֹשְׁבַחְתָּא
אֲתַמַּר. אִי הָכִי, מֵאֵן הוּא דְּמִשְׁבַּח לָהּ בַּהֲאִי. אִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵהוּ הוֹלֵךְ
לְדוּדֵי, הוֹלֵךְ אֵלַי מְבַעֵי לִיָּהּ.

אֲלֵא וְדָאִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָא מְשַׁבַּח לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְּהִיא קָא
מְשַׁבַּחַת לִיָּהּ, דְּכְתִיב חֲפוּ מִמֶּתְקִים, כַּךְ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְשַׁבַּח לָהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל.
(דכתיב) וְחִפְּךָ כִּיִּין הַטּוֹב, יִין הַטּוֹב: דְּהוּא חֲמֵרָא דְּמִנְטְרָא. הוֹלֵךְ לְדוּדֵי: דָּא יִצְחָק,
דְּאִקְרִי יִדִּיד מְבִטָּן. לְמִישְׁרִים: כְּמָה דְּאֵת אֲמַר, (תהלים צט) אֲתָה פּוֹנֵנֶת מִישְׁרִים,
לְאַתְּפִלָּא שְׁמַאֲלָא בִּימִינָא. וְדָא הוּא מִישְׁרִים, דְּבִגִּין חֲדוּוֹתָא דְּהֵהוּא חֲמֵר טָב,
אֲתְּפִלִּיל שְׁמַאֲלָא בִּימִינָא, וְחֲדָאֵן כְּלָא. (דובב שפתי ישנים) דְּהָא כְּלָא מִתְעַרֵי בְּחֲדוּוֹאֵן
וּבְרַכָּאֵן, וְעֵלְמִין כְּלָהוּ מִשְׁתַּפְּחֵי בְּחֲדוּ, וּמִתְעַרֵי לְאַרְקָא בְּרַכָּאֵן לְתַתָּא.

אָתּוּ רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק וְנִשְׁקוּ לִיָּהּ רִישִׁיָּהּ, וְחֲדוּ עִמִּיָּהּ, אָמְרוּ לִיָּהּ מַה שְׁמָךְ.
אָמַר לָהּ יִיסָא. אָמְרוּ רַבִּי יִיסָא תְּהָא. יִתִּיר תְּהָא שְׁכִיחַ בְּעֵלְמָא מְרַבִּי יִיסָא חֲבַרְנָא,
דְּאֲסַתְּלֵק מִבִּינָא. אָמְרוּ לִיָּהּ וּמֵאֵן אָבוּךָ. אָמַר לָהּ, אֲפִטֵר מְעֵלְמָא, וְהוּא אֹלִיָּהּ לִי
כָּל יוֹמָא ג' מְלִין דְּאֹרִייתָא, וּבְלִילֵיא ג' מְלִין דְּחֻכְמַתָּא דְּאַגְדָּתָא. וְהֵנִי מִיָּלִי

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אוּלִּיפְנָא מַאבָּא, וְהִשְׁתָּא דִּיּוּרֵי בְּחַד בַּר נֶשׁ, וְסָלִיק לִי מְאֻרֵייתָא. וְאַנָּא אֲזִיל כָּל יוֹמָא לְעֵבִידְתָּא, וּבְכָל יוֹמָא אֶהְדְרְנָא אֵינּוֹן מְלִין דְּאוּלִּיפְנָא מַאבָּא.

אָמְרוּ לִיהּ הֵהוּא בַּר נֶשׁ יָדַע בְּאוּרֵייתָא. אָמַר לוֹן לָאוּ. סָבֵא הוּא, וְלֹא יָדַע לְבִרְכָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, וְאִית לִיהּ בְּנִין, וְלֹא שׁוּי לוֹן בְּבֵי רַב. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה (נ"א אי לאו הכי הוה) אִי לֹא הוּהּ הַכִּי, הוּהּ אֶעֱלִנָּא לְגַבֵּי הַאי כְּפַר לְמַלְלָא עֲלֵךְ, הִשְׁתָּא אֲסִיר לָן לְמַחְזֵי אַנְפוּי. שְׂדֵי חֲמֵרָא מְנַךְ, וְאֵת זֵיל לְגַבְנָן. אָמְרוּ לִיהּ מֵאֵן הוּא אָבוּךְ. אָמַר רַבִּי זְעִירָא דְכִפְרָא רָאמִין.

שָׁמַע רַבִּי יְהוּדָה וּבְכֵה, אָמַר אָנָּא הוּינָא בְּבֵיתִיהּ, וְאוּלִּיפְנָא מְנִיָּה ג' מְלִין בְּכֶסֶף דְּבִרְכָה, וְאוּלִּיפְנָא מְנִיָּה בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית תְּרִי. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וּמָה מֵהַאי רַבִּיא בְּרִיָּה אוּלִּיפְנָא, מְנִיָּה לֹא כָּל שְׁפָן. אֲזִלוּ וְאַחֲזִדּוּ בִּידֵיהּ. חָמוּ חַד חֲקַל וְיִתְבוּ תַּמָּן. אָמְרוּ לִיהּ אֵימָא חַד מְלָה, מֵאֵינּוֹן דְּאוּלִּיף לָךְ אָבוּךְ בְּמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית.

פְּתַח וְאָמַר, (בראשית א) וַיְבָרָא אֱלֹהִים אֶת הַתְּנִינִים הַגְּדוֹלִים וְגו'. וַיְבָרָא אֱלֹהִים, כָּל אֲתַר דְּדִינָא אֱלֹהִים אֲקָרִי. וְהָהוּא אֲתַר עֲלָאָה אֲתַר דְּנַפְקוּ מְנִיָּה, הַכִּי קָרִי לִיהּ הַכָּא. וְאֵף עַל גַּב דְּרַחְמֵי הוּא, מְנִיָּה נִפְקוּ דִּינִין, וּבֵיהּ תְּלִיין.

אֶת הַתְּנִינִים הַגְּדוֹלִים, אֲלִין אַבְהוֹן. דְּאֵינּוֹן מִתְשַׁקְּיין בְּקַדְמֵיתָא, וּמִשְׁתַּרְשִׁין עַל כְּלָא. וְאֵת כָּל נַפְשׁ חַחִיָּה הַרומֶשֶׁת, וְאֵת כָּל נַפְשׁ חַחִיָּה, דָּא נַפְשׁ, דְּהֵיא אַרְץ עֲלָאָה אֲפִיקַת מֵהֵיא חַיָּה עֲלָאָה עַל כְּלָא, דְּכַתִּיב תּוֹצֵא הָאָרֶץ נַפְשׁ חַיָּה. וְדָא אֵיָּהּ נַפְשׁ דְּאָדָם קַדְמָאָה, דְּמִשְׁיָךְ בְּגוּיָהּ. הַרומֶשֶׁת: דָּא הִיא חַיָּה דְּרַחֲשָׁא בְּכָל טוּרִין (ס"א סטריין), לְעֵילָא וְתַתָּא. אֲשֶׁר שָׂרְצוּ הַמַּיִם, דְּהֵהוּא נְהַר עֲלָאָה נְגִיד וְנַפִּיק מְעַדָּן, וְאֲשַׁקִּי לְהַאי אֵילָנָא, לְאַשְׁתְּרֵשָׁא בְּשַׁרְשׁוּי עַל כְּלָא, וְלֹא שְׁתַּכְחָא בֵּיהּ מְזוּנָא לְכָלָא.

דְּבַר אַחַר חַחִיָּה הַרומֶשֶׁת, דָּא הוּא דְּוֹד מְלַכָּא, דְּכַתִּיב בֵּיהּ (תהלים קיח) לֹא אֲמוֹת כִּי אַחִיָּה וְגו'. וְאֵת כָּל עוֹף כְּנַף לְמִינְהוּ, אֲלִין כָּל אֵינּוֹן מְלַאכִין קַדִּישִׁין, דְּמִשְׁתַּכְּחִי לְקַדְשָׁא שְׁמָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, דְּכַתִּיב בְּהוּ (ישעיה ו) שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאַחַד. וּמְנַהוֹן טַאסִין בְּעֲלָמָא לְמַעַבְד רְעוּתָא דְּמֵאֲרִיָּהוֹן, כָּל חַד וְחַד פְּדָקָא חֲזִי. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְדָאִי כָּל כַּף לְהַאי רַבִּיא לֹא אֲתַחֲזִי, אֲבַל אָנָּא חָמִי בֵּיהּ דְּלֵאֲתַר עֲלָאָה יִסְתַּלַּק.

[זוהר חלק ג' - דף מ' ע"א]

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, (דף מ' ע"א) וְדָאִי. חַחִיָּה (הַרומֶשֶׁת) דָּא הִיא חַיָּה עֲלָאָה עַל כְּלָא, דְּהֵיא אַחֲרָא אַרְץ קַרְיָיָה קָרָא. הַכָּא דְּכַתִּיב וְהָעוֹף יָרַב בְּאַרְץ, בְּאַרְץ וְדָאִי, וְלֹא בְּמַיִם. דְּהֵיא הֵהוּא נְהַר, נְגִיד וְנַפִּיק וְאֲשַׁקִּי, בְּלֹא פִירוּדָא, עַד הֵהוּא אֲתַר דְּאֲקָרִי אַרְץ, וּמִתַּמָּן כְּתִיב וּמִשָּׁם יִפְרֹד וְגו'. וְהָעוֹף, וְהֵהוּא עוֹף בְּהַאי אַרְץ תְּלִיין וְאֲתַשְׁקִיין,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ודא הוא דכתיב והעוף ירב בארץ. קמו ואזלו. אמר רבי יהודה, נשתתף להאי רביא עמנא, וכל חד וחד לימא מלה דאורייתא.

פתח רבי יהודה ואמר, (שיר השירים ב) סמכוני באשיות רפדוני בתפוחים וגו'. האי קרא הא אתמר ושפיר. אבל כנסת ישראל קאמר דא בגלותא. סמכוני, מהו סמכוני. אלא מאן דנפיל בעי לאסמכא ליה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קמה) סומך יי' לכל הנופלים וגו'. ובגין כך, כנסת ישראל דנפלה, דכתיב, (עמוס ה) נפלה לא תוסיף קום, בעיא לאסמכא, והיא אמרה סמכוני. למאן אמרה. לישראל בנהא דאינון בגלותא עמה.

ובמה באשיות. אלין אינון אבהן, דאינון אתמליין בקדמיתא, מההוא חמר טב דמנטרא. וכד אינון אתמליין, הא ברכאן משתכחי לגבה, על דא דחד דרגא דאיהו צדיק. ומאן דידע ליחדא שמא קדישא, אף על גב דברכאן לא משתכחי בעלמא, איהו סמיד וסעיד לה לכנסת ישראל בגלותא.

רפדוני בתפוחים, כלא חד כמה דאמרו, אבל רזא דא, אשישא: עייל חמרא. תפוח: אפיק חמרא, ומכוון רעותא. ועל דא אשיות ותפוחים. אשיות, לרוואה מחמרא. תפוחים, לכוונא רעותא דלא יזיק חמרא. וכל דא למה. כי חולת אהבה אני, בגלותא. ומאן דמיחד שמא קדישא, בעי ליחדא דינא ברחמי, ולאכללא לון כדקא חזי, לאתבסמא ולאיתקנא כלא כדקא יאות, ודא סמיד לה לכנסת ישראל בגלותא.

רבי יצחק פתח, (דברים לב) אשר חלב זבחימו יאכלו ישתו יין נסיכם. זכאין אינון ישראל דאינון קדישין, וקודשא בריך הוא בעי לקדשא לון. תא חזי ישראל קדישין, כל חיי עלמא דירתין, כלא תליין בההוא עלמא דאתי, בגין דאיהו חזין דכלא, לעילא ותתא, והוא אתר, דיין דמנטרא שארי (ואקרי יין) ומתמן נפקין חזין וקדושא לכלא. ויין דישאל בגין יין דישאל אחרא, ודא בדא תליא. דהא ישראל לעילא, ביה נטיל חזין, ובגין כך אקרי עץ חיים, עץ מההוא אתר דאקרי חיים, ונפקי מתמן חזין, ועל דא מברכין ליה לקודשא בריך הוא ביין. ויין דישאל לתתא כהאי גוונא.

עובד עבודת פוכבים ומזלות, דאיהו מסאב, ומאן דקריב בהדיה יסתאב, כד יקרב ביין דישאל, הא אסתאב ואסיר, כל שפן ההוא יין דאיהו עביד. ועל דא לא תימא דדא הוא בלחודוי, אלא כל מה דעבדי ישראל לתתא, כלא הוא כעין דוגמא דלעילא, כל שפן יין, דקאי באתר עלאה, דוגמא דיין דמנטרא.

בגין כך ישראל שתין יין דישאל, דאתעביד כדקא חזי בקדושה, כגוונא דישאל לעילא, דשתי ואשתרשא ואתברכא בההוא יין עלאה קדישא, ולא שתאן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יין דאתעביד במסאבותא, ומסטרטא דמסאבותא, דהא ביה שריא רוחא דמסאבותא. (ולאו הוא מסטרא דישראל) ומאן דשתי ליה (בהדייהו), אסתאב רוחיה, ואסתאב איהו, ולא הוא מסטרטא דישראל, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי. דהא ההוא עלמא דאתי, יין דמנטרא איהו.

ועל דא ישראל קדישין, בעיין לנטרא דא על כלא, בגין דאתקשר באתר דעלמא דאתי. ובגין כך, ביין אתבריך קודשא בריך הוא יתיר מכלא, בגין דאיהו חדי לסטרא שמאלא, ובגו חדוותא דיליה אתכליל בימינא. וכד אתעביד כלא ימינא, כדין שמא קדישא בחידו, וברכאן משתכחי בכלהו עלמין. ובעובדא דלתתא יתער עובדא דלעילא, ועל דא מזמני יין לקביל יין.

[זוהר חלק ג' - דף מ' ע"ב]

ובגין דאיהו מנטרא לעילא, בעי לנטרא ליה לתתא, וכל נטירו דיליה קדושה הוא לישראל, ומאן דפגים ליה לתתא בסטרא דמסאבותא, יסתאב איהו בהאי עלמא, ולית ליה חולקא בעלמא דאתי, אתר דההוא יין דמנטרא שריא. הוא לא נטיר ליה, לא יתנטר הוא לעלמא דאתי. (דף מ' ע"ב) הוא סאיב ליה, יסאבון ליה בההוא עלמא, לא יחא ליה חולקא בההוא יין דעלמא דאתי. זכאין אינון ישראל, דמקדשי נפשיהו בקדושה עלאה, ונטרי מה דאצטריך לאתנטרא, ומקדשי למלכא בנטירו עלאה דא. זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי.

פתח ההוא רביא ואמר, (משלי כט) מלך במשפט יעמיד ארץ וגו'. מאן מלך. דא קודשא בריך הוא. במשפט דא יעקב, דאיהו כללא דאבהן. ואיש תרומות, תרומת כתיב, כמה דאת אמר (שמות כה) וזאת התרומה. ואיש תרומות, דא עשו, דבעי על תרומות ועל מעשרות כל יומא, ולא עביד מדי. ואיש תרומות דלאו איהו משפט. דהא תרומה אסתלקותא דרחמי, בגין דא לא אתיא במשפט, כמה דאת אמר (משלי יג) ויש נספה בלא משפט, ועל דא, ואיש תרומת יהרסנה.

ואי תימא, הא דוד מלכא איש תרומה הוה, אלא ברחמי. ולא עוד אלא (ס"א דוד מלכא איש תרומה הוה וארעא אתקיימא בגיניה הכי הוא ודאי. אבל כלא ברחמי הוה) דהא כתיב (ישעיה נה) חסדי דוד הנאמנים, כמה דאתדבק בהאי, אתדבק בהאי.

תא חזי, כל יומי דדוד מלכא, הוה משתדל (בגין) דהאי תרומה, יתקשר במשפט, ויזדווגון כחדא. (בגין דיתקיים בארעא) אתא שלמה וזווג לון כחדא, וקיימא סיהרא באשלמותא, וקיימא ארעא בקיימא. אתא צדקיהו ואפריש לון, ואשתארת ארעא בלא משפט, ואתפגימת סיהרא, ואתחריבת ארעא, כדין ואיש תרומת יהרסנה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותא חזי, שמן לכהני, ויין לליואי. לא בגין דבעיין יין, אלא מיין דמנטרא אתי לסטרא דלהון, לחברא פלא פחדא, ולמחדי עלמין פלהו, לאשתכחא בהו פלא, מינא ושמאלא פליל דא בדא. לאשתכחא בהו חביבותא דכלא, ורחימותא דבני מהימנותא.

מאן דאתדבק רעותיה בהאי, הוא שלים בהאי עלמא, ובעלמא דאתי, וישתכח כל יומי דאתדבק בתשובה, אתר דיין ושמן משתכחי. פדין לא יתדבק בתר עלמא דא, לא לעתרא, ולא לכסופא דיליה. ושלמה מלכא צווח על דא ואמר, (משלי כא) אוהב יין ושמן, לא יעשיר, דהא עותרא אחרא ינדמן ליה, למחוי ליה חולקא ביה, ולמחוי ביה חולקא בעלמא דאתי, אתר דיין ושמן שריין בעלמא דא ובעלמא דאתי. ומאן דרחים ליה להאי אתר, לא בעי עותרא ולא רדיף אבתריה. זפאין אינון צדיקייא דמשתדלי בעותרא עלאה כל יומא, דכתיב, (איוב כח) לא יערכנה זהב וזכוכית ותמורתה פלי פז. האי בהאי עלמא. לבתר, (משלי ח) להנחיל אהבי יש ואצרותיהם אמלא.

סדר הלימוד ליום כג אדר [יום 171 בשנה]

תו פתח ואמר, (שמות כד) ויאמר יי' אל משה עלה אלי ההרה וגו'. והתורה, דא תורה שבכתב. והמצוה, דא תורה שבעל פה. להרתם פתיב חסר, כמה דאת אמר (שיר השירים ג) ואל חדר הורתי. הכא אית לאסתפללא, להורתם דמי, אי תימא הורתם דישראל, לאו הכי, דהא ישראל לא אדכרו בהאי קרא. אלא הורתם דתורה ומצוה. ומאי היא. דא (אתר) יין דמנטרא. בגין דכל פתיבה דספר עלאה תמן שריא, ומתמן נפקא תורה, ועל דא קרינן תורה שבכתב. ודא הוא אשר פתבתי להרתם, להרתם ודאי. (כמה דאת אמר ואל חדר הורתי)

תורה שבעל פה, תורה אחרא, (ויקהל ר"א) דקיימא על פה. מאן איהו פה. דא הוא דעת, דאיהו פה דספר וכתיבה. ותורה דא, היא תורה אחרא, דאקרי תורה שבעל פה, דאיהי קיימא על תהוא פה דאיהי תורה שבכתב, בגין כף אסתליק משה בכלא, על כל שאר נביאי מהימני, דכתיב ואתנה לך, לך דייקא.

פתיב (משלי כה) הגו סיגים מכסף ויצא לצורה פלי הגו רשע לפני מלך ויפון בחדס פסאו. תא חזי, בשעתא דאסגיא חייבין בעלמא, פורסייא דמלכא קדישא אתתקנת בדינא, לאסתאבת (ס"א ואשתאבת) (ס"א וקיימא) בדינא, ושלחובוי אוקדין עלמא. ובשעתא דאתעבר חייביא מעלמא, פדין ויפון בחדס פסאו. בחדס, ולא בדינא מאי משמע.

[זוהר חלק ג' - דף מא ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

משמע דעלמא תתאה תליא בעלמא עלאה, ועלמא עלאה לפום ארחי דעלמא תתאה. ויכון בחסד (דף מא ע"א) כסאו. מאן דבעי לברכא ליה, ולא תקנא פורסייה, בחסד ולא בדינא. מאי משמע. דכד עייל כהנא לבי מקדשא, דיעול בחסד דאיהו מיא, ולא ייעול ביין דשתי דאיהו גבורה. ייעול (בהאי מלה) במיא, ולא ייעול בחמרא.

אתו רבי יהודה ורבי יצחק, ונשקו רישיה, ומההוא יומא לא אתפרש מבי רבי יהודה, וכד הוה עייל לבי מדרשא, הוה קם רבי יהודה קמיה, אמר מלה אוליפנא מניה, ויאות לאנהגא ביה יקר. לבתר אסתלק בין חברייה, והוה קארן ליה רבי ייסא, רישא דפטישא דמתבר טנרין, ואפיק שלהובין לכל סטר. והוה קרי עליה רבי אלעזר, (ירמיה א) בטרם אצרך בבטן ידעתיה. (ויקרא יא) וידבר יי' אל משה ואל אהרן לאמר אליהם זאת החיה אשר תאכלו וגו', מאי שנא הכא אהרן. אלא בגין דאיהו קיימא תדיר לאפרשא בין מסאבא ובין דכיא. דכתיב להבדיל בין הטמא ובין הטהור.

רבי אבא פתח ואמר, (תהלים לד) מי האיש החפץ חיים וגו'. נצור לשונך מרע וגו'. סור מרע וגו'. וכתיב (משלי כא) שומר פיו ולשונו וגו'. מי האיש החפץ חיים. מאן חיים. אלא אלין חיים דאקרון עלמא דאתי, וחיים תמן שריין. ועל דא תגינן, עץ חיים, היא אילנא מאינן חיים, אילנא דאתנטע באינן חיים. ועל דא מי האיש החפץ חיים כתיב.

אוהב ימים לראות טוב, מאן ימים. אלא דא הוא שמא דמלכא קדישא, דאחידא באינן יומין עלאין, דאקרון ימי השמים על הארץ, ימי השמים ודאי, על הארץ ודאי. מאן דבעי חיים דלעילא, למהוי ליה חולקא בהו. ומאן דבעי יומין עלאין לאתדבקא בהו ולרחמא להו. ינטר פומיה מכלא, ינטר פומיה ולישניה, ינטר פומיה ממילכא וממשתיא, דמסאב לנפשא, ומרחקא לבר נש מאינן חיים ומאינן יומין, וינטר (ס"א פומיה ולישניה) לישניה ממלין בישין, דלא יסתאב בהו, ויתרחק מנייהו, ולא יהא ליה חולקא בהו.

תא חזי, פומא ולישן, אתר (אחרא) עלאה הכי אקרי, ובגין כף לא יפגים איניש פומיה ולישניה, וכל שכן לאסתאבא נפשיה וגרמיה, בגין דאסתאב הוא בעלמא אחרא, והא אוקימנא. (ויקרא יא) זאת החיה אשר תאכלו מכל הבהמה וגו', האי קרא לאו רישיה סיפיה, ולאו סיפיה רישיה. זאת החיה בקדמיתא, ולבתר מכל הבהמה. אלא אמר קודשא בריך הוא, בכל זמנא דישראל מנטרי נפשיהו, וגרמייהו, דלא לסאבא לון, ודאי זאת החיה אשר תאכלו, יהון שכחין בקדושה

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עלֵּאָה, לְאַתְדַּבְּקָא בְּשָׁמַי, בְּבִרְרוּ דֵּהֵיָא בְּהֵמָה דְּבִרְיָנָא לְכוּ לְמִיכַל, לָא תִּסְתַּאֲבוּ בְּהוּ, וְתַהוּוּן דְּבִקִּין בְּשָׁמַי.

וְכָל זְמַנָּא דְּלָאוּ אֵינּוּן נְטֻרִין נְפִשְׁיֵיהוּ וְגִרְמִיֵּיהוּ מִמִּיכְלָא וּמִשְׁתַּיָּא, יְתַדְּבַקוּן בְּאַתְר אַחְרָא מִסְּאָבָא, לְאַסְתַּאבָּא בְּהוּ. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל, מִכָּל וְדָאִי, דְּאִיהוּ רְזָא דְשָׁמַי קִדִּישָׁא, לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ. מִכָּל הַבְּהֵמָה אֲשֶׁר עַל הָאָרֶץ, בְּגִין דֵּהֵיָא מִיכְלָא דֵּהֵיָא בְּהֵמָה אֲשֶׁתְּכַח דְּכִיָּא, וְלָא יִסְאֵב לְכוּ, יֵהָא לְכוּ חוּלְקָא בְּשָׁמַי, לְאַתְדַּבְּקָא בֵּיהּ.

תוּ, זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ. בְּפִרְעָה כְּתִיב, (שְׁמוֹת ו) בְּזֹאת תִּדְעוּ כִּי אֲנִי יי'. הָא זֹאת לְקַבְּלָךְ, לְאַתְפָּרְעָא מִנָּךְ. אוּף הָכָא זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, הָא זֹאת לְקַבְּלִיכוֹן, לְאַתְפָּרְעָא מִנֵּיִכוֹ, אִי תִּסְאֲבוּן נְפִשְׁכוֹן. מֵאִי טַעֲמָא. בְּגִין דְּנִפְשָׁתָא מִנָּה הוּוּ, וְאִי אַתּוֹן תִּסְאֲבוּן לְהֵהוּא דִּילָהּ, הָא זֹאת לְקַבְּלִיכוֹ, אִי לְטַב הִיא קִיִּימָא לְגַבֵּיִכוֹ, אִי לְבִישׁ הִיא קִיִּימָא לְגַבֵּיִכוֹ.

[זוהר חלק ג' - דף מ"א ע"ב]

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, זֹאת הַחֲזִיהַ אֲשֶׁר תֹּאכְלוּ מִכָּל הַבְּהֵמָה, מִכָּל אֵינּוּן דְּאַחִידִן מִן סְטֵר דָּא, שְׂאִרֵי לְכוּ לְמִיכַל, וְכָל אֵינּוּן דְּלָא אַתִּיין (דף מ"א ע"ב) מִסְטֵרָא דָּא, אָסִיר לְכוּ לְמִיכַל. בְּגִין דְּאִית בְּעִירִין דְּאַתִּיין מִסְטֵרָא דָּא, וְאִית דְּאַתִּיין מִסְטֵרָא אַחְרָא מִסְּאָבָא. וְסִימְנָא דְּלֵהוּן דְּכְתִיב, כָּל מִפְרֹסֶת פְּרֹסָה. וְגַמְרִינֵן כְּלֵהוּ רְשִׁימוֹן, וְכְלֵהוּ אַרְשִׁים לְהוּ קֵרָא. וּבְגִין כֵּךְ, כָּל מָאן דְּאָכִיל מֵאֵינּוּן דְּאַתִּיין מִסְטֵרָא דָּא מִסְּאָבָא, אִסְתַּאב בְּהוּ, וְסֵאִיב לְנַפְשִׁיהַ דְּאַתִּיָּא מִסְטֵרָא דְּכִיָּא.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר כָּלֵל כְּלָא, כְּמָה דְּאִית עֲשֵׂר כְּתֻרִין דְּמַחִימְנוּתָא לְעִילָא. כֵּךְ אִית עֲשֵׂר כְּתֻרֵי דְּחֻרְשֵׁי מִסְּאָבֵי לְתַתָּא. וְכָל מַה דִּי בְּאַרְעָא, מִנֵּיִיהוּ אַחִידִן בְּסְטֵרָא דָּא, וּמִנֵּיִיהוּ אַחִידִן בְּסְטֵרָא אַחְרָא.

וְאִי תִימָא, הָאִי עֵז, דְּשִׂרְיָא עָלֶיהָ רוּחַ מִסְּאָבָא. לָאוּ הִכִּי. דְּאִי רוּחַ מִסְּאָבָא שְׂרִיָּא בֵּיהּ, אָסִיר לָן לְמִיכַל. אֶלָּא אַעֲבֵרֵן בְּגוּוִיֵּיהוּ, וְיִתְחַזּוּן לְקַבְּלִיהוּן, וְלָא שְׂרִיָּא לְדִירָא בְּהוּ, דְּכַד אֵינּוּן שְׂרִיין, רוּחַ אַחְרָא אַעֲבֵר עָלֵיהוּ, וּפְרִישָׁן מִגְרַמִּיֵּיהוּ. וּבְגִין כֵּךְ אַתְחַזּוּן לְקַבְּלִיֵּיהוּ, וּמִקְטֵרְגִי בְּגוּוִיֵּיהוּ, וְלָא שְׁלֵטִי בְּהוּ בְּגִרְמִיֵּיהוּ, וְעַל דָּא שְׂרִי לָן לְמִיכַל.

תָּא חֲזִי, כִּיּוֹן דְּאַתִּיין לְשִׁלְטָאָה בְּהוּ, אַעֲבֵר רוּחָא חֲדָא, זְקַפֵּן עֵינֵינִי וְחֲמָאן רְשִׁימִין דְּלֵהוּן, וְאַתְפָּרְשָׁן מִנֵּיִיהוּ, אֲבָל אַתְחַזּוּ לְקַבְּלִיהוּן, וְלָא אָסִירֵי לָן לְמִיכַל.

כִּיּוֹן בְּבַעֲרִי, כִּיּוֹן בְּחִיּוּתָא, כִּיּוֹן בְּעוֹפִי, כִּיּוֹן בְּנוֹנֵי יָמָא, בְּכְלֵהוּ אַתְחַזּוּן יְמִינָא וּשְׂמָאלָא (רַחֲמֵי וְדִינָא), וְכָל מָאן דְּאַתִּי מִסְטֵרָא דִּימִינָא, (מִסְטֵרָא דְּרַחֲמֵי) שְׂאִרֵי לָן

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

למיכל. וכל אינון דאתיין מסטרא דשמאלא (מסטרא דדינא), כלהו אסיר לן למיכל. בגין דדרגא (ס"א דגרמא) דכלהו מסאבא, וכלהו מסאבין, ורוח מסאבא שריא בגווייהו, ודרי בהו. ועל דא רוחא קדישא דישראל, לא יתערב בהו, ולא יסתאב בהו, בגין דישתכחון קדישין, וישתמודעון לעילא ותתא. זכאה חולקיהון דישראל, דמלכא קדישא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו, ולקדשא להו על פלא, בגין דאחידן ביה.

תא חזי, כתיב (ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר, אי קודשא בריך הוא מתפאר בהו בישראל, היך אתיין לאסתאבא ולא תדבקא בסטרא מסאבא. ועל דא כתיב, והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני ולא תשקצו את נפשותיכם וגו', מאן דאיהו בדיוקנא דמלכא, לא לבעי ליה לאפרשא מאורחוי דמלכא. ובגין כך רשים להו קודשא בריך הוא לישראל, כל אינון דאתיין מסטרא דא, וכל אינון דאתיין מסטרא אחרא. זכאה חולקיהון דישראל, דכתיב בהו, (ישעיה סא) כל רואיהם יפירום (נח ע"א, פ') כי הם זרע ברך יי', ברך יי' ממש, ברך יי' בכלא.

ותא חזי, כל מאן דאכיל מאינון מאכלי דאסירי, אתדבק בסטרא אחרא, וגעיל נפשיה וגרמיה, ורוח מסאב שריא עליה, ואחזי גרמיה דלית ליה חולקא באלהא עלאה, ולא אתי מסטריה, ולא אתדבק ביה. ואי יפוק הכי מהאי עלמא, אחידן ביה כל אינון דאחידן בסטר (ס"א דאתיין מסטר) דמסאבא, ומסאבין ליה ודיינין ליה פבר נש דאיהו געלא דמאריה, געלא בהאי עלמא, וגעלא בעלמא דאתי.

ועל דא כתיב, ונטמתם בם בלא א', דלא אשתכח אסוותא לגעוליה, ולא נפיק ממסאבותיה לעלמין. ווי לון, ווי לנפשיהו, דלא יתדבקון בצרורא דחיי לעלמין, דהא אסתאבו. ווי לגרמייהו, עליהו כתיב (ישעיה יט) כי תולעתם לא תמות וגו', והיו דראון לכל בשר. מאי דראון. סרחונא. מאן גרים ליה, ההוא סטר דאתדבק ביה.

ישראל אתיין מסטרא דימינא, אי אתדבקן בסטר שמאלא, הא פגמין לסטר דא, ופגמין לגרמייהו, ופגמין לנפשיהו, פגמין בעלמא דין, ופגמין בעלמא דאתי. כל שפן מאן דאתדבק בסטר דמסאבא, דכלא אחיד דא בדא, וכתיב (דברים יד) כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ב ע"א]

רבי יוסי פתח ואמר, (קהלת ו) כל עמל האדם לפיהו וגו'. אסתפלנא במלי דשלמה מלכא, וכלהו אחידן בחכמה עלאה. כל עמל האדם לפיהו, האי קרא, בשעתא דדיינין ליה (דף מ"ב ע"א) לבר נש בההוא עלמא כתיב, כל ההוא דינא, וכל מאי דסביל בההוא עלמא, ונקמין מניה נקמתא דעלמא. לפיהו: בגין פיהו,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דלא נטיר ליה, וסאיב ליה לנפשיה, ולא אתדבק בסטרא דחיי, בסטרא דימינא. וגם הנפש לא תמלא, לא תשתלים דינהא לעלם ולעלמי עלמין. דבר אחר לא תמלא, לא תשתלים לסלקא לאתרהא לעלמין, בגין דהא אסתאבת, ואתדבקת בסטרא אחרא.

רבי יצחק אמר, כל מאן דאסתאב בהו, כאילו פלח לעבודה זרה, דאיהו (דברים יז) תועבת יי', וכתוב לא תאכל כל תועבה. מאן דפלח לעבודה זרה, נפיק מסטרא דחיי, נפיק מרשותא קדישא, ועייל ברשותא אחרא. אוף מאן דאסתאב בהני מיכלי, נפיק מסטרא דחיי, ונפיק מרשו קדישא, ועייל ברשותא אחרא. ולא עוד, אלא דאסתאב בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. ועל דא ונטמתם במ פתיב בלא א'.

וכתיב, ולא תשקצו את נפשותיכם בפהמה ובעוף ובכל אשר תרמוש האדמה אשר הבדלתי אתכם לטמא. מאי לטמא. לטמא לעמין עובדי עבודה זרה, דהא אינון מסאבין, ומסטרא דמסאבא קא אתיין. וכל חד אתדבק באתריה.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי דרבי שמעון אבוי, אמר ליה, הא דתנינן זמין קודשא בריך הוא לדפאה להו לישראל, במה. אמר ליה, במה דכתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם וגו'. פיון דאתדפאן מתקדשן, וישראל דאתדבקן ביה בקודשא בריך הוא, קדש אקרין, דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי' ראשית תבואתה, וכתוב (שמות כב) ואנשי קדש תהיון לי, זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא קאמר עליהו, והייתם קדושים פי קדוש אני יי', בגין דכתיב (דברים י) ובו תדבק, וכתוב (תהלים קמו) לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום הללויה.

רעיא מהימנא (נדפס תצא רע"ח ע"ב) דגים וחגבים, אינון טעונין שחיטה, אלא אסיפתם היא המתרת אותם. הכי מארי מתיבתא, אין צריכין שחיטה, אלא דאתמר בהון, (בראשית מט) ויגוע ויאסף אל עמיו. מה נוני ימא, חיותן בימא. אף תלמידי (תיקון ג"ו) חכמים, מארי מתניתין, חיותיהו באורייתא, ואי אתפרשן מנה, מיד מתים. (נ"א תנאין) תנינן דמתניתין, דבה אתרבו פנוני ימא, ואי אינון דביבשתא יעלון למיא, ולא ידעין לשטטא, אינון מיייתין. אבל אדם (דאינון מארי קבלה אינון לעילא), דאיהו לעילא מכלהו, אתמר ביה (בראשית א) וירדו בדגת הים ובעוף השמים.

דאינון מארי מתניתין תנינא, התנין הגדול, (ישעיה כז) נחש בריח, לקבל (שמות כו) והבריח התיכון בתוך הקרשים, בזמנא דתנינן מארי משנה אית בהון מחלוקת, ומקשין דא לדא, בלע לחבריה. והאי איהו תלמיד זעיר שלא הגיע להוראה ומורה, חייב מיתה. ואי אינון שוין דא לדא, ואית בהון מחלוקת, וקושיא, אתמר בהון (ס"א לבסוף) (במדבר כא) את והב בסופה, אוקמוה אהבה בסופה. (ע"כ רע"מ).

זוהר פרשת תזריע

(ויקרא יב) וידבר יי' אל משה לאמר אשה פי תזריע וילדה זכר וגו'. רבי אלעזר פתח, (שיר השירים ג) על משכבי בלילות בקשתי וגו'. על משכבי, במשכבי מבעי ליה, מהו על משכבי. אלא פנסת ישראל אמרה קמי קודשא בריך הוא, ובעאת מניה על גלותא, בגין דהיא יתבא בין שאר עמין עם בנהא, ושכיבת לעפרא, ועל דהיא שכיבת בארעא אחרא מסאבא, אמרה, על משכבי בעינא, דכאיבנא (נ"א דשכיבנא) בגלותא, ועל דא, בקשתי את שאהבה נפשי ולאפקא לי מניה.

[זוהר חלק ג' - דף מב ע"ב]

בקשתי ולא מצאתיו, דלאו ארחיה לאנדווגא (דף מב ע"ב) בי אלא בהיכליה, קראתיו ולא ענני. דהא ביני עמין אחרנין יתיבנא, וקליה לא שמעין אלא בנוי. דכתיב, (דברים ד) השמע עם קול אלהים וגו'.

רבי יצחק אמר, על משכבי בלילות. אמרה כנסת ישראל על משכבי אתרעמנא קמיה, דיהא מזדווג עמי למחדי לי, ולברכא לי, בחידו שלי. דהכי תנינן דמזווגא דמלכא בפנסת ישראל, כמה צדיקים ירתו ירותת אחסנתא קדישא, וכמה ברכאן משתכחי בעלמא.

רבי אבא הוה אזיל לכפר קניא, (ס"א בפרקמטיא) למערתא דלוד. והוה עמיה רבי יוסי ורבי חייא. אמר רבי יוסי, כתיב, (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה וגו'. אשת חיל, דא פנסת ישראל. וכרקב בעצמותיו מבישה. אלין (נ"א דא מהימנותא דשאר) עמין עובדי עבודה זרה, דקודשא בריך הוא לא יכיל למסבל לון בעלמא, כמה דאת אמר, (ויקרא כ) ואקוץ בם. פהני קוצין וגובין דדחקין ליה לבר נש ולא יכיל למסבל לון.

אמר רבי אבא, הכי הוא ודאי, אשת חיל, דא פנסת ישראל, דהיא גבירתא מכמה חיילין וכמה משריין דמשתכחי בעלמא, עטרת בעלה, כמה דאת אמר, עטרת תפארת, וכלא חד. (ל"ג וכו' אשת חיל דא כנסת ישראל דהא בזווגא דמלכא אפיקת כמה חיילין כמה משיריין כמה צדיקים בעלמא וכלהו אקרון בנים לקודשא בריך הוא ולכנסת ישראל כמה דכתיב (דברים י"ד) בנים אתם ליי' אלהיכם.) עד דהו אזלי, אמר רבי אבא כל חד לימא מלה, בפנסת ישראל.

רבי אבא פתח ואמר. (משלי לא) אשת חיל מי ימצא, דא פנסת ישראל, דאיהי אשת חיל, כמה דאמרן. מי ימצא, כמה דאת אמר, אשר ימצא אתכם באחרית הימים. (ל"ג מי ימצא לאגחא ביה קרבא) מי ימצא, מאן יזכה למהוי בה בשלימו, ולאשתכחא עמה תדיר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ורחוק מפנינים מכרה, מכרה, מקחה מבעי ליה. אלא, לכל אינון דלא אתדבקון בה בשלמו, ולא שלמין בהדה, היא מכרה לון ואסגרא לון בידא דעממין אחרנין. כמה דאת אמר, (שמואל א, יב) ויעזבו בני ישראל את יי' וימכור אותם ביד סיסרא. וכדין פלהו רחיקין מאלין פנינים עלאין קדישין, דלא יהא חולקא בהו. הדא הוא דכתיב ורחוק מפנינים מכרה.

רבי חייא פתח קרא אבתריה ואמר, בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר. בטח בה לב בעלה, דא קודשא בריך הוא, דבגיני כף מני לה על עלמא, לאתדברא עלה, כל זיונין דליה אפקיד בידהא, וכל אינון מגיחי קרבא, ועל דא, ושלל לא יחסר.

רבי יוסי פתח קרא אבתריה, ואמר, גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה. גמלתהו טוב, היא זמינת טב לעלמא, זמינת טב להיכלא דמלכא ולבני היכליה. ולא רע. בגין דכתיב, (בראשית ב) ועץ הדעת טוב ורע, טוב אימתי, בזמנא דאינון ימי השמים, נהרין עלה, ומזדווגן עמה פדקא יאות, דאינון ימי חייה. בגין דעץ החיים, שדר לה חיים, ונהיר לה. ובההוא זמנא גמלתהו טוב ולא רע. אמר רבי אבא שפיר הוא, וכלהו קראי בכנסת ישראל אתמרו. (ויקרא יב) אשה פי תזריע. תנינו, אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. רבי אחא אמר, הא תנינו, דקודשא בריך הוא גזר על ההיא טפה, אי איהו דכר אי איהי נוקבא, ואת אמרת אשה מזרעת תחלה יולדת זכר. אמר רבי יוסי, ודאי קודשא בריך הוא אבחין בין טפה דדכורא ובין טפה דנוקבא, ובגין דאבחין ליה, גזר עליה, אי להוי דכר או נוקבא.

אמר רבי אחא, וילדה זכר, וכי פיון דמזרעת יולדת, דכתיב, וילדה (אלא), האי קרא הכי מבעי ליה, אשה פי תהר וילדה זכר. (ס"א תזריע ויהיה זכר) מהו, פי תזריע וילדה. אמר רבי יוסי, אתתא, מן יומא דאתעברת עד יומא דילדת לית לה בפומא, אלא ילידו דילה אי להוי דכר, ועל דא, אשה פי תזריע וילדה זכר.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ג ע"א]

אשה פי תזריע. רבי חזקיה פתח, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי'. כמה סגיאינון עובדוהי דמלכא קדישא בעלמא, מתל לבר נש דנטיל בידוהי כמה (דף מ"ג ע"א) מקטורין כחדא, וזרע לון בזמנא חדא, ולבתר נפיק כל חד וחד בלחודוי. כף קודשא בריך הוא עביד עובדוהי בחכמה, ובחכמה נטיל כלא כחדא וזרע לון, ולבתר נפקו כל חד וחד בזמניה, הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) כלם בחכמה עשית.

אמר רבי אבא, מה רבו מעשיך יי', כמה סגיאינון עובדוהי דמלכא קדישא, וכלהו, סתימין בחכמה, הדא הוא דכתיב כלם בחכמה עשית. פלהו בחכמה פליין, ולא נפקי לבר אלא בשבילין ידיען, לגבי בינה. ומתמן, אתעבידו כלא ואתתקנו, הדא הוא דכתיב, (משלי כד) ובתבונה יתכונן. ועל דא כלם בחכמה עשית, בבניה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מְלֵאָה הָאָרֶץ, הָאָרֶץ: דָּא כְּנִסְת יִשְׂרָאֵל, דְּמִתְמָן אֲתַמְלֵיא מְכַלָּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְגו'. קִנְיֵינִי. דְּהִיא אֲפִיקַת לֹון לְבַתֵּר, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (בראשית ב) אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהַבְּרָאָם, בְּה' בְּרָאָם. בְּגִינֵי כִּף מְלֵאָה הָאָרֶץ קִנְיֵינִי.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּבֵר נֵש אֲתִי לְאֲתַקְדָּשָׁא לְאֲזִדּוּגָא בְּנוֹקְבִיָּה, (בכוונה) בְּרַעוּתָא קִדִּישָׁא דִּילִיָּה, אֲתַעֵר עֲלִיָּה רּוּחָא (אחרא) קִדִּישָׁא, כְּלִיל דְּכֵר וְנוֹקְבָא. וְרִמִּיז קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְחַד שְׁלוּחָא מְמַנָּא עַל עֲדוּיָהוֹן דְּבִנֵי נֵשָׁא, וּמְנִי בִידִיָּה הֵהוּא רּוּחָא, וְאוּדַע לִיָּה, לְאֵן אֲתֵר יִפְקוּד לִיָּה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (איוב ג) וְהִלִּילָה אָמַר הוֹרָה גָּבֵר. הִלִּילָה אָמַר, לְהֵהוּא מְמַנָּא, הוֹרָה גָּבֵר מְפֻלְגֵיָּא, וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲפִקִיד לִיָּה, לְהֵהוּא רּוּחָא, כָּל מָה דְּאֲפִקִיד, וְהָא אֲוִקְמוּתָא.

כְּדִין רּוּחָא נְחֵתָא, וְחַד צוּלְמָא עֲמִיָּה, (ק"ד ע"ב) הֵהוּא דְקָאִים בְּדִיוֹקְנִיָּה לְעִילָא, בְּהֵהוּא צוּלְמָא אֲתַבְּרִי (ס"א אתרבי), בְּהֵהוּא צוּלְמָא אָזִיל בְּהֵאִי עֲלָמָא. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים לט) אַךְ בְּצִלְמֵי יִתְהַלֵּךְ אִישׁ. בְּעוּד דְּהֵאִי צוּלְמָא אֲשַׁתְּכַח (ויחי ר"כ ע"א) עֲמִיָּה דְּבֵר נֵש, (בצולמא דיליה) קָאִים בְּהֵאִי עֲלָמָא, דְּמִתְחַבְּרָן כְּחֵדָא (ס"א אשתכח עמיה בר נש קאים בהאי עלמא ותרין אינון דמתחברן כחדא), וְשַׁלְמָה מְלַכָּא אֲזַהֵר לְבִנֵי נֵשָׁא וְאָמַר, (שיר השירים ב) עַד שְׁיִפּוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים, תְּרִי.

וּבְסַפְרָא דְּחֵרְשִׁין דְּאֲשַׁמְדָּאִי, אֲשַׁכְּחַנָּא דְּאִינוּן דִּידְעֵי (ס"א דבעו) לְחֵרְשָׁא חֵרְשִׁין מְסִטֵּר שְׁמָאֵלָא, וְלֵאֲתַדְּבַקָא בְּהוּ, יְקוּם לְנַהוּרָא דְּשַׁרְגָּא, אוּ בְּאֲתֵר דִּיתְחַזוּן אִינוּן צוּלְמִין דִּילִיָּה, וְיִימָא אִינוּן מְלִין דְּמִתְתַּקְנֵי לְאִינוּן חֵרְשִׁין, וְיִקְרִי לֹון, לְאִינוּן סִטְרִין מְסַאֲבִין, בְּשִׁמְהֵן מְסַאֲבִין דִּילְהוֹן, וְיִזְמִין (ויומי) צוּלְמִין דִּילִיָּה לְאִינוּן דְּקָאִרִי, וְיִימָא דְּהוּא אֲתַתְּקֵן בְּרַעוּתִיָּה לְהוּ לְפַקוּדִיָּהוּ, וְהֵהוּא בֵּר נֵש נִפְק מְרִשׁוּ דְּמֵאֲרִיָּה וּפְקִדוּנָא דִּילִיָּה, יְהֵב לְסִטְר מְסַאֲבָא.

וּבְאִינוּן מְלִין דְּחֵרְשִׁין דְּאִיְהוּ יִימָא, וְיִזְמִין (נ"א ויומי) לֹון לְצוּלְמִי, אֲתַחַזוּן תְּרִין רּוּחִין וּמִתְתַּקְנִין בְּאִינוּן צוּלְמִין דִּילִיָּה, בְּחִיזוּ דְּבִנֵי אֲנִשָׁא, וּמוּדַעִין לִיָּה מְלִין לְאֲבָאֲשָׁא, וּמְלִין לְאוּטְבָא, לְזִמְנִין יִדְעוּ. וְאֵלִין תְּרִי רּוּחִין, דְּלָא אֲתַפְּלִילוּ בְּכָלְלָא דְּגוּפָא, הַשְׁתָּא אֲתַפְּלִילֵן בְּאֵלִין צוּלְמִין, וּמִתְתַּקְנֵן בְּהוּ וּמוּדַעִין לִיָּה לְבֵר נֵש מְלִין לְאֲבָאֲשָׁא, וְדָא הוּא דְנִפְיֵק מְרִשׁוּתָא דְּמֵאֲרִיָּה, וּפְקִדוּנָא דִּילִיָּה, יְהֵיב לְסִטְר מְסַאֲבָא.

תָּא חֲזִי, אָסִיר לִיָּה לְבֵר נֵש לְאֲשַׁדָּאָה מְאִנֵי דְּבֵיתָא, וְלֵאֲפַקְדָּא לִיָּה לְסִטְרָא אַחְרָא, דְּלָא אֲצַטְרִיךְ, אוּ מְלָה אַחְרָא דְּכּוּוּתִיָּה, (ס"א דביתיה לקבלא ליה) דְּהָא כְּמָה גְרִדִּינֵי נִימוּסִין זְמִינִין לְהֵהוּא מְלָה לְקַבְּלָא לִיָּה, וּמִהֵהוּא זְמַנָּא, לָא שְׁאֲרוּ עֲלִיָּה בְּרַכָּאן, דְּהָא מְסִטְרָא אַחְרָא הוּא. כָּל שְׁפָן מֵאֵן דְּאֲזְמִין בְּרַעוּתִיָּה עַל הֵהוּא טִיבוּ עֲלָאָה דִּילִיָּה, לְאַחְרָא וּלְסִטְרָא אַחְרָא. דְּהָא, מִהֵהוּא דְּאֲזְמִין לִיָּה הוּי.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד קריבו יומין דבר נש לנפקא מהאי עלמא, ההוא צולמא עלאה דיהבי ליה, אתיא ההוא רוחא בישא דהוה מתדבק ביה בכל יומא, ונטיל ליה לההוא צולמא, ואתתקן ביה ואזיל ליה, ולא אתחזר ביה בפר נש לעלמין. כדן ינדע דהא אתדחיא הוא מפלא.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ג ע"ב]

תא חזי, בשעתא דנשמתא נחתא לאעלא ליה בהאי עלמא, נחתא בגנתא דעדן דארעא, וחמאת יקרא דרוחיהון דצדיקיא קיימין שורין שורין. לבתר אזלא לגיהנם, וחמאת להו לרשיעייא דצווחין ווי ווי, ולא מרחמי עליהו. ובכלא אסהידו בה סהדותא, וההוא צולמא קדישא קיימא עליה, עד דנפיק לעלמא. (דף מ"ג ע"ב)

כד נפיק לעלמא, אזדמן ההוא צולמא לגביה, ואשתתף בהדיה, ואתרבי עמיה. כמה דאתמר, (תהלים לט) אך בצלם יתהלך איש. ובההוא צלם אשתתפו (אשתכחו) יומוי דבר נש, ותליין ביה, הדא הוא דכתיב, (איוב ח) פי תמול אנחנו ולא נדע פי צל ימינו עלי ארץ. פי צל ימינו ודאי. ומן יומא דמתעברא אתתא עד יומא דאולידת, לא ידעין בני נשא עובדוי דקודשא בריך הוא, כמה אינון רברבין, וכמה אינון עלאין. הדא הוא דכתיב, (תהלים קד) מה רבו מעשיך יי וגו'.

תא חזי, כל רוחין דעלמא פלילן דכר ונוקבא, וכד נפקין, דכר ונוקבא נפקין, ולבתר מתפרשן בארחייהו, אי זכי בר נש, לבתר מזדווגי כחדא. והיינו בת זוגו, ומתחברן בזווגא (ס"א בגוונא) חד בכלא, רוחא וגופא. דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה למינה. מאי למינה. ההוא רוחא דבר נש דנפיק זוגיה דדמי ליה.

ומאי הארץ, כמה דאת אמר, (תהלים קלט) רקמתי בתחתיות ארץ. והא אוקמוה. תוצא הארץ ודאי, דהא מנה נפקין נפש חיה, כמה דאוקימנא, דא רוחיה דאדם קדמאה, היינו דכתיב, (בראשית ג) ומפרי העץ אשר בתוך הגן. ומפרי העץ, דא קודשא בריך הוא, אשר בתוך הגן, אשר בתוך האשה, תנינו, היינו, אשה פי תוריע וילדה זכר, כתיב. ולא כליל דכר ונוקבא, כפום אורחוי דעלמא, דאינון, גרמו ליה, דלא מתחברו, כמה דנפקו מלעילא זוגות.

בגין דאדם קדמאה, וזווג דיליה, חבו לקודשא בריך הוא, ועל דא מתפרשין, כד נפקין מלעילא, עד דהוה רעוא קמי קודשא בריך הוא, אי זכה בר נש, יחבין ליה זוגתו, ואי לא, מפרישין לה מינה, ויחבין לה לאחרא, מולידין בנין דלא פדקא יאות. ועל דא כתיב, (בראשית ו) לא ידון רוחי באדם. מאי רוחי, רוחו מבועי ליה, אינון תרין רוחי, דנפקי זוגות, לא ידונון כחדא, ועל דא כתיב, וילדה זכר, ולא כליל דכר ונוקבא, כפום אורחוי דעלמא, דאינון גרמו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אלעזר אמר לאו הכי, דהא פלא, דכר ונוקבא כלילן פחדא, ומתפרשן לבתר, אבל וילדה זכר, כלילן פחדא מסטרא דימינא, ואם נקבה תלד, כלילן פחד ונוקבא ודכר מסטרא שמאלא, דשלטא סטר שמאלא על סטר ימינא יתיר, ודכורא אתכפיא בימינא דלא שלטא, וכדין ההוא דכר דנפיק מגו נוקבא, מסטר שמאלא, כל אורחוי פנוקבא (ולא אקרי דכר), אבל דכר דנפיק מגו ימינא, הוא שלטא, ונוקבא דנפקא מניה אתכפיא, דהא סטר שמאלא לא שלטא, ועל דא וילדה זכר פתיב.

וכמה אלה ורבבן נפקי בזמנא חדא לעלמא. ומן יומא דאפקת לון, לא אקרון נפשן, עד דאתיישבן בגופא. וכמה הוא, ל”ג ימים. היינו דכתיב, ושלשים יום ושלשת ימים וגו’. וטמאה שבעת ימים, דהא כל שבעת ימים לא עאלין רוחין לגבה, לאתקשרא בה, וכל אלין שבעת ימים, רוחא אזלא בגופא, לאשכחא אתריה. וכדין פתיב, (ויקרא כב) והיה שבעת ימים תחת אמו.

וביומא תמינאה, אתהדרו רוחא וגופא לאתחזאה קמי מטרוניתא, ולא אתקשרא בה, ובדכורא, בגופא וברוחא. ושלשים יום ושלשת ימים תשב על דמי טהרה, לאתיישבא רוחא בגופא. וג’ ימים מאי עבידתיהו. אלא שלשת ימים דמילה, דרביא פאיב, ורוחא לא שריא מדוריה בגופא פשאר יומין, ועל דא ושלשים יום ושלשת ימים תשב בדמי טהרה.

[זוהר חלק ג’ – דף מ”ד ע”א]

בדמי טהרה בקדמיתא, ולבתר ימי טהרה. בדמי טהרה, אלין, דמי מילה, דמא בתר דמא דאתי מרביא, וקודשא בריך הוא נטיר לאינן דמי כל אלין יומין, הדא הוא דכתיב, תשב בדמי טהרה. טהרה סתם, ולא אדכיר ה”א בתראתא, דלא תימא טהרה דמטרוניתא, אלא טהרה סתם, דמי טהרה אקרון אלין דמי דכיא. (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע ואל המקדש וגו’. תא חזי, בכל יומא ויומא, פנסת ישראל, נטלא מבי מלכא מזונא לרוחיהון דבני נשא, וזנת (דף מ”ד ע”א) להו בקדושה. בר להני, עד דאתיישבן בגופא אינן רוחין, בתר תלתין ותלת יומין, אשגחת עלייהו כל יומא, דהא רוחין מתקשרן בגופא פשאר בני עלמא, כמה דהיא לא שריא אלא באתר שלים, כך כל עובדוי פהאי גוונא, עד דאשתלימו. בכל קדש לא תגע, לאשגחא עלייהו.

ואם נקבה תלד. כמה דאוקימנא, דשלטא סטר שמאלא יתיר ואתכפיא ימינא, ועל דא פלא על חד תרין, רחיקא נוקבא, מדכורא, לאתקשרא רוחא בגופא, דהא שמאלא לא אתיישבא הכי בימינא, ואשתכחת בתוקפא יתיר. (ויקרא יב) אשה כי תזריע וילדה זכר וגו’. רבי יהודה פתח, (שמואל א, ב) אין קדוש כיי’ כי אין בלתך

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ואין צור פאלהינו, האי קרא קשיא, אין קדוש פיי, משמע דאיכא קדוש אחר, בגין דכתיב פיי, ואין צור פאלהינו, משמע דאיכא צור אחר.

אלא ודאי, אין קדוש פיי, דכמה קדישין נינהו, קדישין לעילא, דכתיב, (דניאל ד) ומאמר קדישין שאלתא. ישראל קדישין נינהו, דכתיב, (ויקרא יט) קדושים תהיו. וכלהו קדישין, ולא קדישין פיי. ומאי טעמא. בגין דכתיב, פי אין בלתך. מאי, פי אין בלתך, אלא קדושה דקודשא בריך הוא בלתי קדושא דלהון, דהוא לא אצטריך לקדושה דלהון. אבל אינון, לאו אינון קדישין בלתך, ודא הוא, פי אין בלתך, אין קדושה דלהון, בלתך.

ואין צור פאלהינו. כמה דאוקמוה, דקודשא בריך הוא צר צורה בגו צורה, ותקין ליה, ונפח רוחא דחיי, ואפיק ליה לאוירא דעלמא, דבר אחר, ואין צור פאלהינו. אית צור, דאקרי צור, (ישעיה נא) הביטו אל צור חוצבתם. (שמות יז) והפית בצור. הנני עומד לפניך שם על הצור בחורב. וכלהו אקרון צור, ואין צור בכלהו פאלהינו, דיליה שולטנו ומלכותא על כלא.

רעיא מהימנא (ויקרא יב) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. פקודא דא, למגזר לתמניא יומין גזירו דקיימא קדישא. רזא עלאה, דכתיב, (תהלים כה) סוד יי ליראיו ובריתו להודיעם. למאן, לאינון יראיו אינון דחלי חטאה, דהא רזא דקיימא קדישא לא אתחזי לגלאה בר להו. ורזא דקיימא קדישא, הא אוקמוה ואתמר בכמה דוכתין.

סדר הלימוד ליום כד אדר [יום 172 בשנה]

ורזא דא, לח' יומין, איהו חיובא על עלמא, לכל עמא קדישא. דכתיב, וביום השמיני ימול בשר ערלתו. יום השמיני, דא הוא את קיימא קדישא, ואיהו תמינאה לכל דרגין. וגזירו דההוא קיימא, לאעברא ההוא ערלה. מקמי ברית.

דהא בההוא זמנא דמתכנשי עמא קדישא לאעברא ההוא ערלה מקמי ברית, קודשא בריך הוא כניש כל פמליא דיליה, ואתגלי ודאי לאעברא לההוא ערלה לעילא, מקמי ברית קיימא קדישא. דהא כל עובדין דישראל עבדין לתתא, מתערי עובדא לעילא. ובההוא זמנא אתדחייא ההוא ערלה, מפל עמא קדישא לעילא. ולההוא ערלה מתקני מאנא חדא בעפרא, לאשראה ההוא ערלה בגויה. ברזא דכתיב, (ישעיה סה) ונחש עפר לחמו. (בראשית ג) ועפר תאכל כל ימי חייך.

מפאן, (תיקון ס"א) דלא אצטריך לאנהגא קלנא בההוא אתר, אף על גב דמעברי ליה מקמי האי ברית, ודוכתיה, פד מתעברא מהאי ברית, עפרא איהו, (ס"א דהא) דהרי בתר דההוא נחש אתעבר מקמי אדם, קודשא בריך הוא שוי ליה מדוריה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בעפר, דכתיב ועפר תאכל כל ימי חייו. וכיון דקודשא בריך הוא פד אעבר ליה מקמי אדם שוי מדוריה בעפרא ואתקין ליה, כך בההוא גוונא ממש, אנן צריכין פד מעברין לערלה, לאתתקנא ליה עפרא, למהוי ביה מדוריה.

כל בר נש אצטריך לקרבא ההוא ברא קרבנא לקודשא בריך הוא, בחדוה, ברעו דלבא, למיעל ליה תחות גדפוי דשכינתא, ואתחשב קמי קודשא בריך הוא דאיהו קרבנא, שלים לאתקבלא ברעוא.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ד ע"ב]

וקרבנא דא, כגוונא דקרבנא דבעירא, דא לח' יומין, ודא לח' יומין, דכתיב, ומיום השמיני והלאה ירצה, במאי ירצה. במעבר עליה חד שבתא, פיון דאעבר עליה חד שבתא, כדין ירצה דא לקרבנא, ודא לקרבנא. אמאי. בגין דאתדבק ואזדמן לגבי ההוא שבת, רזא דברית קדישא, ועל דא כלא ברזא עלאה איהו. (ע"כ רעיא מהימנא)

רבי חייא ורבי אחא הוו יתבי ליליא חד קמיה דרבי אבא. קמו בפלגות ליליא למלעי באורייתא. עד דנפקו לבר, חמו חד ככבא דהוה בטש ג' זמני בככבא אחרא וסתים נהוריה. אדהכי שמעו תרי קלי בתרי סטרי, קלא חד לסטר צפון לעילא, וקלא (דף מ"ד ע"ב) חד לתתא. וההוא קלא אכריז ואמר, עולו ואתפנישו לאתריכו, השתא אסתמרותא דנוקבא פתיחא, קודשא בריך הוא עאל לטיילא בגנתא, לאשתעשעא בצדיקייא די בגנתא, אעבר ההוא קלא ושכיך.

אהדרו רבי אחא ורבי חייא, אמרו, הא ודאי עדן רעותא, דאתערותא דפנסת ישראל (עדן) הוא לאתחברא במלכא קדישא, אמר רבי אחא, ודאי, לא (אתחברת) אנגידת לה פנסת ישראל בקודשא בריך הוא אלא מגו שירתא, מגו שבחא דילה לגביה.

עד דאתי צפרא, ואושיט לה מלכא חוטא דחסד, ורזא דמלה כמה דאמרינן, (אסתר ה) וישט המלך לאסתר את שרביט הזהב אשר בידו וגו'. ולא תימא דלה בלחודדא אושיט לה מלכא דא, אלא לה, ולכל אינון דמתחברין בה. תא ונתחבר כחדא. יתבו.

פתח רבי אחא ואמר, (בראשית ב) ויאמר יי' אלהים לא טוב היות האדם לבדו וגו'. אמאי פתח קרא הכי, אלא הא אתמר, דעל דא לא פתיב, כי טוב בשני, בגין דזמין אדם לאתפרשא, וכתיב, לא טוב היות האדם לבדו.

וכי לבדו הוה, והא פתיב, (בראשית ה) זכר ונקבה בראם. ותנינן אדם די פרצופין אתברי, ואת אמרת, לא טוב היות האדם לבדו. אלא דלא אשתדל בנוקביה, ולא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

הות ליה, סמך לקבליה, בגין דהות בסטרוי, והו פחדא מאחורא, וכדין הוה האדם לבדו.

אעשה לו עזר פנגדו. מהו פנגדו, לקבל אנפוי, לאתדבקה דא בדא אנפין באנפין, מה עבד קודשא בריך הוא, נסר ליה ונטיל נוקבא מניה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויקח אחת מצלעותיו. מהו אחת. דא נוקבא דיליה. כמה דאת אמר, (שיר השירים ו) אחת היא יונתי תמתי. ויביאה אל האדם, אתקין לה ככלה ואייתי לה למהוי לקביל אנפוי נהירין אנפין באנפין. ובעוד דהוה מתדבקה נוקבא בסטרוי, הוה האדם לבדו. לבתר, סליקו תרין, וקמו שבע פחדא.

תא חזי, בשעתא דאתפנש (ס"א דאתקנת) לגבי אדם, קודשא בריך הוא בריך לון, הדא הוא דכתיב, (בראשית א) ויברך אותם אלהים. פתון דמברך לכלה בשבע ברכות. מפאן אוליפנא, חתן וכלה, פיון דאתברכן בשבע ברכות אתדבקן פחדא, פדוגמא דלעילא.

ועל דא מאן דאתי לאתחברא באנתו דאחרא, הא פגים זווגא, (כביכול עביד ב' רשויות לעילא) דהא זווגא דכנסת ישראל, ביה בקודשא בריך הוא בלחודוי, בזמנא דאיהו ברחמי, ובזמנא דאיהו בדינא. תא חזי, מאן דמתחבר באנתו דאחרא, פאילו משקר ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, ועל דא קודשא בריך הוא לא מכפר ליה בתשובה, ותשובה תליא עד דיסתלק מעלמא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה כב) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון. ואימתי, בשעתא דעאל בתשובה לההוא עלמא, ואית ליה לקבלא עונשא.

רבי אלעזר אמר, מאן דמשקר בכנסת ישראל, לא יתקבל בתשובה, עד דיתדן בדינא דגיהנם. כל שפן, מאן דמשקר בכנסת ישראל ובקודשא בריך הוא. וכל שפן אי אטרח ליה לקודשא בריך הוא למעבד דיוקנא דממזר באנתו דאחרא, ואכחיש פומבי דמלכא.

רבי חייא פתח ואמר, (משלי כח) גזול אביו ואמו וגו'. אביו, דא קודשא בריך הוא. אמו, דא כנסת ישראל. מאי גזול. כמה דאת אמר, (ישעיה ג) גזלת העני בבתיכם. ומאן איהו, מאן דחמיד אתתא אחרא דלאו איהי בת זוגיה.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ה ע"א]

תמן תנינן, כל הנהנה מן העולם הזה בלא ברכה, פאלו גזול לקודשא בריך הוא וכנסת ישראל, דכתיב גזול אביו ואמו וגו'. כל הנהנה מן העולם הזה, כלל דא, איהו אינתו. מאן דאתדבק באנתו למהני מנה, ואף על גב, דאיהי פנויה, ואהני מנה בלא ברכה, פאלו גזול קודשא בריך הוא וכנסת ישראל. מאי טעמא, בגין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דוּוּגָא דְלֵהוּן, בְּשִׁבְעַ בְּרֻכּוֹת הוּא. וּמָה עַל פְּנוּיָהּ כַּךְ, מֵאֵן דִּיתְדַבֵּק בְּאַנְתּוֹ דְאַחְרָא, דְקֵאִים פְּגוּנָא דְלַעִילָא, בְּזוּוּגָא דְזוּ בְּרֻכּוֹת, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. (משלי כח) חֲבֵר הוּא לְאִישׁ מְשַׁחִית, דָּא יִרְבְּעֵם, כַּמָּה דְאוּקְמוּהָ, וְאִמְר אֵין פִּשְׁעָא דְאִמְר הָא פְּנוּיָהּ הִיא, אֲמַאי אָסוּר. בְּגִין דָּא גּוּזַל אֲבִיו וְאִמּוֹ הוּי. וְלֹא עוֹד אֵלָא דְחֵבֵר הוּא לְאִישׁ מְשַׁחִית. מֵאֵן הוּא אִישׁ מְשַׁחִית. דְפָגִים דִּיקוּנָא וְתִקוּנָא דְלַעִילָא. כָּל שְׁכָן מֵאֵן דְחָמִיד לְאַנְתּוֹ דְחֵבְרִיהָ לְאַתְדַבְּקָא (ס"א וְאַתְדַבֵּק בַּהּ) בַּהּ, (דף מ"ה ע"א) דְפָגִים יִתִּיר. וְעַל דָּא אֲתַפְּגִים הוּא לְעֵלְמִין. אִישׁ מְשַׁחִית, דְפָגִים לְעֵילָא, וּפָגִים לְתַתָּא, וּפָגִים לְנַפְשִׁיהָ, דְכְּתִיב מְשַׁחִית, וְכְּתִיב, (משלי ו) מְשַׁחִית נַפְשׁוֹ הוּא יַעֲשֶׂנָה.

רַבִּי אַבָּא פָּתַח וְאָמַר, (בראשית לב) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר וְגו'. וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי, וְכִי עֶקֶד הוּא בִּידֵיהָ דִיעֶקֶב. אֵלָא זַכָּאֵין אֵינּוֹן צְדִיקָאֵי, דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חָס עַל יְקָרָא דְלֵהוּן, וְלֹא שְׁבִיק לֹוֹן לְעֵלְמִין. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים נה) לֹא יִתֵּן לְעוֹלָם מוֹט לְצַדִּיק. וְהָא כְּתִיב, (בראשית לב) וַתִּקַּע כַּף יָרֵךְ יַעֲקֹב.

אֵלָא לְדִידֵיהָ גְבַהּ. וְהָא אֲתַמַּר, כְּתִיב (בראשית לב) וְהוּא לֹן בְּלִילָהּ הֵהוּא בְּמַחְנֵה. וְכְּתִיב וַיִּקְחֵם וַיַּעֲבִירֵם אֶת הַנַּחַל מֵאֵי הַזֶּה דְעֵתִיהָ דִיעֶקֶב, לְמַעַבְרָא לְהוֹן בְּנַחְלָא בְּלִילָא. אֵלָא חָמָא מְקַטְרָגָא אֲזִיל בֵּין מְשַׁרְיָא דִילֵיהָ, אֲמַר יַעֲקֹב אַעֲבַר לְגִיסָא אַחְרָא דְנַהֲרָא, דְלִמָּא לֹא יִשְׁתַּכַּח עַרְבוּבָא.

מֵאֵי קָא חָמָא. חָמָא שְׁלֵהוּבָא דְאַשָׁא מְלַהֲטָא, אֲזִילָא וְטָאס בֵּין מְשַׁרְיָתִיהָ אֲמַר יַעֲקֹב מוֹטָב לְנַטְלָא מֵהַכָּא, וְנַהֲרָא פְּסִיק בְּגוּוֹן, וְלֹא יִשְׁתַּכַּח עַרְבוּבָא. מִיַּד וַיִּקְחֵם וַיַּעֲבִירֵם אֶת הַנַּחַל. וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, מִכָּאֵן אֲוִלִּיפְנָא מֵאֵן דְאַשְׁתַּכַּח בְּלַחְדוּי בְּבֵיתָא בְּלִילָא, אוּ בִּמְמָא בְּבֵית מִיחְדָּא, כָּל שְׁכָן בְּלִילָא, מֵאֵי מִיחְדָּא. מִיחְדָּא מְשַׁאֲר בֵּיתִין. אוּ מֵאֵן דְאַזִּיל בְּלַחְדוּי בְּלִילָא יְכִיל לְאַתְזַקָּא.

תָּא חֲזִי וַיִּתֵּר יַעֲקֹב לְבָדוֹ, כְּדִין וַיֹּאבֵק אִישׁ עִמּוֹ וְגו'. תְּנִינֵן מְסַטְרָא דְדִינָא קָא אֲתִי, וְשׁוּלְטָנִיהָ בְּסַטְר לִילָא. מֵאֵי בְּסַטְר לִילָא. לְאַעֲלָא גְלוּתָא (נ"א בגלותא) פִּיוֹן דְסָלִיק נַהוּרָא, תִּשְׁשׁ חִילֵיהָ, וְאַתְגַּבֵּר עָלֶיהָ חִילֵיהָ דִיעֶקֶב. (נ"א הוּא) דְהָא מְסַטְרָא דְלִילָא קָא אֲתִי, וּבְזַמְנָא דְהוּא לִילָא לֹא הוּוּ יְכִיל בֵּיהָ יַעֲקֹב. כְּדִין סָלִיק נַהוּרָא אֲתַתְקַף חִילָא דִיעֶקֶב, וְאַחִיד בֵּיהָ, וְאַתְגַּבֵּר עָלֶיהָ. חָמָא לִיהָ יַעֲקֹב דְהָא שְׁלִיחָא הוּא.

אֲמַר לִיהָ שְׁבוּק לִי דְלֹא יְכִילָנָא לָךְ. מֵאֵי טַעֲמָא לֹא יְכִיל לִיהָ. בְּגִין דְהוּוּ סָלִיק נַהוּרָא, וְאַתְבַּר חִילָא דִידֵיהָ, דְכְּתִיב, (איוב לח) בָּרֵן יַחַד כְּכַבִּי בְקָר וַיִּרְעִעוּ כָּל בְּנֵי אֱלֹהִים. מֵאֵי וַיִּרְעִעוּ. דְאַתְבַּרוּ כָּל אֵינּוֹן דְאַתֵּינן מְסַטְרָא דְדִינָא. כְּדִין אֲתַתְקַף יַעֲקֹב וְאַחִיד בֵּיהָ.

אֲמַר לִיהָ שְׁלַחֲנִי כִּי עָלָה הַשָּׁחַר, מְטָא זַמְנָא לְשַׁבְחָא שְׁבַחָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלְאַתְכַּנְשָׁא. וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלַּחְךָ כִּי אִם בְּרַכְתִּנִּי, אִם תְּבָרַכְנִי מִבְּעֵי לִיהָ, מֵאֵי אִם

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּרַכְתְּנִי. אֵלֹא אָמַר לִיה יַעֲקֹב, וְדַאי אָבֵא בְּרִיךְ לִי אֵינֹן בְּרַכְּאן דְּבַעַא לְבְּרַכָּא
לְעֵשׂוֹ, וּמִסְתַּפִּינָא מְנַךְ, עַל אֵינֹן בְּרַכְּאן, אִי אֹודִית עַלִּייהוּ, (א) אִי לָאוּ, או
תִּשְׁתַּכַּח עָלַי מְקַטְרָגָא בְּגִינִיהוֹן.

מִיד אָמַר לִיה, וַיֹּאמֶר לֹא יַעֲקֹב יֹאמֶר עוֹד שְׁמֵךְ. מֵאִי קָאמַר לִיה, אֵלֹא הָכִי
קָאמַר לִיה, לָאו בְּחַפְיָמוּ, וְלָאו בְּעוֹקְבָא (דִּילֵךְ), רוּוחַת לְאֵינֹן בְּרַכְּאן, לֹא יֹאמֶר עוֹד
שְׁמֵךְ יַעֲקֹב, דְּהָא לָאו בְּעוֹקְבָא הוּהוּ, כִּי אִם יִשְׂרָאֵל, יִשְׂרָאֵל וְדַאי אֹודִי עַלְךָ, וּמִנִּיה
נְפָקוּ בְּרַכְּאן, בְּגִין דְּאַנְתָּ אַחִיד בֵּיה, וְעַל דָּא, אָנָּא וְכָל שְׂאָר אוֹכְלוּסִין, אֹודִינָא
עַלִּייהוּ.

כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹהִים וְעִם אַנְשִׁים וְתוֹכַל, עִם אֱלֹהִים כָּל אֵינֹן דְּאַתִּינִין מְסַטְרָא
דְּדִינָא קִשְׂיָא. וְעִם אַנְשִׁים, דָּא עֵשׂוֹ וְאוֹכְלוּסִין דִּילִיה. וְתוֹכַל, יְכִילַת לְהוֹן, וְאֵינֹן
לֹא יְכַלִּין לָךְ. וְלֹא שְׂבִיק לִיה יַעֲקֹב, עַד דְּאֹודִי לִיה עַל אֵינֹן בְּרַכְּאן, הֲדָא הוּא
דְּכַתִּיב וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ שָׁם.

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּסֻלִיק נְהוּרָא, אַתְּכַפִּינִין כָּל אֵינֹן מְאִרִי דְּדִינִין, וְלֹא מְשַׁתְּכַחִי,
וּכְפִנְסַת יִשְׂרָאֵל מְשַׁתְּעִי בֵּיה בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. וְהֵיכֵא שַׁעְתָּא עֵידִן דְּרַעוּא הוּא
לְכַלָּא, וְאוֹשִׁיט לָהּ מַלְכָּא וְלְכָל אֵינֹן דְּמְשַׁתְּכַחִי עִמָּה, שְׂרַבִּיטָא דְּחוּטָא דְּחֶסֶד,
לְאַשְׁתַּכַּחַא בְּשִׁלְמוֹ בְּמַלְכָּא קְדִישָׁא, וְהָא אַתְּמַר.

[זוהר חלק ג' - דף מה ע"ב]

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשַׁתְּכַח בַּהּ בְּכַפְנַסַת יִשְׂרָאֵל, בְּאֵינֹן זְמַנִּין
דְּאַשְׁתַּכַּח עִמָּה, וְהֵיא מִתְעַרַת רַעוּתָא לְגַבִּיה בְּקַדְמִיתָא, וּמְשַׁכַּאת לִיה לְגַבִּיה,
בְּסַגִּיאוֹת חֶבְתָּא וְתִיאֹובְתָא, כְּדִין אַתְּמַלִּיא מְסַטְרָא דִּימִינָא, וְכַמָּה אוֹכְלוּסִין מְשַׁתְּכַחִי
בְּסַטְרָא דִּימִינָא, בְּכַלְהוּ עֲלִמִין. וְכַד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַתְּעַר חֲבִיבוּתָא וְרַעוּתָא
בְּקַדְמִיתָא, וְהֵיא (דף מה ע"ב) אַתְּעַרַת לְבַתֵּר, וְלָאוּ בּוּזְמָנָא דְּאִיהוּ אַתְּעַר, כְּדִין כְּלָא
בְּסַטְרָא דְּנוֹקְבָא אֲשַׁתְּכַח, וּשְׂמַאֲלָא אַתְּעַר, וְכַמָּה אוֹכְלוּסִין קִימִי וּמִתְעַרִי בְּסַטְרָא
דְּשְׂמַאֲלָא בְּכַלְהוּ עֲלִמִין. כְּהֵאִי גּוּוּנָא כְּתִיב, (נ"א הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב) אִשָּׁה כִּי תִזְרִיעַ
וַיִּלְדָּה זָכָר וְגו'. מֵאִי טַעְמָא. תְּנִינִין, עֲלִמָּא תַתָּא כְּגוּוּנָא דְּעֲלִמָּא עֲלָאָה אֲשַׁתְּכַח,
וְדָא כְּדוּגְמָא דְּדָא.

וְעַל דָּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא גְזוּר דְּכַר אוּ נוֹקְבָא, לְאַשְׁתַּכַּחַא רַעוּתָא בְּעֲלִמָּא.
וּבְכַלָּא בְּעִי בַר נֶשׁ לְאַתְּדַבְּקָא רַעוּתָא לְעִילָא לְגַבִּי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, לְאַשְׁתַּכַּחַא
רַעוּוֹן בְּעֲלִמָּא. זַכָּאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּצַדִּיקִיָּא, דְּאֵינֹן יַדְעִין לְאַדְבַּקָא רַעוּתְהוֹן לְגַבִּי
מַלְכָּא קְדִישָׁא, עַלִּייהוּ כְּתִיב, (דְּבָרִים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בֵּינִי אֱלֹהֵיכֶם חַיִּים כָּלְכֶם
הַיּוֹם. (וִיקְרָא יג) אָדָם כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שָׂאת אוּ סַפַּחַת אוּ בַהֲרַת וְגו'. רַבִּי יְהוּדָה
פִּתַח וְאָמַר, (שִׁיר הַשִּׁירִים א) אֵל תְּרַאוּנִי שְׂאֵנִי שְׁחַרְחוּרַת שְׁשׁוּפְתַנִּי הַשֶּׁמֶשׁ, הֵאִי קָרָא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתמר, אבל בשעתא דסיהרא אתפסיא בגלותא, היא אמרה, אל תראוני. לאו דאיהי פקידת דלא למחמי לה, אלא בגין דאיהי חמת תיאובתא דישראל לגבה, למחמי נהורהא, היא אמרת אל תראוני, לא תיכלון למחמי לי. אל תראוני ודאי. מאי טעמא. בגין שאני שחרחורת, בגין דאנא בקדרותא.

מאי שחרחורת, שחורה מבעי ליה. אלא, תרין קדרותי, חד ששזפתני השמש, דאסתלק מני שמשא, לאנהרא לי, ולאסתכלא בי. וחד דבני אמי נחרו בי.

ששזפתני, שזפתני מבעי ליה. אלא רמוז הוא דקא רמז, בשש. דכד נהרא שמשא בשש נהורין נהיר, וכד אסתלק, כל אינון שית נהורין אסתלקו. בני אמי, אלין אינון דאתיין מסטרא דדינא קשיא. נחרו בי, כמה דאת אמר (תהלים ט) נחר גרוני, הדא הוא דכתיב, (איכה ה) על צוארנו נרדפנו דכד הו עיילין ישראל בגלותא, הו אזלי ידיהו מהדקן לאחורא, וריחיין על צואריהון, ולא יכילו לאפתחא פומא.

שמוני נוטרה את הכרמים, למתך בגלותא, לנטרא לשאר עמין בגינהון דישראל. פרמי שלי לא נטרתי, דהא לא יכילנא לנטרא להון פד בקדמיתא. בקדמיתא נטירנא פרמי שלי, ומניה אתנטרו שאר פרמין. השתא נטירנא שאר פרמין בגין פרמי שלי דלהוי נטיר בינייהו.

רבי חייא ורבי יוסי הו אזלי באורחא, פד מטו חד בי חקל, חמו חד דפטירא דקיטפא בין ארחא לסטר ימינא. אמר רבי יוסי, עטיפא דקוטרא בעיינין שכיה, לית לן רשו למחמי בתדוותא, מימא דאתחריב בי מקדשא.

פתח ואמר, (תהלים כד) ליי הארץ ומלואה תבל ויושבי בה, פיון דאמר ליי הארץ ומלואה, אמאי תבל ויושבי בה, וכי תבל לאו מן ארעא הוא. אלא הכי קאמר, ליי הארץ ומלואה, דא ארעא קדישא, דאקרי ארץ החיים. תבל ויושבי בה, דא שאר ארעאן, כמה דאת אמר (תהלים ט) והוא ישפט תבל בצדק, דתבל בצדק תליא, וכלא חד מלה.

רבי חייא אמר, ליי הארץ ומלואה. הארץ תינת, ומלואה מאי היא. אלא אלין נשמתין דצדיקייא. תבל ויושבי בה, תבל: דא ארעא דלתתא. ויושבי בה: אלין אינון בני נשא. אמר רבי יוסי, אי הכי במאי אוקימנא כי הוא על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה. אמר ליה ודאי הכי הוא, דההיא ארץ החיים על ימים יסדה ועל נהרות יכוננה, דכלהו נפקי מההוא נהר עלאה דנגיד ונפיק מעדן, ובהו אתתקנת לאתעטרא במלכא קדישא, ולמיזן עלמין. (ובגין כך)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מי יעלה בהר יי' וגו', נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשי וגו'. נפשו פתיב, מהו נפשי ונפשו. אלא כלא חד מלה, כמה דאת אמר (עמוס ו) נשבע יי' בנפשו (שמואל א, ב) פאשר בלבבי ובנפשי יעשה. ודוד מלכא אתאחיד בהוא לב ובהוא נפש, ועל דא לא נשא לשוא נפשו.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ו ע"א]

עד דהו אולי, אערעו בחד בר נש, ואנפוי מליין מכתשין, והוה קם מתחות אילנא חד, אסתכלו ביה, וחמו (דף מ"ו ע"א) אנפוי סומקין באינן מכתשין. אמר רבי חייא מאן אנת. אמר ליה יודאי אנא. אמר רבי יוסי חטאה הוא, דאי לאו הכי, לא אתרשימו אנפוי באלין מרעין בישין, ואלין לא אקרין יסורין דאהבה. אמר רבי חייא הכי הוא ודאי, דיסורין דאהבה מתחפיין אינן מבני נשא.

תא חזי, דכתיב אדם פי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או בהרת. הא ג' זינין הכא, וכלהו אקרין נגע צרעת, הדא הוא דכתיב והיה בעור בשרו לנגע צרעת. מאי נגע צרעת. סגירו. סגירו בכלא, וכתיב והובא אל אהרן הכהן וגו'. אבל אינן דיתחזון לבר פתיב, וראהו הכהן וטמא אותו. דהא ודאי אינן דיתחזון לבר בבני נשא, מסטרא דמסאבא קא אתיין, ולא יסורין דאהבה נינהו.

אמר רבי יוסי, מנא לן. אמר רבי חייא, דכתיב, (משלי כז) טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת. אי ההיא תוכחת מאהבה (ס"א אינהו תוכחת מאהבה כד איהו), מסותרת מבני נשא. כגוונא דא מאן דאוכח לחבריה ברחימותא, בעי לאסתרא מלוי מבני נשא, דלא יכסוף מנייהו חבריה, ואי מלוי אינן באתגלייא קמי בני נשא, לאו אינן ברחימותא.

כך קודשא בריך הוא פד אוכח לבר נש, בכלא אוכח ברחימותא, בקדמיתא מחי ליה בגרמיה דלגו. אי הדר ביה, מוטב. ואי לאו מחי ליה תחות תותביה, ואלין (בעורו) אקרין יסורין דאהבה, אי הדר ביה מוטב, ואי לאו מחי ליה באתגלייא באנפוי, קמי כלא, בגין דיסתכלון ביה, וינדעון דהא חטאה איהו, ולא רחימא דמאריה הוא.

אמר לון תהוא בר נש, בקיטרא דעיטא חד אתיתון גבאי, ודאי לאו אתון אלא מאינן דדיוריהון בבי רבי שמעון בן יוחאי דלא דחלין מכלא. אי בני דאתיין אבתראי יקטרגו בכו, איך מלייכו באתגלייא. אמר ליה אורייתא הכי הוא, דכתיב, (משלי א) בראש הומיות תקרא בפתחי שערים בעיר אמריה תאמר. ומה אי במלי דאורייתא אנן דחלי מקמך, הא נשתכח בכסופא קמי קודשא בריך הוא. ולא עוד, אלא דאורייתא בעי צחותא. פתח תהוא גברא ואמר (מיכה ז) מי אל כמוך נושא עון וגו'. ארים ידוי ובכה. אדהכי מטון בנוי. אמר בריה זעירא סייעתא דשמייא הכא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

פָּתַח וְאָמַר (קהלת ז) אֵת הַכֹּל רָאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ וְיֵשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. הָאֵי קָרָא אוֹלִיפְנָא בִּי רַבֵּי דוֹסְתָאֵי סָבָא, דְּהוּהוּ אָמַר מְשֻׁמִּיָּה דְרַבֵּי יִיסָא סָבָא. אֵת הַכֹּל רָאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי, וְכִי שְׁלֵמָה מְלָכָא דְהוּהוּ חֲכִים עַל כָּלָא, אֵיךְ אָמַר הָכִי דְאִיהוּ חֲמָא כָּלָא בּוֹמְנָא דְאִיהוּ אוֹיֵל בְּחֲשׂוֹכֵי עֲלָמָא דְהָא כָּל מָאן דְאֲשַׁתְּדַל בְּחֲשׂוֹכֵי עֲלָמָא, לָא חֲמֵי מְדִי, וְלֹא יָדַע מְדִי.

אֵלָא הָכִי אֲתַמַּר, בְּיוֹמוֹי דְשְׁלֵמָה מְלָכָא, קָיִמָא סִיְהָרָא בְּאֲשְׁלָמוֹתָא, וְאֲתַחֲכַם שְׁלֵמָה עַל כָּל בְּנֵי עֲלָמָא, וְכַדִּין חֲמָא כָּלָא, וְיָדַע כָּלָא. וּמָאֵי חֲמָא. חֲמָא כָּלָא, דְלָא אַעֲדֵי מִן סִיְהָרָא. וְהוּהוּ נְהִיר לָהּ שְׁמֻשָּׁא (ס"א לִיָּה כַשְׁמֻשָּׁא). הָדָא הוּא דְכַתִּיב אֵת הַכֹּל רָאִיתִי בְיַמֵּי הַבְּלִי. מָאן הַבְּלִי. דָּא סִיְהָרָא דְאֲתַכְלִילַת מִן כָּלָא, מִן מִיָּא וְאֲשָׂא וְרוּחָא כְּחָדָא. כְּהַבֵּל דְנַפְיָק מִן פּוּמָא, דְכָלִיל מְכָלָא.

וְהוּא חֲמָא כָּלָא, בְּהוּוּא הַבֵּל דִּילֵיהּ, דְאֲחִיד בֵּיתָא. יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, תָּא חוּזֵי, בּוֹמְנָא דְאֲסַגִּיאוּ זַכָּאִין בְּעֲלָמָא, הָאֵי כָּלָא לָא אַעֲדֵי מִן סִיְהָרָא לְעֲלָמִין, וְהָאֵי כָּלָא נָטַל כָּל מִשַׁח וְרַבּוּ וְחֲדוּ דְלַעֲלִיא, וְאֲתַמְלִי (ס"א יְדוּי וְרוּי) וְחֲדֵי וְרַבֵּי, בְּגִין לְאֲזַדְדוּגָא בְּסִיְהָרָא, וְהוּא רוּחַ בְּגִינָה.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ו ע"ב]

וּבּוֹמְנָא דְאֲסַגִּיאוּ חֲיִיבִין בְּעֲלָמָא, וְסִיְהָרָא אֲתַחֲשַׁכַּת, כְּדִין צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, צְדִיק נְאֻבֵד לָא כְּתִיב, אֵלָא צְדִיק אוֹבֵד, דְהָא לָא אֲתַחֲזִי (נ"א אֲתַחֲבַר) בְּסִיְהָרָא, וְלֹא נָטַל מִשַׁח וְרַבּוּ וְחֲדוּ לְמַלְיָא לָהּ, וְלְאֲזַדְדוּגָא עִמָּה. וְעַל דָּא צְדִיק אוֹבֵד, בְּצַדְקוֹ, דָּא סִיְהָרָא, דְבְּגִין סִיְהָרָא דְלָא אֲשַׁתְּכַחַת לְאֲזַדְדוּגָא עִמָּה, הוּא אַבִּיד, דְלָא שְׂאִיב מְחִידוּ כְּמָה דְהוּוּ עֲבִיד. וְכַדִּין כָּל סֵטֵר שְׁמָאֵלָא אֲתַעַר, וְחֲיִיבִין מְאָרִיכִין בְּשִׁלּוּהָ (דף מ"ו ע"ב) בְּעֲלָמָא, הָדָא הוּא דְכַתִּיב, וְיֵשׁ רָשָׁע מְאָרִיךְ בְּרַעְתּוֹ. מָאֵי בְּרַעְתּוֹ בְּהוּוּא סֵטֵר (נ"א בַּהֵיא רַעָה) דְאֲתַדְבֵּק בֵּיתָא.

תּוּ יֵשׁ צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, דְכַד חֲיִיבִין סַגִּיאוּ בְּעֲלָמָא, וְדִינָא תְלִיא (בְּחוּבִיָּהוּ) צְדִיק אוֹבֵד בְּצַדְקוֹ, אִיהוּ אֲתַפְס בְּחוּבִיָּהוּ, כְּגוֹן אַבָּא דְאֲתַפְס בְּחוּבִיָּהוּ דְבְּנֵי מְאֲתִיָּה, דְהוּוּ כְּלָהוּ חֲצִיפִין (לְגַבִּיָּה), וְהוּא לָא אֲסַחִיד בְּהוּ וְלֹא אַכְסִיף לָהּ לְעֲלָמִין, וּמְחִי בִידָן, דְלָא נְתַגְרִי בְּהוּ בְּרִשְׁעֵיָּא (נ"א וְלֹא מְחִי בִידִיהוּן דְלֹא מְתַגְרוּ בְּהוּ). וְהוּוּ אָמַר לָן, (תְּהֵלִים לו) לְדוֹד אֵל תִּתְחַר בְּמַרְעִים אֵל תִּקְנָא בְּעוֹשֵׁי עוֹלָה. אָמַר אַבּוּי, וְדָאֵי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אַעֲנִישׁ לִי בְּדָא, דְהָא הוּוּ רִשׁוּ בִידֵי לְמַחָאָה בִּינְדִיָּהוּ, וְלֹא עֲבָדִית, וְלֹא אַכְסִיפְנָא (נ"א אוֹכִיחָנָא) לָהּ, לָא בְּטַמִּירוּ, וְלֹא בְּאֲתַגְלִיא.

תּוּ פָּתַח בְּרִיָּה אַחְרָא וְאָמַר, (בְּרַאשִׁית ב) וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם עֶפְרָ מִן הָאָדָמָה וְגו'. וַיִּצַּר יְיָ אֱלֹהִים, בְּתַרֵּי יוֹדִין, בְּתַרֵּין יְצַרִין, יְצַר טוֹב וַיִּצַּר רַע, חֵד לְקַבֵּל מִיָּא, וְחֵד לְקַבֵּל אֲשָׂא. יְיָ אֱלֹהִים, שֵׁם מְלֵא. אֶת הָאָדָם, כְּלִיל דְכַר וְנוֹקְבָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

עפר מן האדמה, דא עפרא דארעא קדישא, דמתמן אתברי, והוא אתר דבי מקדשא.

ויפח באפיו נשמת חיים, דא נשמתא קדישא, דאתמשכא מאינון חיים דלעילא. ויהי האדם לנפש חיה, אדם אתכליל בנפשא קדישא, מחיה עלאה. דאפיקת ארעא דכתיב, (בראשית א) תוצא הארץ נפש חיה, נפש דההיא חיה עלאה.

השלמה מההשמטות (סימן ו)

דכתיב תוצא הארץ נפש חיה, דההוא חיה עלאה. ובגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה, כד ארעא קדישא משכא לה בגווה ואתכלילת בה, כדין קרינון לה נשמה.

ותא חזי, בכל זמנא דבר נש אזיל באורח קשוט, ופומיה ולישניה ממללן מילין קדישין בצלותא, באורייתא. האי נשמתא אתדבקת ביה, רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין נטורין ליה מפל סטורין. רשימא הוא לטב לעילא ותתא ושכינתא קדישא שרייא עלוי. ודא היא דסלקא לעילא וממללא קמי מלכא קדישא ועיילא בכל תרעין ולית דימחי בידהא. ועל דא אתקרי רוח ממללא. דהא כל שאר נפשתא (נפשתאן) לית לון רשו למללא קמי מלכא בר האי.

ובזמנא דאיהו אסטי אורחוי ושפוותיה ולישניה ממללן מילין בישין, שכינתא אסתלקת מניה ונשמתא קדישא אתעברת מניה ולא אתדבקת ביה. ומסטרא דחוייא בישא תקיפא אתער רוחא חדא דשט ואכיל בעלמא, דלא שרייא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתמן. ואינון מילין סלקין לאתר דחוייא בישא, דכלא לאתריה אתהדר. ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרין אסתלקו סוחרניה דמלה בישא דפלגיא. פנון אתר לארחיה דחוייא תקיפא.

וההיא נשמה סלקא בכסופא, בעאקו דכלא. ולא יחבין לה אתר למללא כמלקדמין. וכדין חוייא אזדמן. וכד ההיא מלה בישא סלקא באורחין ידיעאן ושארי קמי דחוייא תקיפא כמה רוחין מתערין בעלמא ורוחא נחתא מההוא סטרא, ואשכח דההוא בר נש אתער ליה במלה בישא. והא רוחא ממללא קדישא אתעברת מניה, כדין שרייא עלוי וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר ואתפגים בבשריה בחיזו דאנפוי בכלא. ועל דא כתיב (משלי כ"א) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו ודאי, ההיא דהוה ממללא אתעבידת משתוקא בגין מלולא בישא וכמה דעונשא דבר נש בהאי, בגין מלה בישא, כך עונשיה בגין מלה טבא (דאתי לידיה דיכיל למללא ולא

מליל): (עד כאן מההשמטות)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, בכל זמנא דהאי נשמתא קדישא, אתדבקת ביה בבר נש. רחימא הוא דמאריה. כמה נטורין נטרין ליה מכל סטרין, רשימא הוא לטב לעילא ותתא, ושכינתא קדישא שריא עלוי.

ובזמנא דאיהו אסטי ארחוי, שכינתא אסתלקת מניה, ונשמתא קדישא לא אתדבקת ביה. ומסטרא דחויא בישא תקיפא, אתער רוחא חד, דשט ואזיל בעלמא, דלא שריא אלא באתר דקדושה עלאה אסתלק מתמן. וכדין אסתאב בר נש, ואתפגים בבשריה, בחיזו דאנפוי בכלא.

ותא חזי, בגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה, כד ארעא קדישא משכא לה, ואתכלילת בגווה, כדין קרינן לה נשמת. ודא היא דסלקא לעילא, וממללא קמי מלכא קדישא, ועיילא בכל תרעין, ולית דימחי בידהא. ועל דא אתקרי רוחא ממללא, דהא כל שאר נפשתיא לית לון רשו למללא קמי מלכא, בר האי.

ועל דא אורייתא אכריזת ואמרת, (תהלים לד) נצור לשונך מרע וגו', וכתוב (משלי כא) שומר פיו ולשונו וגו', בגין דאי שפוטתיה ולישניה ממללן מלין בישין, אינון מלין סלקין לעילא, ובשעתא דסלקין, כלא מכריזין ואמרין אסתלקו מסוחרניה דמלה בישא דפלגיא, פנון אתר לארחה דחויא תקיפא. כדין נשמתא קדישא אתעברא מניה ואסתלקת, ולא יכלא למללא, כמה דאת אמר (תהלים ט) נאלמתי דומיה החשיתי מטוב.

והיא נשמתא סלקא בכסופא, בעאקו דכלא, ולא יחבין לה אתר כמלקדמין. ועל דא כתיב, שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו. נפשו ודאי היא דהות ממללא, אתעבידת משתוקא, בגין מלולא בישא. וכדין חויא אודמו, דכלא לאתריה אתהדר, וכד תהיא מלה בישא סלקא באורחין ידיען, ושאר קמיה דחויא תקיפא, כמה רוחין מתערין בעלמא, ורוחא נחתא מההוא סטרא, ואשכח דההוא בר נש אתער ליה במלה בישא, והא רוחא ממללא קדישא אתעברא מניה, כדין שריא עלוי וסאיב ליה, וכדין הוא סגיר.

כמה דעונשא דהאי בר נש בגין מלה בישא. כד עונשיה בגין מלה טבא, דקאתי לידיה, ויכיל למללא, ולא מליל. בגין דפגים ליההוא רוחא ממללא, דהיא אתתקנת למללא לעילא, ולמללא לתתא, וכלא בקדושה. כל שכן אי עמא אזלין באורחא עקימא, והוא יכיל למללא להו ולאוכחא להו, ושתיק ולא מליל, כמה דאמינא דכתיב, נאלמתי דומיה החשיתי מטוב וכאבי נעפר.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ז ע"א]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

נְעַפֵּר בְּמִכְתָּשִׁין דְּמִסְאָבוּתָא, וְדָא הוּא דְאָמַר דְּוֹד (דף מ"ז ע"א) מְלָכָא אֲלֵקִי
בְּהָאִי, וְאִתְפְּנִי מִנִּיהּ, דְּכְתִיב, (תהלים כה) פָּנָה אֵלַי וְחַנּוּנִי. מְהוּ פָּנָה אֵלַי. כְּמָה דָאֵת
אָמַר (במדבר יב) וַיִּפֶן אֶהְרֶן. נְחַתְוּ רַבֵּי חֵיָא וְרַבֵּי יוֹסִי, וְנִשְׁקוּהוּ. אֲזִדְוּוּגוּ כְּחֵדָא כָּל
הָהוּא אֹרְחָא, קָרָא רַבֵּי חֵיָא עֲלֵיהּ, (משלי ד) וְאֶרְחַ צְדִיקִים כְּאֹר נִגְהָ הוֹלֵךְ וְאֹר
עַד נְכוּן הַיּוֹם. (ויקרא יג) נִגַע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן. אָמַר רַבֵּי יוֹסִי,
הָאִי נִגַע, כָּל גְּוֹנִין דִּילֵיהּ אֲתַעְרוּ בְּהוּ תְּבַרֵּיָא, וְכִהְנָא הוּוּ יַדַע בְּהוּ לְדְכֵיָא
וְלְמִסְאָבָא, הוּוּ יַדַע, אֵינּוֹן דְּהוּוּ יְסוּרִין דְּרַחֲמֵימוּתָא, אוּ אֵינּוֹן דְּאִשְׁתַּכְּחוּ בְּמָאן
דְּמָאִיס בֵּיהּ מְאָרִיָּה וְרַחֲקִי בֵּיהּ, דְּהָא לְפּוּם אֶרְחוּי דְּבַר נֶשׁ גָּרִים נִגַע בְּעֵלְמָא.

כְּתִיב (תהלים קמא) אֵל תֵּט לְבִי לְדַבֵּר רַע לְהִתְעוּלֵל עֲלִילוֹת בְּרִשָׁע, מְכָאן תְּנִינִן
בְּאֶרְחָא דְּבַר נֶשׁ בְּעֵי לְמִיחָךְ בְּהַ מְדַבְּרִין לֵיהּ. אָמַר רַבֵּי יִצְחָק, הָאִי קָרָא קְשִׁיָּא, וְכִי
קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲסִטִי לֵיהּ לְבַר נֶשׁ לְמִיחָךְ בְּאֶרְחַ חֲטָאָה, וְלְמַעַבְדַּ עוֹבְדִין בִּישִׁין,
אִי הָכִי לִית דִּינָא בְּעֵלְמָא דָּא, וְלֹא בְּעֵלְמָא דָּאֲתִי, וְאֹרִיָּתָא לָא אֲתַתְקַנְתָּ, דְּכְתִיב
בְּהַ אִם תִּשְׁמַע וְאִם לֹא תִשְׁמַע.

אֲלֵא דְּוֹד אֲזַהַר לְלִבֵּיהּ, לְדַבְּרָא לֵיהּ בְּאֶרְחַ קְשׁוּט, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (דברים ד)
וְהִשְׁבוֹתָ אֶל לְבָבְךָ. מָאִי וְהִשְׁבוֹתָ. אֲלֵא זְמַנָּא חַד, וְתִרִין, וְתַלְתָּ, לְאֶהְדְּרָא לְקַבְּלֵיהּ,
וְלְדַבְּרָא, וְלֹאֲזַהַרָא לֵיהּ. וְהָכִי קָאֲמַר לֵיהּ, אֵל תֵּט לְבִי לְדַבֵּר רַע, לְלִבֵּיהּ קָאֲמַר דְּוֹד
(כלומר) אֵל תֵּט לְפּוּם אֶרְחוּי דְּבַר נֶשׁ (נ"א וְהָכִי קָאֲמַר לֵיהּ, לְבִי, אֵל תֵּט לְדַבֵּר רַע) דְּהָא
דְּבַר רַע גָּרִים נִגַע בְּעֵלְמָא, וְדִינָא שְׂרִיָּא בְּעֵלְמָא, וְהֵינּוּ נִגַע צָרַעַת.

נִגַע צָרַעַת, הָא אֲתַעְרוּ חֲבַרֵּיָא, אֲבַל צָרַעַת כְּתַרְגוּמוֹ, אָמַר רַבֵּי יְהוּדָה, מָאִי
כְּתַרְגוּמוֹ. סְגִירוֹ, דְּסְגִיר וְלֹא פִתַח, וְכַד סְגִיר הוּא וְלֹא פִתַח, נִגַע הוּא דְּאֶקְרִי. רַבֵּי
יוֹסִי אָמַר, דְּלֹא מִסְתַּפְּקִין אֲבָהוֹן, כָּל שְׁכּוֹן בְּנִין. וְהֵינּוּ דְּכְתִיב נִגַע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה
בְּאָדָם, בְּאָדָם מִמֶּשׁ, וּמְכָאן נְחִית לְמָאן דְּנְחִית, אֲשַׁתְּכַח נִגַע לְכֻלָּא, מִהָהוּא סְגִירוֹ.

סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 173 בשנה]

אָמַר רַבֵּי יִצְחָק, וְדָאִי דָּא הוּא רְזָא דְּמִלְתָּה, דְּכְתִיב, (איכה ב) נֶאֱרַר מְקַדְּשׁוֹ. מָאִי
טַעְמָא. מְשׁוּם דְּבִנֵי עֵלְמָא גְּרַמוּ הָאִי, דְּכְתִיב, (במדבר יט) אֵת מְקַדְּשׁ יְיָ טַמְא, טַמְא
מִמֶּשׁ. אָמַר רַבֵּי אֲלֵעָזָר, טַמְא, מְשׁוּם דְּאִסְתַּלְקַת (שכינתא מנייה) מָאן דְּאִסְתַּלְקַת, וְחֻיָּא
תְּקִיפָא שְׂרִיָּא, וְאֲטִיל זוּהָמָא, וְסָאִיב לְמָאן דְּסָאִיב, וְכִלְהוּ בְּגִין חוּבֵי עֵלְמָא.

תְּאֵנִי, כַּד שְׂאֲרֵי חֻיָּא (תְּקִיפָא) לְאֶתְגַּלְאָה, מִסְתַּלְקִין סְמִכִין וּבְנֵינִין וּמִתְעַבְּרִין,
וְאֲתֵי חֻיָּא תְּקִיפָא וְאֲטִיל זוּהָמָא, וְכִדִּין אֲשַׁתְּכַח מְקַדְּשָא מְסָאב, מָאן מְקַדְּשָא. כְּמָה
דְּאֶתְמַר (ויקרא יד) וּנְתַתִּי נִגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזוֹתְכֶם. וְכְתִיב (בראשית ג) וְהִנְחַשׁ
הָיָה עָרוֹם מִכָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה אֲשֶׁר עָשָׂה יְיָ אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר אֵל הָאִשָּׁה. אֵל הָאִשָּׁה

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ממש, דאתר מקדשא אתאחיד בגווה, והיינו את מקדש יי' טמא בגין חובי, משום דאתגליא חויה תקיפא.

מאן חובי. דא לישנא בישא, דבגין לישנא בישא, חויה אודמן, בין לעילא בין לתתא, דכתיב, (במדבר כא) וישלח יי' בעם את הנחשים השרפים. השרפים או השרופים לא כתיב, אלא השרפים, מאן שרפים. דכתיב (תהלים עד) ראשי תנינים (תרי, חד אתאחיד לעילא, וחד לתתא) (ס"א תרי, חד אתחזרו לזמנין) וכתיב (ישעיה ו) שרפים עומדים ממעל לו, ממעל לו ודאי, כמה דאת אמר (איוב א) להתיצב על יי', וכדין סגירו בכלא, ולית מאן דפתח, ועל דא כתיב (משלי ל) בן דרך אשה מנאפת אכלה ומחתה פיה וגו', מאי מנאפת. מנאפת ממש ודאי, אכלה ומחתה פיה ואמרה לא פעלתי און.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ז ע"ב]

אמר רבי חייא אמר רבי יצחק, ברעותא דכלא לא אשתכח לתתא, אלא בגין דאשתכח לעילא. ולעילא לא אשתכח, אלא פד אשתכח לתתא בחובי עלמא, דילפינן דכלא תלייא האי בהאי, והאי בהאי. (ויקרא יג) ואיש כי ימרט ראשו וגו'. רבי חייא פתח ואמר (קהלת ב) וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות וגו', בכמה אתר אסתכלנא במלוי דשלמה מלכא, ואשגחנא בחכמתא (דף מ"ז ע"ב) סגיאה דיליה, ואסתים מלוי בגו, לגו היכלא קדישא. האי קרא אית לאסתכלא ביה, אמאי אמר וראיתי אני, וכי שאר בני עלמא לא ידעי ולא חמאן דא. אפילו מאן דלא ידע חכמתא מן יומי, ולא אשגח בה, ידע האי שיש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך. והוא שבח גרמיה ואמר ראיתי אני.

אלא הכי תאנא, מאן חפים כשלמה דבשבעה דרגין דחכמה אתקרי כגוונא דלעילא. שיתא יומין לעילא, שביעאה עלאה עלייהו. שיתא יומין לתתא, שביעאה עלייהו. שיתא דרגין לכורסייא, הוא על כורסייא, דכתיב, (דברי הימים א, כט) וישב שלמה על כסא יי' למלך. שבעה כתרין דיומין לעילא, וכדין לקבליהון שבעה שמהן לשלמה. לאתחזאה ביה חכמתא קדישא. ובגין כך אתקרי שבע שמהן: שלמה. ידידיה. אגור. בן יקה. למואל, איתיאל, קהלת.

ואמר שבעה הבלים. ומה דאיהו חמא לא חמא בר נש אחרא, וכד פנש חכמתא ואסתלק בדרגין דחכמתא, אקרי קהלת. ושבעה הבלין אמר, לקביל ז' כתרין דלעילא, וכל הבל קלא אתעביד מניה, ועלמא לא מתקיימא אלא בהבל.

ותאנא משמיה דרבי שמעון, הבל אפיק קלא ברוחא ומיא דביה, ולית קלא אלא בהבל. ותאנא בשבעה הבלין אתקיימין עלאין ותתאין. ותאני רבי יצחק, תא חזי,

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דעל הבל מתקיים עלמא, דאלמלא לא הוה הבל דנפיק מפומא, לא אתקיים בר נש אפילו שעתא חדא.

כגוונא דא אמר שלמה מלוי, דעלמא מתקיימא בהו, דהאי הבל דמתקיים ביה עלמא. והאי הבל דמתקיים ביה עלמא, מהבלים דלעילא קאתי, הדא הוא דכתיב הבל הבלים, הבל מהבלים דלעילא. וכל מלוי הכי הו. ובהבלים דלעילא כתיב, (דברים ח) פי על כל מוצא פי יי' יחיה האדם. מאי מוצא פי יי'. דא הבלים דלעילא.

ותניא, וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות. מן הסכלות ממש, אתי תועלתא לחכמתא, דאלמלא לא אשתכח שטותא בעלמא, לא אשתמודעא חכמתא ומלוי. (תיקון קכ"ג ע"א) ותאנא חיובא הוא על בר נש דאוליף חכמתא, למילף זעיר מן שטותא, ולמנדע לה. בגין דאתי תועלתא לחכמתא בגיניה. כמה דאתיא תועלתא לנהורא מחשוכא, דאלמלא חשוכא לא אשתמודע נהורא. ולא אתיאי (נ"א אתחזיא) תועלתא לעלמא מגייה.

תנא שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם. דאמר רבי שמעון לרבי אבא, תא חזי רזא דמלה, לא נהיר חכמתא דלעילא, ולא אתנהיר, אלא בגין שטותא דאתער מאתר אחרא, ואלמלא האי, נהירו ורבו סגיא ויתיר לא הוה (להוי), ולא אתחזיא תועלתא דחכמתא. ובגין שטותא אתנהיר יתיר, ונהירין ליה יתיר, הדא הוא דכתיב שיש יתרון לחכמה, לחכמה סתם, מן הסכלות סתם. וכך לתתא, אלמלא לא הוה שטותא שכיח בעלמא, לא הוי חכמתא שכיח בעלמא.

והיינו דרב המנונא סבא, כד הוה ילפין מגייה חבריאי רזי דחכמתא, הוה מסדר קמיייהו פרקא דמלי דשטותא, בגין דייתי תועלתא לחכמתא בגיניה. הדא הוא דכתיב (קהלת י) יקר מחכמה ומכבוד סכלות מעט, משום דהיא תקוונא דחכמתא, ויקרא דחכמתא. ועל דא כתיב, ולפי נהג בחכמה ולאחוז בסכלות.

רבי יוסי אמר יקר מחכמה ומכבוד, כלומר יקרא דחכמתא ונוי דילה, ויקרא דכבוד דלעילא, מאי היא. סכלות מעט. זעיר דשטותא אחזי וגלי יקרא דחכמתא וכבוד דלעילא, יתיר מפל ארחין דעלמא.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ח ע"א]

פיתרון האור מן החשך, תועלתא דנהורא לא אתיאי (נ"א אתחזיא) אלא מן חשוכא. (ולעולם) תקוונא דחורא מאי היא. אוכמא, אלמלא אוכמא לא אשתמודע חורא, ובגין אוכמא, אסתליק חורא ואתיקר. אמר רבי יצחק, משל למתוק במר, דלא ידע אינש טעמא דמתיקא, עד דטעים מרירא, מאן עביד להאי מתיקא. הוי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אומר האי מריא. והיינו דכתיב, (קהלת ז) גם את זה לעומת זה עשה האלהים. וכתיב (דף מ"ח ע"א) (קהלת ז) טוב אשר תאחוז בזה וגם מזה אל תנח ידך.

תאנא בכמה דרגין אתקרי בר נש: אדם, גבר, אנוש, איש. גדול שבכלם אדם. (משום) דכתיב, (בראשית א) ויברא אלהים את האדם בצלמו. וכתיב (בראשית ט) כי בצלם אלהים עשה את האדם. ולא פתיב, גבר, אנוש, איש. אמר רבי יהודה, אי הכי, והא פתיב (ויקרא א) אדם כי יקריב מכם קרבן ליי'. (ולא גבר, אנוש, איש) מאן בעי למקרב קרבנא. מאן דאיהו חטאה וכתיב אדם.

אמר רבי יצחק תא חזי, קיומא דעלמא דעלאין ותתאין, הוא קרבנא. נייחא דקודשא בריך הוא. ומאן אתחזי למקרב קמיה האי נייחא, הוי אומר האי אדם, דיקרא מפלא. אמר ליה אי הכי, הא פתיב, אדם כי יהיה בעור בשרו וגו', והיה בעור בשרו לנגע צרעת. אמר ליה, להאי בעי קודשא בריך הוא לדפאה יתיר מפלא, דמאן דאיהו בדרגא עלאה דכלהו, לא ליתב הכי.

ובגין כך פתיב באדם, והובא אל הפתח. ובא לא פתיב, אלא והובא, דכל מאן דחמי ליה, אתחייב ביה לאקרובי קמי פהנא, דדייקנא קדישא לא ליתב הכי. וכתיב איש או אשה כי יהיה בו נגע וגו', ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם בהרות וגו', ולא פתיב בהו והובא.

אמר ליה, והא פתיב (במדבר יב) והאיש משה, (שמות לב) כי זה משה האיש, אמאי לא אקרי אדם. אמר ליה משום דאקרי עבד למלכא, דכתיב, (במדבר יב) לא כן עבדי משה. (יהושע א) משה עבדי. ואוף הכי אקרי איש לגבי אדם דלעילא. אמר ליה אי הכי, והא פתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, ולא פתיב אדם. אמר ליה (תהלים כה) סוד יי' ליראיו. אמר ליה אי הכי אנא בינייהו (ס"א יתיב) אתיבו בכלא, ובאתר דא לא זכינא.

אמר ליה זיל לרבי אבא, דאנא אוליפנא מניה על מנת דלא לגלאה. אזל לגבי דרבי אבא, אשפחיה דהוה דריש ואמר, אימתי אתקרי שלימותא דלעילא (נ"א דכלא), כד יתיב קודשא בריך הוא בכורסייא. ועד דלא יתיב בכורסייא, לא אשתכח שלימותא. דכתיב, (יחזקאל א) ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה, משמע דכתיב אדם, דהוא פלא, ושלימותא דכלא. אמר רבי יהודה, בריך רחמנא דאשפחית לך בהאי. אמר ליה אי הכי הא פתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, ולא פתיב אדם. אמר ליה יאות שאלת.

תא חזי, התם לא אשתכח שלימותא דכלא, ובגין כך אקרי איש. אבל הכא, שלימותא דכלא, וכללא דכלא, בגין כך אקרי אדם. קארי עליה (תהלים קיט) טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תו אמר ליה, פתיב (תהלים לו) אדם ובהמה, ולא פתיב איש ובהמה. אמר ליה ולא. והפתיב (שמות יא) למאיש ועד בהמה. אבל מה דכתיב אדם ובהמה, כמה דכתיב, (מלכים א, ה) מן הארז אשר בלבנון עד האזוב אשר יוצא בקיר. אורחיה דקרא הוא, דנקיט עלאה מפלהו, ונמיד מפלהו. אוף הכא עלאה דכלא, אדם, ונמיד מפלא בהמה.

אמר ליה והא פתיב (בראשית ב) ואדם אין לעבוד את האדמה. אמר ליה, תא חזי, דכל מה די בעלמא לא הוי אלא בגיניה דאדם, וכלהו בגיניה מתקיימי, ולא אתחזיאו בעלמא, וכלהו אתעפבו עד דייתי ההוא דאקרי אדם. הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ וגו'. טרם: עד לא, פתרגומו. משום דדיוקנא עלאה לא אתחזי, הדא הוא דכתיב ואדם אין, פלומר, פלהו אתעפבו בגיניה דהאי דיוקנא, עד דאתחזי.

ובגין כך לא אתחזי (נ"א אתברי) האי דיוקנא, אלא בדיוקנא דאתחזי ליה, הדא הוא דכתיב, (בראשית ב) ויצר יי' אלהים את האדם, בשם מלא. כמה דאוקימנא, דאיהו שלימותא דכלא, וכללא דכלא.

תאנא, בששי נברא אדם, בשעה שנשלם הכסא. ונקרא כסא, דכתיב, (מלכים א, י) שש מעלות לכסא. ולפיכך נברא האדם בששי, שהוא ראוי לישב על הכסא. ותאנא כיון דנברא אדם אתתקן כלא, וכל מה דלעילא ותתא, וכלא אתכליל באדם.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ח ע"ב]

תניא אמר רבי יוסי, פתיב (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, כללא דכלא, וכלא כלילן בהאי דיוקנא. אמר רבי יהודה והא פתיב (יחזקאל א) ופני אריה אל הימין לארבעתם, ופני שור (דף מ"ח ע"ב) מהשמאל לארבעתן, אמר ליה כלא אפי אדם הוו, ובההוא דיוקנא דאדם, אתחזיין כל גוונין וכל דיוקנין. כמה דתנינן אנפוי אנפי נשרא, לא דהוא נשרא, אלא דאתחזי בדיוקנא דאדם, משום דכליל כל גוונין וכל דיוקנין.

אמר רבי יצחק, תא חזי, כל מאן דאיהו תחות שולטני דאדם, אתקרי איש. משום דאתתקן בגוונא דאדם, מדרגא אחרא דהוה ביה בקדמיתא. דתניא ברוך עלאה (תרומה קע"ח ע"ב, מ"ו ע"ב) בספרא דצניעותא, כד אתברי אדם, נחת בדיוקנא קדישא עלאה, ונחתו עמיה תרין רוחין, מתרין סטרין, מימינא ומשמאלא, כללא דאדם. ורוחא דימינא, אתקרי נשמטא קדישא, דכתיב, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. ורוחא דשמאלא, אתקרי נפש חיה, והוה אזיל ונחית מעילא לתתא, ולא אתיישבא בהדי אחרא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כִּד הוּה עֵייל שְׁבֵתָא, וְהוּה חֵב אָדָם, אֲתַעְבִּידוּ (נ"א אתנגידו) מֵהוּא רִוְחָא שְׁמָאלָא, בְּרִיין מִתְפַּשְׁטֵן בְּעֵלְמָא, וְלֹא אֲסַתְיִמוּ גּוּפָא דְלֵהוּן. וְאֲתַחֲבְרוּ בְּהַאי גּוּפָא דְאָדָם, בְּדַכּוּרָא וְנוֹקְבָא, וְאֲתִילִידוּ בְּעֵלְמָא. וְאֵלִין אֲקֵרוּן נְגַעֵי בְּנֵי אָדָם. (כ"ה ע"א) תְּנָא, עֲלֵאִין מַנְיִיחוּ דְלֹא אֲתַדְבְּקוּ לְתַתָּא, וְתִלְיִין בְּאוּרָא, וְשִׁמְעִין מַה דְשִׁמְעִין מְלַעֲיָלָא. וּמַנְיִיחוּ יַדְעִין אֵינּוּן אַחֲרֵינִין לְתַתָּא.

תְּנָא, מִן בּוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא, נְפַקִין תְּלַת מָאָה וְעֶשְׂרִים וְחֻמֶּשׁ נִיצוּצֵי, מִתְגַּלְפִין וּמִתְאַחֲדִין כְּחָדָא מְסֻטְרָא דְגְבוּרָה, דְאֲקֵרוּן גְבוּרוּת, (ס"א ומתלכדן) כְּחָדָא, וְאֲתַעְבִּידוּ חַד. (גופא) וְכִד עֵיילִין אֵלִין בְּגּוּפָא, אֲקָרִי אִישׁ. (ס"א ולא איש דא) דָּא דְתַנְיִנֵן אִישׁ תָּם וְיִשָּׁר אִישׁ צְדִיק, וְאִישׁ דְּהָכָא, אִישׁ מְלַחְמָה פְּתִיב, דְכֻלָּא סְלִיק דִּינָא, וְכֻלָּא כְּחָדָא. אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה אֲמַאי. לֹא הוּה בִּינְדִיה (דרבי יצחק). אָתוּ שְׁאִילוּ קָמִיה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲמַר לוֹן, תּוּ קְשִׁיא, דְהָא תַנְיִנֵן פְּתִיב (בראשית ב) לְזֹאת יִקְרָא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לִקְחָה זֹאת, וְתַנְיִנֵן מֵאֵן אִישׁ דָּא חֹסֵד, וְהָכָא אֲמַרִיתוּ דְהוּא דִּינָא.

אֵלָא הָכִי תַנָּא, כֻּלָּא הוּא בְּחַד מִתְקַלָּא סְלִקָא, וְכֻלָּא חַד. וּמִשּׁוּם דְדִינֵי תַתָּאִי מִתְאַחֲדִין (נ"א ומתלכדן) וּמִתְחַבְּרִין בְּשַׁעְרוֹי דְהָאִי. אֲקָרִי הוּא דִּינָא קְשִׁיא, וְכִד אֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא דְרִישָׁא, אֲתַבְּסָם, וְדִינֵין דְלַתְתָּא לֹא אֲזַדְמְנוּ. וּבְגִין כֶּף אֲקָרִי טְהוּר. דְלֹא אֲקָרִי טְהוּר, אֵלָא כִּד נְפִיק מְסֻטְרָא דְמְסֻאָבָא, וְכִד נְפִיק מִן מְסֻאָבָא, אֲקָרִי טְהוּר. דְכַתִּיב, (איוב יד) מִי יִתֵן טְהוּר מְטָמָא. מְטָמָא וְדָאי, וְהָכָא פְּתִיב, וְאִישׁ כִּי יִמְרֹט רֹאשׁוֹ קָרַח הוּא טְהוּר הוּא.

וְתָא חֲזִי, בְּרִישָׁא דְהָאִי אִישׁ, בּוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא. וּבְגִין כֶּף גּוּלְגֻלְתָּא דְרִישָׁא דְהָאִי, סוּמְקָא כֻּלָּא כּוּוּרְדָא, וְשַׁעְרֵי סוּמְקֵי בְּגוּ סוּמְקֵי, וְתִלְיִין מַנְיָה כְּתַרִין תַתָּאִין דְלַתְתָּא, דְמִתְעַרִין דִּינֵין בְּעֵלְמָא. וְכִד אֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא וְאֲתַגְלִישׁ, מַחֲסַד עֲלָאָה אֲתַבְּסָם כֻּלָּא, וְאֲתַקְרִי טְהוּר עַל שְׁמִיה.

אֲמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִי אֲתַקְרִי עַל שְׁמִיה, קְדוּשׁ אֲתַקְרִי, וְלֹא טְהוּר. אֲמַר לִיה לָאוּ הָכִי, דְקְדוּשׁ לֹא אֲתַקְרִי אֵלָא כִּד תְּלִי שְׁעָרָא. דְקְדוּשָׁה בְּשַׁעְרָא תְּלִי, דְכַתִּיב, (במדבר ו) קְדוּשׁ יִהְיֶה גְדֹל פֶּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ. וְהָאִי אֲקָרִי טְהוּר, מְסֻטְרָא דְתִלְיִין לְתַתָּא מַנְיָה, וּבְגִינֵי כֶּף אֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא, וְאֲתַדְכִּיא.

וְתָא חֲזִי כֻּלָּא מֵאֵן דְאִיהוּ מְסֻטְרָא דְדִינָא, וְדִינֵין מִתְאַחֲדִין בֵּיה, לֹא אֲתַדְכִּי, עַד דְאֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא, וּמִדְאֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא אֲתַדְכִּי. וְאִי תִימָא אָדָם. לָאוּ הָכִי, דְהָא הוּא שְׁלִימוּתָא דְכֻלָּא, וְרַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַחוּ בֵּיה. בְּגִין כֶּף לָאוּ הָכִי דְכֻלְהוּ קְדוּשָׁאֵן וְקַדִּישִׁין אֲתִיחֲדוּ בֵּיה. אֲבָל הָאִי, הוּא דִּינָא, וְדִינֵי אֲתַאחֲדִין בֵּיה, לֹא אֲתַבְּסָם עַד דְאֲתַעְבֵּר מַנְיָה שְׁעָרָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, דהא ליואי דאתו מהאי סטרא דדינא, לא מתדכאן עד דאתעברו מנהון שׁערא, דכתיב, (במדבר ח) וכה תעשה להם לטהרם הזה עליהם מי חטאת והעבירו תער על כל בשרם וגו'. ובגין דיתבסמון יתיר, בעי כהנא דאתא מסטרא דחסד עלאה, לארמא לון, דכתיב, (במדבר ח) והניף אהרן את הלויים תנופה לפני יי'. כמה דאיהו להאי איש דלעילא, דכד בעי לאתבסמא (דף מ"ט ע"א) יתיר, אתגלייא ביה חסד עלאה, ואתבסם. ומבסם הוא, לתתא.

והאי איש בכללא דאדם הוא. וכד בעי קודשא בריך הוא לאגחא קרבא, בהאי איש אגח בהו קרבא, דכתיב (שמות טו) יי' איש מלחמה, בהאי איש ממש. ולא אגח בהו קרבא, עד דאעבר ליה שׁערא דרישא, בגין דישתלשלון משלשוליהון, ויתברון כל אינון פתרין דמתאחדן בשׁערי. הדא הוא דכתיב, (ישעיה ז) ביום ההוא יגלח יי' וגו'. בעברי נהר במלך אשור את הראש ושׁער הרגלים וגם את הזקן תספה.

תאנא, וכה תעשה להם לטהרם. מאי וכה. כגוונא דלעילא, הזה עליהם מי חטאת, שיורי טלא דבדולחא הכא מי חטאת, דאינון שיורי טלא. לזמנא דאתי כתיב, (יחזקאל לו) וזרקתי עליכם מים טהורים. וכבסו בגדיהם, כגוונא דלעילא, דתקונוי דהאי איש אתסחן בחסד עלאה ואתדכי מכלא.

ותנינון, אמאי כתיב בתער ולא במספרים. אלא משום דיתעבר שׁערא בשׁרשוי, ויתעברון מניה דינין תתאין משולשוליהון. ולזמנא דיתכשרון עובדין לתתא, זמין קודשא בריך הוא שׁערא דא לאעברא ליה, ולמגלשיה בגין דלא יצמח וירבה, דכתיב פי ימרט ראשו.

אמר רבי יצחק, רב מפל ליואי, קרח הוא, דעבדיה קודשא בריך הוא לתתא, כגוונא דלעילא, וקרייה קרח. אימתי. בשׁעתא דגליש בגיניה להאי איש, דכתיב קרח הוא.

וכד חמא קרח רישיה בלא שׁערא, וחמא לאהרן מתקשט בקשוטי מלכין, אתולזל בעיניה וקנא לאהרן. אמר ליה קודשא בריך הוא, אנא עבדית לך כגוונא דלעילא, לא בעאת לאעלאה בעלאין, חות לתתא והוי בתתאין. דכתיב, (במדבר טז) וירדו חיים שאולה. מאי איהו שאול. גיהנם. דתמן צווחין חייבין, ולית מאן דמרחמי עליהו. וזמינון אינון לאחייא ולאעלא, כד יתער קודשא בריך הוא לעמיה, ולאחייא להו. דכתיב, (שמואל א, ב) יי' ממית ומחיה מוריד שאול ויעל. (ויקרא יג) ואם מפאת פניו ימרט ראשו. תאנא, אית פנים ואית פנים, ומאן פנים הללו. אלין אינון דאקרון פנים של זעם. וכל אלין דתליין מאינון פנים חציפין, כלהו תקיפין. כלהו דלא מרחמי, וכד אתעבר שׁערא מסטרא דאינון פנים, מתעברן כלהו ואתברו.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דַתְנִיא, (קל"א ע"ב, קמ"א) כֹּל אֵינֹן דְּתַלְיִין מִשְׁעָרָא דְרִישָׁא, אֵינֹן עֲלֵאִין עַל אַחֲרָנִין, וְלֹא חֲצִיפִין כְּוֹתִייהוּ. וְכֹל אֵינֹן דְּתַלְיִין מִסְטָרָא דְשַׁעְרָא דְאֵינֹן פְּנִים, כְּלֵהוּ חֲצִיפִין וְתַקִּיפִין, וּבְגִין כֶּךָ אֲנָפוּי מִתְלַהֲטֵן כְּאִשָּׁא, מְשֹׁם נִיצוּצָא דְבוּצִינָא דְקַרְדִּינוּתָא. וּבְהַאי כְּתִיב, (איכה ד) פְּנֵי יְיָ חֲלָקָם. (תהלים לד) פְּנֵי יְיָ בְּעוֹשֵׁי רָע.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק מְהוּ נִגְע לְבָן אֲדַמְדָּם. נִגְע מִמֶּשׁ הוּא, אִי חוּרָא אֲתַחְזִי, וְסוּמְקָא לֹא אֲתַעֲבַר. מִשְׁמַע דְּכְתִיב לְבָן אֲדַמְדָּם. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, דְּחוּרָא לֹא אֲתַחְזִי אֲלֵא בְּסוּמְקָא, כְּגוּוֹנָא חוּרָא וְסוּמְקָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, אַף עַל גַּב דְּחוּרָא אֲתַחְזִי, אִי סוּמְקָא לֹא אֲזִיל, נִגְע הוּא. דְּכְתִיב, (ישעיה א) אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים כְּשֶׁלֶג יִלְבִּינוּ. וְכַד אֲתַחְזוּר, כְּלֵא רַחֲמֵי אֲשַׁתְּכַחוּ, וְדִינִין לֹא אֲשַׁתְּכַחוּ. (ס"א דהא אתעקרו)

תַּאנִּי רַבִּי אַבָּא, כְּתִיב נִגְע הוּא, וְכְתִיב נִגְע הוּא. חַד דְּכַר וְחַד נּוֹקְבָא. אֲלֵא כַּד נּוֹקְבָא, אֲסַתְּאֲבַת בְּגִין חוּבֵי תַתְּאִי, כְּתִיב נִגְע הוּא. וְכַד דְּכַר לֹא אֲתַדְּכִי בְּגִין חוּבֵי תַתְּאִי, כְּתִיב נִגְע הוּא.

[זוהר חלק ג' - דף מ"ט ע"ב]

וְאֲשַׁתְּמוּדְעֵן מַלְיִן אֲלִין לְגַבֵּי כְּהֵנָּא, דִּינִין דְּאֲתוּ מֵהַאי, וְדִינִין דְּאֲתוּ מֵהַאי. וְאֲשַׁתְּמוּדְעֵן קַרְבְּנֵי דְּבַעֲיִין לְקַרְבָּא, דְּכְתִיב זְכַר תְּמִים. וְכְתִיב נִקְבָה תְּמִימָה יְבִיאָנָה, דְּהָא אֲשַׁתְּמוּדְעֵן מְלִי, מֵאֵן אֲתוּ דִּינִין, וּמֵאֵן אֵינֹן חוּבֵי. דְּאֲתַאחְדִּין בְּהַאי אוּ בְּהַאי. וְעַל דָּא כְּתִיב, (תהלים נא) זַבְחֵי אֱלֹהִים רוּחַ נְשֻׁבְרָה. לְאִפְקָא שְׂאָר קַרְבְּנִין דְּלֹא כְּתִיב רוּחַ נְשֻׁבְרָה, דְּאֵינֹן שְׁלֵמָא לְעֵלְמָא, וְחַדְוָה דְּעֵלְאִין וְתַתְּאִין. (ויקרא יג) וְאִם יִרְאָנָה הַכֹּהֵן. תַּאנִּי רַבִּי יוֹסִי, כְּתִיב (דף מ"ט ע"ב) (תהלים סה) שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה עֲדִידָא וְגו'. שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. רַבִּי חֲזַקְיָה אָמַר, שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, שׁוֹמֵעַ תְּפִלוֹת מִבְּעֵי לֵיהּ, מְהוּ שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה. אֲלֵא תְּפִלָּה, דָּא כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, דְּאִיהִי תְּפִלָּה, דְּכְתִיב, (תהלים קט) וְאֲנִי תְּפִלָּה (ס"א תהלים סט) וְאֲנִי תְּפִלְתִּי וְדוּד בְּגִין כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל קָאמַר לָהּ. וּמַה דְּאָמַר וְאֲנִי תְּפִלָּה, כְּלֵא חַד, וְעַל דָּא שׁוֹמֵעַ תְּפִלָּה, וְדָא תְּפִלָּה שְׁל יָד, דְּכְתִיב, (שמות יג) עַל יַדְכָּה בְּה"א.

עֲדִידָא כֹּל בְּשַׁר יְבוּאוּ. בְּשַׁעְתָּא דְּגוּפָא שְׂרִיא בְּצַעְרָא, בְּמַרְעִין בְּמַכְתְּשִׁין. כְּמַה דְּאֲתַּ אָמַר וּבְשַׁר פִּי יְהִיָּה בְּעוּרוֹ. אֵת הַנֶּגַע בְּעוּר הַבָּשָׂר. הַבָּשָׂר הַחֵי. וּבְגִין כֶּךָ לֹא כְּתִיב, כֹּל רוּחַ יְבֵאוּ, אֲלֵא כֹּל בְּשַׁר יְבֵאוּ. מְהוּ עֲדִידָא. אֲלֵא כְּמַה דְּאֲתַמַּר, וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, דָּא הוּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. הֵדָּא הוּא דְּכְתִיב, וְאִם יִרְאָנָה הַכֹּהֵן. תָּא חֲזִי, בְּאַתַּר חַד אַחֲרֵן הַכֹּהֵן, וּבְאַתְרָא אַחֲרָא הַכֹּהֵן סַתְּם, וְדָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָא כְּתִיב נִגְע צָרַעַת פִּי תִהְיֶה בְּאָדָם וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, אִי הָכִי דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אָמַר לֵיהּ אִין. בְּגִין דְּבִיהַ תְּלִיא כֹּל דְּכִיּוּתָא וְכֹל קְדוּשָׁתָא. אָמַר לֵיהּ, אִי הָכִי, אֲמַאי וְהוּבָא, וְהוּעֵלָה מִבְּעֵי לֵיהּ. אָמַר לֵיהּ, כְּמַה דְּאֲתַּ אָמַר (שמות כז)

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

והובא את בדין בטבעות, דעייל דא בגו דא. אוף הכא והובא, דיפנסון ליה לכהנא, לדכאה ליה (כד אהדר ביה) ויעלון מלה קמיה.

אמר רבי יצחק, הכי תנינן, נגע צרעת. נגע הוא דינא תקיפא שריא בעלמא. צרעת: סגירו. כמה דאת אמר, סגירו דנהורא עלאה. סגירו דטיבו עלאה, דלא נחית לעלמא. פי תהיה באדם, באדם סתם. והובא אל הכהן. דא כהן דלתתא, דהוא אתתקון למפתח ההוא סגירו, ולאדלקא בוציניא דישתכחו על ידי ברכן לעילא ולתתא. ויתעבר ויסתלק ההוא נגע, וישרי נהירו דרחמי על כלא, ובגין כך והובא אל הכהן.

אמר רבי אבא, חמינא לאינהו בני עלמא, דלא משגחן, ולא ידעין ביקרא דמאריהון, כתיב בהו בישראל, (ויקרא כ) אשר הבדלתי אתכם מן העמים להיות לי. וכתיב, (ויקרא כ) והתקדשתם והייתם קדושים פי קדוש אני יי. אי אינון מתרחקן, אן הוא קדושה דלהון, הא רעותא דלהון אתרחקת מניה. וקרא אכריז ואמר, (תהלים לב) אל תהיו כסוס כפרד אין הבין, במה אתפרשן בני נשא מסוס ופרד, בקדושה דגרמייהו, לאשתכחא שלימין ורשימין מכלא.

ועל דא זונגא דבני נשא הוא בזמנין ידיען, לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא. והא אתערו, בפלגות ליליא קודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן, לאשתעשעא עם צדיקיא, וכנסת ישראל משבחת ליה לקודשא בריך הוא, והיא שעתא דרעותא לאתדבקא בהו.

וחבריא דמשתדלי באורייתא, משתתפי בה בכנסת ישראל, לשבחא למלכא קדישא, ואתעסקן באורייתא, שאר בני נשא כדן עידן רעותא לאתקדשא בקדושה דקודשא בריך הוא, ולכוונא רעותא לאתדבקא ביה. ואינון חבריא דמשתדלי באורייתא זונגא דלהון בשעתא דזונגא אחרא אשתכת, והאי משבת לשבת לכוונא רעותא לאתדבקא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת ישראל, דהוא עידן רעותא דמתברכן כלא עלאי ותתאי.

אי בני נשא אתרחקו מניה, ועבדן כבעירי, אן הוא קדושה דלהון, לאשתכחא קדישין. אן אינון נפשאן קדישין דמשכן מעילא. ושלמה מלכא צווח ואמר, (משלי יט) גם בלא דעת נפש לא טוב. גם בלא דעת, מאן הוא דעת. דא קודשא בריך הוא. נפש לא טוב, דא הוא נפש, דאינון משכין בעובדיהו, לא טוב, דהא מסטרא אחרא אתמשכאן עלייהו נפשטא דלאו איהו טוב, בגין דלא מכווני לבייהו לקודשא בריך הוא.

מאן דאתלהיט ביצר הרע, בלא רעותא וכוונה דלבא לקודשא בריך הוא. מסטרא דיצר הרע אתמשך עליה נפשא, דלאו איהו טוב, הדא הוא דכתיב גם בלא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דעת נפש לא טוב ואין ברגלים חוטא. מאן דאיהו אין ברגלים ודחי שעתא בלא רעותא קדישא, חוטא. חוטא ודאי, בכלא.

[זוהר חלק ג' - דף נ' ע"א]

ועל דא שריין מכתשין בישין בבני נשא, ואסחידו באנפיהו בחציפותא דלהון, לאחזאה דהא קודשא בריך הוא מאיס בהו, ולא דעתיה בהון, עד דאינון זכאן (דף נ' ע"א) ומכשראן עובדיהו כמלקדמין, ומתברכן (ס"א ומתדכאן). ועל דא אשתמודען מכתשין לגבי כהנא, אינון דאתיין מסטרא דמסאבא, ואינון דאתיין מסטרא אחרא.

כגוונא דא כתיב, כי תבאו אל ארץ כנען וגו', ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחוזתכם. וכי אגר טב הוא, דישתכח באינון דזכאן למיעל בארעא. אלא הא אוקמוה לאשכחא מטמונין דאטמרן בביתיהו, ולאחנאה לון לישראל.

אבל תא חזי, זכאין אינון ישראל, דאינון מתדבקן ביה בקודשא בריך הוא, וקודשא בריך הוא רחים להו, דכתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי'. ומגו רחמיותא דיליה, אעיל להו לארעא קדישא, לאשראה שכנינתיה ביניהו, ולמהוי דיוריה עמהון, וישראל דישתכחון קדישין על כל בני עלמא.

תא חזי, כתיב (שמות לה) וכל הנשים אשר נשא לבן וגו'. בשעתא דהו עבדין עבידתא, הו אמרי, דא למקדשא. דא למשכנא. דא לפרוכתא. וכן כל אינון אומנין בגין דישרי קדושה על ידיהו, ואתקדש ההוא עבידתא. וכד סליק לאתריה, בקדושה סליק.

כגוונא דא מאן דעביד עבידתא לעבודה זרה, או לסטרא אחרא, דלא קדישא. פיון דאדכר ליה על ההוא עבידתא, הא רוח מסאבא שריא עלוי, וכד סליק עבידתא, במסאבא סליק. כנענים פלחי לעבודה זרה אינהו, ומתדבקן פלהו כחדא ברוח מסאבא בעבודה זרה, והו בניין בנין לפרצופיהו (ס"א לסנופיהו) ולגעויליהו לסטר מסאבא לעבודה זרה, וכד שראן למבני, הו אמרי מלה, וכיון דאתדכר בפומיהו, סליק עליה רוח מסאבא. כד אסתליק עבידתא, ברוח מסאבא אסתליק.

פיון דעאלו ישראל לארעא, בעא קודשא בריך הוא לדכאה לון, ולקדשא לון ארעא, ולאפנאה אתר לשכינתא דלא תשרי שכנינתא גו מסאבא. ועל דא בההוא נגע צרעת, הו סתרין בניינין דאעין ואבנין דאתעבידו במסאבו.

תא חזי, אי עובדא דא הוה לאשכחא מטמונין בלחודוי, יהדרון אבנין לבתר כמה דאינון לאתריהו, ועפרא לאתריה. אבל קרא כתיב, וחלצו את האבנים. וכתיב ועפר אחר יקח. בגין דיתעבר רוח מסאבא, ויתפני ויתקדש השתא כמלקדמין, וישתכחו ישראל בקדושה, ובדיורא קדישא, למשרי ביניהו שכנינתא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ועל דא מאן דבני בנין פד שארי למבני, בעי לאדכרא בפומיה, דהא לפולחנא דקודשא בריך הוא הוא בני. בגין דכתיב, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק וגו', וכדין סיעתא דשמיא שארי עלוי, וקודשא בריך הוא זמין עליה קדושתא, וקארי עליה שלום, הדא הוא דכתיב, (איוב ה) וידעת פני שלום אהלך וגו'. מהו (איוב ה) ופקדת נוך, הא אוקמוה, אבל ופקדת, לאפקדא מלה בפומא פד איהו בני. וכדין ולא תחטא כתיב. ואי לאו הא זמין לביתיה סטרא אחרא.

כל שכן, מאן דבני ורעותיה בגוונא אחרא, בגין דמיחד ביתא לסטרא אחרא, לאסתאבא ביה. הא ודאי שריא ביה רוח מסאבא, ולא נפיק ההוא בר נש מעלמא, עד דאתענש בההוא ביתא, ומאן דדייר ביה, יכיל לאתזקא, דהא ההוא דייר רוח מסאבא שריא ביה, ואזיק מאן דאשתכח ביה.

ואי תימא במה ידיע. כגון דאתזק בההוא ביתא, ההוא דבני לה, או אנשי ביתיה, או בנזקי דגופא, או בנזקי ממונא, הוא ותרין אחרנין אבתריה. הא ודאי יערוק בר נש לטורא, ולא ידור ביה. ידור בטיחלא דעפרא, ולא ידור ביה.

[זהר חלק ג' - דף נ' ע"ב]

ובגין כך, קודשא בריך הוא חס עליהו דישראל, דאינון לא ידעין מלה בכל אינון בתי. והוא אמר, אתון לא ידעין, אנא ידענא, וארשימנא לון בנגע. נגע דייר בביתא, הא נגע אחרא תקיפא, דיפיק ליה, ויעבר ליה מן עלמא. וכדין ונתן את הבית את אבניו ואת עציו. כיון דאזיל ליה, מאי טעמא ונתן את הבית. אלא בכל זמנא דההוא בנין להוי קיים, (דף נ' ע"ב) דיליה הוא, ויכיל לאהדרא.

האי בארעא קדישא, כל שפן בארעא אחרא, דזמינא רוח מסאבא יתיר, ויכיל בר נש לאתזקא. אמר רבי אלעזר, וכל שפן דאקרי בקלפוי דחברוי אחרנין, לאשתכחא תמן, ואפילו טורפי דקספתא לא מעברן ליה מההוא ביתא, ובגין כך האי קרא אכריז ואמר, הוי בונה ביתו בלא צדק. הוי ודאי קאמרי כל יומא בההוא ביתא.

סדר הלימוד ליום כו אדר [יום 174 בשנה]

רבי יוסי עאל חד יומא בחד ביתא, מטא בספתא (ס"א אטרח בטיפסא), עאל לגו. שמע חד קלא דאמר, אתכנשו עולו, הא חד פלוגתא דילן. סיפתו וננזיק ליה עד לא ינפוק, אמרו, לא ניכול אלא אי דיוריה הכא. נפק רבי יוסי ודחיל. אמר, ודאי מאן דאעבר על מלוי דחברייא, אתחייב בנפשיה.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה רבי חייא, והא גוים ושאר בני נשא דיירי בגויה, ואשתלימו. אמר ליה, אינון מסטריהו קא אתיין, אבל מאן דדחיל חטאה, יכיל לאתזקא. ואפילו אינון, אי יעכבו דיוריהון ביה, לא יפקון בשלם. אמר ליה, והא פתיב (איוב כא) בתייהם שלום מפחד. אמר ליה כגון דהוה מאחרא, ואתבני מצדק. וקרא הכי הוא, בתייהם שלום מפחד, כשבתייהם שלום מפחד שבט אלוה לא שריא עליהם. (ויקרא יד) ובא אשר לו הבית והגיד וגו'. והגיד, ויאמר מבעי ליה, או וידבר, מהו והגיד. אלא בכל אתר מלה דחכמתא הוא, והא אוקמוה. כנגע נראה לי בבית, כנגע, נגע מבעי ליה. נראה לי, יש לי מבעי ליה. דהא פתיב, ונתתי נגע צרעת בבית ארץ אחותכם, דיתחזי לכלא. אמאי כנגע נראה לי.

אלא בשעתא דהאי עייל, אחרא אתגליא. ומקטרגא דא בדא. ועל דא נראה לי, ההוא דאתכפי אתגליא, ודאתגליא אתכפי, ולבתר מתחזי ליה בדיקנא דההוא נגע דביתא, ואתכפיא אחרא. ועל דא והגיד לפהו, דמלה דחכמתא היא.

וכדין אתי כהנא, וירמון ביתא, וינתצון ליה אבנין ואעין וכלא. פיון דאנתצון ואתדכן כלא, מתברכאן, פדין פתיב, (דברים ח) ובתים טובים תבנה וישבת. אלין אקרון טובים, דהא קדמאי לאו אינון טובים, ולא בכללא דקדושה ודכיו נינהו.

אמר רבי יהודה, אי הכי במאי מוקמינן קרא דכתיב, (דברים ו) ובתים מלאים כל טוב אשר לא מלאת. אי רוח מסאבא שריא בגווייהו היך מלאים כל טוב. אמר רבי אלעזר, מלאים כל טוב: בממונא, בכספא, ובדהבא, ובכלא. כמה דאת אמר (בראשית מה) כי טוב כל ארץ מצרים. ואמר רבי יהודה, והא כל בתי דמצראי, מליין חרשין וטעוון הוו. אלא בגין עותרא דארעא אתמר. אוף הכא בגין עותרא וממונא הוא.

תרין עותרין נטלו ישראל, חד כד נפקו מגלותא דמצרים. וחד כד עאלו לארעא. רבי שמעון אמר, כל דא ודאי הוה לאתקדשא ארעא, ולאעברא רוח מסאבא מארעא, ומגו ישראל. וכד ביתא הוה נתיץ, הוה אשתכח בה ממונא, למבני ליה, ולמלא ביתיה, בגין דלא יצטער על ביתא, וישרון בדיורא דקדושה. (ויקרא ג) ואיש או אשה כי יהיה בעור בשרם בהרות וגו'. רבי יוסי אמר, כסילתא דמוקפי בבהרת עזה, חיזו תנינא, ובחיזו אתדן, באינון גוונין. אמר רבי יצחק ש' טעמי אית מאן דגריס בבהרת עזה. וכלהו אוליפנא מאבא, בר חיזור (חזיר) חד סאיב, סהדא חד. תרין, תרי סהדי, ודכי. מכאן ולהלאה, אפילו מאה פתרי, ותרי כמאה. ודא אוליפנא לבתר דכתיב, (דברים יט) לא יקום עד אחד באיש וגו', על פי שנים עדים וגו'.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי חזקיה הוה יתיב קמיה דרבי שמעון, אמר, כתיב נגע לבן אדמדם, כדן הוא נגע, דהא חוורא לא קאים בעיניה. פתח רבי שמעון ואמר, כתיב (ישעיה א) אם יהיו חטאיכם פשנים וגו', ופאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא בעי לדפאה לון בכלא, בגין דלא ישתכחון בדינא קמיה. ומאריהון דדינא לא ישלטון בהון, דהא פלא אזיל בתר זיניה. סומקא לסומקא, וחורא לחורא. ימינא לימינא, ושמאלא לשמאלא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"א ע"א]

בעשו כתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני, ועל דא שריא ביה זיניה. (דף נ"א ע"א) ואי תימא אדמוני כתיב בעשו. וכתיב ביה בדוד, (שמואל א, טז) ויביאהו והוא אדמוני. אלא דא מוזהמא דדהבא אתעביד, ודא בזוהרא דדהבא אתדבק, בעשו כתיב ביה, אדמוני פלו כאדרת שער, (מ"ח ע"ב) בזוהמא דהתוכא נפק. ביה כתיב בדוד, עם יפה עינים וטוב ראי.

תא חזי, מאי טעמא. גוונא חוורא אשתמודע, וגוונא סומקא אשתמודע, סומקא בקדמיתא, והא אתחזי ביה חוורא, הא דכיותא אתייליד ביה, ושאר ל' לאתדפאה. חוורא בקדמיתא, ואתחזי ביה סומקא, הא שארי לאסתאבא, וכתיב וטמאו הפה, דהא אתייליד ביה סומקא, לאסתאבא. וכהנא הוה ידע בכל אינון גוונין. ולזמנין דאתחזי ביה גוונא דכיותא, ויסגר ליה למחמי אי אתייליד ביה גוונא אחרא. ואי לא, מדפי ליה, הדא הוא דכתיב וטהרו הפה וגו'.

רבי יצחק ורבי יהודה הוו אזלי בארחא, אמר רבי יהודה, כתיב (מלכים ב, ה) וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך לעולם וגו', אי הוא חטא בנוי אמאי ילקון. אמר ליה, אלישע יתיר משאר נביאי חמא. חמא דלא נפיק מגחזי ברא דמעליא, ועל דא לייט לכלהו.

ולא עוד, אלא אמר ליה, אנא פולחנא בשמושא עלאה לגבי אליהו, וזכינא בתרין חולקין, דהא פלחנא ליה בקשוט, ואנת רשע פגימת לי, אומית לשקרא, וחמידת, הא עברת על אורייתא פלא, ומאן דאעבר על דא, מית הוא לעלמא דאתי. אבל בגין דפלחת לי, שמושא דילך לא להוי למגנא, תהוי מיתה דילך בעלמא דין, ובעלמא דאתי לא. ובגין כך, וצרעת נעמן תדבק בך ובזרעך. (גוונא

דחיוורא אשתמודע, וגוונא דסומקא אשתמודע)

אמר רבי יוסי, בגד הצמר או הפשתים אמאי. אמר רבי יצחק, בכלא שריא, ובכלא שלטא. ואית פגוונא דא דכתיב, (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. ובגיני כך, שולטניה דההוא נגע דנפיק מאתר עלאה, דא שלטא בכלא, בתרי גוונין, בצמר ובפשתים. ובגין כך, זאת תורת נגע הצרעת בגד הצמר או הפשתים.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יצחק הוה אויל לקטפורי דאבוי. חמא חד בר נש, דסאטי בקוטרא דמטולא אכתפוי. אמר ליה, שורטא דקישטא בכתפך אמאי, לא אמר ליה מדי. אזל אבתריה, חמא דעייל במערתא חדא, עאל אבתריה, חמא קטורא דתננא דהוה סליק מתחות ארעא, ועאל ההוא בר נש בנוקבא חד, ואתפסיא מניה. דחיל רבי יצחק, ונפק לפום מערתא.

עד דהוה יתיב, אעברו רבי יהודה ורבי חזקיה, חמא לון, וקריב גביהון, סח לון עובדא. אמר רבי יהודה, בריך רחמנא דשזבך. האי מערתא דסגיר, דסרוניא היא, וכל יתבי ההיא קרתא, חרשין אינון, ואתיין למדברא לחוויין אוכמין, דאינון בני עשר שנין, או יתיר, למעבד חרשין, ולא מנטרא מנייהו, ואתעבידו סגירין וכל זייני חרשין דלהון בהאי מערתא אינון.

אזלו, עד דהו אויל, אערערו בחד בר נש דהוה אתי, ובריה דהוה מרע, קטיר על חמרא. אמרו ליה מאן את. אמר להו יודאי, ודא הוא ברי דאיהו קטיר על חמרא. אמרו ליה, אמאי הוא קטיר. אמר לון דיורי הוא בחד כפר, דאיהו מבני רומאי, והאי ברי הוה אוילף אורייתא בכל יומא, והוה אהדר לביתא, ולעי לון לאינון מלין. וג' שנין הוה דיורי בהווא ביתא, ולא חמינא מדי. והשתא יומא חד עאל ברי לביתא לאהדרא מלין, אעבר חד רוחא קמיה, ונזיק ליה, אעקם פומיה ועינוי, וידוי אתעקמו, ולא יכיל למללא. ואתינא לגבי מערתא דסגירו דסרוניא דלמא ילפון לי מלה דאסוותא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"א ע"ב]

אמר ליה רבי יהודה, ובהווא (דף נ"א ע"ב) ביתא ידעת מן קדמת דנא, דאתנוק ביה בר נש אחרא. אמר ליה ידענא, דהא מפמה יומין אתנוק ביה חד בר נש, והו אמרי דמרעא הוה, ומנייהו אמרי דרוחא דביתא, ולבתר עאלו ביה כמה בני נשא, ולא אתנויקו. אמרו, היינו דאמרי חברייא, ווי לאינון דעברין על מלייהו.

פתח רבי יהודה ואמר, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק, דהא בכל אתר דאשתכח ביה צדק, כל רוחין וכל מזיקי עלמא ערקי מניה, ולא משתכחי קמיה. ועם כל דא, מאן דאקדים ונטיל אתר, אחיד ביה. אמר ליה רבי חזקיה, אי הכי שקיל שמא קדישא פרוח מסאבא.

אמר ליה, לאו הכי, אלא שמא קדישא לא שריא באתר מסאבא, ובגין כך, אי שמא קדישא נטיל אתר מקדמת דנא, כל רוחין וכל מזיקין דעלמא לא יכלין לאתחזאה ביה, כל שכן לקרבא בהדיה. אי רוח מסאבא קדים, נטיל אתר. שמא קדישא לא שריא ביה, דהא לאו אתריה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכד הוה נחית נגע צרעת, הוה מדכי אתרא, ואפיק לרוח מסאבא מאתריה, ולבתר מנתצי ביתא, אבנין ואעין וכלא, ובני לה כמלקדמין, בסטר קדישא בצדק, דדכיר ליה לשמא קדישא, ולשרי עליה קדושה, ועם כל דא בעפרא אחרא, וירחיק ביתא מאתריה, מיסודא קדמאה תרי טפחים.

השתא דלא אתחזי, ולא נחית מאן דמקטרג ביה בההוא רוח מסאבא, לאפקא ליה מאתריה, מאי תקנתיה. אי יכיל לנפקא מהאי ביתא שפיר. ואי לאו יבנה ליה כמלקדמין, באבנין אחרנין, ואעין וכלא, ויפיק וירחיק ליה מאתר קדמאה, ויבני ליה על שמא קדישא.

ועם כל דא, לא נפיק ההוא רוחא מן אתר קדמאה, בגין דקדושה לא שריא על אתר מסאבא. אמר רבי יצחק למה ליה לאטרחא כולי האי, בזמנא דא פתיב, (קהלת א) מעוות לא יוכל לתקון וגו'. מיומא דאתחרב בי מקדשא, לא אשתכח אסוותא בעלמא, בגיני כך בעי בר נש לאזדהרא, כי היכי דלהוי נטיר.

אמרי נזיל בהדי האי בר נש ונחמי. אמר רבי יצחק, אסיר לן. אי הוה אזיל לגבי גברא רבא דחיל חטאה, כגון נעמן לגבי אלישע, נזיל אבתריה. השתא דאיהו אזיל לגבי רחיקי עלמא, רחיקי אורייתא, געלי מכלא, אסיר לן לאתחזאה קמיייהו. בריך רחמנא די שזיב לן מנייהו. והאי בר נש אסיר ליה. אמר רבי יהודה, והא תנינן בכל מתרפאין, חוץ מעצי אשרה וכו'. אמר ליה, ודא עבודה זרה איהו, ולא עוד, אלא דהא פתיב (דברים יח) לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש וגו'. אזלו לארחייהו.

אזל ההוא בר נש להחיא מערתא, הוא ובריה, שרי ליה במערתא. עד דנפק אבוי לקטרא לחמריה, נפק קיטורא דאשא, ומחא ליה ברישא, וקטליה. אדהכי עאל אבוי, ואשכחיה מית. נטל ליה ולחמריה, ואזל ליה. ואשכח להו לבתר יומא חד, לרבי יצחק, ולרבי יהודה, ורבי חזקיה, דהוו אזלי. בכה קמיייהו, וסח לון עובדא. אמר רבי יצחק, ולא זמנין סגי אין אמינא לה, דאסיר למיהך תמן. בריך רחמנא, (דניאל ד) די כל מעבדוהי קשוט, וארחתיה דין. זכאין אינון צדיקייא, דאזלין בארח קשוט, בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ועלייהו פתיב, (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו'.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ב ע"א]

אמר רבי אלעזר, בכל עובדוי דבר נש, לבעי ליה דלהוון פלהו לשמא קדישא. מאי לשמא קדישא. לאדכרא בפומיה שמא קדישא על כל מה דאיהו עביד, דכלא הוא לפולחניה, ולא ישרי עלוי סטרא אחרא. בגין דאיהו זמין תדירא לגבי בני נשא, ויכיל לאשראה על ההוא עבידתא. ועל דא, השתי או הערב הוה אסתאב, ושריא (דף נ"ב ע"א) עליה רוח מסאבא. ומה בהאי כך, מאן דפקיד מלוי לסטרא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אַחַרְא דְּלֹא אֶצְטְרִיק, עַל אַחַת פֶּמָּה וְכַמָּה. וּבְגִין כֶּךָ פְּתִיב (דברים כג) וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע.

רַבִּי אֶלְעָזָר הוּוּ אָזִיל לְמַחְמֵי לְאַבּוּי (ס"א לחמוי) וְהוּוּ עֵמִיה רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא נִימָא מְלִין דְּאוּרֵייתָא וְנִזִּיל. פִּתַּח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (בראשית יב) אָמְרִי נָא אַחֹתִי אַתְּ, הָאִי קָרָא קְשִׁיא. וְכִי אַבְרָהָם דָּאִיהוּ דְּחִיל חֲטָאָה, רַחֲמֵי דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ, הוּוּ אָמַר הָכִי עַל אַתְתִּיה, בְּגִין דִּיּוֹטְבִין לִיה. אֶלָּא אַבְרָהָם, אָף עַל גַּב דְּהוּוּ דְּחִיל חֲטָאָה, לֹא סְמִיךְ עַל זְכוּתָא דִּילֵיה, וְלֹא בְּעָא מִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַפְקָא זְכוּתִיה, אֶלָּא עַל זְכוּתָא דְּאַתְתִּיה, דִּירוּחַ בְּגִינָה מְמוּנָא דְּשָׂאָר עֵמִין, דְּהָא מְמוּנָא בְּאַתְתִּיה זְכִי לִיה בַּר נֶשׁ, הֵדָּא הוּוּ דְּכְתִיב, (משלי יט) בֵּית וְהוֹן נְחֻלַּת אַבוֹת וַיִּמְיֵי אִשָּׁה מְשַׁפְּלַת. מֵאֵן דְּזְכִי בְּאִשָּׁה מְשַׁפְּלַת, זֹכֶה בְּכָלֵא. וְכְתִיב, (משלי לא) בְּטַח בַּה לֵב בְּעֵלָה וְשָׁלַל לֹא יִחְסֹר.

וְאַבְרָהָם הוּוּ אָזִיל בְּגִינָה, לְמִיכַל שְׁלָלָא מְשָׂאָר עֵמִין, וְסְמִיךְ עַל זְכוּתָא דִּילָהּ, דְּלֹא יִכְלוֹן לְאַעֲנִשָׁא לִיה, וְלַחֲיִיכָא בַּה. וּבְגִינֵי כֶּךָ לֹא יְהִיב מְדִי לְמִימַר אַחֹתִי הִיא. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְּחֵמָא חַד מְלֵאכָא אָזִיל קָמָה, וְאָמַר לִיה לְאַבְרָהָם, לֹא תִּדְחַל מִנָּה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ שְׂדֵר לִי, לְאַפְקָא לֵה מְמוּנָא דְּשָׂאָר עֵמִין, וְלִנְטָרָא לֵה מְכָלֵא. וְכַדִּין לֹא דְּחִיל אַבְרָהָם מְאַתְתִּיה, אֶלָּא מְנִיה, דְּלֹא חֵמָא עֵמִיה מְלֵאכָא, אֶלָּא עֵמָה. אָמַר הָא הִיא מִתְנַטְרָא, וְאַנָּא לֹא נְטִירְנָא. וּבְגִינֵי כֶּךָ אָמַר, אָמְרִי נָא אַחֹתִי אַתְּ וְגו'.

יֵיטֵב לִי, יֵיטִיבוּ לִי מְבַעֵי לִיה, דְּכְתִיב וְהָיָה כִּי יִרְאוּ אוֹתְךָ הַמְצִרִים וְאָמְרוּ אִשְׁתּוּ זֹאת, וְעַל דָּא יֵיטִיבוּ לִי מְבַעֵי לִיה. אֶלָּא יֵיטֵב לִי, דָּא דְּאָזִיל קָמָךְ. יֵיטֵב לִי בְּהָאִי עֲלָמָא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ בְּמְמוּנָא. וְחִיתָה נְפִשִׁי בְּהוּוּ עֲלָמָא בְּגִלְלָךְ, דְּלֹא תִסְטִי מִן אוּרְחָא דְּקִשׁוּט, דָּאִי אֲזַכִּי בְּגִינְךָ בְּמְמוּנָא בְּהָאִי עֲלָמָא, וְתִסְטִי אַנְתָּ בְּאוּרְחָא, הָא מִיתָא זְמִינָא בְּהוּוּ עֲלָמָא, אֶלָּא תִסְתַּמַּר, דְּתַחִי נְפִשִׁי בְּהוּוּ עֲלָמָא בְּגִלְלָךְ.

וּבְגִין דְּהוּוּ מְלֵאכָא אָזִיל קָמָה לְנְטָרָא לֵה, מַה פְּתִיב. וַיִּנְגַע יֵי אֶת פְּרַעָה וְגו', עַל דְּבַר שְׂרֵי וְדָאִי, דְּהוּוּ אִמְרַת לְמְלֵאכָא מְחִי, וְהוּוּ מְחִי. וְעַל דָּא לֹא דְּחִיל אַבְרָהָם מִנָּה כְּלוּם, דְּהָא הִיא מִתְנַטְרָא. וּמַה דְּדְחִיל, מְגַרְמִיה דְּחִיל, דְּלֹא חֵמָא עֵמִיה נְטוּרָא הָכִי.

תָּא חֲזִי, עֶשֶׂר זְמַנִּין פְּקִידַת שְׂרָה לְמְלֵאכָא, לְמַחָאָה לְפְרַעָה. וּבְעֶשֶׂר מְכַתְשִׁין אֶלְקִי. סִימְנָא עֲבַדַּת שְׂרָה לְבִנְהָא בְּתִרְחָה בְּמְצִרִים.

רַבִּי אַבָּא פִּתַּח, (מיכה ז) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנּוּ נִפְלְאוֹת. זְמַן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַחֲזָאָה פּוּרְקָנָא לְבְנוֹי, כְּאִינּוּן יוֹמִין דְּשִׁלַּח קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּוּ לְאַפְקָא לְיִשְׂרָאֵל, וְאַחֲזִי אִינּוּן מְכַתְשִׁין בְּמְצִרָאִי, וְאַלְקִי לוֹן בְּגִינִיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, מַה

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בין פורקנא דא, לפורקנא דמצרים. פורקנא דמצרים הוה בחד מלפא, ובמלכו חדא. הכא, בכל מלכין דעלמא, וכדין יתייקר קודשא בריך הוא בכל עלמא, וינדעון כלא שולטנו דקודשא בריך הוא, וכלהו ילקון במכתשין עלאין, על חד תרין, בגין דיסרבון פלהו בישראל.

וכדין יתגלי שולטניה דקודשא בריך הוא, דכתיב, (זכריה יד) וְהָיָה יְיָ לְמֶלֶךְ עַל כָּל הָאָרֶץ. וכדין פלהו יתנדבון בהו בישראל לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (ישעיה סו) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. כדין קיימין אבהן בחדוה, למחמי פורקנא דבנייהו כמלקדמין. הדיא הוא דכתיב, כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות. אמן פן יהי רצון. ברוך יי לעולם אמן ואמן: ימלוך יי אמן ואמן:

זוהר פרשת מצורע

[זוהר חלק ג' - דף נ"ב ע"ב]

(דף נ"ב ע"ב) (ויקרא יד) וַיְדַבֵּר יְיָ אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו וגו'. רבי אבא פתח, (ספרי שמות כ"ו ע"א) (איוב יט) גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון. שדון, שדין כתיב. כמה אית לון לבני נשא לאסתמרא ארחייהו ולדחלא מקמי קודשא בריך הוא, דלא יסטי מארחא דכשרא, ולא יעבור על פתגמי אורייתא, ולא יתנשי מנה.

דכל מאן דלא לעי באורייתא, ולא ישתדל בה, נזיפא הוא מקודשא בריך הוא, רחיקא הוא מניה, לא שריא שכינתא עמיה. ואינון נטורין, דאזלין עמיה, אסתלקו מניה, ולא עוד אלא דמכרזי קמיה ואמרי, אסתלקו סוחרניה דפלגיא, דלא חש על יקרא דמאריה. ווי ליה, דהא שבקוהו עלאין ותתאין. לית ליה חולקא בארחא דחיי.

וכד איהו אשתדל בפולחנא דמאריה, ולעי באורייתא, כמה נטורין זמינין לקבליה לנטרא ליה, ושכינתא שריא עליה, וכלא מכרזי קמיה ואמרי, הבו יקרא לדיוקנא דמלפא, הבו יקרא לבריה דמלפא, אתנטיר הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי, זכאה חולקיה.

תא חזי, בלישנא בישא דאמר נחש לאתתא, גרים לאתתא, ולאדם, למגור עלייהו מיתה, ועל כל עלמא בלישנא בישא כתיב, (תהלים נז) ולשונם חרב חדה. בגין כך, גורו לכם מפני חרב, מפני לישנא בישא. פי חמה עונות חרב. מאי פי חמה עונות חרב. דא חרב ליי, דתנו, חרב אית ליה לקודשא בריך הוא, דביה דאין לחייביא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיה לד) חרב ליי מלאה דם. (דברים לב) וחרבי תאכל בשר. ובגין כך גורו לכם מפני חרב פי חמה עונות חרב למען תדעון שדון, שדין

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כתיב. בגין דתדעון דהכי אתדן, מאן דאית ליה חרב בלישגיה, אזדמן ליה חרב (ס"א אחדן בהוא חרב) דשצי כלא, הדא הוא דכתיב זאת תהיה תורת המצורע.

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) וכצפרים האחוזות בפח פהם יוקשים בני האדם. האי קרא הא אתמר. אבל תא חזי, בני נשא לא ידעין, ולא שמעין, ולא מסתכלי ברעותא דמאריהון, וכרוזא כל יומא קארי קמייהו, ולית מאן דציית ליה, ולית מאן דיתער רוחיה לפולחנא דמאריה.

בשעתא דרמש ליליא, ותרעין סתימין, אתער נוקבא דתהומא רבא, וכמה חבילי טריקין משתכחי בעלמא. כדין אפיל קודשא בריך הוא שינתא על כל בני עלמא, ואפילו על כל די בהון אתערותא דחיי, ואינון שאטן בעלמא, ומודעין להו לבני נשא, מלין, מנהון כדיבן, ומנהון קשוט, ובני נשא אתקטרו בשינתא.

כד אתער רוחא דצפון, ואתפליג ליליא, שלהובא נפקא ובטש תחות גדפוי דתרנגולא, וקרי, וקודשא בריך הוא עאל בגנתא דעדן לאשתעשעא עם צדיקיא. וכדין פרוזא נפיק וקרי, וכל בני עלמא מתערי בערסייהו, אינון די בהון אתערותא דחיי, קיימין לפולחנא דמאריהון, ועסקי באורייתא ובשבחא דקודשא בריך הוא עד דאתי צפרא.

כד אתי צפרא, (ס"א כרוזא קרי בקול) כל חיילין ומשריין דלעילא משבחן ליה לקודשא בריך הוא. הדא הוא דכתיב, (איוב לח) ברוך יחד ככבי בקר וגו'. כדין פמה תרעין אתפתחו לכל סטרין. ותרעא דאברהם, אתפתח בה בכנסת ישראל, לזמנא לכל בני עלמא, הדא הוא דכתיב, (בראשית כא) וישע אשל בבאר שבע.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ג ע"א]

ומאן דלא יתער רוחיה בפולחנא דמריה, בהיך (דף נ"ג ע"א) אנפין יקום קמי מלכא, כד יתערון עליה בדינא, ויתפשוין ליה בקולרא, ולא ישתכח עליה זכותא לאשתזבא, כדין כתיב, (קהלת ט) וכצפרים האחוזות בפח פהם יוקשים בני אדם. ועד לא ינפוק בר נש מהאי עלמא, בכמה דינין אתדן נפשא עם גופא, עד לא יתפרשוין דא מן דא, ולית מאן דישגח. (אפילו) בההוא זמנא דמטא שעתא לאתפרשא, לא נפקא נפשא מן גופא, עד דאתגלי עליה שכינתא, ונפשא, מגו חדותא וחביבותא דשכינתא, נפקא מגופא לקבלהא. אי זכאה הוא, מתקשר בה ואתדבק בה. ואי לאו, שכינתא אזלא, והיא אשתארת, ואזלת ומתאבלא על פרישותא דגופא. מתלא אמרי. שונרא מאשא לא מתפרשא, חדדי לסכינא, אזלא אבתריה.

לבתר אתדנו תרווייהו על ידי דדומה. גופא אתדן בקברא עד דתב לעפרא, ונפשא באשא דגיהנם בכמה דינין, עד ההוא זמנא דאתגזר עליה לקבלא עונשא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּתֵר דְקַבִּילַת עוֹנֵשָׁא, וּמְטֵי זְמַנָּא לְאַתְדַּכְּאָה, כְּדִין אֲסַתְּלָקָא מְגִיחָנָם, וְאַתְלַבְּנַת מְחוּבָּהָא כְּפִרְזֵלָא דְאַתְלַבֵּן בְּנוּרָא, וְסִלְקִין עִמָּה, עַד דְעֵאלַת לְגַנְתָּא דְעֵדֵן דְלִתְתָּא, וְאַסְתַּחֲי תַמָּן בְּאַיְנוֹן מִיָּא, וְאַסְתַּחֲי בְּבוֹסְמִין דְתַמָּן. כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (שיר השירים) מְקַטְרַת מֵר וּלְבַנָּה. וְקִיִּמָּא תַמָּן עַד זְמַנָּא דְאַתְגְּזֹר עָלֶיהָ לְאַתְרַחֲקָא מֵאַתְר דִּיתְבִּין בִּיה צְדִיקָיָא.

וְכַד מְטָא זְמַנָּא לְסִלְקָא, כְּדִין סִלְקִין עִמָּה, דְרַגָּא בְּתֵר דְרַגָּא, עַד דְאַתְקְרִיבַת כְּקוּרְבָּנָא עַל מִדְבַּחָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצוּרֶע בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, כִּהְנָא עֲלָאָה דְלַעֲיִלָּא, הָאִי נִפְשָׁא דְלָא אֲסַתְּאֲבַת כָּל כֹּהֵן, בְּהָאִי עֲלָמָא, הָאִי אֵית לָהּ תְּקִנְתָּא, כְּגוּוֹנָא דָּא. וְאִי לָאוּ, (קהלת א) מְעוּוֹת לֹא יְכוּל לְתַקּוֹן וְגו'. (ויקרא י"ד) זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצוּרֶע. רַבִּי יִצְחָק פִּתְחָה, (קהלת א) וְזֶרַח הַשְּׁמֶשׁ וּבָא הַשְּׁמֶשׁ וְגו'. הָאִי קְרָא אֲתַמַּר, וְאוּקִימָנָא לִיה בְּנִשְׁמַתָּא דְבֵר נֶשׁ, בְּשַׁעְתָּא דְהִיא קִיִּמָּא עִמָּיה דְבֵר נֶשׁ בְּהָאִי עֲלָמָא, כְּדִין, וְזֶרַח הַשְּׁמֶשׁ. וּבָא הַשְּׁמֶשׁ, בְּזְמַנָּא דְנִפְיָק בֵּר נֶשׁ מֵהָאִי עֲלָמָא, וְאַשְׁתַּכַּח בְּתִשְׁבּוּבָה, כְּדִין אֶל מְקוּמוֹ שׁוֹאֵף זֶרַח הוּא שָׁם, אִי זְכָאָה אִיהוּ, כְּמָה דְאַתְ אָמַר, (ויקרא כב) וּבָא הַשְּׁמֶשׁ וְטָהַר, וְאַחַר יֹאכֵל מִן הַקֹּדְשִׁים.

תָּא חֲזִי, כָּל חוּבֵי עֲלָמָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְכַפֵּר עָלֵיהוּ, בְּתִשְׁבּוּבָה, בֵּר מֵהֵהוּא לִישְׁנָא בִישָׁא, דְאַפִּיק שׁוּם בִּישׁ עַל חֲבֵרִיה. וְהָא אוּקְמוּהָ, דְכְּתִיב, זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצוּרֶע, זֹאת הִיא תּוֹרַתוֹ שֶׁל מוֹצִיא שֵׁם רַע. רַבִּי חֵיִיא אָמַר, כָּל מָאן דְאַפִּיק לִישְׁנָא בִישָׁא, אֲסַתְּאֲבֵן לִיה כָּל שְׁיִפּוּי, וְיִתְחַזִּי לְסַגְרָא, בְּגִין דְהֵהוּא מְלָה בִישָׁא סִלְקָא וְאַתְעַר רוּחָא מְסַאֲבָא עֲלוּי וְאַסְתְּאֲבָ, אֲתִי לְאַסְתְּאֲבָא מְסַאֲבִין לִיה, בְּמְלָה דְלִתְתָּא אֲתַעַר מְלָה אַחֲרָא.

פִּתְחָה וְאָמַר, (ישעיה א) אֵיכָה הִיִּתְהָ לְזוֹנָה קְרִיָּה נְאֻמָּנָה וְגו'. מָאן דְהוּת מְהִימָנָא לְבַעֲלָהּ, אֲהַדְרַת לְזוֹנָה. מְלֻאֲתֵי מִשְׁפָּט, מִשְׁפָּט, וְדָאִי דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, צְדָקָה, דָּא כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין דְאַתְעַרַת מְלָה אַחֲרָא, אֲסַתְּלַק מְנָה קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְשָׂרְיָא בְּהָ רוּחָא דְקַטּוּלִי. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב וְעַתָּה מְרַצְחִים. וּמָה יְרוּשָׁלַם קְרַתָּא קְדִישָׁא כֶּךָ, שְׂאָר בְּנֵי נֶשָׂא עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, זֹאת תִּהְיֶה תּוֹרַת הַמְצוּרֶע.

רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, זֹאת תִּהְיֶה וְדָאִי לְקַבְּלִיהָ לְאַתְפְּרַעָא מְנִיָּה, דְהֵהוּא מוֹצִיא שֵׁם רַע, בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן, מֵאִי קָא מִשְׁמַע לָן. מִשְׁמַע, מָאן דְאֵית לִיה לִישְׁנָא בִישָׁא צְלוּתִיָּה לָא עֵאלַת קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְהָא אֲתַעַר עָלֶיהָ רוּחָא מְסַאֲבָא. כִּיּוֹן דְאַתְדַּר בְּתִשְׁבּוּבָה וְקַבִּיל עָלֶיהָ תִשְׁבּוּבָה, מָה כְּתִיב, בְּיוֹם טְהָרְתוֹ וְהוּבָא אֶל הַכֹּהֵן וְגו' וְרָאָה הַכֹּהֵן וְגו'. (ויקרא יד) וְצוּהָ הַכֹּהֵן וּלְקַח לְמִטְהַר שְׁתֵּי צִפְרִים חִיּוֹת. רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יוֹסִי הוּוּ שְׂכִיחֵי קָמִיָּה דְרַבִּי שְׁמַעוֹן. יוֹמָא חַד אָמַר לִיה, עֵץ אֲרוֹז הָא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יִדְעַ, כְּמָה דַּאת אָמַר, (מלכים א ה) מִן הָאָרֶז אֲשֶׁר בְּלִבְנוֹן, דְּהָא הָהוּא עֵץ אֲרֵז, לֹא אֲשַׁתְּרֵשׁן נְטִיעוּי אֱלָא בְּלִבְנוֹן, וְהָא אֲתַמַּר. אֲזוּב לְמָה, וּמַאי הוּא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ג ע"ב]

פִּתַּח וְאָמַר, וְלִקַּח לְמַטְהַר שְׁתֵּי צִפְרִים חֵיוֹת טְהוּרוֹת וְעֵץ אֲרֵז וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת (דף נ"ג ע"ב) וְאֲזוּב. תָּא חֲזִי, בַּר נֶשׁ דְּמִשְׁתַּדֵּל בְּפּוֹלְחָנָא דְּמֵאֲרִיָּה, וְאֲשַׁתְּדַל בְּאוּרִיָּתָא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׁאֲרֵי עֲלוּי וּשְׁכִינְתָּא אֲשַׁתְּתַּפָּא בְּהַדְיָה. פִּיּוֹן דְּבַר נֶשׁ אֲתֵי לְאִסְתַּאבָּא, שְׁכִינְתָּא אִסְתַּלְקַת מִנְיָה, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתַרְחִיק מִנְיָה, וְכֹל סְטְרָא דְקִדּוּשָׁה דְּמֵאֲרִיָּה מֵרְחִקִין מִנְיָה, וְשְׁאֲרֵי עֲלִיָּה רוּחַ מִסְּאֵבָא וְכֹל סְטְרָא דְּמִסְּאֵבָא, אֲתֵי לְאִתְדַכָּא מְסִיעֵין לֵיהּ. בְּתַר דְּאִתְדַכֵּי וְאִהְדַּר בְּתִשׁוּבָה, הָהוּא דְּאִסְתַּלַּק מִנְיָה אִהְדַּר, וְשְׁאֲרֵי עֲלוּי.

תָּא חֲזִי, פְּתִיב וְלִקַּח לְמַטְהַר שְׁתֵּי צִפְרִים חֵיוֹת טְהוּרוֹת. פִּיּוֹן דְּאָמַר, שְׁתֵּי צִפְרִים, לֹא יִדְעָנָא דְּאִינּוֹן חֵיוֹת, אֱלָא, הָא אוּקְמוּהָ, אֲבַל חֵיוֹת, חֵיוֹת מִמֶּשׁ. כְּמָה דַּאת אָמַר (יחזקאל א) וְאֲרָא חֵיוֹת, לְקַבֵּל אֶתְרֵי דִּינְקֵי מִנְיָהוּ נְבִיאֵי מְהִימְנֵי, וְעֵץ אֲרֵז הָא אֲתַמַּר, וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת, סְטֵר סוּמְקָא דְּגִבּוּרָה דְּאֲשַׁתְּתַּף בְּהַדְיָה בְּקִדְמִיתָא. וְאֲזוּב, דָּא ו' זְעִירָא, דִּינִיק לֵיהּ לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וּבְגִין כַּךְ, עֵץ אֲרֵז וְאֲזוּב, אֲזֻלְן כַּחְדָּא, וְעַל דָּא ו' כַּחְדָּא אֲשַׁתְּכַחוּ, חַד עֲלָאָה, וְחַד זְעִירָא, וְקִרְיִין לוֹן, ו' עֲלָאָה, ו' תַּתָּאָה. וְכִלְהוּ אִהְדַּרוּ לְשִׁרְיָא עֲלוּי בְּגִין דְּהָא אֲתַדְכֵי, לְקַבֵּל אֱלִין, לְתַתָּא (מְנִיָּהוּ), עֵץ אֲרֵז וְאֲזוּב וּשְׁנֵי תוֹלְעֵת אֲשַׁתְּכַחוּ (בשמא) בְּדַכְיוּתָא דָּא, וְתַלְיִין מֵאֱלִין עֲלָאִין.

רַבִּי יְהוּדָה וְרַבִּי יִצְחָק הוּוּ אֲזֵלִי בְּאַרְחָא. יִתְבוּ בְּהָהוּא בֵּי חֲקֵלָא וְצִלוּ. בְּתַר דְּסִימּוּ צִלוּתָא קָמוּ וְאֲזֻלוּ. פִּתַּח רַבִּי יְהוּדָה בְּמַלְי דְּאוּרִיָּתָא. וְאָמַר, (משלי ג) עֵץ חַיִּים הִיא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתוֹמְכֵיהָ מְאוּשֶׁר. עֵץ חַיִּים, דָּא אוּרִיָּתָא, דְּאִיְהִי אֵילָנָא עֲלָאָה רַבָּא וְתַקִּיפָה. תוֹרָה, אֲמַאי אֲקָרִי תוֹרָה. בְּגִין דְּאוּרִי וְגַלְי בְּמָה דְּהוּוּ סְתִים דְּלֹא אֲתִידַע. חַיִּים, דְּכֹל חַיִּים דְּלַעֲיֵלָא בָּהּ אֲתַפְּלִילוּ, וּמָנָה נְפַקִין. לְמַחְזִיקִים בָּהּ, לְאִינּוֹן דְּאֲחַדִּין בָּהּ, דְּמֵאֵן דְּאֲחִיד בְּאוּרִיָּתָא אֲחִיד בְּכֵלָא, אֲחִיד לַעֲיֵלָא וְתַתָּא. וְתוֹמְכֵיהָ מְאוּשֶׁר, מֵאֵן תוֹמְכֵיהָ. אֱלִין אִינּוֹן דְּמִטִּילִין מְלָאִי, לְכִיסֵן שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ.

וְתוֹמְכֵיהָ, זָכִי לְנְבִיאֵי מְהִימְנֵי דִּיפְקוֹן מִנְיָה. מְאוּשֶׁר, אֵל תַּקְרִי מְאוּשֶׁר, אֱלָא מְרֵאשׁוּ, אִינּוֹן תַּמְכִּין לְאוּרִיָּתָא, מְרֵאשׁוּ וְעַד סוּפּוּ. מְרֵאשׁוּ, דָּא רִישָׁא דְּכֵלָא דְּאֲקָרִי רֵאשׁ, דְּכַתִּיב, (משלי ח) מְעוֹלָם נִסְכְּתֵי מְרֵאשׁ. וְרֵאשׁ דָּא חֲכָמָה, דְּאִיְהִי רִישָׁא לְכֹל גּוּפָא, וְגוּפָא אֲתַפְּשֵׁט בֵּיהּ עַד סִיּוּמָא דְּשִׁית סְטְרִין, וְתוֹמְכֵיהָ, כְּמָה דַּאת אָמַר, (שיר השירים ה) שׁוֹקִיו עֲמוּדֵי שֵׁשׁ. דְּאִינּוֹן דְּמִטִּילִין מְלָאִי לְכִיסֵן שֶׁל תַּלְמִידֵי חֲכָמִים אִינּוֹן תַּמְכִּין לְאוּרִיָּתָא מְרֵאשׁוּ עַד סִיּוּמָא דְּגוּפָא, וְכֹל מְהִימְנוּתָא, בֵּיהּ תַּלְיָא, וְאֲתַמַּךְ. וְזָכִי לְבָנִין דִּיתְחַזוֹן לְנְבִיאֵי מְהִימְנֵי.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי יצחק פתח, (ויקרא א) ויקרא אל משה וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר. ויקרא אלף זעירא, אמאי. אלא בגין לאחזאה מאן הוא ההוא דקרא, ההוא דשרי במקדשא, וכדין זמין למשה, כמאן דזמין אושפיזא. הכא א' זעירא, התם א' רבתא, אדם שת אנוש. (ס"א אדם) דא שלימו דכלא.

תא חזי, מה בין משה לאהרן, הי מנייהו עלאה. אלא משה עלאה, משה שושבינא דמלכא, אהרן שושבינא דמטרוניתא. מתל למלכא דהוה ליה מטרוניתא עלאה. מה עבד. יתב לה שושבינא לתקנא לה ולאסתכלא במלי דביתא. ועל דא, כד עייל שושבינא דא למלכא, לא עייל אלא עם מטרוניתא, הדא הוא דכתיב, בזאת יבא אהרן וגו'.

משה שושבינא למלכא, בגין כף אודמן פאושפיזא, ולבתר, וידבר יי' אליו. אהרן הוא שושבינא למטרוניתא, וכל מלוי הו, לפייסא למלכא במטרוניתא, ויתפייס מלכא בהדה. ועל דא בגין דאיהו, שושבינא לה שוי מדוריה בהדה, לתקנא ביתא ולעיינא תדיר במלי דביתא. ועל דא אתתקן כגוונא דלעילא, ואקרי כהן גדול. מנא לן. דכתיב, (תהלים קי) אתה כהן לעולם על דברתי מלכי צדק.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ד ע"א]

ובגין כף כל מה דאצטריך מבי מלכא, נטיל, ולית מאן דימחי בידיה. ועל דא הוא קאים לדכאה לכל אינון דעאלין לבי מטרוניתא, בגין דלא (דף נ"ד ע"א) ישתכח מסאבא באינון בני היכלא. ובגין כף כתיב, ולקח למטהר שתי צפרים וגו'.

רבי יהודה פתח ואמר, (תהלים ב) יושב בשמים ישחק יי' ילעג למו. יושב בשמים ישחק, דא ישחק דאתי מסטרא דחמרא, נהיר בקדמיתא, וחייה, ולבתר זעים ותריף. הדא הוא דכתיב יושב בשמים ולא כתיב, יושב שמים. ישחק, נהיר וחייה. ועל דא דינא נהיר וחייה, להו לרשיעייא.

סדר הלימוד ליום כז אדר [יום 175 בשנה]

ולבתר מה כתיב, אז ידבר אלימו באפו ובחרונו יבהלמו. וכף ארחי דחייביא, קודשא בריך הוא נהיר להו בהאי עלמא, ונהיר לון אנפין כחמרא, דנהיר בקדמיתא, ולבתר זעים וקטיל. וקודשא בריך הוא משיף לון לחייביא, אי יהדרון לקבליה, יאות, ואי לא שצי לון מההוא עלמא דאתי, ולית לון ביה חולקא, וישתצון מכלא. אתון לאתדכאה, מסייעין לון. וקודשא בריך הוא מדכי לון וקריב לון לגביה, וקארי עלייהו שלום. הדא הוא דכתיב (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב וגו'. (ויקרא ט"ז) ואשה כי יזוב זוב דמה ימים רבים בלא עת נדתה וגו'. רבי חייא פתח ואמר, (זכריה יד) הנה יום בא ליי' וחלק שללך בקרבך. האי קרא הכי

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלוותא ברחמי - [דף 1933]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מִבְּעֵי לֵיָּהּ, הִנֵּה יוֹם יָבֵא, מֵאֵי, הִנֵּה יוֹם בָּא. אֲלֵא שֶׁכֶּבֶר בָּא, עַד לֹא אֲבָרִי עֲלֵמָא, וְהוּא יוֹם דְּבִיָּה יַעֲבִיד דִּינָא לְחַיִּיבָיָא. וְהוּא יוֹם דְּבִיָּה יִתְפָּרַע קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מֵאִינוֹן דְּעֵקוֹן לֹוֹן לְיִשְׂרָאֵל. הָאֵי יוֹם בָּא וְקָאִים קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְתִבַּע מִנִּיהּ לְמַעֲבַד דִּינָא וְלִשְׁצַאָה עֲבוּדַת פּוֹכְבִּים וּמְזֻלוֹת, וְאַתִּיָּהִיב לֵיהּ רְשׁוֹ, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (זכריה יד) וְאַסְפְּתִי אֶת כָּל הַגּוֹיִם אֶל יְרוּשָׁלַם לְמַלְחָמָה וְגוֹ’.

רַבִּי יִצְחָק אָמַר, תְּרִין יוֹמֵינִי אֵינוֹן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, חַד שְׁאָרֵי עֲמִיָּה, וְחַד אֲתִי לְקַמִּיָּה, וּבְאֵלִין עֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא קָרְבִין בְּכָלֵא. וְכַד הָאֵי יוֹמָא, אֲתִי לְאַגְחָא קָרְבָא, אֲזִדְוּוּג בְּהוּא יוֹמָא אַחְרָא, וְנִטִּיל זַיִינִין עַל זַיִינִיהּ, וְאַגַּח קָרְבָא בְּכָלֵא, בְּאֵינוֹן רָאמִין וְנִמְוִכִין. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ב) כִּי יוֹם לֵיָּי צְבָאוֹת, עַל כָּל גֹּאֵה וְרַם וְעַל כָּל נֶשֶׂא וְשִׁפְל.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, וְאִשָּׁה כִּי יִזוּב זוּב דְּמָה וְגוֹ’. הֵינּוּ דְכְּתִיב, (ישעיה לד) חָרַב לֵיָּי מְלָאָה דָם. מְלָאָה דָם וְדָאֵי, דְכְּתִיב כִּי יִזוּב זוּב דְּמָה יָמִים רַבִּים. בְּלֹא עַת נִדְתָּהּ, הֵינּוּ דְכְּתִיב, (דניאל ט) וַיִּשְׁקוּד יְיָ עַל הָרְעָה וַיְבִיֵּאָה עֲלֵינוּ. דְתַנִּינוּ, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲקָדִים פּוֹרְעֵנוּתָא לְעֵלְמָא, חַיִּיבָיָא מְקַדְמִין פּוֹרְעֵנוּתָא בְּחוּבִיָּהוֹן לְמִיתִי לְעֵלְמָא, אוֹ כִּי תִזוּב עַל נִדְתָּהּ. הֵינּוּ (ויקרא כו) וַיִּסְפְּתִי לְיִסְרָה אֶתְכֶם, מָהוּ וַיִּסְפְּתִי לְיִסְרָה. אוֹסִיף דִּינָא עַל דִּינָא, וְאַתָּן דְּמָא עַל דְּמָא, יִתִּיר עַל מָה דְאִית בְּהוּא חָרַב לֵיָּי מְלָאָה דָם.

כְּתִיב, (בראשית ח) לֹא אוֹסִיף לְקַלֵּל עוֹד אֶת הָאֲדָמָה בְּעֵבוֹר הָאָדָם. מָהוּ לֹא אוֹסִיף. אֲלֵא, לֹא אֲתָן עוֹד תּוֹסֶפֶת לְהוּא חָרַב, אֲלֵא כְּגוּוֹנָא דִּיכִיל עֲלֵמָא לְמַסְבֵּל. וְהָא כְּתִיב וַיִּסְפְּתִי. אֲלֵא לְיִסְרָה כְּתִיב, וְלֹא לְשִׁצְאָה. הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, אוֹ כִּי תִזוּב עַל נִדְתָּהּ.

כָּל יָמֵי זוּב טוּמְאָתָהּ. מָהוּ כָּל יָמֵי זוּב טוּמְאָתָהּ. אֲלֵא חַיִּיבָיָא מְסַאֲבִין בְּחוּבִיָּהוֹן לְגַרְמִיָּהוֹן, וּמְסַאֲבִין לְאַתֵּר אַחְרָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר, (במדבר יט) כִּי אֶת מִקְדָּשׁ יְיָ טָמָא. וְאַתְעֵר רוּחַ מְסַאֲבָא עֲלֵיָּהוּ. וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמַיִן קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְדַכְּאָה לְהוּ לְיִשְׂרָאֵל וְלֵאעֲבָרָא לְהוּא רוּחַ מְסַאֲבָא מְעֵלְמָא. דְכְּתִיב, (ישעיה נב) לֹא יוֹסִיף יָבֵא בְּךָ עוֹד עָרֶל וְטָמָא. וְכְּתִיב (זכריה יג) וְאַת רוּחַ הַטּוּמְאָה אֲעִבִיר מִן הָאָרֶץ. מִן הָאָרֶץ וְדָאֵי. (מאן דָּאִתִּי לַאֲסַתָּאבָא מְסַאֲבִין לֵיהּ וְדָאֵי)

רַבִּי חֲזַקְיָה הוּוּה יְתִיב קַמִּיָּה דְרַבִּי אֲלַעְזָר, לִילֵיא חַד קָמוּ בְּפִלְגוֹת לִילֵיא לְמַלְעֵי בְּאוּרִיָּתָא. פִּתַּח רַבִּי אֲלַעְזָר וְאָמַר, (קהלת ז) בְּיוֹם טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב וְגוֹ’ גַּם אֶת זֶה לְעוֹמַת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים וְגוֹ’. בְּיוֹם טוֹבָה הִיָּה בְּטוֹב, בְּזִמְנָא דְאַסְגֵי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא חֶסֶד בְּעֵלְמָא, בְּעֵי בַר נֶשׁ לְמִיָּהֶךָ בְּשׁוּקֵי וְלֵאֲתַחְזוּאָה קָמִי כָלֵא, דְהָא כַּד שְׁאָרֵי טִיבוּתָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּעֵלְמָא, בְּכָלֵא שְׁאָרֵי, וּבְכָלֵא עֲבִיד טִיבוּ וְאַסְגֵי לֵיהּ

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בְּעֶלְמָא. וּבְגִין כֹּה, יִתְחַזֵּי בַר נֶשׁ בְּאַתְגְּלִיא בְּשׁוּקֵי, וְיַעֲבִיד טִיבו דְּלִשְׂרֵי עָלְיָה טִיבו
אַחְרָא. הֵדָא הוּא דְּכְתִיב בְּיוֹם טוֹבָה הֵיכָּה בְּטוֹב. הֵיכָּה בְּטוֹב וְדָא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ד ע"ב]

וּבְיוֹם רַעָה רְאָה. לָא כְּתִיב וּבְיוֹם רַעָה הֵיכָּה בְּרַע, אֶלְא, בְּיוֹם רַעָה רְאָה. דְּהָא
בְּשַׁעְתָּא דְּדִינָא תְּלִיא בְּעֶלְמָא, לָא לְבַעֵי לֵיהּ לְאַיְנִישׁ לְאַתְחַזְזָא בְּשׁוּקָא (דף נ"ד
ע"ב) וְלִמְיָהּ יִחִידָא בְּעֶלְמָא. דְּהָא כַּד דִּינָא שְׂרִיא בְּעֶלְמָא, עַל כֹּלָּא שְׂאֲרֵי. וּמֵאן
דְּפָגַע בֵּיהּ, וְאַעֲרַע קַמֵּיהּ, יִתְדֵן בְּהוּא דִּינָא. וּכְדִין כְּתִיב, (משלי יג) וַיֵּשׁ גִּסְפָּה בְּלֹא
מִשְׁפָּט. דְּהָא מִשְׁפָּט אֶסְתְּלַק מִצְדָּק, וְלֹא שְׂרִיין דָּא בְּדָא עַל עֶלְמָא. וְעַל דָּא רְאָה.
רְאָה וְהוּי נְטִיר, אֲשַׁגַּח וְעֵיין לְכָל סֵטֵר. וְהוּי יַדַּע, דְּבִכְלָהוּ שְׂרִיא דִּינָא, וְלֹא תְּפִיִק
לְבַר, וְלֹא תִתְחַזֵּי בְּשׁוּקָא, בְּגִין דְּלֹא יִשְׂרֵי עֲלֵהּ. מֵאֵי טַעְמָא. בְּגִין דְּגַם אֵת זֶה
לְעַמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים. כְּמָה דְּכַד שְׂאֲרֵי טִיבו בְּעֶלְמָא שְׂאֲרֵי עַל כֹּלָּא, כֹּה, כַּד
שְׂרִיא דִּינָא בְּעֶלְמָא שְׂאֲרֵי עַל כֹּלָּא, וּמֵאן דְּאַעֲרַע בֵּיהּ אֶתְפֹּס.

תָּא חֲזִי, כַּד דִּינָא שְׂרִיא בְּעֶלְמָא, כְּמָה סִיפִין תְּלִיין, דְּנִפְקֵי מִהוּא חֲרַב עֲלָאָה,
וְזַקְפִין רִישָׁא וְחֲמֵן דְּהָא הוּא חֲרַב עֲלָאָה סוּמְקָא, מְלִיָּא דְּמָא בְּכָל סֵטֵרִין, כַּדִּין
גְּזַרִין גִּימוּסִין. וְכְמָה סִיפִיא אֶתְעֵרוּ, (ס"א כדִּין פְּסִירִין סִיפִין, וְכְמָה גִּימוּסִין אֶתְעֵרוּ) כְּמָה
דָּאת אֶמֶר, (שיר השירים ג) אִישׁ חֲרָבוֹ עַל יָרְכוֹ. וְכְתִיב, (יהושע ה) וְחֲרָבוֹ שְׁלוּפָה בִּידּוֹ.
וְכִלְהוּ מִשְׁתַּכְּחֵי לְמַעַבְדֵי דִּינָא. וּמֵאן דִּיעֲרַע בְּהוּ אֶתְזַק. כְּתִיב, (בראשית י"ט) הִנֵּה נָא
מִצָּא עֲבָדְךָ חֵן בְּעֵינֶיךָ וְתִגְדַּל חֲסִדְךָ וְגו'. מֵאֵי טַעְמָא, בְּגִין דְּבִכְלָ אֶתְרֵי דְּדִינָא שְׂרִיא
בְּכֹלָּא שְׂרִיא, בֵּין בְּמֵתָא בֵּין בְּמִדְּבָרָא וּבְסַחְרָנָא דְּמֵתָא.

תּוּ פְּתַח וְאֶמֶר, (שיר השירים ח) שְׁיִמְנֵי כְּחוֹתֶם עַל לִבְךָ וְגו'. שְׁיִמְנֵי כְּחוֹתֶם, כְּנִסְתָּ
יִשְׂרָאֵל אֶמֶרָה דָּא לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. שְׁיִמְנֵי כְּחוֹתֶם, מֵאן הוּא חוֹתֶם. דָּא חוֹתֶם
דְּגוּשְׁפִנְקָא דְּקִשׁוּט. כְּחוֹתֶם עַל לִבְךָ, דָּא חוֹתֶם שֶׁל תְּפִלִין, דְּאַנַּח בַּר נֶשׁ עַל לְבִיהּ.
כְּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ, דָּא יַד כְּהַה, דְּמִנַּח בְּהוּא זְרוּעַ, וּמִנּוּ יִצְחָק. וּכְנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל
קְאָמֵר שְׁיִמְנֵי כְּחוֹתֶם, חוֹתֶם מִבְּעֵי לֵיהּ, מֵאֵי כְּחוֹתֶם. כְּאַיְנוֹן תְּפִלִין דְּרִישָׁא, דְּאֵתֵי
שְׁבַחָא לְכָל גּוּפָא. וְעַל דָּא תְּפִלִין בְּזוּרְעַ, עַל הַלֵּב, וּבְדָא אֶשְׁתַּכַּח בַּר נֶשׁ שְׁלִים
כְּגוּוֹנָא דְּלַעֲיָלָא.

כִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבֶּה. מֵאֵי כִּי עֲזָה כְּמוֹת. אֶלְא לָא אֶשְׁתַּכַּח קְשִׁיּוֹתָא בְּעֶלְמָא, כְּמָה
דְּפִרִישׁוּ דְּנִפְשָׁא מְגוּפָא, כַּד בְּעֵיין לְאַתְפְּרָשָׁא. (ועל דא) כֹּה אֶהְבַּת כְּנִסְתָּ יִשְׂרָאֵל
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּלֹא אֶתְפְּרָשֵׁן לְעֶלְמִין. וּבְגִין כֹּה תְּפִלָּה שֶׁל יָד, אֶתְקַשְּׂרָא
בְּזוּרְעַ, לְקִיּוּמָא דְּכְתִיב, (שיר השירים ב) שְׁמָאלוֹ תַּחַת לְרֵאשִׁי.

קָשָׂה כְּשָׂאוֹל קִנְאָה. בְּכָל דְּרָגִין דְּגִיהֲנָם, לָא אֵית קְשִׁיא כְּשָׂאוֹל, דְּנַחֲתִית לְתַתָּא
מִנִּיּהּ, בַּר הוּא דְּרָגָא דְּאֶקְרִי אֲבִדוֹן, וְדָא וְדָא אֶשְׁתַּתְּפוּ כְּחָדָא. וְדָא קְשִׁיא לְהוּ

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

לחייביא מפלא. כף, קשה כשאול קנאה, דלית קנאה אלא ברחימותא, ומגו רחימותא אתי קנאה, ומאן דקני להווא דרחים (ויחי קע"ה ע"א) יתיר, קשיא ליה לאתפרשא מניה מהווא דרגא דאקרי שאול, דאיהו קשיא מפל דרגין דגיהנם.

רשפיה רשפי אש שלהבת יה. ומאן איהו שלהבת יה, דא אשא דנפיק מגו שופר, פליל מרוחא ומיא. ומגו ההוא שלהובא כד מתלהטא בפנסת ישראל, אוקיד עלמא בשלהבותא בקנאה דקודשא בריך הוא, ובשעתא דהיא מקנאה ליה, ווי דאערע בשלהוביתא, דאיהו יתוקד בהו.

תו פתח ואמר. (שיר השירים ח) מים רבים לא יוכלו לכבות וגו'. מים רבים דא דרועא ימינא, דבעי לקשרא ביה קשרא דתפלה על דרועא שמאלא, לקיימא וימינו תחבקני. דבר אחר, מים רבים, דא הוא נהר עלאה, דמניה נפקין נהרין לכל עבר, וכלהו נגדין ואתמשכן מניה. כמה דאת אמר, (תהלים צג) מקולות מים רבים. מאינן קולות דמים רבים, דנפקן ואתמשכן מניה. ונהרות, כמה דאת אמר, נשאו נהרות וגו'.

אם יתן איש את כל הון ביתו באתבה, דרחים פנסת ישראל לקודשא בריך הוא, יבוזו לו. (שיר השירים ח) בוז יבוזו לו, יבוז מפעי ליה, מאי יבוזו לו. אלא, אם יתן איש, דא קודשא בריך הוא. את כל הון ביתו, כמה דאת אמר (משלי כד) כל הון יקר ונעים.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ה ע"א]

באתבה, דכנסת ישראל לגביה, ולא לאתקשרא בהדה, בוז יבוזו לו, כל אינן (דף נ"ה ע"א) אוכלוסין וכל אינן משריין דלעילא, להווא הון יקר, דהא לית רעותא לכלהו אלא בשעתא דכנסת ישראל מתקשרא ביה בקודשא בריך הוא, ומתעטרא בהדיה, כדין כל אינן אוכלוסין, וכל אינן משריין, וכלהו עלמין פלהו בחדו, בנהירו, בברפאן, (על דא אמר) כתיב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני.

תוספתא בוז יבוזו לו. מאי בוז. יומא תניינא ויומא שתיתאה ויומא שביעאה דסוכות, דבהון הוו מנסכי מים ויין. דז' יומין דסוכות, בהון הוו מקריבין ישראל, ע' פרים, לכפרא על שבעין ממנן, בגין דלא ישתאר עלמא חרוב מנייהו, הדא הוא דכתיב, (במדבר כט) ובחמשה עשר יום וגו' והקרבתם עולה אשה וגו'. (ע"כ תוספתא)

מאן דאנח תפלין, כד מנח תפלה של יד, בעי לאושטא דרועא שמאלא, לקבלא לה לכנסת ישראל, ולקשרא קשרא עם ימינא, בגין לחבקא לה, לקיימא דכתיב, שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקני. לאתחזאה בר נש כגוונא דלעילא, ולא תעטרא

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

בכלא, וכדין בר נש שלים בכלא, בקדושה עלאה. וקודשא בריך הוא קארי עליה,
(ישעיה מט) ישראל אשר בך אתפאר.

רבי חזקיה פתח ואמר, (תהלים יז) שמעה יי צדק וגו'. כמה חביבה כנסת ישראל
קמי קודשא בריך הוא, דבכל זמנא דכנסת ישראל, אתת לקמיה דקודשא בריך
הוא, קודשא בריך הוא אודמן לקבלה. הדא הוא דכתיב שמעה יי צדק הקשיבה
רנתי האזינה תפילתי. אמר דוד, אנא אתקטרנא בכנסת ישראל. כמה דהיא
אשתכחת לקמך, אנא נמי הכי אשתכחנא. ובגין כך שמעה יי צדק, בקדמיתא,
ולבתר, הקשיבה רנתי האזינה תפילתי.

בלא שפתי מרמה. מאי בלא שפתי מרמה. אלא הכי תנינן. כל מלה ומלה
דצלותא, דאפיק בר נש מפומיה, סלקא לעילא ובקעא רקיעין, ועאלת לאתר
דעאלת, תמן אתבחנת ההיא מלה, אי היא מלה דכשרא אי לא, אי איהי מלה
דכשרא עאלין לה קמי מלכא קדישא למעבד רעותה. ואי לאו, סאטין לה לבר,
ואתער בההיא מלה רוחא אחרא.

ותא חזי, כתיב ביה ביוסף, (תהלים קה) ענו בכפל רגלו וגו'. עד אימתי, ענו
בכפל רגלו. עד עת בא דברו אמרת יי צרפתהו. עד עת בא דברו דמאן. אלא עד
עת בא דברו (דיוסף, ואתבחין) ההיא מלה, הדא הוא דכתיב, אמרת יי צרפתהו.
כדין, שלח מלך ויתירהו מושל עמים ויפתחהו. אדהכי הוה אתא צפרא.

אמר רבי אלעזר, כתיב, (שמואל א כה) והייתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים.
נפש אדוני, סתם. כמה דאת אמר, (תהלים כד) אשר לא נשא לשוא נפשי, הא
עידנא בצפרא לאתקשרא כנסת ישראל ולא תחברא בבעלה, זכאין אינון צדיקיא
דמשתדלין באורייתא בלייליא, ואתאן לאתקשרא ביה בקודשא בריך הוא ובכנסת
ישראל. עליהו כתיב, (משלי כג) ישמח אביך ואמך ותגל יולדתך.

אמר רבי אלעזר כתיב, (ויקרא טו) והזרתם את בני ישראל מטומאתם וגו' בטמאם
את משפני אשר בתוכם. והזרתם, כהאי זר, דאיהו זר מפלהו, ולא אתחבר במה
דליתיה דיליה.

ותא חזי, בשעתא דמסתאבין בני נשא לתתא, מסאבין לון בכלא, והא אתמר.
אבל, בשעתא דרוח מסאבא אתער (ס"א לתתא, אתער רוח וכו') חשביתון זר, אלא רוח
מסאבא דלתתא, אתער רוח מסאבא אחרא, ואתיהיב ליה רשותא לנחתא לעלמא.
מאי רשותא, רשותא דקדושה דהוה נחית ומחי ביה, לא אשתכח, ואסתלק, וכדין
אתגלייא דינא, לקבליהון דחייבין, ואוסיף דינא על דיניה, וכדין, תרין רוחין
משתכחין בעלמא, חד, רוחא דדינא, וחד, רוחא דמסאבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי אלעזר, אצטריכנא הכא למימר מלה דאוליפנא מאבא. תא חזי, הכא ילפינן מנגע דביתא. דכד רוחא מסאבא שריא בביתא וקודשא בריך הוא בעי לדכאה ליה, שדר נגע צרעת בביתא, לקטרגא דא בדא, וטהוא נגע לא אעדי מביתא, ואף על גב דרוח מסאבא אסתלק מההוא ביתא, עד דינתצון ביתא, אבנין ואעין וכלא, כדין אתדכי אתרא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ה ע"ב]

כהאי גוונא, מאן דאסתאב ואתער רוחא מסאבא ושאר עילוי, כד בעי קודשא בריך הוא לדכאה עלמא, אתער רוח דינא תקיפא, ואשתכח בעלמא ושריא על ההוא רוחא מסאבא, ומקטרגי דא בדא, עד (דף נ"ה ע"ב) דיתעבר מעלמא, וטהוא רוחא דינא תקיפא, לא אסתלק מאתריה עד דינתץ אתר, שייפין וגרמין וכלא, כדין אתדכי עלמא ואתעברו מניה רוחין מסאבין, ועלמא אשתכח בדכיו.

ועל דא תנינן, אתא לאסתאבא מסאבין ליה ודאי. ווי ליה לבר נש כד שארי עליה רוח מסאבא, ואשתכח ביה בעלמא, דודאי לינדע, דקודשא בריך הוא בעי לבערא ליה מן עלמא. זכאין אינון צדיקיא דכלהו קדישין, ואשתכחו בקדושה קמי מלכא קדישא, ושריא עלייהו רוח קדישא, בהאי עלמא ובעלמא דאתי. כיון דאתא צפרא קמו אזלו.

עד דהוו אזלי, פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית לב) ויעקב הלך לדרפו ויפגעו בו מלאכי אלהים. ויעקב הלך לדרפו, דהוה אזיל לקבל אבוהי.

תוספתא (נ"ח מ"ה) רבי אלעזר, ורבי יוסי חמוי, הוו אזלי מאושא ללוד. אמר רבי יוסי לרבי אלעזר, אפשר שמעת מאבוך מאי דכתיב, ויעקב הלך לדרפו וגו'. אמר ליה לא ידענא. עד דהוו אזלי מטו למערתא דלוד. שמעו ההוא קלא דאמר, תרי עוזלין דאילתא עבדו קמאי רעותא דניחא לי. ואינון הוו משרייתא קדישא דערע יעקב קמיה. אתרגיש רבי אלעזר, ואסתער בנפשוי, ואמר, מריה דעלמא כף אורחוי, טב לן דלא נשמע, שמענא ולא ידענא. אתרחיש ליה ניסא, ושמע ההוא קלא דאמר, אברהם ויצחק הוו, נפל על אנפוי וחמא דיוקנא דאבוי, אמר ליה, אבא, שאילנא ואתיבונא, דאברהם ויצחק הוו, דערעו ליעקב כד אשתזיב מלבן. אמר ליה ברי, פוק (ס"א פסקד) פתקך, וסב סבתך, פום ממלל רברבן הוה. ולא דא היא בלחודוי, אלא לכל צדיקיא נשמטהון דצדיקיא מערעין קדמוהי לשיזבותיה, ואינון מלאכיא קדישי עלאי.

ותא חזי, יצחק קיים הוה בההיא שעתא, אבל נשמתייה קדישא אתנסיבת בכורסיא יקרא דמאריה, כד אתעקד על גבי מדבחא. ומכדין אסתמו עינוי מחיזו. היינו דכתיב, (בראשית לא) לולא וגו' ופחד יצחק היה לי. (ע"כ תוספתא)

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלויתא ברחמי - [דף 1938]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי, כל זמנא, דיעקב אשתכח לגביה דלבן לא מליל עמיה קודשא בריך הוא, (ולא אשתכח לגביה) ואי תימא, והא פתיב, (בראשית לא) ויאמר יי' אל יעקב שוב אל ארץ אבותיך ולמולדתך וגו'. האי בסופא הוה, בזמנא דבעא לאתפרשא מלבן וכד אתפרש מניה, אתו לקבליה אינון מלאכי ואוזפיהו באורחא.

תא חזי, כתיב, ויפגעו בו. ויפגע במלאכי אלהים מבעי ליה, מאי בו. אלא אינהו אתו לאתפללא ביה (ואוזפיהו באורחא). מאי לאתפללא ביה. אלא אינון מסטרא דגבורה קאתין, דכתיב מלאכי אלהים, וחמא מסטרא אחרא מלאכי דרחמי, ואתפללו ביה רחמי ודינא.

תא חזי, בקדמיתא, מחנה אלהים, זה חד. לבתר ויקרא שם המקום ההוא מחנים, תרי. חד מסטרא דדינא וחד מסטרא דרחמי, מלאכין מהאי גיסא, ומלאכין מהאי גיסא, ועל דא פתיב, ויפגעו בו. בו, דייקא. ויאמר יעקב כאשר ראם, ראה אותם מבעי ליה, מאי ראם. אלא חמא לון כלילן כחדא, מתדבקן דא בדא, מתחברן דא בדא, ועל דא פתיב ראם, וכלהו אתו לאוזפא ליה ולשיזבא ליה מידא דעשו.

פתיב ביה בעשו, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני. ויצא הראשון, אי תימא, דיעקב טפה קדמאה הוה, לאו הכי, דהא פתיב, ויצא הראשון, ולא פתיב, ויצא ראשון. ובגין דיצחק אתי מסטרא דדינא קשיא, נפק עשו אדמוני, סומקא. דאי יעקב הוה בוכרא, ההיא טפה קדמאה נפקא הכי סומקא. אבל טפה תניינא הוה, ובגין כך לא נפקא הכי, דהא מסטרא דרחמי הוה ההיא טפה, מהאי גיסא ומהאי גיסא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ו ע"א]

וטפה דעשו לא הוה כטפה דיעקב, דדא שלים ודא לא שלים. ובההיא שעתא, יצחק הוה (דף נ"ו ע"א) מכוון בסיומא דדינא קשיא, דאפיק בסטרוי, בגליפוי טהירין בשייפוי, ובגין כך עשו, זוהמא דאתהתיך מדהבא.

ועל דא תנינון, דבעי בר נש לכוונא בההיא שעתא, ברעותא דמאריה, בגין דיפוק בגין קדישין לעלמא. ואי תימא, יצחק לא אתפון. לאו הכי, אלא אתפון בקדושה, ואתפון בסיומא דההוא אתר, ואשתכח כד נפק ההיא טפה קדמאה, בההוא אתר ממש, ועל דא פתיב, כלו כאדרת שער.

תא חזי, דוד בשפירו דסומקא נפק, ואתאחד בקדושה דמאריה. ועל דא פתיב, (שמואל א טז) והוא אדמוני עם יפה עינים וטוב ראי. אבל יעקב בוכרא הוה מניה דעשו, לאו מטפה, אלא דכוונה דרעותא, באילנא עלאה רברבא ותקיף, ועשו

”זוהר היומי” - לימוד כל ספר הזוהר ותקונים במעגל השנה

בהוא אתר דסימא דכלא, ובגין כך פתיב, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד.

רבי יהודה הוה מתני הכי. עשו נקרא ראשון, דכתיב, (בראשית כה) ויצא הראשון אדמוני פלו. וקודשא בריך הוא אקרי ראשון, דכתיב, (ישעיה מד) אני ראשון ואני אחרון ואת אחרונים אני הוא. וזמין לאתפרעא ראשון מראשון. ולמבני ראשון, דכתיב, (ירמיה יז) פסא כבוד מרום מראשון. ולזמנא דאתי פתיב, (ישעיה מא) ראשון לציון הנה הנם ולירושלם מבישר אתן.

תאנא, זמינא ירושלם, למהוי שורהא לעילא ולא תקרבא עד פורסי יקרא דמלכא. הדיא הוא דכתיב, (ירמיה ג) בעת ההיא יקראו לירושלם פסא יי. כדין פתיב, (ישעיה ל) והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים. כדין (זכריה יד) ביום ההוא יהיה יי אחד ושמו אחד. ברוך יי לעולם אמן ואמן: ימלוך יי לעולם אמן ואמן.

זוהר פרשת אחרי מות

(ויקרא טז) וידבר יי אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. ויאמר יי אל משה. רבי יהודה אמר, כיון דכתיב וידבר יי אל משה, אמאי זמנא אחרא ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיך, דהא במלולא קדמאה סגי. אלא הכי תנינן, פתיב, ויקרא אל משה וידבר יי אליו. וכתיב, (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי. והא אוקמוה מלה, דהכא דרגא חד. ולבתר, דרגא אחרא. אוף הכא, וידבר יי אל משה דרגא חד. ולבתר ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיך, דרגא אחרא. וכלא בחד מתקלא סלקא, ומן שרשא חד פלא אתחבר.

אחרי מות שני בני אהרן. רבי יצחק פתח, (תהלים ב) עבדו את יי ביראה וגילו ברעדה. וכתיב, (תהלים ק) עבדו את יי בשמחה באו לפניו ברננה. הני קראי קשיין אהדדי, אלא הכי תאנא, עבדו את יי ביראה. דכל פולחנא דבעי בר נש למפלח קמי מאריה, בקדמיתא בעי יראה, לדחלא מניה, ובגין דחלא דמאריה, ישתכח לבתר דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא. ועל דא פתיב, (דברים י) מה יי אליהיך שואל מעמך כי אם ליראה.

וגילו ברעדה. דאסיר ליה לבר נש למחדי יתיר בעלמא דין. האי במלי דעלמא, אבל במלי דאורייתא ובפקודי דאורייתא, בעי למחדי. לבתר, ישתכח בר נש דיעביד בחדוותא פקודי אורייתא. דכתיב, עבדו את יי בשמחה.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ו ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

רבי אבא אמר, עבדו את יי' ביראה. (דף נ"ו ע"ב) רזא דמלה הוא, עבדו את יי' ביראה, מה יראה הכא. אלא כמה דאוקימנא, דכתיב, (משלי א) יראת יי' ראשית דעת, וכתיב, (תהלים קיא) ראשית חכמה יראת יי'. יראת יי', קודשא בריך הוא הכי אקרי. רבי אלעזר אמר, עבדו את יי' ביראה, מאן דבעי למעבד פולחנא דמאריה, מאן אתר שארי, ובאן אתר יכוון פולחנא ליחדא שמא דמאריה. הדר ואמר ביראה, ביראה הוא שירותא, מתתא לעילא. (תא חזי בני אהרן האי אוקימנא והא אתמר מלה)

תא חזי, מה פתיב הכא אחרי מות, ולבתר דבר אל אהרן אחיך וגו' בזאת יבא אהרן, אלא מכאן, שירותא לאזהרא לכהני, כל מאן, דבעיין לאודהרא בהאי זאת, ודא היא יראת יי'.

דבר אחר. אחרי מות שני בני אהרן. רבי יוסי אמר, אחרי מות נדב ואביהוא, מבעי ליה, מאי טעמא שני בני אהרן, והא ידיע דבנוי הוו. אלא הכי תאנא, דעד כאן לאו ברשותיהו קיימי, אלא ברשותא דאבוהון, ובגין כך, בקרבתם לפני יי' וימותו, דאינון דחקו שעטא בחיי דאבוהון, וכלא הוה, בגין תהוא חובא דעבדו, דכתיב (במדבר ג) בחקריבם אש זרה. דתניא, באתר חד, פתיב בהקריבם אש זרה, ובאתר חד פתיב, בקרבתם לפני יי'. והאי והאי הוה, ובגין כך פתיב הכא בני אהרן, וכתיב בקרבתם. (תאנא) אמר רבי חייא, יומא חד הוינא אזיל בארחא, למיהך גביה דרבי שמעון, למילף מגיה פרשתא דפסחא. ערעית בחד טורא, וחמינא בקיעין גומין בחד טינרא, ותרין גוברין בה. עד דהוינא אזיל, שמענא קלא דאינון גוברין, והוו אמרין, (תהלים מח) שיר מזמור לבני קרח גדול יי' ומהלל מאד וגו'. מאי שיר מזמור. אלא הכי תאנא משמיה דרבי שמעון, שיר דאיהו כפול, שיר דאיהו משובח משאר שירין, ועל דאיהו משובח משאר שירין, תרין זמנין אתמר ביה שירתא, וכן (תהלים צב) מזמור שיר ליום השבת. כהאי גוונא, (שיר השירים א) שיר השירים אשר לשלמה, שירתא לעילא מן שירתא.

שיר מזמור, שירתא דקודשא בריך הוא, דקא מזמרי בני קרח על אינון דיתבי, על פתחא דגיהנם. ומאן אינון, אחוהון דאינון דיתבי בתרעי דגיהנם. ועל דא, שירתא דא ביום שני אתמר. קריבנא גבייהו, אמינא להו, מאי עסקיכו באתר דא. אמרו מזבני אנו, ותרי יומי בשבתא, בדילנא מישובא ונעסק באורייתא. בגין דלא שבקין לן בני נשא, כל יומא ויומא. אמינא זכאה חולקיכון.

תו פתחו ואמרו. בכל זמנא דצדיקיא מסתלקי מעלמא, דינא אסתלק מעלמא, ומיתתהון דצדיקיא מכפרת על חובי דרא. ועל דא פרשתא דבני אהרן, ביומא דכפורי קרינן לה, למחוי כפרה לחוביהון דישראל. אמר קודשא בריך הוא, אתעסקו במיתתהון דצדיקיא אלין, ויתחשב לכו כאלו אתון מקרבין קרבנין בהאי

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

יומא לכפרא עליינו. דתנינו, כל זמנא דישראל יהון בגלותא, ולא יקרבו קרבנין בהאי יומא, ואינון תרין שעירין לא יכלין לקרבא, יהא להו דכרנא, דתרי בני אהרן, ויתכפר עלייהו.

דהכי אוליפנא, דכתיב, (במדבר ג) ואלה שמות בני אהרן הפהנים וגו'. וכתיב, הבכר נדב ואביהוא אלעזר ואיתמר. ואלעזר ואיתמר מבעי ליה, מהו אלעזר ואיתמר. אלא שקול הוה אביהוא פתרי אחוי. ונדב ככלהו.

ואית דמתני (לה אפכא) הבכר נדב, דא בלחודוי, ואביהוא בלחודוי, וכל חד אתחשיב בעיניה, פתרוייהו, כאלעזר ואיתמר. אבל נדב ואביהוא בלחודייהו, שקולין הוו לקבל שבעין סנהדרין, דהוו משמשי קמי משה. ובגין כך, מיתתהון מכפרא על ישראל. ועל דא פתיב, (ויקרא י) ואחייכם כל בית ישראל יכפו את השרפה. ואמר רבי שמעון, הבכר נדב, כלומר, ההוא, דכל שבחא ויקרא דליה (מה שמיה). נדב ואביהוא, על אחת כמה וכמה, דהני תרי, לא אשתכחו פותייהו בישראל.

[זהר חלק ג' - דף נ"ז ע"א]

וידבר יי' אל משה אחרי מות שני בני אהרן. רבי (דף נ"ז ע"א) חזקיה פתח ואמר, (ישעיה כט) לכן כה אמר יי' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם וגו'. האי קרא קשיא, לכן כה אמר יי' אשר פדה את אברהם מבעי ליה. מאי, כה אמר יי' אל בית יעקב אשר פדה את אברהם.

אלא הא אוקמוה והא אתמר, דיעקב פדה את אברהם ודאי. דבההיא שעתא דנפל בגו נורא דכשדאי, דנו דיניה (ס"י ואמרו קמי קודשא בריך הוא, בגין מאי ישתזיב האי, זכות אבהן לית ליה. אמר ליה, ישתזיב בגין בנוי, דהכי תניא, ברא מזכי אבא). אמרו, הא ישמעאל דנפיק מניה. אמר קודשא בריך הוא, הא יצחק, דיושיט קדליה על גבי מדבחא. אמרו, הא עשו דנפיק מניה. אמר, הא יעקב, דאיהו פורסיא שלימתא, וכל בנוהי שלימין קמאי. אמרו, הא ודאי בזכותא דא ישתזיב אברהם. הדיא הוא דכתיב, אשר פדה את אברהם.

לא עתה יבוש יעקב ולא עתה פניו יחורו פי בראותו ילדיו מעשה ידי בקרבו יקדישו שמי. מאן אינון ילדיו מעשה וגו'. אלן אינון, חנניה מישאל ועזריה. דאפילו גרמיהו לגו נורא יקידתא לקדשא שמיה לא עתה יבוש יעקב מאי בעי הכא יעקב, והא פתיב, (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה מישאל ועזריה. בני יהודה אקרו, ובגין כך לא עתה יבוש יהודה מבעי ליה, מאי לא עתה יבוש יעקב.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא הָכִי תַנְיָנָן. בְּהַאי שַׁעְתָּא דְאַתְכַּפִּיתוּ, לְמַנְפַּל בְּנוּרָא, כָּל חַד אַרְיִם קָלִיָּה
וְאָמַר, גְּבִי כָּל אֵינּוֹן עֲמִין וּמְלָכִין וְאַפְרָכִיא, חֲנַנְיָה אָמַר, (תהלים קיח) יי' לי לא
אֵירָא מַה יַּעֲשֶׂה לִּי אָדָם יי' לִי בַּעֲזוּרֵי וְאֲנִי אֲרָאָה בְּשׁוֹנְאֵי טוֹב לַחֲסוֹת בֵּינִי וְגו'.
מִישְׁאֵל פֶּתַח וְאָמַר, (ירמיה ל) וְאַתָּה אַל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב נְאֻם יי' וְגו' כִּי אַתְּךָ אֲנִי
נְאֻם יי' לְהוֹשִׁיעַךָ כִּי אַעֲשֶׂה וְגו'. בְּהַיָּא שַׁעְתָּא, דְּשִׁמְעוּ פְּלָחוּ שְׁמַא דְיַעֲקֹב. תוּוּחוּ
וְחִיכוּ בְּלַצְנוּתָא. עֲזוּרְיָה פֶתַח וְאָמַר, (דברים ו) שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יי' אֱלֹהֵינוּ יי' אֶחָד.

הַדָּא הוּא דְכָתִיב, (ישעיה מד) זֶה יֹאמֵר לִי אֲנִי וְגו'. זֶה יֹאמֵר לֵה' אֲנִי, דָּא
חֲנַנְיָה, וְזֶה יִקְרָא בְּשֵׁם יַעֲקֹב, דָּא מִישְׁאֵל, וְזֶה יִכְתּוֹב יְדוּ לִי וּבְשֵׁם יִשְׂרָאֵל יִכְנֶה,
דָּא עֲזוּרְיָה, בֵּיה שַׁעְתָּא כְּנֵשׁ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא פְּמִלְיָא דִילִיָּה, אָמַר לוֹן, בְּמֵאן מְלָה,
מֵאֵינּוֹן מְלִין דְאָמְרוּ אֵלִין תִּלְתָּא, אֲשׁוּזִיב לוֹן. פֶּתַחוּ וְאָמְרוּ, (תהלים פג) וַיִּדְעוּ כִּי
אַתָּה שְׁמַךְ יי' לְבַדְךָ עֲלִיוֹן עַל כָּל הָאָרֶץ.

בְּה שַׁעְתָּא אָמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְכוּרְסִיאָא, כּוּרְסִיאָא דִילִי, בְּמֵאן מְלָה מֵאֵינּוֹן
מְלִין, אֲשׁוּזִיב לֵאֵינּוֹן צְדִיקִיאָא. אָמַר לִיָּה, בְּהַאי מְלָה דְכִלְהוּ חִיכִין בְּה, אֲשׁוּזִיב לוֹן,
לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְלֹא עֵתָה פְּנִיו יַחֲרוּ. כְּמַה דְקָאִים יַעֲקֹב לְגְבִי דְאַבְרָהָם בְּנוּרָא,
יְקוּם הַשְׁתָּא לְגְבִי אֵלִין, הַדָּא הוּא דְכָתִיב, כֹּה אָמַר יי' אֵל בֵּית יַעֲקֹב אֲשֶׁר פָּדָה אֶת
אַבְרָהָם לֹא עֵתָה יְבוּשׁ יַעֲקֹב וְגו'. מְהַאי כְּסוּפָא דְלַצְנוּתָא.

תְּנָא, כְּלָחוּ דְהוּוּ חִיכִין מְמִלָּה דָּא, אֶתוּקְדוּ בְּהַהוּא נוּרָא, וְקֻטְל לוֹן שְׁבִיבָא
דְנוּרָא. מֵאן שׁוּזִיב לֵאֵלִין. עַל דְהוּוּ מְצֻלָן קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וּמִיַּחְדָּן שְׁמִיָּה כְּדָקָא
יְאוּת, וְעַל דְמִיַּחְדָּן שְׁמִיָּה כְּדָקָא יְאוּת, אֲשֶׁתְּזוּבוּ מִהַהוּא נוּרָא יְקִידְתָּא.

תְּרִי בְנֵי אַהֲרֹן קָרִיבוּ אֲשָׁא נּוּכְרָאָה, דְלֹא אֶתִיַּחְדוּ שְׁמִיָּה כְּדָקָא יְאוּת, וְאַתוּקְדוּ
בְּנוּרָא. רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב, אַחֲרֵי מוֹת. וְכְתִיב וַיָּמוּתוּ. פִּינּוֹן דְאָמַר אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי
בְנֵי אַהֲרֹן, לֹא יִדְעֵנָא, דְהָא וַיָּמוּתוּ. אֵלָא הָכִי תַנְיָנָן, תְּרִי מִיתוֹת הוּוּ, חַד לְפָנֵי יי'.
וְחַד, דְלֹא הוּוּ לְהוּוּ בְּנִין, דְכָל מֵאן דְלֹא זָכִי לְבַנִּין מִית הוּא. בְּגִין כֵּן, אַחֲרֵי מוֹת,
וַיָּמוּתוּ.

רַבִּי אַבְיָא אָמַר, מֵאֵי דְכָתִיב, (במדבר ג) וַיָּמָת נָדָב וַאֲבִיהוּא לְפָנֵי יי' בְּהַקְרִיבָם אֵשׁ
זֶרֶה לְפָנֵי יי' בְּמַדְבַּר סִינַי וּבָנִים לֹא הָיוּ לָהֶם וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר וְאִיתְמַר. מֵאֵי דָא לְגְבִי
דָּא, דְכָתִיב, וּבָנִים לֹא הָיוּ לָהֶם, וַיִּכְהֶן אֶלְעָזָר וְאִיתְמַר. אֵלָא רְזָא דְמִלְתָּא. הָאֵי
דְאֵמִינָא, וַיָּמוּתוּ, דְלֹא הוּוּ לְהוּוּ בְּנִין. וְהָכִי הוּא וְדָאֵי. אֲבָל לֹא כְּשָׂאָר בְּנֵי עֲלָמָא,
אֶף עַל גַּב דְלֹא אֲנַסִּיבוּ, דְהָא אֵלִין לֹא מִיתוּ אֵלָא מִיתָת גְּרַמִּיהוֹן, אֲבָל מִיתָת
נְפִשְׁהוֹן לֹא מִיתוּ.

סדר הלימוד ליום כח אדר [יום 176 בשנה]

[זוהר חלק ג' - דף נ"ז ע"ב]

מנא לן, דכתיב, (שמות ו) ואלעזר בן אהרן (דף נ"ז ע"ב) לקח לו מבנות פוטיאל לו לאשה ותלד לו את פנחס אלה ראשי אבות הלויים למשפחותם. אלה, והא פנחס בלחודוי הוה. וכתיב, ראשי אבות הלויים, בגין כך, מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשהון לא מיתו. אמר רבי אלעזר ודאי משמע אלה, ומשמע ראשי.

ובגין כך כתיב, (במדבר כה) פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן וכתיב ופנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן היה כהן בימים ההם, פנחס בן אלעזר הכהן מבעי ליה, אלא בכל אתר דאתא פנחס בן אהרן הכהן כתיב, ואלעזר לא כתיב אלא אלעזר הכהן. דכתיב, (במדבר כז) ולפני אלעזר הכהן. (במדבר לא) ויאמר אלעזר הכהן וגו'. ועל דא מיתת גרמיהון מיתו, מיתת נפשהון לא מיתו.

ותנינן ברזא דמתניתין, תרי זוג, פן חס. והא אתמר, יו"ד זעירא ביני אתון דפנחס. דהאי יו"ד כליל תרי כחדא, ודא הוא רזא דמלה, והא אתמר.

רבי אלעזר שאיל לאבוי, אמר ליה, והא תרי אינון ותרי הוו, אמאי לא אשתכחו תרי. אמר ליה, תרי פלגי גופא הוו, דהא לא אנסיבו, ובגין כך, בחד אתפלילו, דכתיב, ותלד לו את פנחס אלה ראשי וגו'.

ויו"ד דפנחס, לא אתייהיב ביה לחברא אתון, אלא בשעתא דקני לקודשא בריך הוא, ואתא לישראל עקימא, דחמא דהאי את ברית קדישא, עייל זמרי ברשותא אחרא. ובמה דאתעקם בקדמיתא, אתתקן הכא. בנוכראה אתעקם בקדמיתא, דכתיב, בהקריבם אש זרה, הכא בנוכראה, אתתקן, כמה דכתיב, (מלאכי ב) ובעל בת אל נכר. מה להלן אש זרה, אף כאן נמי אשה זרה.

מאי אתחזי הכא. אלא בקדמיתא רחיקא קריבו, דכתיב, בהקריבם אש זרה. אוף הכא זמרי, הוה קריב רחיקא, שמא דמלכא, הוה קריב גבי רחיקא, מיד, (במדבר כה) וירא פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן ויקם מתוך העדה. הכא אתקין עקימא דקדמיתא, כדין אתייהיב יו"ד בשמיה לחברא אתון כחדא, ואתבשר בשלום, דכתיב, (במדבר כה) לכן אמור הנני נותן לו את בריתי שלום. (בריתי ממש). (נח ס"ז ע"ב) מאי שלום הכא, אלא בההוא כתר, חבו בקדמיתא, בההוא כתר, אתערו קטטותא בקדמיתא, והשתא דאתתקן, כתיב הנני נותן לו את בריתי שלום. בריתי ממש, תהא עמיה בשלום, ובגין כך, אתייהיב יו"ד זעירא בשמיה, דהא מאתון זעיראן היא, לאתחזאה דהא אתתקן מה דאתעקם בקדמיתא, והא אשלימת עמיה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אתא רבי אלעזר ונשיק ידוי. אמר, בריך רחמנא דשאלנא האי מלה, ולא אתאביד מנאי.

תאנא אמר רבי יוסי, בהאי יומא דכפורי, אתתקן למקרי פרשתא דא, לכפרא לישראל בגלותא, בגין דא, סדרא דיומא דא, הכא אתסדר, ובגין דמיתתהון דבני אהרן, מכפרא על ישראל.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ח ע"א]

מפאן אוליפנא, כל ההוא בר נש דיסורי דמאריה אתיין עליה, כפרה דחובוי אינון. וכל מאן דמצטער על יסוריהון דצדיקיא, מעבירין חובייהו דלהון מעלמא. ועל דא ביומא דא, קורין, אחרי מות שני בני אהרן, דישמעון עמא, ויצטערון על אבודיהון דצדיקיא, ויתכפר להון חובייהו. וכל דמצטער על אבודיהון דצדיקיא, או אחית דמעין עלייהו, קודשא בריך הוא מכריז עליה ואומר, (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכופר. ולא עוד, אלא דלא ימותון בנוי ביומוי. ועליה פתיב, (ישעיה נג) יראה זרע יאריך ימים וגו'. (ויקרא טז) ויאמר יי' אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש וגו'. אמר רבי שמעון פתח ואמר, (קהלת א) כל הנחלים הולכים אל הים והים והים אינו מלא וגו'. אמר רבי שמעון, תוהנא על בני עלמא, דהא לית להו עיינין למחזי, ולבא לאשגחא, ולא ידעין, ולא שויין לבייהו לאסתכלא ברעותא דמאריהון, היך גיימין, ולא מתערי משנתיהו, עד לא ייתי ההוא יומא דחפי עלייהו חשוכא וקבלא, ויתבע ההוא (דף נ"ח ע"א) מאריה דפקדונא, חושבנא מנייהו.

וכרוזא כל יומא קארי עלייהו, ונשמתיהון, אסהידת בהון בכל יומא וליליא, אורייתא ראמת קלין לכל עבר, מכרזת ואומרת, (משלי א) עד מתי פתאים תאהבו פתי (משלי ט) מי פתי יסור הנה חסר לב אמרה לו. לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי. ולית מאן דירפין אודניה, ולית מאן דיתער לביה.

תא חזי, זמינין דרי בתראי דייטון, דיתנשי אורייתא מבינייהו, וחכימי לבא יתכנשוין לאתרייהו, (ס"א לאתרא קדישא) ולא ישתכח מאן דסגיר ופתת. ווי ליהוא דרא. ומפאן ולהלאה, לא יהא דרא פדרא דא, עד דרא דייתי מלכא משיחא, ומנדעא יתער בעלמא, דכתיב, (ירמיה לא) פי כלם ידעו אותי למקטנם ועד גדולם.

תא חזי, פתיב, (בראשית ב) ונהר יוצא מעדן. ותנינן, מה שמיה דההוא נהר. אוקימנא יובל שמיה, דכתיב, (ירמיה יז) ועל יובל ישלח שרשיו. ובספרא דרב המנונא סבא, חיים שמיה, דמתמן נפקין חיים לעלמא, ואינון אקרון חיי מלכא. והא אוקימנא, ההוא אילנא רבא ותקיפא, דמזון לכלא ביה. אקרי עץ חיים. אילנא דנטע שרשוי באינון חיים, וכלא הוא שפיר.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, ההוא נהר אפיק נחלין עמיקין, במשח רבות, לאשקאה גנתא, ולרוואה אילנין ונטיעין, דכתיב (תהלים קד) ישבעו עצי יי ארזי לבנון אשר נטע, ואינון נחלין, נגדין ואתמשכן ומתכנשין בתרין קיימין (נ"א סמכין) ואינון ברייתי (תרי) קרינן להו, (מלכים א ז) כי"ן ובו"ע"ז, ושפיר. ומתמן נפקין כל אינון נחלין, ושריין לון בחד דרגא דאקרי צדיק, דכתיב, (משלי י) וצדיק יסוד עולם. וכלהו אזלין ומתכנשין לההוא אתר דאקרי ים, והוא ימא דחכמתא, הדא הוא דכתיב, (קהלת א) כל (שמות נ' ע"ב) הנחלים הולכים אל הים וגו'.

ואי תימא, דהא מטו לאתר דא, ופסקין, ולא תייבין, לבתר פתיב, אל מקום שהנחלים הולכים שם הם שבים ללכת, בגין דההוא נהרא לא פסיק לעלמין. הם שבים, לאן אתר שבים, לאינון תרין קיימין, נצח והוד. ללכת, בהאי צדיק, לאשכחא ברכאן וחידו. והיינו רזא דתנינן, (תהלים קד) לויטן זה יצרת לשחק בו, דא צדיק.

כלם אליך ישברון לתת אכלם בעתו. מאן עתו. דא (עתו דצדיק) מטרוניתא, דאקרי עתו דצדיק, ובגין כך פלהו מחכאן להאי עתו, פלהו דאתזנון לתתא, מאתר דא אתזנון, ורזא דא אוקימנא, (תהלים קמה) עיני כל אליך ישברו וגו' כמה דאוקימנא.

תא חזי, בשעתא דהאי כל, מבסס לעתו, ומתחברא עמיה, פלהו עלמין בחידו, פלהו עלמין בברכאן, כדין שלמא אשתכח בעלאי ותתאי. וכד גרמין חייבי עלמא, דתמן לא אשתכחו ברכאן דאינון נחלי, וינקא, האי עת, מסטרא אחרא, כדין דינן מתערין בעלמא, ושלמא לא אשתכח. וכד בעאן בני עלמא לאתברכא, לא יכלין אלא על ידא דכהנא, בגין דיתער כתרא דיליה, ויתברך מטרוניתא, וישתכחו ברכאן בכלהו עלמין.

תאנא, בההיא שעתא, בעא משה קמי קודשא בריך הוא, מלה דא, אמר ליה, אי בני עלמא יתובון קמך, על ידי דמאן מתברכאן. אמר ליה קודשא בריך הוא, ולי את אומר, דבר אל אהרן אחיך, דהא בידיה מסיראן ברכאן לעילא ותתא.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ח ע"ב]

ויאמר יי אל משה דבר אל אהרן אחיך ואל יבא בכל עת אל הקדש וגו'. אמר רבי אבא, זמנין אית קמי קודשא בריך הוא, לאשתכחא רעוון, ולאשתכחא ברכאן, ולמתבע בעוטי, וזמנין, דרעוון לא אשתכחו, וברכאן לא מזדמנון, ודינן קשיין מתערין בעלמא. וזמנין דדינא תלי. תא חזי, זמנין אית בשתא, דרעווא אשתכח. וזמנין אית בשתא, דדינא אשתכח. וזמנין אית בשתא, דדינא אשתכח ותליא.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

זמנין אית בירחי, דרעוא (דף נ"ח ע"ב) אשתכח בהו. וזמנין אית בירחי, דדינין אשתכחו, ותליין על כלא.

זמנין אית בשבועי, דרעוון משתכחן, וזמנין אית בשבועי, דדינין משתכחן בעלמא. וזמנין אית ביומי, דרעווא אשתכח בעלמא ועלמא אתבסמא. וזמנין אית ביומי דדינין תליין ומשתכחן, ואפילו בשעתי. ועל דא פתיב, (קהלת ג) ועת לכל חפץ וגו'. וכתיב, (תהלים ט) ואני תפלתי לך וגו'. וכתיב, (ישעיה נה) דרשו יי' בהמצאו. וכתיב, (תהלים י) למה יי' תעמוד ברחוק תעלים לעתות בצרה. וכתיב, (ירמיה לא) מרחוק יי' נראה לי. וזמנין דאיהו קרוב, דכתיב, (תהלים קמה) קרוב יי' לכל קוראיו. בגין כך, ואל יבא בכל עת אל הקדש וגו'.

רבי שמעון אמר, הא אוקימנא. מלה בעתו, והכי הוא ודאי, והכא אתא קודשא בריך הוא לאזהרא לאהרן, דלא יטעי בההוא חובא, דטעו בנוי, דהא האי עת ידיעא, בגין כך לא יטעי לחברא עת אחרא, לגבי מלכא. הדא הוא דכתיב, ואל יבא בכל עת אל הקדש. כלומר, אף על גב דיחמי עידן, דאתמסר בידא אחרא, לאתנהגא עלמא, ויתמסר בידוי לייחד ביה לקרבא ליה לקודשא, דהא אנא ושמי חד הוא. ובגיני כך, (ס"א לקרבא ליה לקודשא בריך הוא דהא האי עת ידיע, בגין כך) ואל יבא בכל עת אל הקדש. ואי בעי למנדע במה ייעול. בזאת. בזאת יבא אהרן אל הקדש. דהאי זאת, היא עת דאחידת בשמי, בהאי י', דרשימא בשמי, ייעול אל הקדש. (אבל) ואל יבא בכל עת.

תאנא אמר רבי יוסי פתיב (קהלת ג) את הכל עשה יפה בעתו האי מלה אוקמה בוצינא (ס"א בשמא) קדישא והכי הוא דתנינא את הכל עשה יפה בעתו והכי הוא ודאי. את הכל ודאי. עשה יפה בעתו, דא בדא, ולא יתערבון אחרנין בינייהו. בעתו ממש, ולא באחרא. בגיני כך, אזהרותא לאהרן, ואל יבא בכל עת אל הקדש. אבל במה ייעול. בזאת, כמה דאוקימנא, דכתיב בזאת יבא אהרן אל הקדש.

רבי אלעזר הוה יתיב קמי אבוה, אמר ליה, פתיב בכנישתא דקרח, (במדבר טז) ויאבדו מתוך הקהל, מאי ויאבדו. אלא כמה דכתיב, (ויקרא כג) והאבדתי את הנפש ההיא מקרב עמה. (ס"א כתיב בבני אהרן (ויקרא י) ותצא אש מלפני יי' ותאכל אותם וימותו. וכתיב בכנישתא דקרח ואש יצאה מאת יי' ותאכל את החמשים ומאתים איש ס"ד דשקילין דא כדא) אמר רבי שמעון, שאני אינון בני אהרן, דלא פתיב בהו אבדה, פאינון דכנישתא דקרח, דכתיב בהו, ויאבדו מתוך הקהל. וכתיב, (במדבר יז) הן גוענו אבדנו פלנו אבדנו. לאכללא אינון דאקריבו קטרת בוסמין, מאתן וחמשין, דאתאבידו ודאי, ואלין לא אתאבידו.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר ליה פתיב, ואל יבא בכל עת אל הקדש. וכתוב, בזאת יבא אהרן אל הקדש. פיון דאמר, ואל יבא בכל עת, אמאי לא פתיב, במה זמנא ייעול. אמר ליה אלעזר, הא אתמר, ומלה חד הוא, וזמנא חד הוא הווי ידעי פהני. אבל על מה דחאבו בנוי, בעא לאזהרא הכא, והא אתמר. אמר ליה, ואנא הכי סבירנא, ובגין לאתיישבא מלה בעינא.

אמר ליה, אלעזר ברי תא חזי, כל קרבנין וכל עלוון, נייחא הוא דקודשא בריך הוא, אבל לא הוה נייחא, במה דהאי קטרת, דקטרת מעליא מכלא. ובגין כך, הווי מעלין ליה לגו בגו, בלחישו. והא אתמר. ובגין כך, לא אתענשו כל בני נשא בשאר קרבנין ועלוון כמו בקטרת, דכל פולחנא דקודשא בריך הוא, הכא אתקטר ואתקשר יתיר מכלא. ועל דא אקרי קטרת. והא אתמר, (משלי כו) שמן וקטרת ישמח לב.

פתח רבי שמעון ודרש, (שיר השירים א) לריח שמניך טובים וגו'. האי קרא אסתפלנא ביה, והכי הוא. לריח, מאי ריח. ריח דקטרת דאיהו דקיקא ומעליא ופנימאה מכלא, וכד סליק ההוא ריח לאתקשרא, בההוא משח רבות דנחלי מבוועא, אתערו דא בדא ואתקטרו פחדא. וכדין אינון משחן טבאן לאנהרא. כמה דאת אמר, לריח שמניך טובים.

וכדין אתרק משחא מדרגא לדרגא, באינון דרגין דאקרון שמא קדישא, הדא הוא דכתיב, שמן תורק שמך על פן עלמות אהבוך. מאי עלמות. כמה דאוקימנא עולמות, עולמות ממש, דבר אחר על פן עלמות אהבוך. כמה דאת אמר, (תהלים מו) על עלמות שיר. וכלא חד.

ובספרא דרב המנונא סבא פתיב, מאי עולמות. כמה דאת אמר, (משלי לא) ותתן טרף לביתך וחק (דף נ"ט עא) לנערותיה. נערותיה הני עלמות, אהבוך, לברכא שמך, ולזמרא קמך, ומתמן אשתבחון ברכאן בכלהו תתאי, ומתברכין עלאין ותתאין.

דבר אחר על פן עלמות אהבוך. שפיר הוא מאן דאמר. על מות אהבוך, דהא במלה דא מאריהון דדינין אתבסמן, ובגין דהאי קטרת, אתקטר במשחא דלעילא יתיר, אתחשב קמיה דקודשא בריך הוא, מכל קרבנין ועלוון. אמרה פנסת ישראל, אנא פקטרת, ואנת כמשחא, משכני אחרוך נרוצה וגו'. נרוצה: כמה דאת אמר, על פן עלמות אהבוך. אנא וכל אוכלוסין, דהא פלהו בי אחידן, ועל דא משכני, דהא בי תליין.

הביאני המלך חדריו. אם ייעול לי מלכא באדרוי, נגילה ונשמחה כך, אנא וכלהו אוכלוסין. תאנא. פלהו אוכלוסין, בשעתא דכנסת ישראל חדאת ומתברכא,

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כִּלְהוּ חֲדָאן, וְדִינָא לָא שְׂרִיא כְּדִין בְּעֵלְמָא. וְעַל דָּא פְּתִיב, (תהלים צו) יִשְׁמְחוּ
הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ.

כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, זָכַאִין אֵינּוֹן צְדִיקָא, דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּעֵי בִיקְרִיהוֹן. וְתַנִּינָא, מְלַךְ בְּשָׂר וְדָם, אִי בַר נֶשׁ רְכִיב עַל סוּסָא דִּילִיָּהּ, בַּר
קְטָלָא הוּא, קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲרַכִּיב אֵלֵיהּ עַל דִּילִיָּהּ, דְּכַתִּיב, (מלכים ב ב) וַיַּעַל
אֵלֵיהּ בַּסַּעֲרָה הַשָּׁמַיִם וְגו'. הֵכָא מָאִי פְּתִיב, וְלֹא יָמוּת כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת.
וְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֵיילִיהּ לְמִשָּׁה בֵּיהּ, הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (שמות כד) וַיָּבֵא מֹשֶׁה בְּתוֹךְ
הָעָנָן, בְּתוֹךְ הָעָנָן מִמֶּשֶׁ, כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה ד)
וּבְרָא יי' עַל כָּל מְכוֹן הַר צִיּוֹן וְעַל מִקְרָאֵיהּ עָנָן יוֹמָם וְעֶשֶׂן. וְכַתִּיב, (שמות מ) כִּי עָנָן
יי' עַל הַמִּשְׁכָּן יוֹמָם.

וְתַנִּינָא, הָאִי דְּכַתִּיב, (שמות לד) וַיֵּרֶד יי' בְּעָנָן. בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת. תַּנִּינָא,
אֲתַר דְּהוּוּ שְׂרָאן אֵינּוֹן פְּרוּבִי, כְּמָה דְּאֹקִימָנָא, פְּרוּבִים עַל אֶת הוּוּ יִתְבִּין. וְתַנִּינָא,
ג' זְמַנִּין בִּיּוֹמָא אֲתַרְחִישׁ נִיסָא, בְּגַדְפִּיָּהּ. בְּשַׁעֲתָא דְּאֲתַגְלִי עֲלֵיהּ קְדוּשָׁה דְּמִלְכָא,
אֵינּוֹן מְגַרְמִיָּהּ סְלִקִין גְּדַפִּיָּהּ, וּפְרָסִין לוֹן, וְחַפִּיין עַל כְּפֹרְתָא. לְבַתַּר קְמִיטִין
גְּדַפִּיָּהּ, וְנִאֲחִזִּין בְּגַדְפִּיָּהּ (ס"א וְנִאֲחִזִּין בְּגוּפִיָּהּ) כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שמות כה) וְהָיוּ
הַכְּרוּבִים פּוֹרְשֵׁי כְנָפִים לְמַעַלָּה, פּוֹרְשֵׁי וְלֹא פּוֹרְשֵׁי. סוּכְכִים וְלֹא סוּכְכִים. דָּא בָּאֵת
(ס"א בִּזְאֵת) הוּוּ קִימִי וְחֲדָאן בְּשִׁכְנִיתָא.

אָמַר רַבִּי אַבָּא, מַה בְּעָא הֵכָא, כִּי בְּעֵנָן אֲרָאָה עַל הַכַּפְּרֶת. וְכַתִּיב בְּזֵאת יָבֵא
אֲהֲרֹן, וְהָא כְּהֵנָּא לָא חָמִי לְשִׁכְנִיתָא בְּשַׁעֲתָא כַּד הוּוּ עָאֵל. אֵלָּא עֲנָנָא הוּוּ נַחִית,
וְכַד הוּוּ נַחִית מִטָּא עַל הָאִי כְּפֹרְתָא, וּמִתְעַרִּין גְּדַפִּיָּהּ דְּכְרוּבִין, וְאֲקִשִׁי לְהוּוּ וְאֲמַרִי
שִׁירְתָּא.

וּמַה שִׁירְתָּא אֲמַרִי (תהלים צו) כִּי גְדוֹל יי' וּמְהַלֵּל מְאֹד נוֹרָא הוּא עַל כָּל אֱלֹהִים.
הָאִי כַּד סְלִקִי גְּדַפִּיָּהּ. בְּשַׁעֲתָא דְּפְרָסִין לְהוּוּ אֲמַרִי, (תהלים צו) כִּי כָּל אֱלֹהֵי הָעַמִּים
אֱלִילִים וַיִּי שָׁמַיִם עָשָׂה. כַּד חַפִּיין עַל כְּפֹרְתָא, אֲמַרִי, (תהלים צח) לְפָנַי יי' כִּי בָא
לְשָׁפוֹט אֶת הָאָרֶץ יִשְׁפּוֹט תֵּבֵל בְּצַדֵּק וְעַמִּים בְּמִישְׁרִים.

וְקִלְהוֹן הוּוּ שְׁמַע כְּהֵנָּא בְּמִקְדְּשָׁא, כְּדִין שׁוּי קְטֹרֶת בְּאֲתַרִּיהּ, וְאֲתַכּוּוֹן בְּמָה
דְּאֲתַכּוּוֹן, בְּגִין דִּיתְבְּרַךְ כְּלָא (וְקִלְהוֹן). וְגַדְפִּי פְּרוּבִיָּא, סְלִקִין וְנַחֲתִין, וְזַמְרִי שִׁירְתָּא,
מְחַפִּיין לְכְּפֹרְתָא וְסְלִקִי לְהוּוּ. הֲדָא הוּא דְּכַתִּיב סוּכְכִים. סוּכְכִים דִּיִּיקָא וּמָנָא לָן
דְּקִלְהוֹן אֲשַׁתְּמַע, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (יחזקאל א) וְאֲשַׁמַּע אֶת קוֹל וְגו'.

[זוהר חלק ג' - דף נ"ט ע"ב]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אמר רבי יוסי, ועמים במישרים. מהו במישרים. כמה דאת אמר, מישרים אהבוך, לאכללא תרין פרובין, דכר ונוקבא, מישרים ודאי. ועל דא, ועמים במישרים. וכתבי, (במדבר ז) וישמע את הקול מדבר אליו מבין שני הכרובים וידבר אליו. רבי יצחק אמר, מכאן אוליפנא דבכל אתר דלא אשתכח דכר ונוקבא, לאו פדאי למחמי אפי שכינתא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קמ) ישבו ישרים את פניך, ותנינן, פתיב, (דברים לב) צדיק וישר הוא, דכר ונוקבא, אוף הכא פרובים דכר ונוקבא. ועלייהו פתיב, (תהלים צט) אתה פוננת מישרים. ועמים במישרים. ובגיני פך, (שמות כה) ופניהם איש אל אחיו, והא אוקימנא. (דף נ”ט ע”ב)

תניא אמר רבי יוסי, זמנא חדא, הוה צריכא עלמא למטרא, אתו לקמיה (ס”א) אזלו לגביה) דרבי שמעון, רבי ייסא ורבי חזקיה ושאר חברייה. אשפחוהו דהוה אזיל למחמי, לרבי פנחס בן יאיר, הוא ורבי אלעזר בריה. פיון דחמא לון, פתח ואמר, (תהלים קלג) שיר המעלות הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. מאי שבת אחים גם יחד.

כמה דאת אמר, ופניהם איש אל אחיו, בשעתא דהוה חד בחד משגיחין אנפין באנפין, פתיב, מה טוב ומה נעים. וכד מהדר דכורא אנפוי מן נוקבא, ווי לעלמא. פדין פתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט. בלא משפט ודאי, וכתבי, (תהלים פט) צדק ומשפט מכון כסאך, דלא אזיל דא בלא דא, וכד משפט, מתרחק מצדק, ווי לעלמא. (כדין כתיב, (משלי יג) ויש נספה בלא משפט).

והשתא חמינא, דאתון אתיתון, על דדכורא לא שריא בנוקבא, אמר, אי לדא אתיתון גבאי תיבו. דהאי יומא אסתכלנא, דיתהדר כלא למשרי אנפין באנפין. ואי לאורייתא אתיתון, שרו גבאי. אמרו ליה, לכלא, קא אתינא לגבי דמר, ישתמיט חד מינן, לבשרא לאחנא, שאר חברייה, ואנן נתיב לקמיה דמר.

עד דהו אזלי, פתח ואמר, (שיר השירים א) שחורה אני ונאווה בנות ירושלים וגו’. אמרה פנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא, שחורה אני בגלותא, ונאווה אני בפקודי אורייתא, דאף על גב דישראל בגלותא לא שבקי לון. פאהלי קדר, דאינון בני קטורה (ס”א טורי), דאתקדרו אנפיהו תדירא, ועם כל דא פיריעות שלמה, פההוא חיזו שמיא למדכי, דכתיב, (תהלים קד) נוטה שמים פיריעה.

אל תראוני שאני שחרחרת. מאי טעמא (ס”א אני שחרחרת בגין ששופתני) אל תראוני, בגין שאני שחרחרת. ששופתני השמש, דלא אסתפל בי שמשא, לאנהרא לי פדקא יאות. ישראל מה אינון אמרינן. בני אמי נחרו בי. מאן אינון בני אמי, אליו רברבין ממנן תריסין על שאר עמין.

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

דבר אחר, בני אמי ממש. כמה דאת אמר, (איכה ב) השליך משמים ארץ וגו'. וכד השליך משמים ארץ, שמוני נוטרה את הכרמים. מאי טעמא. דכרמי שלי לא נוטרה. ותנינן, בני אמי ודאי אסתכמו עלי, כלומר, כד אתעדי ארץ, משמים, כמה דאוקימנא, דכתיב, (שמות ב) ותצב אחותו מרחוק.

והכא אתמר ודאי, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. ובהו אוקימנא (נ"א והכא אוקימנא), גם יחד. כמה דאת אמר (ויקרא כו) ואף גם זאת בהיותם, שבת אחים בכלל, פיון דכתיב, גם, לאכללא כל אינון דלעילא, דכל שולטנותא בהווא אתר אשתכח.

דבר אחר. הנה מה טוב ומה נעים וגו'. אלין אינון חברייא, בשעתא דאינון יתבין כחדא, ולא מתפרשן דא מן דא. בקדמיתא אתחזון גוברי מגיחי קרבא, דבעו לקטלא דא לדא. לבתר, אתהדרו ברחימותא דאחות. קודשא בריך הוא מהו אומר, הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד. גם, לאכללא עמהון שכנינתא. ולא עוד, אלא קודשא בריך הוא אצית למלווייהו, וניחא ליה וחדו בהו. הדא הוא דכתיב, (מלאכי ג) אז נדברו ידאי יי' איש אל רעהו ויקשב יי' וישמע ויכתב ספר זכרון לפניו וגו'.

ואתון חברייא דהכא, כמה דהויתון בחביבותא ברחימותא, מקדמת דנא, הכי נמי, מכאן ולהלאה לא תתפרשון דא מן דא, עד דקודשא בריך הוא יחדי עמכון, ויקרי עליכו שלם. וישתפח בגיניכון שלמא בעלמא. הדא הוא דכתיב, (תהלים קכב) למען אחי ורעי אדברה נא שלום בך.

[זוהר חלק ג' - דף ס' ע"א]

אזלו. עד דהוו אזלי, מטו לבי רבי פנחס בן יאיר. נפק רבי פנחס, ונשקיה. אומר, זכינא לנשקא שכנינתא. זכאה חולקי אתקין להו טיקלי דערסי, קפטורי דקילטא. אומר רבי שמעון, אורייתא לא בעי הכי, אעבר להון, ויתיבו. אומר רבי פנחס, עד לא ניכול, נשמע ממאריה דאורייתא מלה. דהא רבי שמעון כל מלוי באתגלייא אינון, איהו גברא דלא דחיל מעילא ומתתא, למימר לון, לא דחיל מעילא, דהא קודשא בריך הוא אסתכם (דף ס' ע"א) ביה, לא דחיל מתתא, כאריה דלא דחיל מבני ענא. אומר רבי שמעון לרבי אלעזר בריה, אלעזר קום בקיומך, ואימא מלה חדתא, לגבי דרבי פנחס ושאר חברייא.

קם רבי אלעזר פתח ואמר, וידבר יי' אל משה אחרי מות שני בני אהרן וגו'. האי קרא אית לאסתכלא ביה, דאתחזי דיתירא איהו. דהא כתיב בתריה, ויאמר יי' אל משה דבר אל אהרן אחיך. מכאן שירותא דפרשתא, האי קרא דלעילא, מאי הוא, דכתיב, וידבר יי' אל משה. מאי הוא דאמר ליה, ולבתר ויאמר יי' אל משה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

אֵלָא בְשַׁעְתָּא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהִיב קְטֹרֶת בּוֹסְמִין לְאַהֲרֹן, בְּעָא, דְלֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בֵּיהּ בְּחַיֵּי בַר נָשׁ אַחֲרָא. מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְאַהֲרֹן אֲסָגִי שְׁלֵמָא בְּעֵלְמָא. אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא, אֵת בְּעִי לְאַסְגָּאָה שְׁלֵמָא בְּעֵלְמָא, עַל יְדֵךְ יִסְגִי שְׁלֵמָא לְעִילָא, הָא קְטֹרֶת בּוֹסְמִין, יְהִיב מְסוּר בִּידְךָ מִכָּאן וְלַהֲלָאָה, וּבְחַיֵּיךָ לֹא יִשְׁתַּמֵּשׁ בֵּיהּ בַּר נָשׁ אַחֲרָא. נָדַב וְאַבְיָהוּא אֶקְדִּימוּ בְּחַיֵּי דְאַבוּהוֹן, לְאַקְרָבָא מַה דְלֹא אֲתַמְסֵר לְהוּ. וּמְלָה דָא, גָּרִים לְהוֹן דְטַעוּ בֵּיהּ.

וְתַאנָא, מִשֶּׁה הָוּה מְהַרְהַר, מֵאן גָּרַם לֹון טַעוּתָא דָא, וְהוּוּ עָצִיב. מַה כְּתִיב, וַיְדַבֵּר יי' אֶל מֹשֶׁה אַחֲרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֲרֹן. וּמַה אָמַר לִיהּ, בְּקִרְבָּתְכֶם לִפְנֵי יי' וַיָּמוּתוּ. בְּהַקְרִיבְכֶם לֹא כְּתִיב, אֵלָא בְּקִרְבָּתְכֶם. אָמַר לִיהּ קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְמִשֶּׁה, דָּא גְרָמָא לְהוּ, דְדַחֲקוּ שַׁעְתָּא בְּחַיֵּי אַבוּהוֹן, וְטַעוּ בְּהּ, וְהֵינּוּ דְכְּתִיב, (ויקרא י') אֲשֶׁר לֹא צוּה אֹתְכֶם, אֹתְכֶם לֹא צוּה, אֲבָל לְאַהֲרֹן צוּה. וּמַה תְּרִין בְּנֵי אֶהֲרֹן, עַל דְדַחֲקוּ שַׁעְתָּא בְּחַיֵּי אַבוּהוֹן גְּרָמוּ לְגְרַמְיֵיהוּ כָּל כַּף, אָנָּא לְגַבֵּי אַבָּא וּרְבִי פְנַחַס וּשְׁאָר חֲבֵרַיָא, עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה. אֲתָא רַבִּי פְנַחַס נְשָׁקִיָה וּבְרַכִּיָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, (שיר השירים ג) הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁל־שְׁלֵמָה שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ וְגו'. הִנֵּה מִטְתּוֹ שֶׁל־שְׁלֵמָה, מְאִי מִטְתּוֹ. דָּא כּוּרְסִי (נ"א ערסא) יִקְרָא דְמִלְכָּא, דְכְּתִיב בֵּיהּ, (משלי לא) בְּטַח בַּהּ לֵב בְּעֵלְהָ. שֶׁל־שְׁלֵמָה, מִלְכָּא דֵי שְׁלֵמָא כְּלָא דִילִיָהּ הוּא. שְׁשִׁים גְּבוּרִים סָבִיב לָהּ, דְאֲתַאחְדֹן בְּסִטְרָהּ מְדִינָא קְשִׁיָא, וְאַקְרוּן, שְׁתִּין פּוֹלְסֵי דְנוּרָא, (ס"א שתינ מזיני זיוני קשיין) דְתַהוּא נַעַר, אֲתַלְבֵּשׁ בְּהוּ.

מִימִינֵיהּ, שְׁנָנָא דְחַרְבָּא תְּקִיפָא, מִשְׁמָא לִיָּהּ גּוּמְרֵי דְנוּרָא תְּקִיפָא, דְמִתְאַחְדָּא בְּגִלְפּוּי (ס"א בקליפוי), בְּשַׁבְעִין אֶלְף לַהֲטִי נוּרָא דְאַכְלָא, וְאַיְנוּן שְׁתִּין מְזִינֵי זִינֵי קְשִׁיָן, מְאַיְנוּן גְּבוּרֵן תְּקִיפֵן, דְתַהֲיָא גְבוּרָה עֲלָאָה דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב מִגְּבוּרֵי יִשְׂרָאֵל.

וְתַאנָא, בְּהַאי עֲרֵסָא, מַה כְּתִיב בְּהּ, וְתַקֵּם בְּעוֹד לַיְלָה, כִּד יִנְקָא מִסְטְרָא דִימִינָא (ס"א מסטרא דדינא). וְתַתֵּן טְרַף לְבֵיתָהּ. מְאִי טְרַף, כְּמָה דְאֵת אָמַר (מיכה ה) וְטְרַף וְאִין מְצִיל. הֲדָא הוּא דְכְּתִיב כָּלֵם אַחוּזֵי חֲרִב מְלוּמְדֵי מְלַחְמָה, זְמִינִין בְּכָל אֲתַר לְמַעְבַּד דִּינָא, וְאַקְרוּן מְאַרֵי דִיבְבָא וַיִּלְלָהּ.

אִישׁ חֲרָבוֹ עַל יָרְכוּ. כְּמָה דְאֵת אָמַר, (תהלים מה) חֲגוּר חֲרָבָךְ עַל יָרֵךְ גְּבוּר. מִפְּחַד בְּלִילוֹת. הָא אוּקְמוּתָהּ, מִפְּחַדָּהּ דְגִיְהֵנָם וְכוּ' אֲבָל מִפְּחַד בְּלִילוֹת, כְּלוּמַר, כָּל דָּא מְאִין אֲתַר נְטִלִין, מִפְּחַד, מִתְּהוּא אֲתַר דְאַקְרִי פְּחַד, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בראשית לא) וּפְחַד יִצְחָק הָיָה לִי. וַיִּשְׁבַּע יַעֲקֹב בְּפְחַד אָבִיו יִצְחָק. בְּלִילוֹת, בּוֹמְנִין דְאַיְנוּן מִתְּפַקְדִין לְמַעְבַּד דִּינָא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, פתיב (משלי לא) זממה שדה ותקחהו. הדא הוא דכתיב, (איוב מ) וכל חית השדה ישחקו שם. ועל דא פתיב, (תהלים קד) זה הים גדול ורחב ידים וגו' שם אנות יהלכון וגו' כמה דאת אמר. (משלי לא) היתה כאננות סוחר ממרחק תביא לחמה. ממרחק ודאי. מרישא דמוחא, ומעילא דרישא, תביא לחמה. על ידא דצדיק, פד מזדווגן פחד, פדין חידו בכלא. הדא הוא דכתיב, לויתן זה יצרת לשחק בו.

[זוהר חלק ג' - דף ס' ע"ב]

תאנא, אלה וחמש מאה, מארי תריסין, מארי דשולטנותא, אתאחדן מהאי סטרא, דאינון גיברין. בידי דההוא דאקרי נער, ארבע מפתחין רברבן. תנייניא אזלין תחות ספינה, דהאי (דף ס' ע"ב) ימא רבא, לארבע זויין. דא אזיל לסטרא דא, ודא אזיל לסטרא דא. וכן פלהו. ארבע חיזו דאנפין אתחזיין בהו, וכד אתפלילן פחד, פתיב, (יחזקאל א) ודמות פניהם פני אדם, פניהם דכלא.

אפי רברבי, ואפי זוטרי, פלילן פחד לעילא, תרי סלקין ושאטין, ותרין מגרופין בידיהו. אלה טורין סלקין ועאלין (ס"א אלין טמירין עאלין וסלקין) בכל יומא, משקיו דההוא ימא, לבתר, אתעקרו מנה, וסלקין לימא אחרא.

לית חושפנא לאינון דאתאחדן בשערהא, תרין בנין ינקין כל יומא, דאקרון מאלי ארעא. ודא הוא רזא דספרא דצניעותא, דכתיב, (יהושע ב) וישלח יהושע בן נון מן השטים שנים אנשים מרגלים חרש לאמר. ואלין, ינקין מתחות סטרי אברהא, תרין בנות בתחות רגלהא, (ס"א ואלין ינקן מסטרא דאברהא, תרין בנות בתחותהא) ועל דא פתיב, (בראשית ו) ויראו בני האלהים את בנות האדם. ואלין מתאחדן בטרפי (ס"א בטופרי) דההיא ערסא, ודא הוא דתנינו, דכתיב, (מלכים א ג) אז תבאנה שתיים נשים זונות אל המלך. אז תבאנה, ולא מקדמת דנא, ובזמנא דישראל לתתא, אהדרון קדל מבתר קודשא בריך הוא, מאי פתיב, (ישעיה ג) עמי נוגשיו מעולל ונשים משלו בו. ודאי.

בידא שמאלא, שבעין ענפין, דמגדלין בין נוני ימא, פלהו סומקי פוורדא. ועילא מנהון, ענפא חד סומקא יתיר, דא סליק ונחית. וכלהו אתחפין בשערהא.

מארי דלישנא בישא. פד נחית חויא. אתעביד מקפץ על טורין, מדלגא על טגרי. עד דישכח טרפא, דאחיד בטופרי ויכול. פדין שכיד, ואתחזר לישניה לטב. זכאין אינון ישראל, דמזמנין ליה טרפיה. אהדר לאתריה (ס"א לבתריה), עייל בנוקבא דתהומא רבא.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כד (ס"א סליק סלקין) סלקין מארי דרומחין וסייפין, דלית לון חושבנא, סוחרנייהו דאינון שתין עלאין, דסוחרניה דהאי ערסא, אלה אלפין, ורבוא רבוון, קיימין בכל סטרא דהאי ערסא לעילא. ומניה אתזנן, כלהו מקמיה (ס"א ומניה אתזנו, ליה פלחין כולהו קמיה) יקומון.

מתחות כלהו, נפקין כמה אלה ורבבן, דלית לון חושבנא, ונחתין ושאטין בעלמא, עד דתקעי מארי שופרא, ומתכנשי. והגי בזוהמא דטופרי אחידן.

דא ערסא כליל לון, דא ערסא, רגלוהי אחידן בארבע סטרי עלמא, כלא עאלין בכללא, דאשתכח לעילא, ואשתכח לתתא, בשמים ממעל, ועל הארץ מתחת, ועל דא פתיב הנה. מאי הנה. בגין דזמינא לכלא לעילא ותתא. ורשומא האי ערסא מפלא, אדנ"י אתקרי, רבונא דכלא, רשימא בין חיילהא.

בגין כד, כהנא בעי לכוונא מלי דלעילא, ליחדא שמא קדישא מאתר דבעא ליחדא, ועל דא תנינן, פתיב, בזאת יבא אהרן אל הקדש, בהאי בעי לקרבא קדושה לאתריה, מהאי אתר, בעי בר נש לדחלא מקמי קודשא בריך הוא. ועל דא פתיב, (דברים לב) לו חכמו ישפילו זאת מיד יבינו לאחריהם. כלומר, אי יסתפלון בני נשא בעונשא, היך אחידת זאת בין חיילהא, והיך אתמנו קמה כל אינון בני חיילין, ואחידן בפולחנא לאתפרעא מן חיבייא, מיד יבינו לאחריהם, ויסתמרון עובדיהון, ולא יחובון קמי מלכא קדישא.

סדר הלימוד ליום כט אדר [יום 177 בשנה]

תו אמר רבי שמעון, כל בר נש דזכי למילף אורייתא, ונטיר לה להאי זאת. האי זאת נטירת ליה, וגזר עמיה קיימא על קיימא דיליה, דלא יתעדי מגיה, ומן בנוהי ומן בני בנוהי לעלמין. הדא הוא דכתיב, (ישעיה נט) ואני זאת בריתי אותם וגו'. יתבו למיכל, עד דאכלו, אמר רבי שמעון לחברייא, כל חד וחד לימא מלה חדתא דאורייתא. על פתורא, לקמיה דרבי פנחס.

[זוהר חלק ג' - דף ס"א ע"א]

פתח רבי חזקיה ואמר, (ישעיה ג) יי' אלהים נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר וגו'. זכאין אינון ישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו מפל שאר עמין, וקראו, קדש. דכתיב, (ירמיה ב) קדש ישראל ליי'. ויהיב (דף ס"א ע"א) להו חולק, לאתאחדא בשמא קדישא. ובמה אחידו ישראל בשמא קדישא. בגין דזכו באורייתא, דכל מאן דזכי באורייתא זכי ביה בקודשא בריך הוא. (נ"א בקדש) (רצ"ז ע"א) ותנינן קמיה דמר, מאי קדש. שלימותא דכלא דאקרי חכמה עלאה, ומהאי אתר (נגיד משח רבות קדישא בשבילין ידיען, לאתר דאקרי בינה עלאה), ומתמן נפקין

בהאי ספר הזהר, יפקון ביה מן גלוותא ברחמי - [דף 1954]

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

מבועין ונחלין לכל עבר, עד דמטו להאי זאת. (ומהאי אתר אתער רוחא קדישא) והאי זאת פד מתברכא, אקרי קדש, ואקרי חכמה, וקראן ליה (נ"א והאי זאת כד אתברכא מאתר עלאה דא דאקרי קדש ואקרי חכמה קראן ליה) רוח הקדש. פלומר, רוח, מההוא קדש דלעילא. וכד נפקין ומתערין מנה רזי אורייתא, פדין אתקרי לשון הקדש.

ובשעתא דנגיד ההוא רבות קדישא, לאינן תרי קיימין, דאקרון למודי ה', ואקרון צבאות, אתכנש תמן, וכד נפיק מתמן, בההוא דרגא דאקרי יסוד, לההוא חכמה זעירא, פדין אתקרי לשון למודים. ונפיק לאתערא לאינן קדישי עליונים. פדין פתיב, יי' אלהים נתן לי לשון למודים. ולמה. לדעת לעות את יעף דבר. וקודשא בריך הוא יהיב האי לבוצינא קדישא, רבי שמעון. ועוד דסליק ליה לעילא לעילא, בגין כך כל מלוי באתגלייא אתמרו, ולא אתפסיין. עליה פתיב, (במדבר יב) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות.

פתח רבי ייסא ואמר, (מלכים א ה) ויי' נתן חכמה לשלמה כאשר דבר לו ויהי שלום בין חירם ובין שלמה וגו'. ויי' נתן חכמה לשלמה, דא הוא דתנינן, ביומי דשלמה מלכא, קיימא סיהרא באשלמותא, כאשר דבר לו, כמה דאתמר ליה, (דברי הימים ב א) החכמה והמדע נתון לך.

ויהי שלום בין חירם ובין שלמה. וכי מה בין האי להאי. אלא הכי תנינן, ויי' נתן חכמה לשלמה. והאי חכמה במאי אוקים לה. אמר רבי יוסי, אוקים לה בהאי, בקדמיתא, דשלמה עבד דנחית לחירם מההוא דרגא, דהוה אמר, (יחזקאל כח) מושב אלהים ישבתי וגו', דתניא, חירם מלך צור עבד גרמיה אלוה. בתר דשלמה אתא, עבד ליה בחכמתיה, דנחית מההוא עיטא, ואודי ליה לשלמה. ובגין כך, (מלכים א ה) ויהי שלום בין חירם ובין שלמה.

ותנינן, אמר רבי יצחק אמר רבי יהודה, דשדר ליה, חד שידא, ונחית ליד שבועה מדורין דגיהנם וסלקיה, ושדר ליה פתקין בכל יומא ויומא בידיה, עד דאהדר, ואודי ליה לשלמה. ותנינן. (ויחי רכ"ג, רכ"ה) שלמה ירית לה לסיהרא, בכל סטרוי. בגין כך, בכלא שליט בחכמתיה. ורבי שמעון בן יוחאי, שליט בחכמתיה על כל בני עלמא, כל אינן דסלקין בדרגוי, לא סלקין אלא לאשלמא עמיה. (ס"א אי לא שלמין עמיה)

פתח רבי יוסי ואמר, (שיר השירים ב) יונתי בחגוי הסלע בסתר המדרגה וגו'. יונתי, דא כנסת ישראל, מה יונה לא שבקת בן זוגה לעלמין, כך כנסת ישראל לא שבקת לקודשא בריך הוא לעלמין. בחגוי הסלע, אלין תלמידי חכמים, דלא משתכחי בניחא בעלמא דין. בסתר המדרגה, אלין תלמידי חכמים, הצנועים, דבהון חסידין דחלי קודשא בריך הוא, דשכינתא לא אעדי מנייהו לעלמין. פדין, קודשא

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ברוך הוא מתבע בגינייהו לפנסת ישראל, ואמר, הראיני את מראיך השמיעני את קולך פי קולך ערב, דלית קלא משתמע לעילא, אלא קלא דאינון דמתעסקי באורייתא.

ותאנא, כל אינון דמתעסקי באורייתא, בלייליא, דיוקניהון אתחקק לעילא קמי קודשא בריך הוא, וקודשא בריך הוא משתעשע בהו פוליה יומא, ומסתפל בהו. וההוא קלא, (דהכא) סליק ובקע כל אינון רקייעין, עד דסליק קמי קודשא בריך הוא. פדין פתיב, פי קולך ערב ומראיך נאווה. והשתא קודשא בריך הוא חקק דיוקנא דרבי שמעון לעילא וקליה לעילא לעילא סלקא, ומתעטרא בכתרא קדישא, עד דקודשא בריך הוא מתעטר ביה בכלהו עלמין. ומשתבח ביה. עליה פתיב, (ישעיה מט) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

[זוהר חלק ג' - דף ס"א ע"ב]

פתח רבי חייא ואמר, (קהלת ג) מה שהיה כבר הוא (נקרא שמו ל"ג) ואשר להיות וגו'. מה שהיה כבר, היינו דתנינו, עד לא ברא קודשא בריך הוא האי עלמא, הוה בארי עלמין וחריב לון, עד (דף ס"א ע"ב) דקודשא בריך הוא סליק ברעותיה, למברי האי עלמא, ואמליך באורייתא. פדין אתתקן הוא בתקוני, ואתעטר בעטרוי, וברא האי עלמא. וכל מאי דאשתכח בהאי עלמא, הא הוה קמיה, (והא סליק מקמיה) ואתתקן קמיה.

ותאנא, כל אינון דברי עלמא, דאשתכחו בכל דרא ודרא, עד לא ייתון לעלמא, הא הוה קיימי קמיה בדיוקניהון. (והכי תאנא) אפילו כל אינון נשמתין דבני נשא, עד לא יחתון לעלמא, פלהו גליפין קמיה ברקיעא, בההוא דיוקנא ממש, דאינון בהאי עלמא. וכל מה דאולפין בהאי עלמא, כלא ידעו עד לא ייתון לעלמא. ותנינא, האי באינון זכאי קשוט.

וכל אינון דלא משתכחין זכאין בהאי עלמא, אפילו תמן, מתרחקין מקמי קודשא בריך הוא, ועאלין בנוקבא דתהומא רבא, ודחקין שעתא, ונחתין לעלמא. וההיא נשמתא דלהון, הא אולפנא, כמה דאינון קשי קדל בהאי עלמא, כך הוה עד לא ייתון לעלמא.

וההוא חולקא קדישא דיהב לון רמאן ליה, ואזלין ושאיין ואסתאבון, בההוא נוקבא דתהומא רבא, ונטלי חולקיהון מתמן, ודחקין שעתא ונחתין לעלמא. אי זכי לבתר, ותב בתיובתא קמי מאריה, הוא נטיל ההוא חולקא דיליה ממש, הדא הוא דכתיב, מה שהיה כבר (נקרא שמו) הוא ואשר להיות וגו' כבר היה.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תא חזי בני אהרן לא אשתכחו בישראל פוּתִייהו, בר משה ואהרן, ואינן אקרין (שמות כד) אצילי בני ישראל. ועל דטעו קמי מלכא קדישא, מיתו. וכי קודשא בריך הוא בעא לאובדא לון, והא תנינן ברזא דמתניתין, דקודשא בריך הוא עבד חסד בכלא, ואפילו ברשיעי עלמא לא בעי לאובדא לון. והני זכאי קשוט סלקא דעתך דאינן אתאבידו מעלמא, זכותא דלהון אן הוא. זכותא דאבוהון אן הוא. זכותא דמשה הכי נמי. ואינן היך אתאבידו.

אלא הכי אוליפנא מבוצינא קדישא, דקודשא בריך הוא חס על יקרא דלהון, ואתוקד גרמיהון לגו, ונשמתהון לא אתאבידו, והא אוקימנא. ותא חזי עד לא מיתו בני אהרן כתיב, (שמות ו) ואלעזר בן אהרן לקח לו וגו', אקרי שמייה פנחס, דהוה זמין לאתתקנא עקימא, הדא הוא דכתיב ואשר להיות כבר היה.

ותאנא, בלהו זכאי קשוט, עד לא ייתון לעלמא, בלהו אתתקנו לעילא, ואקרין בשמחה. ורבי שמעון בן יוחאי, מן יומא דברא קודשא בריך הוא עלמא, הוה אזדמן קמי קודשא בריך הוא, ואשתכח עמיה. וקודשא בריך הוא קרי ליה בשמיה, זכאה חולקיה לעילא ותתא, עליה כתיב (משלי כג) ישמח אביך ואמה, אביך: דא קודשא בריך הוא. ואמך: דא פנסת ישראל.

פתח רבי אבא ואמר (שיר השירים א) עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. האי קרא אוקמוה חברייא, בשעתא דקודשא בריך הוא אשתכח וזמין בטורא דסיני, למיהב אורייתא לישראל, נרדי נתן ריחו, ישראל יהבו וסליקו ריחא טב, דקאים ואגין עלייהו לדרי דרין. ואמרו, (שמות כד) כל אשר דבר יי' נעשה ונשמע. דבר אחר עד שהמלך במסבו, בעוד דסליק משה לקבלא אורייתא מקודשא בריך הוא, ואתתקק בתרי לוחי אבנין, ישראל שבקו ההוא ריחא טבא דהוה מתעטר עלייהו, ואמרו לעגל, אלה אלהיך ישראל.

השתא האי קרא ברזא דחכמתא הוא, תא חזי, כתיב (בראשית ב) ונתר יוצא מעדן להשקות את הגן, האי נהרא אתפשט בסטרוי, בשעתא דמזדווג עמיה בזווגא שלים, כדי האי עדן (זווגא) בההוא נתיב, דלא אתיידע לעילא ותתא, כמה דאת אמר (איוב כח) נתיב לא ידעו עיט. ואשתכחו ברעותא (שמות ע"ז, נ"ה, ס"ד ע"ב) דלא מתפרשן תדירא חד מחד. כדין נפקין מבויעין ונחלין, ומעטרין לבן קדישא, בכל אינן כתרין, כדין (שמות כ"ד ע"א) כתיב (שיר השירים ג) בעטרה שעטרה לו אמו. ובההיא שעתא ירית ההוא בן אחסנתא דאבוי ואמיה, כדין הוא אשתעשע, בההוא ענוגא ותפנוקא.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ב ע"א]

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

ותאנא, בשעתא דמלכא עלאה בתפנוקי מלכין, יתיב בעטרוי, כדין פתיב עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו. דא יסוד דאפיק ברכאן לאזדווגא מלכא קדישא (דף ס"ב ע"א) במטרוניתא. (בהא דרגא) וכדין אתייהבון ברכאן בכלהו עלמין, (ונפקין) ומתברכן עלאין ותתאין. והשתא הא בוצינא קדישא מתעטר בעטרוי דהאי דרגא, והוא וחברייא סליקו תושבחון מתתא לעילא, והיא מתעטרא באינון תושבחון. השתא אית לאפקא ברכאן לכלהו חברייא מעילא לתתא, בהאי דרגא קדישא, ורבי אלעזר (ס"א דרבי אלעזר) בריה לימא מאינון מלין מעליין דאוליף מאבוי.

פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית מט) וירא והנה באר בשדה וגו'. ונאספו שמה כל העדרים וגו'. הני קראי אית לאסתכלא בהו, וברזא דחכמתא אינון, דאוליפנא מאבא, והכי אוליפנא, וירא והנה באר בשדה, מאן באר. דא הוא דכתיב, (במדבר כא) באר חפרוה שרים פרוה גדיבי העם. והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה, אלין אינון נצח הוד יסוד, דאלין אינון רביעין עלה, וקיימין עלה, ומאלין אתמליא ברכאן ההיא באר.

פי מן הבאר ההיא ישקו העדרים, דהא מן האי באר אתזנו עלאין ותתאין (נ"א עלמין תתאין), ומתברכאן פלהו פחדא. והאבן גדולה על פי הבאר, דא הוא דינא קשיא, דקיימא עלה מסטרא אחרא לינקא לה (נ"א מינה). ונאספו שמה כל העדרים, אלין אינון שית כתרי מלכא, דמתכנשי פלהו, ונגדי ברכאן מרישא דמלכא, ומריקן בה. וכד אתחבראן פלהו פחדא לארקא בה, כתיב וגללו את האבן מעל פי הבאר, מנדדין (ס"א מגנדיין) לההוא דינא קשיא, ומעברן ליה מינה.

והשקו את הצאן, מריקין ברכאן מההיא באר, לעלאין ותתאין לבתר והשיבו את האבן על פי הבאר למקומה. תב ההוא דינא לאתריה, בגין דאצטריף ליה לבשמא עלמא, ולתקנא עלמא. והשתא הא קודשא בריך הוא אריק עליכו ברכאן, ממבועא דנחלא, ומנניכו כל בני דרא מתברכין. זפאה חולקיכון בעלמא דין, ובעלמא דאתי עליכו פתיב, (ישעיה נד) וכל בניך למודי יי' ורב שלום בניך.

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים קמט) יעלוו חסידים בכבוד ירננו על משכבותם וגו', תאנא בי"ג מכילן, אתקשר קשרא דמהימנותא, לאשתכחא ברכאן לכלא. וכל מהימנותא דקודשא בריך הוא בתלתא אסתימו. ועל האי, בי"ג מכילן, אורייתא מתעטרא, כמה דאוקימנא מקל וחומר ומגזרה שוה וכו', וכמה זמנין אוקימנא האי. ושמא קדישא בהאי מתעטרא.

תא חזי, בההיא שעתא דבעא יעקב, דיתברכון בנוי בשמא (ס"א בקשרא) דמהימנותא. מה פתיב, (בראשית מט) כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת, הא תליסר, דאשתתף עמהון שכינתא, ואתקיימו ברכאן. והיינו דכתיב, איש אשר

"זהר היומי" - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

כְּבִרְכָתוֹ בְּרַךְ אֹתָם. מֵאֵי כְּבִרְכָתוֹ. בְּהוּא דוּגְמָא דְלַעֲיָא, כְּבִרְכָתוֹ דְכָל מְכִילָא וּמְכִילָא.

וְתֵאנָא, כָּל אֵינּוֹן מְכִילִין סְלָקִין, וּמִתְעַטְרִין וְנִיחִין בְּרִישָׁא חֲדָא, וְתַמְן מִתְעַטְרָא רִישָׁא דְמִלְכָא, הַהוּא דְאֶקְרִי בְּדִרְגָא עֲלָאָה דְחִסְדוֹת. וְחִסְדִּים, יִרְתִּין כָּל הַהוּא כְבוֹד דְלַעֲיָא, דְכְתִיב יַעֲלוּ חִסְדִּים בְּכְבוֹד, בְּהַאי עֲלָמָא. יִרְנּוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם בְּעֲלָמָא דְאַתִּי. רֹמְמוֹת אֵל בְּגִרְוֹנָם, דִּידְעִין לְקִשְׁרָא קִשְׁרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא כְּדָקָא יְאוּת, וְכִדְיִן חֲרַב פִּיפִיּוֹת בִּידָם. מֵאֵן חֲרַב פִּיפִיּוֹת. דָּא הוּא חֲרַב לְהָ, חֲרַבָּא דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. פִּיפִיּוֹת: לְהִיטָא בְּתִרְיִן דִּינִין. וְלָמָּה. לַעֲשׂוֹת נְקָמָה בְּגוֹיִם וְגוֹ'.

וְהָא רַבִּי פְּנַחֵס בֶּן יֵאִיר, כְּתָרָא דְחֶסֶד, רִישָׁא עֲלָאָה. בְּגִין כְּךָ כְבוֹד דְלַעֲיָא יִרִית, וְהוּא קִשְׁרִי קִשְׁרָא עֲלָאָה, קִשְׁרָא קְדִישָׁא, קִשְׁרָא דְמַהֲיִמְנוּתָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה בְּעֲלָמָא דִּין וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי. עַל הַאי פְּתוּרָא אֲתַמְר, (יְחֻזְקָאֵל מֵא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי'. קָם רַבִּי פְּנַחֵס, וְנָשִׁיק לִיָּה, וּבְרִיךְ לִיָּה, וְנָשִׁיק לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלִכְלָהוּ חֲבֵרֵיָּא, וּבְרִיךְ לוֹן, נָטַל כֶּסֶף וּבְרִיךְ.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ב ע"ב]

פְּתַח וְאָמַר, (תהלים כג) תַּעֲרוֹךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נְגִד צוֹרְרֵי וְגוֹ', יִתְּבוּ (ס"א חדר) תַּמְן, כָּל הַהוּא יוֹמָא, וְהוּוּ חֲבֵרֵיָּא כְּלָהוּ חֲדָן (דף ס"ב ע"ב) בְּמִלֵּי דְאוּרִייתָא, וְחֲדוּתָא דְרַבִּי שְׁמַעוֹן הָוּה סְגִי. נָטַל רַבִּי פְּנַחֵס לְרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא שְׂבָקִיָּה כָּל הַהוּא יוֹמָא וְכָל לַיְלִיא, וְהָוּה חֲדֵי עֲמִיָּה, קָרָא עֲלֵיָּה, (ישעיה נח) אִז תִּתְעַנֵּג עַל יי', כָּל חֲדוּתָא וְעַנּוּגָא יִתִּירָא דָּא דְחוּלְקֵי הוּא, (על דא דעמי הוא על דא כתיב (תהלים קמ"ד) אשרי העם שִׁכְּחָה לוֹ וְגוֹ') זְמִינִין בְּהַהוּא עֲלָמָא לְאַכְרֹזָא עֲלֵי, זַכָּאָה חוּלְקֵיָּה רַבִּי פְּנַחֵס, דְאַנְתָּ זְכִית לְכָל הַאי, (דברי הימים א יב) שְׁלוֹם לָךְ וְשְׁלוֹם לְעוֹזְרֶךָ כִּי עֲזָרְךָ אֱלֹהֶיךָ. אֲשַׁכֵּימוּ לְמִיזֹל, קָם רַבִּי פְּנַחֵס וְאַחִיד בֵּיה בְּרַבִּי אֶלְעָזָר, וְלֹא שְׂבָקִיָּה לְמִיָּהָ. אוּזִיָּה רַבִּי פְּנַחֵס לְרַבִּי שְׁמַעוֹן וּבְרַכִּיָּה, וְלִכְלָהוּ חֲבֵרֵיָּא. עַד דְּהוּוּ אֲזִילֵי אָמַר לְהוּוּ רַבִּי שְׁמַעוֹן לְחֲבֵרֵיָּא, (תהלים קיט) עַת לַעֲשׂוֹת לִי יי'.

אַתָּא רַבִּי אַבְא וְשָׂאִיל, כְּתִיב וְנָתַן אֶהְרֵן עַל שְׁנֵי הַשְּׁעִירִים גּוֹרְלוֹת וְגוֹ'. הַנִּי עַדבִּין לָמָּה. וְאַהְרֵן לָמָּה לִיָּה לְמִיָּהב עַדבִּין. וּפְרָשְׁתָּא דָּא לָמָּה. וְהָא אוּלִּיפְנָא קָמִי דְמַר סְדְרָא דִּיּוֹמָא, וְהָא בְּעִינָא לְמַנְדַּע.

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית מב) וַיִּקַּח מֵאֲתָם אֶת שְׁמַעוֹן וַיַּאֲסוּר אוֹתוֹ לַעֲנִיָּהֶם. וְכִי מַה חָמָא יוֹסֵף לְמִיָּסֵב לְשְׁמַעוֹן עֲמִיָּה יִתִּיר מֵאַחוּהִי. אֶלָּא, אָמַר יוֹסֵף, בְּכָל אֲתַר שְׁמַעוֹן (ולוי) פְּתִיחוּתָא דְדִינָא אִיהוּ (אינון), וְהִתְיָא שְׁעֵתָא דְאֲזִילָנָא מֵאַבָּא לְגַבְיֵיהוּ דְאַחִי, שְׁמַעוֹן פְּתַח בְּקַדְמִיתָא בְּדִינָא, הֲדָא הוּא דְכְתִיב, (בראשית לו) וַיֹּאמְרוּ אִישׁ אֶל אָחִיו הֲנֵה בַעַל הַחֲלוּמוֹת הַלְזָה בָּא וְעַתָּה לָכוּ וְגוֹ'. לְבַתֵּר בְּשָׁכָם, (בראשית

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

לד) ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי, פלהו בדינא הוו. טב למיסב דא, ולא יתער קטטותא בכלהו שבטין.

ותנינן, מאי קא חמא שמעון לאזדווגא בלוי יתיר מפלא. והא ראובן הוה אחוה וסמיך ליה, אלא שמעון חמא וידע דלוי מסטרא דדינא קא אתי, ושמעון מסטרא דדינא קשיא יתיר אתאחד. אמר נתערב חד בחד ואנן נחריב עלמא. מה עבד קודשא בריך הוא, נטל ליה לחולקיה ללוי, אמר מפאן ולהלאה שמעון ליתיב בקופטירא בהדיה בלחודוי.

תאנא בסטרא דאימא, תרין גרדיני טהירין (ס"א תריסין) אתאחדן בינא שמאלא, והא אוקימנא דאינון מאללי ארעא בכל יומא ויומא, והיינו רנא דכתיב, (יהושע ב) שנים אנשים מרגלים.

ותאנא, זפאה חולקיהון דישראל יתיר מפל עמין עובדי עבודה זרה דקודשא בריך הוא בעי לדכאה להו, ולרחמא עליהו, דאינון חולקיה ועדביה, הדא הוא דכתיב (דברים לב) פי חלק יי' עמו וגו', וכתיב (דברים לב) ירפיבהו על במתי ארץ. על במתי ארץ דייקא. דהא אינון אתאחדן לעילא לעילא. ועל דא קודשא בריך הוא רחימותא דיליה אתדבק בהו, הדא הוא דכתיב, (מלאכי א) אהבתי אתכם אמר יי', וכתיב (דברים ז) פי מאהבת יי' אתכם וגו', ומגו רחימותא יתירא דרחים להו, ירב לון יומא חד בשתא לדכאה להו, ולזפאה להו מפל חוביהון, דכתיב, (ויקרא טז) כי ביום הזה וגו'. בגין דיהון זפאין בעלמא דין, ובעלמא דאתי, ולא ישתכח בהו חובא. ועל דא ביומא דא, מתעטרין ישראל, ושלטין על פלהו גרדינין, ועל פלהו טהירין.

תאנא (ויקרא טז) ונתן אהרן על שני השעירים גורלות. ונתן אהרן, בגין דאתי מסטרא דחסד. על שני השעירים, על דייקא, בגין דתתבסם מטרוניתא. גורל אחד ליי' וגורל אחד לעזאזל והא תרין שעירין אינון, אמאי חד ליי'. אלא אמר קודשא בריך הוא, יתיב האי גבאי, וחד יזיל וישוט בעלמא, דאלמלי תרוייהו מזדווגו, לא יכיל עלמא למסבל.

נפק האי, אזיל ושאט בעלמא, ואשכח להו לישראל, בכמה פולחנין, בכמה דרגין, בכמה גמוסין טבן, לא יכיל להו, פלהו שלמא בינייהו, לא יכיל למיעל בהו בדלטורא. (אזל ושאט בעלמא, ואשכח לישראל כהאי גוונא) (נ"א ישראל לתתא אוף הכי כהאי גוונא) האי שעירא שלחין ליה במטולא דכל חובייהו דישראל.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ג ע"א]

“זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

תאנא, כמה חבילי טריקין מזדווגן (נ"א מזדמנן), דאינון תחות ידיה, וממנן לאללא ארעא, על כל אינון (דף ס"ג ע"א) דעברין על פתגמי אורייתא. וההוא יומא, לא שכיח דלטורא (ס"א פטרא) למללא בהו בישראל. כד מטא האי שעירא לגבי טורא, כמה חידו על חידו מתבסמין פלהו ביה. וההוא גרדינא דנפיק, אהדר ואמר תושבחתא דישראל, קטיגורא אתעביד סניגורא.

ותא חזי, לאו דא בלחודוי הוא, אלא בכל אתר דבעיין ישראל לאתדפאה מחובייהו, קודשא בריך הוא יהיב לון עיטא לקשרא מארי דדינא, ולבסמא להו באינון קרבנין ועלוון, דקרבין קמי קודשא בריך הוא, וכדין לא יכלין לאבאשא. וההוא יומא יתיר על כלא, כמה דמבסמין ישראל לתתא לכלא, הכי מבסמין לכל אינון דאית להו דלטורא (ס"א פטרא) וכלא קרבנא הוא ופולחנא דקודשא בריך הוא.

תאנא, בההיא שעתא דכתיב, ולקח אהרן את שני השעירים וגו', מתערין אינון בההוא יומא לעילא, ובעיין לשלטאה (נ"א לשטאה) ולמיפק בעלמא. כיון דכהנא מקרב אליו לתתא, מתקרבין אינון לעילא. כדין עדבין סלקין בכל סטרין, כהנא יהיב עדבין לתתא, כהנא יהיב עדבין לעילא. כמה דחד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא לתתא. וחד אפקין ליה לההוא מדברא, הכי נמי לעילא, חד אשתאר ביה בקודשא בריך הוא, וחד נפיק ושט בעלמא, לההוא מדברא עלאה, וחד בחד מתקשר.

כתיב (ויקרא טז) וסמך אהרן את שתי ידיו על ראש השעיר החי והתודה עליו וגו'. בגין כך וסמך אהרן את שתי ידיו, דקודשא בריך הוא יסתפם על ידו. על ראש השעיר החי, החי דייקא, לאכללא ההוא דלעילא. (ויקרא ה) והתודה עליו את כל עונות, כמה דכתיב (ויקרא ה) והתודה אשר חטא עליה. ואוקימנא עליה, דאתדפי בר נש ואשתאר עליה כל ההוא חובא. אוף הכי והתודה עליו, בתר דאודי כהנא בגינייהו דישראל, עליו: כלומר, ישתארו כלהו עליו.

רעיא מהימנא פקודא (מ"ד) דא, למפלח רבא כהנא פולחנא דההוא יומא כמה דאצטריך, ולמשלח שעיר לעזאזל. רזא דא כמה דאת אמר, בגין לאתפרשא מעמא קדישא, ולא יתבע חוביהון קמי מלכא. ולא יקטרג עליהו, דהא לית ליה תקיפו ושולטנו, (בה) בר כד אתקף רוגזא מלעילא, ובההוא דורונא אתהפך לבתר אפוטרופוסא עליהו, ועל דא אתדחייא מקמי מלכא. והא אוקימנא, בגין דאיהו קץ כל בשר.

ועמא קדישא יהבין ליה כמה דאצטריך ליה שעיר, ורזא דא (בראשית כז) הן עשו אחי איש שעיר. כמה דאיהו בסטר דקדושה דכר ונוקבא, אוף הכי בסטר מסאבו דכר ונוקבא. מתלא אמרי, לכלבא ארמי ליה גרמא, ילחך עפרא דרגלך.

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

שאלו לבן זומא, מהו לסרוסי כלבא. אמר להם, (ויקרא כב) ובארצכם לא תעשו, כל שבארצכם לא תעשו. כמה דאצטריך עלמא להאי, הכי אצטריך עלמא להאי. ועל דא אתמר, (בראשית א) והנה טוב מאד דא מלאך המות. לית לבטלא ליה מן עלמא, עלמא אצטריך ליה, אף על גב דכתיב ביה, (ישעיה נו) והכלבים עזי נפש לא ידעו שבעה וגו', לא יתבטלון מן עלמא. כלא אצטריך טוב ורע.

ובגיני כף אית לן ביומא דא למרמי ליה גרמא לכלבא, עד דאיהו גריר, ייעול מאן דייעול לגבי היכלא דמלכא, ולית מאן דימחי בידוי. לבתר יכשפש ליה בזנביה.

מה פתיב והתודה עליו את כל עונות בני ישראל, וכתוב ונשא השעיר עליו את כל עונותם. פיון דאיהו חמי האי שעיר. תיאובתיה לגביה, ולאשתכללא בהדיה, ולא ידע מאינון חובין דקא נטיל שעיר. תב לגבייהו דישראל, חמי לון בלא חובין, בלא פשעין, דהא פלהו שראן ברישא דשעיר, סליק לעילא, ושבח לון קמי קודשא בריך הוא. וקודשא בריך הוא חמי סהדותא דהוא מקטרגא, והואיל ותיאובתיה לרחמא על עמיה, אף על גב דאיהו ידע כל עובדא, חס עלייהון דישראל.

וכלא שריא בדא, בגין דלא יתער רזא דדינא מלעילא, ויתקף האי וישתצון בני עלמא, דהא דא מסטרא דדינא קשיא קא אתי. ואי יתער האי, בחובי בני אינשא אתער. דהא לית ליה אתערין לסלקא לעילא לאתערא דינא קשיא בר בדיל חובי בני נשא. דהא בשעתא דבר נש עביד חובא, אתכנש האי, וכמה אלה סייען דיליה, ומתכנפי תמן, ונטלי ליה, וסלקי לעילא רחמנא לישזבן. ועל כלא יחב קודשא בריך הוא עיטא לישראל לאשתנבא מפל סטרין. ועל דא פתיב, (תהלים קמד) אשרי העם שפכה לו אשרי העם שיי' אלהיו. (ע"כ רעיא מהימנא)

אמר ליה רבי אבא, אי הכי והא פתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, אמר ליה שאני הכא, דהתם לשעירים הוו קרבין קרבנא, ובגין כף לא פתיב ולא יזבחו עוד את זבחייהם לשעירים, אלא לשעירים, דהתם לשעירים הוו עבדי פולחנא, ושולטנותא. והכא ונשא השעיר עליו את כל עונותם, וקרבנא לא אתעביד אלא לקודשא בריך הוא. תא חזי, דבגיני קרבנא מתבסמן עלאין ותתאין, ודינא לא שריא ושלטא עלייהו דישראל.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ג ע"ב]

תאנא, ושלח ביד איש עתי המדברה. מהו איש עתי. אלא רזא דמלה הכי הוא (דף ס"ג ע"ב) בכל מה דאתעביד, בעי בר נש זמין להחיא מלה. אית בר נש דברכתא אתקיים על ידיה יתיר מאחרא. תא חזי, מה פתיב ביה בכחנא, (משלי כב)

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך, אלא יברך, בגין דהוא זמין דיתקיים ברכתא על ידיה בהאי. (ס"א ושאר ברכתא באשגחותא דיליה).

ואית בר נש דהוא זמין לאתקיימא לווטין על ידיה, ובכל מה דישיגח לייתי לוויטיא ומארה ובעיתא כגון בלעם, דאקרי רע עין, דהוה זמין בכל ביש, ולא הוה זמין לטב. ואף על גב דברך, ברכתיה לא ברכתא, ולא אתקיים. וכד הוה לייט, כל מאן דלייט אתקיים, ואפילו ברגעא חדא, ועל דא פתיב, (במדבר כד) שתם העין. בכל אתר דעיניה שלטא אתלטיא.

תא חזי מה פתיב. (במדבר כד) וישת אל המדבר פניו, בגין דיתער מההוא סטרא ההוא דשלטא תמן, וייתי בדלטוריא עליהו דישראל. מה פתיב בהו בכהני, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך, דהוא הוה זמין בהאי, ושאר ברכתא באשגחותא דיליה. ועל דא תנינן, יסטי בר נש אפילו ממאה ארחין, ולא יארע בבר נש דאית ליה עינא בישא.

אוף הכא ושלח ביד איש עתי, דהוא זמין להאי. ורשים להאי, וכהנא הוה אשתמודע ביה, חד עינא יתיר מאחרא פורתא. סורטא דעל עינא אתחפיא בשערין סגיאין. מפחלא עינא, ולא מסתכל במישר. האי הוא בר נש זמין להאי, וכדקא חזי ליה. ועל דא פתיב ביד איש עתי.

בגוש חלבא הוה בר נש, דבכל אתר דמחי בידוי, הוה מית, ולא הוה בני נשא מקרבין בהדיה. בסוריא הוה בר נש, דבכל אתר דאסתכל אפילו לטב, כלא אתחפך לביש. יומא חד הוה חד בר נש אזיל בשוקא, והוה אנפוי נהירין. אתא ההוא בר נש ואסתכל ביה, ואתבקע עיניה. בגין כך, בכלא הוה בר נש זמין, להאי ולהאי. ועל דא פתיב טוב עין הוא יבורך, אל תקרי יבורך אלא יברך.

ותאנא, האי בר נש דהוה אזיל למדברא, כד מטא ביה בתהוא שעירא הוה סליק לטורא, ודחי ליה בתרין ידוי. ולא הוה נחית לפלגות טורא, עד דאתעביד שייפין שייפין. וההוא בר נש הוה אמר, כך ימחו עונות עמך וגו'. ובגין דסליק ההוא קטיגוריא ואתעביד סניגוריא דישראל, כדן קודשא בריך הוא, כל חובייהו דישראל, וכל מה דכתיב באינון פתקין דלעילא, לאדכרא חובייהו דבני נשא, נטיל לון ורמי לון כהאי גוונא, לאתר דאתקרי מצולות ים. הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) ותשליך במצולות ים כל חטאתם.

[זוהר חלק ג' - דף ס"ד ע"א]

תאנא, (ויקרא טז) ומאת עדת בני ישראל יקח שני שעירי עזים לחטאת, ומאת עדת, בגין דיהא מפלהו, ויתכפר לכלהו. דהא כל חובייהו דבני ישראל הכא תליין,

”זהר היומי” - לימוד כל ספר הזהר ותקונים במעגל השנה

וכִּלְהוּ מִתְּכַפְּרֵי בְּדָא. (דף ס”ד ע”א) וְלֹא סָגִי מִבֶּר נֶשׁ חֵד. וּמֵאַן אֶתֶר אֶתְנַסִּיבוּ מֵאִינוּן קוּפִין דְּבַעֲזָרָה נְטִלִין אַגְרָא, וְאִיִּיתִי לְהוּ מֵאִינוּן דְּמִי דְהוּ מִכְּלָהוּ.

וְהָהוּא שְׁעִירָא אַחְרָא, דְּתָהוּ אֶשְׁתָּאֵר לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, עֲבָדִין לִיה חֲטָאֵת בְּקִדְמִיתָא. וְהָא אוֹקִימְנָא בְּאַן אֶתֶר הוּוּ מִתְקַשְׁרָא. וּלְבַתֵּר דָּא מִתְקַרְבִּין הָנִי, וּמִתְבַּסְּמִין כְּלָא, וְאֶשְׁתָּאֵרוּ יִשְׂרָאֵל זַכָּאִין קָמִי קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִכָּל חוֹבִין דְּעַבְדוּ וְחָבוּ קָמִיהּ. הֲדָא הוּא דְכָתִיב כִּי בַיּוֹם הַזֶּה יִכַּפֵּר עֲלֵיכֶם וְגו’.

תו אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, (בראשית כז) וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רַבֵּקָה אִמּוֹ הֲנִי עָשׂוּ אָחִי אִישׁ שְׁעִיר וְאַנְכִי אִישׁ חֶלֶק. מֵאִי קָא רְמִיזָא, אֶלָּא וְדָאִי עָשׂוּ אִישׁ שְׁעִיר, הוּא מִהָהוּא דְאַקְרִי שְׁעִיר, דְּהָא מִהָהוּא סְטָרָא אֲתִי. וְאַנְכִי אִישׁ חֶלֶק: גְּבַר מִהָהוּא דְפְּלִיג לְכָל שְׂאֵר עַמִּין רַבְרַבִּין מְמַנֵּן. דְכָתִיב, (דברים ד) אֲשֶׁר חֶלֶק יִי’ אֱלֹהֶיךָ אוֹתָם, וְכָתִיב (דברים לב) כִּי חֶלֶק יִי’ עֲמוֹ וְגו’. תו אִישׁ חֶלֶק, מִתְרִי שְׁעִירִים וְאֶשְׁתָּאֵר חֵדָא. דְכָהֲנָא פְּלִיג לָהּ, חֵד לְחוֹלְקִיהּ, וְחֵד לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. אֲמַאי. בְּגִין דִּיטַעִין עַל כְּתוּבֵי כָּל חוֹבֵי דִיעֲקֹב, דְכָתִיב וְנִשָּׂא הַשְּׁעִיר עָלָיו אֶת כָּל עֲוֹנוֹתָם, עֲוֹנוֹת תָּם.